Konferenssiraportit 1973-1975

Konferenssiraportit 1973-1975

Englanninkielisen alkuperäisteoksen nimi:
Conference Reports 1973-75
Julkaisija: The Church of Jesus Christ of Latter-day
Saints,
Salt Lake City, Utah

PZSI 0094 FI

ISBN 951-850-004-5

SISÄLTÖ

Huhtikuun 1973 yleiskonferenssi

Lokakuun 1973 yleiskonferenssi

Huhtikuun 1974 yleiskonferenssi

Lokakuun 1974 yleiskonferenssi

Huhtikuun 1975 yleiskonferenssi

Lokakuun 1975 yleiskonferenssi

Huhtikuun yleiskonferenssi 1973

Hänen voimassaan

Marvin J. Ashton

Muutama viikko sitten, kun tällä seudulla oli pahimpia lumimyrskyjä, mitä täällä on koskaan ollut, ja se on aika paljon sanottu, koska meillä oli monta kertaa ankara sää menneenä talvena, komea, nuori sotamies ja hänen kaunis tuleva vaimonsa joutuivat erittäin suuriin vaikeuksiin yrittäessään päästä Suolajärven temppeliin vihittäviksi. Morsian oli eräältä paikkakunnalta Suolajärven laaksosta, ja sulhasen oli määrä tulla eräästä toisesta lähikaupungista. Runsas lumisade ja tuuli olivat tukkineet tiet yön ja varhaisen aamun tunteina. Odotettuamme levottomina tuntikausia joillakin meistä oli mahdollisuus auttaa heitä pääsemään temppeliin ja toteuttaa heidän avioliiton solmimissuunnitelmansa ennen iltaa.

Kuinka kiitollisia he, heidän perheensä ja ystävänsä olivatkaan tästä avusta ja huolenpidosta, jonka ansiosta he saattoivat toteuttaa tämän tärkeän aikomuksensa. Ystäväni — sanokaamme häntä Billiksi — ilmaisi syvän kiitollisuutensa sanomalla: "Kiitos kaikesta mitä teitte, että meidät voitiin vihkiä. En käsitä, miksi näitte kaiken sen vaivan auttaaksenne minua. Enhän minä ole kukaan."

Varmaankin Bill tarkoitti sen vilpittömäksi kiitokseksi, mutta vastasin siihen lujasti, joskin toivottavasti ystävällisesti: "Bill, en ole koskaan elämäni aikana auttanut henkilöä, joka ei ole kukaan. Taivaallisen Isämme valtakunnassa ei kukaan ole merkityksetön."

Tällainen väärä itsensä vähättely kiinnitti jälleen eräänä päivänä huomiotani puhutellessani erästä ongelmistaan kanssani keskustelemaan tullutta vaimoa. Hänen avioliittonsa on suurissa vaikeuksissa. Hän on koettanut vakavasti poistaa kommunikaatioesteitä miehensä ja itsensä väliltä mutta saavuttanut vain vähäistä menestystä. Hän on kiitollinen piispalleen tämän neuvontaan käyttämästä ajasta. Myös hänen vaarnanjohtajansa on ollut mitä kärsivällisin, ymmärtäväisin ja valmis auttamaan.

Kaikki vaimon ongelmat eivät ole vielä ratkenneet, mutta hän edistyy. Hänen monet keskustelunsa oikeiden pappeusjohtajien kanssa ovat saaneet hänet tuntemaan kiitollisuutta, mutta tavallaan hän on myös yllättynyt. Keskustelumme päätteeksi eräänä päivänä hän sanoi: "Minun on vaikea käsittää, kuinka te kaikki annatte niin paljon aikaanne ja osoitatte niin paljon huolta. Enhän minä ole mitään."

Olen varma, että taivaallinen Isämme ei pidä siitä, jos me sanomme, että me emme ole "mitään". Kuinka rehellisiä olemme sanoessamme, ettemme ole mitään? Kuinka rehellisiä olemme perheellemme? Kuinka rehellisiä olemme Jumalallemme?

Me teemme itsellemme suuren vääryyden, kun me jonkin murheellisen tapahtuman, epäonnen, haasteen, masennuksen tai jonkin muun maallisen tilanteen takia sallimme itsemme ajatella näin itsestämme. Olipa laitamme mikä tahansa ja olimmepa missä tahansa, me emme voi oikeutetusti sanoa olevamme "ei mitään". Jumalan lapsina me olemme "joku". Hän rakentaa meitä ja ylentää meidät, jos me vain pidämme päämme pystyssä, kätemme ojennettuina ja vaellamme Hänen kanssaan. Mikä suuri siunaus onkaan se, että meidät luotiin Hänen kuvakseen ja että me tiedämme todelliset mahdollisuutemme Hänessä ja Hänen kauttaan! Mikä suuri siunaus onkaan tietää, että Hänen voimansa kautta me voimme kaiken!

Ammon antoi suuren opetuksen, ei ainoastaan veljelleen Aaronille, vaan myös kaikille meille nykyajan ihmisille, kohdassa Alma 26:10-12:

"Ja tapahtui, että kun Ammon oli puhunut nämä sanat, hänen veljensä Aaron nuhteli häntä, sanoen: Ammon, minä pelkään, että sinun ilosi saa sinut hairahtumaan kerskailuun.

Mutta Ammon sanoi hänelle: Minä en kerskaa omasta voimastani enkä omasta viisaudestani; vaan katso, minun iloni on täydellinen, tulvillaan iloa on sydämeni, ja minä iloitsen Jumalastani.

Minä tiedän . . . /että/voimiltani minä olen heikko; sen tähden minä en kerskaa itsestäni, vaan minä kerskaan Jumalastani, sillä hänen voimassaan minä voin kaiken tehdä; ja katso, monta voimallista ihmetekoa me olemme suorittaneet tässä maassa, ja siitä me ylistämme hänen nimeänsä iankaikkisesti."

Yhtä väärin kuin on ajatella, ettei ole mitään, on ajatella toisista samoin. Joskus ihmiskunnalla on taipumuksena pitää muukalaisia tai tuntemattomia ihmisiä merkityksettöminä. Usein näin tehdään oman mukavuuden vuoksi ja haluttomuudesta kuunnella. Lukemattomat ihmiset hylkäävät tänä päivänä Joseph Smithin ja hänen sanomansa, koska he eivät voi hyväksyä 14-vuotiasta "merkityksetöntä" poikaa. Toiset kääntyvät pois iankaikkisista palautetuista totuuksista, jotka nykyisin ovat tavoitettavissa, koska he eivät voi hyväksyä 19-vuotiasta vanhinta tai 21-vuotiasta sisarta tai naapuritalon asukasta, koska he eivät ole mitään, kuten he luulevat.

Epäilemättä yksi syy, miksi Vapahtajamme Jeesus Kristus torjuttiin ja ristiinnaulittiin oli, että maailman silmissä Häntä pidettiin merkityksettömänä miehenä, joka oli syntynyt halvassa seimessä ja joka julisti niin kummallista oppia kuin "rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto".

Todistan teille ja maailmalle, että Joseph Smith tiesi järkähtä-

mättömän varmasti, että hän oli jotakin, kun vastauksena hänen rukoukseensa Jumala ilmestyi Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa ja puhui hänelle häntä nimeltä kutsuen. Kautta aikojen Jumala on valinnut maailman silmissä "merkityksettömiä" ihmisiä julistamaan sanomaansa. Kuunnelkaa Joseph Smithin omia ajatuksia tästä asiasta:

"Johduin silloin ja monesti jälkeenkin päin vakavasti pohtimaan, mitenkä ylen outoa oli, että mitätön, hieman yli neljäntoista vuoden ikäinen poikanen ja vielä lisäksi poika, jonka välttämättömänä osana oli niukan toimeentulon hankkiminen päivittäisellä työllään, olisi riittävän tärkeä henkilö kiinnittääkseen aikansa kansanomaisimpien uskonlahkojen suuren huomion itseensä, vieläpä synnyttämään heissä katkeran vainon ja herjan hengen. Mutta olipa tuo outoa tai ei, niin näin kävi, ja se oli minulle monasti suureksi suruksi.

Kuitenkin kaikitenkin: tosiasia oli, että olin nähnyt näyn." (KH J.S. 2:23-24)

Huomatkaa, että Joseph Smith sanoi itseään "mitättömäksi poikaseksi", mutta ei "merkityksettömäksi". Joseph Smith kesti kaikki elämänsä koettelemukset, koska hän tiesi, että Jumalan voimalla hän voi tehdä kaiken.

Auttakoon Jumala meitä käsittämään, että meidän suurimpia oikeuksiamme ja velvollisuuksiamme on kohottaa itsemme kuvittelusta "merkityksettömyydestä" "merkitsevyyteen", huomata, että meitä tarvitaan ja meistä pidetään. Ensimmäinen tehtävämme tällä huoneenhallituksen alalla on aloittaa itsestämme. "Minulla ei ole merkitystä" on vahingollinen ajatus; se on pettäjän työväline.

On sydäntä särkevää, kun vaikeuksiin joutuneet nuoret katsovat ylöspäin ja vastaavat annettuihin neuvoihin: "Mitä väliä sillä on? Eihän minulla ole mitään merkitystä."

Yhtä järkyttävää on kuulla opiskelijan vastaavan yliopistossa: "Olen aivan merkityksetön yliopistossa, yksi tuhansista. Ei minulla ole merkitystä."

Oppikaamme tärkeä läksy hiljattain puhutellulta lähetyssaarnaajalta. Kun tältä lähetyssaarnaajalta kysyttiin, kuinka usein hän sai kirjeitä vanhemmiltaan, hän vastasi: "Hyvin, hyvin harvoin."

"Mitä olet tehnyt asian hyväksi?" kysyin.

"Kirjoitan heille yhä joka viikko."

Tällä nuorella miehellä olisi ehkä ollut jonkinlaista aihetta sääliä itseään "merkityksettömänä", kun hänen vanhempansa eivät välitä kirjoittaa hänelle, mutta sellaista asennetta hänellä ei ole. Jatkettuani keskustelua tämän nuoren miehen kanssa vakuutuin siitä, että hänellä todella on merkitystä. Elleivät hänen vanhempansa kirjoita, ja se on heidän velvollisuutensa, hänen velvollisuutensa on kuitenkin kirjoittaa, ja juuri niin hän tekeekin hyvin innokkaasti. En ole koskaan tavannut tämän lähetyssaarnaajan äitiä enkä isää, enkä luultavasti koskaan tapaakaan, mutta olivatpa he missä tahansa, minun mielessäni he ovat "jotakin" jo pelkästään siksi, että hän on heidän poikansa. Tämä lähetyssaarnaaja menestyy, koska hän arvostaa itseään ja toimii sen mukaisesti.

Useammin kuin kerran muutamien viime kuukausien aikana presidentti Harold B. Lee on pyytänyt minua toimistoonsa kuuntelemaan kanssaan jotakuta, jonka hän on kutsunut esittämään jonkun ehdotuksen, kertomaan huolestaan tai murheestaan. Jotkut voisivat hyvin ajatella, että presidentti Leellä ei voi olla aikaa vähäisimmille näistä veljistä, mutta hän tuntee hyvin jokaisen sielun arvon valtakunnassa. Muistan, kuinka joku sanoi lähtiessään presidentti Leelle: "En voinut uskoa, että sinulla olisi aikaa kuunnella minunlaistani ihmistä."

Äideille, isille, miehille, vaimoille ja lapsille kaikkialla me julistamme, että huolimatta tämänhetkisestä asemastanne elämässä teillä on merkitystä. Muistakaa, että vaikka olisitte "mitättömiä" poikasia, tyttösiä, miehiä tai naisia, te ette ole "merkityksettömiä". Kuunnelkaa kun luen teille erään todella suuren vertauksen pyhistä kirjoituksista, ajatellessamme tätä aihetta.

" 'Eräällä miehellä oli kaksi poikaa.

Ja nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa tavaroista, mikä minulle on tuleva'. Niin hän jakoi heille omaisuutensa.

Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen maahan; ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irstaasti.

Mutta kun hän oli kaikki tuhlannut, tuli kova nälkä koko siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta.

Ja hän meni ja yhtyi erääseen sen maan kansalaiseen, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja.

Ja hän halusi täyttää vatsansa niillä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut.

Niin hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään!

Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi

enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.'

Ja hän nousi ja meni isänsä tykö. Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi.

Mutta poika sanoi hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan'.

Silloin isä sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa pian parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa;

ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pitäkäämme iloa,

sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' Ja he rupesivat iloa pitämään.

Mutta hänen vanhempi poikansa oli pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän laulun ja karkelon.

Ja hän kutsui luoksensa yhden palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli.

Tämä sanoi hänelle: 'Sinun veljesi on tullut, ja isäsi teurastutti syötetyn vasikan, kun sai hänet terveenä takaisin'.

Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; mutta hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi.

Mutta hän vastasi ja sanoi isälleen: 'Katso, niin monta vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkaan et ole minulle koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystävieni kanssa.

Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka on tuhlannut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan.'

Niin hän sanoi hänelle: 'Poikani, sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun.
Mutta pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' " (Luuk. 15:11-32)
Veljet ja sisaret, ajatelkaa vielä näitä kohtia: "Isä, jaa omaisuutesi ja anna minulle minun osuuteni. Alan elää omaa elämääni." Sitten hän tuhlasi omaisuutensa eläen irstaasti. Hän painui niin alas, ja hänelle tuli niin kova nälkä, että hän kadehti sikojen ruokaa: "Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi, enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan." Hän tunsi kipeästi olevansa alhaisista alhaisin, aivan kurja ja merkityksetön.
Punnitkaa vielä kerran isän vastausta. Hän näki poikansa tulevan, hän juoksi häntä vastaan, suuteli häntä ja antoi hänelle parhaat vaatteet, hän teurastutti syöttövasikan, ja he pitivät yhdessä iloa. Tämä poika, joka piti itseään merkityksettömänä, oli hänen poikansa. "Hän oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt."
Isän iloa tuntien hän opetti hyvin myös vanhemmalle pojalleen, joka oli ymmällä, että hänkin oli tärkeä: "Poikani, sinä olet aina minun tykönäni, ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun." Julistan kaikella voimalla, mikä minulla on, että meillä on taivaallinen Isä, joka tuntee meidät ja rakastaa meitä jokaista, olivatpa askeleemme vieneet meidät minne tahansa. Te olette Hänen poikiaan ja tyttäriään, ja Hän rakastaa teitä.

Älkää salliko itsenne tuomita itseänne. Välttäkää masennusta. Opettakaa itsellenne oikeita periaatteita ja hallitkaa itseänne kunniallisesti. Auttakaa toisia, niin kuin on hyvä. Kun kehitämme oikeata minäkuvaa itsessämme ja muissa, lupaan teille että "ei mitään"-asenne häviää kokonaan. Muistakaa aina, olittepa missä tahansa tänään ääneni kuuluvissa, että te olette arvokkaita.

Jumala elää. Hänkin on arvokas – todellinen ja iankaikkinen – ja Hän haluaa, että me olemme arvokkaita Hänen kanssaan. Todistan teille, että Hänen voimansa avulla meistä voi tulla Hänen kaltaisiaan. Todistan teille tästä nöyrästi ja Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Vartija, varoita jumalattomia

Ezra Taft Benson

Profeetta Hesekiel julisti:
„Ihmislapsi, minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani.
Jos minä sanon jumalattomalle: sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et häntä varoita etkä puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen jumalattomasta tiestänsä, että pelastaisit hänen henkensä, niin jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.
Mutta jos sinä varoitat jumalatonta ja hän ei käänny jumalattomuudestansa eikä jumalattomalta tieltänsä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut." (Hes. 3:17-19)
Hengen kautta Mormonin Kirjan profeetat näkivät meidän päivämme ja varoittivat meitä vastustajan taktiikasta. Kuulkaa heidän sanansa:
„. . . sillä katso, sinä päivänä hän [perkele] raivoaa ihmislasten sydämissä ja nostattaa heitä vihaan sitä vastaan, mikä hyvää on.
Ja toiset hän tyynnyttää ja tuudittaa heidät lihalliseen turvallisuuden tunteeseen . . .
Voi sitä, joka kuuntelee ihmiskäskyjä, kieltäen Jumalan voiman . . ." (2 Ne. 28:20-21, 26)
Nykyajan profeetan, Joseph Smithin, kautta Herra on antanut meille vielä tämän lisävaroituksen: „Sen tähden Herran ääni kuuluu maan ääriin saakka, jotta kaikki, jotka tahtovat, kuulisivat:
. . . ja päivä tulee, jolloin ne, jotka eivät kuule Herran ääntä eivätkä hänen palvelijoidensa ääntä eivätkä kuuntele profeettain eivätkä apostolien sanoja, hävitetään kansasta.
Sillä he ovat poikenneet minun käskyistäni ja rikkoneet minun iankaikkisen liittoni.
He eivät etsi Herraa toteuttaakseen hänen vanhurskautensa, vaan jokainen vaeltaa omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan mukaan, joka on maailman kaltainen . . .

Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut enkä kiellä sitä; ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa, vaan toteutuu kaikki, olipa se sitten puhuttu minun oman ääneni tai minun palvelijoideni äänen kautta." (LK 1:11, 14-16, 38)

Nämä varoitukset esitettiin 140 vuotta sitten. Tänä päivänä ne käyvät toteen. Me olemme eläviä todistajia, ellei meitä sokaise oma tyytyväisyytemme ja pahojen ihmisten viekkaus.

Siionin tornin vartijoina meillä on johtajina velvollisuus ja oikeus nostaa äänemme vastustamaan kaikkea nykyään ilmenevää pahaa — pahaa, joka iskee juuri kaiken sen perustaan, mikä on meille kallista Kristuksen totisena kirkkona

ja kristillisten kansakuntien jäseninä.

Yhtenä näistä vartijoista, rakkaudella ihmiskuntaa kohtaan minä otan nöyränä vastaan tämän velvoituksen ja haasteen ja pyrin kiitollisena ja pelotta täyttämään velvollisuuteni. Näin vakavina aikoina me emme saa antaa arvostelun pelon estää meitä tekemästä velvollisuuttamme silläkään uhalla, että neuvomme leimataan poliittisiksi, kun valtiovalta sekaantuu yhä enemmän jokapäiväiseen elämäämme.

Siitä kriisistä, jota me olemme nyt käymässä läpi, meitä on perusteellisesti varoitettu. Tämä on saanut aikaan hieman arvostelua. Jotkut meistä eivät halua kuulla sanomaa. Se saattaa meidät hämmennyksiin. Meidän elämäämme, hyvinvointiamme, vapauksiamme uhkaavat asiat ovat juuri niitä, joita muutamat meistä ovat olleet anteeksi antamassa. Monet eivät halua tulla häirityiksi nauttiessaan jatkuvasti mukavasta tyytyväisyyden tilastaan.

Kirkko perustuu iankaikkiselle totuudelle. Me emme anna periksi periaatteesta. Olivatpa nykyajan suuntaukset tai painostustavat mitkä hyvänsä, me emme luovu periaatteistamme. Kirkkona uskollisuutemme totuudelle on horjumaton. Profeettain ja Jumalan opetuslasten tehtävänä on ikimuistoisista ajoista ollut puhua moraalittomia tai epäoikeudenmukaisia tekoja vastaan. Juuri tästä syystä monia heistä vainottiin. Jumala oli kuitenkin antanut heille tehtävän varoittaa kansaa, sillä he olivat vartijoita tornissa.

Me elämme sovittelun aikakautta — periaatteen uhraamisen aikakautta. Periksi antaminen ei ole vastaus. Se ei ole koskaan oikea vastaus.

Yksi näistä nykyisistä kirkon vartijoista on esittänyt tämän järkevän varoituksen:

„Laimea uskollisuus on tappavaa, kun taas kiihkeä omistautuminen antaa hengen ja sielun mille tahansa asialle ja sen kannattajille. Maailman vaikeudet ovat suurelta osin niiden aikaansaannosta, jotka eivät ole kylmiä eivätkä palavia, jotka kulkevat aina sieltä, missä vastustus on vähäisin, joiden arka sydän hätääntyy, kun olisi asetuttava totuuden puolelle. Kuten taivaitten suuressa neuvonpidossa, samoin ei myöskään Kristuksen kirkossa maan päällä voi olla neutraalisuutta. Me joko olemme Herran puolella tai emme ole. Peräänantamaton usko, joka halveksii kaikkia kompromisseja, johtaa kirkon ja jokaisen sen jäsenen voittoon sekä korkeaan päämääräämme.

Maailman lopullisia valloittajia tulevat olemaan miehet ja naiset, samantekevää onko heitä vähän tai paljon, jotka pitävät pelottomasti ja horjumatta kiinni totuudesta ja jotka pystyvät sanomaan yhtä hyvin ‚ei' kuin ‚kyllä', joiden jaloon lippuun on kirjoitettu: Ei periksi erheelle . . .

Suvaitsevaisuus ei merkitse mukautumista maailman näkemyksiin ja tapoihin. *Me emme saa luopua uskomuksistamme tullaksemme toimeen ihmisten kanssa,* olivatpa he kuinka rakkaita tai vaikutusvaltaisia tahansa. Voimme joutua maksamaan liian suuren hinnan yhteiskunnallisesta asemasta tai vaikkapa sopusoinnusta . . . Evankeliumi perustuu iankaikkiseen totuuteen, eikä ole milloinkaan turvallista hylätä totuutta." (John A. Widtsoe, *Conference Report,* huhtikuu 1941, s. 117, 116)

On sanottu sattuvasti, että „suurin kansallinen ongelmamme on eroosio, kuluminen. Ei maaperän kuluminen, vaan kansakunnan moraalin kuluminen."

Amerikan Yhdysvallat on ollut suurenmoinen maa, koska se on ollut vapaa. Se on ollut vapaa, koska se on luottanut Jumalaan ja koska se perustettiin Jumalan sanassa esitetyille vapauden periaatteille. Tällä kansakunnalla on hengellinen perusta. Mielestäni tällä maalla on profeetallinen historia.

Vuonna 1831 Alexis de Tocqueville, kuuluisa ranskalainen historioitsija, tuli Ranskan hallituksen pyynnöstä maahamme tutkimaan rangaistuslaitoksiamme. Hän tutki myös tarkoin poliittisia ja yhteiskunnallisia instituutioitamme. Alle kymmenen vuoden kuluessa de Tocquevillesta tuli maailmankuulu seurauksena siitä, että hän kirjoitti neliosaisen teoksen nimeltä *De la démocratie en Amérique* (Demokratia Amerikassa). Tässä on hänen oma liikuttava selityksensä Amerikan suuruudesta:

„Etsin Amerikan suuruutta ja neroutta sen tilavista satamista ja sen runsasvetisistä joista, mutta se ei ollut siellä; sen hedelmällisiltä pelloilta ja rajattomilta preerioilta, mutta se ei ollut siellä; sen tuottoisista kaivoksista ja sen suunnattomasta maailmankaupasta, mutta se ei ollut siellä. Vasta kun menin Amerikan kirkkoihin ja kuulin sen saarnatuoleista hehkuvan vanhurskauden, minä käsitin sen nerouden ja voiman salaisuuden. Amerikka on suuri, koska se on hyvä, ja jos Amerikka koskaan lakkaa olemasta hyvä, se lakkaa olemasta suuri." (*Prophets, Principles, and National Survival,* toim. Jerreld L. Newquist [Salt Lake City, Utah: Publishers Press, 1964], s. 60)

Miten vahva on tahtomme pysyä vapaina — olla hyviä? Väärä ajattelu ja väärät ideologiat, jotka ovat verhoutuneet mitä miellyttävimpiin muotoihin, pyrkivät huomaamatta — miltei tietämättämme — heikentämään siveellistä selkärankaamme ja vangitsemaan mielemme. Ne houkuttelevat valoisilla turvallisuu-

den lupauksilla, monenlaisilla takuilla kehdosta hautaan. Ne naamioituvat monien nimikkeiden alle, mutta yhden seikan avulla ne kaikki voidaan tunnistaa — tämä seikka niillä on yhteisenä piirteenä: ne pyrkivät kalvamaan ihmisen luonnetta ja vapautta ajatella ja toimia itsenäisesti.

Ei tule puuttumaan yrityksiä tuudittaa meitä väärään turvallisuuden tunteeseen. Ihmisiin vetoavia ehdotuksia tullaan tekemään ja tehdään parhaillaankin, ja ohjelmia pannaan liikkeelle. Vaarallisimmille ohjelmille annetaan tavallisesti houkuttelevat otsikot, usein yleisen hyvän ja yksilön turvallisuuden nimissä. Sanon taas: älkäämme antako johtaa itseämme harhaan.

Vapaus voidaan tuhota yhtä hyvin laiminlyönnillä kuin suoralla hyökkäyksellä.

Liian kauan ovat liian monet amerikkalaiset ja yleensäkin vapaan maailman asukkaat seisseet syrjässä äänettöminä rikoskumppaneina, kun vapautta vastaan on hyökätty, kun on hyökätty niitä taloudellisia ja hengellisiä perusperiaatteita ja perinteitä vastaan, jotka ovat tehneet kansakunnista vahvoja.

Pyrkikäämme eteenpäin hyvyyden ja vapauden tiellä. Herran avulla ja Hänen siunaustensa turvin vapaan maailman asukkaat voivat kohdata ja tulevat kohtaamaan huomisen vailla pelkoa, vailla epäilystä ja täysin luottavaisina.

Eräs Yhdysvaltain presidenteistä toi muutamia vuosia sitten esille asian ytimen sanoessaan:

„Me emme tarvitse enempää aineellista kehittymistä, me tarvitsemme enemmän hengellistä kehitystä. Me emme tarvitse lisää älyllistä voimaa, me tarvitsemme siveellistä voimaa. Me emme tarvitse lisää tietoa, me tarvitsemme lisää luonnetta. Me emme tarvitse laajempaa hallintoa, me tarvitsemme enemmän kulttuuria. Me emme tarvitse lisää lakeja, me tarvitsemme enemmän uskontoa. Me emme tarvitse lisää sellaista, mikä on silmin nähtävissä, me tarvitsemme enemmän sellaista, mikä ei näy. Tällä hetkellä on toivottavaa, että paino pannaan elämän tälle puolelle. Jos sitä vahvistetaan, toinenkin puoli kyllä pitää huolen itsestään. Juuri se on kaiken muun perusta. Jos perusta on luja, muukin rakennelma kestää." (*Prophets, Principles, and National Survival*, s. 35)

Vapaina ihmisinä me noudatamme monissa suhteissa läheltä kaavaa, joka johti suuren Rooman valtakunnan perikatoon. Ryhmä tunnettuja historioitsijoita on esittänyt yhteenvedon Rooman tuhoon johtaneista olosuhteista seuraavasti:

„. . . Rooma oli syntynyt olosuhteissa, jotka eivät suurestikaan poikkea meidän pioneeriajastamme, ja sitten Rooma siirtyi kaksi vuosisataa kestäneeseen suuruuden kauteen, joka saavutti huippunsa jälkimmäisenä noista vuosisadoista ja lähti laskuun ja sortui kolmantena. Rappion synnit ilmenivät kuitenkin jo tuon toisen vuosisadan loppuvuosina.

On kirjoitettu, että joutilaiden rikkaiden ja työtä tekemättömien köyhien määrät lisääntyivät suunnattomasti. Viimeksi mainitut (työtä tekemättömät köyhät) saivat pysyvästi avustusta, ja järjestelmä muistutti aika lailla omaamme. Kun tästä huoltoavusta tuli pysyvä, saajien ja lahjoitusten (sosiaaliavun) määrät lisääntyivät. Avun saajat järjestäytyivät poliittiseksi ryhmäksi, jolla oli huomattavasti valtaa. He eivät epäröineet tiedottaa vaatimuksistaan. Eikä myöskään hallitus epäröinyt suostua heidän vaatimuksiinsa . . . yhä useammin ja useammin. Keisariksi pyrkivät järjestivät heille huveja. Suurta, luotettavaa keskiluokkaa — jossa piili silloisen Rooman voima, kuten omassamme nykyaikana — verotettiin yhä raskaammin virkakoneiston ylläpitämiseksi, joka laajeni ja laajeni, käyden samalla yhä voimakkaammaksi. Tuloille määrättiin lisäveroja yllättävien menojen kattamiseksi. Hallitus teki velkaa menojensa katteeksi. Denaari, puolta dollariamme muistuttava hopeakolikko, alkoi menettää hopeankiiltoaan. Sen väri alkoi muuttua kupariseksi hallituksen vähentäessä sen hopeapitoisuutta. Silloinkin vaikutti Greshamin laki, sillä hopearaha katosi pian. Se kätkettiin.

Asepalvelus oli velvollisuus, jota roomalaiset suuresti arvostivat. Vierasmaalainen saattoi saada Rooman kansalaisuuden tarjoutumalla palvelemaan vapaaehtoisena Rooman legioonissa. Mutta vaurauden ja yltäkylläisyyden lisääntyessä roomalaiset nuorukaiset alkoivat välttää tätä palvelusta, keksien syitä, joiden perusteella voisivat jäädä kaupungin laiskaan ja likaiseen elämään. He alkoivat käyttää kosmeettisia aineita ja leikkasivat tukkansa naisten tapaan, pukeutuen naisten asuja muistuttaviin vaatteisiin, kunnes kävi vaikeaksi — niin historiankirjoittajat meille kertovat — erottaa toisistaan eri sukupuolet.

Opettajiin ja oppineisiin kuului ryhmä, jota nimitettiin kyynikoiksi. Nämä antoivat tukkansa ja partansa kasvaa, pukeutuivat huolimattomasti ja julistivat suhtautuvansa välinpitämättömästi maailmalliseen hyvään ivaten samalla arvoja, joita he nimittivät ‚keskiluokan arvoiksi'. Moraali rappeutui. Ei ollut enää turvallista kulkea maaseudulla eikä kaupungin kaduilla. Mellakointi oli yleistä, ja toisinaan poltettiin kokonaisia kaupunginosia ja kaupunkeja.

Ja kaiken aikaa pakkoveron ja hiipivän inflaation kaksoissairaus odotti antaakseen kuoliniskunsa.

Lopulta sitten kaikki nämä voimat voittivat keskiluokan energian ja yrittämishalun.
Rooma sortui.
Me olemme nyt lähestymässä toisen vuosisatamme loppua." (Ronald Reaganin puhe Eisenhower Collegessa, New Yorkissa, v. 1969)
Vuonna 1787 Edward Gibbon sai valmiiksi suurenmoisen teoksensa *History of the Decline and Fall of the Roman Empire*. Hän esitti syyn Rooman tuhoon seuraavasti:
1. Kodin, inhimillisen yhteiskunnan perustan, arvon ja pyhyyden kalvaminen.
2. Yhä korkeammiksi kohoavat verot ja julkisten varojen käyttö leivän ja sirkushuvien hankkimiseksi väestölle.
3. Mieletön nautinnon tavoittelu: vuosi vuodelta urheilu kävi jännittävämmäksi ja raaemmaksi.
4. Jättimäinen aseellinen varustautuminen, kun todellinen vihollinen oli kansan rappeutuminen.
5. Uskonnon rappeutuminen — usko tyrehtyi pelkäksi muodoksi ja menetti kosketuksen elävään elämään, se menetti voiman varoittaa ja ohjata ihmisiä.
Onko tässä yhtymäkohtia meihin tänä päivänä? Voisivatko samat syyt, jotka tuhosivat Rooman, hävittää vapaan maailman kansoja?
Kahdeksan vuoden ajan olen pitänyt pöydälläni tätä tekstiä, joka on rukous: „Oi Jumala, anna meille miehiä, joiden valtuutus on korkeammalta kuin vaaliuurnasta."
Meidän tulisi tänä suurten saavutustemme aikana kääntyä katsomaan historian opetuksia, joista monet ovat varsin ajatuksiaherättäviä, sillä menestyksen hetkellä olemme suurimmassa vaarassa. Jopa suuren vaurautemme aikanakin kansa voi kylvää oman tuhonsa siemeniä. Historia paljastaa, että harvoin on ulkopuolinen voima pystynyt valloittamaan jotakin suurta sivistysmaata, ellei se ole ensin heikentänyt tai tuhonnut itseään sisältä käsin.
Historian opetukset ovat opastimia, jotka auttavat meitä suunnittelemaan turvallisen reitin tulevaisuuteen.
Vapaan maailman kansalaisina meidän on noustava ja käytävä käsiksi edessämme oleviin ongelmiin. Meidän on käsitettävä, että nämä pohjimmaiset, perustavaa laatua olevat periaatteet — moraaliset ja hengelliset — ovat aikaisempien saavutustemme perustana. Voidaksemme jatkuvasti nauttia nykyisistä siunauksistamme meidän on käännyttävä näiden perustavaa laatua olevien periaatteitten puoleen. Kansantalous ja moraali ovat kumpikin osa totuutta, jota ei voi jaotella osiin. Niiden on oltava sopusoinnussa. Meidän on mukautettava tekomme näihin iankaikkisiin tosiasioihin.
Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko antaa lujan tukensa suurille hengellisille ja siveellisille periaatteille, jotka ovat olleet vapaan maailman perusperinteenä. Me vastustamme kaikkia kavalia pyrkimyksiä vetää alas tai asettaa kyseenalaisiksi iankaikkisia totuuksia, jotka ovat alusta asti olleet sivistyksen tukena.
Me käytämme kaikkia kunniallisia keinoja lujittaaksemme kotia ja perhettä, kannustaaksemme kuuliaisuuteen ensimmäiselle, suurelle käskylle, jonka mukaan ihmisten tuli jaloina vanhempina lisääntyä ja täyttää maa, ja kasvattaaksemme ihmisissä luonteenlujuutta korkeitten hengellisten ja siveellisten periaatteitten noudattamisen kautta.
Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa ei puhtaus tule koskaan olemaan vanhanaikaista. Meillä on sama vaatimus niin miehille kuin naisillekin, ja se on siveellinen puhtaus. Me vastustamme ja kammoksumme tuomittavaa aborttien tukkumyyntiä ja kaikkia muita epäpyhiä ja saastaisia tekoja, jotka ovat tähdättyjä kotia ja perhettä, tärkeimpiä perusyhteisöjämme, vastaan.
Tällaisen moraalittomuuden jatkuminen on varmasti tuova päällemme Kaikkivaltiaan vihan ja tuomion. Unohdammeko me materialismiin ja aineellisen voiton tavoitteluun keskittyessämme sen hengellisen perustan, jolla vaurautemme, turvallisuutemme ja vapautemme ovat? Auttakoon Jumala meitä tekemään parannuksen pahoista tavoistamme ja nöyrtymään loukatun voiman edessä.
Kansa, joka on polvillaan, on turvassa.
Minkä vakuuden saisimmekaan kipeästi tarvitsemistamme Herran siunauksista, jos ihmiset kaikkialla nähtäisiin aamuin ja illoin polvistuneina, kiittämässä jo saamistaan siunauksista, tunnustamassa riippuvuutemme Jumalasta ja etsimässä Hänen jumalallista ohjaustaan. Näkymä rukoilevasta kansasta on hämmästyttävämpi, voimallisempi kuin atomipommin räjähdys. Rukouksen voima on suurempi kuin mikään ihmisen säädettävissä olevien voimien yhdistelmä, sillä „rukous on ihmisen suurenmoisin tapa saada käyttöönsä Jumalan voimavarat". Maamme perustajaisät hyväksyivät tämän iankaikkisen totuuden. Hyväksymmekö me? Tahdommeko hyväksyä?
Oman etumme nimessä meidän tulisi ottaa tavaksemme tämä yksinkertainen keino, meidän tulisi ottaa rukous tavaksemme. Joku on vuosia sitten sanonut: „Ennen kaikkea muuta tämä maa tarvitsee vanhanaikaista perherukousta." Niin, suurimpana tarpeenamme on palata vanhanaikaisiin, ajan koettelemiin totuuksiin.
Jumala auttakoon meitä vapaina ihmisinä tunnustamaan siunaustemme lähteen, näkemään vaaran,

joka uhkaa vapauttamme ja siveellisiä sekä hengellisiä ihanteitamme, sekä tarpeen ryhtyä nöyrästi mutta kuitenkin rohkeasti toimintaan näiden verrattomien, ajan päteviksi todistamien siunausten säilyttämiseksi, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kirkon todellinen voima

Gordon B. Hinckley

Rakkaat työtoverini tässä suuressa työssä, en koskaan tule tähän tabernaakkeliin muistamatta pioneeri-isiemme uskollisuutta ja uhria, heidän, jotka rakensivat sen Herran huoneeksi. He vihkivät ja pyhittivät sen Jumalan palvelemiseen ja totuuden opettamiseen. Meillä on täytettävänämme suuri ja pyhä luottamustehtävä puhuessamme tältä korokkeelta, että puhuisimme uskon sanoja. Tähän etsin nöyrästi johdatusta Pyhältä Hengeltä.

Minulla on ollut tilaisuus tavata monia suurenmoisia miehiä ja naisia eri puolilla maailmaa. Muutamat heistä ovat tehneet minuun lähtemättömän vaikutuksen. Yksi näistä oli merivoimien upseeri Aasiasta, älykäs nuori mies, joka oli lähetetty Yhdysvaltoihin harjoittamaan jatko-opintoja. Hänen ollessaan Yhdysvaltain laivastossa muutamat hänen tovereistaan, joiden käyttäytyminen oli miellyttänyt häntä, kertoivat hänelle hänen pyynnöstään uskonnollisista käsityksistään. Hän ei ollut kristitty, mutta hän oli kiinnostunut. He kertoivat hänelle maailman Vapahtajasta, Jeesuksesta, joka syntyi Beetlehemissä, joka antoi henkensä koko ihmiskunnan edestä. He kertoivat hänelle Jumalan, iankaikkisen Isän, ja ylösnousseen Herran ilmestymisestä nuorelle Joseph Smithille. He puhuivat nykyajan profeetoista. He opettivat hänelle Mestarin evankeliumia. Henki kosketti hänen sydäntään, ja hänet kastettiin.

Hänet esiteltiin minulle juuri ennen kuin hänen oli määrä palata kotimaahansa. Puhuimme tästä kaikesta, ja sitten minä sanoin: "Sinun kansaasi kuuluvat eivät ole kristittyjä. Sinä tulet maasta, jossa kristityillä on ollut vaikeuksia. Mitä tapahtuu, kun palaat kotiisi kristittynä, erityisesti vielä mormonikristittynä?"

Hänen kasvonsa synkkenivät, ja hän vastasi: "Perheeni tulee pettymään. Luulen, että he karkottavat minut kotoa. He tulevat pitämään minua kuolleena. Mitä tulee uraani tulevaisuudessa, niin luulen, että minulta tullaan epäämään kaikki etenemismahdollisuudet."

Kysyin: "Oletko halukas maksamaan niin suuren hinnan evankeliumista?"

Hänen tummat silmänsä, kyynelten kostuttamat, loistivat, ja hän vastasi: "Se on tosi, eikö olekin?"

Häpeissäni siitä, että olin esittänyt kysymyksen, minä vastasin: "Kyllä, se on tosi."

Johon hän vastasi: "Millä muulla sitten on väliä?"

Nämä ovat kysymyksiä, jotka haluan esittää teille tänä aamuna: "Se on tosi, eikö olekin? Millä muulla sitten on väliä?"

Eilen esitettiin tilastotietoja kirkon kasvusta. Luvut ovat vaikuttavia ja ilahduttavia. Ne toivat mieleeni yhden äskettäin esitetyistä suosituista televisio-ohjelmistamme, jossa Joe Garragiola (suosittu amerikkalainen televisiopersoonallisuus) haastatteli pastori Dean M. Kelleyä (Yhdysvaltain) Kirkkojen Kansallisesta Neuvostosta. Tämä puhui eräitten suurehkojen, tunnettujen uskonnollisten ryhmien jäsenmäärän vähentymisestä ja myös toisten kiihtyvästä kasvusta. Syyksi vähenemiseen hän esitti: "Koska niistä on tullut myöntyväisiä; ne päästävät jäseneksi melkein kenet tahansa ja antavat kenen tahansa jäädä jäseneksi. Niillä ei ole tarkkoja uskonvaatimuksia, joista pitäisivät kiinni, eivätkä ne vaadi lahjoituksia." Toisaalta hän osoitti, että ne ryhmät, jotka vaativat uhrauksia ajan ja työn ja varojen muodossa, kokevat voimakasta kasvua.

Sitten hän jatkoi sanomalla: "Nopeimmin kasvava kirkko, jolla on tässä maassa (Yhdysvalloissa) yli miljoona jäsentä, on mormonikirkko, myöhempien aikojen pyhät. Tällä kirkolla on päämajansa Salt Lake Cityssä, ja se kasvaa viiden prosentin vuosivauhdilla, ja tällainen lisäys on hyvin nopeaa."

Tämä on mitä vaikuttavin huomautus ja sellainen, jonka tulisi liikuttaa jokaista ajattelevaa miestä ja naista. Se sanoo muun muassa, että uskonto, joka vaatii asialle omistautumista, joka pyytää uhrautumista, joka vaatii kuria, saa myös osakseen jäsentensä uskollisuuden ja muiden mielenkiinnon ja kunnioituksen.

Näin on ollut aina. Vapahtaja ei jättänyt tulkinnan varaa sanoessaan Nikodeemukselle: "... jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan." (Joh. 3:5) Ei ollut poikkeuksia. Säännön noudattamisesta ei joustettu. Näin oli myös muiden asioiden laita, joista Hän puhui.

Paavali ei koskaan jättänyt takaportteja eikä esittänyt verukkeita esittäessään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin vaatimuksia. Niin on

tänäänkin. Herra itse selitti, että "se portti on ahdas ja tie kaita". Kaikkien järjestelmien, jotka koskettelevat inhimillisen käyttäytymisen iankaikkisia seurauksia, on asetettava ohjenuoria ja pidettävä niistä kiinni, eikä mikään järjestelmä, joka ei odota ihmisiltä tiettyä kurinalaisuutta ja erityisesti itsekuria, voi pitkään odottaa heiltä uskollisuutta. Mukavuus voi koitua kalliiksi. Uhraus voi olla todellinen. Mutta tämä hyvin vaativa todellisuus on se pohja, jolta lähtee luonne ja voima ja jalous.

Myöntyväisyys ei ole koskaan saanut aikaan suuruutta. Nuhteettomuus, uskollisuus, voima ovat hyveitä, jotka vahvistuvat ihmisen sisäisen kamppailun kautta hänen harjoittaessaan itsekuria jumalallisesti julkituodun totuuden vaatimusten alaisena.

Mutta mitalilla on toinenkin puoli, jota vailla itsekuri jää pelkäksi harjoitustoimenpiteeksi. Kuri kurin vuoksi on tukahduttavaa. Se ei ole Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hengen mukaista. Tavallisesti sen toimeenpanovoimana on pelko, ja sen seuraukset ovat kielteisiä.

Mutta se, mikä on myönteistä, mikä lähtee henkilökohtaisesta vakaumuksesta, rakentaa ja kohottaa ja vahvistaa suurenmoisella tavalla. Kun ihmisen kannustimena uskonnon asioissa on suuri ja voimakas vakaumus totuudesta, hän noudattaa itsekuria — ei niiden vaatimusten vuoksi, joita kirkko hänelle asettaa, vaan sen tiedon tähden, joka hänellä on sydämessään: että Jumala elää, että hän on Jumalan lapsi iankaikkisin ja rajattomin mahdollisuuksin, että palveleminen antaa iloa ja suuren asian hyväksi työskenteleminen tyydytystä.

Tämän kirkon merkittävä eteenpäinmeno, johon pastori Kelley viittasi, ei johdu niinkään kirkon jäsenilleen asettamista vaatimuksista kuin näiden jäsenten sydämessä asuvasta vakaumuksesta, että tämä on todellakin Jumalan työ, että vanhurskas palvelus suo onnea ja rauhaa ja tyydytystä.

Olemme tänään kokoontuneina temppeliaukiolle tähän historialliseen tabernaakkeliin, jota ympäröivät muut huomattavat rakennukset, mutta kirkon voima ei ole näissä rakennuksissa, ei myöskään sen tuhansissa kokouspaikoissa eri puolilla maailmaa eikä sen yliopistoissa tai sairaaloissa. Ne kaikki ovat välikappaleita, toivottavia välineitä jonkin päämäärän saavuttamiseksi, mutta ne ovat vain apuvälineitä sille, mikä on todellista voimaa. Kuten presidentti Lee eilen mainitsi, tämän kirkon voima on sen jäsenten sydämissä, yksityisten henkilöiden todistuksessa ja vakaumuksessa tämän työn totuudesta. Kun ihmisellä on tämä todistus ja varmuus, kirkon vaatimuksista tulee pikemminkin haasteita kuin taakkoja. Vapahtaja sanoi: "... minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä." (Matt. 11:30)

Kirkon velvollisuuksien ikeestä, kirkon virkojen kuormasta tulee pikemminkin mahdollisuuksia kuin ongelmia sellaiselle henkilölle, jonka viittana on uskollinen jäsenyys Jeesuksen Kristuksen kirkossa.

Osallistuessani jokin aika sitten konferenssiin itävaltioissa kuuntelin muutamia kuukausia sitten kirkkoon liittyneen insinöörin kertovan kokemuksistaan. Lähetyssaarnaajat olivat tulleet hänen ovelleen, ja hänen vaimonsa oli kutsunut heidät sisään. Hän oli ottanut innokkaasti vastaan heidän sanomansa, kun taas miehestä tuntui, että hänelle tyrkytettiin jotakin vasten hänen tahtoaan. Eräänä iltana vaimo sanoi, että hän halusi tulla kastetuksi. Mies sai kiukunpuuskan. Eikö vaimo tiennyt, mitä tämä merkitsi? Se merkitsisi aikaa. Se merkitsisi kymmenysten maksamista. Se merkitsisi ystävistä luopumista. Se merkitsisi tupakoimisen päättymistä. Mies vetäisi takin ylleen, käveli ulos yöhön paukauttaen ovea mennessään. Hän kulki katuja, kiroili vaimoaan, kiroili lähetyssaarnaajia, kirosi itseään, kun oli päästänyt nämä opettamaan heitä. Hänen väsyessään hänen vihansakin laantui, ja jollakin tavoin hänen sydämeensä tuli rukouksen henki. Hän rukoili kulkiessaan. Hän pyysi Jumalalta vastausta kysymyksiinsä. Ja silloin hänelle tuli tunne, selvä ja epäilemätön, aivan kuin joku olisi lausunut sanat: "Se on tosi."

"Se on tosi", hän sanoi itsekseen uudelleen ja uudelleen. "Se on tosi." Rauha tuli hänen sydämeensä. Kun hän kulki kohti kotia, rajoitukset, vaatimukset, odotukset, jotka olivat niin häntä raivostuttaneet, alkoivat tuntua tilaisuuksilta. Kun hän avasi kotioven, hän huomasi vaimonsa olleen polvistuneena.

Sitten hän kertoi seurakunnan edessä, jolle hän oli tämän kaiken kertonut, ilosta, joka oli tullut heidän elämäänsä. Kymmenykset eivät olleet ongelma. Antaminen aineellisesta omaisuudestaan Jumalalle, joka oli antanut heille kaiken, tuntui vähältä. Aika palvelustyöhön ei ollut ongelma. Se vaati vain hiukan huolellista viikon tuntien budjetointia. Vastuu ei ollut ongelma. Kaiken tämän pohjalta syntyi uusi suhtautuminen elämään. Ja sitten tämä älykäs ja oppinut mies, tämä insinööri, joka oli tottunut käsittelemään siihen fyysiseen maailmaan kuuluvia asioita, jossa me elämme, todisti vakavasti, silmät kostuen, ihmeestä, joka oli tapahtunut heidän elämässään.

Samoin on satojen ja tuhansien laita monissa maissa — miesten ja naisten, jotka ovat kyvykkäitä ja oppineita, jotka edustavat liikemaailmaa ja eri ammatteja, järkeviä, käytännöllisiä ihmisiä, jotka saavat jotakin aikaan maailman työssä, joiden sydämessä palaa hiljainen todistus, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, että tämä työ on Jumalasta, että se palautettiin maan päälle kaikkien niiden siunaukseksi, jotka haluavat olla osallisia sen tarjoamista mahdollisuuksista.

Herra sanoi: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani." (Ilm. 3:20)

Puhuessaan juutalaisille pyhäkössä Jeesus sanoi: "Minun oppini ei

ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.
Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani." (Joh. 7:16-17)
Siinä on tämän työn ihme: että jokainen voi "tulla tuntemaan". Hän ei ole riippuvainen opettajasta tai saarnaajasta tai lähetyssaarnaajasta, paitsi opettajina ja todistajina. Job julisti kauan sitten: "... onhan ihmisissä henki, ja Kaikkivaltiaan henkäys antaa heille ymmärrystä." (Job 32:8)
Jokainen voi omalta kohdaltaan tulla tuntemaan Pyhän Hengen lahjan avulla, onko se totta, ja yhtä varmasti kuin hän tietää, että aurinko nousee aamulla. Ja tietäessään, että kirkko on tosi, ihminen on taipuvainen käyttäytymään tavalla, joka sopii ihmiselle, joka tuntee elämän tarkoituksen ja päämäärän, suuren velvollisuutensa lähimmäisiään kohtaan, velvollisuutensa perhettään kohtaan, velvollisuutensa Jumalaa kohtaan.
"Opi minusta", sanoi Herra, "ja kuuntele minun sanojani; vaella minun Henkeni nöyryydessä, niin sinulla on oleva rauha minussa." (LK 19:23)
Tämä on se "rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi", koska se ei ole lähtöisin mielestä, vaan Hengestä, ja sen, mikä on Jumalasta, voi ymmärtää vain Jumalan Hengen kautta."
Älykäs ja pitkälle opiskellut nuori nainen puhui Berchtesgadenissa, Saksassa, kirkkoon kuuluvien amerikkalaisten sotilashenkilöiden konferenssille. Olin siellä ja kuulin hänen puhuvan. Hän oli majuri Yhdysvaltain armeijassa, lääkäri ja alallaan suuresti arvostettu spesialisti. Hän sanoi:
"Enemmän kuin mitään muuta maailmassa minä halusin palvella Jumalaa. Mutta yritinpä miten tahansa, en pystynyt löytämään Häntä. Ihmeellistä tässä kaikessa oli, että Hän löysi minut. Lauantai-iltapäivänä syyskuussa 1969 olin kotona Berkley'ssä, Kaliforniassa, ja kuulin ovikelloni soivan. Ovella oli kaksi nuorta miestä, asunaan tumma puku, valkoinen paita ja solmio. Heidän tukkansa oli siististi kammattu. He tekivät minuun niin erinomaisen vaikutuksen, että sanoin: 'En tiedä, mitä te myytte, mutta minä ostan sen.' Toinen nuorukaisista sanoi: 'Emme myy mitään. Olemme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajia ja haluaisimme keskustella kanssanne.' Kutsuin heidät sisään, ja he puhuivat uskostaan.
Tämä oli todistukseni alku. Olen sanomattoman kiitollinen oikeudesta ja kunniasta olla Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Ilo ja rauha, jotka tämä ilon evankeliumi on tuonut sydämeeni, ovat taivas maan päällä. Todistukseni tästä työstä on kallisarvoisinta elämässäni, lahja taivaalliselta Isältäni, ja siitä olen ikuisesti kiitollinen."
Tämä tieto on saatavissa nyt aivan kuin muinoinkin. Se tuli ystävälleni, merivoimien upseerille Aasiasta. Samoin se tuli insinöörille, jonka sanoja lainasin. Samoin se tuli tälle lääkärille, jonka todistuksen olen toistanut. Tässä salissa on tuhansia, jotka voisivat puhua samalla tavalla. Eri puolilla maailmaa on tällä hetkellä miljoonia. Ja jos ääneni kuuluvilla on joku, joka etsii Pyhän Hengen todistusta näissä asioissa, annan teille todistukseni, että sen voi saada. Se tulee samalla tavalla, kuin se muinoin tuli Pietarille:
"Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan: ... 'Kenenkä te sanotte minun olevan?'
Simon Pietari vastasi ja sanoi: 'Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika'.
Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: 'Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.
Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita.'" (Matt. 16:13-18)
Tämä ilmoituksen kallio on tiedon lähde Jumalan asioissa. Se on Pyhän Hengen todistus, joka todistaa iankaikkisesta totuudesta, eivätkä tuonelan portit voita ketään, joka etsii sitä, joka ottaa sen vastaan, joka kehittää sitä, joka elää sen mukaan.
Näistä pyhistä asioista annan vakavan todistukseni ja rukoilen tämän tiedon siunauksia kaikille hartaille totuuden etsijöille totuuden Luojan, Herran Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Amen.

"Tämä on minun evankeliumini"

Howard W. Hunter

Konferenssin ehdittyä näin pitkälle on vaikeata löytää Vapahtajan opetuksista aihe, jota ei olisi kosketeltu. Kunpa minulla olisi kyky esittää yhteenveto siitä, mitä johtavat veljet ovat sanoneet, mutta sallikaa minun kosketella erästä kertaa, jolloin Mestari opetti ihmisiä.

Tämä ajatus tulee mieleeni, koska lähestymme vuodenaikaa, jolloin kristityt kaikkialla maailmassa viettävät pääsiäistä muistelemalla Vapahtajan kuolevaisen elämän viimeisten päivien tapahtumia, Hänen kuolemaansa ja Hänen ylösnousemistaan haudasta. Nämä asiat, jotka tapahtuivat kauan sitten Jerusalemissa, esitetään Uudessa Testamentissa. Mutta Hänen henkilökohtainen palvelustehtävänsä ei päättynyt Hänen kuolemaansa.

Mormonin Kirjassa, joka on toinen todistus Kristuksesta, on kertomus, joka antaa meille lisää tietoa Mestarin opetuksista. Se kertoo Hänen ilmestymisestään läntisen pallonpuoliskon asukkaille kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen, ja se lisää paljon meidän ymmärrystämme suuresta sovitusuhrista.

Nefiläisprofeetat ennustivat merkeistä, jotka annettaisiin tämän mantereen asukkaille Vapahtajan ristiinnaulitsemisen aikana, ja heidän profetioidensa mukaisesti maassa puhkesi tuhoisa myrsky. Ukkosen jylinä ja salamointi oli ankarampaa kuin koskaan oli nähty, ja maanjäristykset vavisuttivat maata. Sarahemlan kaupunki tuhoutui tulipalossa, Moronin kaupunki vajosi mereen ja sen asukkaat hukkuivat, ja Moronihan kaupunki peittyi vuoren alle. Tiet katkesivat, muita kaupunkeja tuhoutui, myrsky tappoi ja vei mukanaan monia ihmisiä. Myrskyn raivoa ja hävitystä kesti kolme tuntia, ja koko maan pinta muuttui toisenlaiseksi.

Myrskyn lakattua alkoi kerääntyä vahva pimeys, eikä valoa nähty kolmeen päivään. Pimeydestä kuului suuri valitus, vaikerrus ja itku.

"Ja tapahtui, että maan kaikkien asukkaiden keskellä koko tässä maassa kuului ääni, joka huusi:

Voi, voi, voi tätä kansaa; voi koko maanpiirin asukkaita, elleivät he parannusta tee; sillä perkele nauraa ja hänen enkelinsä iloitsevat minun kansani ihanien poikien ja tyttärien kuoleman tähden; ja syntiensä ja kauhistustensa tähden he ovat sortuneet!" (3 Ne. 9:1-2)

Ääni kuvaili suurta hävitystä. Myrskystä ja maanjäristyksistä selviytyneille sanottiin, että he olivat vanhurskaampia, ja heille tarjottiin toivoa parannuksen kautta ja mikäli he kääntyisivät Vapahtajan evankeliumiin.

Sitten puhuja sanoi, kuka Hän oli:

"Katso, minä olen Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Minä loin taivaat ja maan ja kaiken, mitä niissä on. Minä olen ollut Isän tykönä alusta alkaen. Minä olen Isässä ja Isä minussa; ja minussa Isä on kirkastanut nimensä.

Minä tulin omieni tykö, eivätkä minun omani ottaneet minua vastaan. Ja minun tulemistani koskevat kirjoitukset ovat käyneet toteen." (3 Ne. 9:15-16)

Herra sanoi heille, että Mooseksen laki oli täytetty ja ettei Hän enää hyväksyisi polttouhreja vaan ainostaan särjetyn sydämen ja murtuneen mielen uhrin.

"Katso", Hän sanoi, "minä olen tullut maailmaan tuodakseni lunastuksen maailmalle ja pelastaakseni maailman synnistä.

Sen tähden minä otan vastaan jokaisen, joka tekee parannuksen ja pienen lapsen tavoin tulee tyköni, sillä sellaisten on Jumalan valtakunta. Katso, sellaisten puolesta minä olen antanut henkeni ja ottanut sen jälleen; tehkää siis parannus ja tulkaa minun tyköni, te maan ääret, ja pelastukaa." (3 Ne. 9:21-22)

Monta tuntia kului hiljaisuudessa ja pimeydessä, kunnes Hänen äänensä jälleen kuultiin, Hän oli murheellinen kansansa tähden ja Hän lupasi koota heidät, "niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle" (10:6), jos he tekisivät parannuksen ja seuraisivat Häntä. Pimeys jatkui, ja kolmannen päivän aamuna maa lakkasi vapisemasta, ja tuli aivan hiljaista ja rauhallista. Kristus oli noussut ylös haudasta. Monet tämän läntisen pallonpuoliskon maan vanhurskaat kuolleet nousivat haudoistaan, kuten monet pyhät Juudeassa.

Suuri kansanjoukko kokoontui temppelin luokse Runsaudenmaassa. Jos liittyisimme heihin lukiessamme, oppisimme suuren läksyn. He puhuivat maassa tapahtuneista muutoksista, jotka olivat aiheutuneet maanjäristyksistä ja maan vajoamisesta mereen, ja Jeesuksesta Kristuksesta, josta merkit oli annettu. Kun he keskustelivat toistensa kanssa, he kuulivat äänen, joka sanoi: "Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt, ja jossa minä olen kirkastanut nimeni. Kuulkaa häntä." (3 Ne. 11:7) He nostivat katseensa taivaaseen ja näkivät valkoiseen viittaan pukeutuneen ihmisen laskeutuvan alas ja seisovan heidän keskellään.

"Ja tapahtui, että hän ojensi kätensä ja puhui kansalle sanoen:

Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat julistivat tulevan maailmaan.

Ja katso, minä olen maailman valkeus ja elämä; ja minä olen juonut sen katkeran maljan, jonka Isä on antanut minulle . . .

Nouskaa ja tulkaa minun tyköni, voidaksenne pistää kätenne minun kylkeeni ja tunteaksenne naulojen jäljet käsissäni ja jaloissani . . ." (3 Ne. 11:9-11, 14)

Mestari kutsui kaksitoista apostolia ja antoi heille valtuuden kastaa. Hän kehotti kansanjoukkoa lopettamaan riitansa ja kiistansa, ja Hän opetti heille mm. totuuksia, joita Hän oli julistanut seuraajilleen itäisellä mantereella — vuorisaarnassa, Isä meidän -rukouksessa, ja että Hän oli täyttänyt Mooseksen lain. Hän paransi sairaita, siunasi pieniä lapsia, antoi sakramentin ja siihen liittyviä ohjeita.

Opettaessaan nefiläisiä Vapahtaja kertoi evankeliumistaan. Hän kuvasi suunnitelman kirkkauksia ja selitti, mitä ihmiseltä vaaditaan iankaikkisen elämän ja korotuksen saamiseksi. Nämä ovat Hänen sanansa:

"Katso, minä olen antanut teille evankeliumini, ja tämä on se evankeliumi, jonka minä olen teille antanut – että minä tulin maailmaan tehdäkseni Isän tahdon, koska minun Isäni minut lähetti.
Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut ylennettäisiin ristille; ja että minä sen jälkeen, kun minut oli ylennetty ristille, vetäisin kaikki tyköni, että, kuten ihmiset ovat minut ylentäneet, samoin Isä ylentäisi ihmiset seisomaan minun kasvojeni eteen, tekojensa tuomittaviksi, olivatpa ne hyviä taikka pahoja.
Ja on tapahtuva, että jokainen, joka tekee parannuksen ja kastetaan minun nimeeni, tulee ravituksi, ja jos hän pysyy vahvana loppuun asti, niin katso, häntä minä pidän syyttömänä Isäni edessä sinä päivänä, jona minä seison maailmaa tuomitsemassa.
Ja se, joka ei vahvana pysy loppuun asti, myös hakataan pois ja heitetään tuleen, mistä ei enää voi palata, Isän oikeudenmukaisuuden tähden.
Ja tämä on käsky: Tehkää parannus, kaikki te maan ääret, tulkaa minun tyköni ja antakaa kastaa itsenne minun nimeeni, jotta te pyhittyisitte ottaessanne vastaan Pyhän Hengen, jotta te seisoisitte tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä.
Totisesti, totisesti minä sanon teille: tämä on minun evankeliumini . . ." (3 Ne. 27:13-14, 16-17, 20-21)
Evankeliumia sanotaan usein pelastuksen ilosanomaksi. Pelastussuunnitelma on siten Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Mestari selitti nefiläisille, että Hän oli täyttänyt tehtävänsä maan päällä tekemällä Isän tahdon ja tulemalla siten koko ihmiskunnan Lunastajaksi. Hänen sanansa "tehkää parannus ja ottakaa kaste minun nimessäni" osoitti portin kapealle polulle, joka johtaa iankaikkiseen elämään. Tämä antaa merkityksen kirkon uskonkappaleiden ilmaisemalle ajatukselle:
"Me uskomme, että kaikki ihmiset voivat pelastua Kristuksen sovituksen kautta olemalla kuuliaiset evankeliumin laeille ja toimituksille.
Me uskomme, että evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset ovat: ensimmäiseksi, usko Herraan Jeesukseen Kristukseen; toiseksi parannus; kolmanneksi, upotuskaste syntien anteeksisaamiseksi; neljänneksi, kätten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi." (3. ja 4. uskonkappale)
Nämä neljä ovat vasta ensimmäiset evankeliumin periaatteet ja toimitukset. Palataksemme takaisin Vapahtajan sanoihin nefiläisille huomaamme, että täytettyämme nämä neljä meidän täytyy elää koko elämämme Herran lakien ja käskyjen mukaan, sillä Hän sanoi: "Ja jos hän pysyy vahvana loppuun asti, niin katso, häntä minä pidän syyttömänä Isäni edessä sinä päivänä, jona minä seison maailmaa tuomitsemassa." (3 Ne. 27:16)
Ensimmäiset periaatteet eivät yksinään riitä; ihminen on niiden jälkeen vastuussa iankaikkisella tuomiolla siitä, mitä hän on tehnyt elämänsä aikana, hyvää vaiko pahaa. Sovitus tapahtui juuri tätä varten, jokaisen ihmisen ylösnousemuksen ja sitä seuraavan tuomion aikaansaamiseksi. Mestari ilmaisi sen hyvin selvästi sanoessaan: "Ja tämän tähden minut on ylennetty; Isältä saamani vallan nojalla minä sen tähden vedän kaikki tyköni tuomittaviksi tekojensa mukaan." (3 Ne. 27:15)
Eriteltäessä evankeliumia se voidaan jakaa kahteen osaan:
Ensiksi, se mikä on valmistavaa ja suoritetaan Aaronin pappeuden alaisuudessa. Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 84 se sanotaan näin: "Ja vähäisempi pappeus jäi edelleen olemaan, ja tällä pappeudella on avain enkelten palvelukseen ja valmistavaan evankeliumiin; mikä evankeliumi on parannuksen ja kasteen ja syntien anteeksisaamisen evankeliumi . . ." (LK 84:26-27)
Toiseksi, evankeliumin täyteys, joka annetaan Melkisedekin pappeuden valtuudella. Samassa ilmoituksessa sanotaan näin: "Ja tämä suurempi pappeus toimittaa evankeliumin palvelusta, ja sillä on hallussaan avain valtakunnan salaisuuksiin, avain Jumalan tuntemiseen.
Sen tähden jumalallisuuden voima ilmenee sen toimituksissa.
Ja ilman sen toimituksia ja pappeuden valtuutta jumalallisuuden voimaa ei ilmaista ihmisille lihassa,
sillä ilman sitä ei kukaan ihminen voi nähdä Jumalan, Isän, kasvoja ja elää." (LK 84:19-22)
Vapahtajan opetuksista nefiläisille tänä lyhyenä aikana Hänen ylösnousemuksensa jälkeen paljastuu evankeliumin suunnitelma. Valmistavan evankeliumin tie syntien anteeksisaamiseksi ja valtakuntaan pääsemiseksi on selvästi merkitty. Tie on viitoitettu ihmisen nauttia iankaikkisen evankeliumin täyteydestä, Pyhän Hengen siunaamana, elää siten että hän saa tiedon Jumalasta ja osansa ylösnousemuksessa.
Meidän tulee olla kiitollisia, pääsiäisen lähestyessä, läntisen maailman kansan aikakirjasta, jossa meille ovat säilyneet ylösnousseen Vapahtajan opetukset nefiläisille. Se on lisätodistus Hänen tehtävänsä jumalallisuudesta. Tiedän, että Mormonin Kirja on Jumalan sanaa.
Todistan, että Jeesus on Kristus. Jos maailma noudattaisi Hänen julistamiaan evankeliumin periaatteita, todellinen rauha, muutakin kuin vihamielisyyden loppuminen, tulisi kaikille ihmisille, sillä Hän sanoi: "Rauhan minä jätän teille; minun rauhani – sen minä annan teille." (Joh. 14:27)
Tulkoon tämä rauha meille siten, että elämme Vapahtajan käskyjen mukaan ja noudatamme Hänen profeettansa neuvoja täällä maan päällä, rukoilen nöyrästi, Herran ja Mestarin, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Amen.

Perheen vaikutus

Spencer W. Kimball

Veljet ja sisaret ja ystävät: Tässä konferenssissa on puhuttu jo paljon perheen ja kotikasvatuksen suuresta hyvästä vaikutuksesta menneisyydessä ja tulevaisuudessa kasvavaan sukupolveen. Kolmen viime kuukauden aikana presidentti Harold B. Lee on esittänyt elokuvassa "Kodin vahvistaminen" tätä suurta sanomaa. Monet ihmiset monissa maissa saavat nähdä sen ja kuulla monella kielellä.

Näyttää siitä, että vaikka maailma omaksuu valheen, alhaisen ja virheellisen käsityskannan, on olemassa yhä suureneva joukko viisaita johtajia, jotka kirjoittavat ja puhuvat perhe- ja kotielämän tärkeästä merkityksestä.

Eräs tällainen johtaja on kirjoittanut: ". . . hyvä perhe-elämä on korvaamatonta, ei pelkästään kulttuurin vaan itse asiassa jokaisen kansan säilymiselle." (Paul Popenoe, Family Life, syyskuu 1972)

Hän jatkaa: "Ihmiskunnan historiassa kansakunta toisensa jälkeen on seurannut tätä kaavaa (perhe-elämän turmeleminen ja korvaaminen muilla muodoilla) ja ne ovat hävinneet."

Perhe tarjoaa mahdollisuuden epäitsekkääseen toimintaan ja vastuun ottamiseen. Hän jatkaa:

"Yhteiskunnan hyvinvoinnin kannalta, koko kansakunnan olemassaolon kannalta yksi ensimmäisiä esitettäviä kysymyksiä minkään kulttuurin muutosehdotuksen suhteen pitäisi olla: 'Vahvistaako se perhettä?'"

Herra järjesti koko ohjelman alussa, niin että on isä, joka saa lapsia, huolehtii heistä, rakastaa ja ohjaa heitä, ja äiti, joka synnyttää, kasvattaa, ravitsee ja opettaa. Herra olisi voinut järjestää sen toisinkin, mutta hän valitsi yksikön, johon kuuluu vastuuta ja tarkoituksenmukaista kanssakäymistä, jossa lapset kasvattavat ja opettavat toisiaan ja oppivat rakastamaan, kunnioittamaan ja arvostamaan toinen toisiaan. Perhe on suuri elämänsuunnitelma, jonka taivaallinen Isä pani alulle ja järjesti.

Jokaiselle ajattelevalle ihmiselle täytyy olla selvää, että intiimi kanssakäyminen avioliiton ulkopuolella on syntiä, että lapset, joilla ei ole vanhempia eikä perhe-elämää, elävät traagisissa oloissa, että yhteiskunta, jossa ei ole perhe-elämän perustaa, on vailla pohjaa ja häviää mitättömyyteen ja hämärään.

Isä tiesi tämän kaiken, kun Hän antoi tämän käskyn lapsilleen marraskuussa 1831. Hän ei perustellut perheen olemassaoloa. Hän tuntui pitävän sitä itsestään selvänä, ja antoi käskyn: "Vanhemmat, joilla on lapsia Siionissa . . . opettakoot myös lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan vilpittömästi Herran edessä." (LK 68:25, 28)

Näemme perhe-elämän siunaukset rinnastuksissa. Edellä mainitsemassani puheessa presidentti esitti seuraavat luvut:

(Yhdysvaltain) väestölaskentatoimiston ilmoittamasta 180000:sta avioerosta 57 % tapahtui kodeissa, joissa ei ollut lapsia, 21.2 % sellaisissa kodeissa, joissa oli vain yksi lapsi, ja perheissä, joissa oli viisi tai useampia lapsia, avioerojen osuus oli alle yhden prosentin.

Nämä ovat paljonpuhuvia lukuja.

Kerran kun puhuin johtajille vieraassa maassa, jossa lapsille opetetaan erilaista ideologiaa, kysyin, kuinka vanhemmat pystyivät pitämään lapsensa erossa pahasta, ja heidän vastauksensa oli niin luonnollinen ja hyvä:

"Me kasvatamme lapsemme kodeissamme niin hyvin oikeuden ja totuuden suhteen, että heidän muiden opettajiensa tuhoisat, jumalattomat ajatukset ja harhaopit eivät vaikuta heihin, vaan valuvat heistä kuin vesi hanhen selästä, ja lapsemme pysyvät uskossa vahvoina."

Siinä vastaus. Perhe-elämä, kotielämä, perheilta, vakavat, epäitsekkäät vanhemmat. Sellaiseksi Herra on säätänyt meidän elämämme.Yli kymmenen vuotta sitten eräs Yhdysvaltain ilmavoimien majuri kertoi koelennoistaan. Hän oli syntyisin hyvistä vanhemmista, jotka opettivat häntä elämään vanhurskaasti. Hän oli lentänyt 25 erilaista sotilaskonetta, ja hänelle oli kertynyt yhteensä 4000 lentotuntia. Hän oli osallistunut 142 taistelulentoon Koreassa, ja hän oli saanut monta arvokasta mitalia. Hän sanoi, että "ennen lähtöä jokainen lentäjä suorittaa viimehetken tarkistuksen koneelleen, lentolaitteille, hydraulisille ja pneumaattisille järjestelmille ja muille tärkeille järjestelmille koneessaan, jotta on varmaa, että lento ainakin alkaa turvallisesti . . . Hänen pitää reagoida hätätilanteissa vaistomaisesti ja niin oikein kuin ihmismieli ja refleksit myöten antavat . . .

Mutta painetusta tarkistusluettelosta puuttuu jotakin, mikä on tullut minulle yhtä välttämättömäksi lennon onnistumiseksi kuin pyörien laskeminen alas kentälle tuloa varten. Se on rukous, jossa pyydän taivaallista Isää siunaamaan minua, niin että toimin parhaan taitoni ja ymmärrykseni mukaan erityisesti stressitilanteissa. On ollut useita tapauksia, joissa tiedän, että rukouksiini on vastattu dramaattisen nopeasti."

Synnyttyään hyvistä vanhemmista hyvässä kodissa ja saatuaan oikeaa kasvatusta lapsena hän tuntui olevan turvallisella mielellä vaarallisessa työssään.

Tämä majuri oli peloton, sillä hän oli valmistautunut. Hän tiesi, mikä voima sisältyy Herran sanoihin: "Jos te olette valmiit, te ette pelkää." (LK 38:30)

Joku on sanonut, että pelko ja rohkeus ovat vastakohtia, mutta molemmat ovat välttämättömiä luonteen kehittymiseksi . . . terve pelko luo oman vastakohtansa.

Nämä kolme riviä oli kirjoitettu erään englantilaisen hotellin takanreunukseen Dunkirkin aikoina, jolloin jokainen mies tai poika, joka osasi purjehtia, vaikka kuinka harrastelijamaisesti, löysi itsestään sankarin, joka oli kyllin rohkea auttamaan Englannin armeijan pelastamisessa:

"Pelko kolkutti ovelle.

Usko vastasi.

Ovella ei ollut ketään."

Salamasodan aikana moni mies näki Lontoon satamassa seuraavansisältöisen kyltin ja seurasi sen kehotusta: "Jos polvesi tärisevät, laskeudu niiden varaan."

Ilmoituksessa sanotaan myös: "Jos te olette valmiit, te ette pelkää."
Tuo valmius tulee lapsuudesta ja lapsuusajan kasvatuksesta, jolloin usko syntyy ja luonne muodostuu. On liian myöhäistä yrittää kasvattaa uskoa, kun laiva uppoaa tai lentokone putoaa tai yhteentörmäys on väistämätön.
Eräs lentäjä sanoi: "Rukoilin 15. kierroksella lentokentän yläpuolella." Toinen lentäjä on sanonut: "Rohkeuden on sanottu olevan pelkoa rukouksen jälkeen."
Jos lapset on viritetty oikealle aaltopituudelle, jos heille opetetaan varhain ajan ja iankaikkisuuden velvollisuudet, he menettelevät tavallisesti oikein joutuessaan hätätilanteeseen. Jos he ovat tehneet uskollisesti ja tunnollisesti kaiken, mitä heiltä odotetaan, he eivät voi koskaan joutua kovin pitkälle väärällä tiellä. Nefiläisprofeetta on sanonut: "Teidän pitää avata sielunne kammioissanne ja salaisissa paikoissanne ja erämaassanne." (Al. 34:26)
Ja kuinka suuren lupauksen Jesaja antoikaan meidän lapsillemme: "Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia, ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva." (Jes. 54:13)
toiseen. He ojensivat minulle viimeisimmän kirjeensä sotanäyttämöltä. Luin seuraavaa:
Varmasti jokainen hyvä isä ja äiti haluaa tällaisen rauhan lapsilleen. Se tulee tosi myöhempien aikojen pyhän yksinkertaisesta elämästä hänen tehdessään parhaansa kotinsa ja perheensä hyväksi.
"Rukoilkaa perheissänne Isää, aina minun nimessäni, jotta teidän vaimonne ja lapsenne tulisivat siunatuiksi." (3 Ne. 18:21)
Onko tämä liikaa pyydetty?
Olin Idaho Fallsissa vieraana tyypillisessä kirkon perheessä. Vanhemmat suhtautuivat tehtäväänsä vakavasti, ja heillä oli monta lasta. Vanhin heistä oli komennuksella pelätyllä eteläisellä Tyynellämerellä. Ja perhe seurasi sydämessään häntä paikasta toiseen. He ojensivat minulle viimeisimmän kirjeensä sotanäyttämöltä. Luin seuraavaa:
"Aika ajoin olemme olleet niin peloissamme, että vapisimme, mutta pelko haihtui mielestämme rukoillessamme ja tietäessämme, että Herra opasti meitä.
Isä, rakastan uskontoani ja olen ylpeä, että sinä ja äiti olette opettaneet minua rukoilemaan. Silloin tiedän myös, että te rukoilette minun puolestani joka aamu ja ilta . . ."
Hengellisyys syntyy kotona ja sitä edistetään perheilloissa, päivittäisissä rukouksissa, kahdesti tai useammin, viikottaisissa kokouksissa, jolloin perhe on yhdessä. Tuo hengellisyys on perusta, joka koituu lapselle pelastukseksi hätätilanteissa.
Turvallisuus ei synny ehtymättömästä rikkaudesta vaan sammuttamattomasta uskosta, ja tavallisesti tuollainen usko syntyy kotona ja muotoutuu lapsuudessa.
Rukous on passi hengelliseen voimaan.
Toisen maailmansodan ajoilta on kertomus nuoresta utahilaisesta pojasta, joka kutsuttiin palvelemaan maataan kaukaisissa paikoissa monen aikavyöhykkeen takana.
Hänellä oli ranteessaan tavallinen rannekello, joka ilmoitti hänelle sen seudun ajan, missä hän oli. Mutta sen lisäksi hänellä oli suurempi, vanhanaikainen kello taskussaan, ja se herätti toisten huomiota, ja he kysyivät, miksi hänellä oli se. Hän ei siitä nolostunut vaan sanoi:
"Rannekellosta näen, paljonko kello on täällä, missä me olemme, mutta suuri kello, jonka isä minulle antoi, näyttää UTAHIN aikaa!"
Hän jatkoi: "Meillä on suuri perhe – hyvin läheinen perhe. Kun kello näyttää viittä aamulla, tiedän, että isä on lähdössä lypsämään lehmiä, ja joka ilta puoli kahdeksalta koko perhe on illallispöydän ympärillä polvillaan kiittämässä Herraa siitä, mikä on pöydällä ja pyytämässä Häntä suojelemaan minua, niin että säilyn puhtaana ja kunniallisena. Sellaiset asiat saavat minut taistelemaan, kun meno käy ankaraksi . . . On helppoa nähdä, paljonko kello on täällä, mutta haluan tietää myös, paljonko kello on UTAHISSA." (Mukaeltu artikkelista Vaughn R. Kimball, "The Right Time at Home", Reader's Digest, toukokuu 1944, s. 43)
Tunsin hyvin tämän perheen. Tunsin myös merimiestä jonkin verran. Tunsin tämän isän. Hänen lehmiensä maidon piti riittää suurelle perheelle, mutta eniten hän huolehti lastensa kasvusta, jotka tarvitsivat muutakin kuin maitoa ja leipää. Olen polvistunut voimalliseen rukoukseen tämän suurenmoisen perheen kanssa. Heidän kotikasvatuksensa on koitunut tämän suuren perheen iankaikkiseksi siunaukseksi.
Oi, rakkaat kuulijani, millainen maailma tämä olisikaan, jos miljoona perhettä tässä kirkossa olisi polvillaan joka aamu ja ilta, kuten tämä perhe? Ja millainen maailma olisikaan, jos tämän suuren maan lähes sata miljoonaa perhettä ja muut sadat muissa maissa rukoilisivat poikiensa ja tyttäriensä puolesta kahdesti päivässä? Ja millainen maailma tämä olisikaan, jos miljardi perhettä kaikkialla maailmassa pitäisi perheiltaa ja osallistuisi kirkon toimintaan ja vuodattaisi polvillaan sielunsa lastensa, perheidensä, johtajiensa ja hallitusvaltojensa puolesta?
Tällainen perhe-elämä voisi tehdä uudestaan ajankohtaiseksi Eenokin ajan muuttamisen. Tuhatvuotinen valtakunta alkaisi. Eenokilta kysyttiin häntä itseään koskevia kysymyksiä. Hän vastasi mm.: ". . . isäni neuvoi minut kaikille Jumalan teille."(KH Moos. 6:41) Ja Eenos vaelsi Jumalan yhteydessä, eikä häntä enää ollut, sillä Jumala otti hänet helmaansa.
Aivan, tässä on vastaus: vanhurskaat, opettavat vanhemmat; kuuliaiset, rakastavat lapset; uskollisuus perheen velvollisuuksissa.
Nämä ominaisuudet kodissa antavat lapsille turvallisuutta ja luonnetta.
Seuraavat Adelaide Proctorin yli sata vuotta sitten kirjoittamat säkeet tähdentävät perheen ykseyttä ja todellista vanhempien rakkautta.
Rikas, lapseton mies tarjoaa mukavuutta ja turvallisuutta vastineeksi yhdestä perheen seitsemästä lapsesta. Kenet he antaisivat pois?

Kuka heistä? Kuka heistä?
Katsoin Johniin ja John katsoi minuun.
Minun oli sanottava jotakin, ja
ääneni oli oudon heikko:
"Kerro taas, mitä Robert sanoi."
Kuuntelin pää painuksissa.
Näin hän kirjoitti:
"Saatte talon ja maata viljeltäväksi,
jos puolestanne luovutatte minulle
yhden seitsemästä lapsestanne."
Katsoin Johnin nukkavieruja vaatteita
ja ajattelin, mitä hän oli saanut kestää.
Köyhyyttä, työtä ja huolta,

jota en pystynyt helpottamaan.
Ajattelin seitsemää ruokittavaa suuta,
seitsemän lapsen tarpeita
ja sitten tätä.
"Tule, John", sanoin.
"Tehdään valinta heidän nukkuessaan."
Niin rakas John ja minä käsi kädessä
lähdimme katsomaan katrastamme.
Astuimme ensin hiljaa kehdon luo,
missä nukkuin vauvamme Lilian.
Isä kosketti häntä pehmeästi
karhealla kädellään,
kun uni tai kuiskaus sai hänet
liikahtamaan
ja sanoi käheästi: "Ei häntä!"
Niin astuimme toisen vuoteen ääreen
ja hämärässä näkyivät pojan kasvot,
unessa niin kauniit.
Näin Jameksen punaiset posket,
ja niillä kyyneleen.
John ei voinut puhua, ja minä sanoin:
"Hänkin on vasta vauva."
Ja suutelin häntä kulkiessani eteenpäin.
Robbien kalpeilla enkelinkasvoilla
oli unessakin kärsimyksen juonteita.
"Ei häntä, ei tuhannesta kruunustakaan"
kuiskasi John ja silmämme sumenivat
Dick-parka, uppiniskainen Dick,
levoton, rauhaton ja laiska.
Voisiko hänet antaa!
Ei, Hän, joka antoi hänet, käski
meitä olemaan hänelle uskollisia
hautaan asti.
Vain äidin sydän voi olla kyllin
kärsivällinen hänenlaistaan kohtaan.
John sanoi: "En uskalla päästää häntä
iltarukouksista." Hiivimme yläkertaan
ja polvistuimme rakkaan Marymme sängyn
viereen.
"Hänelle se olisi ehkä parempi",
sanoin Johnille.
Hän pyyhkäisi kiharan pois
Maryn poskelta ja lausui:
"Ei, kultaseni, ei häntä."
"Enää yksi, vanhin poikamme,
luotettava ja rehellinen,
hyvä ja iloinen kuin isänsä.
Ei, John, en voi antaa häntä!"
Ja niin me kirjoitimme kohteliaasti,
ettemme voisl antaa yhtään lapsistamme.
Ja myöhemmin työ tuntui helpommalta,
kun ajattelimme unelmiamme,
onnellisina siitä, etteivät yhdetkään kasvot
puuttuneet omalta paikaltaan,
kiitollisina, että saimme tehdä työtä
kaikkien seitsemän tähden
ja jättäen loput Herran haltuun.

Rukoilen, että oppisimme kirkossa ja tässä maailmassa tuntemaan Herran teitä ja noudattamaan niitä tarkasti.
Todistan vielä juhlallisesti, että presidentti Harold B. Lee on Herran jumalallisesti kutsuma profeetta tätä maailmaa varten. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Vahvistakaa Siionin vaarnoja

Harold B. Lee

6. huhtikuuta 1973 on erityisen tärkeä päivä, sillä silloin emme vain vietä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon perustamisvuosipäivää, kun se palautettiin tämän armotalouden aikana, vaan myös Vapahtajan, Herramme ja Mestarimme, Jeesuksen Kristuksen syntymäpäivää. Joseph Smith kirjoitti seuraavasti samana päivänä saamansa ilmoituksen alkuun:
„Kristuksen kirkon synty näinä viimeisinä aikoina tuhatkahdeksansataakolmekymmentä vuotta meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen lihaan tulon jälkeen. Sen asianmukainen järjestäminen ja perustaminen maamme lakien mukaan Jumalan tahdon ja käskyjen kautta neljäntenä kuukautena ja kuudentena päivänä sitä kuukautta, jota sanotaan huhtikuuksi." (LK 20:1)
Tuosta ajasta lähtien on ollut tapana, että kirkon ensimmäiset konferenssit kunakin vuonna pidetään päivinä, joista yksi on 6. huhtikuuta.
Kaksi vuotta myöhemmin seurasi toinen ilmoitus, jolla silloin oli suuri merkitys ja jolla tänä päivänä, kirkon kasvavan jäsenmäärän vaatimusten valossa, on vieläkin suurempi merkitys. Seuraavassa on lainaus, jota voisi sanoa tämänpäiväisen puheeni aiheeksi:
„Sillä Siionin tulee kasvaa kauneudessa ja pyhyydessä, sen aluetta on laajennettava, sen vaarnoja on vahvistettava, totisesti minä sanon teille, että Siionin tulee nousta ja pukeutua kauniisiin vaatteisiinsa." (LK 82:14)
Sana „Siion" tässä yhteydessä

tarkoittaa epäilemättä kirkkoa. Tuolloin kirkossa oli vain kourallinen jäseniä, joiden järjestäytyminen oli juuri alkamassa ja jotka kirkon ulkopuolisten taholta tylyä kohtelua koettuaan olivat saaneet käskyn kokoontua Jacksonin piirikuntaan Missourissa, minkä Herra oli ilmoittanut „Siionin maaksi". Ikään kuin teroittaakseen näiden ensimmäisten, vaikeuksissa kamppailevien jäsenten mieliin heidän päämääränsä maailmassa Herra sanoi heille toisessa ilmoituksessa:

„Sen tähden, totisesti näin sanoo Herra: Siion iloitkoon, sillä tämä on Siion: PUHDASSYDÄMISET; sen tähden Siion iloitkoon, kun kaikki jumalattomat surevat." (LK 97:21)

Ollakseen kelvollisen sellaiseen pyhään nimitykseen kuin Siion kirkon on pidettävä itseään ikään kuin morsiamena, joka kaunistautuu ylkäänsä varten, kuten Johannes Ilmestyksensaaja kirjoitti nähtyään näyssä Pyhän Kaupungin, jossa vanhurskaat asuivat, kaunistautuneena kuin morsian ylkäänsä, Jumalan Karitsaa varten. Tässä kuvaillaan, miten Herra haluaa kansansa — jotta se olisi otollinen Herrallemme ja Mestarillemme — olevan kuin vaimo, joka pukeutuu kauniisiin vaatteisiin aviomiestään varten.

Sääntö, jonka mukaisesti Jumalan kansan on elettävä ollakseen arvollinen saamaan hyväksymyksen Jumalan silmissä, on ilmoitettu lukemassani tekstissä. Tämän kansan täytyy käydä yhä kauniimmaksi maailman edessä, siinä täytyy olla sisäistä kauneutta, jonka ihmiset voivat huomata heijastuksena pyhyydestä ja pyhittymiseen kuuluvista ominaisuuksista. Vanhurskaitten ja puhdassydämisten asuinpaikan, Siionin, rajoja täytyy nyt alkaa levittää. Siionin vaarnoja on vahvistettava. Kaiken tämän tulee tapahtua, jotta Siion nousisi ja loistaisi ahkeroimalla yhä enemmän pelastussuunnitelman toteuttamisessa kaikkialla maailmassa.

Kirkon alkuaikoina Herra viittasi aikaan, jolloin aikaisemmissa kokoamispaikoissa ei riittäisi tilaa kaikille, jotka kokoontuisivat yhteen syistä, joiden tähden Hän selitti kirkon yhdistämisen tarpeelliseksi. Näin kuuluvat Hänen sansansa:

„. . . sillä näin minun kirkkoani kutsuttakoon viimeisinä aikoina Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi." Ja sitten Hän antoi käskyn: „Nouse, ole kirkas, että sinun valkeutesi olisi viirinä kansoille." (LK 115:4-5)

Tässä on selvästi osoitettu, että Hänen kirkkonsa esiin tuleminen näinä aikoina merkitsi sen muinaisen profetian toteen käymisen alkua, jolloin „. . . Herran temppelin vuori [on] seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista, kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne. Monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: ‚Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa . . .'" (Jes. 2:2-3)

Näissä ilmoituksissa Herra puhuu kirkon järjestetyistä yksiköistä, joita nimitetään vaarnoiksi ja joita uskoomme kuulumattomat pitäisivät hiippakuntina. Näin järjestetyt yksiköt kootaan yhteen seuraavia perustarkoituksia varten: ensiksikin jotta voidaan puolustautua Herran työn vihollisia, niin näkyviä kuin näkymättömiäkin, vastaan.

Apostoli Paavali sanoi näistä vihamiehistä, joista meidänkin tulisi olla huolissamme:

„Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa." (Ef. 6:12)

Kuten edellä olevassa ilmoituksessa mainittiin, näiden organisaatioiden tuli olla „pakopaikkana myrskyltä ja vihalta, kun se tullaan sekoittamattomana vuodattamaan koko maan yli". (LK 115:6)

Esipuheessaan kaikkiin tämän armotalouden aikana antamiinsa ilmoituksiin Herra esitti tämän vakavan varoituksen, jota me emme koskaan saisi jättää mielestämme. Tämä profeetallinen varoitus vuodelta 1831 annettiin, kuten Herra julisti, jotta „kaikki ihmiset tietävät, että se päivä tulee pian — hetki ei ole vielä, mutta se on lähellä — jolloin rauha otetaan pois maan päältä ja perkele saa vallan omassa valtakunnassaan". (LK 1:35)

Nyt 142 vuotta myöhemmin me olemme näkemässä tämän ajan raivoa, kun saatanalla on valta omassa valtakunnassaan, jopa niin suuri valta, että Mestarikin omana aikanaan puhui hänestä „tämä maailman ruhtinaana" ja „kaiken vanhurskauden vihollisena".

Näistä hirvittävistä ennustuksista huolimatta ja huolimatta siitä, että ne ilmeisesti ovat käymässä toteen silmiemme edessä tänä päivänä, tässä samassa ilmoituksessa on luvattu vielä suurempi valta, joka tekee tyhjäksi saatanan suunnitelmat Herran työn tuhoamiseksi. Herra antaa seuraavan lupauksen korkeimman Jumalan pyhille, sydämeltään vanhurskaille, joista Hän on puhunut „Siionin asukkaina". Näin Hän sanoi:

„Ja myös Herra on vallitseva pyhiään ja hallitseva heidän keskellään, ja hän on tuleva tuomitsemaan Idumeaa eli maailmaa." (LK 1:36)

Tämä tarkoitti maailmaa samassa mielessä, missä Mestari puhui maailmallisuudesta, josta Hän varoitti opetuslapsiaan — että maailmassa ollessaan heidän tuli pitää

itsensä tahrattomina sen synneistä.
Uskon, että aina luomisesta lähtien ei koskaan ole ollut aikaa, jolloin Herra olisi antanut perkeleelle vallan hävittää Hänen työnsä niin, ettei Hänen voimansa olisi käynyt julki vanhurskaitten keskuudessa vanhurskauden tekojen pelastamiseksi täydelliseltä tuholta.
Tänä päivänä me näemme sen Herran lupauksen toteutuvan, että „jos teidän katseenne on kiinnitettynä vain minun kunniaani", minkä Hän julisti profeetta Moosekselle olevan „ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamisen", „teidän koko ruumiinne täyttyy valkeudella, eikä teissä ole pimeyttä oleva, ja ruumis, joka on valkeuden täyttämä, käsittää kaiken". (LK 88:67)
Herra on myös luvannut meille: „Katsokaa ja nähkää, minä olen pitävä huolen laumoistanne ja olen herättävä vanhimpia ja lähettävä heidän luoksensa. Katso, minä olen ajallansa kiirehtivä työtäni." (LK 88:72-73)
Tänä päivänä me näemme Herran käden vaikuttavan Hänen pyhiensä, kirkon jäsenten keskellä. Ei koskaan tämän armotalouden aikana, ja ehkei milloinkaan minään aikaisempanakaan kautena, ole tämän kirkon jäsenten keskuudessa vallinnut sellainen ajan joutumisen tunne kuin tänä päivänä. Siionin rajoja laajennetaan, sen vaarnoja vahvistetaan. Kirkon alkuaikoina ilmoitettiin erityiset paikat, joihin pyhät oli määrä koota, ja Herra määräsi, ettei näitä kokoamispaikkoja tullut muuttaa, mutta sitten Hän esitti yhden rajoituksen: „. . . ennen kuin päivä tulee, jolloin heillä ei enää ole siellä tilaa; ja silloin minulla on muita paikkoja, jotka olen osoittava heille; ja niitä on nimitettävä telttavaatteen vaarnoiksi eli Siionin vahvistukseksi." (LK 101:21)
Meksikon aluekonferenssissa viime elokuussa [1972] kahdentoista neuvoston jäsen, vanhin Bruce R. McConkie esitti ajatuksia herättäneessä puheessaan muutaman huomautuksen, jotka liittyvät tähän aiheeseen, joten lainaan muutaman lauseen hänen puheestaan:
"Tästä suurenmoisesta kohdalleenasettamisen ja kokoamisen päivästä on eräs toinen nefiläisprofeetta sanonut, että Herra on tehnyt koko Israelin huoneen kanssa liiton, jonka mukaan ,tulee aika, jolloin heidät jälleen kootaan Jumalan totiseksi kirkoksi ja laumaksi', ja ,heidät kerätään kotiin perintömaillensa ja sijoitetaan kukin lupauksen-maahansa'. (2 Ne. 9:1-2)
Kohdistan nyt huomionne näissä kirjoituksissa esitettyihin seikkoihin: että Israelin kokoaminen muodostuu totiseen kirkkoon liittymisestä, totisen Jumalan ja Hänen pelastavien totuuksiensa tuntemisesta ja Hänen palvelemisestaan pyhien seurakunnissa kaikkien kansakuntien ja kaikkien kansojen keskuudessa. Olkaa hyvät ja pankaa merkille, että näissä ilmoitetuissa sanoissa puhutaan Herran *laumasta,* siitä että Israel kootaan *perintömaillensa,* että Israeliin kuuluvat *sijoitetaan kukin lupauksen-maillensa* ja että Herran liitonkansan seurakuntia on *kaikkien kielten ja kansojen keskuudessa* ja *jokaisessa kansakunnassa,* kun Herra tulee jälleen."
Vanhin McConkie sanoo näiden sanojen päätökseksi, jotka todella tähdensivät sitä, miten suuri tarve meillä on opettaa ja valmentaa paikallisia johtajia, jotta he voisivat rakentaa kirkkoa omissa maissaan:
„Meksikon pyhien kokoamispaikka on Meksiko; Guatemalan pyhien kokoamispaikka on Guatemala; Brasilian pyhien kokoamispaikka on Brasilia; ja näin on kaikkialla maailmassa, sen joka puolella. Japani on japanilaisia varten, Korea on korealaisia varten, Australia australialaisia varten; jokainen maa on oman kansansa kokoamispaikka."
Useimmin toistettu, kyselijöiden esittämä kysymys kuuluu: „Miten selitätte tämän kirkon hämmästyttävän kasvun, kun niin monet muut ovat laskusuunnassa?"
Niistä monista tärkeistä tekijöistä, jotka vaikuttavat kirkon jatkuvaan kasvuun, mainitsen vain muutaman niiden pohdittavaksi, jotka haluavat esittää tämän kysymyksen.
Tätä kirkkoa ei pitäisi enää ajatella „Utahin kirkkona" tai „amerikkalaisena kirkkona", sillä kirkon jäsenkunta leviää nyt yli maapallon 78 maahan, ja tällä hetkellä evankeliumia opetetaan 17 eri kielellä. Kirkon suuresti lisääntynyt jäsenluku on nykyään vaativin ongelmamme, ja vaikka meillä on syytä iloita suuresti näin voimakkaasta laajenemisesta, se on kirkon johtajille myös suurena haasteena pysyä monien ongelmien tasalla.

Kirkon johtajien suunnitellessa olosuhteitten vaatimaa toimintaa heitä ohjaamassa on aina ollut kaksi perusperiaatetta. Ensimmäinen, joka voitaisiin mainita asiasta kiinnostuneille, on maailman perustamista ennenkin voimassa ollut pelastussuunnitelman perusperiaate ihmiskunnan lunastamiseksi; ja se on ilmoitettu tämän armotalouden profeetoille eikä ole muuttunut, sillä kuten apostoli Paavali julisti omana aikanaan, samoin julistamme mekin tänä päivänä:

„Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu.
Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen

minulle ilmoittanut." (Gal. 1:8, 11-12)

Jos meidän tulisi vastata niille, jotka kyselevät pysyvästä kasvusta, vastaisimme, että pohjimmainen ja ensimmäinen syy on se, että me olemme pysyneet suunnassamme opettaessamme kirkon perusoppeja. Julistamme yhdessä uskonkappaleistamme:

„Me uskomme [ja voisimme lisätä, opetamme] kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken sen, mitä hän nyt ilmoittaa, ja me uskomme, että hän on vielä ilmoittava monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita."

Yhdessä viimeisimmistä tämän armotalouden aikana antamistaan ilmoituksista Herra esitti syyn monien silloin olemassa olleitten kirkkokuntien keskuudessa vallinneeseen sekaannukseen, sillä ne ovat, kuten Hän sanoi, „poikenneet minun käskyistäni ja rikkoneet minun iankaikkisen liittoni. He eivät etsi Herraa toteuttaakseen hänen vanhurskautensa, vaan jokainen vaeltaa omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan mukaan, joka on maailman kaltainen . . ." (LK 1:15-16)

Siksi uusi palauttaminen oli välttämätön, kuten Hän selvästi selitti:

„Sen vuoksi minä, Herra, kutsuin palvelijani Joseph Smith nuoremman ja puhuin hänelle taivaasta ja annoin hänelle käskyjä, koska minä tiesin onnettomuuden, joka kohtaisi maan asukkaita;

ja annoin käskyjä myöskin muille, että he julistaisivat näitä asioita maailmalle; ja tämä kaikki on tapahtunut, jotta se, mitä profeetat ovat kirjoittaneet, toteutuisi —

. . . että jokainen puhuisi Herran Jumalan nimessä, hänen, joka on maailman Vapahtaja . . .

jotta minun evankeliumini täyteys julistettaisiin heikkojen ja vähäpätöisten kautta aina maailman ääriin saakka ja kuninkaiden ja hallitsijoiden edessä.

. . . heidän kielensä mukaan, jotta he voisivat ymmärtää." (LK 1:17-18, 20, 23-24)

On niitä, jotka puhuvat ekumeenisesta liikkeestä, jonka teoriassa oletetaan tuovan kaikki uskontokunnat yhteen koko maailman käsittäväksi organisaatioksi. Luultavasti voitaisiin katsoa tämän tarkoittavan olennaisesti, että ne luopuisivat perusperiaatteistaan ja yhdistyisivät hämäräksi organisaatioksi, joka ei välttämättä perustuisi niille periaatteille, jotka ovat alusta asti olleet perinteellisesti Jeesuksen Kristuksen kirkon oppeja.

Silloin kun Herran ilmoitukset käsitetään selvästi, on olemassa vain yksi perusta yhdistetylle ja koko maailman käsittävälle kirkolle. Sitä ei voida saada aikaan ihmisten esittämin kaavoin; se on toteutettavissa vain silloin, kun Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteitten täyteyttä opetetaan ja toteutetaan käytännössä, kuten apostoli Paavali julisti efesolaisille sanoessaan, että kirkko rakentuu „apostolien ja profeettain perustukselle . . . kulmakivenä itse Kristus Jeesus".

Kirkon tehtävä on myös määritelty:

„Ja varoittava ääni on kuuluva kaikille ihmisille minun opetuslasteni suusta, opetuslasten, jotka minä olen valinnut näinä viimeisinä aikoina.

Sen tähden Herran ääni kuuluu maan ääriin saakka, jotta kaikki, jotka tahtovat, kuulisivat." (LK 1:4, 11)

Tuota ohjetta noudattaen on kirkon alkuajoista lähtien lähetetty lähetyssaarnaajia maailman kaikkiin osiin. Nykyään lähetyssaarnaajiemme, jotka ovat enimmäkseen nuoria miehiä, määrä kasvaa, ja heitä on lapsuudestaan saakka koulutettu valmistautumaan lähetystyökutsuun.

Kourallisesta lähetyssaarnaajia kirkon alkuvaiheissa tämä määrä on lisääntynyt yli 17 000:ksi, jotka tänä päivänä palvelevat omalla kustannuksellaan tai lähiomaistensa kustantamina kahden vuoden tai pitemmän ajan, kaikilla sydämessään vakaumus, että kun he menevät juuri siihen osaan maailmassa, mihin heidät kutsutaan, heidän palveluskutsunsa on Jumalalta lähtöisin.

Toinen syy, joka voidaan esittää Herran työn edistymisen selitykseksi on seuraavanlainen: Maailmassa ei ehkä koskaan aikaisemmin ole ollut niin paljon ihmisiä, jotka etsivät vastauksia moniin heitä vaivaaviin kysymyksiin.

Vaikka Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteet eivät ole muuttuneet, menetelmien nykyajan maailman tarpeiden täyttämiseksi on vastattava aikamme vaatimuksia. Onneksi Herra on ilmoituksissaan tälle kirkolle antanut ohjenuorat, joiden mukaisesti meidän tulisi pyrkiä suhtautumaan ajan vaatimuksiin. Pelastussuunnitelma on määritellyt tavan, jolla Herra haluaa meidän huolehtivan ihmisten ajallisista tarpeista. Kirkon huoltosuunnitelma etsii esiin ahdingossa olevat. Kun tällaisia jäseniä tavataan, ajallisen pelastuksen suunnitelmana on ennen kaikkea opettaa ihmisiä huolehtimaan itsestään. Herra on antanut suoja-aidan kodin ja avioliiton pyhyyteen kohdistuvia ankaria hyökkäyksiä vastaan vahvistamalla kotia ja varustamalla vanhemmat ohjeilla siitä, miten heidän tulee opettaa lapsilleen rehellisyyden, hyveellisyyden, nuhteettomuuden, säästäväisyyden ja ahkeruuden periaatteita.

Kirkossa tunnetaan huolta yksityisistä jäsenistä aina lapsuudesta nuoruusikään ja nuoruudesta aikuisikään saakka ja pyritään täyttämään kunkin ikäkauden tarpeet.

Vastauksena kysymyksiin, jotka koskevat sitä, onko kirkosta ehkä

jäänyt pois tai langennut pois jäseniä, olemme aina vastanneet kehottamalla muistelemaan Mestarin vertausta kylväjästä, joka lähti kylvämään. Jotkut siemenistä putosivat viljavaan maahan, mutta hedelmälliseen maahan pudonneista siemenistä jotkut tuottivat kolmikymmenkertaisen, jotkut kuusikymmenkertaisen ja jotkut yhdeksänkymmenkertaisen sadon. Tuo luku pitää suunnilleen paikkansa tänäänkin, ja meillä on joitakuita osittain aktiivisia jäseniä, jotkut ovat melkoisen aktiivisia ja jotkut täysin aktiivisia kirkossa, mutta me yritämme alituisesti tavoittaa niitä, jotka ovat eksyneet pois, ja me yritämme jatkuvasti tuoda heitä takaisin täyteen toimintaan.

Mutta ehkä tärkein syy kaikkeen kasvuun kirkossa on yksityisten jäsenten todistus tämän työn jumalallisuudesta, sillä jäsenmäärän lisääntyessä on todistuksen saaneiden sydäntenkin määrä karttunut suuresti. Sillä kirkon voima ei ole luvuissa, ei uskollisten jäsenten maksamien kymmenysten ja uhrilahjojen määrässä, ei kappelien ja temppelien suurenmoisuudessa, vaan siinä, että kirkon uskollisten jäsenien sydämessä on vakaumus, että tämä on todella Jumalan kirkko ja valtakunta maan päällä. Ilman tuota vakaumusta — kuten muuan huomattava liiketuttavani huomautti — kirkon huoltosuunnitelma ei menestyisi; lähetystyökään ei kukoistaisi, eivätkä jäsenet antaisi kirkolle runsaita lahjoituksia sen monien toimintojen rahoittamiseksi. Tämän kirkon voiman salaisuus käy ehkä ilmi erään osavaltiomme ylläpitämän yliopiston oppilaskunnan puheenjohtajan sanoista. Hänen henkilöään en tietenkään paljasta, mutta seuraavassa on lainaus hänen kirjeestään, jonka hän oli osoittanut minulle:

„Maan yli pyyhkäisevien radikaalien ajatusten hallitessa on tapahtunut perhesiteiden katkeaminen, sillä niitä väheksytään monissa älymystöpiireissä. Näyttää siltä, että maata ahdistetaan sukupuolivalistuksella, aborteilla, perhesuunnittelulla, pornografialla, naisten vapautusliikkeellä, kommuuniasumisella, ennen avioliittoa tapahtuvalla sukupuolisella kanssakäymisellä ja avioliiton jälkeisellä suvaitsevaisuudella . . ."

Ja sitten tämä nuori ylioppilasjohtaja lopettaa seuraavalla mieltä lämmittävällä julistuksella, jonka tiedän lähteneen hänen sielunsa syvyyksistä. Näin hän kirjoitti:

„Presidentti Lee, haluan sinun tietävän, että tämän yliopiston MAP-opiskelijat, jotka noudattavat käskyjä, ovat sataprosenttisesti sinun takanasi. Jumalalle kiitos siitä, että meillä on johtajia, jotka vastustavat lujasti pahan kavalaa hyökkäystä, joka on suunnattu kotia, maailman tärkeintä yksikköä vastaan. Kiitos siitä, että olet sellainen henkilö, jota me tässä sekavassa maailmassa kasvavat nuoret voimme ymmärtää ja seurata."

Samalla tavalla, ja toistaakseni tämän erinomaisen opiskelijan sanakuvan, olen vakuuttunut siitä, että suurin kaikista tämän kirkon lujuuteen vaikuttavista syistä on se, että ne, jotka pitävät Jumalan käskyt, ovat sataprosenttisesti tämän kirkon johtajien takana. Ilman tuota yhtenäistä tukea olisi helppoa käsittää, että tämä kirkko ei voisi käydä eteenpäin tämän ajan haasteita vastaan. Kehotamme kaikkia kirkon jäseniä pitämään Jumalan käskyt, sillä niissä on maailman turva. Kun ihminen noudattaa Jumalan käskyjä, hän ei ole ainoastaan vakuuttunut sen tien vanhurskaudesta, jota hän kulkee kirkon johtajien alaisuudessa, vaan hän saa myös Herran Hengen ohjaamaan häntä omissa toimissaan, sillä jokaiselle jäsenelle on kasteen yhteydessä annettu ja luvattu pappeuden valtuudella pyhä lahja: Pyhän Hengen lahja, joka, kuten Mestari selitti, opettaa kaikki, muistuttaa kaikesta ja näyttää jopa tulevaisia. (Ks. Joh. 14:26.)

On siis selvää, että johtajilla ja opettajilla kirkossa on suurena velvollisuutenaan taivutella, opettaa, johtaa oikeaan, niin että yksityinen jäsen eläisi kaikkivaltiaan Jumalan käskyjä noudattaen, niin ettei hän lankeaisi pahan ansaan, hänen, joka viettelee ihmistä olemaan uskomatta Jumalaan ja olemaan seuraamatta kirkon johtajia.

Haluan esittää kalliin todistukseni siitä, että koska tiedän tämän työn olevan Jumalasta, tiedän sen pysyvän; ja vaikka kirkon ulkopuolella ja sisällä saattaa olla vihollisia, jotka pyrkivät kalvamaan kirkkoa, etsimään virheitä ja estämään kirkon vaikutusta maailmassa, tämä kirkko selviää voitokkaana ja on kestävä ajan koetuksen, kun taas kaikki ihmisten ponnistelut Herran sanaa vastaan ja sitä vastaan taotut aseet tulevat lankeamaan tien oheen. Tiedän, että Herramme ja Mestarimme Jeesus Kristus on tämän kirkon johdossa, että Hän tuntemiensa välikappaleitten avulla on päivittäin yhteydessä, ei vain korkeissa viroissa oleviin kirkon johtajiin, vaan myös yksityisiin jäseniin, kun he pitävät Jumalan käskyt. Tästä annan pyhän todistukseni ja annan siunaukseni kaikille uskollisille kirkossa ja kaikkialla maailmassa, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Seuratkaa kirkon johtajia

Harold B. Lee

Minulla on kirje eräältä mieheltä, joka nähtävästi on löytänyt joidenkin löydöksien hieroglyfeistä jotakin, mikä on vastaus moniin maailman edessä oleviin asioihin. Ja kiinnostavaa kylläkin, minun tätä katsellessani mieleni palasi taakse päin puheeseen, jonka kuulin presidentti Anthony W. Ivinsin pitävän tältä paikalta 4. lokakuuta 1931. Miksi oikeastaan tulin ajatelleeksi sitä — otaksun, että se oli tarkoituksellista — johtui siitä, että hän puhui tuossa konferenssissa ja käytti tekstinsä aiheena äskettäin julkaistua kirjaa, jonka nimenä oli *Our Bible in Stone*. Monet teistä muistavat, että kirja kosketteli erityisesti Gizehin, eli kreikaksi Kheopsin, pyramidin rakentamista, symbolismia ja profeetallista luonnetta. Tutkittuaan pyramidin mittoja, vertauskuvia sekä sitä koskevaa asiakirjaa — jos sellainen oli — tutkijat sanoivat, että vuosi 1928 merkitsisi suuren ahdistuksen kauden alkua, mikä huipentuisi vuonna 1936. Tutkijoiden arvelun mukaan tuo kausi oli päättyvä Herran tulemukseen sekä rauhan, onnen ja ihmisten keskeisen hyvän tahdon kauden alkamiseen.

Sitten presidentti Ivins esitti seuraavat viisaat ohjeet tämän kirjan suhteen: „Nyt, veljeni ... olen viitannut tähän pikku kirjaan ja sen sisältöön, koska haluan teidän ymmärtävän. Kirja tulee epäilemättä kulkeutumaan lähetyskentälle ja vanhimpamme ehkä käyttävät sitä hyväkseen. Haluan vain varoittaa teitä kaikenlaisesta sensaation etsinnästä ... En sano, että kirjoittajan päätelmät ovat vääriä, mutta sanon sen, että ne eivät tule meille kirkon äänenä eikä niitä tule hyväksyä sellaisena."

Sitten hän sanoi jotakin, joka mielestäni on hyvin tärkeää. Hän sanoi: „Veli J. Golden Kimball sanoi meille eilen uskovansa lujasti, että unet käyvät toteen." Toivon, että ajattelette sitä. Se käy yhteen minun tunteitteni kanssa. Minä uskon lujasti uniin, jotka ovat käyneet toteen.

„Mieleeni muistuu", hän sanoi, „että heti maailmansodan päätyttyä nämä pyramidien tutkijat ilmoittivat ja julkistivat, että heidän mittauksiensa ja laskelmiensa mukaan vuonna 1928 alkaisi kausi, joka toisi ahdistusta ja murhetta maailman asukkaille, että näiden olisi tarpeen nöyrtyä Herran edessä ja että tuo ahdistuksen kausi jatkuisi vuoteen 1936 ... Me kaikki tiedämme, että ainakin osa tästä unesta on käynyt toteen."

Esitettyään huomioita eri kansojen keskuudessa tuona aikana, 1930-luvulla, vallinneesta taloudellisesta tilasta presidentti Ivins sitten päätti puheensa seuraavilla syvällisen viisailla sanoilla: „Niin, veljeni ja sisareni, mitä on sanottava siitä kaikesta? Olkaa vain tyyniä ja kääntykää Herran puoleen ... Minä vetosin ihmisiin pyytäen, että he järjestäisivät huoneensa, irtaantuisivat veloista, sillä tiesin tämän olevan tulossa, koska Jumala itse oli julistanut sen ainosyntyisen Poikansa kautta.

Nyt, veljeni ja sisareni, jos kirkolla on mitään sanottavana teille, se tulee suoraan kirkon johtajilta eikä toisten ihmisten kirjoituksista. Se tulee teille sellaisella tavalla, että voitte ymmärtää sen. Se ei ole spekulointia. Se tulee teille filosofisena, totuudenmukaisena ja terveeseen järkeen perustuen. Jumala siunatkoon teitä", hän sanoi, „on nöyrä rukoukseni ..." (*Conference Report*, lokakuu 1931, s. 87-94)

Tämä on jotakin sellaista, joka on tarpeen toistaa tälle suurelle pappeusryhmälle, koska meitä vaivaavat nykyään tiettyjen ihmisten kirjoitukset, ihmisten, jotka väittävät olevansa hyvämaineisia kirkon jäseniä ja huomattavan yksityiskohtaisesti selvittelevät esipuheessa, välihuomautuksissa sekä mainoksissa aikaisempia ja nykyisiä yhteyksiään kirkossa sekä toimintaansa siinä. Kirjoituksissa on sensaatiota tavoittelevia ennustuksia ja huomioita, ja saadakseen kirjoituksensa näyttämään siltä, kuin ne olisivat saaneet kirkon hyväksynnän, he käyttävät kirkon johtajien, entisten ja nykyisten, sanojen ja puheitten lainauksia irroitettuna asiayhteydestään sillä tavalla, että näyttää siltä kuin näillä lainatuilla sanoilla tuettaisiin kirjaa, jota he haluavat myydä kirkon jäsenille; ja näin nämä ehkä saadaan hyväksymään heidän kirjoituksensa, ikään kuin ne olisivat peräisin luotettavista lähteistä.

On ollut myös muutamia, jotka ovat väittäneet olevansa hyvämaineisia kirkon jäseniä voidakseen käyttää hyväkseen pyhien kokousta jossakin yleiskonferensseistamme ja jotka ovat menneet niinkin pitkälle kuin ohjelmoimaan ryhmäkokouksia omia tarkoitusperiään varten siinä ilmeisessä toivossa, että kun he tekevät näin, monet konferenssivieraistamme innostuvatkin menemään heidän kokouksiinsa, vaikka heidän silloin olisi pakko jäädä pois konferenssin elintärkeistä ohjekokouksista.

Edelleen jotkut juonittelevat henkilöt ovat pyytäneet tilaisuuksia puhua kirkon kokouksissa, takkavalkeailloissa, pappeuskoorumeissa, sakramenttikokouksissa. Veljet, olemme sitä mieltä, että on mitä tärkeintä kohottaa varottava ääni, niin että kansamme tulisi varjelluksi tuollaisilta menettelytavoilta, joiden liiankin ilmeisenä pyrkimyksenä on tavoitella tilaisuutta levittää asianomaisen henkilön omaa propagandaa hänen omien intressiensä edistämiseksi.

Meidän täytyy kehottaa pappeusjohtajia käyttämään varovaista harkintaa seuloessaan pois niitä, joiden vaikuttimet saattavat olla vakavasti kyseenalaisia.

Nyt sananen pappeuden kunniassa pitämisestä. Siitä on puhuttu paljon tänä iltana. Haluan lukea osan lyhyes-

tä ilmoituksesta, joka annettiin vuonna 1830 profeetta Joseph Smithin kautta Edward Partridgelle:

„Näin sanoo Herra Jumala, Israelin Väkevä: Katso, minä sanon sinulle, palvelijani Edward, että sinä olet autuas, ja sinun syntisi ovat sinulle anteeksiannetut, ja sinut on kutsuttu saarnaamaan minun evankeliumiani niin kuin pasunan äänellä;

ja minä olen paneva käteni sinun päällesi palvelijani Sidney Rigdonin käden kautta, ja sinä olet saava minun Henkeni, Pyhän Hengen, Puolustajan, joka on opettava sinulle valtakunnan rauhaa . . .

Ja nyt minä annan sinulle tämän kutsumuksen ja käskyn kaikkia ihmisiä varten,

että kaikki, jotka tulevat minun palvelijoideni Sidney Rigdonin ja Joseph Smith nuoremman eteen ja ottavat vastaan tämän kutsumuksen . . . asetettakoon ja lähetettäköön saarnaamaan iankaikkista evankeliumia kansojen keskuuteen . . .

Ja tämä käsky annettakoon minun kirkkoni vanhimmille, että jokainen mies, joka ottaa sen vastaan sydämen yksinkertaisuudella, asetetaan ja lähetetään, niin kuin minä olen sanonut.

Minä olen Jeesus Kristus, Jumalan Poika; vyöttäkää siis kupeenne, ja minä olen äkisti tuleva temppeliini . . ." (LK 36:1-2, 4-5, 7-8)

Haluan nyt viitata erityisesti yhteen näistä jakeista ja esittää sitten muutamia huomautuksia pappeuden kunniassa pitämisestä. Pankaa merkille, mitä Herra sanoi: „. . . ja minä olen paneva käteni sinun [Edward Partridgen] päällesi palvelijani Sidney Rigdonin käden kautta, ja sinä olet saava minun Henkeni, Pyhän Hengen, Puolustajan, joka on opettava sinulle valtakunnan rauhaa."

Tässä eräänä iltana luonani oli ryhmä nuoria sudenpentuja, sen ikäisiä, että heidät pian asetetaan diakoneiksi, ja minä sanoin näille pojille: „Kun teistä tulee diakoneja, mitkä ovat diakonin tehtävät?"

Ja he kaikki sanoivat: „Diakonin velvollisuutena on jakaa sakramentti."

Ja minä sanoin: „Haluaisin teidän nyt ajattelevan tätä hiukan eri tavalla. Tuo ei ollut oikea tapa selittää diakonin velvollisuuksia. Mitä sakramentin jakaminen tarkoittaa? Kun diakoni kantaa leivän ja veden vertauskuvia, jotka on siunattu niiden hyväksi, joille ne jaetaan, tällöin uudistetaan se liitto, että jos nämä ihmiset pitävät Jumalan käskyt ja muistavat Herraa Jeesusta Kristusta, joita nuo vertauskuvat edustavat, Herran Henki tulee olemaan heidän kanssansa."

Diakonilla on siis velvollisuutena edustaa Herraa näitä vertauskuvia jakaessaan, ja näin hän on Herran edusmies antaessaan ne seurakunnalle.

Kun te kysytte opettajalta, mitkä hänen velvollisuutensa ovat, hän saattaa vastata: „Kotiopetus." Mutta otaksukaamme, että sanotte hänelle: „Kun te teette kotiopetustyötä, te edustatte Herraa käymällä jokaisen jäsenen kodissa, pitämällä huolta, että he täyttävät velvollisuutensa, ja katsomalla, että he pitävät kaikki Jumalan käskyt." „Papin velvollisuus on saarnata, opettaa, selittää, kehottaa ja kastaa ja antaa sakramentti; ja käydä jokaisen jäsenen kodissa ja kehottaa heitä rukoilemaan sekä ääneen että salassa ja suorittamaan kaikki kodin velvollisuudet." (LK 20:46-47) Heidän tulisi pitää mielessään, että kun he toimivat noissa ominaisuuksissa, on ikään kuin he toimisivat Herran puolesta ja Hänelle vastuullisina.

Kun me pappeudenhaltijoina toimimme Herran nimessä, me toimimme taivaallisen Isämme nimessä ja puolesta. Pappeus on voima, jonka kautta taivaallinen Isämme tekee työtä ihmisten kautta, diakonien, opettajien ja pappien kautta, ja minulla on tunne, että me emme teroita tätä kylliksi nuorten miestemme mieleen. He eivät suhtaudu pappeuteensa niin vakavasti kuin voisivat. Jos he suhtautuisivat, he haluaisivat aina näyttää samalta kuin mitä presidentti Tanner sanoi piispa Featherstonesta. Pappeustehtävissä toimiessaan he haluaisivat aina esiintyä parhaassa kunnossaan. Heidän tukkansa olisi sopivalla tavalla leikattu, heidän pukeutumisensa ja ulkonäkönsä heijastaisi sitä pyhyyttä, jota heidän tulisi tuntea pappeustehtäviä suorittaessaan. Minulla on ollut tuo sama tunne. En ole koskaan suorittanut jotakin toimitusta, esimerkiksi sairaan siunaamista ja voitelemista, pyytämättä ensiksi anteeksi ja poistumatta — jos olen ollut esimerkiksi puutarhatöissä — niin että olen voinut pukeutua kunnollisesti ollakseni mahdollisimman siistissä asussa, koska minusta on tuntunut, että tällaisessa tehtävässä minä olen lähellä Herraa, ja Hänen läheisyydessään haluan olla parhaassa mahdollisessa asussani.

Veljet, pelkään, että jotkut vanhimmistamme eivät ymmärrä tätä; he

Veljet, pelkään, että jotkut vanhimmistamme eivät ymmärrä tätä; he eivät ymmärrä, että kun he toimivat kirkon vanhimpina tai seitsenkymmeninä tai ylipappeina, kun he suorittavat toimituksen, Herra ikään kuin heidän kauttaan suo toimituksen niiden pään päälle, jonka hyväksi he tekevät palvelustyötä. Olen usein ajatellut, että yksi syistä, miksi me emme pidä kunniassa pappeuttamme on se, että me pappeudenhaltijoina emme ymmärrä sitä. Hän tekee työtä meidän kauttamme pyhän pappeuden voimalla, ja toivon, että me kaikki voisimme tuntea sen ja opettaa nuorillemme, mitä pappeus tarkoittaa ja mitä sen kunniassa pitäminen merkitsee. Tänä iltana, veljet, olemme käsitelleet useita asioita. Me käännymme teidän puoleenne, yhden suurimmista pappeuskokouksista, mitä koskaan tietääksemme on ollut yhteen kokoontuneena. Mikä vaikutusvoima! Kaikissa tämän konferenssin kokouksissa teidän huomiotanne on kohdistettu eräisiin julkisen elämämme vaarallisimmista suuntauksista - sukupuolivalistukseen, pornografiaan, väärään suvaitsevaisuuteen - jotka rehottavat eri puolilla maailmaa. Jos pappeusveljet, tämä sotajoukko, käyttäisivät kaikkea mahdollista vaikutusvaltaansa ja pitäisivät todella kunniassa pappeuttaan taivaallisen Isämme edustajina, he voisivat luoda sellaisen voimatekijän ja mahdin, että kun me käyttäisimme pappeuttamme eri yhdyskunnissamme, tällaisten asioiden ei sallittaisi jatkua ilman, että elävän Jumalan pappeus nousisi lujaan vastarintaan.

Meidän täytyy kutsua itsemme uuteen palvelustyöhön ja uusiin velvollisuuksiin, emmekä saa seisoa toimetto-

mina syrjässä antaen kaiken tapahtua ilman vastustusta. Nuorisomme on vaarassa. Pitäkää kotinne siteet lujina, veljet. Muistakaa — kuten me kaikki olemme yrittäneet sanoa, ja kuten olen toistanut monesti ja jotkut vielä lainanneet sanojani tässä konferenssissa — että „suurin työ, mitä te veljet koskaan tulette isinä tekemään, tapahtuu oman kotinne seinien sisäpuolella". Älkää laiminlyökö vaimoanne, lapsianne. Varatkaa aikaa perheiltaan. Kootkaa lapsenne ympärillenne. Opettakaa heitä, opastakaa heitä ja suojelkaa heitä. Emme ole koskaan ennen tarvinneet yhtä paljon kodin voimaa ja yhteistuntoa. Jos toimimme näin, tämä kirkko kasvaa jättiläisaskelin, ja sen voima ja vaikutus kaikkialla maailmalla lisääntyvät voimakkaasti. Teidän ei enää tarvitse pelätä vihellyksiä eikä halveksuntaa. Meidän tulisi ryhdistäytyä ja puolustaa kaikkea, mikä on kunnioitettavaa, vanhurskasta, hyveellistä ja totta.

Pappeusveljet, me rakastamme teitä. Me olemme valmiit. Kun te rukoilette puolestamme, me yritämme täyttää meille asetetut korkeat odotukset Jumalan avulla. Käsitämme kantamamme vastuun suuruuden, ja ellemme voi olla varmoja uskostanne ja uskollisuudestanne sekä siitä, että te pidätte sataprosenttisesti Jumalan käskyt, me emme pysty täyttämään velvollisuuksiamme.

Lainasin tämän konferenssin avauskokouksessa suurenmoista kirjettä. Olin saanut sen eräältä ylioppilaskunnan puheenjohtajalta, joka on suuresti huolissaan kaikesta, mitä yliopiston alueella ja myös muualla yhteiskunnassa tapahtuu, ja sitten hän sanoi: „Haluan sinun tietävän, että tämän yliopiston MAP-opiskelijat, jotka noudattavat käskyjä, ovat sataprosenttisesti sinun takanasi." Veljet, tiedän, että tämä pitää paikkansa kaikkialla kirkossa. Jokainen myöhempien aikojen pyhä, joka noudattaa käskyjä, seuraa kirkon johtajia. Ja jos tapaatte niitä, jotka eivät halua seurata kirkon johtajia, voitte olla ehdottoman varmoja, että he eivät pidä sataprosenttisesti Jumalan käskyjä.

Niinpä on kysymys kutsusta aseisiin — aseisiin tekemään mitä? Täyttämään Jumalan käskyt, jotta me voisimme vaatia itsellemme ne siunaukset, joita niin kovin tarvitsemme tänä epävarmuuden aikana, tässä hullussa, sekavassa maailmassa — kuten jotkut ovat sitä nimittäneet ja kuten nuoristamme on näyttänyt tuntuvan. Ottaen huomioon nuortemme uudet liikkeet ainoa toivomme on, että me tiivistämällä pappeusvastuuta nuorisojärjestöissä voimme vahvistaa heidän käsiään ja tavoittaa nämä nuoret miehet ja naiset, jotka niin kipeästi tarvitsevat pappeuden paimentoa, sillä olemme varmoja, että me näin toimiessamme voimme kasvattaa vanhurskaan sukupolven, joka tulee jatkamaan työtä edessämme olevien aikojen halki.

Todistan teille vakavasti, rakkaat veljeni, että se mitä tänä iltana on puhuttu on puhuttu Herran Hengen vaikutuksesta, ja me jätämme sen pohdittavaksenne, harkittavaksenne rukoillen, tuomitsematta ja kohottamatta arvostelevaa ääntä.

Niin todistan teille tästä ja annan teille siunaukseni tänä iltana ja rukoilen Jumalan siunauksia teille, Jumalan pappeudelle, Siionin voimalle, Jumalan maanpäällisen valtakunnan selkärangalle. Rukoilen tätä ja annan teille siunaukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Seisokaa pyhässä paikassa"

Harold B. Lee

Sieluni täyttyy ilolla ajatellessani niitä suurenmoisia miehiä, jotka Herra on tuonut kirkon palvelukseen johtavina auktoriteetteina, sekä kaikkia muita palvelustyötä suorittaneita, kahdentoista alue-edustajiamme, kahdentoista lähetys-edustajiamme ja seitsemänkymmenen ensimmäistä neuvostoa sekä kaikkia, jotka palvelevat eri organisaatioissa. Kun olemme nähneet heidän joutuvan avainasemiin, olemme ihmetelleet, miten tarvitessamme jotakuta johonkin tiettyyn virkaan on näyttänyt siltä, kuin juuri sinä hetkenä tarvitsemamme mies olisi johdatettu luoksemme miltei ihmeen kaltaisella tavalla.

Kuunnellessani veljien puheita olen muistanut ohjetta, jonka profeetta Alma antoi, kun ryhmä käännynnäisiä odotti rannalla kastamistaan; ja kun hän selitti näille ihmisille sen liiton luonnetta, johon he olivat astumaisillaan kastettuina jäseninä, hän sanoi:

"... koska te halajatte päästä Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyksi hänen kansakseen ja tahdotte kantaa toinen toisenne kuormia, jotta ne kevenisivät;

ja tahdotte murehtia murehtivien kanssa, ja lohduttaa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olla Jumalan todistajina aina kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin...

minä sanon teille, jos tämä on teidän sydämenne halu, niin mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastettaisiin Herran nimeen, todistukseksi hänen edessään siitä, että te olette tehneet liiton hänen kanssansa, että tahdotte palvella häntä ja pitää hänen käskynsä, jotta hän runsaammin vuodattaisi Henkeänsä teidän päällenne." (Moosia 18:8-10)

Kohdistan huomiotanne yhteen näistä vaatimuksista: "... tahdotte kantaa toinen toisenne kuormia, jotta ne kevenisivät." Jos kysyisin teiltä, mikä on raskain kuorma, joka ihmisellä saattaa olla kannettavana tässä elämässä, mitä vastaisitte? Raskain kuorma, mikä ihmisellä on kannettavana tässä elämässä, on synnin kuorma. Miten te autatte ihmistä kantamaan tuota suurta synnin taakkaa, jotta siitä tulisi keveä?

Joitakin vuosia sitten presidentti Romney ja minä istuimme työhuoneessani. Ovi avautui, ja sisään astui komea nuorukainen huolestunut ilme kasvoillaan. Hän sanoi:

"Veljet, menen huomenna ensimmäistä kertaa temppeliin. Olen menneisyydessä tehnyt joitakin erehdyksiä; olen mennyt piispani ja vaarnanjohtajani puheille ja selvittänyt sen kaiken; ja jonkin aikaa kestäneen parannuksen teon jälkeen ja varmistuttuaan siitä, etten ole uudelleen syyllistynyt noihin erheisiin, he ovat katsoneet, että minä olen valmis menemään temppeliin. Mutta veljet, se ei riitä. Haluan tietää, ja miten minä voin tietää, että myös Herra on antanut minulle anteeksi."

Mitä te vastaisitte henkilölle, joka tulisi luoksenne esittäen tuollaisen kysymyksen? Pohtiessamme asiaa hetken aikaa muistimme kuningas Benjaminin puheen, joka on Moosian kirjassa. Siinä oli ryhmä ihmisiä, jotka nyt pyysivät kastetta, ja he sanoivat näkevänsä itsensä lihallisessa tilassaan:

"... Ja he kaikki huusivat kovalla äänellä yhdestä suusta, sanoen: Oi, armahda ja anna Kristuksen sovittavan veren tulla hyväksemme, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja meidän sydämemme puhdistuisivat...

... heidän näin sanottuaan... Herran Henki valtasi heidät, ja he täyttyivät ilolla saadessaan syntinsä anteeksi ja tuntiessaan omantunnon rauhaa..." (Moosia 4:2-3)

Siinä oli vastaus.

Jos tulee aika, jolloin te olette tehneet kaikkenne tehdäksenne parannuksen synneistänne, olettepa keitä tahansa ja missä tahansa, ja kun olette hyvittäneet tai korvanneet tekonne parhaan kykynne mukaan; jos on kysymys jostakin, mikä vaikuttaa asemaanne kirkossa, ja te olette menneet asianmukaisten auktoriteettien puheille, te silloin haluatte vastaukseksi vahvistuksen siitä, onko Herra hyväksynyt teidät vai ei. Jos te sieluanne tutkistellessanne etsitte tuota omantunnon rauhaa ja löydätte sen, te tällä tavalla voitte tietää, että Herra on hyväksynyt parannuksentekonne. Saatana haluaisi teidän ajattelevan toisella tavoin ja yrittää toisinaan taivuttaa teitä ajattelemaan, että kun olette nyt tehneet yhden erehdyksen, teidän on jatkettava siitä eteen päin takaisin kääntymättä. Tämä on yksi suuria valheita. Anteeksiantamuksen ihme on kaikkien niiden ulottuvilla, jotka kääntyvät pahoista teoistansa eivätkä palaa niihin, sillä Herra on sanonut meille antamassaan ilmoituksessa omana aikanamme: "... menkää, älkääkä enää syntiä tehkö; mutta sille sielulle, joka tekee syntiä [tarkoittaa: uudelleen], palaavat aikaisemmat synnit, sanoo Herra, teidän Jumalanne." (LK 82:7) Muistakaa tämä, te kaikki, joita synnin taakka ehkä rasittaa.

Ja te, jotka olette opettajia, auttakaa tuon taakan nostamisessa niiden harteilta, jotka sitä kantavat ja joiden omatunto on siinä määrin paatunut, että he pysyttelevät epäaktiivisina, eivätkä he tiedä, minne menisivät vastauksia saadakseen. Auttakaa heitä tuota parannuksen ja hyvittämisen päivää kohti, että hekin saisivat omantunnon rauhan, Herran Hengen vahvistuksen, että Hän on hyväksynyt heidän parannuksensa.

Veljet ovat nyt esittäneet saarnois-

saan suuren kutsun auttaa niitä, jotka tarvitsevat apua — ei vain ajallista apua, vaan hengellistä apua. Suurimpia ihmeitä, joita nykyään näen, eivät välttämättä ole ruumiillisesti sairaiden parantamiset, vaan suurimpia näkemiäni ihmeitä ovat sairaiden sielujen parantamiset, ihmisten, jotka ovat sairaita sielultaan ja hengeltään, jotka ovat masentuneita ja sekavassa mielentilassa, joiden hermot ovat luhistumaisillaan. Kaikki tällaiset me pyrimme tavoittamaan, sillä he ovat kallisarvoisia Herran silmissä, emmekä me halua, että yksikään tuntisi itsensä unohdetuksi.
Saanen nyt käyttää teidän aikaanne hetkisen tuodakseni julki kiitokseni jostakin, mikä tapahtui minulle jokin aika sitten, vuosia sitten. Kärsin vatsahaavasta, joka paheni pahenemistaan. Olimme vierailleet eräällä lähetyskentällä; seuraavana aamuna vaimoni Joan ja minä saimme tunteen, että meidän tulisi palata kotiin niin pikaisesti kuin mahdollista, vaikka olimme suunnitelleet osallistumista vielä muutamiin kokouksiin.

Matkalla mantereen poikki istuimme lentokoneen etuosassa. Taaempana istui joitakin kirkkomme jäseniä. Lähestyessämme matkalla erästä paikkaa joku asetti kätensä pääni päälle. Katsahdin ylös, enkä pystynyt näkemään ketään. Näin tapahtui uudelleen ennen kotiin saapumistamme, taas samoin seurauksin. Kuka tämä henkilö oli, millä tavalla hän toimi, en ehkä koskaan saa tietää, mutta sen minä tiesin, että sain siunauksen; ja muutamaa tuntia myöhemmin ymmärsin, että tarvitsin sitä mitä kipeimmin.

Heti kotiin saavuttuamme vaimoni soitti huolestuneena lääkärille. Kello oli nyt noin 11 illalla. Lääkäri kehotti minua tulemaan puhelimeen ja kysyi vointiani, ja minä sanoin: "Olen kyllä hyvin väsynyt. Luulen olevani kuitenkin kunnossa." Mutta pian sen jälkeen alkoivat ankarat verenvuodot, ja jos ne olisivat tulleet lentomme aikana, en olisi täällä asiasta kertomassa.

Tiedän, että on jumalallisia voimia, jotka tarttuvat asioihin, kun mitään muuta apua ei ole saatavissa.
Jos siinä vaiheessa, kun käsitin sen tehtävän murskaavan suuruuden, joka minulle nyt on annettu, olisin paneutunut sitä taakkaa pohtimaan, olisin ollut tuhon oma ja täysin kykenemätön tehtävää suorittamaan. Mutta kun Henki johdatti minua nimeämään kaksi jaloa miestä, presidentti N. Eldon Tannerin ja presidentti Marion G. Romneyn, joiden voimallisia opetuksen ja todistuksen sanoja olette täällä tänään kuulleet, minä käsitin, ettei velvollisuutenani ollut tehdä tätä kaikkea yksin. Ja kun sitten viikottain kokoonnumme temppelissä, katsomme huoneen poikki ja näemme kaksitoista pelotonta miestä — miehiä, jotka on valittu maailmasta ja joille on annettu pyhän apostolinviran voima — minä käsitän, ettei maan päällä vaella suurempia ihmisiä kuin nämä miehet.

Teidän suurenmoisten johtajien, vaarnojen johtokuntien, lähetysten johtokuntien, piispakuntien, pappeuskoorumien johtajien, teidän kaikkien, uskollisten pyhien kaikkialla, teidän jotka rukoilette puolestamme, haluan teidän kaikkien tietävän, että temppelin alttarien ääressä me rukoilemme hartaasti teidän kaikkien uskollisten puolesta, jotka rukoilette meidän puolestamme. Kuinka kiitollisia me olemmekaan teistä!

Kun lähestyn teitä nyt konferenssin kohta päättyessä haluan jakaa kanssanne vielä erään tapahtuman; ja olen pahoillani, että voin kertoa teille siitä vain osan eräiden siihen liittyneiden rajoitusten vuoksi.
Tämä tapahtui juuri ennen Los Angelesin temppelin vihkimistä. Me kaikki valmistauduimme parhaillaan tuohon suureen tilaisuuteen. Silloin tapahtui jotakin uutta minun elämässäni; noin kello kolmen tai neljän aikaan aamulla koin nimittäin jotakin, joka mielestäni ei ollut uni, vaan sen on täytynyt olla näky. Näytti siltä, kuin olisin ollut seuraamassa suurta hengellistä kokousta, jossa miehet ja naiset, kaksi tai kolme kerrallaan, nousivat ylös ja puhuivat kielillä. Henki oli aivan epätavallinen. Minusta tuntui, kuin olisin kuullut presidentti David O. McKayn äänen sanovan: "Jos haluatte rakastaa Jumalaa, teidän on opittava rakastamaan ja palvelemaan ihmisiä. Sillä tavalla te osoitatte rakkautenne Jumalaan." Oli muutakin, mitä silloin näin ja kuulin.
Ja niin sanon teille tänä päivänä ilman, että mielessäni olisi epäilyksen varjoakaan, että tiedän Persoonan, joka johtaa tätä kirkkoa, Herramme ja Mestarimme, Jeesuksen Kristuksen olevan todellinen. Tiedän että Hän on. Tiedän, että Hän on meitä lähempänä kuin usein aavistammekaan. Eivät Isä ja Poika ole poissaolevia Henkilöitä. He ovat kiinnostuneita meistä, auttavat meitä valmistautumaan Vapahtajan toiseen tulemiseen, mikä varmastikaan ei ole kovin kaukana kaikista ilmenevistä merkeistä päätellen.
Teidän ei tarvitse muuta kuin lukea pyhiä kirjoituksia, erityisesti Hengen johdatuksella tehtyä käännöstä Matteuksen evankeliumin 24. luvusta, joka on Joseph Smithin kirjoituksissa Kallisarvoisessa Helmessä, kohtaa, missä Herra kehotti opetuslapsiaan seisomaan pyhässä paikassa, horjumatta, sillä Hän tulee pian, eikä siitä hetkestä tai päivästä tiedä kukaan. Tämä on valmistautumista.
Opettakaa perheitänne perheillassa, opettakaa perheenne jäseniä pitämään Jumalan käskyt, sillä niissä on ainoa turvamme näinä aikoina. Jos he tekevät näin, Kaikkivaltiaan voima laskeutuu heidän yllensä kuin kaste taivaasta ja heillä on oleva Pyhä Henki. Hän voi olla oppaanamme, ja tällainen Henki johdattaa ja ohjaa meidät Hänen pyhään kotiinsa.
Auttakoon Herra meitä olemaan ymmärtäväisiä ja toimimaan näin, säilyttämään asemamme, niin ettei meitä tuomiopäivänä havaita köykäisiksi, koska emme ole tehneet kaikkea, mihin olisimme pystyneet Hänen työnsä edistämiseksi vanhurskaudessa, rukoilen nöyrästi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Juudean tasangoilla

Bruce R. McConkie

Pietari sanoi: „Jos joku puhuu, puhukoon niinkuin Jumalan sanoja" (1 Piet. 4 : 11), mikä tarkoittaa, että Pyhän Hengen täytyy häntä johdattaa; ja juuri sitä toivon tällä hetkellä ennen kaikkea muuta.

Olen pitänyt Herran kanssa neuvoa siitä, mitä minun tulisi sanoa; olen esittänyt Hänelle muutamia ehdotuksia asioista, joita pidin sopivana, tietenkin Hänen hyväksyvästä suostumuksestaan riippuen; olen saanut tuon suostumuksen; ja jos minulle nyt suodaan puhuva kieli ja teille annetaan kuulevat korvat, me kaikki voimme yhdessä rakentua, kun me nyt pyrimme palvelemaan Herraa hengessä ja totuudessa.

Olen kirjoittanut runon, jolle olen antanut nimeksi „Juudean tasangoilla".

Seisoin Juudean tasangoilla
ja kuulin taivaallista laulua ja soittoa;
kuulin enkelin, synnittömän,
ilmoittavan Daavidin vesan syntymästä.
Paimenien ylle, jotka vartioivat yöllä lampaita,
ilmestyi kirkas, loistava valo,
kun pyhät kuorot taivaan korkeudesta
näkivät Jumalan oman Pojan muuttavan savimajaansa.
Ja suloiset äänet lauloivat ylistystä:
„Jumalalle korkeuksissa nouskoon ylistys,
ja rauha, hyvä tahto ihmisille maan päällä;
Jeesus on syntynyt tänä päivänä."
Minulle tuli tämä varma todistus:
„Hän on Jumalan Poika, korkein ja puhdas,
Hän tuli maan päälle pelastaakseen sieluni
synnistä ja kuolemasta ja haudasta."
(Suoramittainen suomennos)

Pelastus on siis Kristuksessa. Hän on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Hän tuli maailmaan lunastaakseen ihmiset ajallisesta ja hengellisestä kuolemasta, jonka Aadamin lankeemus oli aiheuttanut, ja Hän antoi meille pelastussuunnitelman ja pelastuksen järjestelmän, jota nimitetään Jeesuksen Kristuksen evankeliumiksi. Tähän pelastussuunnitelmaan kuuluu, että kaikkien ihmisten kaikkialla tulisi uskoa Kristukseen, tulisi tehdä parannus synneistään, tulisi kasteen vedessä tehdä liitto, luvaten täyttää käskyt ja palvella Jumalaa kaikesta sydämestään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan, että heidän tulisi silloin saada Pyhän Hengen lahja ja toveruus ja sen jälkeen elää vanhurskaudessa ja hartaudessa kaikki elinpäivänsä luottaen siihen vakuutukseen ja lupaukseen, että he näin toimimalla saavat rauhan tässä elämässä ja iankaikkisen kirkkauden tulevassa elämässä.

Me olemme Herran edusmiehiä ja edustajia. Hän on antanut meille iankaikkisen evankeliuminsa täyteyden. Taivaat on avattu meidän aikanamme. Jumalan ääni kuuluu jälleen. Enkeleitä on tullut Hänen kasvojensa edestä. Avaimet ja voima, valtuus ja pappeus on jälleen annettu kuolevaisille ihmisille, ja taas kerran meillä on kaikki lait ja etuoikeudet ja meillä on hallussamme kaikki valta, mikä on tarpeen ihmissielun pelastamiseksi ja korottamiseksi. Meillä on tässä valtakunnassa, tässä kirkossa Jumalan valtakunnan avaimet, pelastuksen avaimet kaikkia ihmisiä varten, missä ikinä he ovatkin.

Ja Hän antoi meille saman tehtävän, jonka Hän antoi muinoin eläneille ihmisille, joilla oli samankaltaiset valtuudet, ja tuo tehtävä on Hänen sanansa vieminen kaikkeen maailmaan ja pelastuksen tarjoaminen kaikille Hänen lapsilleen kaikkialla. Tämä asettaa meille velvollisuuden ottaa selvää siitä, miten aiomme tämän tehdä, täyttää tämän niin verrattoman suuren ja ylevän tehtävän. Miten me aiomme julistaa pelastuksen totuuksia kansamme keskuudessa ja viedä palautuksen sanomaa maailmaan?

Tähän asiaan liittyy muutamia iankaikkisia periaatteita, ja se, mitä me omana aikanamme teemme, ei ole vain periaatteeltaan samaa, vaan se on täysin ja tarkalleen samaa, mitä profeetat ja vanhurskaat ihmiset ovat tehneet menneinä aikoina.

Tämän armotalouden alkuaikoina Herra sanoi: "... tämän kirkon vanhimmat, papit ja opettajat opettakoot minun evankeliumini periaatteita, jotka ovat Raamatussa ja Mormonin Kirjassa, joissa on minun evankeliumini täyteys." (LK 42 : 12) Sitten toisen kerran Hän sanoi, että meidät lähetettiin „todistamaan ja varoittamaan kansaa ..." (LK 88 : 81)

Luulen, että nämä kaksi määräystä – toisaalta opettaa evankeliumin oppeja ja toisaalta todistaa omakohtaisen tiedon perusteella, että me tiedämme sen, mitä julistamme, olevan totta – luulen, että ne tulevat täydellisesti havainnollistetuiksi Moosian poikien palvelustyössä. Aikakirja sanoo, että „he olivat miehiä, joilla oli terve ymmärrys", ja että he olivat „ahkerasti tutkineet kirjoituksia oppiakseen tuntemaan Jumalan sanaa. Mutta tässä ei ole kaikki; he olivat ahkerasti rukoilleet ja paastonneet; sen tähden heillä oli profetian henki ja ilmoituksen henki, ja kun he opettivat, he opettivat Jumalan voimalla ja valtuudella." (Al. 17 : 2-3)

Tässä meille esitetään kaksi perusedellytystä. Toisaalta me olemme velvoitettuja ja meitä vaaditaan tuntemaan kirkon opit. Meidän tulee koota iankaikkisen elämän sanoja. Meidän tulee harkita niitä mielessämme parhaan älymme mukaan. Meidän tulee käyttää kaikkia kykyjämme ja lahjojamme, jotka meille on suotu, julistaaksemme pelastuksen sanomaa ja saadaksemme itsemme sekä Isämme muut lapset ymmärtämään sen. Mutta kun me olemme näin tehneet, ja myös

näin tehdessämme, me olemme velvollisia todistamaan — antamaan maailman ja toisten kirkon jäsenten tietää, että Pyhän Hengen sielullemme antaman ilmoituksen kautta me tiedämme sydämessämme tämän työn ja julistamiemme oppien olevan tosia ja Jumalalta.

Saanen nyt ottaa vanhoista aikakirjoista klassisen kuvauksen siitä, miten tämä tapahtuu. Pietarilla ja hänen työtovereillaan oli omana aikanaan sama velvollisuus kuin meillä on tänä aikana: viedä pelastuksen sanomaa maan ääriin. Otaksun, että Pietari luki ja opetti ilmoituksista, joita Jesaja ja muut profeetat olivat esittäneet Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan. Hän keskusteli niistä ihmisten kanssa. Mutta hän teki enemmänkin. Kun hän oli opettanut opinkappaleet ja selittänyt niitä keskustelemalla, hän todisti omasta puolestaan sen totuudesta ja jumalallisuudesta, mitä hän parhaillaan esitti lähimmäisilleen; ja Herra valmisti häntä juuri siihen suomalla hänelle hengellisiä kokemuksia, antamalla Pyhän Hengen voiman levätä hänen yllään.

Muistanette esimerkiksi, että Pietari ja muutamia muita niistä kahdestatoista sekä pieni ryhmä pyhiä oli kokoontuneina ylähuoneeseen, että Herra Jeesus ilmestyi heille, että paikalla olevat valtasi säikähdys ja pelko ja että Herra sanoi heille: „Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla olevan." (Luuk. 24 : 38-39) Silloin he ojensivat kätensä ja tunnustelivat arpia, jotka olivat merkkeinä haavoista Hänen ruumiissaan. Hän pyysi syötävää ja söi sen heidän nähtensä.

Tuomas oli poissa tuosta tilaisuudesta eikä hän uskonut toisten opetuslasten todistusta; kahdeksan päivää myöhemmin Herra ilmestyi samalla tavalla koko ryhmälle ja sanoi hänelle: „Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen." Silloin Tuomas sanoi: „Minun Herrani ja minun Jumalani!" (Ks. Joh. 20 : 24-28.) Kaikki tämä tapahtui sen osoittamiseksi, että Jeesus oli noussut ylös haudasta ja että Hänellä oli käsin kosketeltava ruumis. Tämä oli Herran tapa todistaa Pietarille ja tämän työtovereille, että Hän oli Jumalan Poika. Jos Hän kerran nousi kuolleista, Hän oli Jumalan Poika; jos Hän oli Jumalan Poika, heidän julistamansa pelastuksen evankeliumi oli tosi, ja siksi heidän velvollisuutenaan oli juurruttaa ihmisten mieliin tieto, että Jeesus nousi kuolleista. Kuten sanoin, he ehkä ovat pyrkineet tähän lainaamalla Jesajaa tai puhumalla ilmoituksista, ja näin he varmasti tekivätkin; mutta tämän jälkeen heidän oli esitettävä omakohtainen todistus; ja nyt luen otteen Pietarin tämän kaltaisesta todistuksesta. Hän sanoi häntä kuulemaan kokoontuneille pakanoille:

„Sen sanan, jonka hän lähetti Israelin lapsille, julistaen evankeliumia rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa, joka on kaikkien Herra,

sen sanan, joka lähtien Galileasta on levinnyt koko Juudeaan, sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi, sen te tiedätte;

te tiedätte, kuinka Jumala Pyhällä Hengellä ja voimalla oli voidellut Jeesuksen Nasaretilaisen, hänet, joka vaelsi ympäri ja teki hyvää ja paransi kaikki perkeleen valtaan joutuneet; sillä Jumala oli hänen kanssansa.

Ja me olemme kaiken sen todistajat, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa; ja hänet he ripustivat puuhun ja tappoivat.

Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä,

ei kaikelle kansalle, vaan Jumalan ennen valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen, kuin hän oli kuolleista noussut.

Ja hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hän on se, jonka Jumala on asettanut elävien ja kuolleitten tuomariksi." (Ap.t. 10 : 36-42)

Ja sitten tulee tämä laaja, kaikki käsittävä toteamus: „Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Ap.t. 10 : 43)

Sallikaa minun lukea toinen Pietarin todistus:

„Sillä me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa.

Sillä hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle tämä ääni: ‚Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.'

Ja tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella." (2 Piet. 1 : 16-18)

En missään tapauksessa enkä mitenkään vähättele velvollisuutta, joka meillä on tuntea evankeliumi, tutkia ilmoituksia, oppia selittämään ja analysoimaan, julistaa pelastuksen sanomaa keskuudessamme sekä maailmalle kaikin voiminemme ja kykyinemme, mutta tällainen kannanotto yksinään ei riitä. Kun tämä kaikki on tapahtunut, meidän on noudatettava käskyä, jonka Herra antoi meille tätä aikaa varten: „Te olette minun todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala." (Jes. 43 : 12) Meidän on painettava hyväksyvä, jumalallinen sinetti opettamallemme opille, ja tuo sinetti on todistuksen sinetti, Pyhän Hengen antaman henkilökohtaisen tiedon sinetti.

Pietari olisi voinut järkeillä pitkäänkin, ja jos hän olisi tehnyt näin, jotkut olisivat voineet väitellä hänen kanssaan ja sanoa: „Sinä et ymmärrä pyhiä kirjoituksia. Tulkintasi on erheellinen. Tämä tai tuo on väärin." Mutta todistusta vastaan ei voi väittää, ja niinpä kun Pietari oli esittänyt järkisyitä ja sanoi kuulijoilleen sen jälkeen — kuten hänen on täytynyt monissa tilanteissa sanoa, asiasisällöltään ja ajatussisällöltään suunnilleen samassa muodossa — jos hän sanoi heille: „Minä olin ylähuoneessa. Herra Jeesus tuli seinän läpi. Hän ilmestyi meille. Tunsin Hänet. Hän oli sama Henkilö, jonka kanssa olin tehnyt työtä ja vaeltanut kolmen ja puolen vuoden ajan. Hän on sama Henkilö, joka asui kodissani Kapernaumissa. Tunnustelin naulan jälkiä Hänen käsissään ja jaloissaan. Työnsin käteni Hänen kylkeensä. Olin paikalla, kun Hän söi ja joi meidän edessämme.

Tiedän, että Hän on Jumalan Poika. Jumalan Pyhä Henki on todistanut tästä minun sielulleni." Jos hän sanoi heille tällä tavalla, ei ollut mahdollisuutta vastaväitteisiin. Tämän kaltaista esitystä vastaan ei voi väittää. Voi sanoa, kuten Festus sanoi Paavalille: „Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut." (Ap.t. 26 : 24) Mutta loppujen lopuksi ei voi tehdä muuta kuin joko hyväksyä tai hylätä todistus, joka esitetään. Se on joko tosi tai väärä. Ei ole mitään keskitietä.

Miten sitten todistetaan ja vakuutetaan, että Isä ja Poika ilmestyivät Joseph Smithille, että enkeleitä on ilmestynyt meidän aikanamme, että on tapahtunut evankeliumin palauttaminen, että kaikki ne suurenmoiset asiat, joita me esitämme maailmalle, ovat tosia? Te selitätte ilmoituksien mukaan. Voitte tehdä tämän taitavasti, tässä ei ole mitään ongelmia. Meillä on totuus. Herra on sen järjestelmän antaja, jonka me olemme saaneet. Mutta sen jälkeen kun te olette selittäneet ja analysoineet, teidän on todistettava omalta kohdaltanne henkilönä, joka tietää sen, mistä hän puhuu. Teidän on tehtävä samaa kuin mitä Moosian pojat tekivät — teidän on puhuttava ja opetettava profetian hengen ja ilmoituksen hengen avulla; ja seurauksena on, että te puhutte niin kuin henkilö, jolla on valta. Tämä on se suurenmoinen asia, joka erottaa meidät maailmasta, ja Jumalalle kiitos siitä, että meillä on tämä tieto. Me olemme saaneet tämän ilmoituksen ja pystymme puhumaan kuin hän, jolla valta on.

Ja kaikella sieluni voimalla yritän sitä tässä tilaisuudessa, sillä minä olen myöhempien aikojen Israelin suuressa joukossa yksi, jolla on tämä tieto. Tiedän omasta puolestani, että tämä työ ja tämä oppi, jota nyt opetan, ovat tosia ja Jumalasta.

Aloitimme runolla „Juudean tasangoilla". Lopettakaamme kuulemalla runo „Ylähuoneessa".

Me istuimme aterialla, tuska sielussamme,
sillä jumalattomat ihmiset olivat tappaneet Herramme;
olimme nähneet Hänet tuomion ristillä —
Hänen ruumiinsa lepäsi Joosefin haudassa.
Silloin Hän seisoi vielä kerran pöytämme ääressä:
Hän elää, Hän elää nyt niin kuin ennenkin!
Hän söi, joi; me näimme ja sitten kosketimme Häntä
polvistuessamme kunnioittavasti Hänen jalkainsa juureen.
Tyyni käsky kuului Tuomaalle:
„Tunnustele käsiäni, ne ovat samat kuin ristillä riippuessani,
jolloin kärsin kuoleman omasta puolestani ja sinun puolestasi."
Minulle Hän sanoi vakavalla äänellä:
„Kosketa ruumistani, se on lihaa ja luuta."
Sieluni huudahti: „Taivu Hänen valtikkansa alle,
tunnusta Hänet Vapahtajaksi, Herraksi ja Jumalaksi!"

Ja tästä todistan vakavasti ja juhlallisesti tietäen täysin sen, mistä puhun. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Keltaiset kanarialinnut, joiden siivissä on harmaata

Thomas S. Monson

Noin 23 vuotta sitten ollessani nuori mies minut kutsuttiin palvelemaan erään suuren seurakunnan piispana Salt Lake Cityssä. Kutsumuksen suuruus oli ylivoimainen ja vastuu pelottava. Riittämättömyyteni sai minut nöyräksi. Mutta taivaallinen Isäni ei jättänyt minua harhailemaan pimeydessä ilman opetusta tai ohjausta. Omalla tavallaan Hän teki tiettäväksi opetuksia, jotka Hän halusi minun oppivan.

Myöhään eräänä iltana puhelimeni soi. Kuulin äänen sanovan: "Piispa Monson, tämä on sairaalasta. Kathleen McKee, seurakuntanne jäsen, on juuri kuollut. Asiapapereistamme käy ilmi, että hänellä ei ollut lähiomaisia, vaan teidän nimenne on mainittu siksi, johon on otettava yhteyttä hänen kuolemansa johdosta. Voisitteko tulla välittömästi sairaalaan?"

Saavuttuani sinne minulle ojennettiin suljettu kirjekuori, joka sisälsi sen vaatimattoman huoneiston avaimen, jossa Kathleen McKee oli asunut. Tämä 73-vuotias lapseton leski ei ollut omistanut monia elämän mukavuuksia, tuskin tarpeellistakaan. Elämänsä ehtoossa hänestä oli tullut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Koska hän oli hiljainen ja kovin varautunut henkilö, hänen elämästään tiedettiin vain vähän. Samana iltana menin hänen siistiin pohjakerroksessa sijaitsevaan asuntoonsa, sytytin valot ja huomasin hetken päästä kirjeen, jonka Kathleen McKee oli erittäin huolellisesti omin käsin kirjoittanut. Se oli pienellä pöydällä ja kuului näin:

"Piispa Monson,

en usko palaavani sairaalasta. Piironginlaatikossa on vakuutuskirja, joka kattaa hautauskulut. Huonekalut saa antaa naapureilleni.

Keittiössä on kolme rakasta kanarialintuani. Kaksi niistä on kaunista, väriltään kullankeltaista, ja niiden höyhenpuku on virheetön. Olen merkinnyt niiden häkkeihin niiden ystävieni nimet, joille ne on määrä antaa. Kolmannessa häkissä on Billie. Se on minun suosikkini. Billie näyttää hieman nuhruiselta, ja sen keltaisen värin pilaa sen siivissä oleva harmaa. Voisitko sinä ja perheesi ottaa sen kotiinne? Se ei ole kaunein, mutta se laulaa parhaiten."

Seuraavina päivinä opin paljon lisää Kathleen McKeestä. Hän oli ystävystynyt monien puutteessa olevien naapureitten kanssa. Hän oli ilahduttanut ja lohduttanut lähes päivittäin erästä henkilöä, joka asui kadun varrella. Hän oli todellakin kirkastanut jokaisen elämää, johon hän oli ollut kosketuksissa. Kathleen McKee oli suuresti Billien, rakkaan keltaisen kanarialintunsa kaltainen, jolla oli harmaata siivissään. Häntä ei ollut siunattu kauneudella, hänelle ei ollut annettu itsevarmuutta eikä suotu jälkeläisten saamisen kunniaa.

Kuitenkin hänen laulunsa auttoi muita kantamaan halukkaammin taakkojaan ja käymään pystyvämmin käsiksi tehtäviinsä. Hän toteutti elämässään laulun sanomaa:

"Mene, ilahduta yksinäisiä, väsyneitä,
Mene, lohduta itkeviä, uupuneita,
Mene, sirottele tiellesi ystävällisiä tekoja,
Oi, tee maailma kirkkaammaksi tänään!"

Deseret Sunday School Songs, 1909, N:o 197

Maailma on täynnä keltaisia kanarialintuja, joilla on harmaata siivissään. On sääli, että niin kovin harvat niistä ovat oppineet laulamaan. Ehkäpä oikean esimerkin kirkkaat sävelet eivät ole koskaan kuuluneet heidän korviinsa eivätkä saaneet sijaa heidän sydämissään.

Jotkut ovat nuoria, jotka eivät tiedä, keitä he ovat, mitä he voivat olla tai edes haluavat olla. He pelkäävät, mutta eivät tiedä mitä. He ovat vihaisia, mutta eivät tiedä kenelle. Heidät torjutaan, mutta he eivät tiedä miksi. Ainoa mitä he haluavat on olla jotakin.

Toiset ovat iän painamia, huolten raskauttamia tai epäilyksen täyttämiä – he elävät elämäänsä paljon mahdollisuuksiensa alapuolella.

Kaikki meistä ovat hanakoita puolustelemaan omia keskinkertaisia suorituksiamme. Syytämme huonoa onneamme, rumuuttamme, niin sanottuja vajavaisuuksiamme. Me, omien selittelyjemme uhrit, sanomme ääneti itsellemme: "Minä vain olen niin heikko" tai "Ei minusta ole sen parempaan." Toiset liitävät korkealla meidän vähäisten saavutustemme yläpuolella. Kateus ja lannistuminen vaativat veronsa.

Emmekö voi ottaa uskoaksemme, että elämämme tarkoitus ei ole päästä edelle muista vaan päästä edelle itsestämme? Omien ennätystemme rikkominen, eilispäiviemme lyöminen nykypäivillämme, vastoinkäymistemme kestäminen kauniimmin kuin olemme uneksineetkaan voivamme, antaminen niin kuin koskaan emme ole antaneet, työmme tekeminen voimakkaammin ja hienommin tuloksin kuin koskaan ennen – siinä koko idea: pääseminen edelle itsestämme.

Elääksemme suurta elämää meidän on kehitettävä itsessämme kykyä kohdata vaikeudet rohkeasti, pettymykset iloisin mielin ja voitot nöyrinä. Saatat kysyä: "Kuinka pääsemme näihin tavoitteisiin?" Vastaan: "Saamalla totuudenmukaisen näkemyksen siitä, keitä me todella olemme!" Me olemme elävän Jumalan poikia ja tyttäriä, Hänen kuvakseen luotuja. Ajatelkaa tuota totuutta: "Jumalan kuvaksi luotuja." Jos tämä on vilpitön vakaumuksemme, me pakostakin koemme syvän uuden voiman tunteen, voiman elää Jumalan käskyjen mukaan, voiman vastustaa saatanan kiusauksia.

On totta, että elämme maailmassa, jossa moraalinen luonne katsotaan usein toisarvoiseksi kauniiden kasvojen tai viehätysvoiman rinnalla. Luemme ja kuulemme paikallisista, kansallisista ja kansainvälisistä kauneuskilpailuista. Sankat joukot osoittavat suosiotaan Miss Amerikalle, Miss Maailmalle ja Miss Universumille. Urheilumenestykselläkin on kannattajansa. Talviurheilu, olympiakisat, kansainväliset ottelut saavat osakseen lumoutuneen ihmisjoukon ihailevat suosionosoitukset. Sellaisia ovat ihmiset!

Mutta mitkä ovat Herran innoitetut sanat? Kaukaisilta ajoilta kaikuu korviimme profeetta Samuelin neuvo: "Sillä ei ole, niinkuin ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen." (1 Sam. 16:7)

Kuninkaitten Kuninkaassa ja Herrain Herrassa ei ollut teeskentelyä eikä ulkokultaisuutta. Hän moitti kirjanoppineita ja fariseuksia heidän turhamaisuudestaan ja pinnallisesta elämästään, heidän teeskentelystään ja tekovanhurskaudestaan. Hän sanoi, että he ovat "valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita". (Matt. 23:27) He, kuten kauniinkeltaiset kanarialinnut, olivat päältä katsottuina kauniita, mutta heidän sydämistään ei tullut todellista laulua.

Heidän hengenheimolaisilleen tällä mantereella Jumalan profeetta julisti:

"Sillä katso, te rakastatte rahaa ja tavaraanne ja hienoja vaatteitanne ja kirkkojenne koristuksia enemmän kuin te rakastatte köyhiä ja puutteessa olevia, sairaita ja ahdistuksessa olevia . . .
Miksi häpeätte ottaa Kristuksen nimen päällenne?
Miksi kaunistatte itsenne sellaisella, jossa ei elämää ole, ja kuitenkin annatte nälkäisten, tarvitsevien, alastomien, sairaiden ja kärsivien kulkea ohitsenne, heitä huomaamatta?" (Morm. 8:37-39)

Mestarin voitiin nähdä seurustelevan köyhien, poljettujen, sorrettujen ja ahdistettujen kanssa. Hän toi toivoa toivottomille, voimaa heikoille ja vapauden vangituille. Hän opetti paremmasta tulevasta elämästä – vieläpä iankaikkisesta elämästä. Tämä tieto ohjaa alati niitä, jotka noudattavat jumalallista kehotusta: "Seuraa sinä minua." Se opasti Pietaria. Se sai Paavalin tekemään työtä. Se voi ratkaista oman kohtalomme. Voimmeko päättää seurata maailman Vapahtajaa vanhurskaudessa ja totuudessa? Hänen avullaan kapinoivasta pojasta voi tulla kuuliainen mies, uppiniskainen tyttö voi panna pois entisen itsensä ja aloittaa alusta. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi voi todellakin muuttaa ihmisten elämän.

Kirjeessään korinttolaisille apostoli Paavali opetti: ". . . sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on, häpeään." (1 Kor. 1:27)

Kun Vapahtaja etsi uskon miestä, Hän ei valinnut sitä itsevanhurskaitten joukosta, joka kävi säännöllisesti synagogassa. Sen sijaan Hän kutsui hänet Kapernaumin kalastajien joukosta.

Opettaessaan järven rannalla Hän näki rannassa kaksi venettä. Hän astui toiseen niistä ja pyysi omistajaa soutamaan sen vähän matkan päähän rannasta, jottei väkijoukko puristaisi Häntä. Opetettuaan edelleen Hän sanoi Simonille: "Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle."

Simon vastasi: "Mestari, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot." Ja sen tehtyään he saivat kierretyksi suuren joukon kaloja . . . Kun Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jeesuksen polvien eteen ja sanoi: "Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen." (Luuk. 5:4-6, 8)

Vastaus kuului: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia." (Matt. 4:19) Kalastaja Simon oli saanut kutsunsa. Epäilevä, epäuskoinen, koulua käymätön, harjaantumaton, kiivas

Simon sai nähdä, ettei Herran valtatie ollut helppo eikä tuskaton. Hänen oli kuultava moite: "Sinä vähäuskoinen" (Matt. 14:31), sekä tuomio "Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi" (Matt. 16:23). Kuitenkin kun Mestari kysyi häneltä "Kenenkä te sanotte minun olevan" Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." (Matt. 16:15-16)

Simonista, epäilevästä miehestä, oli tullut Pietari, uskon apostoli. Keltainen kanarialintu, jonka siivissä oli harmaata, oli osoittautunut Mestarin täyden luottamuksen ja pysyvän rakkauden arvoiseksi.

Kun Vapahtaja valitsi innokasta ja voimakasta lähetyssaarnaajaa. Hän ei löytänyt häntä kannattajiensa vaan vastustajiensa joukosta. Saulus Tarsolainen vainosi kirkkoa ja puuskui uhkaa ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan. Mutta se tapahtui ennen hänen kokemustaan Damaskon tiellä. Herra julisti Sauluksesta: ". . . hän on minulle valittu ase, kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen . . . tahdon näyttää hänelle, kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni tähden." (Ap. t. 9:15-16)

Vainooja Sauluksesta tuli käännyttäjä Paavali. Kuten keltaisella kanarialinnulla, jonka siivissä oli harmaata, oli Paavalissakin vikansa. Hän itse sanoi: "Ja etten niin erinomaisten ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaan pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua . . . Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa, että se erkanisi minusta. Ja hän sanoi minulle: 'Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.' " (2 Kor. 12:7-9)

Sekä Paavalin että Pietarin oli kulutettava voimansa ja menetettävä henkensä totuuden asian tähden. Vapahtaja valitsi epätäydellisiä miehiä opettamaan tietä täydellisyyteen. Hän teki niin silloin. Hän tekee niin nytkin – keltaisille kanarialinnuillekin, joilla on siivissään harmaata.

Hän kutsuu teitä ja minua palvelemaan Häntä täällä alhaalla ja antaa meille tehtäviä, jotka Hän haluaa meidän täyttävän, Sitoutuminen on täydellistä. Ei ole mitään omantunnon ristiriitaa. Ja jos kompastumme taistelussamme, anokaamme silloin: "Johda meitä, johda meitä, suuri ihmisten Valaja, aloittamaan taas kerran pimeydestä." ("Fight Song", Yonkers High School)

Meille annettu tehtävä saattaa näyttää merkityksettömältä, tarpeettomalta, huomaamattomalta. Meille voi tulla kiusaus kysyä:

Isä, missä teen työtä tänään?
Rakkautteni oli lämmintä ja aulista.
Hän näytti pientä maapalaa
ja sanoi: "Hoida tuota puolestani."
Vastasin nopeasti: "Voi ei, ei sitä!
Eihän kukaan näkisi,
vaikka työskentelisin kuinka hyvin
tuolla pienellä palstalla."
Ja Hän lausui lempeästi:
"Lapseni, tutki sydäntäsi.
Teetkö työtä heille vai minulle?
Nasaret oli pieni paikka,
niin oli Galileakin."

Rukoukseni tänään on, että me todella seuraisimme Galilean Miestä. Ylistäkäämme Hänen nimeänsä, ja järjestäkäämme elämämme niin, että se heijastaa rakkauttamme. Muistakaamme aina. että Isämme Jumala antoi Poikansa meille ja että Jeesus Kristus antoi henkensä. Todistan, että Hän elää ja rukoilen, että voimme olla kelvollisia sellaiseen Jumalan lahjaan, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Katsokaa pienokaisianne

Boyd K. Packer

Ketäpä näiden viattomien lasten laulu ei olisi koskettanut Mieleeni palaa kertomus kolmannesta Nefistä, luvusta 17, missä Herra käski tuoda pienet lapset tykönsä. Tuodessaan pienokaiset Hänen tykönsä he laskivat nämä maahan. Kristus kehotti kansanjoukkoa antamaan tietä, kunnes kaikki pienokaiset olivat siellä. Sitten Hän käski kansanjoukon polvistua. Hän polvistui lasten keskelle ja rukoili.

Aikakirja kirjoittaa:

"... Ei ole ikinä ennen silmä nähnyt eikä korva kuullut niin suuria ja ihmeellisiä kuin me näimme ja kuulimme Jeesuksen rukoilevan Isältä: eikä mikään kieli pysty puhumaan, ei yksikään ihminen kirjoittamaan eivätkä ihmisten sydämet tajuamaan niin suuria ja ihmeellisiä kuin me sekä näimme että kuulimme Jeesuksen puhuvan..."

Aikakirja kertoo, että lakattuaan rukoilemasta Jeesus itki. Ja sitten "hän otti heidän pienet lapsensa yhden kerrallaan ja siunasi niitä ja rukoili Isää niiden puolesta.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän jälleen itki;

ja hän puhui kansanjoukolle, sanoen: Katsokaa pienokaisianne." (3 Ne. 17:16-17, 21-23)

Tunnustan, en häpeä tunnustaa, että pienet lapset pääsevät helposti "sisälleni". Meillä on kotona pikku poika, joka on neljännellä ikävuodellaan. Saadakseen valot minussa syttymään hänen ei tarvitse sanoa kuin yksi sana: "Isä". Häntä saan kiittää avusta tämänpäiväistä tehtävääni varten.

"... lapset ovat Herran lahja" (Ps. 127:3), ja tänä päivänä haluan puhua pienille lapsille. Monia heistä on täällä kuorossa. Suuri joukko muita on kuuntelemassa. Uskon, että aikuiset eivät pane pahakseen, jos en puhu heille.

On jotakin hyvin tärkeätä, mitä haluan sanoa teille lapsille — jotakin, minkä toivon teidän aina muistavan. Se on jotakin, mitä teidän olisi

opittava, kun olette lapsia ja oppiminen on helppoa.

Tiesittekö, että olette eläneet ennen syntymäänne maan päälle? Ennen kuin te synnyitte isällenne ja äidillenne, te elitte henkimaailmassa.

On hyvin tärkeää tietää se. Se selittää monia seikkoja, joita muuten on hyvin vaikea käsittää. Monet maailmassa eivät sitä tiedä, mutta se on totuus.

Teitä ei luotu silloin, kun te synnyitte tähän elämään. Vain teidän fyysinen ruumiinne luotiin. Te tulitte jostakin. Te lähditte taivaallisen Isänne luota, sillä teidän oli aika elää maan päällä.

Oli kaksi syytä, joiden vuoksi teidän oli määrä tulla tähän elämään. Ensiksikin saamaan kuolevaisen ruumiin. Tämä on suuri siunaus. Taivaallinen Isämme järjesti niin, että isänne ja äitinne välisen hyvin pyhän rakkaudenilmaisun seurauksena teidän ruumiinne sai alkunsa ja alkoi kehittyä. Sitten jonakin hetkenä, en tiedä tarkalleen milloin, teidän henkenne tuli ruumiiseenne ja teistä tuli elollisia olentoja. Mutta kaikki ei alkanut siitä, kun synnyitte pieninä lapsina. Teidän ruumiistanne tulee teidän henkenne välikappale ja luonteenne perusta. Eläessänne kuolevaisessa ruumiissa voitte oppia hallitsemaan ainetta, ja se tulee olemaan teille hyvin tärkeätä kautta iankaikkisuuden.

Kuvitelkaa, pienet ystäväni, että käteni edustaa teidän henkeänne. Se elää. Se voi liikkua itse. Otaksukaamme, että tämä hansikas edustaa kuolevaista ruumistanne. Se ei pysty liikkumaan. Mutta kun henkenne astuu ruumiiseenne, silloin se voi liikkua ja toimia ja elää. Nyt olette ihmisolento - henki, jolla on ruumis ja joka elää maan päällä.

Tarkoituksena ei ollut, että pysymme täällä ikuisesti. Vain elinajan. Pienokaiset, te olette vasta alkamassa elämänne aikaa. Isovanhempanne ja isoisovanhempanne ovat lähellä elinaikansa loppua. Ei ole kauan siitä, kun he olivat pikku poikia ja tyttöjä, samanlaisia kuin te nyt. Mutta jonakin päivänä he lähtevät täältä kuolevaisuudesta, ja samoin tekin.

Jonakin päivänä henki ja ruumis erkanevat taas, ehkä tultuamme vanhoiksi tai sairauden vuoksi tai onnettomuuden kautta. Kun näin tapahtuu, me sanomme, että ihminen kuolee. Kuolema on erkanemista. Kaikki tämä kuuluu suunnitelmaan.

Muistakaa, että käteni edustaa henkeänne ja hansikas ruumistanne. Kun te olette elossa, ruumiissanne oleva henki saa sen tekemään työtä, toimimaan ja elämään.

Kun erotan ne, kun hansikas, joka edustaa ruumistanne, otetaan pois henkenne yltä, se ei pysty enää liikkumaan. Se vain putoaa maahan ja on kuollut. Mutta henkenne elää edelleenkin.

"Jumalasta syntynyt henki on kuolematon. Kun ruumis kuolee, henki ei kuole." (Ensimmäinen presidenttikunta, *Improvement Era*, maaliskuu 1912, s. 463)

On tärkeätä, että te ymmärrätte, mitä kuolema on. Kuolema on erkanemista.

Se osa teistä, joka katsoo ulos silmistänne ja sallii teidän ajatella ja hymyillä, toimia ja tietää ja olla, on henkenne, ja se on iankaikkinen. Se ei voi kuolla.

Muistatteko, kun joku — ehkä isoäiti — kuoli? Muistatteko, miten vanhempanne selittivät teille, että arkussa lepäsi vain hänen ruumiinsa, että isoäiti oli lähtenyt asumaan taivaallisen Isän tykö ja että hän odottaisi siellä? Te muistatte heidän sanoneen näin, ettekö muistakin?

Kuolema on erkanemista ja se kuuluu suunnitelmaan. Jos suunnitelma päättyisi siihen, olisi se hyvin ikävää, koska me tulimme tänne saadaksemme ruumiin, ja se olisi silloin mennyttä.

Kun taivaallinen Isämme teki meille mahdolliseksi tulla tähän maailmaan, Hän antoi meille myös mahdollisuuden palata Hänen tykönsä, koska Hän on Isämme ja Hän rakastaa meitä. Älkää luulko, että Hän olisi unohtanut meidät siksi että elämme tämän maan päällä poissa Hänen luotansa emmekä voi nähdä Häntä.

Ettekö huomannutkin, että kun isoveljenne oli poissa lähetyskentällä tai sisarenne opiskelemassa, vanhempanne eivät lakanneet rakastamasta heitä. Joskus teistä näytti, että he rakastivat heitä enemmän kuin teitä. Ainakin he puhuvat heistä ja tuntevat huolta heistä. He lähettävät apua ja tervehdyksiä rohkaistakseen heitä. Pitkä välimatka voi vahvistaa rakkautta.

Pienet lapset, taivaallinen Isämme tiesi, että me tarvitsisimme apua. Siksi Hän suunnitteli, että joku tulee maailmaan ja auttaa meitä.

Tämä joku oli Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Hän on henkilapsi aivan kuten me kaikki olemme, mutta Jeesus oli myös taivaallisen Isän ainosyntyinen Poika maan päällä. Puhun Hänestä hyvin kunnioittavasti. Ja pienet ystäväni, juuri Hän teki meille mahdolliseksi voittaa kuoleman ja palauttaa kaikki ennalleen.

Te opitte Hänestä pyhäkoulussa, Alkeisyhdistyksessä ja perheillassa. On hyvin tärkeätä, että te muistatte Häntä ja opitte kaiken, mitä voitte, siitä mitä Hän teki.

Hän voitti ajallisen kuoleman meidän edestämme. Sovituksellaan Hän teki meille mahdolliseksi nousta kuolleista. Se tarkoittaa, että henkemme ja ruumiimme liitetään jälleen yhteen. Sitä on ylösnousemus. Se on lahja Häneltä. Kaikki ihmiset pääsevät siitä osallisiksi. Siksi me sanomme Häntä Vapahtajaksemme, Lunastajaksemme.

Toinen syy tänne tuloonne oli se, että te tulitte koeteltaviksi — se on jotakin saman tapaista, kuin jos lähtisitte kouluun oppiaksenne erottamaan hyvän pahasta. On hyvin tärkeää, että me pystymme tietämään, mikä on oikein ja mikä väärin.

Meidän on tärkeätä tietää, että on olemassa paha, joka kiusaa meitä tekemään väärin. Tästä syystä on myös toinen erkaneminen, josta teidän tulee tietää. Vaikka olette hyvin nuoria, teidän tulisi tietää

siitä. On olemassa toisenlainen erkaneminen, josta teidän on tarpeen tietää — ei ruumiin erkaneminen hengestä, vaan erkaneminen taivaallisesta Isästämme.

Jos me jäämme erotetuiksi Hänestä emmekä pääse takaisin Hänen kasvojensa eteen, tämä merkitsee sitä, että me kuolemme hengellisesti. Eikä se olisi hyvä. Tällainen erkaneminen on kuin toinen kuolema, hengellinen kuolema.

Te opitte parhaillaan lukemaan ja voitte alkaa lukea pyhiä kirjoituksia: Raamattua, erityisesti Mormonin Kirjaa, Opin ja Liittojen Kirjaa ja Kallisarvoista Helmeä. Niistä me saamme tietää, että pienet lapset voivat oppia hengellisiä totuuksia. Sillä profeetta sanoi:

"... hän antaa sanansa enkelien kautta ihmisille, eikä ainoastaan miehille, vaan myös naisille. Mutta tässä ei ole kaikki; pienille lapsille annetaan usein sanoja, jotka saavat viisaat ja oppineet ymmälle." (Al. 32:23)

Pyhistä kirjoituksista me saamme tietää, että meidän henkiemme on oltava puhtaita, jotta voisimme palata taivaallisen Isämme kasvojen eteen:

"... eikä mikään epäpuhdas voi päästä Jumalan valtakuntaan..." (1 Ne. 15:34)

Meidän on siis koettava kaksi tärkeää tapahtumaa. Ensiksikin meidän on jollakin tavoin saatava takaisin ruumiimme kuolemamme jälkeen, ts. me haluamme nousta kuolleista; ja meidän täytyy keksiä keino säilyttää itsemme puhtaina, hengellisesti puhtaina, niin ettemme me joudu eroon taivaallisesta Isästämme ja että me voimme palata sinne, missä Hän on, kun me lähdemme tästä maanpäällisestä elämästä.

Olemme varmoja, että te tulette voittamaan ajallisen kuoleman. Te nousette ylös sen ansiosta, mitä Kristus teki meidän edestämme. Se, voitatteko te hengellisen kuoleman — tuon erottamisen taivaallisen Isämme kasvojen edestä — vai ettekö voita, riippuu suureksi osaksi itsestänne.

Eläessään maan päällä Jeesus Kristus opetti evankeliumiaan ja perusti kirkkonsa. Jos me elämme evankeliumin mukaan, me pysymme hengellisesti puhtaina. Silloinkin, kun olemme tehneet erehdyksiä, me voimme puhdistua jälleen. Tämä tapahtuu parannuksen kautta.

Päästäksemme Hänen kirkkoonsa meillä on oltava usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Meidän on tehtävä parannus, ja meidän on saatava kaste.

Kaste muistuttaa veteen hautaamista. Kun me nousemme ylös vedestä, on tämä kuin syntyisimme uudelleen, ja me olemme puhtaat. Me saamme syntimme anteeksi. Se tarkoittaa, että ne otetaan pois. Jos me haluamme, meillä on pysyvästi tämä syntien anteeksianto.

Sen jälkeen meidät konfirmoidaan Hänen kirkkonsa, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon, jäseniksi. Me voimme saada Pyhän Hengen lahjan oppaaksemme. Se on kuin saisimme viestejä taivaallisesta kodistamme, ja ne näyttävät meille tietä.

Herra kutsui profeettoja ja apostoleita johtamaan kirkkoaan. Hän on aina ilmoittanut tahtonsa profeettainsa kautta.

Haluan kertoa teille jostakin, mitä opin ollessani teidän ikäisenne. Taisin olla kuuden tai seitsemän vuoden ikäinen. Veljeni ja minä (olimme lähes samanikäisiä) menimme yhdessä vaarnakonferenssiin. Voin vieläkin mennä tuohon rakennukseen Brigham Cityssä, Utahissa, ja mennä sinne aivan parven alapuolelle ja sanoa: "Istuin suunnilleen tässä, kun se tapahtui." Mitä tapahtui silloin? Siellä oli puhujakorokkeella puhumassa eräs mies: vanhin George Albert Smith. Hän oli tuolloin kahdentoista neuvoston jäsen. En muista, mitä hän sanoi, puhuiko hän viisauden sanasta vai parannuksesta vai kasteesta. Mutta jotenkin hänen puhuessaan minun pikkupojan mieleeni iskostui ajatus, että siinä seisoi Herran palvelija. En ole koskaan menettänyt tuota todistusta tai tuota tunnetta. Tiesin mielessäni, että hän oli Herran Jeesuksen Kristuksen apostoli.

Pienet ystäväni, vaikka istun nyt kahdentoista neuvostossa, en ole menettänyt tuota tunnetta näistä miehistä. Usein, kun kokoonnumme neuvostona, katson miespiiriä ja tiedän taas, että nämä ovat Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleita maan päällä. He ovat Hänen erityisiä todistajiaan.

Pienokaiset, teitä tullaan koettelemaan, ehkäpä enemmän kuin yhtäkään aikaisemmin eläneistä sukupolvista. Te tapaatte monia ihmisiä, jotka eivät usko Kristukseen. Jotkut ovat paholaisen asiamiehiä ja opettavat pahuutta. Joskus se tulee olemaan hyvin houkuttelevaa. Tulee olemaan aikoja, jolloin teette väärin (ja me kaikki teemme virheitä). Tulee olemaan aikoja, jolloin pohditte, pystyttekö elämään sillä tavalla, jolla Hän opetti meitä elämään. Kun teitä koetellaan, kun olette pettyneitä tai häpeissänne tai kun olette surullisia, muistakaa Häntä ja rukoilkaa taivaallista Isää Hänen nimessään.

Jotkut ihmiset tulevat sanomaan, että Hän ei tullut maan päälle. Mutta Hän tuli. Jotkut sanovat, ettei Hän ollut Jumalan Poika. Mutta Hän on. Jotkut sanovat, ettei Hänellä ole palvelijoita maan päällä. Mutta Hänellä on. Sillä Hän elää. Tiedän, että Hän elää. Hänen kirkossaan on tuhansia, jotka voivat todistaa Hänestä, ja minä todistan Hänestä ja sanon teille uudelleen, mitä teidän tulisi muistaa, mitä teidän tulisi oppia, kun olette vielä pieniä. Muistakaa, että jokainen teistä on taivaallisen Isämme lapsi. Siksi me sanomme Häntä Isäksemme. Te olette eläneet ennen tuloanne tämän maan päälle. Te tulitte tänne saadaksenne kuolevaisen ruumiin ja tullaksenne koetelluiksi. Kun elämänne on ohi, henkenne ja ruumiinne erkanevat. Me sanomme sitä kuolemaksi. Taivaallinen Isämme lähetti Poikansa, Jeesuksen Kristuksen,

lunastamaan meidät. Sen ansiosta, mitä Hän on tehnyt, me tulemme nousemaan kuolleista.

On toisenlainen kuolema, jota teidän tulisi ajatella. Se on ero taivaallisen Isämme kasvojen edestä. Jos meidät kastetaan ja jos elämme Hänen evankeliuminsa mukaan, me voimme tulla lunastetuiksi tästä toisesta kuolemasta.

Taivaallinen Isämme rakastaa meitä, ja meillä on Herra ja Vapahtaja.

Kiitän Jumalaa kirkosta, jossa te, meidän pienet lapsemme, olette kaikkea muuta kallisarvoisemmat. Kiitän Jumalaa Vapahtajastamme, joka salli pienten lasten tulla tykönsä.

Vain vähän aikaa sitten te lauloitte nämä sanat:

On kertomus tuo mulle niin
suloinen,
kun Jeesus ol' päällä maan.
Ja lapset Hän kutsui kuin luo
paimenen,
oi jos olisin nyt joukossaan.

Mä kätensä päälleni kuvittelen,
ne tunnen myös ympärilläin,
ja lempeitä kasvojaan näin katselen,
kun Hän kutsuvi ystäviään.

Mä vieläkin puoleensa käyn
rukoillen,
saan osani rakkaudestaan.
Ja kerran, jos hartaasti käyn
etsien,
näen Hänet mä taivahassaan.

Laula kanssani, B-69

Pienet veljeni ja sisareni, lapsukaiseni, tiedän, että Jumala elää. Tiedän jotakin siitä, miltä tuntuu, kun Hän asettaa kätensä päällemme kutsuakseen meidät palvelukseensa. Todistan teille ja jaan kanssanne todistuksen, joka on annettu minulle, tuon erityisen todistuksen. Hän on Kristus! Hän rakastaa meitä! Rukoilen teidän edestänne, pienokaisemme, ja anon Häneltä, että Hän katsoisi pienokaisiamme ja siunaisi heitä, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Pelastus tulee kirkon kautta

Mark E. Petersen

Kun Vapahtaja maallisen palvelustyönsä aikana perusti kirkkonsa ja kun tuon ajan kaksitoista apostolia kehittivät sitä edelleen, eräs tärkeä seikka kävi ilmiselväksi, nimittäin se, että pelastus tulee kirkon kautta.

Ei se tule minkään erillisen järjestön tai irtautuneen ryhmän kautta, eikä siitä pääse osalliseksi kukaan yksityinen henkilö omin keinoin. Se tulee vain kirkon itsensä kautta, sellaisen kirkon, jonka Herra perusti.

Juuri kirkko perustettiin, jotta pyhät voisivat päästä täydellisyyteen. Juuri kirkolle annettiin palveluksen työ.

Juuri kirkko järjestettiin Kristuksen ruumiin rakentamiseksi, kuten Paavali selitti efesolaisille.

Siksi tehtiin selvästi tiettäväksi, että pelastus on kirkossa ja kirkosta ja että siitä voi päästä osalliseksi vain kirkon kautta.

Herra antoi yhden suoran ja kaidan tien ja kaikkitietävänä Hän huomautti, että „harvat ovat ne, jotka sen löytävät".

Hän ei vain järjestänyt niin, että pelastus oli tuleva Hänen säännönmukaisesti perustetun kirkkonsa välityksellä, vaan Hän perusti myös suojakeinoja, jotka varjelisivat jäseniä joutumasta viskeltäväksi kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa. (Ks. Ef. 4:14.)

Tuo suoja oli Paavalin efesolaisille kirjoittaman kirjeen mukaan pääasiallisesti apostoleissa ja profeetoissa, jotka Jumala asetti kirkon johtoon juuri tätä tarkoitusta varten.

He olivat Hengen vaikutuksen alaisia kirkon johtajia. He olivat Herran puhetorvia, ja heidän Hengen vaikutuksesta saadut sanomansa ihmisille olivat Herran tahto ja mieli, Herran ääni ja Jumalan voima pelastukseksi. (Ks. LK 68:4.)

Kun ihmisillä on tällainen taivaallinen johdatus, kenenkään ei tarvitse joutua harhaan.

Mutta Herran omana aikana oli ihmisiä, jotka opettivat vääriä oppeja ja johtivat ihmisiä erheen poluille. Vapahtaja arvosteli ankarasti näitä, syyttäen heitä juuri siitä Mooseksen laista luopumisesta, jota he teeskentelivät saarnaavansa.

Hän sanoi heille: „Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Ja kukaan teistä ei lakia täytä." (Joh. 7:19)

Ja vielä Hän sanoi: „. . . jos te Moosesta uskoisitte, niin te uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut." (Joh. 5:46)

Mikä murheellinen huomautus! Jos ihmiset olisivat uskoneet Moosesta oman aikansa kavalien, väärien opettajien sijasta, he olisivat ottaneet vastaan Kristuksen, sillä

Mooses kirjoitti Kristuksesta. Ja jos he olisivat ottaneet vastaan Kristuksen, he olisivat saaneet pelastuksen Hänen kirkkonsa kautta. Mutta väärien opettajien sokaisemina he hylkäsivät niin Mooseksen kuin Kristuksenkin eivätkä näin koskaan liittyneet Herran kirkkoon, ja tästä syystä he eivät saaneet pelastusta, joka sen kautta oli tarjolla.

Ilmeisestikään kaikki Mooseksen kirjoitukset eivät ole nykyisissä Raamatuissamme, mutta Vapahtajan aikana niiden on täytynyt olla saatavilla, sillä Jeesus arvosteli vanhimpia ja kirjanoppineita siitä, etteivät nämä uskoneet, mitä Mooses sanoi, kun hän todisti Kristuksesta.

Eikö ole kiinnostavaa, että Mooses todisti Vapahtajasta ja että kun ihmiset eivät uskoneet Moosesta, he sen tähden eivät olleet valmiit ottamaan vastaan myöskään Kristusta. Muistatteko, että Paavali sanoi Mooseksen lain olevan kasvattaja Kristukseen? (Ks. Gal. 3:24-25.)

Ei yksin Mooses kirjoittanut Herrasta, vaan muut profeetat tekivät samoin. Puhuessaan Jeesuksesta Pietari sanoi: „Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Ap.t. 10:43)

Apostolien tekojen 28. luvusta voimme lukea, että ollessaan Roomassa Paavali sai monia vieraita, joille „hän aamuvarhaisesta iltaan saakka selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta, lähtien Mooseksen laista ja profeetoista, saadakseen heidät vakuutetuiksi Jeesuksesta". (Ap.t. 28:23)

Siksi tuolloin käytettävissä olleet pyhät kirjoitukset selvästikin puhuivat usein Vapahtajasta, koska kaikki profeetat todistivat Hänestä. Siksi niillä, jotka johtivat ihmisiä harhaan ja yllyttivät heidät ristiinnaulitsemaan Herran, ei ollut mitään esitettävänä puolustelukseen, koska he hyvin tiesivät, että pyhät kirjoitukset selvästi puhuivat Hänestä.

Nämä Uuden Testamentin aikojen väärät opettajat perustivat omia jumalanpalvelusmenojaan, jotka poikkesivat ja erosivat Jumalan totisesta työstä, ja ihmisen luomine perinteineen he olivat Jeesuksen kiivaimpia vastustajia Hänen aloittaessaan palvelustyönsä.

Muutamat noiden ryhmittymien nimistä ovat teille tuttuja. Parhaiten tunnetaan fariseukset ja saddukeukset. Molemmat olivat opetuksissaan luopioita. Herra tuomitsi kummatkin, ja ne molemmat kehittyivät kiihkouskonnollisiksi ryhmiksi, jotka lopulta saivat aikaan Kristuksen ristiinnaulitsemisen.

Muita tällaisia kultteja olivat:

Saadokilaiset, jotka halusivat Mooseksen lakien tarkempaa noudattamista.

Essealaiset, joiden uskotaan kirjoittaneen Kuolleen meren käärööt.

He hylkäsivät temppelipalveluksen.

Kiivailijat, uskonnollinen Rooman vastainen kultti.

Voimakkaimpiin kuuluivat hellenistit, jotka yrittivät tyrkyttää ihmisille kreikkalaista filosofiaa ja sulauttaa sen Mooseksen lakiin. Myös he hylkäsivät temppelipalveluksen.

Mutta jo Herran palvelustyön aikana kehittyi myös uusi luopumuksen muoto. Jo niin varhain kuin Johanneksen evankeliumin kuudenteen lukuun kirjoitettujen tapausten aikana tämä luopuminen alkoi tapahtua. Muistanette lukeneenne tuosta luvusta Uudessa Testamentissa, että monet Hänen opetuslapsistaan eivät ottaneet vastaan Hänen puhdasta oppiaan ja siksi menivät pois eivätkä enää seuranneet Häntä.

Ilmeisen masentuneena Jeesus kääntyi niihin kahteentoista ja kysyi: „Tahdotteko tekin mennä pois?"

Silloin Simon Pietari vastasi: „Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat."

Huomaatte siis, että eivät iankaikkisen elämän sanat olleet niillä pois vetäytyneillä, vaan niillä, jotka pysyivät uskollisina ja alttiina.

Myöhemmin, niiden kahdentoista johtokautena, syntyi taas vakava luopumuksen muoto. Lähes kaikki Uuden Testamentin kirjeet on kirjoitettu sitä vastaan.

Historiankirjoittajat sanovat, että sadan vuoden kuluessa Kristuksen ajasta syntyi jopa kolmekymmentä eriuskoisten ryhmää ja erilaista kristillistä uskontokuntaa.

Lisätodisteita kirkossa jo varhain tapahtuneesta luopumuksesta tulee voimallisesti ja selvästi eteemme siinä tavassa, jolla Paavali kirjoitti ensimmäisen kirjeensä korinttolaisille.

Siinä hän todisti, että Kristus ei voinut olla jaettu. Päinvastoin hän sanoi: „... minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus." (1 Kor. 1:10)

Muutamia uskontokunnista, jotka kehittyivät aivan kristinuskon alkuvuosina, olivat:

Juutalaiskristityt, jotka yrittivät juutalaistaa kristinuskon ja pakottaa sen ottamaan mukaan Mooseksen lakiin kuuluneet menot.

Tuhatvuotisen valtakunnan odottajat eli kiliastit.

Ebioniitit, jotka käyttivät sakramentissa vettä viinin sijasta.

Gnostikot, jotka hylkäsivät Jehovan ja Mooseksen lain.

Elkasaiitit, jotka tunnetaan kastajina.

Arkontiikit, jotka opettivat, että taivaassa oli ylimaallinen äiti.
Koptilaiset, joita vieläkin on Egyptissä.
Syyrialaiskristityt.
Mandealaiset, toinen kastajien ryhmä.
Manikeolaiset ja joukko muita.

Jerusalemin kukistuttua noin vuonna 70 jKr. hellenistit saivat kristinuskossa ylivallan ja käyttivät hyväkseen kreikkalaisia vaikutteita, joita ympättiin paikalliseen kulttuuriin. Kreikkalaisten filosofiset ajatukset muodostuivat vahvaksi osaksi kristillisyyden kuvasta, muuttaen oppeja ja evankeliumin käytäntöä. Tämä on helpommin käsitettävissä, kun muistamme, että nikealaisesta uskontunnustuksesta käydyssä kiistassa vaikuttaneet hahmot, Areios ja Athanasius, olivat molemmat kreikkalaisia filosofeja. Tästä syystä myös Uuden Testamentin varhaiset käsikirjoitukset kirjoitettiin kreikan kielellä. Nämä historian palaset paljastavat selvästi, miten tärkeää on välttää eriseuraisia ryhmiä, sillä kuten Paavali sen ilmaisi, jotkut sanovat: „Minä olen Paavalin puolta", toiset: „Minä Apolloksen", jotkut taas: „Minä Keefaan" (1 Kor. 1:12), mutta Kristusta ei voi jakaa. Ei ole muuta Vapahtajaa kuin Jeesus, ja Hän pelastaa vain omalla ahtaalla ja kaidalla tiellään, ei ihmisten tekemien uskontunnustusten ja rituaalien mukaan.

On siksi tuiki tärkeätä, että jäsenet eivät erottaudu totisesta kirkosta eivätkä luovu siitä tai syyllisty käytökseen, joka pakottaa erottamaan heidät kirkosta.

Jos ihmiset vetäytyvät pois Herran kirkosta, he samalla erottautuvat Hänen pelastuksen tiestään, sillä pelastus tulee kirkon kautta.

Jotkut nykyaikaiset ihmiset ovat luoneet omia kulttejaan, ja heihin kuuluvat ne, jotka yrittävät sitä Opin ja Liittojen Kirjan 85. luvun turvin.

He yrittävät sanoa, että kirkko on mennyt harhaan, että johtajat eivät enää ole Hengen johdatuksen alaisia ja että tarvitaan „voimallinen ja väkevä" huolehtimaan Herran asioista. Ja minkäänlaista häveliäisyyttä osoittamatta he itse ilmoittautuvat vapaaehtoisina tähän asemaan.

Tuossa luvussa on erityisesti yksi jae, jota he eivät ota huomioon. Se on erityisen tärkeä. Siinä sanotaan, että luopioita ja muita, jotka on poistettu kirkosta, ei tule olemaan Korkeimman pyhien joukossa viimeisenä päivänä. Miksi? Siksi, että pelastus on kirkossa, ei muualla. Kuunnelkaa Herran sanoja:

„Ja niillä, joilla on ylipappeus ja joiden nimet eivät ole lain kirjassa eli joiden havaitaan luopuneen eli jotka on hävitetty pois kirkosta, ei ole oleva mitään perintöosaa Korkeimman pyhien joukossa; tämä koskee myös vähäisempää pappeutta ja jäseniä." (LK 85:11)

Mutta kulttien tekijät eivät ole ainoita, jotka erotetaan kirkosta. Näitä ovat myös henkilöt, jotka hävitetään kirkosta siveellisten rikkomusten tähden tai siksi, että he ovat jollakin muulla tavoin rikkoneet Herran asettamia käyttäytymissääntöjä. Myös heidän tulisi paneutua tähän pyhien kirjoitusten kohtaan mitä huolellisimmin.

Jos ihmiset lainkaan uskovat Jumalaan, jos he ollenkaan huolehtivat omasta pelastuksestaan, eikö heidän tulisi käsittää, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että pelastus tulee kirkon välityksellä ja että jos ihmiset mistään syystä hävitetään kirkosta, he näin menettävät perintöosansa Jumalan valtakunnassa?

Presidentti Brigham Young kuvaili hyvin selkeästi luopioiden kohtaloa sanoessaan:

„Miksi ihmiset luopuvat kirkosta? Tiedättekö, että me kaikki olemme laivassa, jonka nimi on ‚Siion'. Olemme keskellä merta. Myrsky nousee ja, merimiesten sanontaa käyttääkseni, se tekee kovaa työtä. ‚En aio jäädä tänne', joku sanoo, ‚en usko, että tämä on Siion-laiva.' ‚Mutta me olemme keskellä merta.' ‚Samantekevää, minä en aio jäädä tänne.' Ja puhuja riisuu takkinsa ja hyppää mereen. Hukkuuko hän? Kyllä. Niin hukkuvat myös ne, jotka lähtevät tästä kirkosta. Se on vanha Siion-laiva. Pysykäämme siinä." Ja sitten hän lisäsi: „Jos Kaikkivaltiaan kynttilä ei loista tästä paikasta, on turhaa etsiä sen valoa mistään muualta."

Ja sitten tämä voimallinen Israelin mies julisti:

„Aina, jos jotkut kirkon jäsenet ovat taipuvaisia asettamaan kyseenalaiseksi koko kirkon presidentin oikeuden johtaa kaikessa, te näette todisteita luopumuksesta — hengestä, joka — jos sitä kannustetaan — tulee johtamaan eroon kirkosta ja lopulta tuhoon; aina, jos joku on taipuvainen toimimaan ketään tämän valtakunnan asianmukaisesti määrättyä virkailijaa vastaan, olipa hänet kutsuttu toimimaan missä tehtävässä tahansa, niin seuraukset hänen kohdallaan, mikäli hän itsepäisesti pysyy kannassaan, ovat samat." Näin puhui presidentti Brigham Young. (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co., 1943], s. 82-83, 85)

Herran sanat ovat selvät ja helposti ymmärrettävät. Jos jotkut ovat luopuneet kirkosta tai jos Herran säätämät, asianmukaisesti määrätyt oikeudet ovat erottaneet heidät, he eivät saa perintöosaa Korkeimman pyhien joukossa, elleivät he tee parannusta.

Pelastusta ei ole nykyajan eriuskoisten ryhmissä enempää kuin niissä eri uskonmuodoissa, jotka

muinoin saastuttivat Mooseksen opetuksia tai jotka kristinuskon alkuaikoina rikkoivat lait, muuttivat toimitukset ja tekivät tyhjäksi iankaikkisen liiton.

Tässä samassa Opin ja Liittojen Kirjan luvussa Herra sanoo edelleen: „. . . kaikki ne, jotka eivät ole merkityt muistokirjaan, tulevat olemaan ilman perintöä sinä päivänä, ja heidät hakataan kappaleiksi, ja he saavat osansa epäuskoisten joukossa siellä, missä on itku ja hammasten kiristys." (LK 85:9)

On joitakuita, jotka väittävät, että vaikka heidät on erotettu kirkosta, heidän pappeuttaan ja temppelisiunauksiaan ei ole otettu pois. Sallikaa minun muistuttaa tällaisille henkilöille, että valta sinetöidä on myös valta päästää, sillä Herra on sanonut totisille palvelijoilleen: „. . . minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa." (Matt. 16:19; LK 132:46) Kirkosta erottaminen ottaa pois kaikki oikeudet, etuisuudet ja siunaukset kirkossa.

Mikä on yhtä kallista kuin pelastus? Ja miten se on saavutettavissa? Vain kirkon kautta ja olemalla „innokkaasti" mukana sen ohjelmassa.

Ei ole muuta tietä. Jos me emme ole rohkeita todistuksessamme Jeesuksesta ja jos me emme tee parannusta, me menetämme valtakunnan kruunun ja meidät määrätään jonnekin muualle. (Ks. LK 76:79.)

Mutta miten suurenmoinen onkaan parannus. Herra on sanonut, että jos me teemme parannuksen synneistämme ja sen jälkeen täytämme kaikki Hänen säädöksensä, me saamme anteeksi ja meidän on mahdollista alkaa uusi elämä.

Voiko eksynyt odottaa suurenmoisempaa lupausta?

Herra tuli pelastamaan syntisiä. Hän opetti, että juuri sairaat tarvitsivat parantajaa. Siksi Hän kutsuu sairaita — ja myös kaikkia muita — tulemaan tykönsä, tekemään parannuksen, puhdistumaan, pyhittymään ja saamaan pelastuksen Hänen valtakunnassaan.

„Olisiko minulle mieleen jumalattoman kuolema, sanoo Herra, Herra; eikö se, että hän kääntyy pois teiltänsä ja elää?" (Hes. 18:23)

Ja niin Hän hyvyydessään ja laupeudessaan kutsuu, sanoen:

„Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.

Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä." (Matt. 11:28-30)

Mutta muistakaamme, että Hänen iestään ei voi erottaa Hänen kirkostaan, ja Hänen kuormansa edellyttää, että jokainen meistä elää jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Ja tästä todistan nöyrästi Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen.

Hän on lähettänyt sanansaattajansa valmistamaan tietä

LeGrand Richards

Vietettyäni lähes kymmenen vuotta lähetyskentällä, osaan antaa arvoa hengelle, jonka veli Pinegar tuo lähetyskentältä. Minusta lähetystyö on suurin asia koko maailmassa. Minulla on lähes joka viikko tilaisuus puhua uusille lähetyssaarnaajille, ennen kuin he lähtevät työkentilleen. Minun tehtäväni on ollut puhua pyhien kirjoitusten käytöstä ja arvosta.

"Ajatelkaapa", tapanani on sanoa, "mitä me tietäisimme taivaallisesta Isästä ja Hänen suuresta rakkaudestaan meitä kohtaan Hänen antaessaan meille ainosyntyisen Poikansa ja Hänen suuren sovitusuhrinsa, ja miksi Hän loi maailman, ja miksi me olemme täällä, minne me olemme menossa ja kuinka sinne voi päästä – ellei meillä olisi pyhiä kirjoituksia?" Kiitän Herraa tiedosta, jonka olemme saaneet evankeliumin palautuksen kautta, niin että voimme ymmärtää pyhiä kirjoituksia.

Mehän emme elä pelkästään menneisyydessä, siinä, mikä pyhien kirjoitusten mukaan on jo tapahtunut, sillä Jesaja sanoi, että Herra oli julistanut "alusta asti, mitä tuleva on" (ks. Jes. 46:10). Kaikki on sanottu pyhissä kirjoituksissa, kunhan vain tiedämme kuinka se on tulkittava. Hän sanoi: "Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti." (Jes. 40:8)

Ajattelen Herran sanoja profeetta Malakialle: "Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni. Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra . . . Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän? . .". Sillä hän on niinkuin kultasepän tuli ja niinkuin pesijäin saippua." (Mal. 3:1-2)

On ilmeistä, että tämä ei tarkoita Hänen ensimmäistä tulemistaan. Hän ei tullut äkisti temppeliinsä. Kaikki ihmiset kestivät Hänen tulemisensa päivän. Hän ei tullut puhdistamaan, niin kuin kultasepän tuli ja niin kuin pesijäin saippua, mutta meille sanotaan, että kun Hän tulee myöhempinä aikoina, jumalattomat huutavat ja "silloin

ruvetaan sanomaan vuorille: 'Langetkaa meidän päällemme', ja kukkuloille: 'Peittäkää meidät'." (Luuk. 23:30)
Jos Herra lähettäisi sanansaattajan valmistamaan tietä tulemiselleen, se ei voisi olla muu kuin profeetta. Muistattehan Aamoksen sanat: "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttansa palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7) Kun Johannes Kastaja lähetettiin valmistamaan tietä Vapahtajalle aikojen keskipäivänä, Vapahtaja todisti, että Israelissa ei ollut suurempaa profeettaa kuin Johannes Kastaja (ks. Luuk. 7:28).
Kun siis on totta, että Herra lähettää sanansaattajan näinä myöhempinä aikoina valmistamaan Vapahtajan toista tulemista, kuten ensimmäisen tulemisenkin aikana, on tärkeätä, että me tiedämme, mitä sanottavaa tuolla sanansaattajalla on maailmalle Minusta on suurenmoista, että Herra on ilmoittanut lopun alusta asti. Haluan vain viitata muutamiin profetioihin, jotka koskevat tätä aikaa, jota me elämme.

Kun esim. Johannes karkotettiin Patmoksen saarelle, Herran enkeli sanoi: "Nouse ylös tänne, niin minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva." (Ilm. 4:1) Tämä tapahtui 30 vuotta Vapahtajan ristiinnaulitsemisen jälkeen. Hän näki vallan, joka annettiin paholaiselle käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät ja hallita kaikkia sukukuntia, kansoja, kieliä ja kansanheimoja (ks. Ilm. 13:7), mikä kuvaa täydellistä luopumusta alkukirkosta.

Mutta Herra ei jättanyt asioita sillensä. Sama enkeli naytti Johannekselle toisen enkelin, joka lensi keskitaivaalla, "jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuvaisille, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille" (Ilm. 14:6). Se ei ole ihmisten evankeliumi. Se on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, joka on palautettu.
Miksi tuo kohta on Raamatussa, ellei meidän pitäisi odottaa enkeliä, joka tuo iankaikkisen evankeliumin julistettavaksi maan päällä asuvaisille, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille? Kukaan ei jää sen ulkopuolelle, ja siksi Herran oli lähetettävä sanansaattajansa, jotta tamä työ voitiin palauttaa maan päälle.
Mutta Johannes ei nähnyt pelkästään, että enkeli toi iankaikkisen evankeliumin, vaan hän kutsui ihmisiä palvelemaan totista ja elävää Jumalaa, "joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet" (Ilm. 14:7). Ja jos pysähdytte ajattelemaan aikaa, jolloin Joseph Smith sai tuon ihmeellisen näyn Isästä ja Pojasta, hän näki, että he olivat kaksi kirkastettua persoonaa, että he eivät olleet kolme yhdessä, vailla ruumista, ruumiinosia tai tahtoa. Tuona aikana maailmassa ei ollut kirkkoa, sikäli kuin tiedämme, joka olisi palvellut totista ja elävää Jumalaa, joten kun enkelin oli määrä tulla mukanaan iankaikkinen evankeliumi, hänen tehtävänsä oli myös saada ihmiset palvelemaan jälleen totista ja elävää Jumalaa, joka on tehnyt taivaat ja maan ja meren ja vetten lähteet.

Tuona aikana itse asiassa koko kristikunta uskoi Jumalaan, jolla ei ole ruumista, ruumiinosia eikä tahtoa. Hänellä ei siis ollut silmiä, eikä hän nähnyt. Hänellä ei ollut korvia, eikä hän kuullut.
Hänellä ei ollut ääntä, eikä hän voinut puhua. Kuinka sellaiseen jumalaan on voitu uskoa?
Mooses tiesi, että tällainen tilanne tulisi vallitsemaan, koska kun hän johti Israelin lapset luvattuun maahan, hän kertoi heille, että he eivät olisi siellä kauan ja että heidät hajotettaisiin kansojen sekaan ja että "te palvelette jumalia, jotka ovat ihmiskätten tekoa . . . jotka eivät näe eivätkä kuule, eivät syö eivätkä hajua tunne". (5 Moos. 4:28) Ja sitten Mooses sanoi, että myöhempinä aikoina (ja me elämme myöhempiä aikoja), jos Israel etsisi Jumalaa, se löytäisi Hänet varmasti. (Ks. 5 Moos. 4:29.) Profeetta Joseph etsi Häntä ja löysi Hänet.
Miksi sen pitäisi olla Raamatussa, ellei niin kävisi? Ja kun me sanomme, että se on tapahtunut meidän aikanamme, luulisi, että ihmiset haluavat tietää siitä enemmän. Kun apostolit pyysivät Jeesukselta toisen tulemisen ja maailman lopun merkkiä, Hän kertoi heille sodista ja taudeista ja maanjäristyksistä ja nälänhädästä, ja me olemme lukeneet paljon niistä. Sitten Hän sanoi: "Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu." (Matt. 24:14)
Jos me odotamme Hänen tulevan uudestaan, meidän on etsittävä saman evankeliumin julistusta, ja se on jokaisen mormonivanhimman sanoma, joka menee maailmaan todistamaan totuudesta. Minä sanon lähetyssaarnaajille: "Jos saatte ihmiset ymmärtämään tämän sanoman ja uskomaan siihen, se olisi arvokkaampaa kuin jos antaisitte heille miljoona dollaria."
Kuulin erään lähetyssaarnaajan kertovan lähetystyöstään Oregonissa muutama vuosi sitten. Hän oli itsekin käännynnäinen, ja hän iski nyrkillä puhujakorokkeeseen ja sanoi, että hän ei vaihtaisi miljoonaan dollariinkaan lähetystyökokemuksiaan, sitä, että hän oli saanut olla julistamassa maailmalle näitä ihmeellisiä totuuksia. Minä istuin hänen takanaan ja kysyin itseltäni: "Vaihtaisinko minä ensimmäisen lähetystyöni pienessä Hollannin maassa miljoonaan dollariin?" Aloin laskea perheitä, jotka olivat minun vaikutuksestani tulleet kirkkoon, jotka ovat tulleet Siioniin ja lähettäneet poikiaan ja tyttäriään lähetystyöhön. Millainen mies minä olisin, jos minä myisin heidät kirkosta miljoonalla dollarilla? En voisi tehdä sitä kaikesta tämän maailman rahasta. Ei ole mitään muuta, ei mitään rikkauksia, jotka ovat verrattavissa iloon ja onneen, joka tulee tästä kirkon suuresta lähetystyöohjelmasta.
Ajatelkaamme sitten muita profetioita. Herra on esimerkiksi sanonut Jesajan kautta:
"Koska tämä kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua huulillaan, mutta pitää sydämensä minusta kaukana, ja koska heidän jumalanpelkonsa on vain opittuja ihmiskäskyjä, sentähden, katso, minä vielä teen tälle kansalle kummia tekoja — kummia ja ihmeitä, ja sen viisaitten viisaus häviää, ja sen ymmärtäväisten ymmärrys katoaa." (Jes. 29:13-14)

On niin monia ihmeellisiä asioita, jotka ovat tapahtuneet evankeliumin palautuksen yhteydessä. Ajatelkaa Mormonin Kirjaa. Se on ihme, jota yksikään ihminen ei pysty selittämään, jos hän lukee ja tutkii sitä. Eniten arvostelua tuota kirjaa kohtaan on tullut niiden taholta, jotka eivät ole sitä koskaan lukeneet. Kuitenkin siinä on monia ihmeellisiä totuuksia, joita kukaan ihminen ei olisi voinut kirjoittaa aikana, jolloin tuo kirja ilmestyi.
Mormonin Kirjassa kerrotaan, että kun Lehi oli erämaassa, hän sanoi pojalleen Joosefille, että Herra oli luvannut Egyptiin myydylle Joosefille, että Hän nostattaisi myöhempinä aikoina hänen kupeistaan Mooseksen kaltaisen profeetan, että tämänkin profeetan nimi olisi Joosef ja että hän julistaisi Hänen sanaansa. (Ks. 2 Ne. 3:6, 9, 15.) Tämä on selvästikin viittaus Joseph Smithiin. Hän antoi meille Mormonin Kirjan. Hän antoi meille Opin ja Liitto-

jen Kirjan. Hän antoi meille Kallisarvoisen Helmen ja paljon muita kirjoituksia.
Sitten Herra sanoi: "... hänelle minä annan vallan viedä sanani ... enkä ainoastaan viedä sanaani ... vaan myös heidän voittamiseksensa minun sanalleni, joka jo on levinnyt heidän keskuuteensa." (2 Ne. 3:11) Toisin sanoen, hän opettaisi heidät ymmärtämään oikein Raamattua.
Sitten hän sanoi: Hän on "tuova minun kansalleni pelastuksen" (2 Ne. 3:15). Miksi? Koska hänellä oli palautettu pyhä pappeus, niin että hän voi suorittaa evankeliumin pelastavia toimituksia. Ja sitten Herra lisää: "Ja minä teen hänet suureksi silmissäni." (2 Ne. 3:8) Mitä tahansa maailma ajatteleekin tämän armotalouden profeetasta, Herra tiesi, että hänestä tulisi suuri, sillä hän oli ollut Hänellä odottamassa 3 000 vuotta, kun Hän lupasi Joosefille, että hänen kupeistansa Hän nostattaisi profeetan meidän aikanamme.
Haluan mainita eräästä tapauksesta osoittaakseni, mitä luulen Hänen tarkoittaneen, kun Hän sanoi: "... hänelle minä annan vallan viedä sanaani ... enkä ainostaan viedä sanaani ... vaan myös heidän voittamiseksensa minun sanalleni, joka jo on levinnyt heidän keskuuteensa."
Ollessani ensimmäistä kertaa lähetystyössä Hollannissa, minua pyydettiin puhumaan liikemiesten raamattupiirissä Haagissa. He kokoontuivat joka viikko raamattupiiriinsä. Kokoonnuimme erään huomattavan huonekalukauppiaan kotona. Ainoa läsnä ollut nainen oli talon isännän tytär.
He pyysivät minua puhumaan puolitoista tuntia ja selittämään meidän oppiamme yleisestä pelastuksesta, johon sisältyy työ kuolleitten puolesta. Sanoin heille luvun ja jakeen ja pyysin heitä lukemaan omista Raamatuistaan, niin että he uskoisivat paremmin, sillä heillä tuntui olevan käsitys, että meillä on erilainen Raamattu. Panin sitten Raamattuni kiinni pöydälle, ristin käsivarteni ja aloin odottaa heidän vastaväitteitään.
Ensimmäiseksi puhui talon tytär. Hän sanoi: "Isä, en ymmärrä tätä. En ole koskaan ollut mukana näissä raamattupiireissä ilman että sinä et olisi sanonut viimeistä sanaa, ja tänään et ole sanonut mitään."
Isä puisti päätään ja sanoi: "Tyttäreni, ei ole mitään sanottavaa." Hän jatkoi: "Tämä mies on opettanut meille asioita, joista emme ole koskaan kuulleet, ja hän on opettanut ne suoraan omista Raamatuistamme."
Juuri tätä Herra tarkoitti, kun Hän sanoi, että Hänen herättämänsä profeetta ei ainoastaan veisi ihmisille Hänen sanaansa, vaan saattaisi myös ihmiset vakuuttuneiksi Hänen sanastaan, jonka he ovat jo saaneet.
Pidin puheen Quitmanissa, Georgiassa, avioliiton ja perheen iankaikkisuudesta. Kokouksen päätyttyä menin ovelle, ja luokseni tuli mies, joka esitteli itsensä papiksi. Koska olin esittänyt, mitä suurimmat kirkkokunnat opettavat asiasta ja ettei kukaan niistä uskonut avioliiton ja perheen iankaikkisuuteen, sanoin tälle papille: "Esitinkö kantanne asiasta väärin?"
"Ette suinkaan, herra Richards, opetamme juuri niin kuin sanoitte. Me emme usko kaikkea, mitä kirkoissamme saarnataan."
Minä sanoin: "Tekään ette taida uskoa niihin?"
Sitten jatkoin: "Miksi ette opeta jäsenillenne totuutta? He hyväksyvät sen, kun te sen sanotte, mutta he eivät ole vielä valmiita hyväksymään sitä mormonivanhinten sanomana."
Hän sanoi: "Tulen vielä kuulemaan teitä", ja muuta en saanut hänestä sinä iltana irti.
Kun menin sinne seuraavalla kerralla, noin neljä kuukautta myöhemmin, hän seisoi kirkon oven ulkopuolella. Kättelimme. Minä sanoin: "Minua kiinnostaisi kuulla, mitä ajattelitte edellisestä puheestani täällä."
Hän sanoi: "Herra Richards, olen ajatellut sitä siitä asti. Uskon joka sanan, mitä puhuitte, ja haluaisin kuulla loputkin."
Tässä oli mies opettamassa omassa kirkossaan, ja hän uskoi jokaisen puhumani sanan, mutta ei kuitenkaan pystynyt opettamaan sitä omalle seurakunnalleen.
Kerron teille vielä yhden tapauksen. Muutama vuosi sitten kaksi länsirannikon suurta kirkkoa Kaliforniasta, Oregonista, Washingtonista, Idahosta, Utahista ja Nevadasta piti konventtia täällä Salt Lake Cityssä. Heidän johtajansa lähetti presidentti McKaylle kirjeen ja tiedusteli, voisiko hän lähettää jonkun johtavan auktoriteetin heidän konventtiinsa puhumaan kaksi tuntia heidän aamukokouksessaan ja esittämään heille mormonien tarinan ja jäämään sitten heidän vieraakseen lounaalle ja jäämään sitten iltapäivällä puoleksitoista tunniksi, niin että he voivat esittää kysymyksiä. Minä sain tehtävän – ja olin siitä iloinen! Sanon lähetyssaamaajille, että teidän ei tarvitse koskaan väitellä kenenkään kanssa, kun opitte kertomaan tarinamme. Eräät näistä papeista halusivat päästä aikaisemmilla koneilla luoteeseen, ja niin he siirsivät lounasta puoli tuntia myöhemmäksi ja antoivat minulle aamulla 2 1/2 tuntia. Selitin evankeliumin palauttamista ja palautuksen ja uskonpuhdistuksen eroa, ja puheeni lopussa minulle esitettiin vain yksi kysymys, vaikka paikalla olivat kaikki nämä papit ja kirkkojen johtajat.
Kokouksen johtaja sanoi: "Herra Richards, olette sanonut meille, että uskotte, että Jumala on persoona."
Minä sanoin: "Aivan."
Hän sanoi: "Olemme kuulleet, että te uskotte, että Jumalalla on vaimo. Voisitteko selittää sitä meille?"
Luulen, että hän kuvitteli saattaneensa minut umpikujaan. Niinpä sanoin aika haastavasti: "En ymmärrä, kuinka kummassa Hänellä voisi olla Poika ilman vaimoa. Ymmärrättekö te?"
Ja he alkoivat nauraa hermostuneesti. Tuosta kysymyksestä minulla ei ollut enempää haittaa.
Esitykseni lopussa sanoin, että johtavana piispana olin vastuussa rakennusohjelmasta. Meillä oli valmiit suunnitelmat Los Angelesin temppeliä varten. Eräänä päivänä veimme ne ensimmäiselle presidenttikunnalle, mutta sähkö- ja vesijohtopiirustukset eivät olleet valmiita. Meillä oli 84 sivua, noin 120 cm pitkiä ja 75 cm leveitä, olettehan te kaikki nähneet rakennuspiirustuksia. Minä sanoin: "Voitte ottaa nuo piirustukset ja koettaa sovittaa niitä kaikkiin tämän maailman rakennuksiin, mutta on olemassa vain yksi rakennus, johon ne käyvät, ja se on mormonitemppeli Los Angelesissä." Sitten sanoin: "Tietenkin löydätte rakennuksia, joissa on samanlaisia aineita, kuten sementtiä, lautoja, sähköjohtoja, vesijohtoja jne., mutta ette löydä muuta rakennusta, johon ne sopisivat."

Sitten kohotin Raamattua ja sanoin: "Tässä on Herran rakennuspiirustukset. Jesaja sanoi, että Herra on julistanut lopun alusta asti. Kaikki on tässä. Kas niin", sanoin, "selitän nyt teille, mitä tarkoitan."

Sanoin, että kaniikki Frederick William Farrarin teoksessa *Jeesuksen elämä* (Helsingin kirjapaino-yhtiön kirjapaino, 1880) tekijä sanoo, että Uudessa Testamentissa on kaksi kohtaa, joille hän

ei ole löytänyt selitystä. Ensimmäinen on Joh. 10:16, missä Jeesus sanoo: "Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen."

Minä sanoin: "Tietääkö kukaan teistä, miksi tämä kohta on Raamatussa? No, me tiedämme siitä kaiken." Ja sitten selitin Joosefille annettua lupausta uudesta maasta ikikukkuloilla, ja kuvatessaan tuota maata Mooses käyttää sanaa "kalleimmalla" seitsemän kertaa muutamassa lyhyessä jakeessa (ks. 5 Moos. 33: 13-16).

Sanoin, tietääkö teistä kukaan, missä tuo Joosefin maa on. Sitten selitin, että se on Amerikan maa ja että Jeesus kävi kansansa keskuudessa täällä Amerikassa ja sanoi heille, että he olivat muita lampaita, joista Hän puhui opetuslapsilleen. (Ks. 2 Ne. 15:21.) Hän sanoi, että Isä ei pyytänyt Häntä milloinkaan sanomaan opetuslapsilleen, keitä muut lampaat olivat, vaan ainoastaan, että oli muitakin lampaita. (Ks. 3 Ne. 15:15-17.)

Toinen kohta, mitä he eivät voineet ymmärtää, oli se, missä Paavali sanoo: "Mitä muutoin ne, jotka kastattavat itsensä kuolleitten puolesta, sillä saavat aikaan? Jos kuolleet eivät heräjä, miksi nämä sitten kastattavat itsensä heidän puolestaan?" (1 Kor. 15:29)

Minä sanoin: "Tietääkö teistä kukaan, miksi tämä on Raamatussa? Tietääkö kukaan teistä yhtään kirkkokuntaa maailmassa, joka tietäisi, miksi se on Raamatussa?" Sitten selitin opin heille.

Esitin heille Pietarin sanat helluntain jälkeen, jolloin hän sanoi niille, jotka olivat surmanneet Kristuksen: "... ja hän lähettäisi hänet, joka on teille edeltämäärätty, Kristuksen Jeesuksen. Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista asti puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta." (Ap. t. 3:20-21)

Se ei ole uskonpuhdistus vaan kohdalleenasettaminen. Minä sanoin: "Tästä minä olen puhunut teille tänään kaksi ja puoli tuntia, ettekä te voi odottaa Vapahtajan tulevan, kuten Pietari ja profeetat lupasivat, ennen kuin kaikki on asetettu kohdalleen, ei puhdistettu."

Kun päätin, johdossa ollut mies sanoi: "Herra Richards, tämä on ollut yksi elämäni mielenkiintoisimpia kokemuksia." Juuri sitä Jesaja tarkoitti sanoessaan: "... ja sen viisaitten viisaus häviää, ja sen ymmärtäväisten ymmärrys katoaa." (Jes. 29:14)

Todistan teille, että tässä maailmassa ei ole miestä eikä naista, joka todella rakastaa Herraa kaikesta sydämestään ja joka ei liittyisi tähän kirkkoon, jos hän vain ottaisi selvää siitä, sillä minä tiedän, että se on Jumalan iankaikkinen totuus. Hän on lähettänyt sanansaattajansa valmistamaan tietä Hänen tulemiselleen. Rukoilen Jumalaa siunaamaan meitä ja auttamaan meitä kaikkia olemaan lähetyssaarnaajia. Annan teille siunaukseni Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Ihminen, Jumalan lapsi

Marion G. Romney

Totuus, jota haluan tähdentää, on se, että me kuolevaiset olemme todellakin kirjaimellisesti Jumalan lapsia. Jos ihmiset ymmärtäisivät, uskoisivat ja hyväksyisivät tämän totuuden ja eläisivät sen mukaan, meidän sairas ja kuoleva yhteiskuntamme uudistuisi ja pelastuisi, ja ihmiset saisivat rauhan täällä ja nyt, sekä iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet hyväksyvät tämän käsityksen uskontonsa perusopiksi. Tämä oppi säätelee niiden elämää, jotka ovat ajatelleet sitä kylliksi ymmärtääkseen, mitä kaikkea siihen sisältyy; se antaa tarkoituksen ja suunnan kaikille heidän ajatuksilleen ja teoilleen. Näin tapahtuu, koska he tietävät, että koko maailmassa vaikuttavan luonnon lain mukaan niin kasvi-, eläin- kuin ihmismaailmakin tuottaa jälkeläisiä, jotka kypsyydessään ovat vanhempiensa kaltaisia.

He järkeilevät, että tämä sama laki pätee myös Jumalan lasten kohdalla. Siksi heidän tavoitteenaan on tulla joskus taivaallisten vanhempiensa kaltaisiksi.

He eivät vain järkeile näin; he tietävät, että he voivat tulla Jumalan kaltaisiksi, koska Jumala on ilmoittanut, että Hänen työnsä ja kirkkautensa on heidän iankaikkisen elämänsä toteuttaminen (KH Moos. 1:39), ja Jumala on iankaikkinen.

Aadam, ensimmäinen ihminen, tiesi olevansa Jumalan lapsi. Hän vaelsi ennen lankeemusta Eedenin puutarhassa yhdessä Hänen kanssaan ja puhui Hänen kanssaan. Lankeemuksen jälkeen „Aadam ja Eeva, hänen vaimonsa, huusivat avukseen Herran nimeä, ja he kuulivat Herran äänen puhuvan heille ..." (KH Moos. 5:4-5)

Myöhemmin Herra lähetti enkelin opettamaan heille evankeliumin suunnitelmaa, jolloin „Aadam ja Eeva siunasivat Jumalan nimeä, ja he ilmoittivat kaiken pojillensa ja

tyttärillensä". Sitten „saatana ilmaantui näiden keskelle ja sanoi: ... Älkää sitä uskoko, eivätkä he uskoneet sitä; ja he rakastivat saatanaa enemmän kuin Jumalaa. Ja niistä ajoista alkaen rupesivat ihmiset tulemaan lihallisiksi, sielullisiksi ja perkeleellisiksi." (KH Moos. 5:12-13)

Tuosta hetkestä tähän päivään asti useimmat ihmiset Aadamia seuranneen ensimmäisen sukupolven tavoin eivät ole uskoneet, vaikka Jumala on useita kertoja ilmoittanut sanansa kaikille profeetoille Aadamista Nooaan. Samoin Hän ilmoitti evankeliumin Aabrahamille ja sen jälkeen Moosekselle, silloin „kun Mooses temmattiin ylen korkealle vuorelle,

ja hän näki Jumalan kasvoista kasvoihin ja puhui hänen kanssansa ...

Ja Jumala puhui Moosekselle, sanoen: Katso, minä olen Herra Jumala Kaikkivaltias ...

... katso, sinä olet minun *poikani* ...

Ja minulla on tehtävä sinulle, *Mooses, poikani*; ja sinä olet minun Ainosyntyiseni muotoinen; ja minun Ainosyntyiseni on ja on oleva Vapahtaja, sillä hän on täynnä armoa ja totuutta ...

Ja nyt katso, tämän yhden sinulle näytän, *poikani Mooses*; sillä sinä olet maailmassa, ja nyt minä näytän sen sinulle." (KH Moos. 1:1-4, 6-7, kursivointi lisätty)

Tässä lyhyessä kohdassa Herra kolmesti puhutteli Moosesta pojakseen.

Suurenmoisessa puheessaan Areiopagilla Paavali Jumalasta puhuessaan sanoi: „... hänessä me elämme ja liikumme ja olemme ... Sillä me olemme ... hänen sukuansa." (Ap.t. 17:28)

Joseph Smith ja Oliver Cowdery julistivat, että „Hän elää"!

„Sillä me näimme hänet ... ja kuulimme äänen, joka todisti ...

että hänen kauttaan ja hänestä maailmat luodaan ja luotiin, ja hän luo ja loi maailmat, ja että niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä." (LK 76:22-24)

„Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä." Voiko tämä olla totta samalla tavalla, kuin me tiedämme olevamme maallisten isiemme poikia ja tyttäriä? Kyllä, se on totta, koska ihmissielu on kaksiosainen: henki, jonka majana on lihaa ja luita oleva ruumis. Ilmoitus sanoo: „Ja henki ja ruumis ovat ihmisen sielu." (LK 88:15) Jumala on ihmisen hengen Isä samaan tapaan, kuin maallinen isä on ihmisen kuolevaisen ruumiin isä.

Millainen henki on, ilmoitetaan selvästi pyhissä kirjoituksissa. Selkeä sanakuva hengestä esitetään Mormonin Kirjassa, Eterin kolmannessa luvussa, jossa kuvaillaan Jeesusta Kristusta henkiolentona noin 2 200 vuotta ennen kuin hän syntyi lihassa Marialle. Kirjoitus sanoo, että Jeesus seisoi Jaredin veljen edessä ihmisen muotoisena ja kaltaisena ja sanoi:

„... Katso, minä olen Jeesus Kristus ...

... Näetkö, että teidät on luotu minun oman kuvani mukaan? Kaikki ihmiset luotiin alussa minun kuvani mukaan.

Katso, tämä ruumis, jonka sinä nyt näet, on minun henkeni ruumis; ja ihmisen minä olen luonut henkeni ruumiin mukaan; ja sellaisena kuin minä sinulle ilmestyn hengessä, sellaisena minä kansalleni olen ilmestyvä lihassa." (Et. 3:14-16)

Vahvistaen tämän totuuden Jeesus julisti Joseph Smithille niin myöhään kuin vuonna 1833:

„... Minä olin alussa Isän tykönä ja olen Esikoinen [mikä tietenkin tarkoittaa esikoisuutta henkenä];

Myös te olitte alussa Isän tykönä; se joka on Henki ..." (LK 93:21, 23)

Me opimme hieman lisää hengistämme niiden kuolevaisuutta edeltäneessä tilassa Aabrahamin kirjoituksesta, kun hän kertoi näystä, jossa hänelle näytettiin suuri joukko henkiä kokoontuneina suureen taivaalliseen neuvonpitoon. Siinä harkittiin tämän maan luomista paikaksi, jonne ne, henget, voisivat tulla ja saada lihaa ja luuta olevan ruumiin sekä tulla näin ihmissieluiksi. Suunnitelma edellytti, että kuolevaisuuden koetusajan jälkeen ihmiset kuolisivat, ts. heidän henkiruumiinsa ja heidän katoavainen kuolevainen ruumiinsa erkanisivat. Myöhemmin, ylösnousemuksessa, ne liitettäisiin jälleen yhteen kuolemattomiksi sieluiksi.

Aabraham sai myös tietää, että jos ihmiset maanpäällisen vaelluksensa aikana osoittaisivat olevansa uskollisia, heidän sallittaisiin ylösnousseina olentoina palata taivaallisen Isänsä kasvojen eteen, heidän henkiensä Isän tykö, ja he saisivat edistyä iankaikkisesti. Näin Aabraham sanoo:

„Niin Herra oli näyttänyt minulle, Aabrahamille, ne älyt, joiden järjestys toteutettiin ennen kuin maailma oli ...

ja Jumala näki, että nämä sielut olivat hyvät ... ja hän sanoi: Nämä minä olen tekevä hallitsijoikseni, sillä hän seisoi niiden keskellä, jotka olivat henkiä ... ja hän sanoi minulle: Sinä, Aabraham, olet yksi heistä; sinut valittiin ennen kuin sinä synnyit.

Ja heidän joukossansa seisoi muuan, joka oli Jumalan kaltainen [ja tämä oli Jeesus Kristus, Esikoinen hengessä], ja hän sanoi niille, jotka olivat hänen kanssansa: Astukaamme alas, sillä siellähän on avaruutta, ja ottakaamme näitä aineita ja tehkäämme maa, jonka päällä nämä asuisivat;

ja koetelkaamme heitä näin, nähdäksemme, tahtovatko he tehdä kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä;

ja niille, jotka säilyttävät ensimmäisen asemansa, annetaan lisää [tämä tarkoittaa meitä; me pidimme ensimmäisen asemamme, ja meille annettiin lisää, sillä me saimme kuolevaisen ruumiimme] . . . ja niille, jotka säilyttävät toisen asemansa [ts. tämän elämän], lisätään kirkkautta heidän päidensä päälle aina ja iankaikkisesti." (KH Aabr. 3:22-26)

Sellainen on totuus, joka on ilmoitettu ihmisen ylevästä asemasta.

Ajatelkaa vastakohtana englantilaisen runoilijan Alexander Popen kuvausta surkeasta tilasta, johon ihminen on langennut seurauksena siitä, että hän on hylännyt Jumalan ilmoitetun sanan hänen alkuperästään. Pope kuvailee ihmistä seuraavasti:

„Tälle keskitilan kannakselle asetettu
epämääräisen viisas ja karkealla tavalla suuri olento:
liiaksi tietävänä ollakseen skeptinen,
liiaksi heikkona ollakseen stoalaisen ylpeä
hän on jossakin välimailla, epäröiden, toimiako vai levätä,
epäröiden, pitääkö itseään jumalana vai eläimenä,
epäröiden, asettaako mielensä vai ruumiinsa etusijalle,
syntyneenä vain kuolemaan, järkeillen vain erehtyäkseen,
tietämättömänä,
ajattelipa hän liikaa tai liian vähän,
ajatukset ja tunteet kaaostilassa, hämmentyneinä,
pettäen itseään tai vieden itseltään harhakuvitelmat,
luotuna puoliksi nousemaan, puoliksi lankeamaan,
kaiken herrana ja kuitenkin kaikkien uhrina,
totuuden ainoana tuomarina, syöksyen erheestä toiseen —
maailman kunnia, pila ja arvoitus!
Kiinni kuin kasvi omalla paikallaan
saadakseen ravintoa, lisääntyäkseen ja mädäntyäkseen . . .
Elämän aavalla merellä me purjehdimme eri suuntiin
merikorttina järki, mutta tuulenvihurina himomme . . .
Ja siksi vallitseva halu rinnassamme
nielee kaikki muut, niin kuin Aaronin käärme."
— „An Essay on Man", Epistle II
(Suoramittainen suomennos)

Teoria, että ihminen on lähtöisin jostakin muualta kuin Jumalasta, on ollut ja tulee olemaan niin kauan, kuin se hyväksytään ja sen mukaisesti toimitaan, pääasiallisena tekijänä ihmisen hengellisen kasvun tyrehdyttämisessä ja hänen moraalinsa turmelemisessa.

Oli selvästi nähtävissä, että näin kävisi. Tällaisen ajatuksen kannattajan mielessä jokainen esitetty teoria, kuten esimerkiksi Popen epäily, pitääkö itseään „jumalana vai eläimenä", ratkeaa eläimellisyyden hyväksi; jos on epäilyksiä siitä, asettaako „mielensä vai ruumiinsa" etusijalle, tulee ruumis valituksi.

Käsitys, että ihminen on eläin, vapauttaa ihmisen vastuun tunteesta ja rohkaisee häntä omaksumaan fatalistisen asenteen: „Syökäämme ja juokaamme ja pitäkäämme iloa, sillä huomenna me kuolemme." Ihminen on silloin todellakin, kuten Pope sanoo:

„Kiinni kuin kasvi omalla paikallaan
saadakseen ravintoa, lisääntyäkseen ja mädäntyäkseen . . .
Elämän aavalla merellä me purjehdimme eri suuntiin
merikorttina järki, mutta tuulenvihurina himomme . . .
Ja siksi vallitseva halu rinnassamme
nielee kaikki muut, niin kuin Aaronin käärme."

Totuus on se, rakkaat veljeni ja sisareni, että ihminen on Jumalan lapsi — että hänellä on mahdollisuus tulla jumalaksi. Jokainen vanhurskas sielu on samaa mieltä tämän lasten laulun sisällön kanssa:

„Oon lapsi Jumalan,
ja saavuin maailmaan . . .
[Hän] päästää luokseen takaisin,
jos tahdon totella.
Auta, neuvo opasta
mua tieni tuntemaan.
Tieto mulle opeta,
mi matkaan vaaditaan."
— Naomi W. Randall

Tärkein tieto, minkä kuolevaiset voivat saada, on se, että ihminen on Jumalan lapsi. Tällainen tieto on sellaisen mielen ulottumattomissa, jota Henki ei valista. Sitä ei saa selville järkeily, ei tiede, ei filosofia eikä mikään muukaan maailmallisen tiedon ala, ei ole saanut selville eikä koskaan pystykään saamaan. Ne, jotka rajoittavat etsintänsä tämänkaltaiseen oppimistekniikkaan, tulevat jatkuvasti pysymään samankaltaisina kuin ovat ennenkin olleet, ihmisinä „jotka aina ovat opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi päästä totuuden tuntemiseen". (2 Tim. 3:7)

Ainoa tapa, jolla tällaista tietoa voidaan saada, on jumalallinen ilmoitus. Onneksemme — kuten jo on esitetty — sitä on ilmoitettu uudestaan ja uudestaan Aadamin ajoista nykypäivään asti.

Sellaisen ihmisen, joka hyväksyy, uskoo ja Pyhän Hengen voimasta saa todistuksen totuudesta, että hän on Jumalalle syntynyt poika tai tytär, pyrkimykset, halut ja kannustimet ovat erilaiset kuin toisin uskovan — aivan kuin vertaisi kasvavaa viiniköynnöksen oksaa kuihtuneeseen.

Kun ihminen tietää, että hän on Jumalan lapsi, hän ei epäröi, pitääkö itseään „jumalana vai eläimenä". Hänen ajatuksensa eivät ole sekasortoisia, häntä eivät aja himot eikä hän ole hämmennyksen vallassa. Hän ei ole „kiinni kuin kasvi omalla paikallaan, saadakseen ravintoa, lisääntyäkseen ja mädäntyäkseen". Kuten pyhät kirjoitukset opettavat, hän uskoo omista-

vansa synnynnäisen kyvyn, kuten kaikki muukin mikä tuottaa jälkeläisiä, saavuttaa lopullisessa kypsyydessään taivaallisten vanhempiensa tilan ja että hänelle „lisätään kirkkautta [hänen päänsä] päälle aina ja iankaikkisesti". (KH Aabr. 3:26) Tämä on hänen tavoitteensa.

Hän hyväksyy kymmenet käskyt, vuorisaarnan, viisauden sanan ja kaikki muut Jumalan antamat ohjeet ja käskyt laiksi, jonka noudattaminen on välttämätöntä tämän tavoitteen saavuttamiseksi, jotta hän saavuttaisi sen, mihin on elämänsä omistanut.

Hän pyrkii noudattamaan Mestarin kutsua:

„Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon." (Matt. 11:28)

Ja Hänen haastettaan:

„. . . minä tahtoisin, että te olisitte täydelliset, samoin kuin minä olen tai kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen." (3 Ne. 12:48)

Hän tietää, että viisas ja oikea suhtautumistapa on ottaa vaarin Herran käskystä, että „teidän on pidettävä vaarin itsestänne ja kuunneltava tarkasti iankaikkisen elämän sanoja. Sillä te tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." (LK 84:43-44)

Hän uskoo Herran lupauksen ehdottomuuteen, jonka mukaan „jokainen sielu, joka hylkää syntinsä ja tulee minun tyköni ja huutaa avuksi minun nimeäni ja kuulee minun ääntäni sekä pitää minun käskyni, on näkevä minun kasvoni ja tietävä, että minä olen". (LK 93:1)

Yhdessä Jobin kanssa hän julistaa:

„Mutta minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Ja sittenkuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan." (Job 19:25-26)

Yhdessä Alman kanssa hän toivoo:

„Oi jospa olisin enkeli, niin että voisin noudattaa sydämeni toivomusta, että saattaisin lähteä puhumaan Jumalan pasunalla, äänellä, joka saisi maan järkkymään, ja huutamaan kaikille kansoille parannusta!

Ja minä tahtoisin julistaa jokaiselle sielulle kuin ukkosen äänellä parannusta ja lunastussuunnitelmaa, jotta he tekisivät parannuksen ja tulisivat meidän Jumalamme tykö, ettei enää olisi murhetta koko maan päällä." (Al. 29:1-2)

Ja lopuksi hän yhdessä Nefin kanssa päättää:

„Minä menen ja teen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna mitään käskyjä ihmislapsille valmistamatta heille mahdollisuutta suorittaa sitä, mitä hän käskee heidän tehdä." (1 Ne. 3:7)

Annan vielä oman todistukseni, että tiedän olevani Jumalan poika ja tiedän, että te, rakkaat kuulijani, olette jokainen Jumalan poikia tai tyttäriä ja että kun sovellamme tätä tietoa elämäämme, me tulemme nousemaan jälleen ylös Hänen kasvojensa eteen Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen, sovitusuhrin ansiosta; ja annan tämän todistuksen teille Hänen nimessään. Amen.

Pappeuskutsumuksen kunniassa pitäminen

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni pappeudessa!

Kehotan meitä jokaista, ja jos minulla olisi valta, innoittaisin meitä jokaista pitämään kunniassa kutsumustamme pappeudessa.

Kun me otimme vastaan pappeuteen asettamisen, me teimme Herran kanssa liiton, että pitäisimme kunniassa kutsumustamme. Samalla Hän lupasi meille, että jos me niin teemme, meidät „pyhitetään Hengen kautta" ruumiimme uudistumiseksi ja meistä tulee „Aabrahamin jälkeläisiä, ja kirkko ja valtakunta ja Jumalan valitut" ja meille tullaan antamaan kaikki, mitä Isällä on. (Ks. LK 84:33-38)

Rangaistus siitä, että rikomme liittomme ja käännymme „siitä kokonaan pois", on se, ettei meillä „ole oleva syntien anteeksiantoa tässä eikä tulevassa maailmassa". (LK 84:41)

Herra sanoi edelleen veljille, jotka olivat kokoontuneina yhteen, kun Hän ilmoitti tämän liiton:

„Ja nyt minä annan teille käskyn, että teidän on pidettävä vaarin itsestänne ja kuunneltava tarkasti iankaikkisen elämän sanoja.

Sillä te tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." (LK 84:43-44)

Voidaksemme pitää kunniassa kutsumustamme pappeudessa on tarpeen ottaa huomioon ainakin kolme seikkaa:

Ensimmäinen on se, että meillä on vaikuttimenamme halu tehdä niin.

Toinen on se, että me tutkimme ja

pohdiskelemme iankaikkisen elämän sanoja.
Ja kolmas on se, että me rukoilemme. Yhä uudelleen ja uudelleen pyhät kirjoitukset opettavat, että ihmiset saavat Herralta halajamisensa mukaan. Alma julisti:
„. . . minä tiedän, että hän [Jumala] suo ihmisille heidän halunsa mukaan, olipa se kuolemaksi tai elämäksi; minä tiedän, että hän suo ihmisille heidän tahtonsa mukaan, olipa se pelastukseksi tai kadotukseksi." (Al. 29:4)
Jeesus toimi tämän periaatteen mukaisesti. Johannes kirjoitti pergamentille:
„. . . Ja Herra sanoi minulle: Johannes, jota minä rakastan, mitä halajat? . . .
Ja minä sanoin hänelle: Herra, anna minulle valta kuoleman yli, niin että minä saisin elää ja johdattaa sieluja sinun tyкösi.
Ja Herra sanoi minulle: Totisesti, totisesti minä sanon sinulle, koska olet pyytänyt sitä, sinä tulet jäämään tänne, kunnes minä tulen kirkkaudessani, ja sinä olet profetoiva kansanheimoille, sukukunnille, kielille ja kansoille." (LK 7:1-3)
Tämän viimeisen armotalouden alussa Herra sanoi profeetan isälle: „Jos . . . sinulla on halu palvella Jumalaa, sinä olet kutsuttu tähän työhön." (LK 4:3)
Ja kaksi kuukautta myöhemmin Hän sanoi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle: „Niin kuin te minulta halajatte, niin teille annetaan . . ." (LK 6:8)
Haluamisen tärkeys tuodaan näyttävästi esiin seuraavassa lainauksessa Opin ja Liittojen Kirjan 18. luvusta:
„Ja nyt, katso, on toisia, jotka ovat kutsutut julistamaan minun evankeliumiani sekä pakanoille että juutalaisille;
nimittäin kaksitoista, ja nämä kaksitoista tulevat olemaan minun opetuslapsiani, ja he tulevat ottamaan päälleen minun nimeni; ja nämä kaksitoista ovat niitä, jotka halajavat ottaa päällensä minun nimeni vakaalla sydämellä.
Ja, jos he halajavat ottaa päälleen minun nimeni vakaalla sydämellä, heidät kutsutaan . . .
Ja nyt, katso, minä annan sinun tehtäväksesi, Oliver Cowdery, ja samaten sinun tehtäväksesi, David Whitmer, etsiä ne kaksitoista, jotka tahtovat tehdä niin kuin minä olen puhunut.
Ja heidän halajamisestansa ja heidän teoistansa te tunnette heidät." (LK 18:26-28, 37-38)
Se halajaminen, joka näillä miehillä piti olla, ei ollut halu tulla kutsutuksi johonkin virkaan. Se oli halu ottaa päällensä Kristuksen nimi „vakaalla sydämellä".
Muistan erään kerran lähetyskentällä, kun yritin saada masentunutta lähetyssaarnaajaa innostumaan. Kysyin lopulta häneltä: „Eikö ole mitään, mitä haluat?" Hän sanoi: „Kyllä, veli Romney. Haluan olla apostoli."
Kukaan ei saisi tavoitella nimitystä johonkin erityiseen virkaan kirkossa. Sellainen pyrkimys ei ole vanhurskasta halajamista; se on omia etuja ajavaa kunnianhimoa. Meillä tulisi olla liikkeelle panevana vaikuttimenamme halu pitää kunniassa kutsumustamme pappeudessa, olipa se mikä tahansa. Meidän tulisi tuoda julki tuo halu elämällä evankeliumin mukaan ja tekemällä uutterasti sitä palvelustyötä, mihin meidät kutsutaan. Jonkin viran hallussa pitäminen kirkossa ei koskaan pelasta ketään. Ihmisen pelastus riippuu siitä, miten hän täyttää palvelustehtävänsä siinä virassa, johon hänet on kutsuttu. Profeetta Joseph sanoi:
„Jos tarkastelemme, mitä Jumalan palvelijoilta vaaditaan, jotta he voisivat saarnata evankeliumia, havaitsemme harvojen olevan kelvollisia olemaan edes pappeja, ja jos pappi käsittää velvollisuutensa, kutsumuksensa ja palvelustyönsä sekä saarnaa Pyhän Hengen avulla, hänen ilonsa on yhtä suuri kuin jos hän olisi yksi ensimmäisestä presidenttikunnasta; ja kirkko tarvitsee myös hänen palveluksiaan, samoin opettajien ja diakonien." *(Teachings of the Prophet Joseph Smith* [Deseret Book Co., 1961], s. 112)
Vaikuttava halajaminen ei myöskään ole pelkkä toive. Se ei ole passiivinen; se on liikkeelle paneva vakaumus, joka saa ihmisen toimimaan. Eräs seikka, johon se saa pappeudenhaltijan, on iankaikkisen elämän sanojen tutkiminen ja pohdiskeleminen.
Koska me emme voi elää „jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee", ellemme tiedä, mitä ne ovat, on erittäin tärkeää, että tutkimme niitä. Näin on Herra neuvonut meitä tekemään.
Kun juutalaiset väittivät Jeesusta vastaan, koska Hän sanoi Jumalan olevan Isänsä, Hän vastasi terävästi: „Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta." (Joh. 5:39)
Esipuheessaan Opin ja Liittojen Kirjaan Herra sanoi: „Tutkikaa näitä käskyjä, sillä ne ovat vakaat ja todet, ja ne profetiat ja lupaukset, jotka niihin sisältyvät, tulevat kaikki täyttymään." (LK 1:37)
Jumala on antanut meille ohjeen opettaa evankeliumin periaatteita, jotka ovat Raamatussa ja Mormonin Kirjassa. (LK 42:12) Tähän me emme pysty, ellemme me tiedä, mitä ne ovat.
Profeetta Josephille, Oliver Cowderylle ja John Whitmerille Herra sanoi: „Katso, minä sanon teille: Käyttäkää aikanne kirjoitusten tutkimiseen . . ." (LK 26:1)
Kirtlandin pyhille Hän sanoi antamistaan ohjeista: „Kuulkaa nämä sanat. Katso, minä olen Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja. Kätkekää tämä sydämiinne ja antakaa ikuisuuden vakavuuden pysyä mielessänne." (LK 43:34)
Lukiessani pyhiä kirjoituksia minulle ovat olleet kehotuksena sanat *tutkistella, pohtia, miettiä,* joita niin usein käytetään Mormonin Kirjassa. Selityskirjan mukaan nämä sanat merkitsevät suunnilleen samaa: punnita mielessään, ajatella syvästi, tietoisesti. Moroni käytti yhtä näistä sanoista seuraavasti päättäessään kirjoituksensa:
„Katso, minä haluaisin kehoittaa teitä, että kun luette nämä . . . te muistaisitte, kuinka armollinen Herra on ollut ihmislapsille . . . ja *tutkistelisitte* niitä sydämessänne." (Moro. 10:3, kursivointi lisätty.)
Jeesus sanoi nefiläisille:
„Minä huomaan, että te olette heikkoja, että te ette jaksa ymmärtää kaikkea sitä, mitä Isä on käskenyt minun sanoa . . .
Menkää sen tähden koteihinne ja

tutkistelkaa sitä, mitä minä olen puhunut, ja anokaa Isältä minun nimessäni, että te ymmärtäisitte..." (3 Ne. 17:2-3, kursivointi lisätty.)

Tutkisteleminen tai pohtiminen tai miettiminen on minun mielestäni eräs rukouksen muoto. Monissa tapauksissa se on merkinnyt Herran Hengen lähestymistä. Nefi kertoo meille tällaisesta tapauksesta:

„Sillä tapahtui", hän kirjoitti, „sen jälkeen, kun olin toivonut oppivani tuntemaan asioita, joita isäni oli nähnyt, ja uskoen, että Herra kykeni saattamaan ne tietooni, että minä istuessani näitä asioita sydämessäni *tutkistellen* kulkeuduin Herran Hengessä erittäin korkealle vuorelle..." (1 Ne. 11:1, kursivointi lisätty.)

Sitten seuraa Nefin selostus suurenmoisesta näystä, jonka Herran Henki hänelle näytti, koska hän uskoi profeettaisänsä sanoja ja koska hänellä oli niin suuri halu tietää enemmän, että hän tutkisteli ja rukoili asian johdosta.

Presidentti Joseph F. Smith kertoo meille: „Kolmantena päivänä lokakuuta, vuonna yhdeksäntoista sataa kahdeksantoista, istuin huoneessani *pohtien* kirjoituksia..." Tällä kertaa hän oli erityisesti tutustunut Pietarin sanoihin, että Kristus „meni pois ja saarnasi vankeudessa oleville hengille" (1 Piet. 3:19) hänen ruumiinsa levätessä haudassa.

„*Pohdiskellessani* kaikkea tätä, mikä on kirjoitettu", presidentti Smith jatkoi, „ymmärrykseni silmät avautuivat, ja Herran Henki lepäsi ylläni, ja minä näin kuolleitten joukot, niin suurten kuin pientenkin..." Sitten hän selostaa meille suurenmoisen näkynsä lähetystyöstä kuolleitten henkien keskuudessa. (*Gospel Doctrine* [Deseret Book Co., 1939], s. 472, kursivointi lisätty.)

„Iankaikkisen elämän sanojen" halajaminen, tutkiminen ja tutkisteleminen, kaikki nämä kolme yhdessä, niin tärkeitä kuin ovatkin, olisivat mitättömiä ilman rukousta.

Rukous on laukaisin, jonka avulla me avaamme oven Vapahtajan tykö. „Katso", Hän sanoo, „minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani." (Ilm. 3:20)

Alusta lähtien meitä on kehotettu rukoilemaan. Herra käski Aadamin ja Eevan kumartaa „Herraa, Jumalaansa", ja myöhemmin Hän lähetti heidän tykönsä enkelin sanomaan heille: „...tee parannus ja huuda avuksesi Jumalaa Pojan nimessä alati." (KH Moos. 5:5, 8)

Jeesus neuvoi nefiläisiä:

„Katso, totisesti, totisesti minä sanon teille: teidän täytyy alati valvoa ja rukoilla, ettette joutuisi kiusaukseen, sillä saatana himoitsee teitä omaksensa, jotta hän saisi seuloa teitä kuin nisua.

Sen tähden teidän täytyy alati rukoilla Isää minun nimessäni...

Rukoilkaa perheissänne Isää, aina minun nimessäni, jotta teidän vaimonne ja lapsenne tulisivat siunatuiksi." (3 Ne. 18:18-19, 21)

Tämän armotalouden aikana, jo ennen kirkon perustamista, Herra sanoi profeetalle:

„Rukoile lakkaamatta, että pääsisit voittajaksi, että voittaisit saatanan ja välttäisit saatanan palvelijain kädet, jotka tukevat hänen työtänsä." (LK 10:5)

Papeille Hän antoi kehotuksen „käydä jokaisen jäsenen kodissa ja kehottaa heitä rukoilemaan sekä ääneen että salassa..." (LK 20:47, 51)

Kirkon jäsenistä, jotka menivät rakentamaan Jacksonin piirikuntaa Missourissa, Hän sanoi: „...joka ei rukoile Jumalaa, silloin kun on rukoilemisen aika, hän olkoon muistossa minun kansani tuomarin edessä." (LK 68:33)

Ja vielä Hän sanoi: „...rukoilkaa aina, ettei paha saisi valtaa teihin ja siirtäisi teitä pois sijaltanne." (LK 93:49)

Lopuksi pyydän teitä kuuntelemaan Nefin kehotusta. Toivon, että se liikuttaa teitä yhtä syvästi kuin minua. Hän sanoi:

„...katso, rakkaat veljeni...

...Sen tähden minä sanoin teille: Iloitkaa Kristuksen sanoista; sillä katsokaa, Kristuksen sanat ilmoittavat teille kaiken, mitä teidän on tehtävä. Jos ette sen tähden minun nämä sanat puhuttuani voi ymmärtää, mitä minä olen sanonut, se johtuu siitä, että te ette ano ettekä kolkuta; sen tähden te ette pääse valkeuteen, vaan teidän pitää pimeydessä hukkuman.

Ja nyt, rakkaat veljeni, minä huomaan, että te vielä pohditte sydämessänne; ja minua murehduttaa, että minun täytyy puhua tästä asiasta. Sillä jos te kuuntelisitte Henkeä, joka opettaa ihmisiä rukoilemaan, te tietäisitte, että teidän täytyy rukoilla; sillä paha henki ei opeta ihmistä rukoilemaan, vaan opettaa hänelle, ettei hänen pidä rukoilla.

Mutta katso, minä sanon teille, että teidän pitää aina rukoilla, uupumatta; ettei sinun pidä tehdä mitään Herralle, ellet Kristuksen nimessä ensin rukoile Isää pyhittämään sinulle sinun työsi ja toimesi, niin että ne koituisivat sinun sielusi menestykseksi." (2 Ne. 32:1, 3-4, 8-9)

Rukoilen nöyrästi, että Herra auttaa meitä kaikkia pyhän pappeuden haltijoita saamaan niin voimakkaan, liikkeelle panevan halun, että me iankaikkisen elämän sanoja tutkimalla ja tutkistelemalla sekä niiden johdosta rukoilemalla saamme johdatusta pitääksemme kunniassa kutsumuksemme pappeudessa ja että me näin tulisimme kelvollisiksi pääsemään osallisiksi sen liiton siunauksista, joka kuuluu pappeuteen, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Polku iankaikkiseen kirkkauteen

Delbert L. Stapley

Veljeni, sisareni, ystäväni ja kaikki, jotka kuuntelette tätä konferenssia radiosta tai televisiosta, on aina vaikeata puhua presidentti Romneyn jälkeen, koska hänen puheissaan ja saarnoissaan on aina paljon sisältöä.

Tänä aikana monet maailman ihmiset asettavat uskonsa Jumalaan kyseenalaiseksi ja ajattelevat, että he ovat edistyneet älyllisesti ja tieteellisesti asteelle, jossa he eivät tarvitse Hänen opastustaan elämässään. He unohtavat, että Hänestä on lähtöisin kaikki tieto, Hän hallitsee kaikkea elämää ja että kaikki on Hänen luomistyönsä tulosta.

Ihmisellä ei ole varaa hylätä Jumalaa ja nojautua pelkästään omaan ymmärrykseensä. Se voi johtaa vain äärimmäiseen sekaannukseen ja lopulta tuhoon. Tuntematta loputtoman Jumalan mieltä, tahtoa ja tarkoitusta ihmisellä ei ole edistyksestään huolimatta viisautta eikä ymmärrystä eikä oikeita vastauksia ratkaisemaan kaikki maailman ongelmat. Ehdottoman uskon varassa meidän kaikkien täytyy kääntyä nöyryydessä isiemme Jumalan puoleen ja rukoilla vilpittömästi neuvoa ja opastusta.

Profeetta Jesaja kehotti Israelin lapsia: "Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on.

Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta." (Jes. 55:6-7)

Tämä neuvo on yhtä tärkeä meille tänä päivänä kuin noina muinaisina aikoina. Pahenevat maailman ongelmat, joita kiihdyttää yleinen luopuminen todellisista kristillisistä opetuksista ja eettisistä tavoista, varoittavat uhkaavista vaaroista ja suuresta murheesta, ellei ihminen hylkää syntiä ja käänny Jumalan puoleen vilpittömästi ja parannukseen pyrkien. Vain välttämällä pahan ansoja ja noudattamalla Jesajan neuvoa me voimme odottaa saavamme Jumalan armon ja Hänen runsaan anteeksiantonsa osaksemme.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on ainoa varma vanhurskaan elämän perusta. Mikään muu suunnitelma, moraalisäännöstö tai uskontunnustus ei ole verrattavissa sen opetuksiin, eikä voi niitä täydentää. Evankeliumi on viisaasti laadittu opastava joukko lakeja, periaatteita ja toimituksia, joiden mukaan kaikkien ihmisten tulee elää.

Monien heikkous ja typeryys nykyaikana saa heidät kiinnostumaan enemmän ihmisen kuin Jumalan opetuksista sekä muinaisissa että nykyajan pyhissä kirjoituksissa. Valitettavasti kuolevaisten ihmisten ajatukset keskittyvät tähän ajalliseen elämään eivätkä iankaikkiseen elämään. Ihmisten filosofiat eivät voi korvata eivätkä ylittää evankeliumia, joka on annettu Jumalan ilmoituksissa, eikä ihmisten tiede voi korvata Jumalan profeettojensa kautta ilmoittamia totuuksia.

Jumalan tiet eivät ole ihmisten teitä, vaan ne ovat äärettömästi niitä korkeampia. Herra sanoi profeetta Jesajalle:

Sillä minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.

Vaan niin paljon korkeampi kuin taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne." (Jes. 55:8-9)

Vapahtaja on antanut seuraavat ohjeet oppaaksi iankaikkisen elämän polulle:

"Totisesti, näin sanoo Herra: On tapahtuva, että jokainen sielu, joka hylkää syntinsä ja tulee minun tyköni ja huutaa avuksi minun nimeäni ja kuulee minun ääntäni sekä pitää minun käskyni, on näkevä minun kasvoni ja tietävä, että minä olen;

ja että minä olen totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, joka tulee maailmaan." (LK 93:1-2)

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko opettaa täydellistä elämäntapaa. Koko elämämme vaatii, että me tavoittelemme jatkuvasti korkeita ihanteita ja kristillisen käyttäytymisen jaloja mittapuita. Myöhempien aikojen pyhien uskon ei pitäisi riippua ihmisviisaudesta, vaan Jumalan tiedosta ja voimasta.

"Älkää eksykö", apostoli Paavali varoitti, "Jumala ei salli itseänsä pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.

Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä iankaikkisen elämän niittää." (Gal. 6:7-8)

Etsikää oppia uskon ja vakavan rukouksen kautta tietääksenne Herran mielen ja tahdon. Olkaa kyllin rohkeita totellaksenne. Muistakaa, että Herra ei anna ihmislapsille mitään käskyä tai lakia, mitä Hän ei itse noudattaisi. Kuuliaisuus on oikeudenmukaisen Jumalan rakastava periaate, ja kuuliaisuuden kautta me voimme saada voiman korkeudesta.

Tässä kuolevaisessa elämässä meillä ei ole ainoastaan mahdollisuutta vaan moraalinen velvollisuus oikaista väärät tekomme. Meidän täytyy tehdä parannus pahoista teoistamme ja tunnustaa ne, jotta elämämme saisi oikean hengellisen suunnan. Meitä kehotetaan uskomaan iankaikkiseen Isäämme ja Hänen Poikaansa, meidän Lunastajaamme. Meidän pitäisi pyrkiä haluamaan, vanhurskaan elämän kautta, pääsemään uudestaan taivaan asuinsijoille, jotka on varattu uskollisille. Seuraava kohta tukee tätä ajatusta:

"Sillä jos te tahdotte, että minä annan teille sijan selestisessä maailmassa, teidän on valmistauduttava tekemällä se, minkä minä olen käskenyt teitä tekemään ja minkä minä vaadin teiltä." (LK 78:7)

On valitettavaa, että niin monen on opittava elämän läksyt ankaralla tavalla, mutta kuinka suuri siunaus onkaan, että meillä on iankaikkinen Isä, joka välittää meistä kylliksi opettaakseen meitä tekemään parannuksen ja antamaan anteeksi. Kuunnelkaa rohkaisevat sanat, jotka Herra antoi profeetta Hesekielille: "Olisiko minulle mieleen jumalattoman kuolema, sanoo Herra, Herra; eikö se, että hän kääntyy pois teiltänsä ja elää?" (Hes. 18:23)

Herra ilmaisi Moosekselle suuren huolensa lastensa hyvinvoinnista sanoessaan: "Katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39)

Kuolemattomuus on taattu meille kaikille Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen, sovituksen kautta. Mutta iankaikkinen elämä on henkilökohtainen vastuu, joka meidän täytyy ansaita, ja jonka arvoisia meidän täytyy olla.
Psalmista, Daavid, tähdensi ihmisen arvoa seuraavissa innoitetuissa säkeissä:
"Mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen?
Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal'olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella;
panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle." (Ps. 8:4-6)
Ihmisen nykyaikaiset tieteelliset ja tekniset saavutukset, hänen halunsa ja rohkeutensa tutkia maailmankaikkeutta ja hänen saavutuksensa niin monilla opin aloilla todistavat, että hän on Jumalan lapsi, ja siksi hänen pitäisi aina etsiä opastusta ja valkeutta ja totuutta Jumalalta.
Jumala on ilmoittanut, että Hän haluaa kaikkien omiensa kasvavan yhdessä uskonyhteydessä, ymmärryksessä ja uskollisuudessa. Apostoli Paavali kannusti näin Korinton pyhiä: "Mutta minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus." (1 Kor. 1:10)
Me olemme täällä auttaaksemme toinen toisiamme kehittymään, innoittaaksemme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin, emmekä vain istuaksemme ajatuksissamme. Meidän velvollisuutemme on kannustaa epäaktiivisia ja erehtyviä. Meidän velvollisuutemme on huolehtia, "ettei seurakunnassa ole mitään jumalattomuutta eikä mitään vihamielisyyttä jäsenten kesken, eikä myöskään valheellisuutta, panettelua eikä pahaa puhetta" (LK 20:54).
Tätä opetusta tähdensi apostoli Pietari neuvoessaan:
"Olkaa kaikki yksimielisiä, helläsydämisiä, veljiä kohtaan rakkaita, armahtavaisia, nöyriä.
Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin, että siunauksen perisitte." (1 Piet. 3:8-9)
Kirkon todellinen voima on sen jäsenten luonteessa ja uskollisuudessa. Apostoli Paavali neuvoi Korinton pyhiä: "Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa." (Engl. elää evankeliumista, suom. huom.) (1 Kor. 9:14) Tätä neuvoa voidaan soveltaa jokaiseen jäseneen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa — että elämällä evankeliumin mukaan ja näyttämällä hyvää esimerkkiä me saarnaamme sen oppia ja näytämme toisille oikean tien seurata. Suurin lahja, minkä voimme toisille antaa on hyvän esimerkin lahja.

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: "Meidän haasteemme tänä päivänä on olla valona maailmalle . . . jos kirkon kolme miljoonaa jäsentä eläisivät evankeliumin periaatteiden mukaan, kaikki maailman virheet häviäisivät. Maailma tulisi meidän työksemme, ja me muuttaisimme maailman rauhattomuuden evankeliumin rauhaksi." (*Church News*, 26. helmikuuta 1972, s. 13)

Vetoan kaikkiin kirkon jäseniin, että he eläisivät aktiivisesti ja rehellisesti Kristuksen evankeliumin mukaan. Meidän iankaikkinen onnemme ja ilomme riippuu siitä, kuinka me viitoitamme elämämme ja kuinka me sen elämme täällä kuolevaisuudessa. Apostoli Paavali opetti: "Ette voi juoda Herran maljasta ja riivaajien maljasta, ette voi olla osalliset Herran pöydästä ja riivaajien pöydästä." (1 Kor. 10:21) Toisin sanoen me emme voi palvella kahta herraa sillä me olemme joko toista vihaava ja toista rakastava tai toiseen liittyvä ja toista halveksiva. Emme voi palvella Jumalaa ja mammonaa. (Ks. Matt. 6:24.)
Jokaisen, joka kuvittelee voivansa saavuttaa iankaikkisia päämääriä jollakin muulla tavalla kuin mitä Kristuksen evankeliumissa on esitetty, pitää muistaa, että Vapahtaja sanoi sellaista varkaaksi ja ryöväriksi (ks. Joh. 10:1). Kristus esitti seuraavan vertauksen opetuslapsillensa:
"Vielä taivasten valtakunta on kuin kauppias, joka etsi kalliita helmiä,
ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen." (Matt. 13:45-46)
Meillä jokaisella on velvollisuus etsiä tuollaista hyvää helmeä, taivaan valtakuntaa, joka on Vapahtajan vertauksen mukaan kallisarvoinen helmi. Sen saamiseksi kannattaa tehdä ja uhrata kaikki muu. Pelastuminen Jumalan valtakuntaan on suurin Jumalan lahja, sillä ei ole suurempaa lahjaa kuin pelastuksen lahja, ja se, jolla on iankaikkinen elämä, sanoo Herra, on rikas (ks. LK 6:13, 7).
Niille jäsenille, jotka eivät elä evankeliumin mukaan, minä annan haasteen tehdä niin, olla kuuliaisia kaikille evankeliumin vaatimuksille ja käydä kirkossa säännöllisesti kokonaisen vuoden ajan. Verratkaa sitten elämäänne vuoden uskollisen elämän jälkeen aikaisempaan elintapaanne ja kysykää itseltänne tietoisesti, kumpi on parempi. Antakaa evankeliumille elämässänne mahdollisuus osoittaa arvonsa teille ja perheellenne elämällä sen mukaan.
Eläkää Pyhän Hengen toveruuden edellyttämällä tavalla. Jos teillä on sen hengellinen vaikutus, se tuo vakaumuksen sydämeenne. Se vahvistaa todistusta ja antaa teille halun rakastaa Herraa. Ilmaisette tuon rakkauden pitämällä Hänen käskynsä ja lakinsa ja palvelemalla Häntä. Pyhä Henki todistaa näiden opetusten totuudellisuudesta, ja te saatte tietää kuten apostoli Paavali, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi (ks. Room. 1:16).
Se antaa teille myös täydellisen varmuuden, että Herran tie on ainoa tie, jolta ihminen voi löytää Vapahtajan lupaaman yltäkylläisen elämän.
Ulotan tämän haasteen kaikille ihmisille kaikkialla, jotka haluavat tietää totuuden ja jotka eivät ole tyytyväisiä nykyiseen elämäänsä ja seuraansa. Vaatii rohkeutta ottaa vastaan haaste etsiä Herraa, kun Hänet voidaan löytää ja huutaa Hänen puoleensa, kun Hän on lähellä, mutta minä lupaan teille, että jos niin teette, se tuottaa voittoa mielenrauhana, sydämen ilona, sielun lohtuna, henkilökohtaisten tarpeiden tyydytyksenä ja rakkautena, joka ei koskaan häviä.
Nyt, veljet ja sisaret ja ystävät, tiedän, että Jumala elää. Tiedän, että Jeesus on Kristus, Lunastajamme ja Vapahtajamme, Jumalan Poika. Hän uhrasi oman henkensä ristillä, jotta me voisimme elää ikuisesti. Hän mursi kuoleman kahleet ylösnousemuksessaan, mikä takaa kaikille ihmisille ylösnousemuksen. Hän osti meidät omalla verellään. Me voimme osoittaa kiitollisuuttamme elämällä vanhurskaasti ja näyttämällä oikeata esimerkkiä kaikille ihmisille kaikkialla.
Siunatkoon ja ohjatkoon Jumala meitä oikeaan. Siunatkoon Hän meitä hengellisellä voimalla sulkea ovi kaikilta pahan kiusauksilta ja kulkea pystypäin Herran edessä, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Vain sanat häijyt, kirpeät"

N. Eldon Tanner

Tarkastelkaamme muutamia toteamuksia, jotka Herra Jeesus Kristus on esittänyt ja jotka kaikki liittyvät merkittävällä tavalla tämän sanoman otsikkoon. „Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." (Matt. 22:39)

„Älä puhu pahaa lähimmäisestäsi äläkä tuota hänelle mitään vahinkoa." (LK 42:27)

„. . . jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä. Sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi." (Matt. 12:36-37)

Eräs kohta on se, josta me puhumme kultaisena sääntönä: „Sentähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille; sillä tämä on laki ja profeetat." (Matt. 7:12)

Sitten Hän sanoi: „. . . kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle." (Matt. 25:40)

Näyttää siltä, että meillä kaikilla on voimakas taipumus puhua lähimmäisistämme. Se onkin inhimillistä. Jostakin syystä näyttää olevan paljon helpompaa puhua jonkun henkilön virheistä kuin hänen avuistaan. Me toistamme halventavia huomautuksia, joita olemme kuulleet jostakusta lähimmäisestämme, olivatpa ne tosia tai eivät, ja rikkaruohojen tavoin ne näyttävät kertoessa kasvavan. Siksi on erittäin tärkeätä, että me otamme vaarin Herran tätä asiaa koskevasta sanasta.

Jos me haluamme olla hyviä lähimmäisiä, meidän tulisi ottaa selville totuus ja kaikki tosiasiat tai pidättyä sanomasta mitään, ettemme rikkoisi käskyä: „Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi." (2 Moos. 20:16)

Seuraava kertomus antaa meille aihetta ajattelemiseen. Eräs eläkkeellä oleva mies, joka työskenteli puutarhassaan varhain joka aamu, pani merkille, että maitoauton kuljettaja alkoi käydä joka aamu hänen kadun toisella puolella asuvan naapurinsa kotona. Hän saapui heti sen jälkeen, kun aviomies oli lähtenyt työhön, ja viipyi aina noin puolisen tuntia. Viehättävä, nuori kotirouva oli opettajana Alkeisyhdistyksessä ja osallistui miltei jokaiseen sakramenttikokoukseen.

Kun käynnit olivat jatkuneet usean viikon ajan, mies alkoi kohdistaa naapureittensa huomiota asiaan sanoen olevansa huolissaan niiden lasten tähden, joita nainen opetti, sekä siitä, millaisena esimerkkinä hän olisi lapsille. Siihen mennessä, kun hän päätti, että hänen velvollisuutenaan oli kertoa tilanteesta piispalle, uutinen asiasta oli jo levinnyt laajalle seurakunnassa.

Asia kokonaisuudessaan vaivasi piispaa, ja hän soitti meijerin johtajalle kysyäkseen maitomiehen nimeä sekä tiedustellakseen, millainen henkilö tämä oli. Johtaja meni maitomiehen puheille ja kysyi varovasti: „Olen huomannut, että teillä on uusi asiakas Lincoln Avenuella. Miten saitte vihiä hänestä?"

„Vihiäkö?" maitomies sanoi. „Hänhän on tyttäreni. Hän valmistaa minulle aamiaisen joka aamu, ja vaimoni ja minä hoidamme hänen lapsiaan joka perjantai-ilta. Eikö se olekin erinomainen järjestely, vai mitä sanotte?"

Tämä teroittaa mieliimme sitä, mitän tärkeätä on noudattaa Herran ohjetta Hänen sanoessaan: „Älä levitä valheellista huhua, äläkä anna apuasi syylliselle rupeamalla vääräksi todistajaksi." (2 Moos. 23:1)

Näyttää siltä, että me aina voimme löytää ihmisestä sitä, mitä me etsimme. Kuten me kaikki tiedämme, kukaan meistä ei ole täydellinen. Kun tuomme esiin jonkin virheen tai heikkouden, huomio kohdistuu virheeseen, ja me unohdamme tai jätämme huomiotta asianomaisen henkilön hyvät puolet. Tällaisesta ei hyödy kukaan. Seuraava havainnollistaa selvästi tätä asiaa:

On olemassa varsin kuuluisa maalaus, jonka nimenä on „Washington ylittämässä Delaware-jokea". Monet, jotka ovat nähneet tämän maalauksen tai sen jäljennöksen, ovat ihailleet kenraali Washingtonista ilmenevää voimaa ja dynaamista johtajankykyä. Taiteilija on saanut taitavasti vangituksi näkemyksensä päättäväisyydestä ja rohkeudesta Washingtonin veneessä olevien miesten ilmeisiin.

Mutta eräät arvostelijat ovat tuoneet esille seuraavanlaisia seikkoja: jos kaksitoista täysikasvuista, aseistettua miestä kaikkine tarvikkeineen astuu kuvatun suuruiseen soutuveneeseen, se varmasti uppoaa. Jos se ei uppoaisi, kolme kuvassa seisovaa miestä saisi sen varmasti kaatu-

maan. Sotilaan pitelemää 13-tähtistä lippua ei ollut edes olemassa siihen aikaan, kun Delaware-joki vuonna 1776 ylitettiin. Joen taustanäkymä ei ollut lainkaan Delawaresta, vaan Reinin virrasta Saksassa, missä maalaus tehtiin.

Kun ihmiselle muistutetaan näistä epätäydellisyyksistä, hänen on vaikeata arvostaa kuvan todellista sanomaa. Tarkkailija näkee vain puutteet. Näin on ihmistenkin laita. Kun persoonallisuudessa, luonteessa tai ulkonäössä ilmenevä puute tai virhe on kerran tuotu esiin, on vaikeata nähdä selvästi tuon henkilön hyviä puolia.

Voimme hyvinkin kysyä: „Miltä minusta tuntuisi, jos toiset osoittelisivat heikkouksiani tai sanoisivat minusta sellaista, mitä minä kerron eteenpäin jostakusta toisesta?" Kuinka paljon parempi meidän onkaan etsiä kiitettäviä ominaisuuksia ja kertoa eteenpäin kiittäviä sanoja, ei vain asianomaiselle henkilölle itselleen, vaan myös muille, jotka tuntevat hänet.

Jokin aika sitten eräs isä tuli puheilleni sanoen, että hänen ja hänen poikansa välinen toveruus ja yhteydenpito olivat heikkenemässä. Hän sanoi, että hän rakasti poikaansa ja että poika oli muuten hyvä poika, mutta „kävi hänen hermoilleen". Isä pyysi minulta neuvoa.

Ehdotin, että hän antaisi pojan tietää, että hän rakasti häntä, ja että hän joka päivä etsisi pojastaan jotakin hyvää, minkä johdosta hän kiittäisi ja rohkaisisi poikaansa. Selitin, että hänen poikansa ei voisi muuta kuin edistyä ja tulla paremmaksi pojaksi. Muutamia kuukausia myöhemmin isä kertoi, että tilanne oli huomattavasti muuttunut ja että sekä hän että hänen poikansa olivat edistyneet ja iloitsivat nyt uudesta keskinäisestä suhteestaan.

Lapsi käyttäytyy sen mukaisesti, mitä häneltä odotetaan. Jos sanotte hänelle yhä uudelleen ja uudelleen, että hän on tyhmä, hän uskoo sananne ja voi lopulta hellittää ja lakata yrittämästä edistyä. Hän ehkä sanoo itselleen: „Jos he kerran luulevat niin minusta, miksi välittäisin asiasta?" Ihmisestä, jota aiheetta syytetään väärästä teosta tai epäonnistumisesta, tuntuu usein siltä, että koska häntä joka tapauksessa pidetään syyllisenä, on samantekevää, mitä hän sen jälkeen tekee.

Lapset, vaimo, ystävät ja tuttavat ovat taipuvaisia parantamaan (tai huonontamaan) käyttäytymistään, niin että se vastaa niitä sanoja, joita heistä lausutaan. Rehellinen, vilpittömästi lausuttu tunnustus rakentaa luonnetta, arvostelu repii sitä. Toisen maineen tai luonteen mustaaminen ei koskaan rakenna tai paranna meidän omaamme. Toisen henkilön saavutusten tai luonteenominaisuuksien ihaileminen ja ihailun julkituominen rakentavat niin meitä kuin myös henkilöitä, joista me puhumme.

Tässä on muutamia seuraamisen arvoisia ehdotuksia:

1. Päätä kirjoittaa ainakin kerran viikossa lappunen jollekulle onnitellaksesi häntä jostakin hänen saavutuksestaan.

2. Lausu kohteliaisuus ainakin yhdelle ihmiselle päivässä — joko henkilökohtaisesti tai puhelimen välityksellä. Jos asetat tavoitteen viikoksi, tulet havaitsemaan, että haluat tästä muodostuvan sinulle pysyvän tavan.

3. Pidä salaisesti kuukauden ajan kirjaa kaikista niistä kerroista, jolloin jouduit kiusaukseen arvostella, mutta pidättäydyit arvostelemasta. Katso, väheneekö luku, kun lausut arvostelun sijasta vilpittömän tunnustuksen.

4. Miehet ja vaimot, kiittäkää toisianne ja lapsianne vähintään kerran viikossa sellaisen myönteisen luonteenpiirteen johdosta, jonka toivoisitte kehittyvän vieläkin paremmaksi. Keksikää tahdikkaita tapoja, joilla voitte auttaa lapsianne pääsemään ikävistä ominaisuuksistaan. Tulette ilahtumaan tuloksista.

Jos pidätte piispaanne, vaarnanjohtajaanne tai jotakuta muuta virkailijaa heikkona, hän tarvitsee entistäkin enemmän apuanne ja vahvistuu, jos te tuette häntä ja annatte hänelle kannatuksenne, sen sijaan että osoittelisitte toisille vikoja, joita hänessä teidän mielestänne on. Me palvelemme Herraa vahvistamalla lähimmäistemme luonnetta, sillä „minkä te teette yhdelle näistä pienimmistä, sen te teette minulle". (LK 42:38)

Yksi säkeistö laulusta „Vain sanat häijyt, kirpeät" tuo esille ajatuksen, joka siirtää meidät oikeaan näkökulmaan ja on meille erinomaisena oppaana ottaaksemme vaarin Vapahtajan kehotuksesta, josta jo olemme maininneet:

Vain sanat häijyt, kirpeät
voi piston lailla haavoittaa.
Nuo sanat turhat, ilkeät
myös itseämme alentaa.

MAP-lauluja, 164

Pappeuden velvollisuudet

N. Eldon Tanner

Minua usein ihmetyttää, käsitämmekö me todella, mitä pappeus tarkoittaa. Presidentti Romney, joka on niin lähellä Herraa, on antanut meille tänä iltana muutamia ohjeita, jotka – jos me noudatamme niitä – auttavat meitä arvostamaan pappeutta ja nauttimaan niitten siunauksista, jotka pitävät kunniassa kutsumuksiaan pappeudessa. Jos tänä iltana puheessani mainitsen pappeuden kunniassa pitämisen, haluan sen merkitsevän – ollakseni täysin sopusoinnussa presidentti Romneyn kanssa – pappeuden kunniassa pitämistä siinä virassa, mikä teillä on, koska näin meidän tulisi tehdä, veljeni. Meille on annettu tämä raskas velvollisuus saadessamme Jumalan pappeuden.

Aina kun ajattelen pappeutta ajattelen sitä suurta kunniaa ja etuoikeutta, joka meillä on puhua ja toimia taivaallisen Isämme nimessä, sekä siitä meille koituvaa vastuuta. Sanon usein: „Mitä aiomme tehdä? Alammeko käsittää, keitä me olemme, mitä meillä on ja mitkä ovat velvollisuutemme?"

Haluan sanoa teille, nuoret miehet: pitäkää hauskaa, pelatkaa koripalloa, pelatkaa jalkapalloa, pelatkaa tennistä, pelatkaa mitä vain haluatte ja tehkää mitä tahdotte, kunhan se vain on oikein, mutta kunnioittakaa pappeuttanne, missä ikinä olettekin, niin että olisitte esimerkkinä maailmalle.

Haluan lyhyesti käsitellä kysymystä siitä, miten meidän pappeuden haltijoina tulisi elää, ja ensin haluan sanoa muutaman sanan perheestä. Isän täytyy aina käsittää, että perhe on tärkein asia hänen elämässään. Hänen ei tule koskaan laiminlyödä perhettään. Huolehtiessaan perheestään hänen tulisi muistaa, että voidakseen iloita perheestä nyt ja kautta iankaikkisuuden koko perheen on välttämätöntä elää evankeliumin opetusten mukaan, ja muistakaa, että „mikään menestys ei korvaa epäonnistumista kotona". Muistakaa myös, että juuri koti antaa vaikuttavimmat opetukset ja muovaa lastemme elämän.

Jos isä rakastaa Jumalaa, jos hän rakastaa vaimoaan ja perhettään ja pitää kunniassa pappeuttaan, hänellä on vähän huolen aihetta. Jos kaikki pappeuden haltijat kaikkialla maailmassa toimisivat näin, miten suuri vaikutus meillä olisikaan. Joku sanoo: „Entä tytöt, ja äidit ja naiset?" Sama pätee heihin, mutta nyt puhun pappeudelle ja siitä, miten veljien tulisi toimia.

Pyhittäkää sapatin päivä. Noudattakaa tarkasti viisauden sanaa. Rukoilkaa alati ja olkaa rehellisiä toinen toisellenne ja lähimmäisillenne. Tutkikaa evankeliumia. Tietäkää, mitä meiltä odotetaan, miksi me olemme täällä, että me olemme todellisuudessa Jumalan henkilapsia ja että meidän niin muodoin tulee säilyttää itsemme siveellisesti puhtaina. Ja tämä on yksi asia, isät, joka meidän tulisi opettaa pojillemme.

Kun puhun perheestä ja isistä, haluan esittää teille esimerkin lukemalla, mitä sisar McKay sanoi presidentti David O. McKaystä: „Olen hyvin, hyvin ylpeä miehestäni. Hän on yhtä miellyttävä, yhtä kohtelias, yhtä huomaavainen, yhtä ystävällinen ja yhtä lempeä kodissamme kuin missään muualla, ja olen hänestä hyvin ylpeä. Ja olen kiitollinen hänestä. En voi nähdä hänessä mitään väärää. Rukoilen, että veljemme pyrkivät noudattamaan hänen esimerkkiään kaikessa ja kaikin tavoin."

Enkä voi ajatella, veljet, meille parempaa neuvoa.

Esimerkkinä hyvästä opetuksesta muistan erään nuorukaisen, joka kerran kertoi minulle vanhemmistaan ja siitä, miten he opettivat hänelle, kuinka tärkeätä oli mennä temppeliin ja valmistautua ollakseen kelvollinen menemään Herran huoneeseen käymällä säännöllisesti temppelissä. Valmistautuessaan lähtemään temppeliin vanhemmat puhuivat siitä ja edessään olevista kokemuksista ja mainitsivat, kuinka suuri etuoikeus oli saada mennä temppeliin, ja käydä temppelissä säännöllisesti. Palattuaan temppelistä he keskustelivat siitä ja kertoivat, kuinka kaunista olikaan ollut nähdä nuori aviopari, joka vihittiin temppelissä, nähdä heidän käsittävän, että he saattoivat tulla Jumalan henkilasten vanhemmiksi ja että oli suuri etuoikeus saada olla siellä temppelissä. Tämä poika saattoi sitten tuskin odottaa aikaa, jolloin hän pääsi temppeliin ja sai oman endowmentinsa, ja hän tiesi, miten tärkeätä oli valmistautua olemalla puhdas ja tahraton sekä mennä temppeliin tietäen, että olisi Herralle otollinen.

Haluaisin omalta osaltani tuoda julki kunnioituksen, jota olen aina tuntenut isääni kohtaan. Isä opetti meidät rukoilemaan. Näytti siltä, että hän puhui suoraan Herralle, kun hän polvistui perherukoukseen. Hän opetti meitä rukoilemaan itseksemme. Hän oli rehellinen ja kunniallinen kaikissa toimissaan. Toivon, että minulla olisi aikaa kertoa teille joitakin niistä kokemuksista, jotka auttoivat minua tietämään, että hän oli rehellinen ja nuhteeton toimissaan lähimmäistensä kanssa. Hän piti kunniassa pappeuttaan ja hän odotti meiltä samaa. Hän osoitti aina suurta rakkautta äitiä kohtaan.

Hänellä oli tapana viedä meidät metsästämään tai kalastamaan, niin kiire kuin meillä farmilla olikin. Olen varma, että hänestä oli vaikeata lähteä, mutta hän lähti meidän kanssamme eikä mennyt koskaan sunnuntaina, se ei tullut koskaan hänen mieleensäkään. Me menimme kokouksiimme säännöllisesti yhdessä hänen kanssaan. Muistan, miten jotkut ystäväni sanoivat: "Toivon, että minulla olisi samanlainen isä kuin sinulla. On tosi hienoa olla hänen kanssaan." Ja voin sanoa teille, että me pojat - meitä oli neljä veljestä -

olimme mieluummin isämme kanssa kuin kenenkään muun seurassa, sillä hän oli hyvä isä. Isät, on tärkeää, että te olette poikienne kanssa, niin että nämä näkevät, miten te elätte, ja että te näette miten he elävät.

Muistan, miten isä osoitti luottavansa minuun. Meillä oli tapana osallistua maatöihin, kuten aikaisemmin mainitsin, ja hän kutsui minut illalla tai aikaisin aamulla keskustelemaan suunnitelmistaan, päivän ohjelmasta, ja hän kysyi minulta, mitä siitä ajattelin. Pitäisikö meidän tehdä tämä vai tuo? Tunsin kuuluvani mukaan. Nyt tiedän, että hänen suunnitelmansa olivat jokseenkin valmiiksi muotoillut, mutta hän osoitti luottamusta minuun. Ja kun käsitin, että olin osana kaikessa, tein työtä kaikin voimin saadakseni kaiken suoritetuksi, ja rakastin isääni kaiken tämän vuoksi.

Ja sitten muistan hänen eräänä päivänä sanoneen minulle: „Tiedätkö, poika, minä pitäisin sinut apunani mieluummin kuin yhdenkään palkkalaisen. Minä luotan sinuun täydellisesti, ja päivätyössäsi ei tosiaankaan ole moittimista." Tuollainen luottamuksen ilmaus ja kiitos saa ihmisen päättämään yhä lujemmin, että hän tekee hyvin sen, mitä häneltä odotetaan.

On hyvin tärkeää, että me autamme poikiamme asettamaan tavoitteensa korkealle ja sitten ryhtymään toimeen niiden saavuttamiseksi. Meidän tulee ymmärtää, että saatana on olemassa ja että hän on todellinen, niin kuin meille on kahdesti tänään kerrottu, ja hän on päättänyt tuhota meidät, masentaa meitä, kiusata meitä ja johtaa meidät harhaan.

Haluaisin tässä toistaa kauniin kokemuksen, joka liikutti minua. Toivon, että piispa Featherstone ei välitä siitä, että tulen mainitsemaan myös hänet. Tämä tapahtui juuri sen jälkeen, kun he muuttivat tänne kauniista kodistaan, paikasta missä heillä oli monia ystäviä ja missä he olivat hyvin pidettyjä. Hän oli tullut kotiin työpäivän päätyttyä ja vaihtanut vapaa-ajan asuun, ja hänen pieni poikansa Joe sanoi: „Isä, minä toivon, että sinä antaisit minulle erikoissiunauksen, niin että voisin sopeutua tänne ja tuntea tämän paikan kodikseni ja olla onnellinen täällä."

Pojan isä meni yläkertaan ja vaihtoi vaatteita. Hänen tullessaan alas hänen vaimonsa sanoi: „Et kai aio lähteä ulos tänä iltana?" Mies sanoi: „Annan eräälle siunauksen." Ja sitten hän sanoi: „Joe on pyytänyt erityistä siunausta, ja halusin olla oikein pukeutunut ja valmis osoittamaan kunniaa pappeudelle sekä osoittamaan Joelle, että olen hänestä kiinnostunut. Halusin, että hänen on mahdollista päästä osalliseksi siunauksista sen uskon avulla, joka hänellä on minuun ja pappeuteen."

Veljet, tuollainen henki meillä tulisi olla. Ja tietysti, kun hän kertoi tämän vaimolleen, voitte kuvitella, mitä tapahtui. Hän vuodatti kyyneliä oivaltaessaan, että hänellä oli aviomies, hänen poikansa isä, joka oli esimerkkinä pojalleen ja niin kiinnostunut hänestä, että hän oli valmis edustamaan Herraa siinä pappeudessa, joka hänellä on.

Haluan sanoa muutaman sanan piispoille, muille seurakuntien ja vaarnojen virkailijoille, vaarnojen johtajat mukaan luettuina, sekä lähetysjohtajille. Meillä on raskas vastuu; ja erityisesti piispalla ja hänen neuvonantajillaan on vastuu Aaronin pappeudesta. Siitä on puhuttu paljon tänä iltana, mutta haluan lisätä vielä muutaman sanan. Teidän tulisi tuntea jokainen poika hänen etunimeltään. Osoittakaa kiinnostusta häneen, pysytelkää lähellä häntä. Kun te tiedätte hänen etunimensä, käyttäkää sitä. Muistattehan, että kun Jumala, Isä, ja Hänen Poikansa, Jeesus Kristus, ilmestyivät Josephille ja Joseph esitti kysymyksen, Jumala kääntyi häneen ja sanoi: „Joseph", kutsuen häntä nimeltä, „tämä on minun rakas Poikani." (Ks. KH Joseph Smith 2:17.) Poika on mielissään, kun häntä kutsutaan nimeltä.

Muistakaamme ja muistuttakaamme aina pojillemme, että kun he toimivat pappeudenhaltijan ominaisuudessa, he edustavat Herraa. He voivat pitää hauskaa missä tahansa muualla, he voivat leikkiä niin paljon kuin tahtovat, mutta heidän tulisi oivaltaa, että silloin kun he toimivat pappeuden tehtävässä, he edustavat Herraa, ja silloin heidän tulisi olla niin pukeutuneita ja valmistautuneita ja nöyriä ja kunnioittavia, että he voivat asianmukaisesti edustaa Häntä.

Ja piispat, on tärkeää, että me autamme heitä ymmärtämään, mitä pappeus merkitsee, ja arvostamaan sitä. Kun olin piispa, seurakunnassani oli kuusi poikaa, jotka olivat kyllin vanhoja tullakseen asetetuiksi vanhimmiksi. Saatoin suositella vain viittä heistä, koska yksi heistä ei ollut valmis. Olimme keskustelleet siitä useita kertoja, ja hän oli sanonut minulle:

„Minä en ole kelvollinen." Hän oli hyvin pahoillaan asian johdosta, mutta hän ei odottanut, että häntä olisi suositeltu vaarnanjohtajalle. Hänen setänsä tuli puheilleni ja sanoi: „Et kai aio jättää tuota poikaa jälkeen, kun hänen ystävänsä edistyvät." Hän vetosi minuun pyytäen, että suosittaisin poikaa. Hän sanoi: „Jos et tee niin, tulet ajamaan hänet pois kirkosta."

Selitin tälle miehelle: „Pappeus on tärkeintä, mitä voimme antaa tälle pojalle. Me emme ojenna pappeutta hopealautasella. Tämä poika ja minä ymmärrämme toisiamme, eikä hän ole valmis asetettavaksi vanhimmaksi." Eikä häntä suositeltu.

Muutamien vuosien kuluttua osallistuin yleiskonferenssiin täällä temppeliaukiolla, ja luokseni tuli nuorukainen, joka sanoi: „Presidentti Tanner, et varmaankaan muista minua. Minä olen se poika, jota et suositellut asetettavaksi vanhimmaksi." Ojentaessaan minulle kätensä hän sanoi: „Haluan kiittää sinua siitä. Olen nyt piispana Kaliforniassa. Jos olisit antanut minulle suosituksen, kun en ollut kelvollinen, en ehkä koskaan olisi antanut oikeata arvoa pappeudelle ja sille, mitä meiltä odotetaan, enkä varmastikaan olisi ollut koskaan piispa, kuten olen tänä päivänä."

Piispat, eivät nämä nuoret miehet odota jotakin ilmaiseksi. Eivät he anna arvoa sellaiselle, minkä he saavat ilmaiseksi, ja heidän tulisi käsittää tarkalleen, mitä pappeus on, sekä ar-

vostaa sitä, ja sitten heidän tulisi valmistautua, niin että he ovat kelvollisia, ennen kuin heidät ylennetään pappeudessa.
Ottakaa tutkailevan puhuttelun avulla selvää siitä, että he ovat valmiit temppelisuositusta varten, edistymään pappeudessa, menemään lähetystyöhön tai johonkin, mihin heitä ajattelette, ja varmistautukaa siitä, että he ovat valmiit. Ei todellakaan ole mikään ystävällisyyden osoitus suositella jotakuta, joka ei ole valmis — itse asiassa sellainen on suuri karhunpalvelus, eikä sellaista saisi tapahtua. Auttakaa nuoria käsittämään, mitä pappeus tarkoittaa, sekä se, miten tärkeätä on olla valmis ja kelvollinen. Kannustakaa heitä, antakaa heidän tuntea, että te rakastatte heitä ja teette kaikkenne auttaaksenne heitä valmistautumaan.
Haluan sanoa, piispat, että seurakuntien isinä teillä on suuri etuoikeus, suuri ilo ohjata kaikkia seurakunnan asioita sekä auttaa näitä nuorukaisia tulemaan sellaisiksi nuoriksi miehiksi, joista tulee johtajia seurakuntaan ja vaarnaan ja jotka jonakin päivänä istuvat tällä korokkeella — muutamat tulevat varmasti istumaan. Auttakaa heitä valmistautumaan ja auttakaa heitä käsittämään, että jonakin päivänä heillä saattaa olla vastuunalaisia tehtäviä. Ja sallikaa minun sanoa tänä iltana teille näin: ei ole mahdollista, että jokainen, jolla on pappeus, kutsutaan johtajaksi, mutta Jumalan pappeuden hallussaan pitäminen on suuri etuoikeus, suuri siunaus, ja se yksinään, jos pidämme sitä kunniassa, valmistaa meitä pelastukseen ja korotukseen, jos olemme valmiit palvelemaan Herraa aina kun meidät kutsutaan. Jumalan pappeus on jotakin sellaista, mitä maailmalla ei ole.
Piispat, teillä on vielä lisävelvollisuus. Te olette tuomareita Israelissa, ja teidän tulisi aina tuomita rikkomuksentekijä sekä suhtautua häneen rakkaudella ja luottamuksella, haluten sydämessänne auttaa häntä ja täyttää velvollisuutenne hänen suhteensa. Vaarnan johtajilla ja lähetysjohtajilla on myös tämä velvollisuus. On tärkeää, että kun tiedätte vääryyttä esiintyvän, te olette kyllin ystävällisiä osoittaaksenne mielenkiintoa rikkojaan sekä ohjataksenne häntä parannukseen — se on ystävällisyyttä. Rakastakaa kaikkia, mutta älkää suvaitko mitään jumalattomuutta. Kun näyttää siltä, että jokin on vialla, velvollisuutenanne on tutkia asiaa ja käsitellä kaikki rikkomustapaukset sen mukaan, miten vakava rikkomus kussakin tapauksessa on. Ryhtymällä heti toimeen saatatte ehkä estää uusia rikkomuksia.
Tutkikaa pyhiä kirjoituksia ja käsikirjaa ja toimikaa niiden ohjeiden mukaan. Piispat ja vaarnanjohtajat eivät saa kaihtaa tätä velvollisuuttaan. Jokaisella, joka sanoo, että hän ei ole koskaan ryhtynyt kurinpitotoimiin jotakuta vastaan, ei ole koskaan poistanut jäsenoikeuksia keneltäkään eikä erottanut ketään kirkosta, on täysin väärä asenne, ja hän saattaa itse joutua tilivelvolliseksi.
Herra on sanonut: „Jokaista Kristuksen kirkon jäsentä, kun hän tekee synnin tai hänet tavataan rikkomuksesta, kohdeltakoon kirjoitusten määräysten mukaisesti." (LK 20:80)
Ja presidentti John Taylor sanoi näin: „Edelleen, olen kuullut joistakuista piispoista, jotka ovat yrittäneet peitellä ihmisten vääryyksiä; minä sanon heille Jumalan nimessä, että heidän on kannettava ne itse ja kohdattava tuo tuomio; ja minä sanon teille, että jokaisen, joka sekaantuu pahuuteen, on kannettava se, ja jos kukaan teistä haluaa olla osallisena ihmisten synneissä tai kannattaa niitä, teidän on otettava ne kannettavaksenne. Kuuletteko, te piispat ja johtajat? Jumala on vaativa ne teidän käsistänne. Te ette ole sellaisessa asemassa, että voisitte peukaloida vanhurskauden periaatteita tai peitellä ihmisten ilkitöitä ja turmelusta." (*Conference Report*, huhtikuu 1880, s. 78)
Tapauksiin, jotka kirkon tulee käsitellä, kuuluvat mm. haureus, aviorikos, homoseksualismi, abortti tai muut siveellisyysrikokset, juoppous, moraalisesti tuomittavat rikolliset teot, kuten esim. murtovarkaus, epärehellisyys, varkaus tai murha, luopumus, kirkon asettamien rajoitusten ja säännösten avoin vastustaminen ja tahallinen rikkominen, julmuus aviopuolisoa tai lapsia kohtaan, nk. moniavioisuuden kannattaminen tai harjoittaminen ja kaikki epäkristillinen menettely, jolla rikotaan kirkon lakia ja järjestystä.
Rikkomuksiin syyllistyneet eivät ole onnellisia, ennenkuin he ovat tunnustaneet syntinsä ja tehneet parannuksen. Kokemus on osoittanut, että jokainen rikkomukseen syyllistynyt, jonka asia käsitellään asianmukaisesti, rakkaudella ja haluten auttaa sekä oikeihin kuritoimenpiteisiin ryhtymällä, pystyy aloittamaan alusta puhtaalla omallatunnolla ja voi sitten — ja vasta sitten — edistyä, mihin hän ei muuten mitenkään olisi kyennyt. Hän kiittää teitä kaikesta, ja kun te yritätte auttaa häntä, Herra on siunaava sekä teitä että parannuksen tehnyttä henkilöä.
Haluan sanoa vain muutaman sanan pojille ja nuorukaisille pappeudenhaltijoina — erityisesti nuorille miehille. Teille on tänä iltana sanottu, mikä teidän velvollisuutenne on. Haluan teroittaa teille, miten tärkeätä on pysytellä siveellisesti puhtaina. Valmistautukaa niihin suuriin siunauksiin, jotka tulevat vain pappeuden kautta ja joita ovat temppelin siunaukset, lähetystyö sekä kaikki muu, mitä voitte tehdä siinä virassa, mikä teillä on. Ei kukaan mies, ei nuori eikä vanha, jolla on Jumalan pappeus, voi pitää kunniassa tuota pappeutta kunnioittamatta ja arvostamatta naiseutta. Jokaisen nuoren miehen tulisi olla valmis suojelemaan tarvittaessa vaikka hengellään naisen hyveellisyyttä, eikä hän saisi milloinkaan syyllistyä siihen, että himoitsee naista tai tekee jotakin, mikä alentaisi naista tai saisi tämän menettämään puhtautensa. Jokaisella nuorella naisella on täysi oikeus tuntea olevansa turvassa, kun hän menee ulos nuorukaisen kanssa, jolla on pappeus, ja kun hän tietää, että mies kunnioittaa ja suojelee häntä kaikin tavoin.
Me kaikki tiedämme, että maailman moraali on löyhää. Vaikka me olemme maailmassa, me emme saa olla maailmasta. Olivatpa teidän toverinne kirkon jäseniä tai eivät ja olivatpa he rikkomuksentekijöitä tai eivät, he odottavat teidän, joilla on pappeus, pitävän kunniassa tuota pappeutta, ja kun te niin teette, he kunnioittavat teitä. Jos te käyttäydytte muulla tavoin,

he menettävät luottamuksensa teihin, eivätkä enää kunnioita teitä eivätkä kirkkoa.

Jos me haluaisimme elää joka päivä niin, että voimme katsoa piispaa, seurakunnanjohtajaa, vaarnanjohtajaa, kirkon johtajaa tai Herraa suoraan silmiin ja sanoa: „Minä teen parhaani pitääkseni kunniassa pappeuttani", me olisimme turvassa.

Kenenkään nuorukaisen, joka on syyllistynyt vakavaan rikkomukseen, ei tulisi pyytää temppelisuositusta tai odottaa tulevansa kutsutuksi lähetystyöhön tai toivoa edistyvänsä pappeudessa, ennen kuin hän on tehnyt parannuksen ja on kelvollinen tuollaiseen kutsuun. En voi kuvitella suurempaa pettymystä, surua tai murhetta kenenkään osaksi kuin sen, että lähetyssaarnaaja, joka ei ole kelvollinen, ei työlle omistautunut ja joka on syyllistynyt rikkomukseen, lähetetään kotiin kesken lähetystyön jäsenoikeudet menettäneenä tai kirkosta erotettuna. Tämä on suuri pettymys hänen tovereilleen, ja lähetysjohtajan sydän vuotaa verta, kun hänen on ryhdyttävä kurinpitotoimenpiteisiin jonkun lähetyssaarnaajansa suhteen, joka on syyllistynyt rikkomukseen joko ennen tuloaan lähetystyöhön tai sen aikana, ja sitten täytettävä vaikea velvollisuutensa lähettämällä tämä kotiin. Se masentaa vanhemmat ja murehduttaa piispan ja vaarnanjohtajan sekä henkilöt, joiden kanssa hän on ollut läheisessä yhteistyössä. Se on loukkaus Herraa kohtaan ja vaikuttaa vakavalla tavalla lähetyssaarnaajan elämään.

Auttakoon Herra meitä ymmärtämään, keitä me olemme, sekä elämään sen mukaan käsittäen, että meillä on Jumalan pappeus Jeesuksen Kristuksen kirkossa ainoina ihmisinä maailmassa, joilla on valtuus puhua Jumalan nimessä. Tänne on tänä iltana näihin eri rakennuksiin kokoontuneina edustajia kaikista pappeuden viroista kirkossa, ja tämän kirkon menestys ja edistyminen riippuvat teistä, pappeuden haltijoista, yksilöinä. Osoittakaamme olevamme kelvollisia, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Lokakuun puolivuotiskonferenssi 1973

Hän tarttui hänen käteensä

Marvin J. Ashton

Eilen illalla presidentti Lee palautti pappeuskokouksessa mieliin hiljattain pidetyn Münchenin konferenssin siunauksia. Minun mielestäni yksi tuon konferenssin kohokohtia oli erään kauniin nuoren naisen sydäntä lämmittävä puhe ja henki.

Hän oli pukeutunut kauniisti, ja hän oli hieman tavanomaista pitempi. Hänen silmissään oli vielä liikutuksen kyyneliä sunnuntai-iltapäivän sielua sykähdyttävän kokouksen lopun jälkeen. Parhaalla kouluenglannillaan – enkä muuten tiennyt silloin, enkä tiedä nytkään, mistä maasta hän on kotoisin, eikä sillä silloin ollut merkitystä, eikä sillä ole merkitystä nytkään – riittää, että hän oli yksi meistä. Kun hän kätteli minua, hän sanoi: "Presidentti Lee on kohottanut sieluni uusiin korkeuksiin. Tunnen, että voin nyt kävellä voimassa, joka on suurempi kuin minun oma voimani."

Tämä liikuttava ajatus toi mieleeni samanlaiset sanat Markuksen evankeliumista: "Mutta Jeesus tarttui hänen käteensä ja nosti hänet ylös. Ja hän nousi." (Mark. 9:27) Todellakin nyt on aika, jolloin - jos me aiomme seurata Hänen polkujaan – meidän täytyy ottaa väsyneitä, yksinäisiä, masentuneita, murheellisia ja evankeliumia isoavia kädestä ja nostaa ja auttaa heitä. Niin, meidän täytyy nostaa myös epärehellisiä, itsensä tuomitsevia ja niitä, jotka ovat valinneet oman edun tavoittelun ennen oikeita periaatteita. Lukemattomat joukot pystyvät tänään ottamaan ensimmäiset askeleensa oikeaan suuntaan, kun me haluamme nostaa heitä luottavaisesti ja rohkaisevasti ja antaa heille heidän itsekunnioituksensa, josta presidentti Lee puhui konferenssin alkajaiskokouksessa, ja auttaa toisia säilyttämään itsekunnioituksensa.

"Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni." (Matt. 25:35-36)

Tänään voimme lisäksi sanoa. "Minä olin murheellinen, ja te nostitte minut ylös. Sieluni oli kipeä ja te lohdutitte minua. Askeleeni olivat epävakaat, ja te tartuitte minua kädestä. Olin epävarma, ja te nostitte minut turvallisille poluille."

Kuinka kauniita Herran silmissä ovatkaan hengellisesti terveet, ne joita on tartuttu kädestä, ja jotka on nostettu ylös ja tehty hengellisesti ehyiksi. Kuinka kauniita Herran silmissä ovatkaan ne, jotka kiireensä unohtaen nostavat puutetta kärsiviä kädestä. Me saamme mielenrauhan vain kun olemme hengellisesti terveitä. Tosi ilo tulee sisältäpäin. Vapaus murheellisesta sielusta on tavoittelemisen arvoinen asia kaikille.

Monet parantuivat fyysisesti sairaudesta ja kärsimyksestä Vapahtajan palvellessa maan päällä, mutta todellista iloa ja onnea se ei aina tuonut. Ihmisiä voidaan parantaa nostamatta heitä. Onni ei tule fyysisestä, yhteiskunnallisesta tai taloudellisesta menestyksestä. ". . . ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." (Luuk. 12:15)

Vapahtaja kehotti usein fyysisesti parannettuja olemaan kerskumatta uudesta terveydestään vaan vaeltamaan totuudessa ja käyttämään uusia voimiaan toisten nostamiseen. Meillä on tietoa siitä, että monet paranivat fyysisesti mutta jäivät hengellisesti sairaiksi. ". . . ettekö nyt tahdo palata minun tyköni, katua syntejänne ja kääntyä, jotta minä teidät parantaisin" (3 Ne. 9:13), Vapahtaja sanoi.

Parantamisesta ei pidä ylpeillä eikä kerskua, vaan sitä pitää käyttää itsensä ja muiden nostamiseen suurempiin korkeuksiin ja palvelemiseen. Eikö olekin niin, että nostaminen voi olla tärkeämpää kuin parantaminen?

Murheellisten sielujen nostaminen ja parantaminen ovat varmaankin meidän aikamme suurimpia ihmeitä. Hengellinen voima on mittaamattoman arvokas omaisuus, joka on niiden ulottuvilla, jotka kestävät vanhurskaudessa. Murheellisen sielun parantaminen antaa terveyttä ja voimaa niille, jotka ovat kuolleita sen suhteen, mitä vanhurskauteen kuuluu. Puhtaus, usko, toivo ja Kristuksen rakkaus palaavat eheyttäen hengellisesti sairaan.

Parantuminen tapahtuu totuuteen kääntymisen ja oikeissa periaatteissa pitäytymisen kautta. Meillä on hengellinen lupaus, että Kristus "nousee kuolleista, parantaminen siipiensä alla; ja kaikki, jotka uskovat hänen nimeensä, pelastuvat Jumalan valtakuntaan" (2 Ne. 25:13).

Hengellinen kuolema ja hengellinen sairaus katoavat parannetuilta Hänen ja Hänen sovitusuhrinsa kautta.

Puhuessaan hiljattain pappeudelle presidentti Lee esitti seuraavat kehotuksen sanat: "Teidän käsiinne on annettu pyhä luottamus, ei ainoastaan valtuus toimia Herran nimessä vaan myös valmistautua niin, että olette puhtaita astioita, niin että Kaikkivaltiaan voima voi ilmetä teidän kauttanne suorittaessanne pappeuden pyhiä toimituksia." Teidän käsissänne ei ole pelkästään voima ja valtuus toimia vaan myös voima nostaa, jos me pysymme tosina ja uskollisina.

Veljet ja sisaret, meidän täytyy katsoa lihan tuolle puolelle ja nähdä henki, sielu, asenne, todellinen ihminen.

Saanen lukea teille hiljattain erään lehden neuvontapalstalla ilmestyneen kirjeen. Se näyttää tuovan esiin erään seikan tältä näkemysten ja arvojen alueelta.

"Rakas Abby: Kylmat väreet kulkivat pitkin selkäpiitäni kun luin erään murtuneen äidin kirjeen, jonka sairaanhoitajatytär oli menossa naimisiin amputoidun miehen kanssa. (Mies oli menettänyt molemmat jalkansa astuttuaan miinaan Vietnamissa.) Äiti kertoi tyttärensä olevan kaunis ja että hän voisi yhtä hyvin mennä naimisiin 'kokonaisen miehen' kanssa. Olen varma, että monien ihmisten mielestä minun mieheni olisi voinut mennä naimisiin 'kokonaisen naisen' kanssa minun asemestani. Kun olin kolmevuotias, minua ammuttiin pienoiskiväärillä. Jumalalle kiitos, olen vielä elossa, vaikka vasen puoleni halvaantui. Voin kävellä ja tehdä, mitä useimmat naiset tekevät, Mutta kaikkein parasta oli, että eräs ihmeellinen mies piti minua kyllin 'kokonaisena' mennäkseen kanssani naimisiin. Hän on komea, ystävällinen ja uskollinen, ja hän kohtelee minua kuin kuningatarta. Olemme olleet onnellisesti naimisissa kymmenen vuotta. En vieläkään tahdo jaksaa uskoa hyvää onneani. Freddyn vaimo."

"Rakas Freddyn vaimo: Se on enemmän kuin 'onnea'. Sinulla täytyy olla paljon muita avuja. Onnea!"

Saanko minäkin lisätä omat onnitteluni, Abby, siitä että olet tarttunut jonkun käteen ja nostanut häntä. Tässä suuressa kirkossa meidän täytyy koettaa nostaa niitä, jotka tarvitsevat meitä taloudellisesti, sosiaalisesti, fyysisesti ja hengellisesti, kun me liitämme vakavasti kätemme yhteen Herran kanssa toteuttaaksemme Hänen sanansa: "Tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39)

"Ja Pietari ja Johannes menivät pyhäkköön yhdeksännellä hetkellä, rukoushetkellä.

Silloin kannettiin esille miestä, joka oli ollut rampa hamasta äitinsä kohdusta ja jonka he joka päivä panivat pyhäkön niin kutsutun Kauniin portin pieleen anomaan almua pyhäkköön meneviltä.

Nähdessään Pietarin ja Johanneksen, kun he olivat menossa pyhäkköön, hän pyysi heiltä almua.

Niin Pietari ia Johannes katsoivat häneen kiinteästi, ia Pietari sanoi: 'Katso meihin'.

Ja hän tarkkasi heitä odottaen heiltä jotakin saavansa.

Niin Pietari sanoi: 'Hopeaa ja kultaa ei minulla ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan: Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, nouse ja käy.'

Ja hän tarttui hänen oikeaan käteensä ja nosti hänet ylös; ja heti hänen jalkansa ja nilkkansa vahvistuivat,

ja hän hypähti pystyyn, seisoi ja käveli; ja hän meni heidän kanssansa pyhäkköön, käyden ja hypellen ja ylistäen Jumalaa.

Ja kaikki kansa näki hänen kävelevän ja ylistävän Jumalaa." (Ap. t. 3:1-9)

Tätä pyhien kirjoitusten kohtaa käytetään moneen tarkoitukseen, monien asioiden selvittämiseen, mutta tänä aamuna haluaisin vain sanoa, että tämä mies ei tiennyt voivansa kävellä, ennen kuin Pietari tarttui häntä kädestä ja nosti häntä. Hän ei käsittänyt tai uskonut, että hän osasi nyt kävellä ja kulkea ilman muiden apua. Pietari kykeni nostamaan hänet, koska hän oli korkealla Jumalan palveluksessa.

Näin ajatellen, nostaminen ja käteen tarttuminen tuovat mieleeni pyhien kirjoitusten kohdan, joka ymmärretään usein väärin, ja jota presidentti Tanner käytti niin hyvin varhemmin tässä kokouksessa:

"Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi." (1 Moos. 2:24)

Tietenkin miehen pitää liittyä vaimoonsa ja antaa hänelle uskollisuutta, suojaa, mukavuutta ja täysi elatus, mutta mitä tulee luopumiseen isästä, äidistä ja muista perheenjäsenistä, koskaan ei ole ollut tarkoitus, että heidät hylättäisiin. He kuuluvat yhä perheeseen, joka on suuri voiman lähde, turvapaikka, hyvä ja iankaikkinen yksikkö. Viisaat vanhemmat, joiden lapset ovat lähteneet kotoa, käsittävät, että heidän perheroolinsa jatkuvat edelleen, ei hallitsemisena, alistamisena ja määräilynä vaan rakkautena, huolenpitona ja kannustuksena.

Monen kokoaikaisen lähetyssaarnaajan on kuultu sanovan: "Sain parhaat kirjeeni poissa ollessani isoäidiltä, tädiltä tai siskon mieheltä." Jotkut sanovat: "Isäni kuoli muutama vuosi sitten, mutta setäni tai isoisäni rahoittaa lähetystyöni." Koko perhe kuuluu meille ja me sille. Mikä siunaus! Mikä pyhä velvollisuus!

Profeetta Joseph Smith piti arvossa tätä jatkuvaa voiman lähdettä. Monta kertaa hän rukoili palavasti sairaan isänsä terveyden palaamiseksi, niin että "minua siunattaisiin hänen seurallaan ja neuvoillaan, sillä pidän yhtenä suurimmista siunauksista maan päällä saada nauttia vanhempien seurasta, joiden vuosien tuoma

kypsyys ja kokemus antavat heille kyvyn esittää mitä terveimpiä neuvoja" (*Documentary History of the Church*, osa 2, s. 289). Emmekö voi hyvin sanoa tänä aamuna ja muistuttaa itseämme, että vaikka hän oli profeetta, hän oppi pyhän perheen viisaudesta ja rakkaudesta?

Joseph sanoi kerran Hyrumista: "Siellä oli veli Hyrum, joka piti minua kädestä — oikea veli. Ajattelin itsekseni: Veli Hyrum, kuinka uskollinen onkaan sydämesi! Kruunatkoon iankaikkinen Jehova iankaikkisia siunauksia pääsi päälle palkinnoksi huolenpidostasi sieluani kohtaan!" (*DHC*, osa 5, s. 107-108) "Voisin rukoilla sydämessäni, että kaikki veljeni olisivat kuin rakas veljeni Hyrum, jolla on karitsan lempeys, Jobin rehellisyys ja sanalla sanoen Kristuksen laupeutta ja nöyryyttä; ja minä rakastan häntä rakkaudella, joka on voimakkaampi kuin kuolema, sillä minulla ei ole ollut koskaan aihetta nuhdella häntä eikä hänellä minua." (*DHC* osa 2, s. 338)

Usein suurimmat saamamme lahjat tulevat omasta perheestämme. Usein kädet, joita eniten tarvitaan, ovat lähimpien ihmisten kädet. Usein lähimmät kädet ovat vahvimmat. Kun alamme käsittää tätä suhdetta, perheenjäsenten suhdetta, alamme ymmärtää suuren huolto-ohjelmamme perusteita, jonka palvelukset ovat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin käytännön toimintaa. Jumala on säätänyt, että perheenjäsenten pitää auttaa perheenjäseniä. Jumala on säätänyt, että perheenjäsenten täytyy olla siunaukseksi perheenjäsenille. Kun meistä jotkut masentuneessa mielentilassa ajattelevat, että joku perheenjäsen ei ansaitse tulla nostetuksi, saanko muistuttaa meitä siitä, että kun me jatkamme nostamista, huolimatta ilmeisistä tuloksista, me saamme lisää voimaa. Mitä enemmän me nostamme, sitä enemmän me pystymme nostamaan.

Kelvollisten myöhempien aikojen pyhien avioliitot ovat ikuisia, ja kun me liitymme kalleimpaamme, meillä on oikeus kokonaisen perheen siunauksiin. Saamme nauttia perheen kohottavasta vaikutuksesta. Meidän täytyy ottaa perheenjäseniä kädestä ja osoittaa, että rakkautemme on todellista ja jatkuvaa. Kun me otamme jotakuta kädestä, molemmat kädet tulevat vahvemmiksi. Kukaan ei ole koskaan nostanut toista nousematta itse ylemmäs. Meidän täytyy tehdä perhesiteistämme vahvoja ja kaikkia perheenjäseniä koskevia. Kotiemme tulisi olla sellaisia paikkoja, jonne lapsemme haluavat tulla.

Jos me pidämme Jumalan käskyt ja kuljemme käsi kädessä Hänen polkujaan, paholainen ei voi koskea meihin. Kirkon uskollisten jäsenten ei tarvise kulkea yksin. Ahdistetun sielun ei tarvitse etsiä tietä takaisin yksin. Jumalan käsi on jokaisen tavoitettavissa, jos me vain ojennamme oman kätemme ylös. "Jeesus tarttui hänen (jossa oli mykkä henki) käteensä ja nosti hänet ylös. Ja hän nousi.

Ja kun Jeesus oli mennyt huoneeseen, niin hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä eriksensä: 'Miksi emme me voineet ajaa sitä ulos?'

Hän sanoi heille: 'Tätä lajia ei saa lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla'." (Mark. 9:27-29)

Rukoilen taivaallista Isäämme auttamaan meitä elämään, niin että me voimme saada tuota sisäistä voimaa, että me voimme ottaa ympärillämme olevia ihmisiä kädestä ja nostaa heitä.

Todistan teille, että Jumala elää. Tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko, joka on palautettu näinä myöhempinä aikoina koko ihmiskunnan hyväksi. Presidentti Harold B. Lee on Jumalan profeetta. Hänellä, kuten tuo kaunis nuori nainen Münchenissä ja tuhannet muut todistivat, on Jumalan antama voima tarttua meitä kaikkia kädestä ja nostaa meidät uusiin korkeuksiin, jos me pidämme käskyt ja noudatamme hänen neuvojaan. Tätä minä julistan ja tästä minä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Valmistautukaa

Ezra Taft Benson

Veljeni ja sisareni, näkyvät ja näkymättömät; me olemme kaikki veljiä ja sisaria, saman Isän lapsia hengessä. Nöyränä ja kiitollisena minä seison edessänne tänä iltapäivänä. Olen rukoillut polvillani, paastonnut ja rukoillut, samoin kuin perheeni muut jäsenet, että minulla olisi Hengen siunaus.

Tämänpäiväinen tekstini on Herran ilmoituksesta Joseph Smithille, profeetalle, kirkon konferenssissa 2. tammikuuta 1831: "...jos te olette valmiit, te ette pelkää." (LK 38:30)

Suuressa Opin ja Liittojen Kirjassa, joka on nykyaikana saatu pyhä kirjoitus, luvussa 1, on seuraavat sanat: "Valmistautukaa, valmistautukaa siihen, mikä on tuleva ..." (LK 1:12) Samassa ilmoituksessa ovat vielä seuraavat varoituksen sanat: "... minä, Herra... tiesin onnettomuuden, joka kohtaisi maan asukkaita." (LK 1:17)

Mihinkä onnettomuuksiin meidän pitäisi varautua? Luvussa 29 Herra varoittaa meitä ankarasta raekuurosta, joka "lähetetään hävittämään maan laiho" (LK 29:16). Luvussa 45 mainitaan "vitsaus kuin tulva" ja että "tuhoava tauti on käyvä yli maan" (LK 45:31). Luvussa 63 Herra julistaa, että "tulee syttymään sotia maan päällä" (LK 63:33).

Matteuksen evankeliumin luvussa 24 puhutaan "nälänhädästä ja maanjäristyksistä" (Matt. 24:7). Herra on julistanut, että nämä ja muut onnettomuudet tulevat tapahtumaan. Nämä nimenomaiset profetiat eivät tunnu olevan ehdollisia. Herra tietää ennalta, että näin tulee tapahtumaan. Jotkut niistä aiheutuvat ihmisen tekemisistä, toiset luonnon voimista ja luonnon Jumalasta, mutta niiden tulo näyttää varmalta. Profetia on vain käänteistä historiaa, jumalallinen ilmoitus tulevista tapahtumista.

Kuitenkin Herra Jeesus Kristus on sanonut: "Jos te olette valmiit, te ette pelkää." (LK 38:30)
Kuinka Herra sitten auttaa meitä valmistautumaan näihin onnettomuuksiin? Myös vastaus on Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 1, missä sanotaan:
"Sen vuoksi minä, Herra, kutsuin palvelijani Joseph Smith nuoremman ja puhuin hänelle taivaasta ja annoin hänelle käskyjä, koska minä tiesin onnettomuuden, joka kohtaisi maan asukkaita, ja annoin käskyjä myöskin muille . . ." (LK 1:17-18) Hän on sanonut myös: "Tutkikaa näitä käskyjä, sillä ne ovat vakaat ja todet, ja ne profetiat ja lupaukset, jotka niihin sisältyvät, tulevat kaikki täyttymään." (LK 1:37)
Tässä on siis avain - katsokaa Jumalan profeettojen sanoja, jotka näyttävät meille, kuinka me voimme valmistautua tuleviin onnettomuuksiin. Sillä Herra sanoo samassa luvussa: "Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut enkä kiellä sitä; ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa, vaan toteutuu kaikki, olipa se sitten puhuttu minun oman ääneni tai minun palvelijoideni äänen kautta." (LK 1:38)
Jälleen Herra on varoittanut niitä, jotka hylkäävät Hänen edustajiensa innoitetut sanat: "Ja päivä tulee, jolloin ne, jotka eivät kuule Herran ääntä, eivätkä hänen palvelijoidensa ääntä eivätkä kuuntele profeettain eivätkä apostolien sanoja, hävitetään kansasta." (LK 1:14)
Kirkon nykyinen huolto-ohjelma on perustettu Jumalan profeetalleen antaman ilmoituksen kautta, profeetalleen ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon maanpäälliselle johtajalle. Ensimmäinen presidenttikunta esitteli sen kirkon yleiskonferenssissa lokakuussa 1936, 37 vuotta sitten. On merkille pantavaa, että mies, joka neljännesvuosisata sitten toimi kirkon yleisen huoltokomitean ensimmäisenä toimitusjohtajana, on nyt Herran puhetorvi maan päällä, presidentti Harold B. Lee, ja että presidentti Marion G. Romney, joka oli niin likeisesti mukana tuossa yrityksessa hänen kanssaan, seisoo nyt hänen rinnallaan neuvonantajana.
Huhtikuun yleiskonferenssissa vuonna 1937 presidentti J. Reuben Clark jr ensimmäisestä presidenttikunnasta kysyi: "Mitä me kansana ja yksityisinä ihmisinä voimme tehdä valmistautuaksemme tämän tulevan onnettomuuden varalle, mitä Jumala viisaudessaan ei ehkä käännä meiltä pois?" Sitten presidentti Clark esitti seuraavat innoituksen kautta saadut kirkon huolto-ohjelman perusperiaatteet:
"Ensiksi ja yli kaiken muun, eläkäämme vanhurskaasti . . .
Välttäkäämme velkaa kuin ruttoa; jos nyt olemme velassa, pyrkikäämme vapautumaan siitä, ellei tänään, niin huomenna.
Eläkäämme ahkerasti ja tarkasti tulojemme puitteissa ja säästäkäämme hieman.
Huolehtikoon jokaisen talouden päämies siitä, että hänellä on käytettävissään kylliksi ruokaa ja vaatteita, ja milloin mahdollista, myös polttoainetta, ainakin vuodeksi eteenpäin. Te, joilla on vähän varoja, sijoittakaa rahanne ruoka-aineisiin ja vaatekappaleisiin, ei osakkeisiin eikä obligaatioihin; te, joilla on paljon varoja, luulette tietävänne, kuinka pystytte huolehtimaan itsestänne, mutta uskallan ehdottaa, että ette keinottelisi. Pyrkiköön jokaisen talouden jokainen päämies omistamaan oman kotinsa, kiinnittämättömänä. Hoitakoon jokainen, jolla on puutarhatilkku, sitä ja jokainen, jolla on maatila, maatilaansa." (Conference Report, huhtikuu 1973, s. 26)

Vanhurskaille evankeliumi antaa varoituksen ennen onnettomuutta, ohjelman kriisejä varten, pakotien jokaisesta suuresta onnettomuudesta.
Herra on sanonut, että "päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi" (Mal. 4:1), mutta Hän vakuuttaa meille, että "se, joka maksaa kymmenyksensä, ei ole palava" (LK 64:23).
Herra on varoittanut meitä nälänhädästä, mutta vanhurskaat ovat kuulleet profeettoja ja varastoineet ainakin vuoden elintarpeet hengissä pysymistä varten.
Herra on päästänyt vapaaksi enkelit, jotka korjaavat satoa maan päällä (ks. Discourses of Wilford Woodruff, s. 251), mutta niille, jotka noudattavat viisauden sanaa ja muita käskyjä on luvattu, että "murhan enkeli on kulkeva heidän ohitseen, niin kuin Israelin lasten ohitse, eikä ole surmaava heitä" (LK 89:21).
Herra haluaa pyhiensä olevan vapaita ja riippumattomia edessä olevina ratkaisevina aikoina. Mutta kukaan sellainen ei ole todella vapaa, joka on taloudellisessa orjuudessa: "Ajatelkaa, mitä teette, kun otatte velkaa", sanoi Benjamin Franklin, "annatte toiselle voiman vapauteenne nähden." "Maksa velkasi", sanoi Elisa. (2Kun. 4:7) Ja Opin ja Liittojen Kirjassa Herra sanoo: "Minun tahtoni on, että te maksatte kaikki velkanne." (LK 104:78)

Yli sata vuotta meitä on kehotettu varastoimaan viljaa. "Muistakaa annettu neuvo", sanoi Orson Hyde, " '*varastoikaa kaikki viljanne*', ja pitäkää siitä huoli! Ja minä sanon teille, että on melkein yhtä tärkeätä, että meillä on leipää ruumiin ravinnoksi kuin että meillä on hengen ravintoa, sillä molemmat ovat yhtä välttämättömiä Jumalan työn suorittamiseksi maan päällä." (Journal of Discourses, osa 5, s. 17) Ja hän sanoi myös: "Vehnässä on enemmän pelastusta ja turvaa kuin kaikissa maailman poliittisissa järjestelmissä." (JD, osa 2, s. 207)
Mitä tulee varastoitaviin ruoka-aineisiin, kirkko on jättänyt niiden valinnan pääasiallisesti yksityisten jäsenten harkintaan. Kirkon huoltokomitea on esittänyt joitakin erinomaisia ehdotuksia. "Kaikki vilja on hyvä ihmisen ravinnoksi" (LK 89:16), sanoo Herra, mutta erityisesti Hän mainitsee vehnän. Kuivat, ehjät, kovat jyvät voivat säilyä oikein varastoituina loputtomiin, ja niiden ravintoarvoa voidaan parantaa idättämällä, jos niin halutaan.

Olisi hyvä, jos joka perheellä olisi vehnää saatavilla ainakin vuodeksi. Ja saanen muistuttaa teitä siitä, että yleensä tarvitaan moninkertainen maa-ala ravinnon tuottamiseksi, kun vilja syötetään karjalle ja me kulutamme lihan. Varokaamme tuottamasta liikaa lihakarjaa ja muuta karjaa huoltotiloillamme.
Ravintotuotannon, varastoinnin, käsittelyn ja Herran neuvojen valossa vehnällä pitäisi olla etusija. Vesi on tietysti tarpeellista. Muita perustarvikkeita voisivat olla hunaja tai sokeri, palkokasvit, maitotuotteet tai niiden korvikkeet sekä suola tai sen vastine. Ilmoitus ruoan varastoinnista voi olla yhtä välttämätön meidän ajalliselle pelastuksellemme tänä päivänä kuin arkkiin meno oli Nooan ajan ihmisille.
Presidentti Harold B. Lee on antanut meille viisaan neuvon sanoessaan: "Kenties, jos emme ajattele vuoden varastoa kaikesta, mitä me tavallisesti käytämme, vaan ajattelemme enemmän sitä mitä me tarvitsemme pysyäksemme elossa, kun mitään muuta syötävää ei ole, tämä jälkimmäinen olisi hyvin helppoa varastoida vuodeksi . . . niin paljon, että pysymme hengissä, ellei meillä ole mitään muuta syötävää. Emme lihoisi sillä, mutta pysyisimme elossa, ja jos ajattelette tuollaista vuosivarastoa, sen sijaan että teillä olisi vuodeksi kaikkea, mitä olette tottuneet syömään, mikä useimmissa tapauksissa on täysin

mahdotonta tavalliselle perheelle, luulen, että tulemme lähemmäksi sitä, mitä presidentti Clark tarkoitti vuonna 1937." (Huoltokonferenssipuhe, 1. lokakuuta 1966)

Maan lähellä pysymisestä, oman ravinnon kasvattamisesta, koituu siunauksia, vaikka se olisi vain puutarha pihallanne tai hedelmäpuu tai kaksi. Ihmisen aineellinen rikkaus on pohjimmiltaan lähtöisin maasta ja muista luonnon lähteistä. Yhdessä ihmisen energian kanssa ja hänen työkalujensa moninkertaistamana tämä rikkaus varmistuu ja suurentuu vapauden ja vanhurskauden kautta. Onnellisia ovat sellaiset perheet, joilla viimeisinä päivinä on riittävästi kaikkia näitä.

Mitä tulee ihmisenergiaan, voimme olla kiitollisia viisauden sanasta, jonka mukaan, meidän on mahdollista "juosta nääntymättä ja vaeltaa väsymättä" (ks. LK 89:20). Herra on neuvonut meitä menemään "vuoteeseen aikaisin, jotta ruumiinne ja mielenne olisivat virkistyneet" (LK 88:124). Hän on antanut myös neuvon: "Älä kiirehdi nopeammin äläkä tee enemmän työtä, kuin sinulle on suotu voimaa." (LK 10:4)

Terveellinen ruoka, riittävä lepo, sopiva liikunta ja puhdas omatunto voivat auttaa meitä kestämään edessä olevat koettelemukset.

Mitä tulee vaatteisiin, meidän tulisi ennakoida tulevat tarpeet, kuten ylimääräiset työvaatteet, ja talvivaatteet, jotka pitävät meidät lämpiminä silloinkin, kun polttoaineesta voi olla pulaa tai sitä ei ole ollenkaan. Nahkaa ja lujaa kangasta voidaan varastoida erityisesti perheissä, joissa on pieniä lapsia, joille tämänhetkiset vaatteet käyvät pieniksi tai jotka kuluttavat ne loppuun.

"Päivä on tuleva", sanoi presidentti Wilford Woodruff, "jolloin, kuten meille on sanottu, me kaikki tulemme näkemään, että meidän täytyy valmistaa omat kenkämme ja vaatteemme ja kasvattaa oma ruokamme." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 166) Sanomassaan pyhille heinäkuussa 1970 presidentti Joseph Fielding Smith sanoi, että "pioneerien johtajat opettivat heitä tuottamaan mahdollisimman pitkälle itse, kaiken minkä he kuluttivat... Tämä on erinomainen neuvo". (*Improvement Era*, 1970, s.3)

Puu, hiili, bensiini, öljy, paloöljy ja jopa kynttilät ovat mm. aineita, joita voidaan varastoida polttoaineeksi lämmitystä, ruoanlaittoa ja valoa tai voimaa varten. Joitakin voidaan käyttää kaikkiin näihin tarkoituksiin ja joidenkin varastoinnissa ja käsittelyssä pitää noudattaa varovaisuutta. Olisi hyvä, jos käsillä olisi myös joitakin perustarvikkeita sairastumisen tai loukkaantumisen vuoksi ainakin vuodeksi.

Miesten pitäisi etsiä kunniallista työtä ja tehdä työnsä hyvin tullakseen omillaan toimeen. Miehiä, jotka ovat käsistään taitavia, tullaan tarvitsemaan yhä enemmän. Apumiehet, maanviljelijät, rakennusmiehet, räätälit, puutarhurit, käsityöläiset voivat olla ja tulevat olemaan todellisena siunauksena perheilleen ja lähimmäisilleen.

Pyhiä on neuvottu olemaan ottamatta velkaa ja säilyttämättä käteistä rahaa. Viimeaikainen historia on osoittanut, että vaikeina aikoina arvokkaimpia ovat todellista arvoa omaavat varastot, eivät säästöt, joiden arvo voi huveta inflaation kautta. On hyvä muistaa, että jatkuva valtiontalouden alijäämä aiheuttaa inflaatiota; inflaatiota käytetään tekosyynä tehottomalle hintavalvonnalle, hintavalvonta johtaa niukkuuteen, ja keinotekoista niukkuutta käytetään väistämättä syynä säännöstelyn toteuttamiselle.

Milloin me opimme nämä taloudenpidon perusperiaatteet? Mutta, "kun todella vaikeat ajat koittavat", sanoi presidentti Clark, "missä ruoka on niukassa ja sitä ei ole ollenkan ja samoin vaatteet ja asunnot, raha voi olla hyödytöntä, sillä voi olla, että ei ole mitään ostettavaa, eikä rahaa voi syödä, eikä sitä voi koota kylliksi pitääkseen lämmintä polttamalla sitä, eikä sitä voi pukea päällensä" (Church News, 21. marraskuuta 1953, s. 4).

Kirkon huolto-ohjelman voima on siinä, että jokainen perhe noudattaa kirkon johtajien innoitettuja ohjeita olla itsestään huolehtivia valmistautumalla riittävästi. Jumala haluaa pyhiensä valmistautuvan niin, "että kirkko (kuten Herra on sanonut) on riippumaton kaikista muista luoduista, jotka ovat selestisen maailman alapuolella" (LK 78:14).

"Kuinka ihminen voisi nauttia uskonnostaan maan päällä", sanoi vanhin George A. Smith monta vuotta sitten, "kun Herra on kertonut hänelle, kuinka hänen pitää valmistautua nälänhädän varalle, ja hän ei ole tehyt niin, vaan on tuhlannut sen, mikä olisi pitänyt elossa hänet ja hänen perheensä?" (*JD*, osa 12, s. 142)

Ja presidentti Brigham Young on sanonut: "Ellei teillä ole leipää, kuinka voitte kerskua viisaudestanne, ja mitä hyötyä teillä on kyvystänne, ellette voi huolehtia itsestänne ja varata niukkuuden ajan varalle aineita, joilla pitäisitte yllä luonnollista elämäänne ... Ellette pysty huolehtimaan luonnollisesta elämästänne, kuinka voitte odottaa, että teillä olisi viisautta saada iankaikkinen elämä? " (JD, osa 8, s. 68)

Koska kaikki nämä onnettomuudet tulevat? Tarkkaa aikaa me emme tiedä, mutta näyttää siltä, että ne eivät ole kovin kaukana tulevaisuudessa. Ne, jotka ovat valmistautuneet nyt, saavat varhaisen tottelevaisuuden jatkuvat siunaukset, ja he ovat valmiita. Nooa rakensi arkkinsa ennen vedenpaisumusta, ja hän ja hänen perheensä pelastuivat. Ne, jotka odottivat, kunnes vedenpaisumus alkoi, olivat liian myöhässä. Älkäämme jättäkö valmistautumatta tämän hetken vaurauden takia tai niin sanotun rauhan takia.

Olen nähnyt inflaation aikaansaaman hävityksen. En unohda koskaan Saksaa 1920-luvun alussa. Joulukuussa 1923 maksoin Kölnissä kuusi miljardia markkaa aamiaisesta. Se oli 15 centiä Amerikan rahaa. Nykyään Amerikassa ja monissa muissa maissa on inflaatio todellisena huolenaiheena.

Veljet ja sisaret, tiedän, että tämä huolto-ohjelma on Jumalan innoittama. Olen nähnyt omin silmin nälän ja hävityksen seuraukset, kun kirkon presidentin pyynnöstä vietin vuoden sodan raastamassa Euroopassa toisen maailmansodan lopussa ilman perhettäni ja jaoin ruokaa, vaatteita ja vuodevaatteita ahdingossa olleille jäsenillemme. Olen nähnyt pyhien painuneet katseet miltei nälkäkuoleman partaalla. Olen nähnyt uskollisten äitien kantavan kolme-, neljävuotiaita lapsiaan, jotka eivät pystyneet kävelemään aliravitsemuksen vuoksi. Olen nähnyt nälkäisen naisen luopuvan ruoasta lankarullan vuoksi. Olen nähnyt aikuisten miesten itkevän heidän painaessaan kätensä vehnään ja papuihin, jotka heille oli lähetetty Siionista – Amerikasta.

Kiitos Jumalalle profeetasta, Hänen innoitetusta ohjelmastaan ja pyhistä, jotka ovat hoitaneet niin huoneenhallitustehtävänsä, että he voivat elättää itsensä ja antaa toisillekin. Kuinka ihmeellinen tapa tulla pelastajaksi Siionin vuorella!

"Aika alkaa olla kypsä" presidentti Lee sanoi, "Herran suunnitelman tehokkuuden ja voiman osoittamiseksi, suunnitelman, jonka Hän on tarkoittanut 'valoksi maailmalle ja viiriksi kansalleni ja

pakanoille'." (*Deseret News*, 20. joulukuuta 1941, s. 7; ks. myös LK 45:9) Muistakaamme aina Herran lupaus: "Jos te olette valmiit, te ette pelkää." (LK 38:30)
Eläkäämme kokonaan evankeliumin mukaan, niin me voimme nähdä Jumalan innoitetun sanan paikkansapitävyyden, olipa se lausuttu Hänen "oman äänensä tai hänen palvelijoidensa äänen kautta" (ks. LK 1:38). Edessä olevat päivät lyhenevät ja käyvät yhä haastavammiksi. Voi, kunpa me olisimme valmiita hengellisesti ja ajallisesti, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Kiitos, Luojamme, sulle profeetoista"

Gordon B. Hinckley

Olemme yli vuosisadan ajan laulaneet suurenmoista laulua „Kiitos, Luojamme, sulle profeetoista." Tämä on jotakin meille ominaista. Me laulamme joitakin sellaisia lauluja, jotka ovat tulleet meille muilta kirkkokunnilta, ja toiset laulavat muutamia meidän lauluistamme. Mutta vain me voimme oikeutuksella laulaa: „Kiitos, Luojamme, sulle profeetoista, joita tietämme toit johtamaan."
Tämän laulun kirjoitti yli sata vuotta sitten vaatimattomista oloista lähtenyt mies, joka asui Sheffieldissä, Englannissa. Hän työskenteli terästehtaassa ja sai potkut, koska hän liittyi mormonikirkkoon. Mutta hänen sydämessään paloi suuri ja tulinen todistus, ja ylitsevuotavassa kiitollisuuden hengessä hän kynäili nämä suurenmoiset rivit. Miljoonat maan päällä ilmaisevat kiitollisina arvonantonsa niiden välityksellä. Olen itse kuullut niitä laulettavan kahdellakymmenellä yhdellä eri kielellä kunnioittavana kiitosrukouksena jumalallisen ilmoituksen johdosta.
Miten kiitollisia meidän tulisikaan olla, veljeni ja sisareni, kuinka kiitollisia olemmekaan profeetasta, joka johtaa meitä jumalallisen viisauden sanoilla vaeltaessamme tietämme näinä mutkikkaina ja vaikeina aikoina. Luja varmuus, jota me kannamme sydämessämme, vakaumus, että Jumala ilmoittaa tahtonsa lapsilleen tunnustamansa profeetan kautta, on uskomme ja toimintamme todellinen perustus. Meillä joko on profeetta tai ei ole mitään; ja kun meillä on profeetta, meillä on kaikki.
Kaksitoista vuotta sitten minulla oli tilaisuus yhdessä Hong Kongin lähetyspresidentin kanssa panna alulle työ Filippiineillä. 28. huhtikuuta 1961 pidimme kokouksen, jota me läsnäolijat emme tule koskaan unohtamaan. Meillä ei ollut salia, missä olisimme kokoontuneet. Olimme pyytäneet Yhdysvaltain lähetystöltä luvan kokoontua Amerikan sotilashautausmaan marmorisen muistomerkin tasanteelle Fort McKinleyssä, Manilan ulkolaidoilla. Aloitimme kello 6.30 aamulla. Tuossa pyhässä ja kalliissa paikassa, missä sodan murhenäytelmät palaavat mieleen, me aloitimme rauhan evankeliumin opettamistyön.
Kävimme tapaamassa ainoata syntyperäistä filippiiniläisjäsentä, jonka olimme pystyneet löytämään. Hän kertoi tarinan, jota en ole unohtanut.
Ollessaan poikanen hän löysi eräästä roska-astiasta vanhan, nuhraantuneen Valitut Palat -lehden. Siinä oli tiivistelmä kirjasta, jossa kerrottiin mormonikansan tarina. Se kertoi Joseph Smithistä ja kuvaili häntä profeettana. Tuo *profeetta*-sana vaikutti jotenkin tuohon poikaan. Saattoiko todella olla profeetta maan päällä, hän pohti. Lehti joutui kadoksiin, mutta huoli siitä, oliko todella olemassa elävä profeetta, ei jättänyt häntä milloinkaan sodan pitkien, synkkien vuosien aikana.
Lopulta sota päättyi, ja Yhdysvaltain hallitus avasi Clarkin lentotukikohdan. Tämä filippiiniläinen, David Lagman, sai sieltä työtä. Hän sai tietää, että hänen esimiehensä, ilmavoimien upseeri, oli mormoni. Hän halusi kysyä esimieheltään, uskoiko tämä profeettaan, mutta hän pelkäsi tehdä sellaista. Lopulta hän pitkällisen sisäisen taistelun jälkeen kokosi kylliksi rohkeutta kysyäkseen.
„Oletteko te mormoni, herra?" nuorukainen kysyi. „Kyllä, minä olen", oli suora vastaus. „Uskotteko te profeettaan, onko teillä profeetta kirkossanne", kuului seuraava huolestunut kysymys.
„Meillä on profeetta, elävä profeetta, joka johtaa tässä kirkossa ja opettaa Herran tahtoa."
David pyysi upseeria kertomaan hänelle lisää, ja tuo opetus johti hänen kastamiseensa. Hän oli ensimmäinen Filippiineillä vanhimmaksi asetettu alkuasukas, ja nykyään hän palvelee kirkon pohjoisen Luzonin piirin johtajana ja tietää omasta puolestaan, että maan päällä todella on elävä profeetta.
Voisivatko ketkään ihmiset saada suurempaa siunausta kuin sen, että heitä on johtamassa henkilö, joka saa tietää ja opettaa Jumalan tahdon heidän suhteensa? Meidän ei tarvitse katsoa kauaksi maailmassa tietääksemme, että „viisaiden viisaus katoaa ja ymmärtäväisten ymmärrys joutuu häpeään". Se viisaus, jota maailman tulisi etsiä, on Jumalalta tuleva viisaus. Ainoa ymmärrys, joka pelastaa maailman, on jumalallinen ymmärrys.
„Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7)
Niin oli Aamoksen päivinä ja kaikkina vuosina, jolloin Jumalan pyhät miehet puhuivat sen, mitä Pyhä Henki heille antoi. (Ks. 2 Piet. 1:21.) Nuo muinaiset profeetat eivät vain varoit-

taneet tulevista, vaan mikä tärkeämpää, heistä tuli totuuden ilmoittajia kansalle. Juuri he näyttivät tavan, jolla ihmisten tuli elää, jos he halusivat olla onnellisia ja löytää rauhan elämässään.
Muistan erään tuntemani nuoren miehen, joka oli kristitty ja kokeiltuaan yhtä kirkkoa toisen jälkeen ei pystynyt löytämään yhtäkään, joka olisi opettanut profeetasta. Hän havaitsi, että vain juutalaisten keskuudessa profeetat mainittiin kunnioittavasti, ja niin hän hyväksyi ja omaksui juutalaisuskon.
Kesällä 1964 hän meni New Yorkin kaupunkiin ja kävi maailmannäyttelyssä. Hän astui sisään Mormonipaviljonkiin ja näki kuvat Vanhan Testamentin profeetoista. Hänen sydämensä lämpeni, kun hän kuuli lähetyssaarnaajien puhuvan kunnioittavasti näistä muinaisten aikojen suurmiehistä, joiden kautta Jehova oli ilmoittanut tahtonsa. Kun hän sitten kulki eteenpäin paviljongissa, hän kuuli nykyajan profeetoista – Joseph Smithistä, jota sanottiin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi. Jotakin liikahti hänen sisimmässään. Hänen henkensä otti vastaan lähetyssaarnaajien todistuksen. Hänet kastettiin. Hän palveli lähetyssaarnaajana Etelä-Amerikassa, missä hän sai monia käännynnäisiä. Hän palasi kotiin, ja sen jälkeen hän on ollut välikappaleena perheensä ja muiden saattamisessa kirkkoon. On sydäntälämmittävää kuulla hänen todistavan, että Joseph Smith todella oli Jumalan profeetta ja että kaikki, jotka ovat tulleet hänen jälkeensä, ovat olleet hänen laillisia seuraajiaan tässä korkeassa ja pyhässä kutsumuksessa.

Voisiko kukaan, joka haluaa puolueettomasti lukea Joseph Smithin todistuksen, epäillä, että hän oli suuri tulevien tapahtumien ennustaja? Lähes kolmekymmentä vuotta ennen kuin ammuttiin laukaustakaan, hän ennusti traagisen Yhdysvaltain sisällissodan ja sanoi, että sen jälkeen sota leviäisi kaikkien kansojen keskuuteen. Te ja minä tähän sukupolveen kuuluvat voimme todistaa noiden merkittävien sanojen täyttymisestä.
Hän profetoi, että tämä kansa, joka silloin asui Illinoisin osavaltiossa karkotettaisiin, kärsisi paljon ahdistusta ja tulisi suureksi ja mahtavaksi kansaksi Kalliovuorten keskellä. Se, että me olemme tänä päivänä tässä suuressa tabernaakkelissa Salt Lake Cityn temppeliaukiolla, on todistuksena noiden merkittävien profetian sanojen täyttymisestä.
Samoin on ollut hänen seuraajiensa laita. Kylmänä talvipäivänä vuonna 1849, jolloin esi-isämme Suolajärven laaksossa kärsivät nälkää ja ravitsivat itseään sego-liljan sipuleilla ja ohdakkeensiemenillä, samalla kun kultaa löydettiin Kaliforniassa, Brigham Young seisoi tällä aukiolla sijainneella katetulla korokkeella ja puhui profeetallisia sanoja niille, jotka olivat sitä mieltä, että he voisivat jättää taakseen elämän koettelemukset täällä ja mennä vihreämmille laitumille Kaliforniaan. Hän sanoi muun muassa:
„Meitä on potkittu ojasta allikkoon, allikosta kiinteälle maalle, ja täällä me olemme ja täällä me pysymme. . Me rakennamme tähän paikkaan kaupungin ja temppelin korkeimmalle Jumalalle. Me ulotamme asutuksemme itään ja länteen, pohjoiseen ja etelään ja rakennamme sadoittain kyliä ja kaupunkeja, ja tuhannet pyhät kokoontuvat tänne maan kansojen keskuudesta.
Tästä on tuleva suuri kansojen valtatie. Maan kuninkaat ja hallitsijat ja ylhäiset ja viisaat tulevat tänne meitä tapaamaan . . ."

Miten kukaan, joka seisoo temppelialueen tiedotus- ja vierailukeskuksessa ja näkee satojentuhansien, miljoonienkin vierailevan luonamme vuosittain, voi ollenkaan epäillä, että Brigham Young puhui profeettana? Melkoinen joukko arvohenkilöitä on vuosien kuluessa löytänyt tiensä ensimmäisen presidenttikunnan toimistoon, missä he ovat halunneet erityisesti tavata sen miehen, jonka me olemme hyväksyneet kirkon presidentiksi ja oman aikamme profeetaksi. Näihin henkilöihin kuuluu maan hallitusten johtohenkilöitä, johtajia liike-elämän, kaupan, kasvatuksen ja vapaitten ammattien alalla. Nämä ovat niitä maan „viisaita ja jaloja", joista Brigham Young puhui silloin, kun me olimme hyljeksitty kansa, joka oli eristettynä vuoristoerämaassa. Kaksi viikkoa sitten olimme lentokoneessa matkalla San Franciscosta Sidneyyn Australiassa. Panimme merkille lähellä istuvan nuorukaisen, joka luki kirjaa *Joseph Smith, an American Prophet* (Joseph Smith, amerikkalainen profeetta). Tilaisuuden tarjoutuessa puhuin hänelle. Sanoin hänelle, että olin lukenut tuon kirjan, että olin tuntenut sen kirjoittajan, ja kysyin, mikä siinä kiinnosti häntä. Hän sanoi muun muassa, että hän oli kiinnostunut profeetoista ja että tämä ajatus mahdollisesta nykyajan profeetasta oli kiehtonut häntä. Hän oli lainannut kirjan kirjastosta. Keskustelimme pitkään, ja keskustelun kuluessa annoin todistukseni, että Joseph Smith todella oli profeetta. Hän ei puhunut vain tulevista, vaan mikä tärkeämpää, hän ilmoitti iankaikkisesta totuudesta ja todisti Herran Jeesuksen Kristuksen jumalallisesta tehtävästä. Toivon, että kun tuo nuorukainen jatkaa tutkimuksiaan, hänkin saa sydämeensä samankaltaisen todistuksen. Olen varma, että hän saa.

Olen syvästi kiitollinen, veljeni ja sisareni, niin Joseph Smithistä profeettana, joka oli välikappaleena Kaikkivaltiaan kädessä tämän työn palauttamisessa, kuin myös kaikista niistä, jotka ovat tulleet hänen jälkeensä. Heidän elämänsä tutkiminen paljastaa tavan, millä Herra on valinnut heidät, jalostanut heitä ja muovannut heidät iankaikkisia tarkoituksiaan varten. Joseph Smith selitti erään kerran: "Minä olen kuin korkealta vuorelta alas vierivä suuri, rosoinen kivi...josta helvetti kaikkinensa lohkaisee kulman sieltä ja toisen täältä, ja niin minusta tulee sileä ja kiilloitettu nuoli Kaikkivaltiaan nuoliviineen."

Hän oli vihattu ja vainottu. Häntä ajettiin takaa ja hänet suljettiin vankilaan. Häntä häväistiin ja lyötiin. Ja kun luette hänen historiaansa, näette kehitystä siinä mitä hän puhui. Hänen elämäänsä kehittyi voimaa. Tapahtui jalostumista. Hänessä kehittyi rakkaus toisia kohtaan, joka voitti jopa hänen oman elämänrakkautensa. Tuon rosoisen kiven kulmat loh-

kaistiin pois, ja hänestä tuli sileä nuoli Kaikkivaltiaan käteen.
Näin on ollut myös niiden laita, jotka ovat seuranneet häntä. Pitkien uskollisen palvelun täyttämien vuosien avulla heitä on jalostettu ja seulottu ja kuritettu ja muovattu Kaikkivaltiaan aivoituksia varten. Voisiko kukaan epäillä tätä luettuaan sellaisten miesten kuin Brigham Youngin, Wilford Woodruffin ja Joseph F. Smithin elämästä? Herra hillitsi heidän sydämensä ja jalosti heidän luonteensa valmistaakseen heitä siihen suureen ja pyhään velvollisuuteen, joka myöhemmin laskettiin heidän harteilleen. Näin on hänen laitansa, joka on tänä päivänä kirkkomme presidentti, rakastettu johtajamme, presidentti Harold B. Lee. Toivon, että hän suo minulle anteeksi. En halua hämmentää häntä. Mutta voiko ihminen, joka tietää jotakin hänen elämästään, kieltää, että siihen on sama voima vaikuttanut? Hän on lähtöisin oloista, jotka tänä päivänä luokiteltaisiin köyhyydeksi. Hän tietää omasta kokemuksestaan, mitä kova ruumiillinen työ tarkoittaa. Hän palveli lähetyssaarnaajana, ja useimmat, joiden luo hän meni, torjuivat hänet. Hän uhrasi paljon koulutusta saadakseen. Hän on kokenut vakavan sairauden, jolloin hänen elämänsä näytti olevan hiuskarvan varassa. Hän on vaeltanut murheen syvien ja synkkien laaksojen kautta. Kun katsomme taaksepäin hänen elämäntarinaansa, kaikki näyttää kuuluvan osana kaavaan, jalostusprosessiin, jotta hän ymmärtäisi paremmin toisten koettelemuksia, ahdistuksia, murheita. Ja kuitenkin, kaikki tämä huomioon otettuna, hänessä on suurta hengen eloisuutta, joka nousee traagisen ja murheellisen yläpuolelle ja kohottaa ylemmäs kaikkia niitä, joihin hän on kosketuksissa ja joihin hän vaikuttaa.
Henkilönä, joka on kulkenut hänen kanssaan nuorempana toverina Euroopan ja Englannin lähetyskentillä, olen nähnyt nuorten innokkaina ryhmittyvän hänen ympärilleen silmät kyynelissä ja hymy, suloinen ja kaunis, kasvoillaan. Olen nähnyt lähetyssaarnaajien istuvan hurmaantuneina hänen opettaessaan pyhistä kirjoituksista, hänen puhuessaan Mestarin tavoin niin kuin se, „jolla valta on". Olen lähnyt pienten lasten istuvan miltei liikahtamatta hänen puhuessaan tavalla, jota he ymmärsivät, ja johdattaessaan heitä ymmärtämään sakramentin pyhiä totuuksia.
Olen nähnyt iäkkäitten miesten ja naisten itkevän hänen siunatessaan heitä.
Harvoin olen nähnyt mitään liikuttavampaa kuin silloin, kun eräs vahva nuorukainen syleili presidenttiä ja sanoi sitten, myöhemmin, silmät kyynelten kostuttamina: „En ole koskaan ollut niin lähellä taivasta."
Henkilönä, jolle Henki on todistanut, todistan hänen profeetallisesta kutsumuksestaan ja sanon yhdessä jäsentemme kanssa kaikkialla maailmassa: „Kiitos, Luojamme, sulle profeetoista, joita tietämme toit johtamaan." Olen kiitollinen. Olen varma, että tämän kansan rauha ja edistyminen ja menestyminen riippuvat siitä, tekevätkö he Herran tahdon, kun Herran profeetta sen ilmoittaa. Jos me emme noudata hänen ohjeitaan, me kiellämme hänen pyhän kutsumuksensa. Jos me noudatamme hänen ohjeitaan, Jumala on siunaava meitä.

Alati rukoilen puolestasi,
ja pyydän siunaamaan
profeettani.
Vaikk' varjot vuosien
otsalles saa,
heijastus taivainen sen
kirkastaa . . .
(*MAP-lauluja*, 7)

Jumala elää ja Hän on iankaikkisen totuuden ilmoittaja. Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja tämän kirkon pää. Meillä on maan päällä profeetta, näkijä ja ilmoituksen saaja, joka opettaa meitä. Antakoon Jumala meille uskoa ja itsekuria noudattaaksemme tuota opetusta, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Amen.

Maailmasta vai valtakunnasta?

Howard W Hunter

Lyhyenä aikana, jonka seison tässä puhumassa, haluan todistaa teille tiedostani, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon opetukset ja opit ovat tosia.
Me elämme aikaa, jota on sanottu suurimmaksi valistuksen ajaksi maailman luomisen jälkeen. Nykyajan tieteelliset keksinnöt saattavat ihmismielen ymmälleen. Me tiedämme, että laki, jota noudattamalla näihin saavutuksiin on päästy, on ollut aina olemassa, mutta vasta tänä aikana ihmisen oppi ja ymmärrys ovat lisääntyneet siinä määrin, että hän voi käyttää luonnonlakeja nykymaailman saavutuksiin.
Muutama sukupolvi sitten tavarat valmistettiin käsityönä raaka-aineista, mutta meidän aikanamme massatuotanto on korvannut vanhat menetelmät tehokkuutensa ja paremman laatunsa vuoksi ihmisen taidon ja lahjakkuuden sekä hänen kehittämiensä koneiden ansiosta.
Maatalous antaa toimeentulon yli puolelle maailman asukkaista. Kulkiessamme nykyaikaisilla maanviljelysalueilla, emme näe enää maanviljelijöitä pelloilla hevosineen ja auroineen, kyntämässä vakoa kerrallaan tai koko perhettä yhtäaikaa pellolla sadonkorjuun aikana. Tämä tällainen näyttää kadonneen.

Nykyaikana suuret koneet, joita käyttää sata hevosvoimaa, kyntävät monta vakoa kerrallaan. Muutama vuosi sitten kypsä vilja kaadettiin sirpillä. Lyhteet varastoitiin käsin ja heitettiin ilmaan tuulen eroteltavaksi. Suuret leikkuupuimurit tekevät nyt kaiken työn samalla kertaa kulkiessaan pellolla.

Voimme katsella kaukaisia tapahtumia oman olohuoneemme rauhassa, ilmiö, jota meidän aikaamme edeltäneet sukupolvet olisivat pitäneet ihmeenä. Nykyaikainen elämä edellyttää, että meillä on nopeita tietoyhteyksiä, niin että voimme ottaa yhteyttä ja sopia liiketoimista tai meillä on mahdollisuus ylellisyyteen mennä vieraisille välimatkan pituudesta huolimatta. Eläimet ovat olleet ihmisen kulkuneuvona vuosisatoja, mutta nyt ne ovat väistyneet paljon nopeampien ja mukavampien matkustustapojen tieltä.

Ihmistä on aina kiinnostanut tietää, mitä on virran toisella puolella. Nykyaikana nopea matkustus lentämällä ilman halki tehnyt valtameristä yhtä nopeasti ylitettäviä kuin virrat olivat menneinä vuosina, ja ihminen voi siirtyä nopeasti minne tahansa maailmassa.

Olemme hyvin ylpeitä nykyajan saavutuksista, siitä että meillä on paremmat asunnot, parempaa ruokaa, enemmän mukavuuksia, paremmat terveysolot, paremmat koulunkäyntimahdollisuudet ja korkeampi elintaso, kuin on milloinkaan ollut maailman historian aikana.

Tiedon räjähdysmäinen kasvu, josta maailma on niin ylpeä, ei ole ihmisen ansiota. Se on vain osa Jumalan rajattomasta tiedosta. Kuinka me sitä käytämme, määräytyy sen mukaan, olemmeko me Jumalan valtakunnasta vai maailman ajallisten käsitysten kannattajia.

Monet esi-isäni ovat olleet maailman yleisimmän ammatin harjoittajia, maanviljelijöitä. Monet heistä jättivät sukunsa asuinsijat Englannissa ja muuttivat uuden maailman rannoille, Plymouthin ja Massachusettsin siirtokuntiin. Minut valtaa lämmin tunne, kun luen heidän mieltä ylentävistä kamppailuistaan vastoinkäymisiä vastaan ja heidän perheitään kohdanneista vaikeuksista.

Kirkon varhaiset lähetyssaarnaajat menivät Skotlantiin, Tanskaan ja Norjaan, missä muut varhaiset esivanhempani elivät. He ottivat vastaan evankeliumin opetukset, luopuivat kotimaidensa turvallisuudesta ja osallistuivat Siionin kokoamiseen. Nämä ihmiset kokivat vielä suurempia vaikeuksia kulkiessaan pölyisten tasankojen poikki Keski-Lännessä ja yli Kalliovuorten erämaalaaksoihin työntäen kaikkea maallista omaisuuttaan itse kyhäämissään kärryissä.

Heidän kohtaamansa vaikeudet saattavat kyyneleet niiden silmiin, jotka saavat nauttia heidän olemassaolonsa hedelmiä tänä aikana.

Kertomukset näistä ihmisistä, jotka ovat menneet ennen meitä, ovat kertomuksia uskosta, uskollisuudesta ja päättäväisyydestä. Vaikka he kokivat vaikeuksia, koettelemuksia eikä heillä ollut mukavuuksia, joita pidämme nykyisin välttämättöminä, heidän elämänsä näyttää olleen onnellista, samoin kuin heidän yksityiselämänsä ja perheensä. Heidän kodeissaan vallitsi usko ja rukous – usko Herraan Jeesukseen Kristukseen, ja he rukoilivat Jumalaa ja pyysivät Häneltä tarpeita ja kiittivät Häntä Hänen hyvyydestään heitä kohtaan. Raamattua luettiin kotona, ja sen opetuksiin uskottiin syvällisesti. Elämä oli yksinkertaisempaa, mutta voimmeko sanoa, että tuossa yksinkertaisuudessa oli vähemmän onnea?

Yhteiskunta on tehnyt paljon uudenaikaistaakseen maailman kasvatuksen, tiedonvälityksen, matkustuksen, terveyden, kaupan, asumisen ja monet muut asiat, niin että elintaso nousisi, mutta mitä tämä sosialisointi ja modernisointi ovat tehneet perheelle, yhteiskunnan perusyksikölle? Koskaan ennen ei ole ollut yhtä suurta epävakaisuutta. Avioerot ovat nyt yleisempiä kuin koskaan ennen historian aikana. Nykyaika on siirtänyt kasvatusvastuun perheeltä julkisille laitoksille, missä moderni ajattelu vallitsee ja moraaliset periaatteet on hylätty. Rikollisuus on kasvanut hälyttävästi. Huumeiden käyttö, piittaamattomuus laista, sukupuolitautien lisääntyminen ja kaikenlainen tapainturmelus näyttää olevan hyväksyttyä. Tänä modernismin aikakautena ajatuksen ja tekojen vapautta julistetaan ajattelematta vastuuta, jonka täytyy seurata sellaista vapautta, mikäli yhteiskunnan halutaan pysyvän vakaana. Olemme varmasti yhtä mieltä siitä, että perhe on vakavasti, ellei parantumattomasti, vaurioitunut laitos meidän yhteiskunnassamme.

Aikaisemmin kirkoilla oli johtava rooli, ja ne opettivat ihmisiä uskomaan Jumalaan ja olemaan moraalisesti vakaita. Mitä on tapahtumassa järjestyneelle uskonnolle yhteiskuntaa vakauttavana voimana? Monet suurimmat kristilliset kirkot ovat ilmoittaneet menettäneensä jäseniä ja tuloja uskonnollisten pyrkimystensä mukaisen työn jatkamiseksi. Tässäkin modernismi on kantanut raskaan veron.

Modernismista on tullut päiväkäsky joidenkin uskonnollisessa ajattelussa. Modernistit kannattavat perinnäisen opin uudelleenmuotoilemista sillä perusteella, että nykyajan modernit opilliset ja tieteelliset edistysaskeleet edellyttävät uutta, kriittistä Raamatun, historian ja oppien tulkintaa. Sanaa "modernismi" käytetään usein samassa merkityksessä kuin sanaa "liberalismi". Siihen sisältyy vaatimus, että uskonnollista totuutta on tulkittava jatkuvasti uudelleen modernin tiedon valossa. Siksi tarvitaan uusia ja edistyksellisempiä käsityksiä nykyaikaisen ajattelun ja edistyksen ilmentämiseksi.

Modernistit ovat hyökänneet Raamattua vastaan. Jotkut ovat sanoneet, että tiede ei tue sellaisten Raamatun kertomusten todenperäisyyttä kuin maailman luominen, elämän asettaminen maan päälle, Aadam ja Eeva ja Eedenin puutarha, vedenpaisumus ja monet muut tapahtumat Vanhassa ja Uudessa Testamentissa. Se, mitä jotkut väittävät tänä valistuksen aikana paremmaksi tiedoksi, saa ihmiset pitämään näitä kertomuksia taruina. Voivatko Kristukseen uskovat vastata heille? Yrittäessään saada takaisin uskon menettäneiden kannattajiensa luottamuksen monet vapaamieliset kirkkokunnat ovat luopuneet monista opeista, jopa niin pitkälle, että ne eivät pidä kiinni opista persoonallisen Jumalan olemassaolosta. Ne eivät enää pidä totena ristiinnaulitun Vapahtajan ylösnousemuksen todellisuutta, ja sovitusuhrin oppi on menettänyt uskottavuutensa. Kuinka organisoitu uskonto voi näissä oloissa säilyttää paikkansa yhteiskunnan vakiinnuttavana voimana?

Tänä lisääntyvän tiedon, suurten ajatusten ja vanhan uudistamisen aikana ylenkatsotaan yksinkertaista ja etsitään syvällistä. Evankeliumin yksinkertaiset perustotuudet on unohdettu. Paavali opetti Jeesuksen Kristuksen tosi evankeliumia galatalaisille, ja hänen lähdettyään heidän luotaan heille ilmaantui vääriä opettajia, jotka käänsivät heidät pois hänen opetuksistaan. Se antoi aiheen Paavalille kirjoittaa heille kirjeen, jossa hän kovin sanoin tuomitsee oppinsa vääristelijät. Hän sanoi heille:

"Minua kummastuttaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evan-

keliumiin, joka kuitenkaan ei ole mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu." (Gal. 1:6-8)
Kristillisen kirkon varhaisimmista ajoista asti on opetettu vääriä evankeliumeja – ei todellisuudessa evankeliumeja, kuten Paavali sanoi, sillä on olemassa vain yksi Kristuksen evankeliumi. Tänä aikana ei ole toisin. Ympärillämme on pettymystä ja ajattelun ja opin edistyneisyyttä, jotka herättävät kysymyksiä ja epäilystä. Ne tuntuvat vetävän ihmisiä alas ja hävittävän uskoa ja moraalisuutta Missä sitten on toivo tämän pettymyksen ja moraalisen rappion aikana? Se on tiedossa ja ymmärryksessä Mestarin opettamista totuuksista, joita Jeesuksen Kristuksen kirkon täytyy opettaa poikkeamatta, ja joihin sen jäsenten on uskottava, ja joidenka mukaan heidän on elettävä. Nämä ovat iankaikkisia totuuksia ja tulevat aina olemaan riippumatta yhteiskunnallisista muutoksista, tieteen saavutusten aiheuttamasta kehityksestä tai ihmisen tiedon lisääntymisestä.
Uskon, että voimme olla uudenaikaisia ja nauttia nykyajan maailman hedelmistä ja sen korkeasta elintasosta, ja luullakseni voimme hyötyä nykyajan koulutuksen ja tieteen edistyksestä kääntymättä modernistien teorioihin. Minä uskon Vapahtajan opettamiin evankeliumin periaatteisiin, että ne olivat tosia silloin kun ne annettiin ja että ne ovat tosia tänäkin päivänä. Totuus on iankaikkinen eikä muutu koskaan, ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on aina ajan tasalla muuttuvassa maailmassa.
Tiedon räjähdysmäinen kasvu, josta maailma on niin ylpeä, ei ole ihmisen aikaansaannos. Se on ihmisen saamaa tietoa siitä rajattomasta tiedosta, joka Jumalalla on. Se, kuinka me sitä käytämme, määräytyy sen mukaan, olemmeko me Jumalan valtakuntaa vai osa ajallista maailmaa. Kysymys on yksinkertaisesti tästä: Pyrimmekö me löytämään paikkamme maailmassa maailmallisista ajatuksista, vai koetammeko me löytää paikan Jumalan muuttumattomasta valtakunnasta?
Kuinka kiitollinen olenkaan jäsenyydestäni Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, jolla on poikkeilematon kurssi muuttuvassa maailmassa, joka on tietysti moderni, mutta joka ei lähde arvioimaan uudelleen ja muuttelemaan Vapahtajan ilmoittamia totuuksia osoitukseksi ns. modernisuudestaan. Sellaiselle tielle me emme lähde.
Vastoin monien modernistien näkemystä minä tiedän, että Jumala, meidän iankaikkinen Isämme, elää, että Raamattu on syntynyt innoituksesta ja että myös Mormonin Kirja on innoituksen kautta syntynyt kirja, että Jeesus Kristus, Jumalan Poika, on todellinen persoona ja että Hän elää ja että Hän on vuodattanut verensä meidän tähtemme ja on todella kirjaimellisesti ylösnoussut. Todistan myös, että maan päällä on tänä päivänä Jumalan profeetta.
Siunatkoon Jumala meitä meidän vanhurskaissa pyrkimyksissämme tehdä tyhjiksi hankkeet johtaa meitä maailman teille, että me pysymme paikallamme uskossa ja luottamuksessa, Jumalan valtakunnassa, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Palkinnot, siunaukset, lupaukset

Spencer W. Kimball

Seuraavan kertomuksen on kirjoittanut Roy H. Stetler, Yhdysvaltain itävaltioissa ilmestyvän uskonnollisen lehden julkaisija.
„Tämä tapahtui Krimillä, Livadijassa erään linnan ulkopuolella. Linnasta loistivat valot. Sotilas asteli tarkasti lasketuin askelin edestakaisin vartioiden linnaa, jossa parhaillaan oli menossa maailman ihmisten järjestämä erittäin tärkeä konferenssi. Sotilas näytti olevan ylpeä tehtävästään, sillä kukapa sotilas ei tahtoisi kertoa lapsilleen ja lapsenlapsilleen, että hän oli kerran suorittanut vartiopalvelusta vartioimalla tärkeätä ‚kolmen suuren' kokousta.
Yhtäkkiä ilmestyi pimeydestä aaveen tavoin olento tielle, joka johti linnan pääovelle. Olennon lähestyessä vartija komensi: ‚Seis! Kuka siellä? Tulkaa tänne ja kertokaa kuka olette!' Ja näin sanoessaan vartija sieppasi aseensa olaltaan ja asetti sen tanaan kaiken varalta.
Muukalainen puhui: ‚Haluan tavata miehet, jotka ovat linnassa.'
‚Mahdotonta!', vartija huudahti. ‚Ette voi mennä linnaan. Ettekö tiedä, että kolme suurta kokoontuvat siellä päättääkseen koko maailman tulevaisuudesta? Kenenkään ei ole lupa mennä sisään.'
Mies vastasi: ‚Te sanotte, että kolme suurta ovat siellä. Miksi heitä sanotaan kolmeksi suureksi?'
'He ovat niitä', vartija sanoi, jotka päättävät, miten tätä maailmaa tullaan hallitsemaan.'
Vieras katsoi kiinteästi vartijaan. Hänen silmänsä leimahtivat hänen sanoessaan: ‚Siksi minun täytyy olla heidän joukossaan, koska minä voin auttaa heitä. Minulla on suunnitelma, joka todella toimii ja takaa rauhan maailmaan – jos he vain ottavat käyttöön suunnitelmani.'
Sotilas nauroi: ‚Menkää pois, mies; teillä ei ole valtakirjaa.'

Mies vastasi: ‚Valtakirjaako? Ehkäpä ei — täällä.‘ Ja lähtiessään hän kohotti kätensä tervehdykseen. Vartija näki ruman arven hänen kädessään. Sitten hän katsahti toiseen käteen, ja siinäkin oli arpi. 'Oletteko ollut taistelussa?' hän kysyi hieman leppeämmin. ‚Näen haavat käsissänne.‘

Muukalainen kääntyi takaisin. ‚En luullut, että huomaisitte‘, hän sanoi. ‚Ei, en ole saanut näitä haavoja taistelussa.‘ Tämän sanottuaan hän katosi äkisti, ikään kuin pimeys olisi nielaissut hänet.

Vartija katsoi hänen jälkeensä ja kummasteli. ‚Olisihan minun pitänyt tietää!‘ hän huudahti. ‚Kunpa vain olisin päästänyt hänet sisään!‘ Ja tyrmistyneenä hän lysähti maahan."

Mies oli Hän, joka toi siunauksia kaikille maan asukkaille. Mies oli Hän, joka puhui niistä, jotka esittäisivät muukalaiselle tämän kysymyksen:

„Mitä ovat nämä haavat sinun käsissäsi ja jaloissasi? Silloin he tulevat tietämään, että minä olen Herra, sillä minä sanon heille: Nämä haavat ovat ne haavat, joilla minua haavoitettiin ystävieni huoneessa. Minä olen se, joka ylennettiin. Minä olen Jeesus, joka ristiinnaulittiin. Minä olen Jumalan Poika." (LK 45:51-52)

Ja muistaessamme, että elämä on palkintojen ja rangaistusten aikaa, harkitkaamme tänään hieman tuota myönteistä puolta, palkintoja, jotka saamme Häneltä ollessamme kuuliaisia.

„Ja kulkiessaan Galilean järven rantaa hän näki kaksi veljestä, Simonin, jota kutsutaan Pietariksi, ja Andreaan, hänen veljensä, heittämässä verkkoa järveen; sillä he olivat kalastajia.

Ja hän sanoi heille: ‚Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia‘.

Niin he jättivät kohta verkot ja seurasivat häntä." (Matt. 4:18-20) Ja kaksi muuta, Jaakob ja Johannes, Sebedeuksen pojat, lähtivät seuraamaan Häntä.

Kahdesta veljesparista tuli Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleita.

Ja vakuutan teille, että tuo on suurimpia kaikista siunauksista, jotka ketään ihmistä voivat kohdata, ja se on myös kunnia. Tarkalleen kolmekymmentä vuotta sitten tästä päivästä laskettuna, miltei tunnilleen 30 vuotta sitten 7. lokakuuta 1943 polvistuin presidentti Heber J. Grantin jalkain juuressa ja minut asetettiin Jeesuksen Kristuksen apostoliksi. 76:nnessa ilmoituksessa, jota sanotaan Näyksi, luvataan siunauksia:

„... että heidät, kun he pitävät käskyt, pestäisiin ja puhdistettaisiin kaikista heidän synneistään, ja he saisivat Pyhän Hengen siihen valtaan asetetun ja sinetöidyn suorittaman kätten päällepanon kautta,

ja ne, jotka uskon kautta voittavat ja ovat sinetöityjä lupauksen Pyhällä Hengellä, jonka Isä vuodattaa kaikkien niiden päälle, jotka ovat vanhurskaita ja totisia;

nämä ovat ne, jotka ovat Esikoisen seurakunta;

nämä ovat ne, joiden haltuun Isä on antanut kaiken;

Nämä ovat ne, jotka ovat pappeja ja kuninkaita, jotka ovat saaneet hänen täyteydestänsä ja hänen kirkkaudestansa;

ja ovat Korkeimman pappeja Melkisedekin järjestyksen mukaan, joka oli Eenokin järjestyksen mukaan, joka oli Ainosyntyisen Pojan järjestyksen mukaan,

minkä vuoksi, niin kuin on kirjoitettu: he ovat jumalia, niin, Jumalan poikia.

Sen tähden kaikki on heidän, elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on heidän, ja he ovat Kristuksen, ja Kristus on Jumalan, ja he tulevat voittamaan kaiken." (LK 76:52-60)

„Nämä tulevat asumaan Jumalan ja hänen Kristuksensa tykönä iankaikkisesta iankaikkiseen.

... nämä ovat ne, jotka tulevat esiin vanhurskaiden ylösnousemuksessa ...

... nämä ovat ne, jotka ovat vanhurskaita, täydellisiksi tehtyjä Jeesuksen, uuden liiton välimiehen kautta, joka aikaansai tämän täydellisen sovituksen vuodattamalla oman verensä." (LK 76:62, 65, 69)

„Ja hän [Jeesus] kierteli kautta koko Galilean ja opetti heidän synagoogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi ...

Ja häntä seurasi suuri kansan paljous Galileasta ..." (Matt. 4:23, 25) sekä muualta.

„Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja ... hänen opetuslapsensa [tulivat] hänen tykönsä. Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi:

‚Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.

Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä.

Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.

Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.

Autuaita ovat puhdassydämiset sillä he saavat nähdä Jumalan.

Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta.

Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa.

Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän

palkkanne on suuri taivaissa . . .' " (Matt. 5:1-12)

Näyttää siltä, että Jeesuksen sydän oli aina tulvillaan siunauksia.

Profeetta Joseph kirjoittaa:

„Ja niin me näimme selestisen kirkkauden, joka voittaa kaikessa, ja jossa Jumala, Isä, hallitsee valtaistuimellaan iankaikkisesta iankaikkiseen,

jonka valtaistuimen edessä kaikkeus kumartaa nöyrästi kunnioittaen ja antaa hänelle kunnian iankaikkisesta iankaikkiseen." (LK 76:92-93)

„Ja toinen on selestisen kirkkaus, niin kuin auringon kirkkaus on toinen." (LK 76:96)

Ja vielä:

„Mutta Herran työt ovat suuret ja ihmeelliset ja hänen valtakuntansa salaisuudet, jotka hän näytti meille ja joiden kirkkaus ja voima ja herraus käy yli kaiken ymmärryksen." (LK 76:114)

„. . . ei myöskään ihminen voi tehdä niitä tiettäviksi, sillä ne voi nähdä ja ymmärtää ainoastaan Pyhän Hengen voiman kautta, jonka Jumala antaa niille, jotka häntä rakastavat ja puhdistautuvat hänen edessään,

ja joille hän antaa tämän etuoikeuden nähdä ja tietää itse." (LK 76:116-117)

Ilmoitus vuodelta 1832, joka tunnetaan Näkynä, alkaa näin:

„Kuulkaa, oi te taivaat, ja ota korviisi, maa, ja iloitkaa sen asukkaat, sillä Herra on Jumala, eikä ole muuta Vapahtajaa kuin hän.

Suuri on hänen viisautensa, ihmeelliset ovat hänen tiensä ja hänen tekojensa ääriä ei kukaan voi tulla tuntemaan.

Hänen tarkoituksensa eivät raukene, eikä kukaan voi pidättää hänen kättään.

Iankaikkisesta iankaikkiseen hän on sama, eikä hänen vuosillansa ole loppua.

Sillä näin sanoo Herra: Minä, Herra, olen laupias ja armollinen niitä kohtaan, jotka minua pelkäävät, ja minä iloitsen voidessani antaa kunnian niille, jotka palvelevat minua vanhurskaudessa ja totuudessa loppuun saakka.

Suuri on oleva heidän palkkansa ja ikuinen on oleva heidän kirkkautensa." (LK 76:1-6)

Ja kun Hän antaa siunauksen, se toteutuu; kun Hän antaa lupauksen, se täyttyy. Vuonna 1831 Herra sanoi:

„Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut enkä kiellä sitä; ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa, vaan toteutuu kaikki, olipa se sitten puhuttu minun oman ääneni tai minun palvelijoideni äänen kautta." (LK 1:38)

Herran sanoma oli rakkauden ja rauhan sanoma.

Alkaessaan valmistella apostoleitaan ristiinnaulitsemiseensa Herra sanoi: „. . . joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö." (Joh. 14:12)

Me muistamme kertomuksen Aabrahamista — miten kolme miestä tuli hänen tykönsä Mamren tammistossa ja hän kumartui maahan. He kysyivät: „Missä vaimosi Saara on? ja jatkoivat:

„. . . . vaimollasi Saaralla on . . . oleva poika . Mutta Saara kuunteli majan ovella hänen takanansa.

Mutta Aabraham ja Saara olivat iäkkäät, eikä Saaran enää ollut, niinkuin naisten tavallisesti on.

Sentähden Saara naurahti itseksensä ja ajatteli: ‚Heräisikö minussa, näin kuihduttuani, vielä halu? Ja myös minun herrani on vanha.'

Mutta Herra sanoi Aabrahamille: ‚Miksi Saara nauroi ajatellen: „Synnyttäisinkö minä todella, minä, joka olen näin vanha?"

Onko mikään Herralle mahdotonta? . . . tulevana vuonna . . . Saaralla on . . . poika.' " (1 Moos. 18:9-14)

Mikään ei todellakaan ole mahdotonta Herralle. Hänen lupauksensa täyttyvät.

Vuonna 1833 Herra antoi lupauksia, joihin meidän ei koskaan tulisi suhtautua kevyesti:

Hän sanoi: „. . . murhan enkeli on kulkeva heidän ohitseen . . . eikä ole surmaava heitä", palauttaen mieleemme Egyptin päivät.

Heillä on oleva terveyttä, niin Hän sanoi, voimaa ja väkevyyttä luissaan ja terveyttä ruumiissaan.

Ja ehkäpä vielä edellisiäkin suurempi lupaus: „. . . ja he tulevat löytämään viisautta ja suuria tiedon aarteita, vieläpä salattuja aarteita." (Ks. LK 89:18-21.)

Kaikki nämä siunaukset on tarkoitettu meille kaikille, jotka muistamme nämä sanat ja vaellamme kuuliaisuudessa.

„Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni", hän alituisesti sanoi omilleen. (Joh. 14:15)

Meressä on syvyyksiä, joihin pintaa piiskaavat myrskyt eivät koskaan pääse koskettamaan. Niillä, jotka elämässä pääsevät syvyyksiin, joiden hiljaisuudessa kuuluu Jumalan ääni, on tasapainottava voima, joka kantaa heidät tasapainoisina ja vakaina vaikeuksien hirmumyrskyn halki.

On niin monia kauniita lupauksia. Kun lukee pyhiä kirjoituksia tai selailee niiden sivuja, näyttää kuin melkein kaikki olisi vain palkintoa, todistus Herran käskyjen mukaan elämisestä.

Ja Herralta tuli vielä eräs juhlallinen lupaus:

„. . . hänet [joka elää vanhurskaudessa] muutetaan silmänräpäyksessä . . ." (LK 101:31)

„Kuulkaa nämä sanat. Katso, minä olen Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja. Kätkekää tämä sydämiinne ja antakaa ikuisuuden vakavuuden pysyä mielessänne.

Olkaa raittiit. Pitäkää kaikki minun käskyni." (LK 43:34-35)
Vielä eräs luvattu siunaus:
„Sillä hyväksi näkemänäni aikana minä olen tuleva maan päälle tuomitsemaan, ja minun kansani tullaan lunastamaan, ja se on hallitseva minun kanssani maan päällä." (LK 43:29)
Psalmeissa meille on luvattu seuraava siunaus. Hän sanoi:
„Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat . . .
Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka seisoa hänen pyhässä paikassansa?
Se, jolla on viattomat kädet ja puhdas sydän . . . Hän saa siunauksen Herralta ja vanhurskauden pelastuksensa Jumalalta." (Ps. 24:1-5)
Sitten oman armotaloutemme aikana tulee tämä suuri palkinto:
„Sillä kaikki, jotka haluavat siunauksen minun käsistäni, noudattakoot lakia, joka on määrätty sen siunauksen saamiseksi." (LK 132:5)
Sitten Hän puhuu iankaikkisuuden siunauksista. Hän sanoi niistä, jotka pitävät käskyt ja elävät kelvollisina:
„. . . [he] kulkevat ohi enkeleiden ja jumalien, jotka on sinne määrätty, korotukseensa ja kirkkauteensa kaikessa, niin kuin heidän päidensä päälle on sinetöity, ja tämä kirkkaus on oleva jälkeläisten täyteys ja jatkuminen aina ja iankaikkisesti.
Silloin he tulevat olemaan jumalia, koska heillä on kaikki valta, ja enkelit ovat heille alamaisia.
. . . jos te otatte minut vastaan maailmassa, niin te tulette tuntemaan minut ja saamaan korotuksenne, niin että missä minä olen, siellä tekin tulette olemaan." (LK 132:19-20, 23)
Hän puhui Israelin lapsille. Meille Hän lupaa tänä päivänä saman:
„Ja minä käännyn teidän puoleenne ja teen teidät hedelmällisiksi ja annan teidän lisääntyä ja pidän liittoni teidän kanssanne.
Ja te saatte syödä vanhaa, viime vuoden satoa, ja te joudutte viemään vanhan pois uuden tieltä.
Ja minä panen asumukseni teidän keskellenne enkä viero teitä.
Ja minä vaellan teidän keskellänne ja olen teidän Jumalanne, ja te olette minun kansani." (3 Moos. 26:9-12)
Poistuessaan heidän keskuudestaan Hän lupasi:
„Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." (Joh. 14:27)
Kaikki tämä — voiko enää pyytää tai toivoa enempää? Kaikki nämä siunaukset ja vielä paljon muita jokaiselle meistä, joka on halukas elämään käskyjen mukaan ja olemaan toimissaan totuudellinen ja kunnioitettava.
Todistan, että Jumala on antanut eräitä ehtoja vastaan meille kaiken tämän ja tuhansia muita lahjoja. Hän on perustanut totisen kirkkonsa maan päälle. Tämä on Hänen kirkkonsa. Hän on antanut meille täydellisen ohjelman, joka vie meitä kohti täydellisyyttä, ja Hän on antanut meille profeettoja meitä johtamaan ja opastamaan. Ja tänä päivänä presidentti Harold B. Lee on tämän valtakunnan ja tämän kansan johtaja, hän on Jumalan profeetta. Tiedän tämän. Tästä todistan vakavasti Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Saamme itsekunnioitusta tietäessämme, keitä olemme

Harold B. Lee

Rakkaat veljeni ja sisareni ja ystäväni, sallinette minun käyttää muutaman hetken puhuakseni vähän eräästä asiasta, joka nykyään on suurena huolenaiheena meille kaikille. Tarkoitan kauhistuttavaa itsekunnioituksen puutetta, joka ilmenee niin monista ihmisistä. Tätä osoittavat heidän pukeutumistapansa, heidän käytöstapansa sekä löyhän sukupuolimoraalin hyökyaallot, jotka näyttävät maanvyörymän tavoin liikkuvan maailman ylitse.

Näemme keskuudessamme niin monia, jotka näyttävät hylkäävän säädyllisyyden periaatteet eli käsityksen ajan hyväksi osoittamien sanojen merkityksestä, sanojen, joilla aikojen alusta asti on ollut todellista merkitystä esi-isillemme, sanojen, jotka ovat olleet luomassa luonteenlujuutta ja vanhurskautta ja sopuisuutta ja ykseyttä ja rauhaa maailmassa.

On olemassa iankaikkisia sanoja, jotka oikein ymmärrettyinä ja opetettuina ja käytettyinä tuovat pelastuksen jokaiselle miehelle, naiselle, pojalle ja tytölle, joka elää tällä hetkellä tai on elänyt tai tulee elämään maailmassa.

Joistakuista saattaa tuntua vanhanaikaiselta puhua puhtauden, rehellisyyden, siveellisyyden, uskon, luonteenlujuuden hyveistä, mutta juuri nämä ovat ominaisuuksia, jotka ovat muovanneet suurmiehiä ja -naisia ja osoittaneet tien, jota kulkemalla me voimme saada ilon tässä nykyisessä elämässä ja iankaikkisen ilon tulevassa maailmassa. Juuri nämä ominaisuudet ovat elämämme ankkureita, jotka uhmaavat koettelemuksia, murhenäytelmiä, vitsauksia ja sodan julmuuksia, jotka tuovat vanavedessään hirveätä hävitystä, nälkää ja verenvuodatusta.

Ne, jotka eivät ota vaarin niiden varoituksista, jotka pyrkivät opettamaan näitä periaatteita, ja valitsevat vastakkaisen suunnan, tulevat lopulta havaitsemaan olevansa säälittävässä tilassa, mikä on niin usein nähtävissä keskuudessamme. Profeetta Jesaja kuvaili vaikuttavasti näitä murheellisia seurauksia toistaessaan Jumalan sanat, jotka tulivat hänelle hänen yrittäessään varustaa kansaansa maailman pahuutta vastaan. Lainaan hänen sanansa:

„Minä luon... rauhan, rauhan kaukaisille ja läheisille, sanoo Herra, ja minä parannan hänet. Mutta jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi tyyntyä ja jonka aallot kuohuttavat muraa ja mutaa. Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani." (Jes. 57:19-21)

Toiset profeetat ovat julistaneet samalla tavalla, niin voimallisesti, että on mahdotonta käsittää väärin sitä, että „jumalattomuus ei koskaan ole ollut onnea". (Al. 41:10)

Mietiskellessäni rukoillen syitä, joiden vuoksi joku valitsee tien, jota profeetta Jesaja niin dramaattisesti kuvailee - että ihminen, joka on poikennut tieltä, joka olisi tuonut hänelle rauhan, on kuin levoton meri, joka kuohuttaa mutaa ja kuraa - olen tullut tulokseen, että kaikki on seurausta yksilön itsekunnioituksen puuttumisesta. Kuunnelkaa näitä viisauden sanoja niiden huulilta, joiden elämä on ollut seuraamisen arvoinen ja jotka ovat todella kokeneet ne aikakaudet, joista he puhuvat. Lainaan seuraavat sanat:

"Itsekunnioitus - kaiken hyveellisyyden kulmakivi."
- Sir John Frederick William Herschel
(1792-1871), brittiläinen fyysikko

Toiset ovat julistaneet:

"Itsekunnioitus on komein vaate, johon ihminen voi verhoutua, ylentävin tunne, joka voi innoittaa mieltä."
Samuel Smiles
(1812-1904), skotlantilainen elämäkertakirjailija

"Jokainen ihminen leimaa itseensä oman hintansa. Toiset maksavat meille sen hinnan, minkä vaadimme itsestämme. - Ihmisen oma tahto määrää hänen suuruutensa tai pienuutensa."
- Johann von Schiller
(1859-1905), saksalainen runoilija, näytelmäkirjailija ja filosofi

Eräs lähipaikkakunnalla asuva viehättävä äiti kirjoitti minulle seuraavasti: "Rakastan maatani, rakastan miestäni, rakastan lapsiani, rakastan Jumalaani, ja miten tämä on mahdollista? Koska rakastan todella itseäni."

Tällaisia ovat itsekunnioituksen hedelmät. Päinvastaisessa tapauksessa, silloin kun ihmisellä ei ole tätä rakkautta itseään kohtaan, josta tämä sisar puhuu, on odotettavissa toisenlaisia seurauksia. Hän lakkaa rakastamasta elämää. Tai jos hän menee naimisiin, hän menettää rakkautensa vaimoonsa ja lapsiinsa, hänellä ei ole rakkautta kotia kohtaan tai kunnioitusta sitä maata kohtaan,

jossa hän asuu, ja lopulta hän menettää rakkautensa Jumalaan. Maassa esiintyvät mielenosoitukset, epäjärjestys ja rakkauden puute perheen keskuudessa, vanhemmilleen tottelemattomat lapset, yhteyden menettäminen Jumalaan — nämä kaikki ovat seurausta siitä, että ihminen on menettänyt kaiken itsekunnioituksensa.

Muistan kerran, jolloin minut oli kutsuttu puhumaan miehille, joista suurin osa ei ollut edistynyt kirkossa siitä syystä, että heiltä puuttui halua tai käsitys siitä, miten tärkeätä oli noudattaa tiettyjä vaatimuksia, jotka olivat ylentämisen edellytyksenä. Minun oli määrä puhua aiheesta „Kuka minä olen?" Tutkistellessani tätä aihetta ja lukiessani Jumalan sanaa valmistautuakseni tähän tehtävään käsitin heti, että minun piti puhua aiheesta, joka on ensisijaisen tärkeä meille jokaiselle aivan samoin kuin se oli tärkeä noille miehille, joihin epäilemättä kuului joitakuita, jotka eivät olleet löytäneet itseään ja joilta puuttui luja perustus, jolle rakentaisivat elämänsä.

Lasten huliganismi, nuorison paatuneisuus ovat useimmiten vain yritys herättää huomiota tai saada suosiota, kun ulkonäkö tai henkiset lahjat eivät sitä suo. Niinpä kaikkeen tympääntynyt tyttö tai ruokkoamaton poika heijastavat usein vain yksilön, joka tavoittelee pintakiillon tai kieroutuneen käyttäytymisen avulla (kummallisella tavalla) sitä määrittelemätöntä ominaisuutta, mitä he ehkä pitävät viehätysvoimana — hän yrittää kömpelösti saada osakseen huomiota käytöksellä, joka on varma merkki tuosta sisäisestä epävarmuudesta, joka johtuu puutteellisesta käsityksestä ihmisen todellisesta minuudesta ihmisolentona.

Kuka minä sitten olen? Ne, jotka ovat vajavaisia tässä tärkeässä tiedossa ja jotka tästä syystä eivät pysty pitämään itseään niin korkeassa arvossa kuin siinä tapauksessa, että he ymmärtäisivät, ovat vailla itsekunnioitusta.

Saanen aloittaa tähän kysymykseen vastaamisen esittämällä kaksi kysymystä. Ne ovat pyhistä kirjoituksista, ja niiden tulisi juurtua jokaisen sieluun.

Psalmista kirjoitti: „. . . mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen? Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal'olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella." (Ps. 8:5-6)

Ja seuraava on kysymys, jonka Herra esitti Jobille: „Missä olit silloin, kun minä maan perustin? Ilmoita se, jos ymmärryksesi riittää . . . kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat?" (Job. 38:4-7)

Jos muutamme nämä pyhissä kirjoituksissa esitetyt kysymykset yksinkertaisempaan muotoon, profeetat kysyvät näissä kohdissa meiltä jokaiselta vain: „Mistä olet tullut? Miksi olet täällä?"

Tunnettu psykologi MacDougall (1871—1938) sanoi kerran: „Ensimmäinen tehtävä ihmisen auttamiseksi moraaliseen uudistumiseen on, mikäli mahdollista, hänen itsekunnioituksensa palauttaminen." Muistan myös vanhan englantilaisen kutojan rukouksen: „Oi Jumala, auta minua säilyttämään hyvä käsitys itsestäni." Tämän pitäisi olla jokaisen sielun rukous — ei väärin kehittynyt itsensä arvostaminen, joka johtaa kopeuteen, itserakkauteen tai julkeuteen, vaan vanhurskas itsekunnioitus, joka voitaisiin määritellä sanomalla, että se on „uskoa omaan arvoon, uskoa siihen, että on arvokas Jumalalle ja arvokas ihmisille".

Harkitkaa nyt näitä vastauksia niihin tutkaileviin kysymyksiin, joiden täytyy olla syöpyneinä kaikkien niiden tietoisuuteen, jotka ovat eksyneet pois tai eivät tässä sekavassa maailmassa ole itsensä arvioimisessa päätyneet oikeaan lopputulokseen. Toivon, että sinä rajoitettuna aikana, joka minulla on käytettävissäni, ääneni kantaisi jonkin matkaa tämän vaivatun maailman masentavan synkkyyden yli.

Apostoli Paavali kirjoitti: „Ja vielä: meillä oli ruumiilliset isämme kurittajina, ja heitä me kavahdimme; emmekö paljoa ennemmin olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme?" (Hebr. 12:9)

Tämä viittaa siihen, että kaikilla maan päällä elävillä, joilla on isä maan päällä, on samalla tavoin myös heidän henkensä isä. Siksipä Mooses ja Aaron kasvoilleen langetessaan huudahtivat: „Oi Jumala, sinä Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki: jos yksi mies rikkoo, vihastutko silloin koko seurakuntaan?" (4 Moos. 16:22. Englanninkielisestä kuningas Jaakon käännöksestä suoraan käännettynä sanat „sinä Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki" kuuluvat: „. . . kaiken lihan henkien jumala . . ." — Suom. huom.)

Huomatkaa, miten he sanoivat Herralle: „. . . kaiken lihan [koko ihmiskunnan] henkien Jumala [Isä] . . ."

Aabrahamin kautta tulleista ilmoituksista saamme nähdä välähdykseltä, kuka ja mikä henki on:

„Niin Herra oli näyttänyt minulle, Aabrahamille, ne älyt, joiden järjestys toteutettiin ennen kuin maailma oli; ja kaikkien näiden joukossa oli monia jaloja ja suuria; .

ja Jumala näki, että nämä sielut olivat hyvät, ja hän seisoi heidän keskellänsä, ja hän sanoi: Nämä minä olen tekevä hallitsijoikseni, sillä hän seisoi niiden keskellä, jotka olivat henkiä; ja hän näki,

että he olivat hyvät; ja hän sanoi minulle: Sinä, Aabraham, olet yksi heistä; sinut valittiin ennen kuin sinä synnyit." (KH Aabr. 3:22-23) Tässä meille sanotaan, että kaikki, jotka olivat uskollisia tuossa kuolevaisuutta edeltäneessä maailmassa, saisivat lisää, että he saisivat fyysisen ruumiin tässä maallisessa olemassaolossa eli toisessa asemassa ja lisäksi, mikäli he pitäisivät ilmoitusten välityksellä annetut Jumalan käskyt, heille lisättäisiin „kirkkautta heidän päidensä päälle aina ja iankaikkisesti". (KH Aabr. 3:26)

Tuossa kirjoitusten kohdassa on monta tärkeätä totuutta. Ensiksikin siinä määritellään, mikä henki on fyysiseen ruumiiseemme verrattuna. Miltä se näytti tuossa aikaisemmassa maailmassa (pystyimmekö näkemään sen kuolevaisesta ruumiistamme erillisenä)? Myöhempien aikojen profeetta antaa vastauksen Hengen johdattamana:

„. . . se, mikä on hengellistä, on sen kaltaista, mikä on ajallista; ja se, mikä on ajallista, sen kaltaista, mikä on hengellistä; ihmisen henki hänen olemuksensa kaltainen, niin myös eläimen ja jokaisen muun olennon henki, mitkä Jumala on luonut." (LK 77:2)

Seuraava totuus, jonka opimme edellä mainitusta pyhien kirjoitustusten kohdasta on se, että te ja minä, jotka olemme olleet henkiä ja joilla nyt on ruumis, olimme niiden joukossa, jotka läpäisivät tuon ensimmäisen kokeen ja joille annettiin oikeus saapua maan päälle kuolevaisina olentoina. Jos me emme olisi läpäisseet tuota koetta, me emme olisi täällä kuolevaisine ruumiinemme, vaan meiltä olisi kielletty tämä etuoikeus ja me olisimme seuranneet saatanaa eli Lusiferia, millä nimellä hänet tunnettiin, kuten yksi kolmasosa luoduista hengistä teki aikaisemmassa olemassaolossa, menettäen samalla oikeuden kuolevaisen ruumiin saamiseen. Näitä henkiä on nyt keskuudessamme, mutta vain henkimuodossaan, yrittämässä edelleenkin tehdä tyhjäksi pelastussuunnitelman, jota noudattamalla kaikki pääsisivät osallisiksi suuresta kirkkaudesta eli saisivat palata Jumalan, Isämme, tykö, Hänen, joka antoi meille elämän.

Niinpä Vanhan Testamentin profeetat julistivat kuolemasta: „Ja tomu [tarkoittaa kuolevaista ruumistamme] palajaa maahan, niinkuin on ollutkin, ja henki palajaa Jumalan tykö, joka sen on antanutkin." (Saarn. 12:7)

On selvää, ettemme me voi palata paikkaan, missä emme ole koskaan olleet, joten kuolemasta puhuessamme me puhumme yhtä ihmeellisestä tapahtumasta kuin syntymä, sillä sen kautta me palaamme Isämme tykö, joka on taivaassa; opettihan Mestarikin opetuslapsiaan rukoilemaan: „Isä meidän, joka olet taivaassa."

Mainitsemani pyhien kirjoitusten kohta esittää vielä selvästi erään totuuden [KH Aabr. 3:22-23], nimittäin sen, että monet, kuten esimerkiksi Aabraham, valittiin, ennen kuin he syntyivät – kuten Herra sanoi Moosekselle ja myös Jeremiaalle. Asia sai vielä syvempää merkitystä, kun myöhempien aikojen profeetta Joseph Smith selitti: „Uskon, että jokainen ihminen, joka kutsutaan tekemään tärkeätä työtä Jumalan valtakunnassa, kutsuttiin ja asetettiin siihen työhön jo ennen maailman luomista." Sitten hän lisäsi tämän: „Uskon, että minut ennalta-asetettiin siihen työhön, jota minut on kutsuttu tekemään." (Ks. *Documentary History of the Church*, osa 6, s. 364.)

Mutta on syytä esittää varoitus: Huolimatta kutsumuksesta, josta pyhissä kirjoituksissa puhutaan „ennalta-asettamisena", meille on myös julistettu Hengen kautta: „Katso, monet ovat kutsutut, mutta harvat ovat valitut . . ." (LK 121:34)

Tästä selviää, että vaikka meillä täällä on vapaa tahtomme, on monia, jotka ennen maailman luomista ennalta-asetettiin korkeampaan asemaan, kuin mihin he täällä ovat valmistautuneet. Vaikka he olisivat saattaneet olla niiden jalojen ja suurien joukossa, joiden keskuudesta Isä julisti valitsevansa johtomiehensä, he saattavat jäädä valitsematta tuohon tehtävään täällä kuolevaisuudessa. Sitten Herra esittää tämän kysymyksen: „. . . Ja miksi he eivät ole valitut?" (LK 121:34)

Annettiin kaksi vastausta. Ensiksi: „Koska heidän sydämensä ovat niin suuresti mieltyneet siihen, mikä on tästä maailmasta . . ." Ja toiseksi „he pyrkivät saamaan kunniaa ihmisiltä". (LK 121:35)

Saanen nyt, yhteenvetona kaikesta juuri lukemastani, esittää taas teille jokaiselle kysymyksen: „Keitä te olette?" Te kaikki olette Jumalan poikia ja tyttäriä. Teidän henkenne luotiin ja te elitte järjestettyinä älyinä jo ennen maailman luomista. Teitä on siunattu ruumiilla, koska te täytitte tietyt käskyt tuossa kuolevaisuutta edeltäneessä tilassa. Nyt te olette syntyneet johonkin perheeseen, johonkin kansakuntaan, palkaksi siitä, että elitte oikein ennen tänne tulemistanne, ja sellaisena aikana maailmanhistoriassa — kuten apostoli Paavali opetti Ateenan miehille ja Herra ilmoitti Moosekselle — joka on määrätty niiden uskollisuuden perusteella, jotka elivät jo ennen tämän maailman luomista.

Kuulkaa nyt apostoli Paavalin merkitykselliset sanat hänen voimallisessa saarnassaan „tuntemattomasta Jumalasta" hänen puhuessaan ihmisille, jotka tietä-

mättömyydessään palvoivat kivisiä ja vaskisia ja puisia kuvia:

„Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä.

Ja hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrätyt ajat ja heidän asumisensa rajat,

että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää — hänet, joka kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä." (Ap. t. 17:24, 26-27)

Tässäkin Herra on antanut Moosekselle valaisevan lisäselvityksen, joka on kirjoitettu 5 Mooseksen kirjaan:

„Kun Korkein jakoi perinnöt kansoille, kun hän erotteli ihmisten lapset, silloin hän määräsi kansojen rajat israelilaisten luvun mukaan." (5 Moos. 32:8)

Muistakaa nyt, että tämä sanottiin Israelin lapsille, ennen kuin he olivat saapuneet „Luvattuun maahan", joka oli oleva heidän perintömaansa.

Pankaa sitten merkille tämä seuraava jae: „Sillä Herran kansa on hänen osuutensa, Jaakob on hänen perintöosansa." (5 Moos. 32:9)

Näyttää siis varsin selvältä, että ne, jotka ovat syntyneet Jaakobin sukuun, hänen jota myöhemmin nimitettiin Israeliksi, ja hänen jälkeläisensä, jotka tultiin tuntemaan Israelin lapsina, syntyivät maineikkaampaan sukuun kuin ketkään muut kaikista niistä ihmisistä, jotka tulivat maan päälle kuolevaisina olentoina.

Näyttää siltä, että kaikki nämä palkinnot luvattiin eli ennalta-asetettiin ennen maailman luomista. Tähän asiaan on varmasti vaikuttanut ratkaisevasti elämä, jota elimme tuossa kuolevaisuutta edeltäneessä henkimaailmassa. Jotkut ehkä asettavat kyseenalaisiksi nämä olettamukset, mutta samalla he hyväksyvät kyselemättä sen uskon, että jokainen meistä tullaan täältä maan päältä lähdettyämme tuomitsemaan kuolevaisuuden aikana tekemiensä tekojen mukaan. Eikö ole aivan yhtä järkevää uskoa, että se, mitä me olemme saaneet täällä tässä maanpäällisessä elämässä, annettiin meille kullekin niiden ansioiden mukaan, joita meillä kullakin oli ennen tänne tuloamme?

Me saamme eräässä toisessakin asiassa pyhistä kirjoituksista paljon ymmärrystä. Meillä kaikilla on tahtomme vapaus, minkä muutamat, joissa ilmenee niskuruuden henki, katsovat tarkoittavan, että he ovat vapaita tekemään mitä heidän mieleensä johtuu, mutta tämä ei ole vapaan tahdon oikea merkitys profeettain selityksen mukaan. Pyhissä kirjoituksissa he ovat määritelleet tahdonvapauden seuraavasti:

„Sen tähden ihmiset ovat vapaita lihan mukaan; ja kaikki, mikä on ihmiselle hyväksi, on heille annettu. Ja kaikkien ihmisten puolesta tehdyn suuren välitystyön tähden he voivat vapaasti valita vapauden ja iankaikkisen elämän taikka vankeuden ja kuoleman, perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti; sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset tulisivat onnettomiksi, kuten hän itse." (2 Ne. 2:27)

Apostoli Paavali kiteytti toteamuksen ruumiimme pyhyydestä seuraavaan: "Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä? Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette." (1 Kor. 3:16-17)

Ja hän sanoi vielä niille, jotka oli kastettu kirkon jäseniksi, että he olivat saaneet erityisen lahjan, joka oli Pyhä Henki. Näin hän opetti: „Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? ... Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne." (1 Kor. 6:19-20)

Jos me saamme jonkun henkilön ajattelemaan, mitä nuo sanat tarkoittavat, silloin voimme alkaa käsittää, mitä edellä lainaamani tunnettu psykologi MacDougall tarkoitti sanoillaan: „Ensimmäinen tehtävä ihmisen auttamiseksi moraaliseen uudistumiseen on, mikäli mahdollista, hänen itsekunnioituksensa palauttaminen." Miten tuo itsekunnioitus voidaan palauttaa paremmin kuin auttamalla häntä täysin ymmärtämään vastaus kysymykseen: „Kuka minä olen?"

Kun me näemme jonkun käyttäytymisen, ulkoasun, puhetavan ja täyden piittaamattomuuden säädyllisyyden perusvaatimuksista osoittavan, että häneltä puuttuu kunnioitus itseään kohtaan, silloin me näemme pelottavan esimerkin ihmisestä, josta saatana on päässyt voitolle, sillä Herra selitti, että saatana pyrkisi „eksyttämään ja sokaisemaan ihmisiä ja johdattamaan heitä vankeina tahtonsa mukaan ..." ja että hän yrittää „hävittää ihmisen vapaan tahdon". (Ks. KH Moos. 4:1-4.) Tämä on kaikkien niiden kohtalo, „jotka eivät tahdo kuulla minun ääntäni" (KH Moos. 4:4), näin julisti Herra Moosekselle.

Joitakin vuosia sitten luin eräiden pappismiesten laatiman raportin joukosta tapauksia, joissa opiskelijat olivat tehneet itsemurhan. Perusteellisen tutkimuksen jälkeen he päätyivät seuraavaan vakaaseen lopputulokseen: „Niiden oppilaiden ajatuselämä, jotka ottivat hengen itseltään, oli niin puutteellinen, että kun he kohtasivat elämässään vakavan kriisin, heillä ei ollut mitään mihin tarttua,

ja niin he valitsivat pelkurin poispääsytien."

Sellainen voisi olla niiden ihmisten kauhea tila, joita Mestari kuvaili vertauksessa, johon Hän päätti vuorisaarnansa:

„Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka huoneensa hiekalle rakensi.

Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen sortuminen oli suuri." (Matt. 7:26-27)

Herran iankaikkinen tarkoitus Hänen pelastussuunnitelmassaan selitettiin Moosekselle: „Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39)

Ensimmäinen tavoite tuossa iankaikkisessa suunnitelmassa oli se, että me kaikki tulisimme maan päälle ja saisimme fyysisen ruumiin, ja sen jälkeen seuraavien kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen henki ja ylösnoussut ruumis eivät enää olisi kuoleman alaisia. Kaikki tämä oli ilmainen lahja jokaiselle elävälle sielulle, sillä selittihän Paavalikin: „Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa." (1 Kor. 15:22)

Siitä, mitä tämä merkitsee parantumattomaan tautiin kuolevalle tai äidille, jolta on lapsi riistetty, on ehkä havainnollisena esimerkkinä nuori äiti, jota kävin tapaamassa sairaalassa muutamia vuosia sitten. Hän sanoi minulle: „Olen ajatellut tätä kaikkea perinpohjaisesti. On samantekevää, menenkö pois nyt vai elänkö 70- tai 80- tai 90-vuotiaaksi. Mitä pikemmin pääsen paikkaan, missä voin toimia ja tehdä kaikkea sellaista, mistä saan iankaikkista iloa, sitä parempi kaikille asianosaisille." Häntä lohdutti ajatus, että hän oli elänyt elämänsä niin, että oli kelvollinen pääsemään Jumalan kasvojen eteen, mikä on samaa kuin iankaikkinen elämä.

Se, miten tärkeätä on käyttää hyväksi jokainen hetki siitä kallisarvoisesta ajasta, joka meille kullekin on täällä suotu, iskostui voimallisesti mieleeni erään omassa perhepiirissäni sattuneen tapahtuman johdosta. Nuori äiti saapui pienen pellavatukkaisen, suloisen kuusivuotiaan tyttärensä kanssa isovanhempia tapaamaan. Äiti kysyi, haluaisimmeko kuulla kauniin uuden lastenlaulun, jonka tytär juuri oli oppinut Alkeisyhdistyksen luokassaan. Nuoren äidin säestäessä tyttönen lauloi:

„Oon lapsi Jumalan,
ja saavuin maailmaan,
kotihin, jonne vanhemmat
mua antoi hoitamaan.
Oon lapsi Jumalan,
ja paljon tarvitsen.
Sanansa auta oppimaan,
kun vielä kykenen.
Oon lapsi Jumalan,
Hän siunaa minua
ja päästää luokseen takaisin,
jos tahdon totella.
(Kertosäe)
Auta, neuvo, opasta
mua tieni tuntemaan.

Tieto mulle opeta,
mi matkaan vaaditaan."

— *Laula kanssani*, B-76

Hänen isovanhempansa eivät voineet pidättää kyyneliään. Ei heillä silloin ollut aavistustakaan siitä, että tuolla pikku tytöllä oli tuskin aikaa saada äidiltään kaikki se opetus, joka oli hänelle tarpeen jotta hän voisi palata takaisin taivaalliseen kotiinsa, kun tuo pikku äiti jo otettiin äkisti pois kuoleman kautta ja hän joutui jättämään toisille vastuun vastauksen löytämisestä tuon lapsen rukouksen pyyntöihin, tytön opettamisesta ja valmistamisesta ja johtamisesta läpi epävarmuutta täynnä olevan elämän.

Kuinka erilaista kaikki olisikaan, jos me todella käsittäisimme taivaasta peräisin olevan sukulaisuutemme Jumalaan, taivaalliseen Isäämme, Jeesukseen Kristukseen, Vapahtajaamme ja vanhempaan Veljeemme, ja toinen toiseemme.

Vastakohtana ylimaalliselle rauhalle, sen kaltaiselle, jota tunsi tuo suurenmoinen sisar, jonka luona kävin sairaalassa, on niiden kauhistava tila, joilla ei kuolemaa lähestyessään ole tuota suurta lohtua, sillä Herra on sanonut meille selvästi: „. . . voi niitä, jotka eivät kuole minussa, sillä heidän kuolemansa on katkera." (LK 42:47)

Irlantilainen filosofi ja näytelmäkirjailija George Bernard Shaw (1856—1950) sanoi: „Jos me kaikki käsittäisimme, että me olemme saman isän lapsia, me emme enää huutaisi toisillemme yhtä paljon kuin nykyään."

Puheeni nyt lähestyessä loppuaan toivon, että olisin antanut teille ja muille, jotka eivät vielä ole kuunnelleet tällaisia neuvoja, jotakin, mikä herättää teidät ajattelemaan vakavasti, keitä te olette ja mistä olette tulleet; ja samalla toivon, että olisin saanut herätetyksi sielussanne päätöksen alkaa tästä lähin osoittaa suurempaa itsekunnioitusta ja kunnioitusta Jumalan temppeliä, teidän ruumistanne kohtaan, jossa asuu taivaallinen henki. Kehotan teitä sanomaan uudelleen ja uudelleen itsellenne, kuten Alkeisyhdistys on opettanut lapsia laulamaan: „Oon lapsi Jumalan", ja näin tehdessänne alkakaa jo tänään elää lähempänä niitä ihanteita, jotka tekevät elämästänne onnellisemman ja hedelmällisemmän, koska te olette saaneet käsityksen siitä keitä olette.

Suokoon Jumala, että jokainen

meistä tänään täällä olevista eläisi niin, että kaikki keskuudessamme olevat voisivat meidän tavallamme nähdä — ei meitä, vaan sen, mikä on jumalallista ja lähtee Jumalasta. Kun me näin näemme, mitä niistäkin, jotka ovat eksyneet, voi tulla, rukoilen, että he saisivat voimaa ja päättäväisyyttä nousta ylemmäs ja ylemmäs, korkeammalle ja eteenpäin kohti iankaikkisen elämän suurta päämäärää, ja myös, että minä tekisin osani pyrkimällä niin esimerkilläni kuin sanoillani näyttämään tietä, tekemään parhaani.

Esitän vielä vakavan todistukseni niiden sanojen totuudesta, jotka Mestari lausui nyyhkyttävälle Martalle: „Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut." (Joh. 11:25)

Kiitän Jumalaa siitä, että minäkin voin sanoa samassa hengessä kuin Martta, joka todisti sen mukaan kuin Henki oli hänelle todistanut, sielunsa syvyyksistä: „Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan." (Ks. Joh. 11:27.)

Herramme ja Mestarimme, Jeesuksen Kristuksen, maailman Vapahtajan nimessä, tapahtukoon niin. Amen.

Presidentti Harold B. Leen puhe yleisessä pappeuskokouksessa

Harold B. Lee

Pappeusveljeni: Olemme kokoontuneet tänä iltana suureen tilaisuuteen. Te ette ole tulleet tänne huvittelemaan. Otaksuttavasti olette tulleet tänne saadaksenne oppia, haluatte ohjeita. Olette kuulleet täällä puhuttavan hyvin tärkeistä asioista, joita teidän on syytä ajatella. Suosittelen, että ajattelette vakavasti kaikkea, mitä täällä on sanottu.

On muutamia asioita, joista haluan puhua, ennen kuin päätämme tämän kokouksen.

Olemme juuri palanneet suurenmoiseksi kokemukseksi muodostuneesta Münchenin aluekonferenssista. Siellä oli 14 000 pyhää yli kahdeksasta Euroopan maasta, mm. Saksasta, Ranskasta, Espanjasta, Italiasta, Itävallasta, Belgiasta, Hollannista ja Sveitsistä. Sen lisäksi siellä oli runsaasti osanottajia Saksan Demokraattisesta Tasavallasta. Osan väkeämme sallittiin tulla "rautaesiripun" takaa, kuten me sitä kutsumme. Lisäksi oli tietysti joukko meitä Amerikasta. Tämä edellytti erittäin huolellisia ja laajoja valmisteluja puheiden kääntämiseksi viidelle eri kielelle, kuudelle englanti mukaan luettaessa.

Se oli valtava haaste, ja me sanoimme päättäessämme konferenssia:" Veljet ja sisaret, johtavien auktoriteettien on mahdotonta oppia 17 eri kieltä, joilla opetamme evankeliumia tänä päivänä. Mutta kuinka yksinkertaista olisikaan, jos te kaikki yrittäisitte oppia englantia oman äidinkielenne lisäksi? Kyllähän te oppisitte yhden kielen, englannin, mutta ette voi odottaa johtavien auktoriteettien oppivan 17 eri kieltä."

Nähtävästi joku kuunteli, sillä olemme kuulleet, että näiden maiden paasto- ja todistuskokouksissa on sanottu: "Meille on sanottu, että meidän pitää oppia englantia. Ryhtykäämme siis toimeen ja tehkäämme jotakin asian hyväksi." Ja minusta tuntuu, että henki on luotu. Nämä ihmiset tulivat saadakseen selvät merkit siitä, mitä heidän pitäisi tehdä.

Ajatelkaa näissä maissa menneisyydessä käytyjä sotia, poliittisia erimielisyyksiä, jotka eräiden maiden välillä ovat sodan aikana vallinneet, ja nyt me voimme koota heidät kaikki saman katon alle. Me toistimme heille, mitä apostoli Paavali oli sanonut galatalaisille: "Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista, sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa... perillisiä lupauksen mukaan." (Gal. 3:28-29)

Sitten me sanoimme sanoja muuttaen: "Te ette ole englantilaisia, ettekä saksalaisia, ette ranskalaisia ettekä espanjalaisia, ette italialaisia ettekä itävaltalaisia, ette belgialaisia ettekä hollantilaisia, vaan te olette kaikki yhtä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Huolimatta poliittisista erimielisyyksistä, joita teillä on ollut eri maiden kanssa, teissä nyt, koska te olette Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä, sodan täytyy loppua, mitä teihin itseenne tulee."

Jos me osaisimme ajatella tätä, kuten tunsimme yhä veljeyttä näiden eri maiden asukkaiden seurustellessa keskenään, meillä oli pois lähtiessämme tunne, että jos - kuten sanoin tämän konferenssin ensimmäisessä puheessa, mitä George Bernard Shaw on sanonut: "Jos me kaikki käsittäisimme, että me olemme saman Isän lapsia, me lakkaisimme huutamasta toisillemme, niin kuin me teemme." Me kaikki olemme yhtä suurta perhettä. Ja sen pitäisi soveltua ei ainoastaan poliittisiin asioihin, vaan sen pitäisi sopia meidän kanssakäymiseemme toistemme kanssa. Mitä me teemmekin poliitikkoina tai ollessamme mukana kilpailussa ajallisista asioista, meidän täytyy sanoa: "Koska minulla on elävän Jumalan pappeus, minä olen taivaallisen Isän edustaja, ja Hän voi toimia minun kauttani. En voi langeta tekemään eräitä asioita, jotka olisin muuten voinut tehdä, koska minulla on Jumalan pappeus."

Nähdessämme, millainen tunne siellä vallitsi, meistä on tuntunut, että meidän pitäisi jatkaa näitä aluekonferensseja. Ensimmäinen tällainen konferenssi pidettiin Manchesterissä, Englannissa, missä oli noin 14000 ihmistä. Seuraavaksi olimme Mexico Cityssä, jossa oli edustajia kaikista Keski-Amerikan maista ja Meksikosta. Siellä oli 16000 ihmistä, ja oli innoittavaa nähdä, mitä siellä oli tapahtunut sen jälkeen kun kävimme siellä

ensimmäisen kerran vuonna 1945. Nähdä kokouksia, jotka silloin pidettiin monta kertaa maalattiaisissa taloissa! Monet naiset tulivat paljain jaloin, mikä oli osoitus äärimmäisestä köyhyydestä; hyvin harvoja johtajia - ja nyt palata takaisin näiden muutamien vuosien jälkeen ja nähdä yhden katon alla hyvin puettuja, hienoja johtajia, jotka ottavat vastuuta piispakunnissa, vaarnan johtokunnissa, korkean neuvoston jäseninä, vaarnan lähetysjohtajina - se on yksi ihmeitä. Maailma kysyy: "Kuinka te pystytte tekemään sellaista?" Ja on olemassa vain yksi vastaus: että kun meistä tulee Jumalan valtakunnan kansalaisia, meidän täytyy olla erilaisia miehiä ja naisia, koska pappeus merkitsee osuutta Jumalan valtakunnan kuninkaallisessa taloudessa.

On toinenkin asia, josta haluaisin puhua. Viime kesäkuussa ilmoitimme eräistä rakennemuutoksista NVK:ssa. Aaronin pappeuden NVK on nyt 12-18 -vuotiaille, ja Melkisedekin pappeuden NVK on 18-25 -vuotiaille nuorille aikuisille. 26 täyttäneet kuuluvat harrastusryhmään. Ja tämän viimemainitun ryhmän ilmoittamamme tarkoitus oli kiinnittää huomiota niihin, jotka eivät tähän mennessä ole osallistuneet toimintaan. He ovat tulleet monta kertaa luoksemme viime vuosien aikana ja sanoneet: "Meillä ei ole mitään, minne mennä. Emme kuulu Apuyhdistykseen. Emme ole nuoria aikuisia. Käymme sakramenttikokouksessa, käymme pyhäkoulussa. Miksei meillä voi olla ohjelmaa, joka olisi meitä varten? Ja niin tämä organisaatio, joka on perustettu, etenee nyt, ja sen on tarkoitus keskittyä jokaiseen yksilöön ja saada heidät tuntemaan, että he ovat tarpeellisia, ja kirkon johtajien pitää olla eturintamassa näiden ohjelmien toteuttamisessa, jotka on tarkoitettu näihin ikäryhmiin kuuluvia varten.

On olemassa merkkejä suuresta innostuksesta niiden taholta, jotka nyt kuuluvat tämän ohjelman piiriin, mutta valitettavasti olemme saaneet surullisiakin tietoja, kun eräät tästä ohjelmasta kuulleet ovat kirjoittaneet meille. Veljet, saanen lukea yhden tai pari mielipidettä, ja jos ne sattuvat olemaan yleisesti paikkansa pitäviä, toivon, ettei niitä tarvitse toistaa kovin usein.

Tässä eräs sisar kirjoittaa meille: "Vaikka minulla onkin suurempi sielunrauha, tunnen aika ajoin masentuvani. Piispani ilmoitti minulle kirkon harrastusryhmistä. Täälläpäin ohjelma on vielä kovin uusi, eivätkä monet ihmiset ole vielä kuulleet siitä mitään. Minä sain tietää siitä vasta noin kuukausi sitten. Olen varma, että on olemassa monia, jotka tarvitsevat tätä ohjelmaa, mutta he ovat pettyneet, koska monet piispat alueella, jossa me olemme, eivät ole ottaneet sitä käyttöön. Siksi he eivät oikein yritä asettua johtamaan tämän ohjelman alulle panoa."

"Jos joku haluaa päästä selestiseen valtakuntaan, hänen on mentävä naimisiin kelvollisen henkilön kanssa", eräs toinen sisar kirjoittaa, "ja oltava itse kelvollinen. Joskus erehdymme puolison valinnassa, mikä johtaa toisinaan avioeroon. Tai voimme jäädä leskiksi, ja on joitakin, jotka eivät ole löytäneet oikeaa elämäntoveria 25 vuoden iässä."

"Olipa syy mikä tahansa", eräs sisar kirjoittaa, "halu tuntea itsensä 'tarpeelliseksi' on hyvin voimakas. Ilman harrastusryhmää naimaton henkilö, joka on täyttänyt 26 vuotta, on kuin viides pyörä. Useimmat puheet kirkossa keskittyvät täydelliseen perheyksikköön. Kannatan sitä täysin, ja sitä pitäisi edistää."

Sitten tässä on sisar, joka kertoo kokemuksestaan. Hänen miehensä kuoli, ja sitten hän kirjoittaa: "Kun hautajaiset olivat ohi, otin viisi lastani ja menin kotiin, ja minut jätettiin sinne vajoamaan tai yrittämään pysyä pinnalla. Minä vajosin. Olin aivan yksin. Kuinka minä pystyisin pitämään huolta viidestä lapsestani? Kyllä, aivan niin, piispa pitäisi huolen, että en näe nälkää ja että meistä pidettiin huolta, ja meillä oli kylliksi syötävää jne., mutta tarvitsimme jotakin muuta sen lisäksi."

Ja sitten hän sanoi näin: "Tarvitsen harrastusryhmää, koska minun täytyy tietää, että maailmassa on muitakin ihmisiä, joista tuntuu samalta kuin minusta. Minun täytyy tavata muita leskiä, joiden on onnistunut kasvattaa lapsensa menestyksellisesti, ilman ongelmia, joita heillä psykologien mukaan on. Minun täytyy tietää, että jonkun ihmisen ongelmat ovat suurempia kuin minun, niin että näen siunaukseni ja osaan antaa niille arvoa. Tarvitsen ihmisiä, joille voin puhua, ja jotka ymmärtävät täysin minun ongelmani ja tarpeeni. Tarvitsen harrastusryhmää, koska minun täytyy oppia käsittelemään omia ongelmiani. Ensimmäinen asia, minkä opin leskenä, oli että kukaan muu ei auta paitsi hätätilanteissa, eikä aina silloinkaan. Heti, kun hautajaiset oli pidetty, minut jätettiin, toistan sen vielä, vajoamaan tai yrittämään pysyä pinnalla."

Hän jatkoi: "Sitten, teidän koko perheelle tarkoitetut luokkanne eivät auta meitä hiukkaakaan, mutta harrastusryhmäluokka, johon menin tänä syksynä, opetti minulle, kuinka voin kommunikoida perheeni ja ystävieni kanssa. Te ette voi mitenkään käsittää täysin meidän tarpeitamme ettekä ongelmiamme, paitsi kokemalla ne itse. Tiedättekö, millaista on menettää vaimonsa tai miehensä kuoleman kautta? Se ei ole lainkaan samaa, kuin jos menettäisi isänsä tai edes tyttärensä. Minä tiedän; menetin molemmat, ennen kuin menetin mieheni. Tiedättekö, millaista on kulkea avioeron helvetin läpi? Tiedättekö, millaista on olla yli 26-vuotias tyttö ja yhä naimaton? Ette voi tietää. Me tarvitsemme toisiamme. Toiset meistä tarvitsevat pienryhmätoimintaa. Toiset meistä tarvitsevat toimintaa suurissa ryhmissä, minne voimme mennä ja puhua jollekulle ihmisille ja käydä kylässä. Aina meitä ei haluta puhua. Harrastusryhmä ei ole ystäväpalvelu tai avioliittotoimisto. Sellaisena se johtaisi täydelliseen epäonnistumiseen. Meidän vaarnassamme on naisia, jotka haluaisivat nähdä paikkoja, mutta ei yksin. He tulevat pieniin tilaisuuksiimme toivoen tapaavansa muita naisia, joilla on samanlainen halu nähdä paikkoja. Eräs nainen ostaa kausikortin sinfoniakonsertteihin joka vuosi, ja vieläkin hän odottaa, että joku lähtisi hänen kanssaan.

Emme pidä siitä, että meidät kutsutaan mukaan nuorten avioparien toimintaan. Minulle on kuin lyönti vasten kasvoja, kun nuoret avioparit tai vanhimmat ilmoittavat, että harrastusryhmä on tervetullut heidän juhlaansa. Tiedän, että ette ehkä ymmärrä, miksi se on minusta niin vastenmielistä, mutta toiset harrastusryhmään kuuluvat, joiden kanssa olen keskustellut, ymmärtävät ja useimmat muut ajattelevat samoin. Minusta tuntuu, että tämä uusi harrastusryhmäohjelma on Jumalan innoittama. Juuri sitä me tarvitsemme, jos se tehdään, niin kuin pitäisi. Tarvitsin sitä kahdeksan ja puoli vuotta sitten. Kiitos Herran, johtajamme tekee paljon oman osuutensa toteuttamiseksi. Tunnustatteko te meidät erityiseksi ihmisryhmäksi, kauan unohdetuksi ja laiminlyödyksi, jolla on erityisiä ongelmia ja erityisiä tarpeita ja erityisiä harrastuksia? Jotkut meistä kasvattavat erikoisia lapsia, isättömiä poikia, äidittömiä tyttäriä. Heillä on erityisiä ongelmia ja erityisiä tarpeita. Ellei meidän tarpeitamme täytetä, lyötte laimin myös joitakin heidän tarpeitaan."

Nyt, pappeusveljet, jos nyt tietäisitte, millä tavalla nämä uudet ohjelmat ovat syntyneet, tietäisitte, että ne eivät ole tulleet aivoriihestä, jonkun mielikuvituksen tuotteena. Se tapahtui hartaimman rukoilemisen jälkeen, mitä uskoisin koskaan kokeneeni. Me tiedämme, ja me ilmoitimme, kun se esiteltiin, että tämä on tullut Herralta. Tämä on osoitus asiasta, jonka Herra antoi meille tehtäväksi erityisen tarpeen täyttämiseksi. Mutta minua huolestuttaa, kun luen näitä asioita, joissa sisaret vetoavat meihin, jotta yrittäisimme tehdä jotakin herättääksemme toimintaa siellä, missä piispat tai seurakunnanjohtajat eivät ole saaneet käsitystä siitä, mistä siinä oikein on kyse.

Huolto-ohjelman alkuaikoina ihmiset sanoivat kaikkialla, minne minä menin: "Veli Lee, kuinka huolto-ohjelma menee?" Ja minä vastasin: "Juuri niin hyvin, kuin kunkin seurakunnan piispa panee sen menemään. Joissakin seurakunnissa se on epäonnistunut täysin. Toisissa se menee erinomaisesti." Ja aivan samoin on tapahtumassa nyt aloittamamme ohjelman kanssa.

Joissakin paikoissa näemme innokkuuden; jos toiminta aloitettaisiin nyt, näkisitte nuorten ihmisten innokkuuden ja näiden nuorten leskien, eronneiden ja niiden, jotka eivät ole löytäneet kumppania. Jos voimme saada heidät mukaan, kun heidän innokkuutensa ja odotuksensa ovat suuria, siitä tulee suuria, ja meidän täytyy pyytää teitä veljiä muistamaan, että nämä asiat tulevat lähteestä, josta te veljet halauatte saada ohjeita. Pyydän teitä, älkää päästäkö vaipumaan näitä ihmisiä, jotka vetoavat meihin, että te kuuntelisitte johtajianne ja noudattaisitte ohjeita, joita on annettu tämän harrastusryhmän toiminnasta.

Nyt haluaisin puhua toisesta asiasta. On olemassa eräitä esimerkkejä, jotka osoittavat erään tarvealueen, joka koskee suoranaisesti yli 25-vuotiaita nuoria miehiä, jotka jostakin syystä, jota on vaikea ymmärtää, pappeuden haltijoina, pakoilevat velvollisuuksiaan aviomiehinä ja isinä.

Presidentti Joseph F. Smith sanoi: "Herran huone on järjestyksen huone, ei epäjärjestyksen huone, ja tämä tarkoittaa, ettei Herrassa ole vaimoa ilman miestä eikä miestä ilman vaimoa", kuten Herra on sanonut, "ja että kukaan mies ei voi ilman naista pelastua ja saada korotusta Jumalan valtakunnassa, eikä kukaan nainen voi yksinään saavuttaa täydellisyyttä ja korotusta Jumalan valtakunnassa. Tätä se tarkoittaa. Jumala sääti avioliiton aikojen alussa." (*Conference Report*, huhtikuu 1913, s. 118, myös Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi* [Helsinki: MAP-kirkko, 1971], osa 3, s. 1)

Presidentti Smith sanoi edelleen tämän, mikä osuu aivan sen ytimeen, mitä haluan tähdentää: "Haluan tähdentää tätä. Haluan Siionin nuorten miesten oivaltavan, ettei tämä tapa solmia avioliitto ole ihmisten perustama. Se on Jumalasta. Se on kunnioitettava, eikä kukaan mies, joka on avioliittoiässä ja jää naimattomaksi, elä uskontonsa mukaan. Avioliittoa ei ole laadittu yksinkertaisesti vain ihmisen mukavuudenhalua silmälläpitäen, tyydyttämään hänen oikkujaan ja ajatuksiaan, jotta hän voisi mennä naimisiin ja erota, hyväksyä ja sitten hylätä mielensä mukaan . . . Avioliitto on ihmissuvun säilyttäjä. Ilman sitä Jumalan aivoitukset raukeaisivat tyhjiin, hyveellisyys häviäisi ja antaisi sijaa paheelle ja turmelukselle, ja maa olisi autio ja tyhjä . . .

Jokaisen nuoren koko kirkossa tulisi ymmärtää tämä läpikotaisin. Kirkkomme auktoriteettien ja järjestöjemme opettajien tulisi terottaa ihmisten mieliin avioliiton pyhyyttä ja opettaa velvollisuutta solmia avioliitto, sen mukaan kuin meille on myöhempinä aikoina siitä ilmoitettu. Tässä suhteessa kirkossa tulisi tapahtua uudistuminen, olisi luotava mieliala, joka suosii kunniallista avioliittoa ja joka estää kirkkoon kuuluvia nuoria miehiä ja naisia solmimasta avioliittoa muulla tavalla kuin Jumalan hyväksymän valtuuden kautta. Eikä kenenkään miehen, jolla on pappeus, joka on kelvollinen ja avioliittoon soveliaassa iässä, tulisi jäädä naimattomaksi . . .

Monet ihmiset kuvittelevat, että avioliitossa on jotakin synnillistä; tähän on vaikuttamassa luopioperinne. Tämä ajatus on väärä ja hyvin vahingollinen. Päin vastoin, Jumala ei vain hyväksy avioliittoa, vaan Hän on antanut sen käskyksi." (Joseph F. Smith, *Evankeliumin oppi* [Helsinki: MAP-kirkko, 1971], osa 3, s. 1)

Eräänä iltana toimistooni tuli kaunis äiti ja seitsemän lasta. Luulen, että olen tarpeeksi kaukana, ja luultavasti kukaan ei arvaa, kenestä puhun. Hän on hyvin lahjakas nuori nainen, mutta hän sanoi: "On tullut aika, jolloin minun täytyy ajatella eroamista miehestäni." Niinpä aloin kysellä hänen miehestään. Hän vastasi tämän olevan hyvä häntä kohtaan. Hän piti hyvin huolta perheestään, mutta jotenkin avioliiton romanttinen hohto, nyt kun heidän lapsensa olivat jo melko suuria, oli nyt saattanut vaimon pisteeseen, jossa hän oli alkanut ajatella, että kenties, jos hän olisi vapaana, hänellä saattaisi mennä paremmin kuin miehensä kanssa, joka oli hänen lastensa isä. Meillä oli melkoinen keskustelu siitä, mutta eräänä aamuna, konferenssin ensimmäisen kokouksen jälkeen tämä suloinen nuori nainen tuli luokseni ja sanoi kyynelten vieriessä pitkin hänen poskiaan: "Olen saanut vastauksen jokaiseen ongelmaan. Tämä kokous on muuttanut minun elämäni. Olen nyt erilainen nainen, koska ymmärrän sellaista, mitä en ole koskaan ennen ymmärtänyt. Minä menen takaisin. Pidän huolta perheestäni. Rakastan miestäni, ja korjaan virheet, joita minussa on, joista luulen useimpien vaikeuksien johtuvan."

Veljet, me elämme aikaa, jolloin voi olla monia tämän kaltaisia, jolloin mies voi kokea elämänmuutoksen kuten naiset tietyssä iässä, ja ehkä avioelämän intiimihetkien halu on häneltä mennyt ohi. Mutta tässä vaimo nyt on, ja hän saattaa sanoa: "Minä näytän sentään vielä joltakin, enkä ole ihan vanhakaan vielä, ehkä minun pitäisi lähteä omille teilleni ja löytää muuta seuraa." Tällaisia kevytmielisiä ajatuksia joillakin naisilla on, niin psykologit sanovat. Sellaisen ei pidä koskaan saada sijaa tässä kirkossa.

Vihin erään parin avioliittoon noin 10-15 vuotta sitten. Jokin aika sitten sain tältä äidiltä kirjeen. Kirjeen alussa ajattelin: "Tässä on taas yksi kariutunut temppeliavioliitto." Mutta sitten kirjeen sävy alkoi muuttua. Hän sanoi: "Kun ajattelimme, että olimme lopussa ja että oli enää yksi mahdollisuus, hankkia avioero, meille sanottiin, että meidän pitäisi keskustella piispamme kanssa. Aluksi epäröimme, koska hän oli vasta nuori mies. Hän oli nuorempi kuin me. Mutta hän oli piispamme, ja me menimme tapaamaan häntä. Me vuodatimme sielumme nuorelle piispallemme. Hän istui ja kuunteli vaiti, ja kun keskustelumme loppui, hän sanoi yksinkertaisesti: 'Niinpä niin, vaimollani ja minulla, meilläkin oli ongelmia, ja me opimme ratkaisemaan omat ongelmamme.' Mitään muuta maailmassa hän ei sanonut. Mutta tiedättekö, että jotakin tapahtui tuon nuoren piispan sanojen seurauksena. Menimme pois ja sanoimme: 'Jos he osaavat ratkaista ongelmansa, niin mitä vikaa meissä on?' "

Opettakaa niitä, joilla on vaikeuksia, menemään seurakunnan isän, heidän piispansa, luokse. Kukaan maailman psykiatreista ja avioliittoneuvojista ei voi antaa kirkon uskollisille jäsenille

parempaa neuvoa kuin seurakunnan piispa. Te piispat, älkää epäröikö sanoa, että avioliitto on Jumalan laki ja Hänen säätämänsä, eikä Herrassa ole vaimoa ilman miestä eikä miestä ilman vaimoa, kuten apostoli Paavali sanoi.

Sallikaa minun sanoa vielä vähäsen tästä avioliittoasiasta. Tämä saattaa kuulostaa vähän rohkealta yllyttää avioliittoon niitä, jotka ovat ohittaneet naimaiän, mutta eräissä maissamme, joissa me saamme uusia käännynnäisiä, olemme järkytykseksemme huomanneet, että muutamat miehet lykkäävät avioliittoa kunnes he ovat nelissäkymmenissä tai ylikin, eivätkä he ole koskaan puhuneet avioliitosta. Olen lainannut kirkon presidentin sanoja. Presidentti Joseph F. Smith, joka on sanonut meille selkein sanoin,että tänä aikana jumalattomuuden tulva on peittämässä sivistyneen maailman ja että yksi suuri syy siihen on avioliiton laiminlyöminen. Se on menettänyt pyhyytensä suuren enemmistön silmissä. Parhaimmillaan sitä pidetään lain edellyttämänä sopimuksena, mutta useammin vahinkona, hetken päähänpistona tai keinona tyydyttää himoja; ja kun liiton pyhyys unohdetaan tai jää huomaamatta, silloin piittaamattomuus avioliittolupauksista nykyisen massojen moraalisen kasvatuksen mukaan on vain joutava pikkuseikka, mitätön ajattelemattomuus.

Veljet, meidän täytyy ajatella uudestaan velvollisuuksiamme pappeuden haltijoina. Luullakseni minulla on täällä kirje eräältä sisarelta, joka kuvastaa jotakin siitä, mitä eräät tällaiset tytöt joutuvat kokemaan. Luullakseni voin lukea tämän rikkomatta luottamusta, kertomatta hänen nimeään. Hän kertoo omista kokemuksistaan, ja muut hänen tapaamansa henkilöt ovat kertoneet samaa. Eräs mies on seurustellut hänen kanssaan vuosikausia, ja hän tulee käymään erityisesti ruoka-aikaan. Nainen on 27-vuotias.

Tässä on toinen, joka sanoo: "Olen 40-vuotias naimaton nainen." Toinen sanoo: "Olen 30-vuotias naimaton nainen." Ja sitten he kaikki sanovat jokseenkin samaa, ja toistamatta näitä kertomuksia, niissä kaikissa lukee suunnilleen samaa: "Viimeiset puolitoista vuotta olen seurustellut 33-vuotiaan miehen kanssa. Me tapaamme toisiamme melkein joka päivä. Olen kysynyt neuvoa piispaltani, ja vaikka hän on ollut hyvin ystävällinen, kärsivällinen ja ymmärtäväinen, hän ei todellakaan tiedä, kuinka neuvoa minua. Olen yrittänyt katkaista suhteen, mutta se tuntuu jatkuvan. Emme ole luvanneet toisillemme mitään, ja realistisesti ajatellen toivoa on hyvin vähän."

Voisimme täyttää sivuja samanlaisilla tapauksilla, joista jokainen olisi vähän erilainen, mutta kuitenkin niin samanlainen.

Hänellä on työ; hän tapailee minua; hän leikkii avioliittoa. Hänen elämäntyylinsä näyttää olevan muunnelma sellaisten maailmallisten parien tyylistä, jotka elävät yhdessä ilman avioliiton hyötyä tai sitoumusta. Luultavasti monissa tapauksissa ei ole kyse mistään moraalittomuudesta, mutta se on rappeuttavaa eikä missään tapauksessa "pahan ulkokuorenkin välttämista". Ja tytöt ovat luultavasti yhtä syyllisiä kuin pojat salliessaan sellaisen jatkua. Kuitenkin heidän yrityksensä päästä tyydyttävään ratkaisuun ovat rajallisia.

Luullakseni tämä riittää kuvan antamiseksi teille toisesta puolesta kertomusta, turhautuneilta tytöiltä. Kaikki naiset haluavat kumppanuutta. He haluavat olla vaimoja, he haluavat olla äitejä, ja kun miehet kieltäytyvät avioliiton vastuusta ilman mitään syytä, he eivät pysty menemään naimisiin. Veljet, me emme tee velvollisuuttamme pappeuden haltijoina, kun me sivuutamme avioliittoiän ja pidättäydymme kunniallisesta avioliitosta näiden suloisten naisten kanssa, jotka etsivät naisen suurimman toiveen täyttymystä, aviomiehen saamista, perhettä ja kotia.

Älkää ymmärtäkö minua väärin. Minä en kehota teitä nuorempia miehiä menemään naimisiin liian varhain. Minusta se on yksi nykyajan elämän vaaroista. Emme halua nuorten miesten ajattelevan avioliittoa, ennen kuin he pystyvät pitämään huolta perheestä, ennen kuin heillä on oma työ, jotta he voivat olla riippumattomia. Hänen täytyy olla varma, että hän on löytänyt oikean tytön, he ovat seurustelleet kyllin kauan, niin että he tuntevat toistensa viat, mutta rakastavat yhä toisiaan. Olen sanonut lähetysjohtajille (joista eräiden on kerrottu sanoneen lähetyssaarnaajille: "Ellet ole naimisissa kuuden kuukauden kuluttua, olet epäonnistunut lähetyssaarnaajana."): "Älkää koskaan sanoko niin lähetyssaarnaajillenne. Ehkä he eivät ole löytäneet vaimoa kuudessa kuukaudessa, ja jos he ottavat tällaiset sanat vakavasti, he voivat rynnätä avioliittoon, joka on heille väärä."

Älkää ymmärtäkö väärin, mitä sanomme, mutta veljet, ajatelkaa vakavammin avioliiton velvollisuuksia niille, joilla on pyhä pappeus, aikana, jolloin jokaisen vastuunsa ymmärtävän miehen pitäisi odottaa avioliittoa. Sillä muistakaa, veljet, että vain ne, jotka astuvat uuteen ja iankaikkiseen liittoon, avioliittoon temppelissä ajaksi ja iankaikkisuudeksi, vain he saavat korotuksen selestisessä valtakunnassa. Niin Herra on sanonut.

Veljet, ajatelkaa vakavasti tätä, ja ottakaa vaarin neuvostamme, älkääkä rynnätkö siihen. Älkää kiirehtikö, mutta älkää myöskään laiminlyökö velvollisuuttanne ja velvollisuuksianne pyhän pappeuden haltijoina.

Veljet, odotamme teidän kantavan Jumalan pyhän pappeuden viiriä. Mikä voima! Teitä, jotka kuulette ääneni tänä iltana, on arvioitu olevan 185000. Veljet, kiinnittäkäämme katseemme asioiden iankaikkiseen arvoon, katse kiinnitettynä Jumalan kunniaan ja sanokoon jokainen itselleen, että "tästä lähtien, Jumalan avulla, en ryhdy mihinkään, mikä ei lähennä minua iankaikkisen elämän tavoitteeseen palata viimein takaisin taivaallisen Isäni tykö".

Veljet, joilla on pappeus, jotka olette kotiopettajia, kun näette perheitä, jotka ovat avioeron partaalla, kun näette avuntarpeessa olevia lapsia, jotka eivät ole löytäneet tietään, vanhempia, jotka näyttävät menettäneen kosketuksen lapsiinsa, pappeusveljet, teillä on velvollisuus pysyä sellaisten perheiden apuna ja estää heitä ajautumasta erilleen, ennen kuin olette tehneet kaiken voitavanne estääksenne tämän avioerojen lisääntymisen.

Yksi minun ikäviä velvollisuuksiani on tulva suosituksia temppeliavioliittoon vihittyjen sinetöimisen peruuttamiseksi. Se on pelottavaa, veljet, ja suuri osa niistä johtuu eräästä kaikkein suurimmasta synnistä murhan jälkeen, aviorikoksen synnistä, joka rehottaa kaikkialla kirkossa. Veljet, meidän täytyy tehdä uusi päätös, että me pidämme siveyden lain, ja jos me olemme tehneet virheitä, ryhtykäämme nyt oikaisemaan niitä. Kulkekaamme kohti valoa, ja pyydän teitä, veljet, älkää halventako suurenmoista mahdollisuuttanne miehinä, jotka voivat liittää kätensä yhteen Luojan kanssa saamalla jälkeläisiksi ihmissieluja, ryhtymällä minkäänlaiseen laittomaan suhteeseen, joka vain alentaa ja murtaa vaimo-

jenne ja lastenne sydämet. Veljet, vetoamme teihin, että pidätte itsenne moraalisesti puhtaina ja kuljette totuuden ja vanhurskauden tietä ja saatte siten taivaallisen Isän suosion, Isän jonka poika te olette.

Todistan teille, veljet, ja haluan teidän tietävän, että minä rakastan teitä, pappeusveljet. Mutta me haluamme teidän nousevan velvollisuuksienne tasalle, veljet, ja pitävän itsenne sopusoinnussa Herran Hengen kanssa. Yksi suurimmista ja murheellisimmista asioista, joita voimme nähdä, on sellainen ihminen, jolla on ollut Herran Henki ja joka on sitten menettänyt sen synnin vuoksi, ja he ovat nyt pimeässä ja ovat kallistaneet korvansa paholaisen houkutuksille ja kokevat sitten helvetin piinaa, jossa heidän on elettävä, mikä on todella kauheata, kuten Herra on varoittanut. Veljet koettakaamme tavoittaa ihmiset heidän tiellään alas, ennen kuin he ehtivät sellaiseen päämäärään, ja missä te näette heidän menevän sellaiseen suuntaan, veljet, nouskaa velvollisuuksienne tasalle ja koettakaa pelastaa tämän kirkon miehet.

Pyydän teitä, veljeni, ja annan teille siunaukseni, ja todistan teille tänä iltana Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Presidentti Harold B. Leen päättäjäissanat

Harold B. Lee

Jos Herra antaa minulle siihen voimaa, haluaisin sanoa teille muutamia asioita. Meillä on kirkon jäseniä kaikissa maailman osissa. Yksi jännityskeskuksia juuri nyt on Israelissa, missä raivoaa sota. Toistaiseksi emme tiedä vielä paljoakaan sen laajuudesta, mutta näyttää siltä, kuin Egypti ja Syyria olisivat siirtymässä Israelin alueille.

Meillä on siellä ryhmä BYU:n opiskelijoita, ja meillä on Jerusalemissa myös järjestetty seurakunta. Huolestuneet vanhemmat ovat ihmetelleet, katsoneet ja odottaneet. Olemme saaneet sanan, että he kaikki ovat turvassa, ja heistä pidetään huolta. Voitte olla varmoja, että meillä on lauman paimenia, ja me jatkamme rukouksiamme teidän kanssanne, että kenellekään heistä ei tapahdu mitään vahinkoa.

Chilessä, missä meillä on tuhansia kirkon jäseniä ja lähes kaksisataa lähetyssaarnaajaa, on ollut kuohuntaa. Saimme sanan eräältä johtavalta virkamieheltä, joka on ollut käymässä täällä Santiagosta, että yhtään henkeä ei ole menetetty, sikäli kuin tiedämme. Meidän kansamme pitää yhtä, eikä osallistu poliittiseen kuohuntaan, nousten sen yläpuolelle, kuten Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon todellisten jäsenten odotetaan tekevän, olemalla uskollisia niille, joilla on käskyvalta, ja haluamalla olla antautumatta kumpaisellekaan puolelle, vaan painamalla vain päänsä ja olemalla kuuliaisia hallitusvallalle, siellä missä he ovat.

Me rukoilemme pyhiemme puolesta kaikkialla, rukoilemme että he pysyvät uskollisina. Mutta eräät suurimmista vihollisistamme ovat omissa riveissämme. Vapahtaja sai surukseen nähdä yhden valitun miehen, jonka Hän oli innoituksen mukaan valinnut yhdeksi kahdestatoista, kavaltavan Hänet suunannolla muutamasta vaivaisesta hopearahasta ja antavan Hänet Hänen vihollisillensa. Sitten Juudas katsoi vierestä ja käsitti tekonsa merkityksen ja teki ainoan mahdollisuutensa mukaan ja uhrasi itsensä. Ja Jeesus voi vain selittää, että yksi kahdestatoista, Juudas, oli perkele.

Kun me katsomme omiamme tänä aikana ja näemme heidän tekevän samanlaisia tekoja, sellaisten, joita on kunnioitettu aikaisemmin opettajina ja johtajina, jotka myöhemmin lankeavat tien oheen, sydämemme vuotaa verta. Mutta joskus meidän on sanottava kuten Mestari sanoi: "Saatanan on täytynyt mennä heihin."

Muutama vuosi sitten meillä oli eräs nainen, joka oli kirjoittanut törkeyksiä profeetta Joseph Smithistä. (Siitä mainittiin silloin täällä konferenssissa.) Pian sen jälkeen tapasin jonkun kadulla, ja he kysyivät minulta, oliko juuri päättyneessä yleiskonferenssissa ollut jokin ilmoitus tai lausuma, jota voitaisiin pitää profetiana. Ja minä sanoin: "Kuulitteko presidentti George Albert Smithin päätössanat konferenssin lopussa? Jos kuulitte, kuulitte profeetan puhuvan, ja sallikaa minun toistaa, mitä hän sanoi." Minulla sattui olemaan leike lompakossani. Näin presidentti George Albert Smith sanoi:

"Monet ovat vähätelleet Joseph Smithiä, mutta ne, jotka ovat, tulevat unohdetuiksi maaäidin povessa, ja heidän epäsuosionsa huono maine on oleva aina heidän kanssansa, mutta kunnia, majesteettisuus ja uskollisuus Jumalaa kohtaan, josta Joseph Smith oli esimerkkinä, ja jotka liittyvät hänen nimeensä, ei koskaan kuole."

Koskaan ei ole lausuttu todempia sanoja, ja tuo henkilö sortui aivan kuten sortuvat kaikki muutkin, jotka yrittävät repiä maahan Herran työtä.

Meillä on ollut joitakuita, jotka kirjoittamalla silloin tällöin julkisuudessa, ovat niitä, jotka ovat langenneet tien oheen. He häpäisevät kunniallisen sukunimensä. He ovat mitätöineet kunnian, jota olemme heille antaneet menneinä aikoina. He yrittävät liittyä vihollisen joukkoihin Herran työtä vastaan. Ja me voimme sanoa heille, kuten presidentti George Albert Smith aikanaan: "He tulevat unohdetuiksi maaäidin povessa, ja heidän epäsuosionsa huono maine on oleva aina heidän kanssansa, mutta kunnia, majesteettisuus ja uskollisuus Jumalaa kohtaan, josta tämän kirkon johtajat ovat esimerkkeinä, ja jotka liittyvät heidän nimeensä, ei koskaan kuole."

Muistan aina Herran sanan, kun kuulen henkilöiden, jotka yrittävät repiä alas Hänen työtänsä, puhuvan näistä asioista.

"Saattakaa siis vihollisenne häpeään; kutsukaa heitä kohtaamaan itsenne sekä julkisesti että yksityisesti . . .

He tuokoot siis vahvat todistuksensa Herraa vastaan.

Totisesti, näin sanoo Herra teille: Jokainen ase, joka valmistetaan teitä vastaan, on oleva tehoton.

Ja jos joku korottaa äänensä teitä vastaan, niin hän on joutuva häpeään, kun minun aikani on käsillä.

Pitäkää siis minun käskyni . . ." (LK 71:7-11)

Hän yrittää saada meidät ymmärtämään, että Hän huolehtii meidän vihollisistamme, jos me pidämme jatkuvasti käskyt. Te korkeimman Jumalan pyhät, kun siis nämä ajat tulevat, ja ne tulevat – niin on profetoitu – sanokaa vain itsellenne:

"Yksikään ase, joka on tehty Herran työtä vastaan, ei koskaan menesty, vaan kaikki tämän työn kirkkaus ja majesteettisuus, jonka Herra on antanut, muistetaan kauan sen jälkeen, kun ne, jotka ovat yrittäneet tahrata oman ja kirkkonsa nimen, unohdetaan, ja heidän tekonsa seuraavat heitä."

Tunnemme sääliä heitä kohtaan, kun näemme tällaista tapahtuvan.

Haluaisin sanoa vielä yhden asian. Olen varma, että monet ihmiset ovat tulleet tähän konferenssiin monine kysymyksineen, joita heillä on mielessään, ja he yrittävät saada vastauksen eräisiin ongelmallisiin asioihin ja haluavat tietää, mitä tehdä siinä ja tässä asiassa, kuinka toimia määrätyissä olosuhteissa. Kun olemme kuunnelleet heidän kysymyksiään, olemme muistaneet, mitä Herra sanoi tässä ilmoitusten esipuheessa:

"Ja Herran käsivarsi ilmoitetaan; ja päivä tulee, jolloin ne, jotka eivät kuule Herran ääntä eivätkä hänen palvelijoidensa ääntä, eivätkä kuuntele profeettain eivätkä apostolien sanoja, hävitetään kansasta." Ja sitten Hän jatkoi: "Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut enkä kiellä sitä; ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa, vaan toteutuu kaikki, olipa se sitten puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänen kautta." (LK 1:14, 38)

Toisessa suuressa ilmoituksessa Hän on selittänyt jotakin muuta, jonka haluaisimme pyhien muistavan tänä päivänä. Minne te menette ja missä te kuulette ja mistä saatte tietää, mitä Herra haluaa teidän tekevän tänä päivänä? Herra on sanonut:

"Ja tämä on esikuva heille: [hän puhuu nyt kirkon johtajille] He puhukoot, niin kuin Pyhä Henki heitä johdattaa.

Ja mitä he puhuvat Pyhän Hengen johtamina, se on oleva pyhä kirjoitus; se on oleva Herran tahto; se on oleva Herran mieli; se on oleva Herran sana; se on oleva Herran ääni ja Jumalan voima pelastukseksi." (LK 68:3-4)

Vähän kirkon järjestämisen jälkeen Hän sanoi kahdelletoista jotakin muuta, minkä haluaisin teidän muistavan, ennen kuin esitän yhden tai kaksi johtopäätöstä siitä, mitä Herra on sanonut meille. Herra puhuu tässä ilmoituksista, jotka oli koottu siihen mennessä Opin ja Liittojen Kirjaan.

Saanko ensiksi esittää, mitä profeetta Joseph Smith sanoi Mormonin Kirjasta: "Minä sanoin veljille, että Mormonin Kirja on virheettömin kirja maan päällä ja meidän uskontomme lakikivi ja ihminen pääsee lähemmäksi Jumalaa pitämällä juuri sen käskyt kuin minkään muun kirjan käskyt." (Documentary History of the Church, osa 4, s. 461) Ja sitten hän lisäsi: "Ellei meillä olisi Mormonin Kirjaa ja Jumalan ilmoituksia, meillä ei olisi mitään." (Ks. *DHC*, osa 2, s. 52.)

Tälle perustalle kirkko ja Jumalan valtakunta on rakennettu meidän aikanamme, ja näistä ilmoituksista Herra sanoi tämän, mikä on Opin ja Liittojen Kirjan 18. luvussa:

"Ja nyt minä puhun teille kahdelletoista: Katso, minun armossani on teille kyllin; teidän tulee vaeltaa nuhteettomasti minun edessäni eikä tehdä syntiä.

Ja minä, Jeesus Kristus, teidän Herranne ja teidän Jumalanne, olen sanonut tämän.

Nämä sanat eivät ole ihmisistä eivätkä ihmisestä, vaan minusta; sen tähden teidän tulee todistaa, että ne ovat minusta eivätkä ihmisestä.

Sillä minun ääneni puhuu ne teille, sillä ne on annettu teille minun Henkeni kautta, ja minun voimastani te voitte lukea ne toisillenne, ja ilman minun voimaani ei teillä voisi niitä olla." (LK 18:31, 33-35)

Ja sitten Hän lisäsi tämän. Kuunnelkaa:

"Niin te voitte todistaa [tarkoittaen, että joku seisoo puhujakorokkeella ja lukee näitä ilmoituksia], että olette kuulleet minun ääneni ja että tunnette minun sanani." (LK 18:36) Sillä, kuten olen jo sanonut, Hän sanoi: ". . . olipa se sitten puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänen kautta." (LK 1:38)

Te, myöhempien aikojen pyhät, luulen, että te ette ole koskaan olleet konferenssissa, jossa olisitte kuulleet kolmen päivän aikana enemmän innoitettuja sanoja lähes jokaisesta aiheesta ja ongelmasta, mistä olette olleet huolissanne. Jos haluatte tietää, mitä Herra haluaisi pyhiensä tietävän ja saada Hänen opastustaan ja ohjaustaan seuraavien kuuden kuukauden aikana, hankkikaa tämän konferenssin puheet, ja teillä on Herran viimeisin sana, joka koskee pyhiä, ja [myös] muita, jotka eivät kuulu meihin, mutta jotka uskovat, että se mitä on sanottu on "Herran mieli, Herran tahto, Herran sana, Herran ääni ja Jumalan voima pelastukseksi" (ks. LK 68:4).

Kuten sanoin, tämä on hyvin rohkea lausunto. Olen ajatellut suurta ilmoitusta, jossa Herra sanoi jotakin maailmankaikkeuden luomisesta. Opin ja Liittojen Kirjan 88. luvussa Herra sanoo:

"Maa kiertää rataansa, ja aurinko antaa valoansa päivällä, ja kuu antaa valoansa yöllä, ja tähdetkin antavat valoansa kiertäessään radoillaan kirkkaudessansa, Jumalan voiman ympäröiminä.

Mihin minä vertaisin näitä valtakuntia, jotta te ymmärtäisitte?

Katso, kaikki nämä ovat valtakuntia, ja jokainen, joka on nähnyt jonkin, vähäisimmänkin niistä, on nähnyt Jumalan liikkuvan väkevyydessään ja voimassaan." (LK 88:45-47)

Samoin minä sanon teille, seistessäni kanssanne ja nähdessäni Herran käden vaikutuksen maailman nykyisten kansojen asioissa. Me näemme meidän aikaimme merkkejä, joista profeetat ja Mestari itse on ennustanut ja me näemme, mitä tapahtuu silmiemme edessä meidän aikanamme. Kirkossa olemme nähneet eräitä mitä merkittävimpiä asioita, ja minä voin todistaa, että te näette, mitä Herra paljastaa tämän kansan tarpeita varten tänä päivänä.

Saanko esittää toisin sanoin, mitä Herra on sanonut tässä suuressa ilmoituksessa, josta juuri luin. Jokainen, joka on nähnyt vähäisimmänkin näistä tapahtumista meidän keskuudessamme tänä päivänä, on nähnyt Jumalan liikkuvan tänään väkevyydessään, voimassaan. Älkäämme tehkö tässä mitään virhettä.

Mistä muualta voitte mennä etsimään opastusta? Missä maailmassa on tänään turvaa? Turvallisuutta ei voida saavuttaa tankeilla ja kivääreillä ja lentokoneilla ja atomipommeilla. On olemassa vain yksi turvapaikka, ja se on kaikkivaltiaan Jumalan valtakunnan voimassa, jonka Hän antaa niille, jotka pitävät Hänen käskynsä ja kuuntelevat Hänen ääntänsä, kun Hän puhuu sitä tarkoitusta varten asettamiensa kanavien kautta.

Vastatessaan opetuslapsilleen, kun Hän sanoi heille tulevansa uudestaan, Hän selitti eräitä tärkeitä asioita heille. Opetuslapset kysyivät Häneltä: "Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?" (Ks. Matt. 24:3.) Heidän kysymyksessään teillä on määritelmä siitä, mitä "maailman lopulla" tarkoitetaan.

Ja sitten Hän sanoi opetuslapsille, mikä sanotaan Matteuksen

evankeliumin 24. luvussa, ja joka voi olla paremmin ymmärrettävissä innoitetusta raamatunkäännöksestä, joka on Kallisarvoisessa Helmessä. Hän sanoi, että kun viikunapuun "lehdet alkavat puhjeta, niin te tiedätte, että kesä on lähellä" (KH J.S. 1:38).

Hän antoi heille eräitä merkkejä, joista he voivat tietää että Hänen tulemisensa oli lähellä, oven edessä. Juutalaisia ja Jerusalemin asukkaita kohtaa suuri ahdistus, "jonka kaltaista Jumala ei ole ennen lähettänyt Israelille sen valtakunnan alusta hamaan tähän asti; ei, eikä milloinkaan enää lähetä Israelille" (KH J.S. 1:18).

"Ja ellei niitä päiviä lyhennettäisi, ei yksikään sen liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, liiton mukaan, ne päivät lyhennetään.

Katso, tämän minä olen puhunut teille juutalaisista; ja vielä: noiden päiväin ahdistuksen jälkeen, joka on kohtaava Jerusalemia, jos joku sanoo teille: Katso, täällä on Kristus, tahi: Tuolla, niin älkää häntä uskoko;

sillä niinä päivinä on myös nouseva vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin, ne, jotka ovat valituita liiton mukaan./Se tarkoittaa tämän kirkon jäseniä./

Sen tähden, jos teille sanotaan: Katso, hän on erämaassa, niin älkää menkö sinne, Katso, hän on salaisissa kammioissa, niin älkää uskoko;

Sillä niin kuin aamun valkeus koittaa idästä ja loistaa hamaaan länteen . . . niin on oleva myös Ihmisen Pojan tulemus." (KH J. S. 1:20-22, 25-26)

Sitten Hän puhuu tulevista sodista: "Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan; nälänhätää ja ruttotauteja ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin.

Ja jälleen, sen tähden että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee monien rakkaus; mutta jota ei voiteta, se pelastuu.

Ja vielä, tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa todistukseksi kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu eli jumalattomain tuho;

Ja kohta niiden päiväin ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaan voimat järkkyvät.

Totisesti minä sanon teille: se sukupolvi, jonka aikana nämä ilmenevät, ei katoa, ennen kuin kaikki, mitä olen puhunut teille, käy täytäntöön.

Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan; eivät Jumalan enkelitkään taivaassa, vaan minun Isäni yksin.

Mutta niin kuin oli Nooan päivinä, niin on myös Ihmisen Pojan tullessa oleva.

Sillä niin on ihmisten oleva, niin kuin oli päivinä ennen vedenpaisumusta; sillä aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, he söivät ja joivat, naivat ja naittivat;

eivätkä tienneet, ennen kuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.

Silloin on käyvä toteen se, mitä on kirjoitettu: että viimeisinä päivinä kaksi on pellolla, toinen otetaan ja toinen jätetään;

kaksi on jauhamassa käsikivillä, toinen otetaan, toinen jätetään.

Ja minkä minä sanon yhdelle, sen sanon kaikille; valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä hetkenä teidän Herranne tulee.

Sen tähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." (KH J. S. 1:29-31, 33-34, 40-46, 48)

Veljet ja sisaret, tämä on päivä, josta Herra puhuu. Näettehän merkit? Olkaa siis valmiit. Johtavat veljet ovat kertoneet teille tässä konferenssissa, kuinka voitte tulla valmiiksi. Meillä ei ole koskaan ollut konferenssia, jossa olisi ollut niin paljon suoranaista opetusta, niin paljon kehottamista; jossa ongelmat olisi määritelty ja myös ratkaisut ongelmiin esitetty.

Älkäämme nyt sulkeko korviamme, vaan kuunnelkaa näitä Herralta tulleina sanoina, Hänen innoittaminaan, niin me olemme turvassa Siionin kukkulalla, kunnes kaikki, mitä Herralla on lapsilleen, on täyttynyt.

Ja tämän konferenssin loppuhetkinä Henki on vaikuttanut minuun luullakseni enemmän kuin koskaan ennen koko elämäni aikana. Ellen olisi niin varma kuin olen, että Herra on lähellä meitä, opastaen, ohjaten, kuorma olisi miltei liian suuri voimilleni, mutta koska minä tiedän, että Hän ohjaa meitä ja että Hän kuulee meitä ja että jos meillä on kuulevat korvat, Hänen mukaansa viritetyt, me emme jää koskaan yksin.

Olen kiitollinen voimakkaista miehistä kuten presidentti Tanner ja presidentti Romney ja ne kaksitoista ja johtavat auktoriteetit, jotka ovat yksimielisempiä kuin olen koskaan elinaikanani kokenut. Johtavat auktoriteetit ovat yhtä, ja he tekevät työtä yhdessä, ja he puhuvat yhdellä äänellä maailmalle.

Seuratkaa johtavia veljiä, kuunnelkaa heitä. Todistan teille miehenä, jonka Herra on asettanut tälle paikalle, kuten veli Gordon Hinckley on sanonut. Kiitän Herraa, että olen ehkä selvinnyt joistakin koetuksista, mutta ehkä niitä pitää olla enemmän, ennen kuin minut on viimeistelty tekemään kaikki, mitä Herra haluaa minun tekevän.

Toisinaan, kun verho on ollut hyvin ohut, olen ajatellut, että jos kamppailu olisi ollut vielä kovempi, että silloin ei ehkä olisi mitään verhoa. Odotan valmiina pyytämättä mitään enempää, kuin Herra haluaa minun saavan, mutta minä tiedän, että Hän on tuolla ylhäällä, ja Hän opastaa ja johtaa.

Annan siunaukseni teille, te ihanat pyhät. Menkää nyt takaisin kotiinne. Viekää johtavien auktoriteettien rakkaus väellenne. Me ojennamme niille, jotka eivät ole kirkon jäseniä, ystävyyden käden. Tavoittakaamme ne, jotka ovat menettäneet suuntavaistonsa, ja ennen kuin on liian myöhäistä, koettakaamme saada heidät takaisin laumaan, koska he ovat kaikki Jumalan lapsia, ja Hän haluaa, että me pelastamme heidät kaikki.

Rauha olkoon teidän kanssanne, ei rauha joka tulee kongressisalien lainsäädännöstä, vaan rauha, joka tulee niin kuin Mestari sanoi, voittamalla kaikki, mikä on maailmasta. Auttakoon Jumala meitä ymmärtämään, ja tietäkää, että minä tiedän varmuudella, joka tekee tyhjäksi kaiken epäilyksen, että tämä on Hänen työtänsä, että Hän opastaa ja johtaa meitä tänä päivänä, kuten Hän on tehnyt kaikkien evankeliumiarmotalouksien aikana, ja sanon tämän kaikella sieluni nöyryydellä Herran, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Amen.

Ajatelkaa näitä asioita

Bruce R. McConkie

Jos Herra itse olisi päättänyt tulla alas, avata konferenssin ja puhua pyhille, mitä Hän olisi sanonut? Jos Hän olisi päättänyt tulla puhumaan tässä kokouksessa, minkä sanan Hän olisi antanut meille meidän siunaukseksemme ja hyväksemme ja pelastukseksemme?

Sellainen ilmestyminen ei ole kokonaan poissa mahdollisuuksien rajoista. Profeetta Joseph Smith sanoi, että jos me tulisimme yhteen ja hylkäisimme kateuden ja meillä olisi täydellinen usko, verho voitaisiin poistaa yhtä hyvin nyt kuin muuna aikana. (Ks. LK 67:10; *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 9.) Ajattelen, että kun Herra asui Eenokin kaupungissa, epäilemättä Hän puhui heidän kokouksissaan; ja kun Hän aikanaan hallitsee tuhatvuotiskauden loistossa maan päällä, Hän tekee jälleen aivan samalla tavalla.

Mutta me toimimme myös sen periaatteen mukaan, että iankaikkisen totuuden sana, joka annetaan ihmislapsille, tulipa se sitten Hänen oman äänensä kautta tai Hänen palvelijoittensa kautta, on sama. Ja minä tunsin, kun presidentti Lee eilen avasi konferenssin, ja jälleen kun presidentti Romney todisti vakuuttavasti ja voimallisesti totuuden sanoin, jotka olemme juuri kuulleet hänen huuliltaan, että jos Herra itse olisi täällä, asiat, joista he ovat puhuneet, ovat samoja, joista Hän puhuisi tällä hetkellä.

Nämä veljet, jotka ovat kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa, ovat Herran edustajia. Heillä on Jumalan valtakunnan avaimet maan päällä tällä hetkellä, ja heiltä tulevat elämän ja totuuden ja ilmoituksen sanat, jotka antavat meille, jos me noudatamme niitä, rauhan tässä elämässä ja iankaikkisen kirkkauden tulevassa elämässä.

Toivon hartaasti, että minussa on sama henki, joka on ollut voimallisena muissa, jotka ovat seisseet tässä, niin että se, mitä sanon, on mitä Herra tahtoo sanottavan tällä hetkellä. Haluan, mikäli minua niin opastetaan, neuvoa myöhempien aikojen pyhiä omaksumaan myönteisen, terveen asenteen maailman tilanteeseen ja kansallisiin olosuhteisiin, kääntämään selkänsä kaikelle tuhoisalle ja pahalle, etsimään sitä, mikä on hyvää ja rakentumaan kaikessa, kiittämään Herraa Hänen hyvyydestään ja armostaan ja siitä, että Hän on antanut meille iankaikkisen evankeliuminsa kirkkaudet ja ihmeet.

Kaiken sen valossa, mikä maailmassa vallitsee, voisi olla helppoa keskittää huomio kielteisiin tai pahoihin asioihin tai tuhlata voimamme arvoltaan epäiltäviin ja rakentavuudeltaan kyseenalaisiin asioihin ja hankkeisiin.

Olen täysin selvillä jumalallisesta säädöksestä tehdä paljon hyvän asian puolesta, siitä, että Herra hyväksyy jokaisen tosi periaatteen, joka on omiaan edistämään ihmiskunnan vapautta, ja joka koituu sille siunaukseksi, tarpeesta tukea niitä, jotka kannattavat oikeita asioita ja edistävät tosi periaatteita – mitä kaikkea myös meidän pitäisi tehdä parhaamme mukaan ja hyödyllisimmin. Kysymys ei ole nähdäkseni siitä, mitä meidän pitäisi tehdä vaan *kuinka* meidän pitäisi se tehdä; ja väitän, että hyödyllisintä ja hedelmällisintä, mitä myöhempien aikojen pyhät voivat tehdä vahvistaakseen kaikkia hyviä ja oikeita asioita, on opettaa iankaikkisen evankeliumin periaatteita ja elää niiden mukaan.

Voi olla niitä, joilla on erityisiä lahjoja ja tarpeita palvella muilla aloilla, mutta mitä minuun tulee, tietoineni ja todistuksineni, jotka minulla on, ei ole mitään muuta tärkeämpää, mitä minä voisin tehdä tämän kuolevaisuuden koetusaikana kuin käyttää kaiken voimani, energiani ja kykyni totuuden ja vanhurskauden asian levittämiseksi ja täydelliseksi tekemiseksi, sekä kirkossa että Isämme muiden lasten keskuudessa.

Minusta myöhempien aikojen pyhillä on suuri velvollisuus iloita Herrassa, ylistää Häntä Hänen hyvyydestään ja armostaan, ajatella Hänen iankaikkisia totuuksiaan sydämessään ja vaalia sydämessään vanhurskautta.

Otan tekstikseni nämä Jesajan sanat, jotka hän osoitti meille, Israelin huoneelle, Jumalan valtakunnan jäsenille. Hän kysyi:

"Kuka meistä voi asua kuluttavassa tulessa, kuka asua iankaikkisessa hehkussa?" (Jes. 33:14)

Toisin sanoen, kuka kirkossa saa selestisen valtakunnan perintöosan? Kuka pääsee sinne, missä Jumala ja Kristus ja pyhät olennot ovat? Kuka voittaa maailman, tekee vanhurskauden tekoja, ja kestää uskossa ja uskollisuudessa loppuun asti kuullakseen siunatun kehotuksen: "Tule ja peri minun Isäni valtakunta."

Jesaja vastaa:

"Joka vanhurskaudessa vaeltaa ja puhuu sitä, mikä oikein on, joka halveksii väärää voittoa, jonka käsi torjuu lahjukset luotaan, joka tukkii korvansa kuulemasta veritöitä ja sulkee silmänsä näkemästä pahaa, hän on asuva kukkuloilla . . ." (Jes. 33:15-16)

Mikäli sallitaan, minä otan nämä Jesajan Pyhän Hengen voimasta puhumat sanat ja esitän ensiksi, kuinka ne sopivat meihin ja meidän olosuhteisiimme.

Ensiksi, "joka vanhurskaudessa vaeltaa ja puhuu sitä". Toisin sanoen, rakentaessamme Herran Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrin varaan meidän täytyy pitää käskyt. Meidän täytyy puhua totta ja tehdä vanhurskauden tekoja. Meidän ajatuksemme, meidän sanamme ja meidän tekomme tuomitsevat meidät.

Toiseksi, "joka halveksii väärää voittoa". Toisin sanoen, meidän pitää toimia tasapuolisesti ja oikeudenmukaisesti lähimmäisiämme kohtaan. Herra itse sanoi, että Hän on tulemisensa päivänä tuleva kiiruusti todistajaksi niitä vastaan, jotka sortavat Hänen palkkalaisiaan.

Kolmanneksi, "jonka käsi torjuu lahjukset luotaan". Meidän pitää siis torjua jokainen mahdollisuus ostaa vaikutusvaltaa ja kohdella rehellisesti ja puolueettomasti lähimmäisiämme. Jumala ei katso henkilöön. Hän pitää kaikkea lihaa samanarvoisena, ja vain ne, jotka pitävät Hänen käskynsä, saavat erityisen suosion Hänen silmissään. Pelastus on ilmainen, sitä ei voi ostaa rahalla, ja vain ne pelastuvat, jotka pitävät lain, jonka nojalla se saadaan. Lahjusten ottaminen on maailmasta.

Neljänneksi, "joka tukkii korvansa kuulemasta veritöitä ja sulkee silmänsä näkemästä pahaa". Me emme saa kiinnittää huomiotamme pahaan ja jumalattomuuteen. Meidän täytyy lakata etsi-

mästä vikaa ja nähdä hyvää hallitusvallassa ja maailmassa. Meidän täytyy suhtautua myönteisesti ja terveesti kaikkeen.
On olemassa iankaikkinen laki, jonka itse Jumala on säätänyt ennen maailman perustusten laskemista, että jokainen ihminen saa niittää, mitä hän kylvää. Jos me ajattelemme pahoja ajatuksia, kielemme puhuu epäpuhtaita sanoja. Jos me puhumme jumalattomia, me päädymme jumalattomiin tekoihin. Jos meidän mielemme keskittyy lihallisuuteen ja maailman pahuuteen, maailmallisuus ja jumalattomuus tuntuvat meistä normaalilta tavalta elää. Jos me elättelemme mielessämme sukupuoliseen moraalittomuuteen liittyviä asioita, me alamme pian ajatella, että kaikki ovat moraalittomia ja epäpuhtaita, ja se madaltaa aitaa meidän ja maailman väliltä. Ja sama koskee kaikkea epätervettä, epäpuhdasta, saastaista ja jumalatonta. Ja Herra sanoo, että Hän vihaa ja pitää kauhistuksena "sydäntä, joka häijyjä juonia miettii" (Sananl. 6:18).
Toisaalta, jos me pohdimme mielessämme vanhurskaita asioita, meistä tulee vanhurskaita. Jos hyve kaunistaa lakkaamatta meidän ajatuksiamme, uskalluksemme tulee vahvaksi Jumalan edessä, ja Hän puolestaan antaa vanhurskauden valua kasteena meidän sieluumme. Todellakin, kuten Jaakob sanoi, "lihan mieli on kuolema, ja hengen mieli on iankaikkinen elämä" (2 Ne. 9:39). Ja kuten Paavali sanoi: "Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä iankaikkisen elämän niittää." (Gal. 6:7-8)
Ja vielä Paavalin sanoja:
"Kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa." (Fil. 4:8)
Jotta meidän ajatuksemme pysyisivät vanhurskaudessa, meidän pitäisi tietoisesti ajatella mielessämme pelastuksen totuuksia. Veli Packer vetosi meihin eilen kaunopuheisesti, että me laulaisimme Siionin lauluja keskittääksemme ajatuksemme terveisiin asioihin. Haluaisin lisätä, että me voimme myös – alkulaulun jälkeen – kutsua itsemme puhumaan. Olen pitänyt monta puhetta kulkiessani pitkin ruuhkaisia kaupungin katuja tai erämaapolkuja tai yksinäisissä paikoissa ja keskittänyt siten ajatukseni Herran asioihin ja vanhurskaisiin asioihin, ja voin sanoa, että ne ovat olleet parempia puheita kuin olen koskaan pitänyt kuulijoille.
Jos me haluamme ansaita oman pelastuksemme, meidän täytyy iloita Herrassa. Meidän pitää ajatella Hänen totuuksiaan sydämessämme. Meidän täytyy kiinnittää koko tarkkaavaisuutemme ja mielenkiintomme Häneen ja Hänen hyvyyteensä meitä kohtaan. Meidän täytyy hylätä maailma ja käyttää kaikki voimamme, energiamme ja kykymme Hänen työnsä edistämiseen.
Minusta Herran kansan pitää iloita Hänessä ja ylistää Hänen pyhää nimeänsä. Hoosiannahuudon pitäisi nousta huuliltamme kaiken aikaa. Kun ajattelen ilmoitettua tietoa, joka meillä on Hänestä, jonka tunteminen on iankaikkinen elämä, ja suuresta pelastussuunnitelmasta, jonka Hän on säätänyt meille; kun ajattelen Hänen rakasta Poikaansa, joka osti meidät verellään, ja joka toi elämän ja kuolemattomuuden valoon sovitusuhrinsa kautta; kun ajattelen profeetta Joseph Smithin elämää ja palvelustehtävää, profeetan, joka on tehnyt Jeesuksen jälkeen enemmän tämän maailman ihmisten pelastukseksi kuin kukaan muu, joka on elänyt sen päällä, ja joka kruunasi kuolevaisen palvelustehtävänsä marttyyrinkuolemalla, sydämeni paisuu ikuisesta kiitollisuudesta ja haluan kohottaa ääneni taivaan kuoroihin lakkaamattomaan kiitokseen Hänelle, joka asuu ylhäällä.
Kun ajattelen, että Herralla on elävä profeetta, joka opastaa Hänen maanpäällistä valtakuntaansa, ja että on apostoleita ja profeettoja, jotka kulkevat jälleen maan päällä; kun ajattelen, että Herra on antanut meille Pyhän Hengen lahjan ja voiman, niin että meillä on taivaan ilmoitukset ja voima pyhittää sielumme; kun ajattelen lukemattomia siunauksia – lahjoja, ihmeitä, lupausta, että perheyksikkö jatkuu ikuisesti, kaikkia siunauksia, jotka on vuodatettu meidän päällemme ja tarjottu vapaasti kaikille ihmisille kaikkialla – minun haluni ylistää Herraa ja julistaa Hänen hyvyyttään ja armoaan ei tunne mitään rajoja. Ja tässä ylistyksen ja kiitoksen hengessä, mikä on sama henki, joka liittyy presidentti Romneyn sanoihin tänä aamuna, haluan päättää näihin oman psalmini sanoihin:

Ylistäkää Herraa,
ylistäkää Häntä Hänen hyvyytensä tähden
ylistäkää Häntä Hänen armostaan:
Julistakaa Hänen nimeään ja etsikää Hänen kasvojaan.
Oi, ylistäkää Herraa.

Siunattu on Herra,
siunatkaa Häntä Hänen armonsa tähden
siunatkaa Häntä Hänen rakkaudestaan.
Julistakaa Hänen nimeään ja etsikää Hänen kasvojaan.
Oi, siunattu on Herra.

Ylistäkää Herraa,
ylistäkää Häntä, joka on luonut kaiken.
Julistakaa Hänen nimeään ja etsikää Hänen kasvojaan.
Oi, ylistäkää Herraa.

Etsikää Herraa.
Etsikää Häntä, joka hallitsee korkeuksissa,
etsikää Häntä, jonka tulemme tuntemaan.
Julistakaa Hänen nimeään ja etsikää Hänen kasvojaan.
Oi, ylistäkää Herraa.

Ja meille on luvattu, että jos me etsimme Häntä kaikesta sydämestämme pitäen Hänen käskynsä ja vaeltaen pystypäisinä Hänen edessään, me saamme todella nähdä Hänen kasvonsa ja olla lopulta iankaikkisen elämän perillisiä Hänen kanssaan Hänen Isänsä valtakunnassa. Tästä minä todistan, ja tätä minä rukoilen meidän kaikkien puolesta Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Katso, äitisi"

Thomas S. Monson

Eräänä kesäpäivänä seisoin yksinäni amerikkalaisen sotilashautausmaan hiljaisuudessa Filippiineillä. Kunnioituksen henki täytti lämpimän trooppisen ilman. Huolellisesti leikatulla nurmella oli merkkejä, joissa oli miesten, enimmäkseen nuorten miesten nimiä, jotka olivat antaneet henkensä taistelussa. Antaessani silmieni liukua pitkin monia merkkirivejä, kyyneleet tulivat herkästi ja aiheuttamatta nolostumista. Silmieni kostuessa kyynelistä sydämeni paisui ylpeydestä. Mietiskelin suurta vapauden hintaa ja kallista uhria, joka monien oli annettava.

Ajatukseni kääntyivät niistä, jotka palvelivat rohkeasti ja kuolivat urhoollisesti. Mieleeni tuli jokaisen kaatuneen miehen murheenmurtama äiti hänen saadessaan tietää kalliin poikansa suurimmasta uhrista. Kuka voi mitata äidin murheen? Kuka voi tutkia äidin rakkauden? Kuka voi käsittää kokonaisuudessaan äidin ylevän roolin? Täydellisesti Jumalaan luottaen hän kulkee käsi Hänen kädessään kuoleman varjon laaksoon, jotta te ja minä voisimme tulla elämään.

Äidin nimi

Sieluni jaloimmat ajatukset,
pyhimmät huuiteni lausumat sanat,
ovat arvottomia erään nimen rinnalla,
joka on pyhempi kuin ne kaikki.
Lapsena sain ensin hänen rakkautensa.
Miehenä tunnen sen aivan samaksi.
Kunnioittaen kuiskaan hänen nimensä,
äidin siunatun nimen.
George Griffith Fetter

Ajatelkaamme äitiä tässä hengessä. Mieleeni tulee neljä äitiä: ensiksi unohdettu äiti, toiseksi muistettu äiti, kolmanneksi siunattu äiti ja viimeiseksi rakastettu äiti.

Unohdetun äidin näkee aivan liian usein. Vanhainkodit ovat täynnä, sairaalavuoteet ovat täynnä, päivät tulevat ja menevät – kuukaudet ja vuodetkin vierivät – mutta äitiä ei käydä katsomassa. Emme voi arvioida yksinäisyyden tuskaa, äidin sydämen kaipausta, kun hän katsoo tunnin toisensa jälkeen koko ikänsä ulos ikkunasta odottaen rakastaan, joka ei tule, kirjettä, jota postiljooni ei tuo. Hän kuulostelee koputusta, jota ei kuulu, puhelimen soimista, jota ei tule, ääntä, jota hän ei kuule. Miltä tällaisesta äidistä tuntuu, kun naapuri ottaa iloisesti hymyillen vastaan poikansa, syleilee tytärtään ja kuulee lapsen iloisen huudahduksen: "Hei, isoäiti."

Unohdamme äidin muullakin tavalla. Aina kun lankeamme, aina kun teemme vähemmän kuin meidän pitäisi, me unohdamme hyvin todellisella tavalla äidin.

Viime jouluna puhuin erään saltlakecityläisen vanhainkodin johtajattaren kanssa. Hän osoitti hallista, missä me seisoimme, useita iäkkäitä naisia, jotka olivat kokoontuneet rauhaisaan olohuoneeseen. "Tuossa on rouva Hansen. Hänen tyttärensä käy häntä katsomassa joka viikko, sunnuntaina klo 15. Hänen oikealla puolellaan on rouva Peck. Joka keskiviikko hänen kädessään on uusi kirje hänen pojaltaan New Yorkista. Se luetaan yhä uudestaan ja säilytetään kalliina aarteena. Mutta tuossa on rouva Carroll, jonka perhe ei koskaan soita, ei kirjoita eikä käy. Kärsivällisesti hän koettaa selittää heidän poissaoloaan uskomatta itsekään sanoihinsa: "Heillä on liikaa kiireitä." Häpeä niille, jotka siten unohtavat äitinsä.

"Kuule isääsi, joka on sinut siitänyt, äläkä äitiäsi halveksi, kun hän on vanhennut." (Sananl. 23:22) Emmekö voisi muistaa kaikkia unohdettuja äitejä?

Miehet kääntyvät pois pahasta ja antavat vallan paremmalle minälleen, kun he muistavat äitinsä. Kun kuuluisalta Yhdysvaltain sisällissodan aikaiselta upseerilta, eversti Higgensonilta, kysyttiin, mitä tapausta hän piti kaikkein suurimpana urhoollisuuden osoituksena, hän sanoi, että hänen rykmentissään oli eräs mies, josta kaikki pitivät, joka oli hyvin urhoollinen ja jalo, puhdas jokapäiväisessä elämässään ja ehdottomasti vailla kevytmielisyyttä, johon muut miehet syyllistyivät.

Eräillä shampanjaillallisilla, kun monet alkoivat tulla juovuksiin, joku pyysi piloillaan tätä nuorta miestä esittämään maljan. Eversti Higgenson sanoi, että mies nousi, kalpeana mutta itsensä täydellisesti hilliten ja sanoi: "Hyvät herrat, esitän teille maljan, jonka voitte juoda, niin kuin haluatte, mutta minä juon vettä, ja esitän, että juomme tämän maljan äitiemme kunniaksi."

Kuin outo taika tuntui valtaavan humalaiset miehet. He joivat maljan äänettömyyden vallitessa. Kukaan ei nauranut, kukaan ei laulanut, ja yksitellen he lähtivät huoneesta. Muistin lamppu oli syttynyt, ja sana äiti kosketti jokaisen miehen sydäntä.

Muistan hyvin lapsuusvuosieni äitienpäivät pyhäkoulussa. Ojensimme jokaiselle äidille lahjaksi pienen ruukkukukan ja istuimme aivan hiljaa, kun Melvin Watson, eräs sokea jäsen, seisoi pianon vieressä ja lauloi "Ihana äitini". Silloin näin ensimmäisen kerran sokean miehen itkevän. Vielä tänäkin päivänä voin nähdä muistissani kyynelten vierivän näkemättömistä silmistä ja muodostavan sitten pieniä puroja ja valuvan poskia alas ja putoavan viimein puvun kaulukselle, jota hän ei ollut koskaan nähnyt. Poikasena ihmettelin usein, miksi kaikki aikuiset olivat niin hiljaa, miksi niin monet ottivat nenäliinan esille. Nyt tiedän, että he muistivat oman äitinsä. Jokainen poika ja tyttö, kaikki isät ja aviomiehet tuntuivat vakuuttavan äänettömästi: "Minä muistan ihanan äitini."

Joitakin vuosia sitten kuuntelin tarkkaavaisesti kun eräs keski-iän sivuuttanut mies kertoi minulle eräästä perheelleen sattuneesta tapahtumasta. Hänen leskiäitinsä, joka oli saattanut hänet, hänen veljensä ja sisarensa maailmaan, oli mennyt saamaan hyvin ansaitsemansa iankaikkisen palkan. Perhe kokoontui kotiin ja asettui suuren ruokapöydän ympärille. Pieni metallilaatikko, jossa äiti oli säilyttänyt maallista omaisuuttaan, avattiin kunnioittavin tuntein. Yksi kerrallaan kukin esine otettiin pöydälle. Siellä oli vihkitodistus Suolajärven temppelistä. "Oi, nyt äiti voi olla isän kanssa." Ja siellä oli vaatimattoman kodin omistuskirja, kodin, jossa kukin lapsista oli vuorollaan astunut elämän näyttämölle. Talon rahallinen

arvo ei ollut verrattavissa siihen arvoon, jonka äiti oli sille antanut. Sitten otettiin esille kellastunut kirjekuori, josta näkyivät selvästi ajan merkit. Kuori avattiin varovaisesti, ja sen sisältä paljastui omatekoinen Valentine-päivän kortti. Siinä luki yksinkertaisella lapsen käsialalla: "Äiti, rakastan sinua."Vaikka äiti olikin nyt poissa, hän antoi vieläkin arvokkaan opetuksen sillä, mitä hän oli säilyttänyt arvoesineittensä joukossa. Hiljaisuus täytti huoneen, ja jokainen paikalla ollut lupasi, ei ainoastaan muistaa, vaan myös kunnioittaa äitiä. Heille se ei ollut liian vähän eikä liian myöhään, kuten klassillisessa Rose Marinonin runossa "Aamunkoitteessa":

Hänet työnnettiin seinää vasten,
teloitusryhmä järjestäytyi riviin,
eivätkä nuo miehet saa koskaan tietää,
miksi hän nousi varpailleen.
Hänen kasvoillaan oli hymy
kun hän seisoi siinä suorana
pyssyjen osoittaessa hänen sydämeensä,
aurinkoa hiuksissaan.
Sillä välähdyksenä hän muisti
nuo taakse jääneet päivät,
jolloin hänen ylpeä äitinsä
mittasi häntä makuuhuoneen
seinää vasten.

Kun nyt olemme ajatelleet muistettua äitiä, voimme siirtyä siunattuun äitiin. Pyhistä kirjoituksista löydämme mitä kauneimman esimerkin.

Meidän Herramme Uudessa Testamentissa ei liene liikuttavampaa kertomusta siunatusta äidistä kuin Mestarin hellä huolenpito murheen valtaamasta Nainin leskestä.

"Hän vaelsi Nain nimiseen kaupunkiin, ja hänen kanssaan vaelsivat hänen opetuslapsensa ynnä suuri kansanjoukko.

Kun hän nyt lähestyi kaupungin porttia, katso, silloin kannettiin ulos kuollutta, äitinsä ainokaista poikaa. Ja äiti oli leski, ja hänen kanssaan kulki paljon kaupungin kansaa.

Ja hänet nähdessään Herra armahti häntä ja sanoi hänelle: 'Älä itke'.

Ja hän meni ja kosketti paareja; niin kantajat seisahtuivat. Ja hän sanoi: 'Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse.'

Niin kuollut nousi istualleen ja rupesi puhumaan. Ja hän antoi hänet hänen äidillensä." (Luuk. 7:11-15)

Millaista voimaa, millaista rakkautta, millaista sääliä Mestari tuolloin osoittikaan? Mekin voimme siunata, jos vain seuraamme Hänen suurta esimerkkiään. Mahdollisuuksia on kaikkialla. Tarvitsemme silmiä, jotka näkevät ahdistusta, korvia, jotka kuulevat särjetyn sydämen hiljaiset vetoomukset. Ja myötätuntoa täynnä olevan sielun voidaksemme olla yhteydessä, ei ainoastaan katseella tai korvan välityksellä vaan Vapahtajan majesteetillisella tavalla, sydämen tavalla. Silloin jokainen äiti kaikkialla on siunattu äiti.

Ajatelkaamme lopuksi "rakastettua äitiä". Lapsuudesta muistamme runon, jota lapset lausuvat tänäkin päivänä: "Kuka rakasti eniten?"

Eräs varma tapa osoittaa aitoa rakkautta äitiä kohtaan on elää niiden totuuksien mukaan, joita äiti on kärsivällisesti opettanut. Tällainen ylevä tavoite ei ole uusi meidän aikanamme. Mormonin Kirjassa kuvataan urheata, hyvää ja jaloa johtajaa nimeltä Helaman, joka marssi vanhurskaaseen taisteluun 2000 nuoren miehen edellä. Helaman kuvasi näiden nuorten toimintaa seuraavasti: "Koskaan en ollut nähnyt niin suurta rohkeutta . . . Hekin sanoivat minulle: Isä, katso, meidän Jumalamme on kanssamme, eikä hän ole salliva meidän kukistua; lähtekäämme siis . . . Mutta vaikka he eivät olleet koskaan taistelleet, he eivät peljänneet kuolemaa . . . ja heidän äitinsä olivat opettaneet heille, että elleivät he epäilisi, Jumala pelastaisi heidät. Ja he toistivat minulle äitiensä sanat, sanoen: Me emme epäile, etteivät meidän äitimme tietäneet sitä." (Al. 56:45-48)

Taistelun lopussa Helaman jatkoi kuvaustaan: "Mutta katso, suureksi ilokseni ei yksikään heistä ollut kaatunut, ja he olivat taistelleet ikään kuin Jumalan voimalla; koskaan ennen ei ollut nähty miesten taistelevan niin ihmeellisellä voimalla; ja niin valtavan rajusti he iskivät laamanilaisten kimppuun, että he saattoivat nämä pelon valtaan." (Al. 56:56)

Ihmeellistä voimaa, äidin rakkaus ja rakkaus äitiä kohtaan oli voittanut.

Pyhät kirjoitukset ja historian lehdet ovat tulvillaan liikuttavia kertomuksia rakastetuista äideistä. Kuitenkin eräs niistä on kaikkien muiden yläpuolella. Paikka on Jerusalem, aika aikojen keskipäivä. Koolla on roomalaisia sotilaita tungokseen asti. Heidän kypäränsä kuvaavat heidän uskollisuuttaan Rooman keisarille, heidän kilvissään on hänen vaakunansa, heidän keihäittensä koristuksena Rooman kotkat. Koolla on myös Jerusalemin maan paikallista väkeä. Yön pimeyteen ovat iäksi jääneet vihan huudot: "Ristiinnaulittakoon, ristiinaulittakoon!"

Hetki on koittanut. Jumalan Pojan maanpäällisen palvelustyön aika on lähestymässä nopeasti dramaattista loppuaan. Siinä on tietynlaista yksinäisyyttä. Missään ei näy rampoja kerjäläisiä, jotka kävelevät tämän miehen ansiosta, kuuroja, jotka kuulevat tämän miehen ansiosta, sokeita, jotka näkevät tämän miehen ansiosta, kuolleita, jotka elävät tämän miehen ansiosta.

Paikalla oli vielä sentään muutama uskollinen seuraaja. Piinattuna, julmalla ristillä riippuen Hän näkee äitinsä ja opetuslapsen, jota Hän rakasti. Hän sanoo: "Vaimo, katso, poikasi!" Sitten Hän sanoo opetuslapselle: "Katso, äitisi!" (Joh. 19:26-27)

Tuosta kauheasta illasta, jolloin aika pysähtyi, maa järisi ja suuret vuoret sortuivat – historian kirjoista, vuosisatojen takaa kaikuvat Hänen yksinkertaiset mutta jumalalliset sanansa: "Katso, äitisi!" Kun kuuntelemme todella tuota hellää käskyä ja noudatamme iloisina sen tarkoitusta, ainiaaksi silloin ovat poissa lukemattomat "unohdetut äidit". Kaikki äidit tulevat silloin muistetuiksi, siunatuiksi ja rakastetuiksi, ja kuten alussa, Jumala tarkastelee jälleen omien kättensä tekoja ja sanoo: "Sangen hyvä."

Vaalikaamme me kaikki tätä totuutta: Emme voi unohtaa äitiämme ja muistaa Jumalaa. Ihminen ei voi muistaa äitiänsä ja unohtaa Jumalan. Miksei? Koska he ovat kaksi pyhää persoonaa. Jumala ja äiti, toverit luomistyössä, rakkaudessa, uhrauksessa ja palveluksessa ovat yhtä.

Kunnioittakaamme me ajatuksillamme ja teoillamme Jumalaa ja äitiä, rukoilen vakavasti Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Innoittava musiikki–kelvolliset ajatukset

Boyd K. Packer

Presidentti Lee päätti viime konferenssimme huhtikuussa sanomalla, että niinä 32 vuotena, jotka hän on ollut johtavana auktoriteettina, hän on huomannut, että kaikkein innoitetuimpiin puheisiin liittyy aina kaunista, innoittavaa musiikkia. Olen tänä aamuna kiitollinen kuoron kauniista esityksistä, jotka ovat tukeneet minua.
"Musiikki", Addison on sanonut, "on ainoa aistityydytyksen muoto, jota ihmiskunta voi harjoittaa ylenmäärin, ilman että se vahingoittaisi kenenkään moraalia tai uskonnollisia tunteita."

Jos tämä oli totta hänen aikanansa, niin ei voi enää sanoa meidän aikanamme. Kerran niin viatonta musiikkia käytetään nyt usein jumalattomiin tarkoituksiin.
On ollut vuosisatojen ajan ilmeistä, että pahimman laatuista tekstiä voidaan sovittaa säveliin, jotka sinänsä ovat viattomia. Muutoin hyvään musiikkiin voidaan liittää sanat, jotka ovat pahoja, niin että se johtaa ihmisiä harhaan.
Ensimmäinen presidenttikunta on hiljattain toistanut seuraavan ohjeen:
"Musiikin kautta ihmisen kyky ilmaista itseään laajenee yli puhutun kielen rajojen niin herkkyydessä kuin voimakkuudessakin. Musiikkia voidaan käyttää sekä kohottamaan ja innoittamaan että tuomaan rappion ja tuhon sanomaa. Siitä syystä on tärkeätä, että myöhempien aikojen pyhinä sovellamme aina evankeliumin periaatteita ja etsimme Hengen johdatusta valitessamme musiikkia, jolla ympäröimme itsemme." (Pappeuden tiedotuslehti, n:o 4, 9. vsk., elokuu 1973, s. 3)

Meidän aikanamme musiikki on turmeltunut. Musiikki voi nopeudellaan, rytmillään ja voimakkuudellaan tylsistyttää ihmisen hengellisen herkkyyden.
Nykyajan äärimmäisen musiikin fysiologisia vaikutuksia selvittävissä tutkimuksissa on unohdettu eräs hyvin vakava siihen liittyvä asia.

Nuorisomme on kasvanut musiikkidieetillä, joka on äänekästä ja nopeaa, tarkoitettu enemmän ärsyttämään kuin rauhoittamaan, enemmän kiihottamaan kuin tyynnyttämään. Mutta musiikkia on monenlaista, osa tarpeeksi pehmeätä ollakseen viatonta ja meidän nuorisoamme kiehtovaa, ja osa kovaa, missä ongelma piilee.

Yksi kristillisten kirkkojen luopumuksen merkkejä tänä päivänä on niiden pappien halukkuus myönnytyksiin siihen nähden, mitä ennen on ollut, tuomalla kaikkein hartaimpiin uskonnollisiin kokouksiin huume- ja kovan rock-kulttuurin musiikkia. Sellaisessa musiikissa ei ole hyveellisyyttä, ja se on vastenmielistä Jumalan Hengelle.

Säälittävintä siinä on, että heidän typeryytensä ei ole johtanut heidän tavoittelemiinsa tavoitteisiin. Heidän nuorensa eivät tule heitä lähemmäksi, kuten he ovat toivoneet ja odottaneet. Sen sijaan nuoret keksivät itse ns. kirkkoja haparoiden ja etsien jotakin, minkä he tuntevat puuttuvan elämästään.

Jotkut ovat arvostelleet *meidän* johtajiamme, kun he ovat esittäneet rajoituksia siihen nähden, millaista musiikkia me sallimme esitettävän kirkon tilaisuuksissa.
"Haluatteko menettää nuorisonne?" he kysyvät.
Huomautan kaikille sellaisille arvostelijoille, että johtajiksi kutsuttujen tehtävä ei ole liu'uttaa kirkkoa, ikäänkuin se olisi pyörillä ja viedä sitä tielle, joka toivottavasti tyydyttää ihmisiä tai nuoria.
Presidentti J. Reuben Clark on sanonut:
"Me emme saa velvollisuutemme alaisina järjestää emmekä suvaita epätervettä huvia olettaen, että ellemme me sitä järjestä nuorillemme, he menevät etsimään sitä muualta. Tuskinpa me pystyttäisimme rulettipöytää kirkon huvitteluhalliin uhkapeliä varten sillä syyllä, että ellemme me sitä tarjoa, nuoret menevät pelipaikkoihin pelaamaan uhkapeliä. Siten me emme koskaan voi pitää nuoriamme. Meidän tehtävämme on auttaa kotia istuttamaan parempia ajatuksia nuorten mieleen."
Ja niinpä me kehotamme kirkon vanhempia osoittamaan yhtä paljon kiinnostusta äänilevyihin ja nauhoihin, joita heidän lapsensa ostavat, kuin he osoittavat kiinnostusta kirjoihin ja lehtiin, joita he tuovat kotiin. On olemassa vanhempia, jotka eivät suvaitse hetkeäkään pornografisia lehtiä kodissaan, mutta jotka ymmärtämättömyydessään antavat rahaa musiikkiin, josta osa voi olla vaikutuksiltaan aivan yhtä vahingollista.

Joku on sanonut hiljattain, että mikään musiikki ei voi olla alentavaa, että musiikki itsessään on viatonta ja harmitonta.
Jos se olisi totta, silloin pitäisi olla jokin selitys olosuhteille, joissa eräät paikalliset johtajat ovat varanneet rakennuksen – kalliin, valoisan ja kutsuvan – ja ovat koonneet joukon asiallisesti pukeutuneita, siistejä ja tavoiltaan kunnollisia nuoria. Sitten aloitetaan äärimmäisen voimakas, kova musiikki, ja huoneeseen tulee vaikutus, joka on vastenmielinen Jumalan Hengelle.

Kirkon nuoret ovat yleensä omaksuneet järkevän ja kohtuullisen tavan pukeutua ja hoitaa ulkomuotoaan meidän aikanamme. Nuoret miehemme ja naisemme voivat pukeutua säädyllisesti olematta liian epämuodikkaita tai näyttämättä ollenkaan erilaisilta.
Olemme sanoneet paljon nuorisojärjestöjemme kautta ja kirkon kouluissa pukeutumis- ja siisteysohjeista, ja olemme saaneet vastakaikua.

Mutta luullakseni emme ole antaneet riittävästi ohjeita emmekä kiinnittäneet tarpeeksi huomiota musiikkiin, jota nuoremme kuluttavat. Ja kuluttaa on oikea sana. Tämän päivän musiikissa on paljon sellaista, josta he voivat hyvin nauttia, jos he välttävät kovaa musiikkia.

Vanhemmat ja kirkon johtajat, jotka neuvovat nuoria näissä asioissa, huomaavat pian, että heidän täytyy menetellä hyvin viisaasti.

Jos pieni lapsi ottaa käteensä jotakin terävää, joskus joku ymmärtämätön aikuinen tarttuu siihen säikähtäessään siitä lapselle aiheutuvaa vaaraa. Vaistomaisesti lapsi tarttuu siihen entistä lujemmin ja vahingoittaa ehkä kätensä. Viisaat vanhemmat vaihtavat sen johonkin toiseen yhtä kiinnostavaan mutta vaarattomaan

esineeseen, niin että lapsi luopuu siitä mielellään ja ilman kyyneleitä.
Pitäkää se mielessänne, kun teillä on ongelma nuorten ja heidän musiikkinsa kanssa. Sen muuttaminen voi vaatia aikaa ja innoitusta.
Me luotamme kirkossa nuorisoomme; ja erityisesti parina viime vuotena olemme siirtyneet käytäntöön, jossa heidän toiveensa ovat hallitsevampina toiminnoissamme.
Tämä asettaa suuren vastuun teille, nuoremme. Kiinnittäkää tarkasti huomiota siihen, millaista musiikkia valitsette toimintoihinne. Ei luottamuksemme teihin ole kärsinyt. Mutta maailman ja sen äärimmäisen musiikin ja kirkon välinen railo on meidän aikanamme leveämpi kuin menneinä sukupolvina. Ja tien keskikohta kulkee nykyisin aivan erilaisessa laaksossa kuin muutama vuosi sitten.
Muistakaa, nuoret johtajat, että Hän on teidänkin Herranne ja että tämä kirkko on yhtä hyvin teidän kuin meidän.
Suosittelisin, että katsotte, millaisia levyjä teillä on ja panette syrjään sellaiset levyt, jotka edistävät niin sanottua uutta moraalia, huumekulttuuria tai kovaa rockia. Sellaisen musiikin ei pitäisi kuulua nuorille, jotka ovat kiinnostuneita hengellisestä kehityksestä.
Tarkastakaa kokoelmanne. Hävittäkää huonoimmat levyt. Pitäkää vain parhaat. Valitkaa, mitä kulutatte ja mitä itse soitatte. Se tulee osaksi luonnettanne.
Jos teitä on siunattu musiikillisilla lahjoilla, kehittäkää laajalti hyvää musiikkia.
On saatavissa niin paljon kaunista, kohottavaa musiikkia, josta on meille hyötä. Meidän nuortemme pitäisi olla kaikenlaisen hyvän musiikin ympäröimiä.
Vanhempien pitäisi vaalia kotona hyvää musiikkia ja halua saada lapsensa oppimaan innoittavia lauluja.
Soittotuntien aika tuntuu tulevan silloin, kun perheillä, joissa on pieniä lapsia, on niin paljon muitakin kuluja. Mutta me kehotamme vanhempia liittämään lastensa kasvatukseen musiikkikasvatuksen.
Jotenkin Andrew ja Olive Kimball tekivät niin, ja Spencer oppi soittamaan. Jollakin tapaa Samuel ja Louisa Lee tekivät sen, ja Harold oppi soittamaan. Ja nyt kun kirkon johtajat kokoontuvat pyhiin kokouksiin temppelin ylähuoneeseen, me laulamme aina innoittavan laulun. Uruissa on presidentti Spencer W. Kimball tai presidentti Harold B. Lee.
Kuinka ihmeellinen onkaan musiikinopettaja, joka opettaa lapsia ja nuoria soittamaan ja perehdyttää heidät hyvään musiikkiin heidän kasvuvuosinaan, jumalanpalvelusmusiikki mukaanluettuna. Sellainen musiikki osana ihmisen elämää on suuri siunaus. Herra on sanonut: "Sillä minun sieluni mielistyy lauluun, joka tulee sydämestä; vanhurskaiden laulu on rukous minulle, ja siunaus heidän päänsä päälle annetaan siihen vastaukseksi." (LK 25:12) Luulen, että haluaisin kertoa nuorille, kuinka sellaisella musiikilla on ollut hyvin tärkeä sija minun elämässäni, vaikka en ole saanut muusikon koulutusta.
Luultavasti vaikein haaste kaiken ikäisille ihmisille, erityisesti nuorille, ja eräs vaikeimpia asioita kuolevaisessa elämässä on oppia hillitsemään ajatuksiaan. Niin kuin ihminen "mielessään laskee, niin hän menettelee" (Sananl. 23:7). Se, joka pystyy hillitsemään ajatuksensa, on voittanut itsensä.

Kun olin noin 10-vuotias, asuimme hedelmätarhan ympäröimässä talossa. Puille ei tuntunut koskaan olevan riittävästi vettä. Keväällä uudestaan avatut ojat täyttyivät nopeasti rikkaruohoista. Eräänä päivänä, kun minun tehtäväni oli hoitaa keinokastelu meidän vuorollamme, huomasin joutuneeni vaikeuksiin.
Kun vesi virtasi rikkaruohoisiin ojiin, se tulvi joka suuntaan. Juoksentelin lätäköltä toiselle ja koetin vahvistaa ojanreunoja, mutta heti kun sain yhden vuotokohdan korjatuksi, syntyi uusi.
Eräs naapuri tuli hedelmätarhan läpi. Hän katseli hetken, ja sitten muutamalla voimakkaalla lapioniskulla hän puhdisti ojanpohjan, niin että vesi pääsi virtaamaan eteenpäin.
"Jos haluat veden virtaavan oikeaan paikkaan, sinun on tehtävä tie sille", hän sanoi.
Olen oppinut huomaamaan, että ajatukset pysyvät veden tavoin oikeassa suunnassa, jos teemme niille uran. Muutoin ajatuksemme seuraavat vähimmän vastustuksen tietä ja pyrkivät aina alemmaksi.
Minulle oli sanottu ainakin sata kertaa kasvaessani, että ajatuksia pitää hillitä, mutta kukaan ei sanonut, kuinka.
Haluan kertoa teille, nuoret, eräästä keinosta oppia hillitsemään ajatuksensa, ja se liittyy musiikkiin.
Mieli on kuin näyttämö. Lukuunottamatta aikaa, jonka nukumme, on esirippu ylhäällä. Tällä näyttämöllä esitetään aina jotakin näytelmää. Se saattaa olla kiinnostava tai ikävystyttävä. Mutta aina on mielemme näyttämöllä menossa jokin näytelmä.
Oletteko huomanneet, että vaikka ette sitä tarkoitakaan ja kesken esityksen, mieleenne saattaa kulisseista hiipiä pieni ajatus, joka vangitsee kiinnostuksenne? Nämä pienet syntiset ajatukset, nämä vastenmieliset mielteet, yrittävät peittää muut ajatukset, tunkeutua huomioonne.
Jos sallitte niiden viipyä, kaikki muut ajatukset – olivatpa ne kuinka hyveellisiä tahansa – poistuvat näyttämöltä. Ne jättävät teidät, koska te suostutte arvottomien ajatusten vaikutukseen.
Jos te kiinnitätte huomionne niihin, jos taivutte niihin, ne toimivat puolestanne tällä mielen näyttämöllä, ne toimivat kaikessa sietokykynne rajoille asti. Ne saattavat olla rivoja, moraalittomia, sairaita, rumia. Esitys voi olla alhainen, moraaliton, jopa luvaton.
Kun ne valtaavat näyttämön – jos te sen sallitte – ne tulevat keksimään mitä nokkelimpia keinoja huomionne vangitsemiseksi. Ne voivat tietenkin tehdä esityksestä kiinnostavan, näennäisesti viattomankin – ovathan ne vain ajatuksia.
Mitä te teette, kun tällaista tapahtuu, kun tällaiset likaiset ajatukset ohjaavat mielenne näyttämöä, olivatpa ne harmaita, jotka näyttävät melkein valkoisilta tai saastaisia, joiden suhteen ei ole epäilystäkään?
Jos pystytte hillitsemään ajatuksenne, pystytte voittamaan tapoja, jopa alentavia henkilökohtaisia tapoja. Jos opitte hallitsemaan ne, elämänne on onnellista.
Tämän minä haluaisin teille opettaa: Valitkaa kirkon hengellisistä lauluista yksi, jonka sanat ovat kohottavia ja musiikki kunnioittavaa, joka saa teidät tuntemaan jotakin innoituksen tapaista. Muistakaa presidentti Leen neuvo: "Ehkä 'Oon lapsi Jumalan' sopisi." Ajatelkaa sitä huolellisesti mielessänne. Opetelkaa se ulkoa. Vaikka ette olisikaan saaneet mitään musiikillista kasvatusta, pystytte ajattelemaan sitä. Käyttäkää tätä hengellistä laulua pakotienänne. Käyttäkää sitä paikkana, johon voitte siirtää ajatuksenne. Aina kun huomaatte, että hämäräperäiset näyttelijät

ovat livahtaneet kulisseista mielenne näyttämölle, ajatelkaa tätä laulua. Pankaa "levysoitin" päälle ja sen jälkeen alatte ymmärtää jotakin mielenne hallitsemisesta.
Kun musiikki alkaa, ja kun sanat muodostuvat ajatuksissanne, kelvottomat ajatukset häviävät häpeissään sivulle. Koko tunnelma mielenne näyttämöllä vaihtuu. Koska se on nyt kohottava ja puhdas, alhaisemmat ajatukset katoavat. Sillä kun hyvä ei valittuna seurustele paheen kanssa, pahe ei myöskään kestä valoa.
Aikanaan huomaatte hyräilevänne mielessänne tätä laulua. Kun palautatte mieleenne, mitä olette ajatelleet, huomaatte jonkin maailmallisen yllykkeen, joka on saanut kelvottoman ajatuksen siirtymään mielenne näyttämölle, jolloin laulu on alkanut soida miltei automaattisesti.
"Musiikki", Gladstone sanoo, "on eräs voimakkaimpia välineitä ihmismielen ja -hengen hallitsemiseksi."
Olen niin kiitollinen musiikista, joka on arvokasta ja kohottavaa ja innoittavaa.
Kun opitte siivoamaan mielenne näyttämön kelvottomista ajatuksista, pitäkää se toiminnassa oppimalla arvokkaita asioita. Muuttakaa ympäristöänne, niin että ympärillänne on sellaista, mikä on omiaan innoittamaan teitä hyviin ja kohottaviin ajatuksiin.
Nuoret, teillä ei ole varaa täyttää mieltänne meidän aikamme kelvottomalla, kovalla musiikilla. Se *ei* ole vaaratonta. Se voi kutsua mielenne näyttämölle kelvottomia ajatuksia ja luoda tempon, jonka mukaan ne tanssivat ja toimivat.
Te alennatte itseänne, kun te samaistutte sellaisiin asioihin, jotka näyttävät ympäröivän tällaisia musiikin äärimmäisiä muotoja: halpamaisuus, kunnioituksen puute, moraalittomuus ja päihteet. Sellainen musiikki ei ole teidän arvoistanne. Teillä pitäisi olla itsekunnioitusta.
Te olette kaikkivaltiaan Jumalan poikia ja tyttäriä. Hän on innoittanut maailman, joka on täynnä ihmeellisiä asioita opittaviksi ja tehtäviksi, monenlaista kohottavaa musiikkia nautittavaksenne.
Luullakseni kuoro laulaa lopuksi pioneerilaulun "Pelvotta käykää". Minulla on veli, josta tuli prikaatinkenraali ilmavoimissa. Toisessa maailmansodassa hän oli pommikoneen ohjaaja, ja hän osallistui joihinkin kaikkein vaarallisimpiin ja epätoivoisimpiin ilmahyökkäyksiin Euroopassa. Hän palasi Washingtoniin erääseen tehtävään suunnilleen samaan aikaan, kun minä olin päättänyt lentäjänkoulutukseni samoihin B-24 pommikoneisiin ja olin lähdössä Tyynellemerelle. Vietimme pari päivää yhdessä Washingtonissa, ennen kuin lähdin valtameren taa.
Puhuimme rohkeudesta ja pelosta. Kysyin häneltä, kuinka hän oli kestänyt kaiken, mitä oli joutunut kokemaan.
Hän sanoi: "Minulla on lempilaulu – 'Pelvotta käykää', ja kun tilanne oli epätoivoinen, kun paluusta ei juuri ollut toivoa, ajattelin sitä mielessäni, ja minusta tuntui kuin lentokoneen moottorit olisivat laulaneet kanssani.

Pelvotta käykää, pyhät Kristuksen,
riemuiten voittohon.
Raskas jos onkin tienne tuskien,
Armo myös suuri on.
Pois turhat huolet heittäkää,
niin Herraa voitte ylistää,
ja silloin laulu kaikuu näin:
Kaikki on parhain päin.
(*MAP-lauluja*, 169)

Tästä hän sai uskoa, joka on välttämätön rohkeuden edellytys.
Sekä muinaisissa että nykyisissä pyhissä kirjoituksissa on monia kohtia, jotka tähdentävät vanhurskaan musiikin arvoa. Itse Herra valmistautui suurimpaan koettelemukseensa sen vaikutuksen alaisena, sillä Raamatussa sanotaan: "Ja veisattuaan kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle." (Mark. 14:26)
Todistan, että Jumala on meidän Isämme, että me olemme Hänen lapsiaan ja että Hän on varannut meille suuria ja ihmeellisiä asioita tässä elämässä. Minä tiedän sen, ja minä kiitän Häntä hyvän musiikin kohottavasta vaikutuksesta elämässäni ja lasteni elämässä. Me voimme tehdä paljon yhdessä perheenä: innoitettua musiikkia me voimme tuntea yhdessä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?"

Mark E. Petersen

Vapahtaja opetti monin vertauksin, jotka tunnetaan hyvin. Mutta Hän opetti myös sattuvin ja syvälle luotaavin kysymyksin. Yksi niistä kuului näin: "Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?" (Matt. 16:26)
Tämä on erityisen tärkeätä, kun käsitämme, että Herra määritteli iankaikkisen elämän suurimmaksi kaikista Herran lahjoista.
Meillä kaikilla on sielu pelastettavana. Kaikilla on mahdollisuus saada iankaikkinen elämä. Koska meidän sielumme ovat niin kallisarvoisia, meidän ei pitäisi jättää yhtään kiveä kääntämättä pelastaaksemme ne.
Vapahtaja kuvasi tätä suurta tosiasiaa yhdellä tutuimmista vertauksitaan. Hän sanoi esimerkiksi:
"Vielä taivasten valtakunta on kuin kauppias, joka etsi kalliita helmiä, ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen." (Matt. 13:45-46)
"Taivasten valtakunta on peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi ja kätki; ja . . . hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon." (Matt. 13:44)
Toisin sanoen hän kertoo, että pelastus on kallisarvoinen helmi, pelastus on peltoon kätketty aarre, ja jos me vain ymmärtäisimme sen arvon, me myisimme kaiken, mitä meillä on, saadaksemme sen.
Emmekö voi oppia tätä suurta läksyä? Se tulee Jumalan huulilta, joka ei voi valehdella.

Meille on kaikkein arvokkainta olla Herran palveluksessa.
Tämä tarkoittaa, että me emme saa sokaistua kullan kimalluksesta tai yhteiskunnallisen aseman tai mielihyvän houkutuksesta tai synnin valheellisesta hauskuudesta.
Meidän täytyy avata silmämme huomaamaan, että Jumalan palveleminen on suurin ura maailmassa.
Suurin lahja, minkä voimme saada, on pelastus Hänen tykönsä, ja suurin saavutus, mitä voimme elämämme aikana saavuttaa, on saattaa perheemme kanssamme pelastuksen tilaan.
Mutta meidän täytyy ymmärtää, että pelastus ei ole lahja. Tarjolla se kylläkin on vapaasti Vapahtajan sovituksen kautta. Mutta sen saaminen pitää ansaita, ei puolisydämisesti vaan kokosydämisesti, jakamattomasti, noudattamalla keskittyneesti kehitysohjelmaa, joka on Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumi.
Jos me ollenkaan uskomme kuolemattomuuteen, meidän täytyy uskoa myös Jumalaan. Ja jos me uskomme Häneen, meidän pitäisi hyväksyä tosiasia, että meidän on mahdollista tulla Hänen kaltaisikseen. Itse asiassa juuri tätä Jumala meiltä odottaa.
Hän antoi meille rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen esimerkiksi, jonka mukaan me voimme elää, ja Hänen kauttaan meistä voi tulla täydellisiä, kuten Jumala on.
Mikä suurenmoinen mahdollisuus! Mikä tilaisuus!
Onko mikään ihme, että pyhät kirjoitukset sanovat sitä kallisarvoiseksi helmeksi?
Eikö meidän siis pitäisi tehdä kaikkemme saavuttaaksemme sen? Mutta toisaalta, ellemme me tee, mitä me voimme antaa sielumme lunnaiksi?
Vapahtaja sanoi meille, että Hänen kodissaan on monta asuinsijaa. Apostoli Paavali kertoi yksityiskohtaisemmin, että tulevassa maailmassa on eriasteisia kirkkauksia. Se, mihin joudumme, määräytyy meidän kelvollisuutemme mukaan. Meidät tuomitaan tekojemme mukaan.
Tuomiopäivän palkinnot vaihtelevat, kuten toinen tähti eroaa toisesta kirkkaudessa. Paavali sanoi myös, että tähtien kirkkauden lisäksi on toinen kirkkaus, joka on kirkkaudeltaan kuin kuu verrattuna tähtiin.
Ja hän mainitsee vielä kolmannenkin kirkkauden – selestisen eli auringon kirkkauden – joka eroaa toisista kuten auringon valo eroaa kuun ja tähtien valosta.
Nykyajan ilmoituksessa meille sanotaan, että ainoastaan ne, jotka ovat uskollisia Jumalalle, elävät Hänen tavallaan, saavuttavat selestisen kirkkauden. Vain niistä, jotka menevät sinne, voi tulla Hänen kaltaisiaan.
Kaikki muut, jotka menevät vähäisempiin kirkkauksiin, ovat sikäli rajallisia, että heistä ei voi tulla Hänen kaltaisiaan.
Minä kysyn teiltä, jotka tänään olette täällä, missä haluatte viettää ikuisuutenne? Missä haluaisitte perheenne viettävän ikuisuutensa?
Jos te tietäisitte, että elämällä evankeliumin mukaan te voitte päästä selestiseen kirkkauteen, alhaisempien kirkkauksien asemesta, eikö kannattaisi yrittää saavutta se?
Kuka olisi tyytyväinen tähden vähäiseen tuikkeeseen, jos hän voisi saada auringon kirkkauden?
Kuka tyytyisi kuun heijastamaan valoon, jos hän voisi saada osakseen auringon säteilevän kirkkauden?
Kuka vaihtaisi mahdollisuuden tulla Jumalan kaltaiseksi tämän maailman kyseenalaisiin ja ajallisiin iloihin?
Kuka pitäisi mielessään parempana lihan turmelusta, aistityydytystä ja synnin väärää iloa, kuin mahdollisuutta tulla Jumalan kaltaiseksi, innoitetun älyn omistamista tai mahdollisuutta jonakin päivänä käyttää samoja voimia, joita Jumala käyttää majesteettiudessaan?

Kuka meistä myisi esikoisoikeutensa hernekeitosta?
Eikö meidän olisi hyvä esittää itsellemme kysymys, jonka Vapahtaja esitti: "Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?"
Huomaammepa me sitä tai emme, me vastaamme tuohon kysymykseen joka päivä elämämme aikana ajatuksillamme, sanoillamme ja teoillamme. Meidän tekomme osoittavat, pyrimmekö me tulemaan Jumalan vai maailman kaltaisiksi.
Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?

Mitä antavat vanhemmat lastensa sielun lunnaiksi, näiden pienoisten, jotka Kaikkivoipa on antanut heidän huostaansa, joille heidän pitäisi opettaa vanhurskauden periaatteita, ja jotka näiden vanhempien tulisi johtaa elämän oikeille poluille?
Onko olemassa vanhempia, jotka myisivät lastensa tulevaisuuden hernekeitosta, jonka he söisivät itse ahneuksissaan? Uskaltavatko he uhrata pienoistensa hyvinvoinnin omien itsekkäiden halujensa tyydyttämiseksi?

Laiminlyöty lapsi! Kuinka paljon heitä onkaan!
Mikä on lapsen sielun arvo?
Mikä on jokaisen sielun arvo?

Vaihtaisitteko te sen hetken iloon? Vaihtaisitteko te sen johonkin hyötyyn liike-elämässä? Vaihtaisitteko te sen seuraelämään tai naisten vapautusliikkeen ajamaan kodista ja perheestä irtautumiseen? Vaihtaisitteko te sen johonkin rahasummaan? Mihinkä summaan vaihtaisitte sen?

Huomaammepa me sitä tai emme, me käymme juuri tällaista kauppaa, jos me pidämme maailmallisia asioita tärkeämpinä kuin uskontoa.

Ainoa mahdollisuus pelastaa sielu on asettaa Jumala ensisijalle elämässämme. Jos me asetamme Hänet vasta toiselle, kolmannelle tai neljännelle sijalle, me teemme vaihtokaupan, jota me tulemme katumaan koko iankaikkisuuden ajan. On mahdollista menettää pelastus välinpitämättömyyden vuoksi. Onko meillä varaa mihinkään muuhun kuin olla aktiivisia kirkon jäseniä? Onko meillä varaa lyödä laimin perheemme? Onko meillä varaa sekoittaa toisiinsa maailmallisuus ja jumalallisuus, kun tiedämme varsin hyvin, että niitä ei voi yhdistää, ja kun tiedämme myös, että Jeesus sanoi, että me emme voi palvella Jumalaa ja mammonaa?

Herra opettaa, että ellemme me ole uskollisia Hänen palveluksessaan, me luovumme mahdollisuudesta selestiseen kirkkauteen. Uskollisuus tarkoittaa innokasta työtä hyvän asian puolesta. Se tarkoittaa, että me palvelemme Häntä kaikessa uutteruudessa, katse kiinnitettynä Hänen kirkkauteensa ja teemme työtä Hänen valtakunnassaan kaikesta sydämestämme ja sielustamme ja mielestämme ja voimastamme.

Mutta meidän täytyy tehdä työtä Hänen valtakunnassaan, ei jossakin muussa ryhmässä, uskonnollisessa tai muunlaisessa.
Mitä me siis annamme sielujemme lunnaiksi? Onko se maailman etua tai rahaa, tai tyydytystä tai synnin turmelusta? Ajattelemmeko me, että jumalattomuus antaa kylliksi iloa kaiken siitä aiheutuvan kurjuuden vastapainoksi?

Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?
Isät ja äidit, kuunteletteko te? Kuunteletteko te, kun Vapahtaja kutsuu teidän pienokaisianne?
Kuuletteko te Hänen sanaansa: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä tekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä." (Matt. 11:28-30)
Ja kuulkaa myös näitä Vapahtajanne ja Lunastajanne sanoja:
"Ja jälleen, sikäli kuin vanhemmat, joilla on lapsia Siionissa tai jossakin sen järjestetyssä vaarnassa, eivät opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, sekä oppia kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta kättenpäällepanon kautta kahdeksan vuoden iässä, niin synti on olevan vanhempien pään päällä.
Sillä tämä on oleva Siionin asukkaiden ja kaikkien sen järjestettyjen vaarnojen laki.
Ja heidän lapsensa kastettakoon syntiensä anteeksisaamiseksi, kun he ovat kahdeksan vuoden ikäisiä, ja he saakoot kättenpäällepanon.
Ja he opettakoot myös lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan vilpittömästi Herran edessä." (LK 68:25-28)
Teemmekö me tämän kaiken, vanhemmat, vai olemmeko me tekemässä vaihtokauppaa, jota me saamme myöhemmin katua?
Kuuletteko te Vapahtajan sanat, jotka Hän sanoo nykyajan ilmoituksessa: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi, kaikesta sielustasi, mielestäsi ja voimastasi, ja palvele Häntä Jeesuksen Kristuksen nimessä." (LK 59:5)
Teemmekö me tämän vai olemmeko me vaihtamassa sitä johonkin muuhun?
Kuuletteko te Hänen sanovan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi"? (LK 59:6)
Oletteko te kuuliaisia?
Ja kuuletteko te Hänen sanovan: "Älä varasta, älä tee huorin, älä tapa, äläkä tee mitään sen kaltaista"? (LK 59:6)
Noudatatteko te tätä kaikkea? Vai panetteko te syrjään Hänen sanansa joidenkin omien mielitekojenne vuoksi? Kuvitteletteko te hetkeäkään voivanne erottaa sielunne pelastuksen kuuliaisuudesta evankeliumiin?
Yksi suurimmista käskyistä on kultainen sääntö. Teemmekö me toisille, niin kuin me haluamme itsellemme tehtävän? Ja ellemme me tee, millaista vaihtokauppaa me olemme tekemässä? Mitä me sanomme niistä, jotka eivät maksa lehtipojalle lehdestään? Minkälaista vaihtokauppaa he tekevät?
Ja mitä meidän on sanottava niistä, jotka eivät maksa lääkärinlaskujaan tai sairaalalaskujaan, mutta ulkokultaisuudessaan tulevat sunnuntaina kirkkoon ja laulavat ylistystä Herralle?
Ja sitten on tämä Herran vetoomus:
"Ja Siionin asukkaat ottakoot myös vaarin sapatinpäivästä ja pitäkööt sen pyhänä." (LK 68:29)
"Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan sakramenttiuhrisi minun pyhänä päivänäni." (LK 59:9)
Kuinka monet täyttävät tämän vaatimuksen? Se on taivaan käsky, joka on annettu meille jokaiselle. Ellemme me pidä sitä, onko meillä taipumus vaihtaa sielumme hyvinvointi maallisiin asioihin kuten kaupassakäynti sunnuntaisin, sunnuntaihuvittelu ja viikonloppulomat?

Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?
Meidän tulisi käsittää, että Herra tarkoittaa juuri sitä, mitä Hän sanoo meille. Hän tarjoaa meille iankaikkisuuden siunauksia; ja meidän ollessamme kuolevaisuudessa Hän tarjoaa meille yltäkylläisen elämän, mielenrauhan, todellisen onnen ja vapauden synnin orjuuttavista vaikutuksista.
Mutta tämä on mahdollista vain kuuliaisuuden kautta. Ja miksi kuuliaisuuden? Koska Hän haluaa, että meistä tulee Hänen kaltaisiaan – koska me olemme Hänen lapsiaan – ja koska me emme voi saavuttaa täydellisyyttä epätäydellisin keinoin.
Jotta meistä voisi tulla Kristuksen kaltaisia, meidän täytyy tehdä Kristuksen tekoja.
Herra ei ota meiltä pois vapaata tahtoa antaessaan meille tämän käskyn. Hän antaa meille rajattoman ja rajoittamattoman valinnanvapauden.
Mutta Hän tekee kyllin selväksi, että ellemme me palvele Häntä, me emme saa Hänen palkkaansa.
Pelkkä kirkon jäsenyys ei pelasta meitä. Ilmoituksessa sanotaan: "Se, joka pakotetaan kaikkeen, on laiska eikä ymmärtäväinen palvelija; eikä hän siis saa mitään palkkaa.
Totisesti minä sanon, että ihmisen pitäisi tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta . . .
Mutta se, joka ei tee mitään, ennen kuin häntä käsketään, ja ottaa vastaan käskyn epäilevin sydämin ja vitkastelee sen täyttämisessä, tuomitaan." (LK 58:26-27, 29)
Ja jälleen: "Se, joka ottaa vastaan minun lakini ja pitää sen, hän on minun opetuslapseni, mutta se, joka sanoo ottavansa sen vastaan, eikä pidä sitä, hän ei ole minun opetuslapseni ja hänet karkoitetaan pois." (LK 41:5)
Näettehän, että se, mitä me teemme tai jätämme tekemättä, määrää meidän asemamme Hänen edessään?
Hän ei pyydä meiltä ainoastaan kirkon jäsenyyttä. Eikä Hän pyydä meiltä ainoastaan, että me lukisimme pyhiä kirjoituksia, tai maksaisimme vain kymmenykset. Vain kokosydäminen kuuliaisuus ja sydämen uskollisuus merkitsee jotakin.
Meille on annettu mahdollisuus valita – maailmallisuus tai pelastus. Kummanko valitsemme? Tässä asiassa ei ole mitään keskitietä. Herra ei mielisty puolisydämiseen kuuliaisuuteen. Mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?
Vapahtaja esitti toisenkin tärkeän kysymyksen:
"Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon?" (Matt. 16:26)
Kaikessa pitää välttämättä olla vastakohtaisuutta.
Meillä täytyy välttämättä olla täydellinen valinnanvapaus.
Mutta kun me tunnemme tosiasiat, vaihdammeko me jumalalliset siunaukset sekä täällä että tämän jälkeen tämän maailman kyseenalaisiin iloihin?
Onko todellakaan käsitettävissä, että me valitsisimme pimeyden valon sijasta tai murheen todellisen ilon asemesta?
Kuitenkin me teemme juuri näin, jos me käännymme pois aktiivisesta palveluksesta kirkossa. Tämä on vaihtokauppa, jonka me teemme.
Älkäämme koskaan unohtako, että Herra on luvannut, että jos me etsimme ensiksi Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin kaikki mitä Hänellä on, voi olla meidän.
Ja tämä on minun todistukseni teille Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen.

Evankeliumin ilmoitetut totuudet

LeGrand Richards

Veljeni ja sisareni, iloitsen mahdollisuudesta olla mukana teidän kanssanne tässä suuressa konferenssissa. Kiitän Herraa, että perustamalla myöhempinä aikoina valtakuntansa Hän on tehnyt mahdolliseksi pitää näitä konferensseja, jolloin me voimme kokoontua yhteen ja saada iankaikkisen elämän leipää, ja laulun sanoin:

"Oi kuulka ääntä profeetan,
kun teitä ohjailee,
kun teille Isän Jumalan
totuutta sanelee."

(*MAP-lauluja*, 107)

Me olemme kuunnelleet profeetan ääntä tässä konferenssissa. Me palaamme takaisin työkentillemme vahvistuneina uskossamme, ja meillä on suurempi halu rakentaa Hänen valtakuntaansa ja valmistaa tietä Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen tulemiselle.

Profeetta Jesaja näki meidän aikamme, jolloin ihmiset palvelevat Häntä ihmiskäskyjen vuoksi, ja hän sanoi, että sen vuoksi Hän vielä tekee "tälle kansalle kummia tekoja – kummia ja ihmeitä, ja sen viisaitten viisaus häviää, ja sen ymmärtäväisten ymmärrys katoaa" (Jes. 29:14).

Minä ymmärrän tämän niin, että kummat teot ja ihmeet on tarkoitettu ihmiskäskyjen korjaamiseksi, koska Jesaja sanoi, että siitä syystä Hän tekisi kummia tekoja ja ihmeitä.

Ei ole aikaa käsitellä kaikkia ihmeellisiä oikaisuja, jotka ovat evankeliumin palautuksen seurauksia, näitä kummia tekoja ja ihmeitä. Mutta ensimmäinen ja suuri oikaisu oli mielestäni tieto, joka tuli Isän ja Pojan ilmestymisestä profeetta Joseph Smithille, jota presidentti Marion G. Romney niin kauniisti kuvasi tänä aamuna. Jumalan asemasta, joka on läsnä kaikkialla, joka on vailla ruumista, ruumiinosia tai tunteita [tämä tarkoittaa, että Hänellä ei ole silmiä, että Hän ei voi nähdä; ei korvia, että Hän ei voi kuulla; ei ääntä, että Hän ei voi puhua], hänelle ilmestyi kaksi kirkastettua olentoa, jollaisiksi me voimme tulla ylösnousemuksen jälkeen. Kuinka ihmeellinen onkaan tämä tieto, että me olemme Hänen lapsiaan – Jumalan, iankaikkisen Isän lapsia – ja että me voimme elää Hänen kasvojensa edessä tietäen, kuka Hän on, ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa, joka nousi kuolleista ja sovitti maailman synnit?

Seuraava suuri oikaisu oli minun nähdäkseni kirkon suurenmoisen organisaation luominen. Ajatelkaapa vain tämän kirkon pappeutta ja kaikkia apujärjestöjä, joiden johtaville virkamiehille me olemme täällä tässä kokouksessa antaneet tukemme. Presidentti Lee sanoi, että tämäniltainen pappeuskokous lähetetään 850 eri rakennukseen.

Mistä koko maailmassa voitte löytää tämän kaltaisen pappeusorganisaation? Jokainen mies ja jokaisen miehen poika voi olla Jumalan pappeuden haltija ja auttaa Hänen valtakuntansa rakentamisessa maan päällä. Siten he kokoavat aarteita taivaaseen, missä ei koi syö eikä ruoste raiskaa, missä varkaat eivät tunkeudu sisään (ks. Matt. 6:19), ja missä he voivat kehittää lahjojaan ja kykyjään, koska valtakunta on täällä juuri sitä tarkoitusta varten.

Nykyajan kirkossa on vielä eräs kaunis piirre, josta haluan mainita muutamalla sanalla, ja se on meidän uskomme avioliiton ja perheyksikön iankaikkisuuteen. Tuntuu uskomattomalta, että niin selkeästi kuin tuota periaatetta opetetaankin pyhissä kirjoituksissa, me olemme ainoa kirkko, joka siihen uskoo. Muutama vuosi sitten eräs veljistä kirjoitti kirjan nimeltä "Uskovatko ihmiset, mitä heidän kirkkonsa opettavat? (Rulon S. Howells, *Do Men Believe What Their Churches Prescribe?*/Deseret Book Co., 1932/) Tuossa kirjassa on taulukko, joka sisältää erilaisia opillisia periaatteita. Tekijä oli pyytänyt ja saanut ensikäden lausuntoja suurimmilta kirkkokunnilta (kymmeneltä meidän oma kirkkomme mukaan luettuna), ja noissa yhdeksässä kirkossa ei ollut ainuttakaan, joka uskoo avioliiton ja perheyksikön iankaikkisuuteen. He sanoivat, että avioliitto kestää, "kunnes kuolema teidät erottaa", mikä merkitsee itse asiassa avioeroa. Mikäli avioliitto kestäisi vain, kunnes kuolema meidät erottaa, mitä me sitten tekisimme sen jälkeen? Missä ovat siteet, jotka yhdistävät meitä, erityisesti tässä kirkossa, missä veljet tekevät kaiken aikaa pappeuden työtä ja jättävät vaimot kasvattamaan perheitämme, ja kaikki tämä vain siksi, että se päättyisi kuoleman kohdatessa?

Puhuin eräässä kokouksessa Quitmanissa, Georgiassa, kun olin sikäläisen lähetyskentän johtajana, ja esitin tässä kirjassa olevan mainitsemani taulukon ajatuksia, ja kokouksen loputtua seisoin ovella hyvästelemässä kuulijoita heidän lähtiessään. Eräs mies tuli luokseni ja esitteli itsensä baptistipapiksi, ja minä sanoin: "Esitinkö kantanne väärin tänä iltana?"

"Ette suinkaan, herra Richards", hän sanoi, "opetamme juuri niin kuin sanoitte. Me emme kaikki usko kaikkiin niihin asioihin, joita kirkkomme opettavat."

Minä sanoin: "Tekään ette taida uskoa niihin? Miksi ette opeta jäsenillenne totuutta? He hyväksyvät sen teidän sanomananne, mutta he eivät ole vielä valmiita hyväksymään sitä mormonivanhinten sanomana."

Hän sanoi: "Tulen vielä kuulemaan teitä."

Kun menin sinne seuraavan kerran noin neljä kuukautta myöhemmin, ja kun kuljin tuon pienen kirkon eteen, siellä oli vastassa tuo baptistipappi. Kätellessämme minä sanoin: "Minusta olisi hyvin mielenkiintoista kuulla, mitä ajattelitte viimekertaisesta puheestani täällä." Hän sanoi: "Herra Richards, olen ajatellut sitä siitä lähtien. Uskon joka sanan, minkä sanoitte, ja nyt haluaisin kuulla loputkin." Tiedättehän, että me emme koskaan lakkaa puhumasta, kun siihen tarjoutuu tilaisuus, näistä kauniista periaatteista, jotka Herra on meille antanut evankeliumin palautuksen myötä toteuttamalla kummia tekoja ja ihmeitä.

Ollessani lähetysjohtajana Atlantassa, Georgiassa, menin tri Peter Marshallin kirjastoon. Hän oli siellä presbyteerikirkon paimen, ja me vietimme yhdessä tunnin pari. Kuollessaan hän oli Yhdysvaltain senaatin pappi. Olette ehkä lukeneet hänen kirjansa

"Mies nimeltä Pietari" tai olette ehkä nähneet hänen elämästään kertovan elokuvan. Monet niistä asioista, joita hän edusti, hän oppi meiltä Atlantassa. Hänellä oli tapana lähettää joku lähetystoimistoomme hankkimaan NVK:n kirjoja ja muuta kirkon aineistoa omille nuorilleen, koska hänestä tuntui, että me veimme kaikki hänen nuorensa.

Istuessani hänen kanssaan hänen kirjastossaan, kysyin häneltä, kuinka hänen kirkkonsa suhtautui avioliiton ja perheyksikön iankaikkisuuteen. Hän sanoi: "Niinpä niin, herra Richards, meidän ei sallita opettaa sitä kirkossamme, mutta sydämessäni tunnen itsepäisiä vastaväitteitä." Hän jatkoi: "Kun kissanpennun ottaa pois kissaemolta, muutamassa päivässä emo unohtaa sen täydellisesti. Kun vasikka viedään lehmältä, niin muutamassa päivässä lehmä on unohtanut sen. Mutta kun äidiltä otetaan lapsi, niin vaikka hän eläisi satavuotiaaksi, hän ei koskaan unohda sydämensä lasta." Hän lisäsi: "Minusta on vaikea uskoa, että Jumala loi sellaisen rakkauden häviämään haudassa." Jumalalle kiitos, että me tiedämme, että Hän ei luonut rakkautta häviämään haudassa. Rakkaus on iankaikkinen.

Muut kirkot eivät opeta tätä periaatetta, mutta on joitakin ihmisiä, jotka uskovat siihen. Esimerkiksi Anderson M. Baten sanoi näin pienessä runossaan, jonka hän kirjoitti vaimolleen Beulahille elämän salaisuuksista:

Sinut iäksi nain, en ajaksi vain,
elon lyhyet vuodet valhetta on.
Sinut elämään vien, missä tuntematon
on kyynel karvas tuskain ja vaivain.
Kuihdu ei rakkaus kuolematon,
kun liekki elon sammuu lepattain.

Näin mekin uskomme. Me uskomme, että avioliitto on iankaikkinen.

Konferenssissa on tänään jo lainattu, mitä Herra sanoi Aadamille sijoittaessaan hänet puutarhaan. Hän sanoi, että "ihmisen ei ollut hyvä olla yksinänsä", ja että Hän teki hänelle avun, ja Hän sanoi: "He tulevat yhdeksi lihaksi" (KH Moos. 3:18, 24), eivät kahdeksi puolikkaaksi vaan yhdeksi lihaksi, koska Hän ei olisi voinut asuttaa tätä maata ilman miestä ja naista, ja tässä merkityksessä kokonaisen persoonan luomiseen tarvittiin kaksi. Sitten sanon näin:

Ellei ihmisen ollut hyvä olla yksin, *ennen* kuin kuolema tuli tähän maailmaan, hänen ei varmastikaan ole hyvä olla yksin sen *jälkeen* kun nousemme kuolleista ja elämme samassa tilassa, kuin Aadam eli ennen lankeemusta.

Juuri tätä Paavali tarkoitti sanoessaan: "Niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa."

(1 Kor. 15:22) Ellei ennen lankeemusta ollut hyvä olla ilman vaimoa, ei varmastikaan ole hyvä olla ilman kumppania ylösnousemuksen jälkeen, ja jokainen, joka sen kieltää, kieltää itse asiassa suuren sovituksen, koska silloin Vapahtaja olisi sovittanut vain osaksi vahingon, joka seurasi Aadamin ja Eevan lankeemusta.

Nämä ovat suuria iankaikkisia totuuksia, jotka Herra ymmärsi, ja niinpä Vapahtaja sanoi: "Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa. Ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Niin eivät he enää ole kaksi vaan yksi liha. Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako." (Mark. 10:7-9) Tuota ei olisi voitu kirjoittaa paljoa selvemmin, eihän? Mitä Hän itse asiassa tarkoitti, kun Hän sanoi, että he tulevat yhdeksi lihaksi ja että heitä älköön erotettako, ellei sitä, että avioliitto ulottuu sinällään haudan tuolle puolelle?

Paavali sanoi: "Herrassa ei kuitenkaan ole vaimoa ilman miestä eikä miestä ilman vaimoa." (1 Kor. 11:11) He saattaisivat tulla toimeen täällä kuolevaisuudessa ilman toisiaan, mutta eivät tulevissa iankaikkisuuksissa.

Pietari sanoi, että miehen tulee elää vaimonsa kanssa "taidollisesti . . . niinkuin heikomman astian kanssa, ja osoittakaa heille kunnioitusta, koska he ovat elämän armon perillisiä, niinkuin tekin; etteivät teidän rukouksenne estyisi" (1 Piet. 3:7). Mitä tarkoittaa, että he ovat "elämän armon perillisiä"? Minkä elämän? Heillä oli jo elämä täällä kuolevaisuudessa, mutta heistä tulee iankaikkisen elämän siunausten perillisiä yhdessä. Kuinka tämä asia olisi voitu kirjoittaa selkeämmin?

Sitten muistamme, kuinka Jesaja näki uuden taivaan ja uuden maan, jolloin "susi ja lammas käyvät yhdessä laitumella, ja leijona syö rehua niinkuin raavas" (Jes. 65:25). Hän näki, että ihmiset "rakentavat taloja ja asuvat niissä, he istuttavat viinitarhoja ja syövät niiden hedelmät; he eivät rakenna muitten asua, eivät istuta muitten syödä . . . Minun valittuni kuluttavat itse kättensä työn . . . sillä he ovat Herran siunattujen siemen, ja heidän vesansa ovat heidän tykönänsä." (Jes. 65:21-23) Kuinka tämän voisi sanoa selkeämmin, että he ja heidän jälkeläisensä asuvat taloissa, jotka he rakentavat?

Tämä suuri iankaikkinen periaate on suuria totuuksia, jotka on ilmoitettu evankeliumin palautuksen myötä. Henkilökohtaisesti voisin uskoa yhtä vähän, että kuolema merkitsee täydellistä ruumiin ja hengen häviämistä, kuin voisin ajatella, että minun olisi elettävä ikuisesti ilman niiden rakkauden siteiden jatkumista, jotka yhdistävät vaimoani ja meidän perhettämme ja rakkaimpiamme täällä, tässä elämässä. Taivas on vain jatkoa meidän elämällemme täällä.

Tämä auttaa meitä ymmärtämään presidentti David O. McKayn sanoja ja ohjetta, kun hän sanoi, että mikään menestys elämässä ei voi korvata epäonnistumista kotona. Presidentti Lee on tähdentänyt samaa asiaa sanoessaan, että meidän suurin velvollisuutemme on meidän oman kotimme seinien sisällä, ei vain siksi, että noiden kotien pitäisi olla hyviä, kunnes kuolema meidät erottaa, vaan koska me rakennamme perustusta valtakunnalle, jota me saamme johtaa tulevissa iankaikkisuuksissa, jos me olemme tosia ja uskollisia. Ja tämä on evankeliumin suuria periaatteita, joka on tullut palautuksen kautta tänä meidän aikanamme ja päivänämme.

Olemme lukeneet viimeaikojen lehdistä lasten kidnappauksista, ja joissakin tapauksissa heidän vanhempansa ovat antaneet satojatuhansia dollareita saadakseen heidät takaisin vain voidakseen elää yhdessä heidän kanssaan tämän kuolevaisuuden aikana. Kuitenkin me voimme uuden ja iankaikkisen liiton kautta ja pyhän pappeuden sinetöimistoimitusten kautta Jumalan pyhissä temppeleissä pitää lapsemme kautta koko mittaamattoman iankaikkisuuden. Herra on sanonut profeetta Joseph Smithin kautta, että he tulevat esiin ensimmäisen ylösnousemuksen aamuna ja "kasvavat ilman syntiä pelastukseen" (LK 45-58). Niille meistä, jotka ovat joutuneet laskemaan pieniä lapsia hautaan, on lohdullista ajatella iloa ja onnea, joka tästä koituu, verrattuna käsitykseen, että iankaikkisessa maailmassa ei ole mitään perhesiteitä.

Veljet ja sisaret, kiitän Jumalaa tästä suuresta totuudesta, jonka me olemme saaneet Hänen evankeliuminsa palautuksen myötä. Tämä on vasta alkua. Ja näille monille kuulijoille, jotka tänään ovat täällä, ja kaikille, jotka kuuntelevat radioidensa ääressä, ja niille jotka kuuntelevat tänä iltana ja niille joiden sydämeen Jumala on pannut todistuksen tämän työn jumalallisuudesta, teille minä todistan tietäväni, että nämä ovat kummia tekoja ja ihmeitä, jotka Isämme lupasi suuren profeettansa kautta, jonka Hän lähetti meille, ja minä annan teille rakkauteni ja siunaukseni ja todistukseni Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Jeesus Kristus, Lunastajamme

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni ja sisareni niin lähellä kuin kaukanakin, kirkon jäsenet ja kirkkoon kuulumattomat!

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen uskonkappale kuuluu: „Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja Hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen."

Viime yleiskonferenssissa puhuin aiheenani „Jumala, iankaikkinen Isä". Tänään aiheenani on „Hänen Poikansa, Jeesus Kristus", meidän Lunastajamme. Koska aihe on niin pyhä, kehotan teitä kaikkia rukoilemaan yhdessä kanssani, että taivaallinen Isämme auttaisi meitä jokaista saamaan syvällisemmän käsityksen Hänen ainosyntyisestä Pojastaan, Vapahtajastamme, sekä arvostamaan Häntä enemmän.

Varhaisimmat tiedot Kristuksesta me saamme pyhistä kirjoituksista, jotka kertovat ennen maan luomista järjestetystä suuresta neuvonpidosta, johon Jumalan henkilapset osallistuivat. Tuossa neuvonpidossa esitettiin Isän suunnitelma ihmisen iankaikkiseksi edistymiseksi. Tämän jälkeen Jeesus tarjoutui vapaaehtoisesti ja Hänet määrättiin toteuttamaan sovitus, joka oli tarpeen, jotta ihmisen olisi mahdollista saada pelastus ja korotus.

Kaikki profeetat Aadamista presidentti Harold B. Leehen, nykyiseen profeettaamme, ovat todistaneet, että Jeesus Kristus, Esikoinen Jumalan henkilapsista, valittiin tällä tavalla ja että Hän on Lunastajamme.

Profeetat, jotka tulivat kuolevaisuuteen ennen Kristusta, todistivat, että Hänet oli valittu tällä tavalla ja että Hän tulisi maan päälle ja täyttäisi tehtävänsä.

Aikojen alussa, kun Aadam uhrasi kuuliaisena Jumalan käskylle, „... Herran enkeli ilmestyi Aadamille ja sanoi: Minkä tähden sinä uhraat Herralle uhreja? Aadam vastasi hänelle: En tiedä muuta kuin että Herra on antanut minulle käskyn.

Silloin enkeli puhui, sanoen: Tämä on Isän Ainosyntyisen uhrin vertauskuva ..." (KH Moos. 5:6-7)

Tuosta ajasta Kristuksen kuolevaisuudessa suorittaman palvelustyön aikaan asti kaikki ihmiset, jotka ymmärsivät Jumalan suunnitelman ihmisen iankaikkiseksi edistymiseksi, uhrasivat samanlaisia uhreja. Isä vaati heiltä tämän, jotta he muistaisivat jatkuvasti Kristuksen tulemista sekä sovitusuhria, jonka Hän antaisi tehtävässään Lunastajana.

Herra sanoi vielä Aadamille:

„Jos sinä käännyt minun puoleeni ja kuulet minun ääntäni, uskot ja teet parannuksen kaikista rikkomuksistasi ja sinut kastetaan vedessä minun Ainosyntyisen Poikani nimeen, hänen, joka on täynnä armoa ja totuutta ja joka on Jeesus Kristus, se ainoa taivaan alla annettava nimi, jossa pelastus on tuleva ihmislapsille, sinä olet saava Pyhän Hengen lahjan ..." (KH Moos. 6:52)

„Niin tee siis kaikki, minkä teet, Pojan nimessä; tee parannus ja huuda avuksesi Jumalaa Pojan nimessä alati.

Ja Aadam ja Eeva ... ilmoittivat kaiken pojillensa ja tyttärillensä." (KH Moos. 5:8, 12)

Aadamin ajoista aikojen keskipäivään maan asukkaita muistutettiin useita kertoja Jumalan jumalallisesta ohjelmasta ihmisten pelastamiseksi — Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Sitä opettivat Eenok, Nooa, Melkisedek, Aabraham, Mooses, Jesaja, Jeremia ja muut profeetat.

Kristuksen syntymää edeltäneiden 2 000 vuoden aikana Amerikassa kukoisti kaksi suurta kulttuuria. Myös Amerikan asukkaille ilmoitettiin Kristuksen tehtävästä. Mormonin Kirjasta ilmenee, että Herra itse ilmestyi profeetalle, joka oli Jumalan „suurelta tornilta" Amerikkaan johtaman siirtokunnan johtajia, ja sanoi:

„Katso, minä olen se, joka olen ollut valmistettuna maailman perustamisesta asti lunastaakseni kansani. Katso, minä olen Jeesus Kristus ... Minussa koko ihmissuku on saava valkeuden, iankaikkisen valkeuden, nimittäin ne, jotka minun nimeeni uskovat ...

Katso, tämä ruumis, jonka sinä nyt näet, on minun henkeni ruumis ... ja sellaisena kuin minä sinulle ilmestyn hengessä, sellaisena minä kansalleni olen ilmestyvä lihassa." (Et. 3:13-14, 16)

Mormonin Kirja kertoo edelleen, että noin 2 200 vuotta myöhemmin, Kristuksen syntymää edeltäneenä yönä,

„Herran ääni tuli" eräälle toiselle Amerikan profeetalle ja sanoi:

„Nosta pääsi ja ole rohkealla mielellä, sillä katso, aika on käsillä ... ja huomispäivänä minä tulen maailmaan osoittamaan maailmalle, että minä olen toteuttava kaiken, mitä olen antanut puhua pyhien profeettojeni suun kautta." (3 Ne. 1:13)

Jokainen meistä tuntee tietenkin enkelien ilmoituksen Beetlehemin vainioilla: „... teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." (Luuk. 2:11)

Sekä Isä että Poika ovat useita kertoja todistaneet vakuuttavasti, että Jeesus on meidän Lunastajamme. Kun Kristus kastettiin, Isä sanoi: „Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun minä olen mielistynyt." (Luuk. 3:22) Ja myöhemmin Kirkastusvuorella: „Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä." (Matt. 17:5)

Uusi Testamentti toistaa useita kertoja Kristuksen oman todistuksen tehtävästään ja siitä, kuka Hän on. Vaikuttavimpiin julistuksiin, joissa sekä Isä että Poika olivat mukana, kuuluu ilmestyminen Amerikassa nefiläisille, joiden luokse Kristus tuli täytettyään palvelustehtävänsä ylösnousemuksensa jälkeen Jerusalemin maassa. Isä ilmoitti ylösnousseen Kristuksen nefiläisille seuraavin sanoin:

„Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt ja jossa minä olen kirkastanut nimeni. Kuulkaa häntä." (3 Ne. 11:7)

Tämän jälkeen Jeesus itse, ylösnoussut Jeesus, laskeutui taivaasta „ja seisoi heidän keskellänsä ...

... ja puhui kansalle, sanoen:

Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan." (3 Ne. 11:8-10)

„Katso, minä olen tullut maailmaan tuodakseni lunastuksen maailmalle ja pelastaakseni maailman synnistä. Sen tähden minä otan vastaan jokaisen, joka tekee parannuksen ja pienen lapsen tavoin tulee tyköni ... tehkää siis parannus ja tulkaa minun tyköni, te maan ääret, ja pelastukaa." (3 Ne. 9:21-22)

Koska aika sallii minun esittää enää vain yhden todistuksen Kristuksen asettamisesta ja Hänen tehtävästään Lunastajana, haluan nyt esittää oman todistukseni.

Todistan omasta puolestani kaikkien niiden todistusten, joita olen lainannut, olevan totta. Todistan, että Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta ihmiset herätetään kuolemattomuuteen ja — edellyttäen, että he ovat olleet kuuliaiset Jeesuksen Kristuksen evankeliumille — iankaikkiseen elämään.

Tiedän, että Jeesus Kristus oli Jumalan, Isän, Esikoinen hengessä, että Hän on Jumalan ainosyntyinen Poika lihassa, että, kuten pyhät kirjoitukset opettavat, hän ennen tämän maan luomista asettui henkimaailmassa Isän suunnitelman puolelle — suunnitelman, joka käsitti kuolevaisuuden, kuoleman, ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän; että Hän loi maailman Isän valtuuttamana, että Hän oli Vanhan Testamentin *Jehova*, „Aadamin ja Nooan Jumala, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, Israelin Jumala, Jumala, jonka tahdosta kaikkien aikakausien profeetat ovat puhuneet, kaikkien kansojen Jumala — Hän, joka on vielä hallitseva maan päällä kuningasten Kuninkaana ja herrojen Herrana". (James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, „Johdanto".)

Hän tuli maan päälle Beetlehemin lapsena, Isän Poikana, Marialle syntyneenä; Hänen opettamansa evankeliumi on ainoa keino, jonka kautta ihmiset voivat täysin täyttää luomisensa tarkoi uksen. Hänen tahraton elämänsä lihassa ja Hänen vapaaehtoinen kuolemansa ihmiskunnan syntien edestä pyhitettynä uhrina sekä Hänen voittonsa kuolemastatakaavat kaikille ihmisille ylösnousemuksen ja kuolemattomuuden sekä Hänen asettamillaan ehdoilla iankaikkisen elämän.

Todistan omasta puolestani näistä totuuksista ja vielä siitä tosiasiasta, että keväällä vuonna 1820 tämä sama Jeesus Kristus ilmestyi yhdessä Isänsä kanssa Joseph Smith nuoremmalle metsäisessä lehdossa lähellä Palmyraa New Yorkin osavaltiossa näyssä, joka on suurimpia taivaallisia ilmestyksiä, joita ihmiselle on koskaan annettu. Profeetta sanoi siitä:

„Valon levätessä päälläni minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhutteli minua, kutsuen minua nimeltä, ja sanoi, toista osoittaen: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*" (KH J. S. 2:17)

„Jeesus Kristus on se nimi, jonka Isä on antanut, eikä ole mitään muuta nimeä annettu, jossa ihmiset voivat pelastua." (LK 18:23) Hänen Henkensä „valaisee jokaisen ihmisen, joka tulee maailmaan", ja se valistaa jatkuvasti „jokaisen kaikessa maailmassa, joka kuulee Hengen ääntä.

... jokainen, joka kuulee Hengen ääntä, tulee Jumalan, Isän, tykö." (LK 84:46-47)

Todistan vielä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko — jonka johdossa parhaillaan on Herran profeetta, presidentti Harold B. Lee — on Kristuksen kirkko. Se on perustettu Hänen määräyksestään, sille on annettu Hänen valtuutensa ja Hän on antanut sille käskyn opettaa Hänen evankeliumiaan ja palvella sen pelastavissa toimituksissa, kaikki siinä tarkoituksessa, että ihmiset voisivat tulla kelvollisiksi saamaan siunaukset, ilon ja kirkkauden, jotka Jeesus Kristus, heidän Herransa ja heidän Lunastajansa, on heidän ulottuvilleen asettanut. Todistan tästä kaikesta Jeesuksen Kristuksen, Lunastajamme, pyhässä nimessä. Amen.

Kirkon huolto-ohjelma — eräitä perusasioita

Marion G. Romney

Te veljet, jotka olitte huolto-ohjelman kokouksessa tänä aamuna, kuulitte presidentti Tannerin sanovan, että olemme asettaneet noin 1400 piispaa virkoihinsa tänä kuluneena vuotena. Siksi on ajateltu olevan viisasta, että me sanomme jotakin kirkon huolto-ohjelman perusteista. Puhuessani käytän lainauksia käsikirjoista ja puheista, joita on esitetty viime aikoina.

Lähteet on mainittu käsikirjoituksessani.

Kirkon huolto-ohjelma on edelläkävijä pyhityksen laille - Herran täydelliselle taloudelliselle ohjelmalle. Eenokista ja hänen kansastaan, joka oli toteuttanut tuon täydellisen ohjelman, on kirjoitettu:

"Herra siunasi maata, ja . . . kutsui kansansa Siioniksi, koska siinä oli yksi sydän ja yksi mieli, ja se pysyi vanhurskaudessa; eikä heidän keskuudessaan ollut ketään köyhää . . . Ja katso, jonkin ajan kuluttua Siion otettiin ylös taivaaseen." (KH Moos. 7:17-18, 21)

Niistä nefiläisistä, jotka jäivät eloon Jeesuksen ristiinnaulitsemista seuranneissa mullistuksissa ja elivät sen jälkeen Hänen ohjelmansa mukaan, aikakirja sanoo:

"Ja tapahtui . . . että kaikki kansa oli kääntynyt Herraan . . . eikä heidän keskuudessaan ollut lainkaan riitoja eikä eripuraisuutta, ja kaikki kohtelivat oikeudenmukaisesti toinen toistaan.

Ja kaikki oli heidän keskuudessaan yhteistä; sen tähden ei ollut rikkaita eikä köyhiä, orjia eikä vapaita, vaan heidät kaikki oli tehty vapaiksi ja osallisiksi taivaallisesta lahjasta.

Eikä totisesti voinut olla onnellisempaa kansaa kaikkien niiden kansojen joukossa, jotka Jumalan käsi oli luonut." (4 Ne. 2-3, 16)

Jumalan täydellisen taloudellisen ohjelman perusta on työ. Eedenissä Herra sanoi Aadamille:

"Koska . . . olet syönyt sen puun hedelmästä, josta minä kielsin sinua, sanoen: Älä syö siitä, niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itsesi siitä koko elinaikasi.

Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen." (KH Moos. 4:23, 25)

Tämä ei ollut mikään kostonhimoinen säädös. Herra ei halunnut kostaa Aadamille. Hän asetti Aadamin yksinkertaiseti olosuhteisiin, joissa hänen oli tehtävä työtä elääkseen.

Maa oli kirottu mainitulla tavalla Aadamin hyödyksi, ei hänen vahingoksensa. Jos Aadam ja hänen jälkeläisensä olisivat voineet elää ilman työntekoa, ihmiskunta ei olisi säilynyt. Laiskuus on tuhoisaa.

Hiljattain sihteerini pani pöydälleni erään artikkelin, jossa kerrotaan kokeesta, jonka on suorittanut Yhdysvaltain kansallinen mielenterveyssäätiö (National Institute of Mental Health). "Pieni hiirien Eeden" rakennettiin. Siihen oli pantu kaikki mitä voisi olla "hiirien unelmaparatiisissa. Ruokaa, pesäntekotarpeita – kaikkea oli yllin kyllin." Sinne pantiin neljä paria hiiriä. Tilaa oli "4000 hiirelle. Hiirien lukumäärä kaksinkertaistui joka 55. päivä. Mutta kun hiiriä oli vähän yli 600, alkoi tapahtua jotakin. Hiirien määrä ei ainoastaan laskenut, vaan hiiriyhteisössä syntyi suuria ongelmia . . . Hiiret alkoivat tulla laiskoiksi. Monet vaikuttivat hyvin turhautuneilta, jotkut täysin kurjilta. Niiden käyttäytyminen muuttui hyvin arvaamattomaksi. Pesien valmistaminen lakkasi. Jotkut hiiret alkoivat syödä toisiaan!

Hiirien määrä ei noussut 4000:ään. Oli päästy vähän yli puoleen siitä, kun lisääntyminen lakkasi kokonaan. Hiiriyhteisöstä tuli emotionaalisesti häiriytynyt mistään piittaamaton joukko!

Hiirieedenin hiirien lukumäärä on nyt laskenut vähän yli 600:teen. Uusia hiiriä ei synny. Hiiriyhteisö on tuomittu tuhoon. Eikä yksikään hiiri osoita kiinnostusta kuolevan paratiisinsa pelastamiseen." (Lon Woodrum, *Applied Christianity*, syyskuu 1973, s. 28-30)

Laiskuus on aivan yhtä tuhoisaa ihmiselle kuin se on hiirille.

"Kun ihmisille annetaan kaikki, mitä he pyytävät, ilman että heidän täytyy tehdä mitään sen saamiseksi, niin he rappeutuvat sopeutumattomaksi roskajoukoksi." (E. m. teos)

Tämä on läksy, jota koko historia opettaa. "Kokemukseni on opettanut minulle", presidentti Brigham Young sanoi, "ja minulle on muodostunut siitä periaate, että ei ole koskaan hyödyllistä antaa miehelle tai naiselle pelkästään rahaa, ruokaa, vaatteita tai mitään muuta, jos he ovat terveitä ja voivat tehdä työtä ja ansaita, mitä he tarvitsevat . . . Tämä on minun periaatteeni, ja minä koetan menetellä sen mukaisesti. Toisenlainen menettely raunioittaisi minkä tahansa yhteiskunnan maailmassa ja tekisi ihmisistä laiskureita." (Discourses of Brigham Young, v. 1925 laitos, s. 422)

Itse Herra sanoi ilmoittaessaan tämän armotalouden aikana evankeliumin:

"Älä ole laiska, sillä sen, joka on laiska, ei pidä syödä työmiehen leipää eikä käydä hänen vaatteissaan." (LK 42:42)

Ja lähetyssaarnaajille hän sanoi: "Älä tuhlaa aikaasi." (LK 60:13) "Siionin asukkaat", hän lisäsi, "muistakoot työnsä . . . kaikessa uskollisuudessa, sillä laiskuri on muistossa Herran edessä." (LK 68:30) Ja lopuksi Hän on säätänyt:

"Jokainen olkoon ahkera kaikessa. Älköönkä laiskalla olko sijaa kirkossa, jos hän ei kadu ja paranna tapojaan." (LK 75:29)

Ehkä me voimme sanoa hyvin tämän säädöksen toteuttamisesta, mitä presidentti Brigham Young sanoi kymmenysten maksamisesta:

"Sanotaan, että me ajamme ihmisiä pois kirkosta siksi että he eivät maksa kymmenyksiään; vielä emme ole niin tehneet, mutta niin pitäisi tehdä. Jumala ei ole heidän kanssaan." (*Discourses of Brigham Young*, v. 1925 laitos, s. 274)

Ajatelkaa tätä, te joilla on vaikeuksia kymmenysten maksamisessa: "Jumala ei ole heidän kanssaan."

Edellä esitettyihin periaatteisiin ja opetuksiin liittyen "huoltotyöhön osallistuvien täytyy vakavasti kehottaa ja opettaa kirkon jäseniä tulemaan toimeen omalla työllään käyttämällä täydessä laajuudessa voimiaan. Kukaan todellinen myöhempien aikojen pyhä, joka on fyysisesti kykenevä, ei vapaaehtoisesti luovuta toisille oman elättämisensä taakkaa. Niin kauan kuin hän voi, hän hankkii itsellensä Kaikkivoivan innoituksen mukaan omalla työllään elämän välttämättömät tarpeet. Me emme saa unohtaa näitä periaatteita johtaessamme kirkon huolto-ohjelmaa.

On selvää, että kenenkään henkilön ei pidä tulla taakaksi yhteiskunnalle /tai kirkolle/, kun hänen omaisensa pystyvät pitämään hänestä huolta. Tätä edellyttää sukulaisuus, oikeudenmukaisuus ja yhteinen hyvä ja jopa itse ihmisyys. Siksi kaikkien kirkon huoltotyötä tekevien tulee kannustaa mahdollisimman pitkälle omaisia huolehtimaan puutteessa olevista, mikäli näillä omaisilla on riittävästi varoja tai tarvikkeita, että he voivat sen tehdä. Milloin taloudellisesti kykenevät omaiset, jotka ovat kirkon jäseniä, voivat pitää huolta omaisestaan, mutta kieltäytyvät siitä, asiasta pitää ilmoittaa sen seurakunnan piispalle, jossa nämä omaiset ovat." (*Welfare Plan Handbook*, 1952, s. 2)

Kirkon ensimmäinen presidenttikunta hyväksyi tämän viimeisen lausunnon vuosia sitten. Me emme saa unohtaa emmekä lyödä laimin sukulaisuutemme velvoitteita tässä asiassa.

Paavali kirjoitti Timoteukselle, että "jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi" (1 Tim. 5:8).

Kirkolle Herra on antanut tämän armotalouden aikana seuraavan lain:

"Naisilla on oikeus saada elatuksensa miehiltään, kunnes heidän miehensä otetaan pois.

Kaikilla lapsilla on oikeus saada elatuksensa vanhemmiltaan, kunnes ovat tulleet täysi-ikäisiksi." (LK 83:2, 4)

Vaikka meitä kaikkia koskee jumalallinen käsky tehdä työtä ja elättää itsemme ja perheemme, vaihtelevat olosuhteet, joissa me elämme, tekevät mahdottomaksi kaikille kirkon jäsenille ja perheille elättää joka hetki itseään.

Ennen kuin kirkko oli ollut järjestettynä vuottakaan, Herra teki hyvin selväksi, että sellaisista köyhistä, jotka omilla ponnistuksillaan ja perheidensä työllä eivät pysty elättämään itseään, pitää kirkon huolehtia.

"Teidän pelastukseksenne minä annan teille käskyn /Hän puhuu kirkolle/, sillä minä olen kuullut teidän rukouksenne, ja köyhät ovat valittaneet minun edessäni, ja rikkaat minä olen luonut, ja kaikki liha on minun, enkä minä katso henkilöön.

Minä sanon teille: Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun."

Usein tätä lainataan, ja aivan oikein, kun halutaan tähdentää, että meidän tulee olla yhtä, monella tapaa, mutta kun Herra sanoi nämä sanat, Hän puhui köyhistä ja rikkaista. Hän jatkoi: "Ja nyt minä annan kirkolle täällä käskyn, että sen tulee keskuudestaan määrätä joitakin miehiä, ja heidät määrättäköön seurakunnan äänestyksellä; ja he pitäkööt huolta köyhistä ja puutteenalaisista ja palvelkoot heidän auttamiseksensa, etteivät he kärsi." (LK 38:16, 27, 34-35)

Toistuvasti sen jälkeen Hän tähdensi pyhien velvollisuutta pitää huolta köyhistä.

Ilmoituksessa, josta Herra käyttää nimitystä "kirkon laki", Hän sanoi: "Ja katso, sinä muistat köyhiä ja pyhität omaisuudestasi heidän elatukseekseen . . . Ja mitä te annatte omaisuudestanne köyhille, sen te annatte minulle." (LK 42:30-31)

Myöhemmin Herra sanoi: "Katso, minä sanon teille, että teidän on käytävä köyhien ja puutteenalaisten luona ja lievitettävä heidän hätäänsä." (LK 44:6)

Vielä myöhemmin:

"Voi teitä, te rikkaat jotka ette tahdo antaa omaisuudestanne köyhille, sillä teidän rikkautenne tulevat syövyttämään sielunne, ja koettelemuksen ja tuomion ja vihan päivänä on valituksenne oleva: Sato on korjattu, kesä on ohi, eikä minun sieluni ole pelastettu!" (LK 56:16)

Ja kun Herra antoi ohjeita yhdistyneestä veljeskunnasta, Hän sanoi:

"Jos joku siis ottaa siitä runsaudesta, jonka minä olen valmistanut, eikä anna osastaan köyhille ja puutteenalaisille minun evankeliumini lain mukaisesti, hän on jumalattomien kanssa kohottava katseensa helvetissä, vaivassa ollessaan. (LK 104:18)" (*Church Relief Activities*, 1933, s. 4)

Näiden opetusten valossa minusta näyttää, että jokaisen kirkon jäsenen ja erityisesti jokaisen pappeuden haltijan joka haluaa rauhaa ja iloa täällä ja iankaikkisen elämän tämän jälkeen, pitää antaa runsaasti köyhien ylläpitämiseen.

Kaikkia kirkon jäseniä vaaditaan antamaan, mutta piispa on Herran valtuuttama edustaja, joka jakaa kirkon avun puutteessa oleville. Tästä kirkon huolto-ohjelman puolesta lainaan presidentti Clarkin sanoja:

"Herran sanalla koko tehtävä huolehtia ja pitää hienotunteisesti huolta kirkon köyhistä on annettu piispalle . . . Hänen velvollisuutensa, ja vain hänen, on selvittää, kenelle, milloin, kuinka ja kuinka paljon annetaan kenellekään hänen seurakuntansa jäsenelle kirkon rahastoista ja seurakunnan apuna . . .

Piispan antama apu on erilaista kuin muiden organisaatioiden ja järjestöjen antama apu.

Yhteiskunnallisten järjestöjen apua annetaan ensisijaisesti poliittisten, sosiaalisten ja taloudellisten seikkojen perusteella. Moraaliset ja hengelliset seikat ovat toissijaisia. Valtion hyvinvointi, ei yksilön kehittäminen, on määränä . . .

Yksityisillä kirkkoon kuulumattomilla järjestöillä ja yksilöillä on usein mitä ylevimmät vaikuttimet heidän antaessaan apua . . . mutta tässä antamisessa painopiste on enemmän antajassa kuin vastaanottajassa . . .

Mutta piispan antama apu on kokonaan erilaista kuin /julkisten järjestöjen tai yksityisten laupeudentyön antama apu/. . . Ensinnäkin, kirkkoa on nimenomaan ja suoranaisesti käsketty pitämään huolta köyhistään ja puutetta kärsivistään, ja piispalle on annettu velvollisuus sen toteuttamiseksi, ja hänelle on annettu kaikki oikeudet ja valtuudet, jotka ovat välttämättömiä.

Toiseksi, huolenpidon taso on ilmaistu. /Herra/ on antanut piispalle käskyn, että hänen pitää 'huolehtia Herran varastohuoneesta ja ottaa vastaan kirkolle kuuluvia rahoja . . . ja huolehtia niiden

tarpeista . . .' (LK 72:10-11)" (Julkaisematon presidentti J. Reuben Clark jr:n artikkeli piispojen ja Apuyhdistyksen roolista, 9. heinäkuuta 1941)

Antaessaan apua puutetta kärsiville piispan täytyy aina muistaa, että niin tehdessään hän on Herran edustaja ja että Herra on sanonut:

"Ja minun aivoitukseni on pitää huolta pyhistäni . . .
Mutta sen täytyy tapahtua minun omalla tavallani, ja katso, tällä tavalla minä, Herra, olen päättänyt pitää huolta pyhistäni, että köyhät ylennetään alentamalla rikkaat." (LK 104:15-16)

Eivätkä piispat saa koskaan unohtaa, että ainoa tapa ylentää köyhät apua saamalla on antaa heille mahdollisuus ja vaatia heitä tekemään työtä heidän kykynsä mukaan, siitä mitä he saavat. Avun saajan arvokkuutta ja itsekunnioitusta täytyy varjella.

Me otamme pitkän askeleen eteenpäin Herran täydellisessä taloudellisessa ohjelmassa, kun 1) jokainen osallistuu kirkon huoltotyöhön lesken rovon hengessä, 2) kun jokainen tekee työtä itsensä ja perheensä elatukseksi ja täyttää velvollisuutensa perhettään kohtaan tässä suhteessa, ja 3) kun jokainen, joka saa apua piispan varastohuoneesta, haluaa ja hänelle annetaan mahdollisuus tehdä työtä, sillä todellinen syy huolehtia köyhistä ja puutetta kärsivistä Herran suunnitelman mukaan ei ole pelkästään ajallisen avun antaminen vaan sielujen pelastaminen.

Piispan ohjesääntö kaikissa näissä asioissa on pappeuden ohjesääntö – hänen tulee hallita ystävällisyydessä, laupeudessa ja rakkaudessa /ja/ vanhurskaudessa." (Julkaisematon presidentti J. Reuben Clark jr:n artikkeli piispojen ja Apuyhdistyksen roolista, 9. heinäkuuta 1941)

"Mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä pitäisi perustaa pappeuden voimaan, vaan ainoastaan vakuuttamiseen, pitkämielisyyteen, lempeyteen, nöyryyteen, vilpittömään rakkauteen, ystävällisyyteen ja puhtaaseen tietoon, joka suuresti avartaa sielun, teeskentelemättä ja vilpistelemättä." (LK 121:41-42)

Jumala siunatkoon meitä tässä suuressa palveluksen työssä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Vastakohtaisuus vahvistaa meitä

Eldred G. Smith

Taivaissa ennen kuin maa muodostettiin tämän maanpäällisen elämän suunnitelma selitettiin meille kaikille. Me olimme silloin taivaallisen Isämme ja Äitimme henkilapsia.

Me kaikki saimme tietää silloin että tämän maanpäällisen elämän kokemusten kautta meillä olisi mahdollisuus saada samanlaisia kokemuksia, kuin he olivat saaneet, ja tulla heidän kaltaisikseen. Aikakirjat kertovat, että me kaikki huusimme ilosta kuullessamme tämän suurenmoisen uutisen.

Me saimme myös tietää, että saavuttaaksemme niin korkeat päämäärät, meidän pitäisi osoittautua tosiksi ja uskollisiksi kaikessa ja kestää paholaisen meille asettamat koettelemukset. Kaikista varoituksista huolimatta olen varma, että me halusimme yhä tulla tämän maan päälle. Aadam ja Eeva tulivat ensimmäisinä. Heille annettiin vapaa tahto ilman kykyä erottaa oikea väärästä, kunnes he olisivat syöneet "hyvän- ja pahan tiedon puusta" (KH Moos. 3:17).

Sen jälkeen Herra sanoi Aadamille: "Kirottu olkoon *maa sinun tähtesi.*" (KH Moos. 4:23, kursivointi lisätty.) Usein kuulemme sanottavan, että Aadam kirottiin, koska hän soi kiellettyä hedelmää Aikakirjoissa sanotaan, että maa kirottiin, ei Aadam. Sitten Herra sanoi: sinun tähtesi. Tämä tarkoittaa: hänen hyväkseen, myös teidän ja minun hyväkseni.

Aadam ja Eeva olivat olleet pysähdyksen tilassa: Ei kehitystä ei kasvua, ei lisääntymistä Ilman muutosta he olisivat jääneet tuohon tilaan ikiajoiksi. Oli välttämätönta, että tapahtui muutos. Tämä muutos tarkoitti, että Aadam ja kaikki hänen jälkeläisensä saivat tehdä työtä ja voittaa esteet hankkiakseen elämänsä tarpeet.

Kun Aadam ja Eeva karkotettiin Eedenin puutarhasta, Herran enkeli tuli ja selitti evankeliumin suunnitelman. Hän selitti elämän ja pelastuksen suunnitelman. Hän kertoi heille Vapahtajasta, joka tulisi ja lunastaisi koko ihmiskunnan, niin että kaikki voivat palata taivaallisen Isämme tykö

Kallisarvoisen Helmen Mooseksen kirjassa sanotaan: "Niin Eeva, hänen vaimonsa, kuuli kaiken tämän, iloitsi ja sanoi: Ellei rikkomustamme olisi ollut, ei meillä koskaan olisi ollut jälkeläisiä, emme koskaan olisi tietäneet hyvää ja pahaa, emme tunteneet lunastuksemme iloa emmekä iankaikkista elämää, jonka Jumala antaa kaikille, jotka ovat kuuliaisia.' (KH Moos 5:11)

Nykyajan ilmoituksessa sanotaan: 'On välttämätönta, että perkele viettelisi ihmislapsia; muuten heillä ei voisi olla vapaata tahtoa, sillä jos heillä ei olisi koskaan karvasta, he eivät voisi tuntea makeaa.' (LK 29:39) Samoin on meidän laitamme tänä aikana. Meidänkin on maistettava karvasta voidaksemme tuntea makean. Joskus jotkut meistä ajattelevat, että meillä on vain karvasta, eikä kylliksi makeaa. Tämä on normaalia. Meillä kaikilla on elämän koettelemuksia, jotka *vahvistavat* meitä. Kaikki ajattelevat että heidän koettelemuksensa ovat kaikkein ankarimmat ja vaikeimmat Voi olla, että ne ovat vaikeimpia koettelemuksia vain, koska ne ovat vaikeimpia tai kovimpia heille. Timantti tulee arvokkaammaksi hiottaessa. Teräs tulee kovemmaksi ja arvokkaammaksi

karkaisemalla. Samoin vastakohtaisuus vahvistaa ihmisen luonnetta.
Kaikki kehitys tapahtuu voittamalla vastustava voima. Lehi sanoi pojalleen Jaakobille: "Sillä kaikessa täytyy olla vastakohtaisuuta." (2 Ne. 2:11)
"Aadam lankesi, jotta ihmisiä syntyisi; ja ihmiset ovat, jotta heillä olisi ilo." (2 Ne. 2:25)
"Hän on pyhittävä sinun koettelemuksesi sinun parhaaksesi." (2 Ne. 2:2)
Vastakohtaisuus on siten meille hyväksi, niin kauan kuin me emme etsi vastakohtaisuutta sen itsensä vuoksi.
Tästä tuli mieleeni eräs presidentti Leen sanonta: "On aivan oikein vetää lehmä mudasta sunnuntaina sillä edellytyksellä, että sitä ei ole työnnetty sinne lauantai-iltana."
Henry Kaiser terästeollisuudesta on sanonut: "Jos haluatte tietää, ketkä ovat johtajia, antakaa heille yltäkyllin työtä. Silloin saatte tietää, ketkä ovat johtajia." Voi olla, että Herra menettelee juuri näin meidän kanssamme. Hänkin haluaa kehittää johtajia.
Muistan pronssilaatan, joka minulla oli huoneeni seinällä, kun olin paljon nuorempi. Se kuvasi kulkuria menossa aidan yli. Kappale hänen housujensa takaosasta puuttui. Bulldoggi oli vieressä ahdistamassa häntä puuttuva housunkappale hampaissaan. Laatassa olivat seuraavat sanat:
On hyvin helppoa olla iloinen,
kun elämä on kuin silkkiä,
mutta todellinen mies.
on se, joka hymyilee silloinkin,
kun kaikki menee päin mäntyä.
Jumala olisi hyvin epäoikeudenmukainen, jos Hän laskisi Lusiferin vapaaksi kiusaamaan ihmistä antamatta hänelle apua voittaa kiusaukset. Jumala ei salli, että paholaisella on voimaa teidän ylitsenne, kiusata teitä yli sen voiman, jonka Hän antaa teille, jos te otatte vastaan Hänen apunsa. Alussa Herran enkeli opetti Aadamia ja Eevaa. Hän opetti heitä kaikessa, niin että he tunsivat Herran tahdon.
Minusta tuntuu, että samoin on tänä päivänä. Meidän täytyy oppia tuntemaan Jumalan suunnitelma meitä varten. Meidän täytyy oppia tietämään kuuliaisuuden ja tottelemattomuuden seuraukset. Hän on antanut kaikkina armotalouksina profeettoja ja opettajia, jotka opettavat meille Jumalan tahtoa meihin nähden. Hän on antanut meille pyhiä kirjoituksia: Raamatun, Mormonin Kirjan ja nykyajan ilmoitukset. Hän on palauttanut evankeliumin ja siihen liittyvän pappeuden täyteyden. Hän on antanut meille Pyhän Hengen, joka ilmoittaa meille Isän ja Pojan tahdon ja valistaa meitä kaikessa totuudessa. Hän on antanut meille temppeleitä ja avaimet suorittaa toimituksia niissä. Profeetta Joseph Smith on sanonut: "Teille Jumala on Pyhän Henkensä kautta antava tuntemisen, Pyhän Hengen sanomattoman lahjan kautta, tiedon, jota ei ole maailman alusta asti ilmoitettu ennen kuin nykyisenä aikana;
jota meidän esi-isämme kaivaten odottivat ilmoitettavaksi viimeisinä aikoina ja johon enkelit suuntasivat heidän mielensä heille varattuna kirkkauden täyteytenä." (LK 121:26-27)
Tämä tarkoittaa, että esi-isämme ovat menneet edeltä meidän tähtemme, saatuaan lupauksen, että me suorittaisimme heille palveluksen.
Herra auttaa meitä, jos me teemme osuutemme. Meidän täytyy tehdä enemmän kuin vain vastustaa paholaista. Meidän täytyy palvella lähimmäisiämme. Teettekö te oman osanne?

Jumala on sanonut: "Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39)
Muistakaa, että tämä maailma on luotu, ja että kaikki kehitys ja edistys tämän maan päällä Aadamista nykyaikaan asti on tapahtunut pääasiassa teidän hyväksenne, enemmän kuin kenenkään muun hyväksi.
Kristus tuli sovittamaan teitä varten.
Evakeliumi palautettiin teitä varten.
Herra vastaa teidän rukouksiinne.
Jumala pitää teidät muistissa, sillä te olette Jumalan poikia ja tyttäriä.
Se on totta — jokaisella on oma elämänsä elettävänä ja oma tehtävänsä täytettävänä.
Jotkut tehtävät voivat olla tärkeämpiä kuin toiset, teidän tehtävänne – Jumalan poikina ja tyttärinä – ovat yhtä tärkeitä Jumalalle kuin kenen tahansa tehtävät.
Mieleeni tulee William Claytonin laulu, joka on yhtä tärkeä kannustin meille kuin se oli pioneerien aikana:
"Pelvotta käykää, pyhät Kristuksen,
riemuiten voittohon,
raskas jos onkin tienne tuskien,
armo myös suuri on.
Pois turhat huolet heittäkää,
niin Herraa voitte ylistää,
ja silloin laulu kaikuu näin:
Kaikki on parhain päin.

Tahdommeko ain turhaan valittaa:
raskas on matkamme.
Kuinka me voimme palkkaa odottaa,
vaivaa jos kaihdamme?
Käy rohkein mielin astumaan,
ei hylkää Herra milloinkaan,
ja kohta laulu kaikuu näin:
Kaikki on parhain päin.

Maan Herra meille valmistanut on,
kaukana lännessä,
siellä on vainoojamme voimaton,
Herra on kilpenä.
Kautt' ilmain kiiri laulu tää,
se kunniaansa heläjää,
ja ääni kaikuu ylistäin:
Kaikki on parhain päin.

Jos kuolema matkalla yllättää,
onnen on päivä tuo.
Huolet ja vaivat silloin tänne jää,
Jumalan käymme luo.
Vaan elomme jos säästetään,
ja saavutamme määränpään,
niin laulamme taas ylistäin:
Kaikki on parhain päin."
(*MAP-lauluja*, 169)

Siunatkoon Herra teitä jokaista saavuttamaan tavoitteenne elämässä, rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Polku iankaikkiseen elämään

Delbert L. Stapley

Veljet ja sisaret, uskon, että me olemme hyvin kiitollisia erinomaisista ja ajankohtaisista presidentti Leen sanoista tämän aamun konferenssikokouksessa. Hän rohkaisi ja neuvoi meitä kaikkia kulkemaan pystypäisinä Herran edessä ja pitämään Hänen käskynsä ja lakinsa. Se on ainoa tie, jota kulkemalla me voimme löytää iankaikkisen elämän, jonka Jumala on varannut uskollisilleen. Itse asiassa Jumala on antanut seuraavan lupauksen: "Ja jos sinä pidät minun käskyni ja pysyt vahvana loppuun asti, sinulla on oleva iankaikkinen elämä, mikä on suurin kaikista Jumalan lahjoista." (LK 14:7)

"Katso, se, jolla on iankaikkinen elämä, on rikas." (LK 6:7) Hyvin harvat ihmiset ajattelevat riittävästi iankaikkista elämää. Kuitenkin se on jotakin sellaista, mikä meidän kaikkien tulisi pitää päällimmäisenä mielessämme ja sydämessämme. Jumalan lapsina meillä ei ole varaa unohtaa alkuperäämme ja kohtaloamme, mikäli me haluamme päästä selestisen kirkkauden maailmaan.

Ilmoituksen kautta Jumala on antanut evankeliumin pelastus- ja korotussuunnitelman, jonka mukaan ihmisten tulee elää. Iankaikkinen elämä tarkoittaa Jumalan elämää, jonka Hän toivoo kaikkien lastensa saavan. Mutta meillä on vapaus tehdä, niin kuin haluamme, me saamme "valita vapauden ja iankaikkisen elämän taikka vankeuden ja kuoleman, perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti; sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset tulisivat onnettomiksi, kuten hän itse" (2 Ne. 2:27).

Ensimmäinen askel iankaikkisen elämän polulla on kaste. Meidän Vapahtajamme näytti esimerkkiä astumalla kasteen veteen Johannes Kastajan kanssa, jolle Jumala oli antanut valtuuden kastaa Jeesus upottamalla. Tämä on kasteen malli, jota kaikkien ihmisten tulee noudattaa.

Apostoli Paavali opetti, että on "yksi Herra, yksi usko, yksi kaste" (Ef. 4:5).

Kristus on tuo yksi Herra, evankeliumin suunnitelma, jota Hän opettaa, on tuo yksi usko, ja Hänen upotuskasteensa on tuo yksi kaste.

Nefi, Mormonin Kirjan profeetta, sanoi asian näin: "Sillä portti, josta teidän on mentävä sisälle, on parannus ja vesikaste; ja sitten tulee teidän syntienne anteeksiantaminen tulella ja Pyhällä Hengellä.

Ja silloin te olette tällä suoralla ja kaidalla polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään." (2 Ne. 31:17-18)

"Menkää ahtaasta portista sisälle", meidän Herramme sanoi "... se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." (Matt. 7:13-14) Kristus esitti tämän myönteisen totuuden: "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." (Joh. 14:6) Jos me uskomme Kristukseen ja Hänen tehtäväänsä, me emme voi sivuuttaa Häntä ja saada iankaikkista elämää. Vapahtaja antoi henkensä sovitusuhriksi maailman syntien tähden ja avasi siten ihmiselle tien, niin että hän voi uskollisuuden kautta saavuttaa iankaikkisen elämän ja korotuksen.

Mutta kääntyminen ja kaste yksin eivät riitä iankaikkisen elämän saamiseen. Saadakseen korotuksen Jumalan valtakunnassa ihmisen täytyy pitäytyä selestisessä laissa (ks. LK 76:50-70).

Jotkut ihmiset ajattelevat erheellisesti, että jos he ottavat vastaan kaikki evankeliumin toimitukset, he rikkomuksistaan huolimatta perivät selestisen asuinsijan Jumalamme tykönä. Kuinka kolkko herääminen odottaakaan tällaisia ihmisiä, "sillä Herra ei voi katsella syntiä vähäisimmälläkään suvaitsevaisuudella" (Al. 45:16)?

Kuunnelkaa, mitä Nefi opetti tästä asiasta: "Tulevatpa monet sanomaan: Syökää, juokaa ja olkaa iloisia, sillä huomenna me kuolemme, ja meidän käy hyvin.

Ja on myös monia, jotka sanovat: Syökää, juokaa ja olkaa iloisia, mutta silti Jumalaa peljätkää – hän teidät vanhurskauttaa, jos pientä syntiä teette; vähän valehdelkaa, käyttäkää eduksenne lähimmäistenne sanoja, kaivakaa kuoppa naapurillenne; ei siinä ole mitään pahaa; tätä kaikkea tehkää, sillä huomenna me kuolemme; ja jos vikapäitä olemmekin, Jumala rankaisee meitä parilla lyönnillä, ja lopuksi meidät pelastetaan Jumalan valtakuntaan.

Monet tulevat tällä tavoin opettamaan vääriä, onttoja ja hulluja oppeja, sydämessään ylvästellen ja yrittäen syvälle kätkeä Herralta hankkeensa ja heidän tekonsa ovat pimeyden tekoja." (2 Ne. 28:7-9)

Meidän ei pidä langeta harhaan johtaviin ihmiskäskyihin ja rikkoa typerästi Jumalan lakeja ja menettää siten mahdollisuuttamme korotukseen. Jeesus sanoi:

"Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon." (Matt. 7:21)

Ihmisen, joka vilpittömästi etsii iankaikkista elämää, täytyy välttää kiusauksen ja synnin sudenkuoppia. Hän ei ole koskaan turvassa synnin tekemiseltä, ellei hän ole täysin varmistautunut ja päättänyt kurssista, jota hän kulkee, *ennen* kuin kiusaus tulee hänen elämäänsä. Maailmassa on toiminnassa kaksi suurta vastakkaista voimaa. Toinen on pahan voima, joka ottaa ihmisiltä pois hänen vapaan tahtonsa, hävittää hänen vapautensa ja tekee horjuvista paholaisen seuraajia, mikä voi ainoastaan johtaa onnettomuuteen elämässä ja iankaikkiseen kurjuuteen. Toinen on Jumalan voima. Se on voima tehdä hyvää, elää vanhurskaasti, nauttia valinnanvapaudesta, ja olla rohkea ja tulla uskolliseksi Kristuksen seuraajaksi, jonka kautta yksin pelastus ja korotus ovat mahdollisia.

Meidän pitää päättää, kenen puolella me olemme, ja sitten meillä pitää olla rohkeutta, pahan houkutuksista huolimatta, pysyä uskollisesti Herran puolella.

Me emme voi sekoittaa pahaa hyvään ja päästä taivaallisen Isämme iankaikkisille asuinsijoille. Meidän velvollisuutemme on tehdä jatkuvasti vanhurskauden tekoja. Herra on sanonut, että valkeus ja totuus, mikä on Jumalan sana, hylkäävät pahan (ks. LK 93:37). Ilman valkeutta ja totuutta elämässämme me olemme paholaisen voimien vallassa.

Meidän täytyy aina olla tietoisia paholaisen joukkojen petollisista

palvelijoista. Paholaisella on monta keinoa ihmiskunnan saattamiseksi ansaan hänen voimakkaissa kynsissään. Eräitä ilmeisimpiä ovat välinpitämättömyys, omahyväisyys, moraalittomuus, huumeet, rahanahneus, epärehellisyys ja turmeltuneisuus.

Vapahtaja opetti opetuslapsiaan: "Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa." (Matt. 6:24)

Tämä voidaan ilmaista toisinkin: Ette voi palvella Jumalaa ja paholaista. Elämä on todellinen haaste, mutta Jumalan voiman avulla me voimme voittaa jokaisen juonen ja esteen, jonka paholainen asettaa meidän polullemme. Polku iankaikkiseen elämään ei ehkä ole helppo kulkea kaikkine sitä reunustavine maailmallisine houkutuksineen, mutta kun me ajattelemme palkintoja ja siunauksia, jotka me saamme, jos me kuljemme kaitaa tietä, se on jokaisen tekemämme uhrauksen arvoinen.

Alma opetti kansallensa, että tämä elämä on aikaa, jolloin ihmisten täytyy tehdä työtä ja valmistautua iankaikkista elämää varten. Hän varoitti niitä, jotka lykkäävät parannuksensa päivää: "Te ette voi sanoa. kun joudutte tähän kauheaan käännekohtaan: Mina tahdon tehdä parannuksen, tahdon kääntyä Jumalani tykö. Ei, te ette voi sanoa niin; sillä samalla hengellä, jonka hallussa teidän ruumiinne on, kun te lähdette tästä elämästä, samalla hengellä on valta teidän ruumiiseenne iankaikkisessa maailmassa.

Sillä katso, jos te olette lykänneet parannuksenne päivää kuolemaan saakka, niin katso, te olette tulleet perkeleen hengen alamaisiksi . . . sen tähden Herran Henki on vetäytynyt teistä pois, eikä sillä ole mitään sijaa teissä." (Al. 34:34-35)

Me tarvitsemme Pyhän Hengen jatkuvaa toveruutta. Ilman sitä me olemme vailla sen hengellistä opastusta ja kadotamme iankaikkisten arvojen tajumme ja ajaudumme yhä kauemmaksi epäuskoon ja pahuuteen.

Herra ei ole mielistynyt niihin, jotka eivät hylkää jumalattomia teitänsä, jotka ylpeilevät sydämessään, ahneudessaan ja kaikessa inhottavuudessaan, jotka estävät heitä saamasta iankaikkista elämää, jonka Hän on heille tarjonnut. (Ks. LK 98:20.)

"Mutta sen verran minä voin teille sanoa", kuningas Benjamin sanoi kansallensa, "että ellette te pidä vaaria itsestänne ja ajatuksistanne, sanoistanne ja teoistanne ja noudata Jumalan käskyjä ja säilytä uskoanne siihen.. aina elämänne loppuun asti, teidän täytyy hukkua. Ja nyt, oi ihminen, muista, ettet hukkuisi." (Moosia 4:30)

Kutsu iankaikkiseen elämään on avoinna kaikille, jotka haluavat maksaa hinnan. Herra on sanonut: Autuaat ovat ne . . . jotka ovat olleet kuuliaiset minun evankeliumilleni, sillä heidät palkitaan maan hyvyydellä, ja . . . heidät kruunataan myös siunauksin ylhäältä . . . ne, jotka ovat uskollisia ja ahkeria minun edessäni." (LK 59:3-4)

Astuminen pyhiin liittoihin ja velvollisuuksiin Jumalan kanssa ei ole kaikki, mitä meiltä vaaditaan. Nefi sanoi: "Ja nyt rakkaat veljeni, haluaisin kysyä, onko teidän astuttuanne tälle suoralle ja kaidalle polulle kaikki tehty? Katso, minä sanon teille: Ei; sillä – niin pitkälle olette päässeet ainoastaan Kristuksen sanan kautta, järkkymättömässä uskossa Häneen, täydelleen Hänen ansioihinsa turvautuen, joka on voimallinen pelastamaan.

Sen tähden teidän pitää kiiruhtaa eteenpäin kestävinä Kristuksessa mielessänne täydellinen toivon rakkaus ja rakkaus Jumalaa ja ihmisiä kohtaan. Jos siis kiiruhdatte eteenpäin Kristuksen sanasta iloiten ja kestätte loppuun saakka, niin katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän." (2 Ne. 31:19-20)

Me emme voi olla laiskoja, pelkästään kiinnostuneita katselijoita osallistuvien jäsenten asemesta ja saada iankaikkisen elämän siunauksen. Meidän velvollisuutemme on hankkia todistus, joka muuttaa meidän elämämme ja parantaa sitä.

Iankaikkisen elämän lahjaa ei voi saada kirkon ulkopuolella, kirkon, jonka Isä ja Poika ovat perustaneet. Kirkossa, jonka Kristus perusti aikojen keskipäivänä, tapahtui luopumus Hänen apostoleidensa palvelustehtävän päätyttyä, ja siten se joutui erheen valtaan, väärien evankeliumin opetusten valtaan, muutti toimitukset ja menetti jumalallisen valtuuden. Sama tilanne vallitsi keskiajalla, ja se edellytti uutta evankeliumiarmotaloutta – Kristuksen kirkon palautusta maan päälle. Todistan, että tämä palautus tapahtui vuonna 1830 profeetta Joseph Smithin kautta. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko seisoo vahvana jumalallisten periaatteiden ja iankaikkisen totuuden perustalla. Se täyttää jäsentensä ajalliset ja hengelliset tarpeet. Se ei luovu ohjeistaan ja Kristuksen opetuksesta. Mormonismi kasvaa kurinalaisuutensa vuoksi. Vanhanaikaiset rehellisyyden, moraalisuuden ja uskollisuuden hyveet ovat Jumalan antamia elämänohjeita. Valitettavasti nämä ominaisuudet ovat nopeasti häviämässä maailmassa, ja jumalattomuus on lisääntymässä.

Todistan, että on tuleva elämä, jolla on paljon annettavana Jumalan uskollisille lapsille. Nyt kaikilla ihmisillä on aika kääntyä täysin Jumalan puoleen. Meidän turvamme ja uskomme Häneen varmistaa Hänen suojeluksensa opastavan vaikutuksensa, joka johtaa meidät, jos me olemme uskollisia ja tosia, Hänen pyhien kasvojensa eteen.

Toivon, veljet ja sisaret, että me kaikki olemme tämän ihmeellisen lahjan ja siunauksen arvoisia. Minä tiedän, että Jumala elää. Minä tiedän, että tämä on Hänen kirkkonsa. Minä tiedän, että sitä johdetaan jumalallisen innoituksen kautta. Me olemme mitä siunatuimpia, kun elävänä profeettanamme on rakastamamme Harold B Lee. Hän on suuri ihminen jota voimme ihailla, kunnioittaa ja arvostaa opetuksista, neuvoista ja opastuksesta. Jumala siunatkoon meitä, niin että pysymme uskollisina ja tosina kaikille liitoille ja velvollisuuksille, jotka olemme tehneet Hänen kanssaan, pyydän Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Ei suurempaa kunniaa kuin naisen osa

N. Eldon Tanner

Tänä aamuna on halunani todistaa maailmalle, että tiedän, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika, joka tuli ja antoi henkensä meidän edestämme. Vaikka Hän antoi meille elämän ja pelastuksen suunnitelman, Hänet ristiinnaulittiin. Hänen ylösnousemuksensa ansiosta meidän on mahdollista päästä osallisiksi iankaikkisesta elämästä. Jumalan profeettoja on aina vainottu, ja monet heistä on surmattu heidän opettaessaan Herran sanaa. Tämä antaa vakavaa ajattelemisen aihetta.

Haluan myös todistaa teille, että Hänen kirkkonsa ja evankeliumi täyteydessään on palautettu yhden Hänen valitun profeettansa välityksellä, että Jeesuksen Kristuksen kirkko on tänä päivänä täällä maan päällä ja että Jeesus johtaa kirkkoaan elävän profeetan, Harold B. Leen, kautta. Vetoan ihmisiin kaikkialla, että he kuuntelisivat Herran sanaa, joka tulee meille Hänen profeettansa esittämänä koko ihmiskunnan pelastukseksi. Älkää olko välinpitämättömiä, älkää pilkatko tai yrittäkö tuhota sitä.

Tänään haluan puhua naisen osasta tässä kirkossa, jossa meillä on suuri joukko suurenmoisia naisia — vaimoja, äitejä ja naimattomia naisia, jotka tekevät Herran työtä ja palvelevat lähimmäisiään. He ovat mukana Apuyhdistyksessä, naisten tärkeimmässä järjestössä, Alkeisyhdistyksessä, missä lapsiamme opetetaan, pyhäkoulussa, missä evankeliumia opetetaan kaikille jäsenille, NVK:ssa (Nuorten Valistuskerhossa), jossa on viihde - ja muuta toimintaa nuorille ja aikuisille; ja naisemme palvelevat taidolla ja antaumuksella monissa muissakin tehtävissä.

Keskusteltuani tässä eräänä päivänä liikeasioista muutamien miesten kanssa keskustelu vaihtui henkilökohtaisemmaksi ja vähemmän muodolliseksi, kun yksi heistä sanoi: „Minulla on maailman suurenmoisin vaimo.“ Toinen sanoi: „Niin *sinä* luulet. Minä tiedän, että *minulla* on paras vaimo.“ Ja kolmas mies sanoi: „Eikö olekin suurenmoinen siunaus omistaa vaimo, jota rakastaa, joka rakastaa miestään, joka on hyvä äiti ja hyvä kodinhoitaja, jolla on korkeat ihanteet, joka uskoo Jumalaan ja haluaa auttaa perhettään ottamaan vastaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetukset ja elämään niiden mukaan?“

Kuka nainen voisi haluta suurempaa kunnianosoitusta tai kiitosta kuin sen, joka tulee arvostavalta ja rakastavalta aviomieheltä? Maailman suosionosoitukset ja palvonta haihtuvat mitättömiksi verrattuina Jumalan hyväksymykseen ja rakkauden ja arvonannon ilmauksiin, jotka ovat lähtöisin niiden sydämistä ja huulilta, jotka ovat häntä lähinnä ja hänelle rakkaimpia.

Alusta lähtien Jumala on tehnyt selväksi, että naisella on erikoisasema, ja Hän on myös määritellyt hyvin selvästi naisen aseman, velvollisuudet ja päämäärän jumalallisessa suunnitelmassa. Paavali sanoi, että mies on Jumalan kuva ja kunnia ja että nainen on miehen kunnia; hän sanoi myös, ettei Herrassa ole miestä ilman vaimoa eikä vaimoa ilman miestä. (Ks. 1 Kor. 11:7, 11.) Voitte panna merkille, että on tietty merkitys sillä, että Jumala mainitaan tämän suurenmoisen kumppanuuden yhteydessä, emmekä saa koskaan unohtaa, että naisen suurimpia etuoikeuksia, siunauksia ja tilaisuuksia on olla osatoveri Jumalan kanssa Hänen henkilastensa tuomisessa maailmaan.

Kaikille, jotka ymmärtävät tämän suurenmoisen asian, on suurena huolenaiheena se, että saatana ja hänen laumansa käyttävät tieteellisiä todisteluja ja inhottavaa propagandaa houkutellakseen naiset pois heidän päätehtävistään vaimoina, äiteinä ja kodin hoitajina. Kuulemme myös paljon naisasialiikkeestä, riippumattomuudesta, sukupuolisesta vapaudesta, syntyvyyden säännöstelystä, abortista ja kuulemme myös muuta petollista propagandaa, joka väheksyy äidin tehtävää; ja tämä kaikki on saatanan keino naisen, *kodin ja perheen — yhteiskunnan perusyksikön* — tuhoamiseksi.

Tehokkaita välikappaleita tässä kaikessa ovat radio, televisio ja aikakauslehdet, jotka ovat tulvillaan pornografiaa ja joissa nainen alennetaan ja joissa häntä häpeämättömästi käytetään seksisymbolina, ts. käytetään hyväksi hänen sukupuolensa vuoksi. Säädytön pukeutuminen, huumausaineet ja alkoholi vaativat joka päivä suunnattoman veron puhtauden ja hyveellisyyden ja jopa henkienkin menetyksenä. Nykyaikana, jolloin käytettävissämme ovat elektroniset viestintävälineet ja jolloin matkustaminen käy nopeasti, paljon useammat ihmiset kaikkialla maailmassa kuulevat paljon enemmän kuin muuten olisi mahdollista, ja tällä kaikella on oma rappeuttava vaikutuksensa.

Niin, pornografiaa, huumeita ja alkoholia on niin nuorten kuin vanhojenkin saatavissa hälyttävässä määrin, ja ne hävittävät moraaliset arvot turmellen vieläkin enemmän niiden mieltä ja ajatusrakennelmia, jotka sortuvat näihin pirullisiin juoniin.

Brigham Youngin yliopiston rehtori Dallin Oaks sanoi hiljattain yliopiston oppilaskunnalle: „Meitä ympäröi painetuilla sivuilla ja valkokankaalla laittomia sukupuolisuhteita suosiva kirjallisuus. Välttäkää sitä oman etunne vuoksi. Pornografiset tai eroottiset tarinat ja kuvat ovat pahempia kuin likainen tai saastunut ruoka. Ruumiissa on puolustusmekanismeja sen vapauttamiseksi epäterveellisestä ravinnosta, mutta aivot eivät pysty oksentamaan takaisin saastaa. Aivoihin kerran painuneena se on aina muistettavissa ja väläyttelee kieroutuneita kuviaan mieleenne vetäen teitä pois elämän tervehenkisistä asioista."

On hyvin tärkeätä, että nuoret tyttömme pitävät itsensä erossa tällaisesta saastutuksesta. Nykypäivän tytöt tulevat olemaan huomispäivän naisia, ja on välttämätöntä, että he valmistautuvat tuohon osaan. Voitteko kuvitella, millainen maailma meillä on tulevaisuudessa, jos nykypäivän tytöt heikentyvät moraalisesti siinä määrin, että hyveellisyyttä ei opetetakaan heidän kodeissaan, ja jos heidän lapsiaan — mikäli niitä yleensä on — ei vaalita sellaisen kodin seinien sisäpuolella, jonka avioliiton pyhät lait ovat pyhittäneet?

Avioliitto on Jumalan säätämä, ja meidän on tehtävä kaikki voitavamme lujittaaksemme siteitä, vahvistaaksemme kotejamme ja valmistautuaksemme esimerkillisellä elämällä opettamaan lapsillemme Jumalan teitä, sillä tämä on ainoa tapa, jolla he voivat saada onnen täällä ja iankaikkisen elämän tämän elämän jälkeen.

Kun me luettelemme ne monet tärkeät velvollisuudet, joita liittyy naisen tehtäviin vaimona, äitinä, kodinhoitajana, sisarena, rakastettuna tai hyvänä lähimmäisenä, tulisi olla itsestään selvää, että nämä vaativat velvollisuudet voivat tyydyttää hänen tarpeensa käyttää kykyjään, käyttää hyväksi harrastuksiaan, luovaa kykyään, uskollisuuttaan, tarmoaan ja taitoaan, joita niin monet pyrkivät tyydyttämään kodin ulkopuolella. On mahdotonta arvioida sitä pysyvää ja hyväätekevää vaikutusta, mikä naisella voi olla missä tahansa näistä tehtävistä. Saanen muistuttaa meille kaikille hänen tärkeimmistä velvollisuuksistaan.

Ensiksikin, kuten jo mainitsin, hän on osatoveri Jumalan kanssa Hänen henkilapsiensa saattamisessa maailmaan. Mikä suurenmoinen ajatus! Suurempaa kunniaa ei voisi saada. Tämän kunnian myötä seuraa valtava vastuu rakastaa ja hoitaa noita lapsia, niin että he voisivat oppia tuntemaan velvollisuutensa kansalaisina ja että he oppisivat, mitä heidän on tehtävä päästäkseen takaisin taivaallisen Isänsä tykö. Heitä täytyy opettaa ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, hyväksymään Hänen opetuksensa ja elämään niiden mukaan. Kun he ymmärtävät elämän tarkoituksen, sen miksi he ovat täällä ja minne he ovat menossa, heillä on hyvä syy valita oikein ja välttää saatanan kiusauksia ja rusikointia, sillä saatana on todellinen ja haluaa tuhota heidät.

Äidillä on lapsiinsa suurempi vaikutus kuin kenelläkään muulla, ja hänen täytyy käsittää, että jokainen hänen lausumansa sana, jokainen teko, jokainen reaktio, hänen asennoitumisensa, jopa hänen ulkoasunsa ja pukeutumisensa vaikuttavat hänen lastensa ja koko perheen elämään. Juuri kotona ollessaan lapsi omaksuu äidiltään ne asenteet, toiveet ja uskomukset, jotka ratkaisevat, millaista elämää hän tulee elämään ja mitä hänellä on annettavana yhteiskunnalle.

Presidentti Brigham Young toi julki ajatuksen, että äidit ovat Kaitselmuksen käsissä liikkuvia välikappaleita ja se koneisto, joka antaa intoa ihmiseen, ja että he ohjaavat ihmisten ja kansojen kohtaloita maan päällä. Hän sanoi vielä: „Opettakoot äidit kaikkien kansojen keskuudessa lapsiaan olemaan sotimatta, niin lapset eivät kasva kohti sotaa eivätkä ryhdy sotaan." (*Discourses of Brigham Young*, s. 199)

Kun Herra Jumala sanoi: „Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä, minä teen hänelle avun . . .", Hän tarkoitti juuri sitä ja antoi siis Eevan Aadamille. (1 Moos. 2:18) Meille opetetaan, että miehen tulee luopua isästänsä ja äidistänsä ja liittyä vaimoonsa ja tulla hänen kanssaan yhdeksi lihaksi, ja näin kuvaillaan suhdetta, jonka tulisi vallita miehen ja vaimon välillä. (1 Moos. 2:24) Sanotaan, että jokaisen hyvän miehen takana on hyvä nainen, ja kokemukseni ja huomioitteni mukaan tämä on yleensä totta.

On kiinnostavaa panna merkille, että kun yhtiöiden johtohenkilöt etsivät uusia työntekijöitä tai suunnittelevat ylennystä kokemusta saaneille, he aina haluavat tietää, millainen vaimo kyseisellä miehellä on. Tämä näyttää olevan hyvin tärkeätä. Kun kirkossa harkitaan joitakin miehiä uusiin pappeuden virkoihin, tulee aina esille kysymys vaimon kelvollisuudesta ja siitä, pystyykö hän antamaan miehelleen täyden tukensa vai ei.

Naiset, te olette suurena voimana ja tukena miehille, jotka liittyvät teidän elämäänne, ja joskus nämä tarvitsevat teidän apuanne eniten

juuri silloin, kun he vähiten sitä ansaitsevat. Miehellä ei voi olla suurempaa kannustinta, suurempaa toivoa, suurempaa voimaa kuin tieto, että hänen äitinsä, hänen rakastettunsa tai hänen vaimonsa luottaa häneen ja rakastaa häntä. Ja miesten tulisi joka päivä pyrkiä elämään tuon rakkauden ja luottamuksen arvoisina.

Presidentti Hugh B. Brown sanoi kerran Apuyhdistyksen konferenssissa: „On ihmisiä, jotka mielellään puhuvat naisista heikkoina astioina, mutta en usko sitä. Fyysisesti he saattavat olla heikompia, mutta jos tulee kysymys hengellisyydestä, moraalisuudesta, uskonnollisuudesta ja uskosta, kuka mies voi vetää vertoja naiselle, joka on todella kääntynyt evankeliumiin! Naiset ovat alttiimpia uhrautumaan kuin miehet, kärsivällisempiä kärsimyksissä, hartaampia rukouksessa. He ovat miesten kanssa tasavertaisia ja usein näitä parempia joustavuudessa, hyvyydessä, siveellisyydessä ja uskossa." (Apuyhdistyksen konferenssi, 29. syyskuuta 1965)

Ja tytöt, älkää aliarvioiko vaikutustanne veljiinne ja sulhasiinne. Kun elätte heidän rakkautensa ja kunnioituksensa arvoisina, te osaltanne autatte heitä olemaan puhtaita ja hyveellisiä, menestyviä ja onnellisia. Muistakaa aina, että kunnioitus vie teidät elämässä pitemmälle kuin suosio. Luin tässä eräänä päivänä raporttia kahden amerikkalaisen, Vietnamissa sotavangiksi joutuneen välisestä keskustelusta. Toinen sanoi: „Olen väsynyt sotaan, pommituksiin, hävitykseen, vankileireihin ja kaikkeen ja jokaiseen."

„Minusta tuntuu melkein samalta", toinen vastasi. „Mutta siellä kotona on tyttö, joka rukoilee, että palaisin. Hän välittää, ja se todella auttaa minua kestämään kaikki nämä kauheudet."

Haluan tähdentää äideille, tyttärille ja naisille kaikkialla, että koska teillä on suuret mahdollisuudet ja hyväätekevä vaikutus meidän kaikkien elämään, saatana on päättänyt tuhota teidät. Ette voi tehdä kompromisseja hänen kanssaan. Teillä täytyy olla rohkeutta, voimaa, halua ja päättäväisyyttä elää siten, kuin Herra haluaa teidän elävän — hyvää ja puhdasta elämää. Tytöt, säilyttäkää itsenne puhtaina, niin että olette yhtä kelvollisia kuin joku kelpo nuorukainen, joka on samaten säilyttänyt puhtautensa, niin että te voitte yhdessä mennä Herran huoneeseen sinetöitäväksi pyhin avioliiton sitein ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi ja valmistaa kodin, jonne Jumala mielellään lähettää henkilapsiaan. Silloin voitte odottaa lapsianne turvallisen tietoisina siitä, että oma esimerkkinne on tie onneen ja iankaikkiseen edistymiseen. Heillä on oikeus tällaiseen perintöön. Rukoilen nöyrästi, että elätte siten, että voitte sen heille antaa.

Maan luomisen koko tarkoituksena oli valmistaa asuinpaikka, johon Jumalan henkilapset voisivat tulla ja pukea ylleen kuolevaisen ruumiin sekä toisen asemansa pitämällä valmistautua pelastusta ja korotusta varten. Jeesuksen Kristuksen palvelustehtävän ainoana tarkoituksena oli tehdä mahdolliseksi ihmisen kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä. Äitien ja isien ainoana päämääränä tulisi olla eläminen tämän siunauksen arvoisina ja Isän Jumalan ja Hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, auttaminen heidän työssään. Naiselle ei voida antaa suurempaa kunniaa kuin saada olla apuna tässä jumalallisessa suunnitelmassa, ja haluan sanoa varauksetta, että nainen, joka on viisas ja kunnon äiti ja kasvattaa hyviä lapsia, tulee saamaan suuremman tyydytyksen ja antamaan suuremman panoksen ihmiskunnalle kuin hän voisi missään muussa tehtävässä.

Herra on luvannut meille suuria siunauksia, jos me teemme oman osamme tässä jumalallisessa suunnitelmassa. Yhdysvaltain presidentti Herbert Hoover esitti kerran seuraavaa: „Jos me voisimme saada edes yhden sukupolven laillisesti syntyneitä, oikein kasvatettuja ja koulutettuja sekä terveitä lapsia, tuhannet muutkin hallinto-ongelmat katoaisivat. Me takaisimme itsellemme terveemmän mielen, voimakkaamman ruumiin, suunnataksemme tarmomme korkeampiin saavutuksiin." (Presidentti David O. McKayn lainaamana huhtikuun 1931 konferenssiraportista, s. 79-80)

Mikä onni meillä onkaan, joilla on Jeesuksen Kristuksen kirkko perustettuna näinä myöhempinä aikoina ja Jumalan profeetta, joka saa maan päällä jumalallisia ilmoituksia ja ohjausta ihmislapsille! Meitä on siunattu tiedolla Jumalan persoonasta, Hänen ominaisuuksistaan ja luonnostaan. Meille on annettu elämän ja pelastuksen suunnitelma. Me saamme jatkuvasti neuvoa siitä, miten meidän tulisi elää saadaksemme onnen täällä ja iankaikkisen elämän tämän elämän jälkeen. Meillä on organisoituna järjestöjä opettamiseksemme ja kasvattamiseksemme kaikissa asioissa, jotka koskevat ajallista ja hengellistä hyvinvointiamme.

Yksi parhaita kirkon perustamia ohjelmia on ohjelma, jota nimitämme perheillaksi ja joka kokoaa kaikki perheenjäsenet yhteen kerran viikossa. Minusta on ihanaa ajatella, että joka maanantai-ilta kirkossa kaikkialla maailmassa perheemme kokoontuvat yhteen kodeissaan, ja kaikkialla, missä vain mahdollista, isä perheen päänä johtaa perhettään keskusteltaessa kaikista ongelmista, jotka

koskettelevat perheenjäsenten hengellistä ja ajallista hyvää, ja käyttää käsikirjaa, joka on valmistettu huolella ja jaettu kirkon jokaiseen perheeseen. Kaikkialla, missä näitä kokouksia pidetään säännöllisesti ja asianmukaisella tavalla, ne ovat suureksi avuksi perheille, kuten monet saamamme todistukset ovat osoittaneet. Haluan kehottaa jokaista perhettä noudattamaan tätä ohjelmaa ja voin luvata teille, että kun näin teette, teitä siunataan yksimielisyydellä, rakkaudella ja uskollisuudella, ja te tulette ilahtumaan lopputuloksista. Perherukouksen tulisi tietenkin olla tärkeä osa tätä iltaa, aivan kuten säännölliset perherukoukset ja henkilökohtaiset rukoukset ovat tärkeitä joka päivä.

En voi ajatella mitään kauniimpaa kuin koti, jossa mies elää uskontonsa mukaisesti, pitää kunniassa pappeuttaan, jossa vaimo tukee häntä kaikin tavoin, jossa vallitsee rakkaus ja sopusointu ja jossa he yhdessä pyrkivät kasvattamaan vanhurskaita poikia ja tyttäriä, jotka he voivat viedä takaisin taivaallisen Isänsä kasvojen eteen. Tämä saattaa tuntua mahdottomalta unelmalta, mutta voin vakuuttaa teille, että kirkossa on tuhansia tällaisia perheitä ja että tämä voi olla todellisuutta meidän jokaisen kohdalla, kun me otamme vastaan Jeesuksen Kristuksen opetukset ja elämme niiden mukaan. Miten onnekas onkaan lapsi, joka saa asua sellaisessa kodissa, ja miten suuri tuleekaan olemaan vanhempien ilo jälkeläisistään!

Toistan: saatana yrittää estää meitä pääsemästä täysin osallisiksi siitä ilosta, mikä koituu Jumalan käskyjen pitämisestä. Emme saa koskaan unohtaa, ja tämä meidän on opetettava lapsillemmekin, että saatana on todellinen ja on päättänyt tuhota meidät. Hän tietää, miten tärkeä ja merkittävä perheyksikkö on. Hän tietää, että kokonaisia kulttuureja on säilynyt tai joutunut perikatoon siitä riippuen, onko perhe-elämä ollut vahva vai heikko. Me voimme pitää hänet poissa kodeistamme elämällä ja opettamalla lapsiamme elämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteiden mukaan, vastustaen näin kiusausta sen tullessa — ja se tulee varmasti.

Tytöt, valmistautukaa ottamaan vastaan äidin osa hankkimalla tietoa ja viisautta hyvän kasvatuksen avulla. Me opetamme, että Jumalan kirkkaus on äly, ja siksi meidän kaikkien tulee olla tietoisia siitä, mitä ympärillämme tapahtuu, ja valmiina tekemään tyhjiksi saatanan aikeet hänen pyrkiessään kääntämään meidät pois jumalallisesta päämäärästämme. Kun meillä on viisautta, tietoa, päättäväisyyttä ja Herran Henki apunamme, me voimme onnistua.

Uskomme myös, että naisten tulisi olla mukana yhdyskuntansa toimissa ja kirkon apujärjestöissä, mutta muistakaa aina, että koti ja lapset ovat etusijalla ja että niitä ei saa laiminlyödä. Lapset täytyy saada tuntemaan, että äiti rakastaa heitä ja on syvästi kiinnostunut heidän hyvinvoinnistaan ja kaikesta, mitä he tekevät. Tätä tehtävää ei voi siirtää jollekulle toiselle. On tehty monia kokeita ja tutkimuksia, jotka osoittavat epäilyksittä, että lapsi, joka saa nauttia äitinsä rakkaudesta ja huolenpidosta, edistyy kaikin tavoin paljon nopeammin kuin lapsi, joka jätetään laitoksiin tai toisten huomaan, niin ettei hän saa tuntea ja kokea äidin rakkautta.

Myös isien on omaksuttava oma osansa ja vastuunsa. Lapset tarvitsevat kumpiakin vanhempiaan. Ollessaan kotona isän tulisi yhdessä äidin kanssa ottaa huolehtiakseen tehtävistä, joita pienten lasten hoito vaatii, osallistua vanhempien lasten kurittamiseen ja kasvattamiseen ja kallistaa kuunteleva korvansa niitä varten, jotka haluavat keskustella ongelmistaan tai haluavat opastusta ja neuvoja. Luokaa rakkauden avulla hyvä suhde ja yhteys lapsiinne.

Kehotan kaikkia aviomiehiä, isiä, poikia ja veljiä osoittamaan suurta kunnioitusta ja rakkautta naisia kohtaan, jotka ovat heidän vaimojaan, äitejään, tyttäriään, sisariaan ja rakastettujaan, sekä elämään niin, että ovat heidän arvoisiaan. Mies ei voi varmemmalla tavalla osoittaa, että häneltä puuttuu luonnetta, hyvä kasvatus ja hyvät luonteenominaisuudet, kuin olemalla epäkunnioittava naista kohtaan tai tekemällä jotakin, mikä on naiselle alentavaa tai häpeällistä. Yhdenkään aviomiehen tai isän on epäkristillistä, epäoikeudenmukaista ja väärin Jumalan edessä ottaa itselleen diktaattorin osa ja omaksua asenne, jonka mukaan hän olisi millään tavalla vaimoaan ylempänä.

Münchenin aluekonferenssissa Saksassa presidentti Lee sanoi: „Jos te aviomiehet muistatte, että tärkeintä Herran työtä, mitä te koskaan teette, on se työ, joka tapahtuu oman kotinne seinien sisäpuolella, te voitte säilyttää läheiset perhesiteet . . . Jos te lujitatte perhesiteitänne ja muistatte lapsianne, niin olkaa varmat, että kodista tulee linnoitus, johon lapset voivat tulla saadakseen ankkurin, jota he tarvitsevat tänä vaikeana ja myrskyisänä aikana, silloin rakkaus kasvaa runsain mitoin ilonne lisääntyy." Kun naiset oivaltavat kodin ja perheen tärkeyden ja yhdessä miehensä kanssa täyttävät Jumalan käskyn lisääntyä ja täyttää maa, rakastaa Herraa ja lähimmäisiään kuin itseään, opettaa lapsiaan rukoilemaan ja vaeltamaan vilpittömästi Hänen edessään, silloin heidän ilonsa kasvaa ja heidän siu-

nauksensa lisääntyvät ylenpalttisesti. Näitä siunauksia tulevat olemaan ilo ja riemu jälkeläisistämme, terveistä ja onnellisista lapsista, ja tätä siunausta eivät ne, jotka hylkäävät tällaisen elämäntavan, tule koskaan kokemaan.
Tulemme saamaan rauhaa ja tyydytystä menestyvien lasten saavutuksista, ja nämä vuorostaan tulevat tekemään oman osansa tehdäkseen tästä paremman maailman vielä syntymättömille sukupolville. Mikä iloinen oikeus ja siunaus se tuleekaan olemaan niille perheille, jotka kuuliaisuudessa ja rakkaudessa ovat valmistautuneet palaamaan taivaallisen Isämme kasvojen eteen, jossa niistä kustakin sanotaan: "Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija ... Mene herrasi iloon." (Matt. 25:21)
Olkoon tämä oikeutemme ja siunauksemme, rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kuuliaisuus

N. Eldon Tanner

Kuinka suurenmoista onkaan ajatella 180000 pappeuden haltijaa kokoontuneena 800:ssa eri ryhmässä Kanadassa ja Yhdysvalloissa ja kuuntelemassa profeettaa ja saamassa opetusta? Tämä on suurin pappeuden haltijoiden kokoontuminen kirkon historiassa.

Tunnen itseni aina nöyräksi ja tunnen saavani innoitusta ja rohkeutta seistessäni pappeuden haltijoiden edessä, käsittäessäni, että heidät on valittu, asetettu ja erotettu ja valtuutettu toimimaan Herran nimessä, olemaan valona maailmalle ja elämään niin ja käyttämään vaikutusvaltaansa, niin että he tekevät tyhjäksi paholaisen aikeet. Tänä iltana pappeuskokouksessamme on monia nuoria poikia.

Eräs pojanpoikani sanoi juuri tällä viikolla, kun hän sai kuulla, mitä hänen olisi tehtävä saadakseen eräitä asioita: "Se on kaukana tulevaisuudessa." Luulen, että kun puhumme pappeustehtävistämme erityisesti nuortemme kanssa, ja minun on ikäväkseni sanottava myös monien vanhempien henkilöiden kanssa, jotka luulevat etteivät he koskaan kuole, he ajattelevat, että se on kaukana tulevaisuudessa. He tuntuvat ajattelevan, että he voivat elää omalla tavallaan tänään ja Herran tavalla huomenna. Haluaisin näiden nuorten miesten koettavan kuunnella, mitä sanottavaa minulla on, koska se on teidän parhaaksenne. Teillä on pappeus, teidät on valittu tulemaan esiin näinä myöhempinä aikoina Jumalan pappeuden haltijoiksi ainoassa kirkossa maailmassa, missä on Jumalan pappeus. Teille on annettu mahdollisuus toimia Hänen nimessään. Te olette tehneet Herran kanssa liiton pitää kunniassa pappeuttanne ja auttaa Jumalan valtakunnan rakentamisessa täällä maan päällä. Teille on annettu tämä lupaus:

"Sillä ne, jotka ovat uskollisia, niin että he saavat nämä molemmat pappeudet, joista minä olen puhunut, ja niin että he pitävät kutsumuksensa kunniassa, pyhitetään Hengen kautta heidän ruumiidensa uudistumiseksi.
Heistä tulee Mooseksen ja Aaronin poikia ja Aabrahamin jälkeläisiä, ja kirkko ja valtakunta ja Jumalan valitut. Sen tähden tullaan kaikki, mitä minun Isälläni on, antamaan hänelle." (LK 84:33-34, 38)

Huomatkaa käsky, jonka Herra antaa kaikille pappeuden haltijoille:

"Ja nyt minä annan teille käskyn, että teidän on pidettävä vaarin itsestänne ja kuunneltava tarkasti iankaikkisen elämän sanoja.
Sillä te tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta. " (LK 84:43-44)
Koskaan ennen teidän voimaanne ja vaikutusvaltaanne ei ole tarvittu enemmän kuin nyt taistelemaan maailman pahuutta vastaan josta on ennustettu ja kirjoitettu 2 Nefin kirjassa. Puhuen tästä päivästä ja sen pahuudesta Nefi sanoo:
"Sillä katso, sinä päivänä hän raivoaa ihmislasten sydämissä ja nostattaa heitä vihaan sitä vastaan, mikä hyvää on.
Ja toiset hän tyynnyttää ja tuudittaa heidät lihalliseen turvallisuudentunteeseen, niin että he sanovat: Kaikki on hyvin Siionissa; Siion menestyy, kaikki on hyvin — ja siten perkele pettää heidän sielujansa ja johdattaa heidät varoen ja huolehtien helvettiin." (2 Ne. 28:20-21)
Veljet, me tunnumme ajattelevan, että se on kaukana, mutta kun me kuolemme, me emme saa hyvää vastaanottoa ellemme ole valmistautuneet tekemällä, mitä Herra on pyytänyt meitä tekemään.

Jos me haluamme saavuttaa sen, mitä meidät on kutsuttu, ase-

tettu ja erotettu tekemään, meidän täytyy pitää kunniassa pappeutemme, kutsumuksemme, ja kuten presidentti Lee on sanonut. meidän tulee rakastaa Jumalaa ja pitää Hänen käskynsä. Käskyjen pitäminen vaatii itsekuria ja kuuliaisuutta lakia kohtaan. Kuuliaisuus on taivaan ensimmäinen laki, ja juuri kuuliaisuus Jumalan lakeja kohtaan on aihe, josta haluaisin erityisesti puhua, koska nämä lait eivät vaikuta ainoastaan meidän onneemme ja hyvinvointiimme täällä maan päällä, vaan ne ovat välttämättömiä meidän iankaikkiselle elämällemme.

Ensiksi haluaisin tähdentää, että yksi suurimpia lahjoja, jonka Jumala on antanut ihmiselle, on vapaa tahto. Te voitte valita elämänne ja mitä teistä tulee. Mutta Herra on sanonut: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni" (Joh. 14:15), olittepa te poikia tai miehiä.

Haluan lukea teille erään pienen runon, jonka monet teistä ovat kuulleet, ehkä montakin kertaa:

"On sielu vapaa jokaisen,
se tiedä, sinä ihminen.
Vaikk' Jumala vois säätää sen,
ei pakota Hän taivaaseen.

Hän kutsuu, ohjaa oikeaan.
ja siunaa rakkaudellaan,
on aina valmis auttamaan,
vaan pakota ei taipumaan.

On järki, käyttö vapauden,
ne tuntomerkit ihmisen.
Jos hältä nämä poistetaan,
käy kaltaiseksi pedon vaan."
(*MAP-lauluja*, 120)

Meillä on lait, me voimme valita, kuinka sovellamme niitä. Mutta meidän täytyy olla valmiit kantamaan valintojemme seuraukset. Kaikki Jumalan lait ovat meidän hyväksemme ja parhaaksemme ja hyödyksemme. Kuuliaisuuden kautta meitä siunataan. Jos me olemme tottelemattomia, me saamme kärsiä, vaikka seuraukset voivat joskus tulla paljon myöhemmin.

Itsekuri on meidän menestyksemme perusta. Ihmiselle on annettu kyky ajatella ja pohtia ja ymmärtää ja päättää, mitä hän haluaa tehdä ja onko uhraus tai kuriin alistuminen sen arvoista, ja pystyykö hän kestämään pilkan ja tovereiden paineen. Teidät on kutsuttu. Teille on annettu pappeus. Teille on annettu evankeliumi. Te olette esimerkkinä maailmalle. Olkaa hyviä esimerkkejä.

Meidän menestyksemme riippuu meidän päättäväisyydestämme, kurinalaisuudestamme ja luotettavuudestamme, mutta muistakaamme aina, mitä Herra on sanonut:

"Ja kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, niin tämä tapahtuu kuuliaisuudessa sitä lakia kohtaan, johon se perustuu." (LK 130:21)

Hän on sanonut myös:

"Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette sen, mitä minä sanon, mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupausta." (LK 82:10)

Luonnonlait ovat taipumattomia ja jäykkiä ja oikeita. Jos tietämättänne tai tahallisesti kosketatte kuumaa hellaa, poltatte sormenne.

Tai jos kosketatte korkeajännitejohtoa, saatte kärsiä seuraukset. Jos sanotte: Minä uhmaan painovoimalakia ja hyppään korkean talon katolta tai korkealta jyrkänteeltä, voitte sanoa puolivälissä: Kaikki menee hyvin. Kun ajattelette aurinkoa, kuuta ja tähtiä, ja kun ajattelette auringon- ja kuunpimennystä, vaikka niiden välillä voi olla vuosia, silti tiedemiehet osaavat sanoa minuutilleen, milloin aurinko pimenee ja missä sen parhaiten näkee. Kuinka kauheata olisikaan, ellemme voisi luottaa siihen, että aurinko nousee aamulla. Kuinka epämieluisaa olisikaan, jos se olisi vain muutaman tunninkin myöhässä? Me paleltuisimme ja maan päällä olisi hyvin vähän elämää, jos ollenkaan, vain siksi, että aurinko sanoisi, No, en viitsi nousta tänään.

Ne, jotka osallistuivat Skylab- ja Apollo-ohjelmiin eivät ajatelleet lakeja rajoittavina tekijöinä sen suhteen, mitä he tekivät, vaan he käyttivät niitä keinoina selvittää, kuinka suorittaa tehtävänsä. He ja kaikki, jotka olivat mukana ohjelmissa, käyttivät vuosia keskittyen, koettaen elää ja toimia luonnon lakien edellyttämällä tavalla.

On mielenkiintoista huomata, että kun koulutamme eläimiä, me odotamme niiden tekevän juuri niin kuin niille sanotaan, ja me käytämme tunteja, päiviä, viikkoja ja kuukausia kouluttaessamme metsästyskoiraa, paimenkoiraa tai hevosta. Ja samoin menetellään sirkuseläinten suhteen. Sirkuksen akrobaatit valmistautuvat kuukausien ja vuosien ajan tekemällä sitä, mikä on välttämätöntä ja noudattamalla lakeja saavuttaakseen sen, mitä he haluavat.

Tämä on totta minkä tahansa suhteen elämässä. Mutta me olemme valmistautuneet käyttämään tämän ajan ja antamaan palkintoja eläimille, kun ne tekevät oikein, ja rankaisemaan niitä muussa tapauksessa. Ja elleivät ne tee niin kuin haluamme, emmekä pysty kouluttamaan niitä, me hävitämme ne.

Kuinka paljon tärkeämpää onkaan, että me käytämme aikaa omien lastemme kasvattamiseen, niin että he tekevät sitä, mikä on oikein, ja itsemme kasvattamiseen Jumalan lapsina, että teemme sitä, mikä on oikein, ja olemme varmoja, että olemme siellä, missä meidän tulisi olla ja teemme tekoja, joita meidän tulisi tehdä pitääksemme Jumalan käskyt ja ollaksemme kuuliaisia kaikin tavoin. Kun me teemme näin, me voimme saada iankaikkisen elämän. Kuinka totta tämä onkaan!

Pappeuden haltijat, kuinka onnekkaita ja siunattuja me olemmekaan, kun meillä on pyhät kirjoitukset, Jumalan sana, joka opastaa meitä, ja Jumalan profeetta, joka johtaa meitä! Meillä on koorumimme ja johtajamme, opettamassa meille oikeita periaatteita ja kannustamassa meitä.

Kuinka tärkeätä onkaan, että me kuuntelemme profeetan sanoja ja hillitsemme itsemme ja olemme kuuliaisia Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen opetuksille, joka antoi henkensä meidän puolestamme, ja antoi meille evankeliumin oppaaksi! Meidän tulisi aina muistaa, mitä profeetta Joseph Smith sanoi:

"Mitä Jumala vaatiikin, se on oikein, olipa se mitä tahansa, vaikka me emme ehkä ymmärrä sen syytä, ennen kuin kaikki on tapahtunut."

Usein, kautta aikojen, ihminen ei ole ymmärtänyt tiettyjen lakien tarkoitusta, mutta uskon kautta Jumalaan hän on hyväksynyt ne ja pitänyt käskyt, jos hän on ollut ymmärtäväinen.

Kun Aadamilta kysyttiin, miksi hän uhrasi, hän sanoi: "En tiedä muuta kuin että Herra on antanut minulle käskyn." (KH Moos. 5:6) Se riitti Aadamille, ja hän piti käskyt. Kuvitelkaa itseänne Nooan asemassa, kun Herra käski häntä rakentamaan arkin. Ei ollut sadetta eikä mitään huolen aihetta, mutta hänen käskettiin rakentaa arkki. Ja hän rakensi sen, mutta oli monia ihmisiä, jotka eivät noudattaneet ohjeita. He eivät uskoneet. He ajattelivat, että

se on kovin kaukana, ja ettei sitä tapahtuisi. Ja tehän tiedätte, kuinka siinä kävi.

Lehiä käskettiin lähtemään Jerusalemista, ja te tiedätte, mitä vastaväitteitä hänen perheensä esitti. Toiset epäilivät hänen järkeään, mutta hän noudatti Jumalan käskyä ja oli kuuliainen, ja Herra opetti Nefiä rakentamaan laivan, joka vei heidät vetten yli.

Osaakohan täällä kukaan sanoa, miksi Herra on käskenyt meitä kastamaan upottamalla? Me olemme kuuliaisia sille. Miksi kätten päällepano? Miksemme voi vain sanoa: Haluan kyllä olla tämän kirkon jäsen, ja antaa sen riittää.

Kun viisauden sana annettiin, monet epäilivät sitä, eivätkä kaikki hyväksyneet sitä Herran sanaksi. Jotkut sanoivat, että se ei ollut käsky, mutta kun Herra sanoo, että Hän haluaa meidän tekevän, niin minulle siinä on käskyä kylliksi.

Minulla on tässä artikkeli, jossa puhutaan nikotiinin käytöstä. Se on kirjoitettu 140 vuotta viisauden sanan antamisen jälkeen. Artikkelin alussa sanotaan:

"Se vaikuttaa keuhkoihin, sydämeen ja aivoihin. Se on tappanut enemmän ihmisiä kuin suuret lavantauti-, tuberkuloosi- ja keltakuume-epidemiat."

Artikkelin lopussa sanotaan, että "kaikki Länsi-Euroopan lavantautiepidemiat 1500-luvun alusta asti ovat aiheuttaneet vähemmän kuolemantapauksia, kuin tunnetut savukkeiden polttamisesta aiheutuneet kuolemantapaukset Yhdysvalloissa yhtenä vuotena".

Tiesikö Herra, mistä Hän puhui? Pitäisikö ihmisten olla kuuliaisia Hänen käskyilleen, tiesivätpä he tai eivät, miksi ne on annettu?

Veljet, meidän pappeudenhaltijoiden, Hänen kirkkonsa ja maanpäällisen valtakuntansa jäsenten – ja todistan, että tämä on Hänen kirkkonsa ja että Hän johtaa sitä Jumalan profeetan kautta – tulisi pitää käskyt.

Artikkelissa kerrotaan myös menestyneestä lakimiehestä eräässä suuressa etelävaltioiden kaupungissa, joka kuoli sydänsairauteen savukkeiden polttamisen vuoksi. Siinä kerrotaan erään korkeakoulun dekaanin itsemurhasta, joka oli ampunut päälakensa hajalle, kun tupakantuska oli tullut liian suureksi kestää.

Artikkelissa kerrotaan edelleen, että nikotiinin ja tupakan käyttö johtaa usein heroiinin, muiden huumeiden ja alkoholin käyttöön.

Kaikista näistä tiedoista huolimatta tuhannet ja tuhannet ihmiset jatkavat savukkeiden polttamista. Tämä on uusi esimerkki siitä, kuinka tärkeätä on kuunnella Jumalan profeettaa ja pitää käskyt, jotka hänen kauttansa annetaan. Herra on sanonut profeetastaan:

"Sen tähden – tämä tarkoittaa kirkkoa – ota vaarin kaikista hänen sanoistaan ja käskyistään, jotka hän antaa sinulle sen mukaan kuin hän ne saa, vaeltaen kaikessa pyhyydessä minun edessäni.

Sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa, niin kuin ne olisivat minun omasta suustani, kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.

Sillä jos te teette tämän, helvetin portit eivät voita teitä, ja Herra Jumala on hajoittava pimeyden vallat teidän edestänne ja saattava taivaat järkkymään teidän parhaaksenne ja hänen nimensä kunniaksi." (LK 21:4-6)

Onko tässä kylliksi lupausta, veljet?

Mitä tulee sapatinpäivään, varmasti kirkon jäsenet ja pappeudenhaltijat kuuntelevat Herraa, kun Hän on antanut meille käskyn pyhittää sapatti:

"Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan sakramenttiuhrisi minun pyhänä päivänäni.

Ja totisesti tämä on päivä, joka on määrätty teille levätäksenne työstänne ja omistaaksenne hartautenne Korkeimmalle" (LK 59: 9-10)

Voimmehan me toki yhtenä päivänä seitsemästä palvella Herraa, joka tuli maan päällä ja antoi henkensä meidän edestämme. Kyllähän me voimme seurata Herran opetuksia, joissa Hän sanoo, että meidän tulee tehdä näin, palvella Häntä, ilmaista kiitollisuutemme Hänen uhristaan. Tuntuu siltä, että miehet, joilla on pappeus, jättävät yhä enenevässä määrin tämän käskyn vaille huomiota ja rikkovat sitä.

Veljet, on aika ryhtyä tutkimaan itseämme monilla, monilla aloilla ja tekemään, mitä Herra haluaa meidän tekevän. Eräs mies sanoi minulle muutama päivä sitten: "Tämä kirkko vaatii liikaa meiltä." Minä sanoin: "Veli, tämä kirkko ei vaadi sinulta mitään. Se vain tarjoaa sinulle paremman elämäntavan." Hän sanoi: "Mutta se on hirveän kova." Minä sanoin: "Katsokaamme, onko se. Mennäänpä hakemaan sikari ja otetaan kunnon sauhut. Mennäänpä ryöstämään pankki ja katsotaan mitä tapahtuu. Mennäänpä tänä iltana suuriin juominkeihin." Hän sanoi: "Presidentti Tanner, älä laske leikkiä." Minä sanoin: "Hyvä on, minä en laske leikkiä." Sitten sanoin: "Sano minulle yksikin käsky, jota sinun ei mielestäsi tulisi pitää tai jota neuvoisit poikasi olemaan pitämättä." Hän ei osannut sanoa.

Mitä tulee kymmenyksiin, veljet, meidän pitäisi toki olla valmiita maksamaan kymmenesosa siitä, mitä Herra on antanut meille, erityisesti, kun me käsitämme, että se voitaisiin ottaa meiltä yhdessä yössä tulipalon, hirmumyrskyn tai muun onnettomuuden kautta.

Kun minä johdin Edmontonin seurakuntaa, luokseni tuli mies, joka sanoi: "En voi maksaa tänä vuonna kymmenyksiä. Olen rakentanut, hankkinut huonekaluja jne." Minä sanoin hänelle, että Herra oli luvannut vuodattaa siunauksia, niin että me tuskin pystyisimme ottamaan niitä vastaan. Hän sanoi: "En siltikään pysty maksamaan." Heti uuden vuoden ensimmäisen päivän jälkeen tuo mies joutui useaksi päiväksi sairaalaan ja sai suuren lääkärinlaskun, ja hän maksoi sen. En tarkoita, että hän joutui sairaalaan, koska hän ei maksanut täysiä kymmenyksiä, vaan se osoittaa, että hän olisi pystynyt maksamaan täydet kymmenykset.

Miltä teistä tuntuisi, jos Herra antaisi siunauksia samalla tavalla, kuin te ajattelette kymmenyksistänne? Jos te olisitte suurissa vaikeuksissa, jos teillä olisi ruumiin tai mielen sairautta tai teidän perheenne kärsisi ja aiheuttaisi teille paljon huolta, haluaisitteko sanoa Hänelle: "Kuinka paljon voin pitää itselläni? Kuinka varmana voin pitää tätä siunausta?"

Veljet, olkaamme kuuliaisia Jumalan käskyille. Osoittautukaamme uskollisiksi, olkaamme esimerkkinä maailmalle, valona maailmalle. Arvostakaa pappeutta, joka meillä on ja kutsumustamme, joka meillä on. Meille on annettu suuri oikeus olla pappeuden haltijoita ja velvollisuus viedä evankeliumia maailmalle. Me voimme tehdä sen käskyjen pitämisen kautta, joka on paljon tehokkaampaa. Vain jos me elämme Jumalan käskyjen mukaan ja pidämme ne ja olemme kuuliaisia kaikessa, me voimme täysin nauttia elämästä täällä ja iankaikkisesta elämästä tulevassa maailmassa ja kykenemme parantamaan maailmaa ja auttamaan Jumalan valtakunnan rakentamisessa täällä maan päällä.

Tehkäämme näin Jeesuksen Kristuksen kirkon jäseninä, joita me olemme ja seuratkaamme Jumalan profeettaa, joka on valittu, ja jonka kautta Herra puhuu, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Huhtikuun yleiskonferenssi 1974

Hätätila

Marvin J. Ashton

Olen teidän laillanne viime kuukausien aikana miettinyt polttoainekriisiä, energiakriisiä ja sitä, mitä se on meille merkinnyt. Olemme joutuneet kokemaan jonkin verran epämukavuutta. Onneksi kriisi on jonkin verran hellittänyt. Tänään ajattelen kriisiä, joka ei ole lieventynyt, erästä keskuudessamme vallitsevaa kriisiä, joka minun mielestäni ansaitsee huomiota.

Kuvitelkaa kanssani näkevänne kirkkorakennuksen, jonka seinälle äskettäin on kiinnitetty juliste: "Hengellistä polttoainetta! – Ei säännöstelyä – Ei ostokuponkeja – Ei kiintiöitä – Tulkaa ja valmistautukaa." Kuvitelkaa kanssani kotia, jonka kynnysmatossa olisi teksti: "Tervetuloa, lähimmäinen – Täältä saa hengellistä polttoainetta – Tule sellaisena kuin olet." Kuvitelkaa vielä ihmistä, jonka koko olemuksesta loistaa: "Tiedän, että Jumala elää – Minun maljani on ylitsevuotavainen."

Veljet ja sisaret, me elämme hätätilaa. Me elämme hengellisen kriisin aikaa. Me elämme hetkeä ennen lähestyvää keskiyötä. Meillä on nyt kiire ryhtyä toimiin maailmanlaajuisen hengellisen kriisin korjaamiseksi. Tämä hätätila voidaan korjata vain toiminnalla. Viivyttely on kohtalokasta inhimilliselle kehitykselle. Kiitos Jumalan, että valmistautumisen öljystä ei ole pulaa. Sitä saadaan tahtomme mukaan pisara pisaralta vanhurskaasta elämisestä.

Jeesus, Vapahtajamme, on tänä aikana antanut käytettäväksemme voimallisen vertauksen, jonka avulla voimme korostaa jatkuvan henkilökohtaisen valmiina olemisen tärkeyttä. Se tunnetaan vertauksena kymmenestä neitsyestä ja se on varoitus koko ihmiskunnalle.

"Silloin on taivasten valtakunta oleva kymmenen neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät ylkää vastaan.

Mutta viisi heistä oli tyhmää ja viisi ymmärtäväistä.

Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta eivät ottaneet öljyä mukaansa.

Mutta ymmärtäväiset ottivat öljyä astioihinsa ynnä lamppunsa.

Yljän viipyessä tuli heille kaikille uni, ja he nukkuivat.

Mutta yösydännä kuului huuto: 'Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan.'

Silloin kaikki nämä neitsyet nousivat ja laittoivat lamppunsa kuntoon.

Ja tyhmät sanoivat ymmärtäväisille: 'Antakaa meille öljyänne, sillä meidän lamppumme sammuvat'.

Mutta ymmärtäväiset vastasivat ja sanoivat: 'Emme voi, se ei riitä meille ja teille. Menkää ennemmin myyjäin luo ostamaan itsellenne'.

Mutta heidän lähdettyään ostamaan ylkä tuli; ja ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa häihin, ja ovi suljettiin.

Ja myöhemmin toisetkin neitsyet tulivat ja sanoivat: 'Herra, Herra, avaa meille!'

Mutta hän vastasi ja sanoi: Totisesti minä sanon teille: minä en tunne teitä'.

Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä." (Matt. 25: 1-13)

Voimme asiaankuuluvasti ja oikein tehdä sen johtopäätöksen, että nämä kymmenen neitsyttä edustavat Jeesuksen Kristuksen kirkon jäseniä, eivätkä vain tavallisia ihmisiä. Heidät kaikki – sekä ymmärtäväiset että tyhmät – oli kutsuttu hääillallisille, he tiesivät tilaisuuden tärkeyden. He eivät olleet uskottomia, pakanoita eivätkä toisuskoisia, eikä heitä myöskään tunnettu huonoiksi eikä kadotetuiksi vaan pikemminkin valistuneiksi ihmisiksi, joilla oli hallussaan pelastava evankeliumi, mutta jotka eivät olleet tehneet siitä elämänsä keskipistettä. He tunsivat tien, mutta olivat tyhmästi jättäneet valmistautumatta yljän tuloon. He kaikki – jopa tyhmimmätkin – olivat kunnostaneet lamppunsa, mutta heidän öljynsä oli palanut loppuun. Kaikkein tärkeimmällä hetkellä öljyä ei ollutkaan saatavissa lamppujen täyttämiseksi. Heitä kaikkia oli koko heidän elämänsä ajan varoitettu tästä.

Nykyään tuhannet ihmiset ovat samassa tilanteessa. Kärsivällisyyden ja kestävyyden puutteesta he ovat lopettaneet valmistautumisensa. Toiset ovat tuudittautuneet itsetyytyväiseen uneen ja järkeilleet, että keskiyö ei tule koskaan. Vaatimus siitä, että meillä on öljyä omissa lampuissamme, on yksilöllinen velvollisuus ja oikeus. Hengellisen valmiuden öljyä ei voi antaa muille. Viisaat neitsyet eivät olleet epäystävällisiä eivätkä julmia kun he totuuden hetkellä kieltäytyivät antamasta öljyä tyhmille neitsyeille. Sitä öljyä, jota me kaikki tarvitsemme pimeyden valaisemiseksi ja tien näkemiseksi, ei voi jakaa. Vertauksessa öljyä olisi voinut ostaa torilta, mutta meidän elämäämme sitä tulee pisara pisaralta vanhurskaasta elämästä.

Miten ihminen voi jakaa muille ne siunaukset, jotka hän saa sairaiden luona käymisestä? Miten hän voi jakaa siunaukset, jotka hän saa leskien tai orpojen auttamisesta? Miten hän voi jakaa henkilökohtaisen todistuksensa? Miten hän voi jakaa siunauksen konferenssiin osallistumisesta? Miten hän voi jakaa kuuliaisuuden, jonka hän on oppinut eläessään kymmenysten lain mukaan? On varmaa, että jokaisen ihmisen on itse hankittava tämä öljy. Älkäämme

viivytelkö. Keskiyö on niin kaukana ja kuitenkin niin lähellä niille, jotka ovat viivytelleet. "Mutta katso, teidän koetusaikanne on mennyt; te olette lykänneet pelastuksenne päivää tuonnemmaksi, kunnes on tullut iankaikkisesti liian myöhä ja teidän perikatonne on tullut varmaksi . . ." (He. 13:38)

Tänä päivänä meillä on kiire valmistautua Herran tulemiseen. Te, jotka olette kuunnelleet varoituksia ja jatkaneet valmistautumistanne saadaksenne lamppuihinne vanhurskauden öljyä, saatte suuria siunauksia.

Palatkaa nyt ajatuksissanne kanssani takaisin aikaisemmin mainitsemani kirkkorakennuksen luokse. Seinällä on kilpi: "Hengellistä polttoainetta! – Ei säännöstelyä – Ei ostokuponkeja – Ei kiintiöitä – Tulkaa ja valmistautukaa." Meillä jokaisella on epäilemättä mielessämme erilainen rakennus. Teidän mielessänne on ehkä se rakennus, jossa käytte useimmin – oman seurakuntanne kappeli. Minulla on tänään mielessäni Mastertonin seurakunnan kappeli Wellingtonin vaarnassa Uudessa-Seelannissa. Meillä oli tilaisuus vihkiä tämä kaunis jumalanpalvelusrakennus viime helmikuussa. En koskaan aikaisemmin ole ollut niin tahrattoman puhtaassa rakennuksessa. Se näytti uudelta. Se tuoksui uudelta. Se oli kaunis vaatimattomassa yksinkertaisuudessaan. Se oli ulkomuodoltaan kelvollinen Herralle vihittäväksi. Se oli meidän kansamme rakentama.

Se oli meidän kansamme maksama. Sen olivat viimeistelleet hienoon kuntoon työstään ylpeät kädet. Se oli sijoitettu hienostuneesti maisemaan ja se oli rakenteellisesti sopusuhtainen. Kaupungin kirkkoon kuulumaton pormestari sanoi, että sen olivat rakentaneet onnelliset ihmiset. Kolme viikkoa ennen tuloamme joku oli ennustanut, että se ei millään ennättäisi valmistua vihkiäisiin mennessä. Nuo epäilijät eivät tunteneet hyvää piispaa eivätkä hänen seurakuntaperhettään – vaatimattomissa oloissa eläviä ihmisiä, joilla oli voimakas tahto. Seinät oli maalattu, lattiat vahattu ja niin edelleen, ja sen olivat tehneet vanhemmat sen jälkeen kun lapset oli pantu nukkumaan. Sopivaa rohkaisua saaneet nuorukaiset kantoivat sangoittain vettä saadakseen kappelin ympärillä kasvavat nurmikot viheriöimään ja kukat kukkimaan, sillä Uudessa-Seelannissa ei ollut satanut pitkään aikaan. Kappeli ei ollut ainoastaan valmis, se oli loistava. Tässä meillä oli ryhmä ihmisiä, jotka saivat lamppuihinsa öljyä pisara pisaralta uhrautuessaan, valmistautuessaan, tehdessään yhteistyötä, uskoessaan ja työskennellessään. Hekin säteilivät voitonriemuaan.

Hengellistä öljyä on saatavissa kaikista seurakuntiemme ja vaarnojemme rakennuksista. Tulkaa ja valmistautukaa. Liitykää seurakuntien jäseniin. Ottakaa osaa toimintaan. Älkää vain antako – antakaa itseänne. Älkää ottako ottamatta osaa. Se, joka ajattelee toisia ihmisiä ja palvelee heitä, täyttää lamppunsa öljyllä. Vaikka meidän ulkoisen maailmamme öljypula helpottuu säästämisen avulla, korjautuu hengellinen kriisi sitä vastoin silloin kun käytämme öljyämme ja valmistaudumme. Julistan teille tänään, että mitä enemmän annatte, sitä runsaammin saatte hengellistä öljyä itsellenne.

Ajattelen nyt erästä tiettyä kotia, lähimmäisen kotia, teidän ystävänne ja minun ystäväni kotia. Hän on varmasti yksi niistä, jonka kodista voidaan sanoa, että sinne on asetettu tervehdys: "Tervetuloa lähimmäinen – Täältä saa hengellistä polttoainetta – Tule sellaisena kuin olet." Puhun rakastetun presidenttimme Spencer W. Kimballin kodista. Olittepa missä tahansa, olittepa ollut missä tahansa – hän on ystävänne. Hänen kodissaan rukoillaan. Kun hän rukoilee, me tunnemme Herran voiman läheisyyden. Usko edeltää hänen rukouksiaan. Ne meistä, joilla on päivittäinen siunaus olla läheisessä kanssakäymisessä presidentti Kimballin kanssa, ovat kuulleet aivan äskettäin hänen toteavan, että rukous hänen elämässään saa jokaisena kulumassa olevana päivänä uusia ulottuvuuksia. Rukous on oppimiskokemus. Rukous on voimakokemus. Rukous on nöyräksi tekevä kokemus. Rukous on hengellisen polttoaineen lähde. Rukoileminen presidentti Kimballin kanssa on hengellistä virkistäytymistä. Emmekö voi siis sopivasti päätellä, että hän, Spencer W. Kimball, Jumalan profeetta, vieläkin opettelee rukoilemaan rukoilemalla? Hän on sanonut meille viisaasti: "Osallistuminen sakramenttikokoukseen lisää öljyä lamppuihimme, pisara pisaralta vuosien mittaan. Paastoaminen, perherukous, kotiopetus, ruumiillisten halujemme hillitseminen, evankeliumin saarnaaminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen, jokainen antaumuksellinen ja kuuliainen teko on öljyymme lisätty pisara. Ystävälliset teot, uhrien ja kymmenysten maksaminen, siveelliset ajatukset ja teot, iankaikkinen avioliitto – myös ne lisäävät suuresti sitä öljyä, jolla me keskiyöllä voimme täyttää tyhjentyneet lamppumme." (Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* /Deseret Book Co., 1972/, s. 156; ks. *Melkisedekin pappeuden oppikirja* 1974-1975, s. 28)

Todistan teille, että Jumala kuuntelee nöyrää rukousta. Ellei Hän niin tekisi, Hän ei käskisi meitä rukoilemaan. Osa kelvollisesta, tärkeästä rukoilemisestamme tänään voi olla harras, hiljainen kuuntelemisen hetki. Eikö ole soveliasta sanoa, että se, joka menee rukouksen lähteelle horjumattomassa uskossa, kaataa päivittäin öljyä lamppuunsa? Myös tarkoituksenmukaisen mietiskelyn avulla on mahdollista lisätä öljyvarastoa.

Ajatelkaa vielä kerran kanssani niitä tuntemianne ihmisiä, joista loistaa aktiivinen antaumus Jumalan valtakunnalle. On kiehtovaa olla tekemisissä heidän kanssaan. On kohottavaa tuntea heidän innostuneisuutensa ja valmistautumisensa hoitamaan Hänen asioitaan. Ajattelen nyt erästä viehättävää 22-vuotiasta naista, joka liittyi kirkkoon kaksi vuotta sitten. Sisar Ashton ja minä tapasimme hänet äskettäin Kaliforniassa. Hän on niin innoissaan äskettäin löytämästään mittaamattoman kalliista aarteestaan - Jeesuksen Kristuksen evankeliumista – että on jännittävää olla hänen läheisyydessään. Hänellä on vilpitön pakko kertoa evankeliumista tuttavilleen ja erityisesti suurenmoisille vanhemmilleen ja suvulleen. Kun hän valmistautuu ja tekee työtä, hän lisää öljyä lamppuunsa. Mielessämme ei ole epäilystäkään siitä, etteikö hän tietäisi Jumalan elävän ja Jeesuksen olevan Kristus. Hänen maljansa todella vuotaa yli siunatusta tiedosta ja vakaumuksesta.

Kun hän niin viehättävästi ja kuitenkin innokkaasti kysyi meiltä, eikö meillä olisi muutamia minuutteja aikaa tulla käymään hänen vanhempiensa luona heidän kauniissa kodissaan, tunsimme pakkoa mennä sinne. Hänen kodissaan vallitsi hyvä toveruuden henki. Sen seinien sisäpuolella oli rauhaa, ykseyttä ja rakkautta. Hän sanoi:"Miten ihania 22 vuottani ovatkaan olleet, niin vaativia ja tuottoisia. Siunaukseni ovat olleet lukemattomat ja olen hyvin kiitollinen taivaalliselle Isälleni. Hän on siunannut minua vanhemmilla, joita rakastan hyvin paljon, ja tilaisuuksilla, joita ole saanut yhdessä heidän kanssaan. Kirkko ja evankeliumi innoittavat minut työskentelemään ahkerasti kaikessa mitä teen – erityisesti elämään hyvin ja jakamaan siunaukseni muiden ihmisten kanssa."

Tässä meillä on yksi Jumalan parhaista tyttäristä, jotka tietävät

nykyhetken tärkeyden ja tuntevat ne totuudet, jotka on kirjoitettu Alman kirjan luvun 34 jakeeseen 32: "Sillä katso, tämä elämä on aika, jossa ihmisten on valmistauduttava kohtaamaan Jumala; katso, tämän elämän aika on se päivä, jolloin ihmisten on täytettävä työnsä."

Veljet ja sisaret, me elämme hätätilan aikaa. Me elämme hengellisessä kriisissä. Me elämme aikaa juuri ennen keskiyötä. "Seisokaa siis pyhillä paikoilla horjumatta, kunnes Herran päivä tulee.

Sillä katso, se tulee pian, sanoo Herra." (LK 87:8)
Rukoilen taivaallista Isäämme auttamaan meitä päivittäin valmistautumisessamme niin, että saisimme öljyä pisara pisaralta, ajatus ajatukselta ja teko teolta kun kuljemme eteenpäin. Merkit ovat näkyvissä, jos vain katsomme. Kiitos Jumalan armon ja laupeuden, me voimme sanoa: "Hengellistä polttoainetta! – Ei säännöstelyä – Ei ostokuponkeja – Ei kiintiöitä – Tulkaa ja valmistautukaa."
Lopuksi todistan teille: teidänkin lamppunne voi vuotaa yli hengellistä öljyä, jos annatte sen lisääntyä päivä päivältä, pisara pisaralta, vanhurskaassa Jumalan ja ihmisen palvelemisessa.
Jumala elää, Jeesus on Kristus. Hän on Vapahtajamme ja Hänen valtakuntansa on täällä maan päällä. Tästä todistan nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Lähetystyö–suuri velvollisuus

Ezra Taft Benson

Nöyränä ja kiitollisena seison edessänne tänä suurenmoisena sapatin päivänä. Olen varma, presidentti Kimball, että näiden hyvien Tabernaakkelikuoroon kuuluvien sisarten ohella me kaikki yhdymme rukoilemaan sinun puolestasi, rakas profeettamme, kuten laulussa sanotaan. Saanen sanoa vanhin L. Tom Perrylle, uudelle kahdentoista jäsenelle, että tulet mukaan ihanimpaan ihmisten keskeiseen yhteistyöhön tällä puolen taivaan. Toivotamme sinut tervetulleeksi kahdentoista neuvostoon ja samassa hengessä toivotamme vanhimmat J. Thomas Fyansin ja Neal A. Maxwellin tervetulleiksi kahdentoista apulaisina.
Veljeni ja sisareni, samoin kuin tuhansien muiden, on minunkin mieltäni koskettanut rakkaan johtajamme, presidentti Harold B. Leen poismeno. Olemme olleet kosketuksissa 55 vuotta kuolevaisessa elämässä ja sitä ennen — siitä olen varma — kuolevaisuutta edeltäneessä elämässä. Olen myös saanut ihanan varmuuden ja myös lohduttavan varmuuden, että Jumalan profeetan poismeno ei tapahdu väärään aikaan. Presidentti Leen vaikuttava maanpäällinen palvelustyö on päättynyt. Hänet on kutsuttu muuhun tärkeään työhön Herran suuressa ohjelmassa, joka edistyy verhon kummallakin puolen. Hän oli mies, jolla oli syvä hengellinen näkemys ja jolla oli Kristuksen kaltaisia avuja.
Hänen suurena tavoitteenaan on ollut avun antaminen ihmislasten sielujen pelastamiseksi. Herra sanoi profeetta Joseph Smithille:
„Muista, että sielut ovat kallisarvoiset Jumalan silmissä." (LK 18:10)
Tästä me kirkkona olemme kiinnostuneita — ihmislasten sielujen pelastamisesta ja korottamisesta. Tästä presidentti Lee oli ennen kaikkea muuta kiinnostunut. Olen kiitollinen innoituksesta, jota hän antoi Siionin nuorille, Isämme lapsille kaikkialla sekä suurelle totuuden asialle kautta maailman.
Kolmenkymmenen vuoden ajan olen istunut presidentti Spencer W. Kimballin rinnalla. Tulimme yhdessä kahdentoista neuvostoon. Tunnen tämän suuren miehen. Rakastan häntä. Kunnioitan häntä. Arvostan häntä. Hän on totisesti yksi Jumalan jaloista lapsista: nöyrä, Hengen ohjaama Jumalan profeetta. Tuen häntä koko sydämestäni. Ja samoin kuin hänkin, rakastan kaikkia Isämme lapsia — jokaisessa rodussa, uskonnossa, kansassa tai poliittisessa ryhmittymässä.
Iloitsen ohjelmasta, jonka kehittämisessä presidentti Leen alaisuudessa presidentti Kimball ja hänen neuvonantajansa ovat näytelleet tärkeätä osaa. Missään maailmassa ei ole parempaa ohjelmaa miesten ja naisten kehittämiseksi sekä vastausten antamiseksi ongelmiin, joita vanhemmat, perheet ja yksityiset ihmiset kohtaavat. Presidentti Kimballin innoitetulla johdolla tulemme edelleenkin lujittamaan ja rakentamaan tuota ohjelmaa. Se on ohjelma, jota tänä päivänä tarvitaan kipeämmin kuin koskaan aikaisemmin.

Mormonismin sanomaa, Jeesuksen Kristuksen palautettua evankeliumia on julistettu jo yli 140 vuoden ajan.

Kesäkuussa 1830 Samuel Harrison Smith tarpoi maantietä pitkin New Yorkin osavaltiossa palautetun kirkon ensimmäisellä virallisella lähetysmatkalla. Hänet oli erottanut tehtävään hänen veljensä, profeetta Joseph. Tämä oivallinen lähetyssaarnaaja matkasi noin 40 kilometriä tuona ensimmäisenä päivänä saamatta annetuksi pois yhtäkään kappaletta sitä uutta ja outoa kirjaa, jonka painettuja kopioita hän kantoi selässään. Kun hän uupuneena ja nälkäisenä etsi yösijaa, hänet käännytettiin pois hänen selitettyään lyhyesti asiansa, sanoilla: „Sinä valehtelija, ulos talostani. Täällä et viivy hetkeäkään kirjoinesi." Jatkaen matkaansa masentuneena ja raskain sydämin

hän vietti ensimmäisen yönsä erään omenapuun alla.

Näin, kovin onnettomalla tavalla alkoi tämän armotalouden lähetystyö palautetun kirkon, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kautta.

Sata neljäkymmentä neljä vuotta on tullut ja mennyt sen jälkeen, kun tuo ensimmäinen nöyrä lähetyssaarnaaja lähti viemään pelastuksen sanomaa erehtyneelle maailmalle. Tämän tärkeimmistä tärkeimmän Jumalan antaman tehtävän täyttämiseksi työ on jatkunut heikentymättömällä voimalla kaikki nämä vuodet. Se on dramaattinen luku „omaisuuskansan" historiassa. Mutta ei missään kristinuskoa käsittelevissä aikakirjoissa ole suurempaa osoitusta rohkeudesta, uhrimielestä ja rajattomasta velvollisuudentunnosta. Miehet, naiset ja lapset ovat kaikki yhtyneet tähän sankarilliseen pyrkimykseen toivomatta lainkaan siitä aineellista korvausta.

Nämä Herran Jeesuksen Kristuksen lähettiläät, kuten he lujasti uskovat olevansa, ovat ponnistelleet läpi liejun ja lumen, uineet yli jokien ja olleet ilman elämän välttämättömyyksiä, ruokaa, suojaa ja vaatteita, täyttääkseen saamansa kutsun. Isät ja pojat ovat vapaaehtoisesti jättäneet kotinsa, perheensä ja työpaikkansa mennäkseen kaikkiin maailman osiin, kokien suuria ulkonaisia vaikeuksia ja armotonta vainoa. Perheet ovat jääneet kotiin, usein suureen puutteeseen, mutta ne ovat halunneet tehdä työtä sitäkin kovemmin avustaakseen „omaa" lähetyssaarnaajaansa. Ja kaikessa tässä on ollut nähtävissä iloa ja tyydytystä, joka on saanut kotiin jääneet perheet tuomaan julki kiitollisuutensa erityisistä siunauksista, joita ne ovat saaneet, ja lähetyssaarnaajat puhumaan tästä ajanjaksosta „elämänsä onnellisimpana aikana".

Varovaisten arvioiden mukaan 140 000—150 000 täysiaikaista lähetyssaarnaajaa on palvellut kirkon työssä vuodesta 1830 lukien, puhumattakaan niistä tuhansista omalla paikkakunnallaan toimineista miehistä ja naisista, jotka ovat tehneet rohkeasti lähetystyötä kotonaan. Heitä on tätä nykyä yli 20 000. Ulkomaille lähetetyt uskolliset lähettiläät ovat käyttäneet lähetystyöhön 98—105 miljoonaa lähetyssaarnaajan työpäivää, minkä hinta on ollut henkilökohtaisen ansion menetyksenä sekä elämiseen tarvittavina kustannuksina 420—450 miljoonaa dollaria [1500—1600 milj. markkaa], eivätkä tähän sisälly matkakustannukset lähetystyöpaikalle ja sieltä takaisin, matkakustannukset lähetyskentällä, lähetystyön hallinnolliset kustannukset koti— ja ulkomailla tai paikallisen lähetystyön vaatimat kustannukset.

Ei ole luultavaa, että mikään vastaavan kokoinen ihmisryhmä missään maailmassa on vapaaehtoisesti uhrannut yhtä paljon vanhurskauden levittämiseksi, ja tätä työtä ovat tehneet ihmiset, jotka eivät ole varakkaita ja joiden sen lisäksi odotetaan luovuttavan kymmenennen osan vuotuisesta tulostaan „Herran työtä" varten muinaisen ja nykyaikana annetun kymmenysten lain mukaisesti.

Miksi? Mikä saa ihmiset uhraamaan niin paljon ajastaan, varoistaan ja kodin mukavuudesta ja jättämään jokSikin aikaa kodin rakkaineen?

Eikö se ole palava vakaumus siitä, että Jumala on jälleen ilmoittanut itsensä ihmisille maan päällä, perustanut uudelleen kirkkonsa kaikkine lahjoineen ja siunauksineen, jotka siinä olivat muinaisina päivinä, sekä antanut uudelleen ihmisille pyhän pappeutensa sekä vallan käyttää sitä Hänen lastensa siunaukseksi?

Kyllä, epäilemättä syynä on henkilökohtainen todistus tämän suuren myöhempien aikojen työn jumalallisesta alkuperästä, usko Kaikkivaltiaan käskyihin sekä vastuumme Hänen liitonlapsinaan, tieto siitä, että Jumala elää ja rakastaa lapsiaan, ja vakaumus, että tehtävänämme on nostaa ja pelastaa ihmisiä kaikkialla.

Isä Aadamin päivistä profeetta Joseph Smithin ja hänen seuraajiensa päiviin, aina silloin, kun pappeus on ollut maan päällä, yhtenä suurena velvollisuutenamme on ollut evankeliumin pelastavien, iankaikkisten periaatteiden, pelastussuunnitelman saarnaaminen. Isä Aadam opetti näitä asioita omille lapsilleen. (KH Moos. 5:12) Ajatelkaa Nooan pitkiä lähetystyövuosia sekä kaikkien muinaisten profeettain saarnaamista. (KH Moos. 8:16-20) Jokainen sai omana aikanaan käskyn viedä evankeliumin sanomaa ihmislapsille ja kehottaa heitä parannukseen ainoana tapana, jolla he voisivat välttyä uhkaavasta tuomiosta. Mestari julisti ilmiselvästi muinaisten apostoleittensa tehtävän sanoessaan: „Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni . . ." (Matt. 28:19)

Ensimmäisillä kerroilla, kun ylösnoussut Moroni ilmestyi profeetta Joseph Smithille, hän tähdensi, että profeetan nimi tultaisiin mainitsemaan sekä hyvällä että pahalla kautta maailman ja että uusi pyhä kirjoitus ja sen sisältämä palautettu evankeliumi olisi vietävä koko maailmalle „opetuslasteni suusta, opetuslasten, jotka minä olen valinnut näinä viimeisinä aikoina". (LK 1:4)

Yli vuosi ennen kirkon perustamista Herra ilmoitti profeetan kautta, että „on alkamassa ihmeellinen työ ihmislasten keskuudessa" ja että „vainio on jo valjennut leikattavaksi . . ." (LK 4:1, 4) Varhaiset käännynnäiset saivat kannettavakseen suuren osan vastuusta, sillä heille sanottiin: "Pidä siis huoli, sinä, joka astut Jumalan palvelukseen, että palvelet häntä kaikesta sydämestäsi, sielustasi, mielestäsi ja voimastasi, jotta olisit nuhteeton Jumalan edessä viimeisenä päivänä." (LK 4:2)

Suuria lupauksia annettiin näille varhaisille lähetyssaarnaajille. Heille sanottiin, että "sielut ovat kallisarvoiset Jumalan silmissä" ja että jos he tekisivät työtä koko elämänsä, julistaen parannusta tälle kansalle, ja johdattaisivat vaikkapa vain yhden sielun Isän tykö, kuinka suuri heidän ilonsa olisikaan hänen kanssaan Isän valtakunnassa. (LK 18:10, ks. myös jae 15.)

Kaikki nämä lupaukset ja monia muita suurenmoisia lupauksia annettiin jo ennen kirkon virallista perustamista 6. huhtikuuta 1830.

Perustamisen jälkeen kastettiin miehiä ja naisia, ja kelvollisia veljiä asetettiin pappeuteen ja erotettiin huutamaan parannusta ja viemään palautetun evankeliumin sanomaa. Vieläkin suurempia lupauksia annettiin seuranneissa ilmoituk-

sissa, joista monet selvin sanoin viittasivat vakavaan vastuuseen, joka palautetulla kirkolla on sanan saarnaamisessa.

Saman vuoden syksynä tuli Herran sana profeetan kautta seuraavasti: „Sillä totisesti, totisesti minä sanon teille, että teidät on kutsuttu korottamaan äänenne kuin pasunan ääneksi julistaaksenne minun evankeliumiani kierolle ja nurjalle sukupolvelle.

Sillä katso, vainio on jo valjennut leikattavaksi, ja nyt on yhdestoista hetki ja viimeinen kerta, jolloin minä kutsun työmiehiä viinitarhaani." (LK 33:2-3)

Herra teki näille nöyrille lähettiläille selväksi, että he olivat valmistamassa „Herran tietä Hänen toista tulemistaan varten". (LK 34:6) Heille luvattiin, että Pyhä Henki antaisi sanat heidän suuhunsa ja että ne olisivat Herran tahto ja pyhä kirjoitus ihmisille, jos he olisivat uskollisia. Heille sanottiin selvästi, että heidät lähetettiin „koettelemaan maailmaa", ettei heidän „mielensä pimene", „eikä yksikään hius" heidän päästään ole „huomaamatta maahan putoava". (LK 84:79-80)

Onko siis mikään ihme, että heidän todistuksena avasivat uuden evankeliumiarmotalouden, että kun niihin liittyivät nämä Herran innostavat lupaukset, he lähtivät matkaan voimalla ja suurin henkilökohtaisin uhrauksin, ilman rahassa maksettavaa palkkaa, vaikka heidän joukkonsa oli vähäinen ja he elivät köyhissä oloissa. Tähän on lisättävä vielä se totuus, että taivaallisilla julistuksilla tähdennettiin tämän olevan viimeinen kerta, jolloin evankeliumi annettaisiin ihmisille todistukseksi, heidän valmistamisekseen Kristuksen toista tulemusta ja maailmanloppua varten — pahuuden loppua varten. Heidän velvollisuutenaan oli varoittaa maailmaa uhkaavista tuomioista, ja se on velvollisuutemme tänä päivänä. He tiesivät, kuten me tiedämme, että Herra on sanonut:

„. . . sillä hävittävä vitsaus on kohtaava maan asukkaita, ja jos he eivät tee parannusta, heitä tullaan rankaisemaan sillä yhä uudelleen aina siihen asti, kunnes maa on autio ja sen asukkaat on hävitetty ja täydellisesti tuhottu minun tulemukseni kirkkaudella.

Katso, minä kerron sinulle tämän, niin kuin minä myös kerroin kansalle Jerusalemin hävityksen, ja minun sanani on nyt toteutuva, niin kuin se tähänkin asti on toteutunut." (LK 5:19-20)

Vuoden 1831 lopussa tuli aika harkita Herran kirkollensa antamien ilmoitusten julkaisemista. Siihen mennessä oli saatu monia ilmoituksia, ja kirkko oli kasvanut huomattavasti pahan voimien vainosta ja karkotuksista huolimatta. Vanhinten konferenssissa Herra antoi profeetta Josephin kautta suuren ilmoituksen, joka oli tarkoitettu Hänen kirkkonsa jäsenille ja „. . . kaikille ihmisille, eikä kukaan voi sitä paeta . . ." (LK 1:2) Mikään siihen asti annettu ilmoitus ei yhtä selvästi ja voimallisesti tuonut julki palautetun evankeliumin sanoman yleismaailmallisuutta. Jos siihen asti oli ollut sijaa kysymyksille, tämä ei jättänyt sijaa epäilyksille. Sanomamme on tarkoitettu koko maailmalle.

Ei kukaan voi lukea Opin ja Liittojen Kirjan ensimmäistä lukua, käsittäen, että kirkko hyväksyy sen Herran sanaksi, ja sitten kysyä, miksi me lähetämme lähetyssaarnaajia maailman kaikkiin osiin. Vastuu — ja se on suuri — on kirkon jäsenillä, sillä „varoittava ääni", sanoo Herra, „on kuuluva *kaikille ihmisille minun* opetuslasteni suusta, opetuslasten, jotka minä olen valinnut näinä viimeisinä aikoina". (LK 1:4, kursivointi lisätty) Ja sitten Herra lisää tämän suuren lupauksen: „Ja he tulevat lähtemään maailmaan, eikä kukaan ole estävä heitä, sillä minä, Herra, olen käskenyt heitä lähtemään." (LK 1:5) Ilmoitus toteaa edelleen, että Hän on antanut kaiken tämän opetuslapsi-lähetyssaarnaajilleen „julistettavaksi teille, oi maan asukkaat". (LK 1:6) Julistettuaan, että Hänen äänensä kuuluu maan ääriin saakka, Herra osoittaa, että Hän kutsui „. . . palvelijani Joseph Smith nuoremman ja puhuin hänelle taivaasta ja annoin hänelle käskyjä, koska minä tiesin onnettomuuden, joka kohtaisi maan asukkaita". (LK 1:17) Tässä, kuten kaikissa muissakin armotalouksissa, ilmoitetaan profeetan kautta keino välttyä siltä. Sitten Herra tähdentää: „. . . tahdon ilmoittaa tämän kaikelle lihalle, sillä minä en katso henkilöön." (LK 1:34-35)

Hänen loppukehotuksensa on tarkoitettu kaikille Hänen lapsilleen: „Tutkikaa näitä käskyjä", jotka on ilmoitettu koko ihmiskunnan siunaukseksi, „sillä ne ovat vakaat ja todet, ja ne profetiat ja lupaukset, jotka niihin sisältyvät, tulevat kaikki täyttymään."

(LK 1:37) Vaikka taivas ja maa katoavat, Hänen mukaansa Hänen sanansa „ei katoa, vaan toteutuu kaikki, olipa se sitten puhuttu minun oman ääneni tai minun palvelijoideni äänen kautta". (LK 1:38) Kaksi päivää tämän mainitsemani suuren ilmoituksen saamisen jälkeen Herra sanoi kirkolleen seuraavaa: „Lähettäkää minun kirkkoni vanhimmat kansojen tykö, jotka kaukana ovat; merensaarille; lähettäkää vieraisiin maihin; kehottakaa kaikkia kansoja . . ." (LK 133:8)

Ja niin me myöhempien aikojen pyhät, joilla on omakohtainen todistus näista suurista tapahtumista, missa tahansa olemmekin, hyväksymme noyrinä ja kiitollisina kirkolle annetun suuren velvollisuuden. Olemme onnellisia, kun saamme olla taivaallisen Isämme kanssa yhteistyössä suuressa työssä Hänen lastensa pelastamiseksi ja korottamiseksi. Halusta me annamme aikaamme ja varojamme, joilla Hän ehkä meitä siunaa, Hänen valtakuntansa perustamiseksi maan päälle. Tiedämme tämän ensimmäiseksi velvollisuudeksemme ja suureksi tilaisuudeksemme. Tämä henki on ollut luonteenomaista Jeesuksen Kristuksen kirkon lähetystyölle kaikkina aikoina. Se on ollut näkyvänä merkkinä aikojen täyttymisen, meidän aikamme armotalouden alkamisesta. Missä ikinä löytyykin uskollisia myöhempien aikojen pyhiä, siellä on myös tämä epäitsekkään uhrautumisen henki koko maailman suurimman asian hyväksi. Viime maailmansodan aikana koko maailmaa varten antamassaan julkilausumassa kirkon ensimmäinen presidenttikunta selitti: "Mi-

kään meidän tekomme tai kirkon toimenpide ei saa koskaan olla ristiriidassa tämän Jumalan antaman tehtävän kanssa." *(Conference Report,* huhtikuu 1942, s. 91)

Lyhyesti sanottuna me omistamme kaikkemme Herran työlle — Hänen valtakuntansa perustamiseen ja laajentamiseen ja vanhurskauden levittämiseen. Tämä on suuri velvollisuus. Presidentti Kimball tähdensi tätä suurta velvollisuutta viime torstaina alue-edustajille pitämässään puheessa, joka oli Hengen innoittama. Me hyväksymme kiitollisina haasteen ja rukoilemme alati Herran tukea työhön käydessämme.

Tämä suurenmoinen työ on Jumalasta, ja sitä johtaa Herra Jeesus Kristus kirkkonsa, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon, kautta. Tästä todistan nöyrästi ja kiitollisena Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Avioliitto, joka kestää

Gordon B. Hinckley

Rakkaat veljeni ja sisareni, olen kiitollinen veli Kan Watanaben pitämästä alkurukouksesta — hän on ystäväni ja työtoverini, jonka kanssa olen matkustanut tuhansia maileja Japania pitkin ja poikin Herran palvelustyössä. Ja tämän Brigham Youngin yliopiston opiskelijoista muodostetun pappeudenhaltijain kuoron esittämä musiikki on ollut minulle innoituksena.

Heidän äänissään on jotakin liikuttavaa ja kaunista. Jos Pyhä Henki minua siihen johtaa, minusta tuntuu, että haluan osoittaa sanani heille, vaikka he istuvatkin takanani. Samalla puhun myös nuorille kaikkialla kirkossa.

Tässä osassa maailmaa on kevät, aika jolloin "nuoren miehen aatokset... kääntyvät rakkauden ajatuksiin". (Alfred Lord Tennyson, "Locksley Hall") On huhtikuu, jolloin nuorukaiset ja nuoret naiset uneksivat häistä kesäkuussa.

Saanen kertoa johdannoksi pari tapahtumaa.

Ensimmäinen sattui jokin aika sitten ollessani uudessa Washingtonin temppelissä. Joukko lehtimiehiä oli tuossa tilaisuudessa. He olivat kiinnostuneita tästä kauniista rakennuksesta, joka oli erilainen kuin muut kirkon rakennukset — joka erosi niistä käsitteeltään, tarkoitukseltaan sekä ajatellen niitä, jotka päästetään sisälle tähän pyhään rakennukseen.

Selitin, että sen jälkeen, kun rakennus on vihitty Herran huoneeksi, vain hyvämaineisilla kirkon jäsenillä on lupa päästä sinne sisälle, mutta että ennen sen vihkimistä vierailijat ovat tervetulleita tutustumaan koko rakennukseen tietyn ajan, esim. kuukauden tai puolitoista; sanoin, ettemme ole määränneet sitä kätkettäväksi maailmalta, vaan että me sen vihkimisen jälkeen tulemme pitämään sitä luonteeltaan niin pyhänä, että sisäänpääsy edellyttää puhdasta elämää ja kirkon vaatimusten tarkkaa noudattamista.

Puhuimme tarkoituksista, joita varten temppeleitä rakennetaan. Selitin niitä tähdentäen erityisesti sitä tarkoitusperää, joka miellyttää kaikkia ajattelevia miehiä ja naisia, nimittäin iankaikkista avioliittoa. Kertoessani muistelin tapausta, joka sattui esittelytilaisuuksien aikana ennen Lontoon temppelin vihkimistä vuonna 1958.

Tuolloin tuhansia uteliaita, mutta innokkaita ihmisiä seisoi pitkissä jonoissa päästäkseen tutustumaan rakennukseen. Eräs liikennettä ohjaamaan komennettu poliisi totesi, että tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin hän oli nähnyt englantilaisten pyrkivän innokkaina kirkolliseen rakennukseen.

Rakennukseen tutustuvia pyydettiin lykkäämään mahdolliset kysymyksensä siksi, kunnes tutustumiskierros olisi tehty. Iltaisin liityin lähetyssaarnaajien joukkoon keskustellakseni niiden kanssa, joilla oli kysymyksiä. Kun eräs nuoripari laskeutui temppelin pääportaita, tiedustelin, voisinko olla heille avuksi millään tavalla. Nuori nainen ryhtyi puhumaan ja sanoi: "Kyllä. Mitä tarkoittaa tämä 'avioliitto iankaikkisuudeksi', johon viitattiin yhdessä huoneista?" Istuuduimme lähellä porttia kasvavan ikivanhan tammen alla olevalle penkille. Vihkisormus heidän sormissaan osoitti, että he olivat naimisissa, ja tapa, jolla vaimo tarttui miehensä käteen, kieli heidän kiintymyksestään toisiinsa.

"Mitä kysymykseenne tulee", sanoin, "otaksun, että paikkakuntanne kirkkoherra vihki teidät."

"Kyllä", nainen vastasi, "vasta kolme kuukautta sitten."

"Tiesittekö, että samalla kun kirkkoherra julisti teidät avioliittoon vihityiksi, hän myös määräsi teidän eroamisenne."

"Mitä te tarkoitatte", nainen sanoi heti vastaan.

"Te uskotte, että elämä on iankaikkinen, ettekö uskokin?"

"Tietenkin", hän vastasi.

Jatkoin: "Voitteko käsittää iankaikkista elämää ilman iankaikkista rakkautta? Voiko kumpikaan teistä kuvitella mielessään iankaikkista onnea vailla toinen toisenne kumppanuutta?"
"Emme tietenkään", tuli heti vastaus.
"Mutta mitä sanoi kirkkoherranne, kun hän julisti teidät vihityiksi? Jos muistan sanat oikein, hän sanoi muun muassa jotakin tähän tapaan: '... hyvinä ja pahoina päivinä, myötä- ja vastoinkäymisissä, siksi kunnes kuolema teidät erottaa.' Hän meni niin pitkälle, kuin hänellä oman käsityksensä mukaan oli valta mennä, eli siihen saakka kunnes kuolema teidät erottaa. Luulenkin, että jos menisitte kysymään häneltä, hän kieltäisi painokkaasti avioliiton ja perheen olemassaolon haudan tuolla puolen.
Mutta", minä jatkoin, "meidän kaikkien Isä, joka rakastaa lapsiaan ja haluaa heidän parastaan, on säätänyt — asianmukaisten olosuhteiden vallitessa — tämän kaikista ihmissuhteista pyhimmän ja jalostavimman, avioliitto- ja perhesuhteen, jatkumisen.
Siinä suurenmoisessa ja liikuttavassa keskustelussa, joka käytiin Vapahtajan ja apostoleitten kesken ja jossa Pietari julisti: 'Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika', Herra vastasi: 'Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.' Vapahtaja jatkoi sitten sanomalla Pietarille ja hänen kumppaneilleen: 'Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa.' (Matt. 16:13-19)
Tuossa suurenmoisessa valtuuden suomisessa Herra antoi apostoleilleen pyhän pappeuden avaimet, pappeuden, jonka voima ulottuu elämän ja kuoleman tuolle puolen iankaikkisuuteen. Nuo samat apostolit, joilla oli muinoin tämä valtuus, nimittäin Pietari, Jaakob ja Johannes, ovat palauttaneet sen maan päälle." Jatkoin sanomalla, että seuraavana sunnuntaina tapahtuvan temppelin vihkimisen jälkeen noita samoja pyhän pappeuden avaimia käytettäisiin niiden miesten ja naisten hyväksi, jotka tulevat tähän pyhään huoneeseen vahvistamaan avioliittonsa. Heidät yhdistetään yhteen liitossa, jota kuolema ei voi purkaa eikä aika tuhota.

Sellainen oli todistukseni tälle nuorelleparille Englannissa. Sellainen se on teille tänä päivänä, rakkaat nuoret ystäväni, ja sellainen se on kaikelle maailmalle. Isämme taivaassa, joka rakastaa lapsiaan, toivoo heille kaikkea sellaista, mikä antaa heille onnea nyt ja tulevissa iankaikkisuuksissa, eikä ole suurempaa onnea kuin se, minkä saa mielekkäimmässä kaikista ihmissuhteista: miehen ja vaimon ja vanhempien ja lasten kumppanuudessa.
Jokunen päivä sitten minut kutsuttiin sairaalaan erään äidin vuoteen äärelle; hän oli vakavasti sairas ja eli viimeisiä hetkiään. Vähän ajan kuluttua hän kuoli, jättäen jälkeensä miehensä ja neljä lasta, joista nuorin oli kuusivuotias poika. Vallitsi suru, syvä ja koskettava, murhe. Mutta heidän kyyneltensä läpi loisti kaunis ja varma usko, että yhtä varmasti kuin nyt tapahtui murheellinen eroaminen, jonakin päivänä olisi riemukas jälleennäkeminen, sillä tuo avioliitto oli aloitettu sinetöimisellä ajaksi ja iankaikkisuudeksi Herran huoneessa pyhän pappeuden valtuudella.
Jokainen mies, joka todella rakastaa naista, ja jokainen nainen, joka todella rakastaa miestä, toivoo ja unelmoi, että heidän kumppanuutensa jatkuisi ikuisesti. Mutta avioliitto on liitto, joka auktoriteettien eli virkavallan on sinetöitävä. Jos vihkimisen toimittaa vain maallinen virkavalta, avioliitto pysyy voimassa vain siihen asti, mihin tuo virkavalta ulottuu, ja se valta päättyy kuolemassa. Mutta jos maalliseen virkavaltaan lisätään Hänen, joka voitti kuoleman, antamansa endowmentin voima, tuo kumppanuus kestää elämän toiselle puolen, jos avioliiton osapuolet elävät lupauksen arvoisina.
Ollessani koko joukon nuorempi ja vähemmän hauras meillä oli tapana tanssia laulun tahtiin, jonka sanat kuuluivat tähän tapaan:
"Onko rakkaus kuin ruusu,
joka kasvaa ja kukkii,
sitten kuihtuu ja kuolee,
kun kesä on pois?"
Ne olivat vain tanssilaulun sanat, mutta ne esittivät kysymyksen, jota ovat vuosisatojen ajan esittäneet miehet ja naiset, jotka ovat rakastaneet toinen toistaan ja katsoneet tämän päivän tuolle puolen iankaikkisuuden tulevaisuuteen.
Tuohon kysymykseen me vastaamme kieltävästi ja vahvistamme, että Herran ilmoittaman suunnitelman mukainen rakkaus ja avioliitto eivät ole kuin ruusu, joka kesän mentyä kuihtuu pois. Ne ovat iankaikkisia yhtä varmasti, kuin taivaan Jumala on iankaikkinen.
Mutta tämän lahjan, joka on kaikkia muita kallisarvoisempi, saa vain maksamalla hinnan, joka on itsekuri, hyveellisyys, Jumalan käskyjen noudattaminen. Tämä voi olla vaikeata, mutta se on mahdollista, kun vaikuttimena on totuuden ymmärtäminen.
Brigham Young julisti kerran: "Yhdyskunnassamme ei ole yhtäkään nuorta miestä, joka ei olisi halukas matkustamaan täältä Englantiin tullakseen oikealla tavalla avioliittoon vihityksi, jos hän vain käsittää asiat niin kuin ne ovat; yhdyskunnassamme ei ole yhtäkään naista, joka haluaisi mennä naimisiin millään muulla tavoin, jos hän nimittäin rakastaa evankeliumia ja toivoo osakseen sen siunauksia." (*Discourses of Brigham Young*, s. 195)

Monet ovat matkustaneet niin kauas ja vieläkin kauemmaksi saadakseen temppeliavioliiton siunaukset. Olen tavannut ryhmän myöhempien aikojen pyhiä Japanista, jotka tinkivät ruoastaan pystyäkseen tekemään pitkän matkan Havaijin temppeliin. Lontoossa tapasimme ihmisiä, jotka olivat pidättäytyneet välttämättömästäkin pystyäkseen kustantamaan 11 000 km lentomatkan Etelä-Amerikasta temp-

peliin Surreyssä, Englannissa. Heidän silmiensä loiste, hymy heidän huulillaan ja heidän todistuksensa vahvistivat, että matka oli ollut suunnattomasti enemmän arvoinen kuin sen vaatimat kustannukset.

Ja muistan kuulleeni Uudessa-Seelannissa todistuksen, jonka lausui eräs mies Australian kaukaisimmilta kolkilta; solmittuaan aikaisemmin siviiliavioliiton ja liityttyään sittemmin kirkkoon vaimoineen ja lapsineen hän oli matkustanut koko tuon suuren mantereen poikki, sitten Tasmanian meren poikki Aucklandiin, Uuteen-Seelantiin, ja sieltä temppeliin kauniissa Waikatan laaksossa. Sikäli kuin muistan hänen sanansa, ne kuuluivat näin: "Meillä ei ollut varaa tulla. Maallisen omaisuutemme muodostivat vanha auto, huonekalumme ja ruoka-astiamme. Sanoin perheelleni: 'Meillä ei ole varaa mennä.' Katsoin sitten silmiin kaunista vaimoani ja kauniita lapsiamme ja sanoin: 'Meillä ei ole varaa *olla menemättä*. Jos Herra antaa minulle voimaa, voin tehdä työtä ja ansaita riittävästi, niin että saamme uuden auton ja uudet huonekalut ja ruoka-astiat, mutta jos menettäisin nämä rakkaani, olisin todella köyhä sekä elämässä että iankaikkisuudessa.' "

Miten lyhytnäköisiä monet meistä ovatkaan, miten taipuvaisia katsomaan vain tätä päivää ajattelemattakaan huomista. Mutta huominen on varmasti koittava, kuten myös kuolema ja ero. Miten suloinen onkaan varmuus, miten lohdullinen onkaan rauha, joka tulee tiedosta, että jos solmimme avioliiton oikein ja elämme oikein, meidän suhteemme jatkuu kuoleman ja ajan kulumisen väistämättömyydestä huolimatta. Ihmiset voivat kirjoittaa rakkauslauluja ja laulaa niitä. He voivat kaivata ja toivoa ja unelmoida. Mutta kaikki tämä on vain romanttista kaipausta, ellei jossakin yhteydessä käytetä valtuutta, joka ylittää ajan ja kuoleman vallan.

Puhuessaan tältä paikalta presidentti Joseph F. Smith sanoi vuosia sitten: "Herran huone on järjestyksen huone, ei epäjärjestyksen huone, ja tämä tarkoittaa... ettei keitään voi liittää yhteen ajaksi ja iankaikkisuudeksi Jumalan lain ja Hänen järjestetyn huoneensa ulkopuolella. Ihmiset saattavat haluta sitä, he saattavat tässä elämässä solmia muodollisesti tuon liiton, mutta sillä ei ole mitään vaikutusta, ellei sitä solmita ja pyhitetä jumalallisella valtuudella, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimessä." (*Evankeliumin oppi*, osa 3, s. 1)

Haluan lopuksi kertoa teille tarinan. Se on keksitty, mutta periaatteessa tosi. Voitteko kuvitella kahta nuorta aikana, jolloin kuu on täysi, ruusut kukkivat ja pyhä rakkaus on kypsynyt heidän välillään? Jukka sanoo Marjalle: "Marja, rakastan sinua. Haluan sinut vaimokseni ja lastemme äidiksi. Mutta en halua sinua tai heitä ikuisiksi ajoiksi. Vain joksikin aikaa, minkä jälkeen: hyvästi." Ja katsoen läpi kyyneltensä poikaa kuun valossa tyttö sanoo: "Jukka, olet ihmeellinen. Maailmassa ei ole ketään samanlaista kuin sinä. Rakastan sinua ja haluan sinut miehekseni ja lastemme isäksi, mutta vain joksikin aikaa, minkä jälkeen: jää hyvästi."

Tuo kuulostaa hullulta, eikö totta? Ja eikö kuitenkin poika sano tytölle ja tyttö pojalle asiallisesti juuri tätä kosimisen hetkellä, jos heille on annettu mahdollisuus iankaikkiseen liittoon "uudessa ja iankaikkisessa avioliitossa", mutta he sen sijaan päättävät syrjäyttää sen valiten korvikkeen, joka kestää vain siihen asti, kunnes kuolema saapuu.

Elämä on iankaikkinen. Taivaan Jumala on tehnyt myös mahdolliseksi iankaikkisen rakkauden ja iankaikkiset perhesuhteet.

Jumala siunatkoon teitä, rakkaat nuoret ystäväni, niin että kun te odotatte avioliittoa, te ette odota vain hyvää kumppanuutta ja rikkaita ja hedelmällisiä perhesuhteita kaikiksi kuolevaisen elämänne päiviksi, vaan vieläkin parempaa asemaa, missä rakkaus ja kalliit perheyhteydet voidaan tuntea ja tietää Jumalan antaman lupauksen alaisuudessa.

Todistan Herran Jeesuksen Kristuksen, jonka kautta tämä valtuus on tullut, todella elävän. Todistan, että Hänen voimansa, Hänen pappeutensa, on keskuudessamme ja että sitä käytetään Hänen pyhissä huoneissaan. Älkää torjuko sitä, mitä Hän on tarjonnut. Eläkää sen arvoisina ja olkaa siitä osallisina ja antakaa Hänen pyhän pappeutensa pyhittävän voiman sinetöidä kumppanuutenne. Näitä siunauksia rukoilen nöyrästi teidän hyväksenne, samalla kun todistan näistä totuuksista Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Hänen viimeiset päivänsä

Howard W. Hunter

Hiukan vähemmän kuin 2000 vuotta sitten lähti Jerusalemin ulkopuolella, lähellä pientä Betanian kylää, käyntiin tapahtumasarja, josta muodostui ihmiskunnan historian tärkein viikko. Jeesus Nasaretilainen, joka oli tehnyt tuskin kolme vuotta palvelustyötä maanmiestensä keskuudessa, lähti ystäviensä Marian, Martan ja Lasaruksen kodista ja kulki päättävästi kohti Jerusalemin portteja. Jotkut tuon muinaisen kaupungin asukkaista pitivät häntä jumalanpilkkaajana, riivaajana, juutalaisten lain rikkojana. Toiset uskoivat Hänen olevan profeetta, Messias, elävän Jumalan Poika. Olivatpa käsitykset mitkä tahansa, koko Juudea tiesi tästä miehestä, joka opetti voimalla ja valtuudella, vaikkei hän ollut kirjanoppinut sen enempää kuin fariseuskaan.

"Mutta juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja monet menivät maaseudulta ylös Jerusalemiin ennen pääsiäisjuhlaa, puhdistamaan itsensä.

Ja he etsivät Jeesusta ja sanoivat toisilleen seisoessaan pyhäkössä: 'Mitä arvelette? Eikö hän tullekaan juhlille?'" (Joh. 11:55-56)

Juutalaisten laki vaati kaikkia täysi-ikäisiä miehiä osallistumaan tähän Israelin muistojuhlista pyhimpään. Mutta sanhedrinin jäsenet olivat avoimesti vannoneet ottavansa Jeesuksen hengiltä, ja siksi monet epäilivät, olisiko todennäköistä, että Hän ilmestyisi sellaiseen julkiseen tilaisuuteen.

Kaikkialla Jeesusta kohtasi vaaran tunne, mutta Hän tuli Jerusalemiin pääsiäisjuhlan viettoon, ei loistossa ja juhlamenoin, vaan ratsastaen vähäarvoisella aasilla, joka oli nöyryyden ja rauhan vertauskuva. Suuri kansanjoukko meni Jerusalemin ulkopuolelle Häntä vastaanottamaan, ja ihmiset levittivät palmunoksia Hänen tielleen, huutaen: "Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen..." (Matt. 21:9)

Matteus kirjoittaa, että koko kaupunki joutui liikkeelle ja sanoi: "'Kuka tämä on?"

Niin kansa sanoi: 'Tämä on se profeetta, Jeesus, Galilean Nasaretista'." (Matt. 21:10-11)

Kaikille, jotka tunsivat lakia, tämä oli se Israelin Kuninkaan juhlallinen saapuminen kaupunkiin, mistä profeetat olivat kauan ennustaneet ja mitä Israelin jälkeläiset olivat pitkään odottaneet. Kansanjoukko riemuitsi äänekkäästi; Jeesus oli kuninkaallinen, ja Hän oli vaitelias. Itse asiassa Hän tätä Jumalan niin suuresti suosimaa kaupunkia lähestyessään itki Jerusalemin tähden ja sanoi:

"Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi... saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta;

ja he kukistavat sinut maan tasalle... eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle..." (Luuk. 19:43-44)

Jeesus tunsi myös itseään uhkaavan kohtalon. Hän puhui vertauksin jyvästä, jonka oli kuoltava tuottaakseen satoa, sekä ainokaisesta pojasta, jonka isä lähetti perheen viinitarhaan ja joka surmattiin, kuten hänen edellään menneet hänen isänsä palvelijatkin oli surmattu. Joinakin hetkinä taakka tuntui miltei sietämättömän raskaalta.

"Nyt minun sieluni on järkytetty", Hän myönsi. "Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut." (Joh. 12:27) Hänen ehdoton päämääränsä pyrkimisensä ja horjumaton omistautumisensa tekemään Isänsä tahto auttoivat Häntä eteenpäin.

Hänen tulevien päiviensä kuolevaisuudessa synkistyessä Hän selitti lempeästi: "Minä olen tullut valkeudeksi maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeyteen." (Joh. 12:46) Tällaiset lausunnot saivat Hänen vihamiehensä nousemaan yksin tuumin Häntä vastaan, mutta siitä huolimatta Hän julisti: "Sillä en minä itsestäni ole puhunut, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse antanut minulle käskyn, mitä minun pitää sanoman ja mitä puhuman." (Joh. 12:49)

Toivoen saavansa Jeesuksen sanoissaan solmituksi muutamat Hänen älykkäimmistä vastustajistaan esittivät Hänelle kaksimielisiä kysymyksiä poliittisesta laista ja rabbiinien laista. Eräs ryhmä fariseuksia ja herodilaisia esitti Hänelle mitä pirullisimman kysymyksen:

"Opettaja, me tiedämme, että sinä olet totinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa...

Sano siis meille... Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?" (Matt. 22:16-17) Jos Hän olisi vastannut myöntävästi, Häntä olisi helposti voitu syyttää siitä, että Hän petti valitun asemansa Aabrahamin jälkeläisenä, kuuluessaan juuri siihen kansanryhmään, joka horjui Rooman lain rasituksen alla. Jos Hän olisi vastannut kieltävästi, Hänet olisi heti vangittu poliittisena kiihottajana. Hän ei vastannut niin eikä näin, vaan sen sijaan pyysi, että Hänelle näytettäisiin raha, jolla veroa yleisesti maksettiin.

Näyttäen rahaa syyttäjilleen Hän kysyi: "Kenen kuva ja päällekirjoitus tämä on?" Tietenkin he vastasivat, kuten kuka tahansa lapsi kadulta olisi pystynyt vastaamaan: "Keisarin." Tuolla yhdellä kysymyksellä Hän oli päässyt tilanteen herraksi. Hän palautti rahan sanomalla: "Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on" (Matt. 22:20-21) ikään kuin sanoakseen: "Tuon miehen nimi ja kuva ovat lyötyinä rahaan. Varmaankin se kuuluu hänelle. Olkaa ystävälliset ja palauttakaa raha lailliselle omistajalleen."

Loistavalla tavalla Hän oli tehnyt tyhjäksi vainoajiensa juonen, mutta sellainen ei ollut milloinkaan Hänen todellinen tehtävänsä tai halunsa. Nämäkin olivat Jumalan lapsia. Nämäkin kuuluivat niihin, joita Hän oli tullut pelastamaan. Hän pelkäsi heidän puolestaan ja rakasti heitä heidän pahuudessaankin. Heidän kääntyessään menemään Hän lisäsi vedoten: "... ja [antakaa] Jumalalle, mikä Jumalan on." Niin kuin rahassa oli keisarin kuva, samalla tavoin olivat nämä ja kaikki ihmiset Jumalan, taivaallisen Isänsä kuvia. Hän oli luonut heidät omaksi kuvakseen, ja Jeesuksen oli määrä valmistaa heille tie takaisin Hänen tykönsä. Kuitenkin, "kun he sen kuulivat, ihmettelivät he ja jättivät hänet ja menivät pois". (Matt. 22:21-22)

Vähän myöhemmin eräs lainoppinut viritti Hänelle uskonoppia koskevan ansan sanoen: "Opettaja, mikä on suurin käsky laissa?" (Matt. 22:36) Lainoppineet olivat ryhmitelleet, jakaneet alaryhmiin sekä luokitelleet alkuperäisen Mooseksen lain niin turhantarkasti, että muutamat osat laista näyttivät olevan selvästi ristiriidassa eräitten toisten osien kanssa. Mutta lainoppineitten saivartelu ei mykistänyt Jeesusta. Yhdellä iskulla Hän tunkeutui lain ytimeen ja yhdisti sen monet osat yhdeksi suureksi' kokonaisuudeksi: "... 'Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta mielestäsi'.

Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky.

Toinen, tämän vertainen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'." (Matt. 22:37-39)

Taaskin Jeesus oli kääntänyt pahuutta ja kateutta ja juonikasta petollisuutta tihkuneen kysymyksen rakkautta, myötätuntoa ja yleviä näköaloja henkineeksi vastaukseksi. Kun Jeesuksen maanpäällisen tehtävän viimeiset hetket olivat käsillä, Hän jätti kansanjoukot ja pyrki vain vahvistamaan opetuslapsiaan. Hän varoitti heitä siitä, mitä oli tuleva.

Hän puhui Jerusalemin hävityksestä sekä ahdistuksesta ja luopumuksesta, mikä edeltäisi Hänen tulemistaan maan päälle viimeisinä päivinä. Hän puhui herrasta, joka oltuaan kauan etäisessä maassa palaa ja tekee tiliä palvelijoittensa kanssa, kunkin kanssa sen mukaan, kuin tälle on annettu kykyä ja leivisköitä sijoitettavaksi johonkin hyvään tarkoitukseen. Hän puhui paimenesta, joka erotti lampaat vuohista, tarkoittaen lampailla niitä seuraajiaan, jotka antoivat ruokaa nälkäisille, juotavaa janoisille, vaatteita alastomille ja huomiota ahdistetuille. Hän puhui häihin menossa olevista neitsyistä, joista muutamilla oli riittävästi öljyä, jotta he pystyivät lisäämään sitä lamppuihinsa, kun taas toiset näkivät vähäisen varastonsa hupenevan, koska ylkä viipyi pitempään kuin he olivat otaksuneet. Näin Jeesus opetti opetuslapsiaan valvomaan ja rukoilemaan; Hän opetti kuitenkin heille, ettei valvominen ja rukoileminen edellytä unetonta ahdistuneisuutta eikä huolta tulevaisuudesta, vaan pikemminkin eleetöntä, pysyvää tämänhetkisistä velvollisuuksista huolehtimista.

Kun uhrin aika lähestyi, Jeesus vetäytyi kahdentoista apostolinsa kanssa erään ylähuoneen rauhaan ja hiljaisuuteen. Siellä Mestari yritti vahvistaa erityisiä todistajiaan pahan juonia vastaan riisumalla vaippansa, vyöttämällä itsensä liinavaatteella ja pesemällä apostoleitten jalat.

Tämä suurenmoinen rakkaudenosoitus ja merkki ykseydestä oli alkuna seuranneelle pääsiäisaterialle. Siitä lähtien, kun uskollisten Israelin lasten esikoiset oli säästetty Egyptiä kohdanneessa tuhossa, joka johtui faaraon myöntymättömyydestä, israelilaiset perheet olivat uskollisesti noudattaneet tapaa nauttia pääsiäisateria kaikkine vertauskuvineen ja vertauskuvallisine viittauksineen. Miten soveliasta olikaan, että tämän muinaisen suojelevan liiton muistoksi nautitun aterian aikana Jeesus asetti uuden pelastuksen liiton vertauskuvat — Hänen oman ruumiinsa ja verensä vertauskuvat. Kun Hän otti leivän ja mursi sen, ja otti maljan ja siunasi sen, Hän edusti itseään Jumalan Karitsana, joka antaisi hengellistä ravintoa ja iankaikkisen pelastuksen. Uuden liiton mukana tuli uusi käsky, Jeesus sanoi, että Hänen opetuslastensa tuli rakastaa toisiansa "niinkuin minä olen teitä rakastanut...

Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus." (Joh. 13:34-35)

Ajallisen elämänsä päättymiseen asti Jeesus toi esille henkensä suuruuden ja voimansa valtavuuden. Hän ei edes tänä hetkenä, lopun lähestyessä, ollut itsekkäästi vaipuneena omiin murheisiinsa tai ajatellut odotettavissa olevaa piinaa.

Hän huolehti innokkaasti rakastamiensa seuraajien senhetkisistä ja tulevista tarpeista. Hän tiesi, että heidän turvanaan niin yksilöinä kuin kirkkona oli vain heidän ehdoton rakkautensa toinen toisiaan kohtaan. Hän näytti suunnanneen kaiken tarmonsa heidän tarpeittensa täyttämiseen, joten Hän opetti esimerkillään samaa kuin sanoillaan. Hän lausui

heille lohdutuksen ja käskyn ja varoituksen sanoja.
"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen", Hän sanoi, sillä Hän tunsi heidän pelkonsa ja murheensa. "Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa... minä menen valmistamaan teille sijaa... Minä olen tie ja totuus ja elämä... mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen... minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti... En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönne... Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä... Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne." (Ks. Joh. 14 ja 15.)
Pikku ryhmän lähestyessä Getsemanen puutarhaa tuona ikimuistettavana iltana Jeesus olisi voinut pyytää apostoleitaan rukoilemaan Hänen puolestaan, jotta Hän olisi saanut vahvistusta edessään ollutta sanoinkuvaamatonta tehtävää varten. Mutta sen sijaan Hän rukoili heidän puolestaan ja heidän kaltaistensa puolesta.
"En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta", kirjoittaa Johannes, joka oli paikalla sanoja kuulemassa, "vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta... Pyhitä heidät totuudessa... Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että sinä olet minut lähettänyt." (Ks. Joh. 17.)
Pidettyään tuon suurenmoisen rukouksen välimiehenä Jumalan ja ihmisen välillä Jeesus kohtasi yksinään ruumiin ja hengen piinan. Eräs Herran myöhemmistä apostoleista on kirjoittanut:
"Kristuksen puutarhassa kärsimä tuska on rajalliselle mielelle käsittämätön sekä ankaruutensa että syynsä puolesta... Tuona ahdistuksen hetkenä Kristus kohtasi ja voitti kaikki ne kauhut, jotka saatana... saattoi aiheuttaa...
Jollakin tavalla, kirjaimellisella ja pelottavan todellisella, joskin ihmiselle käsittämättömällä tavalla, Vapahtaja otti päälleen ihmiskunnan syntien taakan Aadamista aina maailman loppuun asti." (James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, luku 33)
Ei kestänyt kuin muutamia tunteja, kun Häntä oli jo väärin syytetty, Hänet oli tuomittu laittomasti ja ristiinnaulittu vastoin oikeutta. Hän teki jotakin, mitä kukaan muu ei koskaan ole tehnyt — Hän nousi kolmantena päivänä omasta haudastaan, hautakammiosta, joka vielä kerran täyttyi valolla ja maailman elämällä, ja Hän nousi Isänsä tykö. Jeesus Nasaretilainen oli nyt Jeesus Kristus; Hän oli voittanut kuoleman.
Vastoin meidän aikamme kiirettä ja touhuilua Hän vietti yksinkertaista elämää. Hän eli vaatimattomissa olosuhteissa. Hän ei ollut koonnut ympärilleen maan korskeita ja mahtavia, vaan köyhiä, nöyriä ja vaatimattomista oloista lähteneitä. Hänen elämässään tai opetuksessaan ei ollut mitään mutkikasta. Hänen sanansa puhuttelevat ihmisiä kaikilta elämän aloilta — kaikkia, jotka kuuntelivat Hänen päivänään ja jotka kuuntelevat tänä päivänä.
Historia todistaa vakuuttavasti Hänen kuolemastaan. Yhtä varmasti kuin tiedän Hänen kuolleen, minulla on hiljainen, mutta kuitenkin ehdoton vakaumus siitä, että Hän elää tänä päivänä — Hän, joka on jokaisen tämän maan päälle syntyneen ja vielä syntyvän Vapahtaja. Kun me nyt alamme viettää perinteistä pääsiäisviikkoa, ajatelkaamme ylösnoussutta Kristusta, elävän Jumalan Poikaa. Olkaamme Hänen nimessään yhtä sydämissämme, rakastakaamme toinen toistamme ja pitäkäämme Hänen käskynsä, on rukoukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Ohjeita Jumalan työn eteenpäin viemiseksi kaikessa puhtaudessa

Spencer W. Kimball

Veljeni ja sisareni ja ystäväni! On tullut taas uusi huhtikuu ja sen myötä Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen, syntymäpäivä, jota olemme viettäneet huhtikuun kuudentena. Tämän viikonlopun aikana pidämme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 144. vuosikonferenssin.

Viimeisten kolmen konferenssin aikana meillä oli johtajanamme presidentti Harold B. Lee, jota tänään suuresti kaipaamme. Hän oli monitaitoinen mies, voimakas ja rohkea, joka halusi aina ja kaikessa noudattaa Herran ohjeita.

Joulukuun 26. päivän jälkeen olemme tunteneet itsemme yksinäisiksi hänen ollessa poissa. Hän oli kuin korkea huippu mahtavassa, luoksepääsemättömässä vuorijonossa. Hänestä on tullut tärkeä osa ikuisuutta.

Sisar Jo M. Shaw on kirjoittanut muutaman rivin hänen muistolleen, ja saanen lainata näitä sanoja ja tuoda samalla julki nöyrästi, mutta vilpittömästi rakkautemme ja kiintymyksemme presidentti Harold B. Leetä kohtaan. Olemme kiitollisia siitä, että sisar Lee on tänään keskuudessamme.

Jumalan profeetan muistolle
Presidentti Harold B. Lee
Profeetta kuoli, ja hänen hautansa ääressä
seisoi surevia Jumalan pyhiä.
Me itkimme ja taivas itki; sen kyyneleet
tipahtelivat talviseen maahan.
Jotkut ovat eläneet ja kuolleet lainkaan tuntematta
hänen sanansa arvoa,
sillä he eivät tulleet tietämään,
että hän oli Jumalan profeetta.
Jotkut saivat tuntea hänen antamansa lohdun, kaukana,
vaikka he eivät koskaan nähneet hänen kasvojaan
eivätkä koskettaneet hänen kättään,
eivät kuulleet hänen ääntään,
he silti tunsivat hänen lempeän viehätysvoimansa.
Jotkut olivat lähellä profeetan sydäntä
ja polvistuivat rukoukseen hänen kanssaan;
he, jotka tunsivat jalon miehen,
tunsivat myös hänen hellän huolenpitonsa.
Siunaan hänen nimeään, koska minä tunsin sen!
Ja tunnen! Ja tulen muistamaan
päivän jona itkin, ja jona taivas itki,
murheellisen päivän joulukuussa.

Emme olisi halunneet näin tapahtuvan, mutta nyt emme voi tehdä muuta kuin kulkea lujina eteenpäin.

Lehdistötilaisuuksissa meiltä kysytään yhä uudelleen: „Herra presidentti, mitä aiotte tehdä nyt, kun kirkon johto on teidän käsissänne?"

Vastaukseni on ollut, että viimeisten 30 vuoden aikana olen kahdentoista apostolin neuvoston jäsenenä ollut pieneltä osaltani mukana laatimassa menettelytapoja ja muotoa nykyiselle monitahoiselle, täydelle ja laajalle ohjelmalle. En odota mitään suuria muutoksia lähitulevaisuudessa, vaan toivon voivani tehostaa erityisesti muutamia jo olemassa olevia ohjelmia. Tämä on aikaa, jolloin meidän tulee vakauttaa pyrkimyksiämme, lujittaa ohjelmiamme ja vahvistaa menettelytapojamme.

Näemme, että suurin ongelmamme on nopea kasvumme. Lisäystä osoittavat luvut ovat ilmiömäisiä, sillä [kirkon] jäsenmäärä on kaksinkertaistunut muutaman vuoden kuluessa. Kolmekymmentä vuotta sitten me laskimme jäsenmäärämme sadoissatuhansissa, ja nykyään jäseniä on yli kolme miljoonaa. Vuonna 1943, jolloin ensimmäisen kerran vierailin vaarnoissa, niitä oli 146, ja tänä päivänä niitä on noin 635. Vuonna 1943 oli olemassa 38 lähetyskenttää; nykyään niitä on 107. Vuonna 1943 ei meren tuolla puolen (Pohjois-Amerikan ulkopuolella) ollut yhtään vaarnaa; nyt niitä on 70. Tämä odottamattoman nopea kasvu on meille ilon aiheena, mutta se asettaa myös valtavan haasteen. Kiinnostuksemme kohteina luvut ovat kuitenkin toisarvoisia. Päävaikuttimenamme on huolehtia siitä, että kaikki ihmiset pääsisivät osallisiksi iankaikkisesta elämästä.

Vuoden 1974 mittavana haasteena onkin järjestää koulutettuja johtajia nopeassa tahdissa syntyville uusille jäsenyksiköille ja auttaa jäseniä säilymään puhtaina sen maailman saastutukselta, jossa heidän on elettävä. Siksi voinemmekin vahvistaa uudelleen muutamia tärkeitä, meitä koskevia asioita.

Yksi niistä on velvollisuutemme yhteiskunnassa. Jo varhain tämän armotalouden aikana Herra selvitti, millä tavalla Hänen palautetun kirkkonsa tulisi asennoitua siviilihallitukseen. Profeetta Joseph Smithille antamassaan ilmoituksessa Hän sanoi: „Ja nyt, totisesti minä sanon teille maan laeista... Ja maan perustuslaki, joka tukee vapauden periaatetta ylläpitämällä oikeudet ja vapaudet, kuuluu koko ihmiskunnalle ja on oikea minun edessäni.

Sen tähden vanhurskautan minä, Herra, teidät... jos te suostutte siihen lakiin, joka on maan perustuslaki." (LK 98:4-6)

Sopusoinnussa tämän lausunnon kanssa kirkko myöhemmin otti yhdeksi uskonkappaleistaan seuraavan: „Me uskomme, että kuninkaille, presidenteille, hallitusmiehille ja esival-

loille pitää olla alamainen olemalla lainkuuliainen sekä kunnioittamalla ja ylläpitämällä lakia." (12. uskonkappale)

Vuonna 1835 kirkko yleiskokouksessaan hyväksyi yksimielisesti „Julistuksen siitä, mitä me uskomme hallituksista ja laeista yleensä". Siinä sanotaan:

"Me uskomme, että kaikilla hallituksilla täytyy ehdottomasti olla yhteiskunnallisia virkamiehiä ja hallitusmiehiä niiden lakien toimeenpanemiseksi; ja että on pyrittävä saamaan sellaisia miehiä, jotka tahtovat jakaa lakia puolueettomasti ja oikeudenmukaisesti, ja että näitä on kansan mielipiteen — jos hallitusmuoto on tasavaltainen — taikka hallitsijan tahdon tuettava." (LK 134:3)

Vuonna 1903 presidentti Joseph F. Smith sanoi: „Kirkko [sinänsä] ei sekaannu politiikkaan; sen jäsenet kuuluvat poliittisiin puolueisiin oman harkintansa mukaan . . ." ("The Probable Cause", *Improvement Era*, kesäkuu 1903, s. 626)

Ja lokakuun konferenssissa vuonna 1951 ensimmäinen presidenttikunta sanoi:

„Uhka yhtenäisyyttämme vastaan on lähtöisin sopimattomista henkilökohtaisista riitaisuuksista, joita puoluepoliittiset kiistat ovat synnyttäneet. Varatessaan jäsenilleen oikeuden tukea hyvän hallinnon periaatteita, jotka ovat pohjana tasa-arvolle, oikeudelle ja vapaudelle, virkamiesten poliittiselle nuhteettomuudelle, sekä osallistua aktiivisesti politiikkaan ja täyttää yhteiskunnalliset velvollisuutensa kirkko ei millään tavoin rajoita yksilöiden vapautta tehdä omat valintansa ja liittyä mihin haluaa . . . kuka tahansa, joka esittää jotakin muuta, on vailla valtuutusta ja oikeutusta siihen." (Presidentti Stephen L. Richards, *Conference Report*, lokakuu 1951, s. 114-115)

Me vahvistamme nyt, että edellä olevat lausunnot esittävät kirkon kannan tänä päivänä siviilihallinnon ja politiikan suhteen.

Jokaisen myöhempien aikojen pyhän tulee tukea, kunnioittaa ja totella sen maan perustuslakia, jossa hän asuu. Odottamattoman kasvumme ohella seuraavaksi suurin ongelmamme on ehdottomasti maailma — eivät korkeat harjut ja laajat laaksot, eivät kuumat erämaat eivätkä syvät meret, vaan elämäntapa, jonka liian monet ihmiset omaksuvat.

„Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä maailmassa on", sanoi Johannes. „Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta." (1 Joh. 2:15-16)

Maailma tunkeutuu elämäämme uhkaavalla tavalla! Miten vaikealta monista meistä näyttääkään elää maailmassa olematta kuitenkaan maailmasta.

Jesajan kautta tulee Herran sana: „Minä kostan maanpiirille sen pahuuden ja jumalattomille heidän pahat tekonsa; minä lopetan julkeitten kopeuden ja painan maahan väkivaltaisten ylpeyden." (Jes. 13:11)

Kun saatana vei Herran korkealle vuorelle, hän lupasi: „Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua." (Matt. 4:9)

„Tämä kaikki" tarkoitti synnin ja fyysisten halujen tyydyttämisen ja aistillisten kiusausten pesiä ja alueita.

Kauan sitten Herra laati suunnitelmansa suurella tarkkuudella ja ilmoitti sitten: „Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39)

Hän sanoi edelleen: „. . . että teidät pyhitettäisiin pois kaikesta synnistä ja te saisitte iloita iankaikkisen elämän sanoista tässä maailmassa ja tulevassa iankaikkisesta elämästä, kuolemattomuuden kirkkaudesta." (KH Moos. 6:59)

Lihan teot ovat monet, kuten Paavali on sanonut: „. . . on tuleva vaikeita aikoja. [Ne ovat jo tulleet!] Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita . . . rakkaudettomia . . . hillittömiä . . ." (2 Tim. 3:1-3), ja siksi Jumala on antanut heidän langeta „häpeällisiin himoihin: sillä heidän naispuolensa ovat vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen; samoin miespuoletkin, luopuen luonnollisesta yhteydestä naispuolen kanssa, ovat kiimoissaan syttyneet toisiinsa . . ." ja ovat „pahankeksijöitä" (Room. 1:26-27, 30), varkaita, juoppoja, nylkyreitä.

„Te avionrikkojat, ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen." (Jaak. 4:4)

Tässä on muutamia niistä rumista teoista ja toimista, joita me nimitämme maailmaksi.

Juuri ennen ristiinnaulitsemistaan Herra anoi: „En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta." (Joh. 17:15)

Tätä rukousta me lausumme jatkuvasti, ja pääasiallisena pyrkimyksenamme on huolehtia siitä, että kirkon jäsenet tulevat pyhitetyiksi vanhurskautensa kautta.

Näitä rumia rikkomuksia Paavali nimitti „riivaajien opeiksi" ja niiden keksijöitä „villitseviksi hengiksi". (Ks. 1 Tim. 4:1.) Tällaiset vääristymät normaalista elämästä eivät ole muuttuneet muuksi tämän vuosisadan aikana, paitsi että ovat ehkä muuttuneet vieläkin pahemmiksi ja suvaitsevaisemmiksi ja raaemmiksi ja rappeutuneemmiksi.

Vetoamme jäseniimme kaikkialla: „Olkaa siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee." (Jaak. 4:7)

Haluamme saarnallamme vahvistaa ja vakuuttaa. Kehotamme kansaamme seisomaan „pyhillä paikoilla". (LK 45:32)

Se, mitä me tänään sanomme, ei ole uutta oppia, vaan se on yhtä vanha kuin luomispäivä.

Saattaa olla joitakuita, jotka tuntevat epävarmuutta maailman tilan ja pahan pidentyvien varjojen vuoksi, mutta Herra sanoi: „. . . jos te olette valmiit, te ette pelkää" (LK 38:30), ja vielä: „Rauhan minä jätän teille . . . Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." (Joh. 14:27)

Te olette saapuneet tänne etsiäksenne johdatusta. Johtajienne tarkoituksena on antaa ohjausta. Kun veljet

puhuvat, tulette tuntemaan Herramme Hengen vaikutuksen. Evankeliumi antaa tarkoitusta elämäämme. Se on tie onneen.

Sisar Eliza R. Snow kirjoitti Herrastamme:

„Hän meille polun viitoitti
kapean kulkea,
mi kerran johtaa elämään
ja luokse Jumalan."
(*MAP-lauluja*, 121)

Perhe on perustavaa laatua oleva tekijä. Me olemme taivaallisen Isämme lapsia, ja samalla tavalla kuin Hän rakastaa meitä, meidänkin sielumme on sidottu jälkeläisiimme. Kaikki siveelliset opetukset nivoutuvat Kristuksen evankeliumiin.

Valaistu tie johdattaa meidät siis nuorten miesten ja naisten väliseen normaaliin, puhtaaseen seurusteluun, josta aikanaan seuraa hyveellinen liitto alttarin äärellä, missä Jumalan palvelija, jolla on täydet valtuudet, sinetöi liiton iankaikkisuudeksi. Heprealaisille pyhille opetettiin aivan oikein: „Avioliitto pidettäköön kunniassa kaikkien kesken, ja aviovuode saastuttamatonna; sillä haureelliset ja avionrikkojat Jumala tuomitsee." (Hebr. 13:4)

Ja Paavali puhui myös niille, jotka ehkä halvensivat avioliittoa, lykkäsivät sitä tai kielsivät sen, tuomiten heidät. Yleensä itsekkyys, kylmä ja itsekeskeinen, johtaa ihmiset kaihtamaan avioliiton velvollisuuksia. On monia, jotka puhuvat ja kirjoittavat avioliittoa vastaan. Jopa jotkut omasta piiristämmekin viivyttelevät avioliittoa ja väittävät sitä vastaan. Kehotamme kaikkia, jotka nämä „riivaajien opit" ovat eksyttäneet, palaamaan normaaliin elämään. Kehotamme kaikkia ihmisiä hyväksymään normaalin avioliiton todellisen onnen pohjaksi. Herra ei antanut ihmisille heidän sukupuoltaan leikittelemistä varten. Pohjimmiltaan avioliitto edellyttää perhettä. Psalmista sanoi:

„Katso, lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti.

Onnellinen se mies, jonka viini on niitä täynnä!" (Ps. 127:3, 5)

Varmastikin jokaista, joka tahallisesti kieltää itseltään kunniallisen isäksi tai äidiksi tulemisen, on säälittävä, sillä vanhempana olemisen suuri ilo on perustavaa laatua oleva tekijä normaalissa, kypsässä elämässä, ja muistammehan Jumalan käskyn aikojen alussa: „Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi . . ." (1 Moos. 1:28)

Sitten aikakirjan kirjoittaja sanoo: „Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää . . ." (1 Moos. 1:31)

Meidän armotaloudessamme tulee oppi: „. . . sillä heidät [neidot] annettiin miehelle, jotta he lisääntyisivät ja täyttäisivät maan minun [Jumalan] käskyni mukaan . . . [ja] heidän korotuksekseen iankaikkisissa maailmoissa, jotta he synnyttäisivät ihmissieluja; sillä näin jatkuu minun Isäni työ, jotta hänet kirkastettaisiin." (LK 132:63)

Me pidämme pahana kotien rikkoutumisen yleisyyttä. Jokaisen miehen tulisi rakastaa vaimoaan ja vaalia ja suojella häntä kaikki elämänsä päivät, ja vaimon tulisi rakastaa, kunnioittaa ja arvostaa miestään; ja me kuulemme Mooseksen, historiankirjoittajan, lainaavan Herransa sanoja: „Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi." (1 Moos. 2:24)

Paavali sanoo: „Vaimot, olkaa omille miehillenne alamaiset niinkuin Herralle;

sillä mies on vaimon pää, niinkuin myös Kristus on seurakunnan pää . . . Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä . . .

Samalla tavoin tulee myös miesten rakastaa vaimojansa niinkuin omia ruumiitaan; joka rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä.

Sillä eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä, niinkuin Kristuskin seurakuntaa." (Ef. 5:22-23, 25, 28-29)

Sekä miehet että vaimot ymmärtävät tämän usein väärin. Harkitkaa sitä kunnolla älkääkä kiistelkö tai väitelkö taivaallisen Isänne kanssa. Kun mies johtaa kotiaan, kuten Kristus johtaa seurakuntaansa, ei ole enää paljon toivomisen varaa.

Eritelkää avioeroja, joista teillä on tieto, niin havaitsette, miten usein niihin sisältyy itsekkyyttä.

Useimmat avioerot ovat epäoikeutettuja ja aiheutuvat heikkoudesta ja itsekkyydestä, ja usein niiden seurauksena on suurta onnettomuutta avioeron kummallekin osapuolelle sekä miltei korjaamatonta vahinkoa ja epätoivoa onnettomille lapsille, jotka häiriintyvät ja tuntevat itsensä rikki revityiksi.

Itsekkyys on todellakin lähes huipussaan, kun viattomien lasten on kärsittävä vanhempiensa syntien tähden. Kuin särölle menneestä äänilevysta kuuluu eronneitten suusta, että on parempi antaa lasten kasvaa kodissa, jossa on yksi vanhemmista, kuin riitelevässä kodissa. Vastaus tähän väärään järkeilyyn on: ei ole tarpeen olla tappelevia vanhempia riitelevissä kodeissa.

Joku tarkisti pitkän listan avioerotapauksia ja sai selville, että miltei kaikki aiheutuivat itsekkyydestä, siitä että ihmiset olivat päättäneet saada niin paljon kuin suinkin voivat ja antaa niin vähän kuin mahdollista. Tässä tutkimuksessa havaittiin, että noin 90 % ilmoitti välirikon syyksi toisen tai molempien aviopuolisoiden epäsiveellisyyden.

Siveettömyys on täysin itsekästä. Voitteko kuvitella tuossa synnissä yhtäkään epäitsekästä tekijää? Niinpä jos kaksi hyvää ihmistä hylkää itsekkyyden, he yleensä voivat sovittaa välinsä.

Ja vielä: Abortti on lisääntymässä oleva paha, jota me vastustamme. Olisi todellakin vaikeata puolustella harkitun abortin kauheata syntiä. On miltei käsittämätöntä, että abortti voidaan suorittaa häpeältä tai hämmentävältä tilanteelta säästymiseksi, vaikeuksien tai hankaluuksien välttämiseksi tai vastuusta vapautumiseksi. Miten kukaan saattaa alistua sellaiseen toimenpiteeseen tai olla siinä millään tavoin osallisena rahoittamalla sen tai kehottamalla siihen? Jos abortti on oikeutettu tietyissä, harvinaisissa tapauksissa, ne todella ovat aniharvinaisia. Asetamme abor-

tin ensimmäisille paikoille luettelossa synneistä, joista me voimakkaasti varoitamme ihmisiä.

„Raskauden keskeyttämistä tulee pitää aikamme kuvottavimpana ja synnillisimpänä toimenpiteenä, kun me samalla voimme nähdä ympärillämme moraalisiteitten höltymistä, joka johtaa seksuaaliseen moraalittomuuteen." (*Pappeuden tiedotuslehti,* helmikuu 1973, kohta 1)

Mitä huumeisiin tulee, „. . . kirkko on johdonmukaisesti vastustanut lääkeaineiden tai muiden samantapaisten aineiden asiatonta ja vahingollista käyttöä olosuhteissa, jotka johtavat riippuvuuteen, fyysiseen tai henkiseen rappeutumiseen tai moraalin löystymiseen". Vahvistamme uudelleen tämän ehdottoman lausunnon.

Siirtyäksemme sitten alueelle, jolla saatana aiheuttaa tuhoisinta pahaa, me varoitamme voimakkaasti kaikkia jäseniämme lapsista vanhuksiin, jotta he varoisivat orjuuden, kärsimyksen ja katumuksen kahleita, jotka tulevat ruumiin väärinkäyttämisestä. Ihmisruumis on Jumalan henkilapsen pyhä koti, ja tämän hengelle pyhitetyn majan aiheeton peukalointi tai saastuttaminen saa aikaan vain katumusta ja murhetta. Kehotamme: pysykää puhtaina, tahrattomina, saastuttamattomina.

Juudas sanoo: „Viimeisenä aikana tulee pilkkaajia, jotka vaeltavat jumalattomuutensa himojen mukaan." (Juud. 18)

Kehotamme Pietarin mukana: „. . . minä kehoitan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan." (1 Piet. 2:11) Ei mitään säädytöntä itsensä paljastamista tai pornografiaa tai muita kieroutumia mieltä ja henkeä saastuttamaan. Ei sopimattomia oman tai jonkun toisen ruumiin hyväilemisiä, ei sukupuolista kanssakäymistä kenenkään muiden kuin sellaisten henkilöiden välillä, jotka ovat asianmukaisesti solmineet avioliiton. Luojamme kieltää tällaisen ehdottomasti kaikkialla ja aina, ja me vahvistamme sen. Avioliitossakin saatetaan sukupuoliasioissa mennä liiallisuuksiin ja vääristymiin. Ei minkäänlainen määrä päinvastaista selittelyä voi tyydyttää pettynyttä taivaallista Isää. Tässä yhteydessä lainaammekin otteen tunnetun evankelistan, Billy Grahamin, sanoista:

„. . . Raamattu arvostaa seksiä ja sen oikeaa käyttöä selittäen sen Jumalan luomaksi, Jumalan säätämäksi, Jumalan siunaamaksi. Se tekee selväksi, että Jumala itse on asettanut fyysisen vetovoiman sukupuolten välille kahdesta syystä: ihmissuvun jatkumiseksi ja miehen ja vaimon välisen rakkauden ilmaisukeinoksi, joka edistää todellista ykseyttä. Hänen ensimmäiselle miehelle ja naiselle antamansa käsky 'tulla yhdeksi lihaksi' oli yhtä tärkeä kuin hänen käskynsä: 'Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää.'

Raamattu osoittaa, että paha seksin yhteydessä ei merkitse minkään luonnostaan turmeltuneen käyttöä, vaan jonkin puhtaan ja hyvän asian *väärin* käyttöä. Se opettaa selvästi, että seksi voi olla mainio palvelija, mutta pelottava isäntä; että se voi olla voimakkaampi luova voima kuin mikään muu vaaliessaan rakkautta, toveruutta ja onnea — tai se saattaa olla tuhoisin kaikista elämän voimista."

(Billy Graham, „Raamattu ja seksi", *Valitut Palat,* heinäkuu 1970, s. 55-56)

Vahvistamme uudelleen lujan, muuttumattoman kantamme siveettömyyttä vastaan kaikissa sen monissa ilmenemismuodoissa.

Meidän äideillämme on pyhä osa. Lainaan seuraavassa osan kirkon ensimmäisen presidenttikunnan sanoista. Annamme niille vankan vahvistuksemme:

„Näin äitiydestä tulee pyhä kutsumus, pyhä omistautuminen Herran suunnitelmien eteenpäin viemiseen, pyhittäytyminen omistautumaan niiden kasvattamiseen ja vaalimiseen, ruumiin, mielen ja hengen hoitamiseen, jotka pitivät ensimmäisen asemansa ja jotka tulevat tänne maan päälle toiseen asemaansa, jotta nähtäisiin, ‚tahtovatko he tehdä kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä'. (KH Aabr. 3:25) Heidän johtamisensa pitämään toisen asemansa on äidin työtä, ja ‚niille, jotka säilyttävät toisen asemansa, lisätään kirkkautta heidän päidensä päälle aina ja iankaikkisesti'. (KH Aabr. 3:26)

Tätä äitiyden jumalallista palvelustyötä voivat tehdä vain äidit. Sitä ei voida siirtää toisille. Lastenhoitajat eivät voi tehdä sitä; yhteiskunnan järjestämät tarhat eivät voi tehdä sitä; palkatut apulaiset eivät voi tehdä sitä — vain äiti, jonka apuna ovat niin paljon kuin mahdollista isän, veljien ja sisarten rakastavat kädet, voi täysin mitoin omistautua vaadittavaan huolenpitoon.

Äidin, joka uskoo lapsensa toisten hoitoon, jotta hän voisi tehdä työtä, jota äidiltä ei edellytetä, kultaa tai kunniaa saadakseen tai ollakseen hyödyksi yhteiskunnalle, tulee muistaa, että ‚kuriton poika on äitinsä häpeä'. (Sananl. 29:15) Meidän aikanamme Herra on sanonut, että elleivät vanhemmat opeta lapsilleen kirkon oppeja, ‚synti on oleva vanhempien pään päällä'. (LK 68:25)

Äitiys on lähellä jumalallisuutta. Se on korkein, pyhin palvelustehtävä, jonka ihmiskunta voi ottaa suorittaakseen. Se asettaa naisen, joka pitää kunniassa sen pyhää kutsumusta ja palvelustehtävää, lähelle enkeleitä. Teille, Israelin äidit, me sanomme: Jumala siunatkoon ja varjelkoon teitä ja antakoon teille voimaa ja rohkeutta, uskoa ja tietoa pyhää rakkautta ja pyhittäytymistä velvollisuudelle, jotka kaikki auttavat teitä täyttämään täysin mitoin pyhän kutsumustehtävänne. Teille, äidit ja tulevat äidit, me sanomme: olkaa tahrattomat, olkaa puhtaat, eläkää vanhurskaasti, niin että jälkeläisenne viimeiseen sukupolveen asti voivat sanoa teitä autuaiksi." („Message of the First Presidency", *Deseret News, lokakuu 1942,* s. 5)

Tämä on siis ohjelmamme: vahvistaa ja viedä rohkeasti eteenpäin Jumalan työtä puhtaudessa, nuhteettomuudessa ja viedä tämä totuuden evankeliumi maailmaan, joka on niin kipeästi tuon jumalisen elämän tarpeessa.

Iankaikkinen elämä on päämäärämme. Me voimme saavuttaa sen vain seuraamalla tietä, jonka Herramme on meille viitoittanut.

Tiedän, että tämä on totta ja oikein. Rakastan taivaallista Isäämme ja ra-

kastan Hänen Poikaansa ja olen ylpeä siitä, että saan, vaikkakin heikkona työaseena, olla viemässä eteenpäin heidän suurta, iankaikkista työtään. Todistan kaikesta tästä nöyrästi, vilpittömästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Mitä me kuulemme?

Spencer W. Kimball

Rakkaat veljet ja sisaret, te kaikki, jotka olette lähellä, ja te jotka olette kaukana, olemme tänään osallistuneet juhlakokoukseen. Juhlakokoukset ovat olleet tuttuja pyhille aina Israelin päivistä asti. Kokoukset ovat vaihdelleet, mutta yleensä niitä on pidetty temppelin vihkimisen yhteydessä tai silloin, kun on ollut määrä hyväksyä uusi ensimmäinen presidenttikunta tai pappeudenhaltijat ovat kokoontuneet hyväksyäkseen jonkin ilmoituksen, kuten esimerkiksi presidentti Lorenzo Snow'n saaman ilmoituksen kymmenyksistä.

Profeetta Joseph Smith puhui juhlakokouksesta:

„Pysykää, pysykää tässä paikassa ja kutsukaa koolle juhlakokous tämän viimeisen valtakunnan ensimmäisille työmiehille." (LK 88:70)

Joseph Smithin ja Brigham Youngin hyväksyi alussa seurakunta, joka käsitti myös täysin järjestetyn pappeuden. Brigham Young hyväksyttiin 27. maaliskuuta 1846, ja neuvosto „valitsi hänet yksimielisesti koko Israelin leirin johtajaksi ..." (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, osa 3, s. 52) Myöhemmin hänet hyväksyttiin, ja siinä yhteydessä esitettiin Hoosianna-huuto.

Kirkon pappeusorganisaatiot ovat hyväksyneet jokaisen kirkon presidenteistä, presidentti Harold B. Lee. joka hyväksyttiin 6. lokakuuta 1972, mukaan luettuna, erityisessä juhlakokouksessa.

Joseph Smith johti ensimmäistä juhlakokousta, ja päätettyään puheensa hän kehotti eri koorumeita, alkaen ensimmäisestä presidenttikunnasta, osoittamaan seisomaan nousemalla, haluavatko niiden jäsenet tunnustaa hänet profeetaksi ja näkijäksi sekä uskollaan ja rukouksillaan tukea häntä tehtävässään. Kaikki koorumit täyttivät vuorollaan ilolla tämän pyynnön. Sitten hän kehotti myös pyhien seurakuntaa osoittamaan hyväksymisensä nousemalla seisomaan.

Tämän jälkeen hän antoi pappeuskoorumeitten ja sitten kaikkien pyhien nousta ylös merkiksi hyväksymisestään; samalla tavalla hyväksyttiin kirkon johtajat ja neuvostot.

Joseph Smith sanoi:

„Äänestys oli yksimielinen jokaisessa tapauksessa, ja ennustin kaikille, että mikäli he tukisivat näitä miehiä heidän eri asemissaan (tarkoittaen kirkon eri koorumeita), Herra olisi siunaava heitä ... Jeesuksen Kristuksen nimessä, taivaan siunaukset tulisivat heidän osakseen; ja kun Herran voidellut lähtevät julistamaan sanaa, todistaen tälle sukupolvelle, niin jos ihmiset ottavat heidän todistuksensa vastaan, heitä tullaan siunaamaan, mutta elleivät ota, Jumalan tuomio on pian kohtaava heitä, kunnes se kaupunki tai huone, joka heidät hylkää, jää autioksi." Sen jälkeen kohotettiin Hoosianna-huuto. (Ks. *Documentary History of the Church*, osa 2, s. 416-418.)

Tänään olette nähneet kirkon toiminnassa. Olette nähneet Herran voimalliset teot, miten kaikki tapahtuu yhteisellä suostumuksella ja miten johdettavat tukevat johtajiaan. Tämä on säädöksiä antava kokous, ja kaikki kirkon jäsenet ovat saaneet kutsun osallistua siihen.

Me, joille te tänä päivänä olette antaneet tukenne, astumme tehtäviimme vakain sydämin. Olemme kiitollisia, syvästi kiitollisia hyväksyvästä äänestänne. Ainoana pyrkimyksenämme on nyt neuvoa ja ohjata ihmisiä oikeaan ja noudattamaan kaikessa Herran neuvoja, joita olemme saaneet eri sukupolvien ja armotalouksien aikana. Rakastamme teitä ja toivomme teidän kaikessa kehittyvän ja saavan iloa sekä onnea, minkä kaiken tiedämme olevan saavutettavissa vain seuraamalla Jumalan kehotuksia, jotka Hän on julistanut profeettainsa ja johtajiensa välityksellä.

Kun me käännämme sydämemme taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen puoleen, me kuulemme sulosointuja, joita laulavat taivaalliset äänet, julistaen rauhan evankeliumia.

Ihmisten edustajina me seuraamme Paavalin, kauan sitten eläneen apostolin ehdotusta hänen kehottaessaan kolossalaisia pyhiä: „... etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella.

Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä." (Kol. 3:1-2)

„Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne." (Kol. 3:16)

Ja niin me tämä rakkauden sävel sydämissämme käymme yhdessä edistämään Herran työtä tietäen, ettei se ole vain vuosisataa tai vuosituhatta varten, vaan ikuisuutta.

Kun me nyt kuuntelemme iankaikkisuuden kaunista säveltä, mitä me kuulemme?

Me kuulemme Jumalan äänen kutsuvan isäämme Aadamia, henkilökohtaisesti, sanoen:
„Minä olen Jumala; minä tein maailman, tein ihmiset, ennen kuin he olivat lihassa.“ (KH Moos. 6:51)
Ja isämme Aadam antoi meille totuuksia, jotka maailman perustamisesta lähtien ovat olleet perustotuuksia. Evankeliumi on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Se on iankaikkinen.
Hän julisti meille: „. . . Jumalan Poika on sovittanut perisynnin, ja sen tähden lapsia ei voida lukea vikapäiksi vanhempiensa synteihin, sillä he ovat terveitä maailman perustamisesta asti.“ (KH Moos. 6:54)
Aadam kastettiin, ja hän sai Pyhän Hengen.
Ja Aadamilta me saimme kuulla siitä, että aikanaan tulisi Poika, Jehova. Me saimme tietää langenneen ihmisen lunastamisesta haudasta. Kuulemme Aadamin sanovan: „. . . tässä elämässä minulla on oleva ilo ja lihassa olen jälleen näkevä Jumalan.“ (KH Moos. 5:10)
Kuolevaisuus teki heille mahdolliseksi saada jälkeläisiä, ja seurauksena tästä maan päällä olevilla perheillä on ote iankaikkisuuteen. Tämä profeetta ja hänen vaimonsa „. . . eivät herjenneet Jumalaa avukseen huutamasta“. (KH Moos. 5:16)
„Ja niin vahvistettiin Aadamille kaikki pyhällä toimituksella ja evankeliumia saarnattiin, ja lähti käsky, että sen piti olla maailmassa maailman loppuun asti. Ja näin oli . . .“ (KH Moos. 5:59)
Ja siksi se on iankaikkinen.
Aadam sai pappeuden ja merkitsi sukuluettelonsa muistokirjaan.
Ja me kiitämme sinua, oi Jumala, tästä profeetasta, joka antoi meille tämän varman alun.

Vielä me kiitämme sinua, oi Jumala, toisesta profeetasta, joka selvitti meille ääriviivoja – Eenokista, joka oli kanssakäymisissä Jumalan kanssa ja jolle Jumala sanoi hänen ennustaessaan ja opettaessaan Jumalan teistä:
„Katso, Henkeni on sinun päälläsi, ja niin minä olen vanhurskauttava kaikki sinun sanasi; vuoret kaikkoavat sinun edestäsi ja virrat kääntyvät juoksultansa; niin sinä olet pysyvä minussa ja minä sinussa; vaella siis minun yhteydessäni.“ (KH Moos. 6:34)
Tämä pyhä profeetta vaelsi Jumalan yhteydessä ja katseli Hänen luomuksiaan aina alkuun asti ja eteen päin Kristuksen ja kaikkien ihmisten ylösnousemukseen, ja kirjoitukset sanovat:
„Niin Eenok ynnä kaikki hänen kansansa vaelsivat Jumalan yhteydessä, ja hän asui Siionin keskellä; ja tapahtui, ettei Siionia enää ollut, sillä Jumala otti sen ylös omaan helmaansa . . .“ (KH Moos. 7:69)

Mitä vielä kuulemme, kun kuuntelemme? Vanhurskaan Aabrahamin äänen, erään heimon isän. Me kiitämme sinua, oi Jumala, tästä profeetta Aabrahamista, pyhästä ja vanhurskaasta miehestä. Hän oli meidän esi-isämme. Hän oli läheisessä yhteydessä Herraamme, Jehovaan.

Hänestä tuli astronomi, ja hänelle uskottiin monia salaisuuksia taivaista ja maailmankaikkeudesta, ja hän oli kanssakäymisissä Egyptin, sen ajan tähtitieteen keskuspaikan, johtavien tiedemiesten kanssa. Aabrahamille uskottiin tieto aikaisemman olemassaolon historiasta, joka alkoi ennen tämän maan luomista, ja tämän maan asuttamisesta tuli tuttu kertomus tälle profeettapatriarkalle. Hän opetti meitä luottamaan täysin Jumalaan.
Kun Aabrahamia pyydettiin uhraamaan poikansa Iisak, hän yli-inhimillisellä uskolla tarjosi pojan uhriksi vaikka hänelle oli luvattu, että Iisak saisi elää ja että hänelle tulisi suunnaton määrä jälkeläisiä, sillä horjumaton usko vakuutti Aabrahamille että vaikka Iisak otettaisiin hengiltä, ". . . Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään . . ." (Hebr. 11:19) Siksi kiitämme sinua, oi Jumala, tästä suuresta profeetasta.
Taas me kuuntelemme, ja mitä me kuulemme?

Me kuulemme Mooseksen, profeetan, äänen. Kuulemme hänen anovan Israelille vapautusta kirotusta orjuudesta. Näemme Herran hyväksyneen Mooseksen, kun ääni palavasta pensaasta kutsui häntä ja käski:
„. . . Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa.
. . . Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala.“ (2 Moos. 3:5-6)
Ja me laulamme taas: „Kiitos, Luojamme, sulle . . .“ profeetasta, suuresta Mooseksesta, joka sytytti lamput Herran edellä.
Taas, kun me kuuntelemme, mitä me kuulemme?
Me kuulemme Jehovan äänen puhuvan Pietarille, kirkkonsa johtajalle, ja kun häneltä kysyttiin: „Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?“ (Matt. 16:13), me kuulemme suuren profeetta Pietarin sanovan vakaumuksella, jossa ei ole sijaa epäilylle: „Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.“ (Matt. 16:16) Ja me kuulemme hänen vielä esittävän koskaan ehtymättömän todistuksensa, hänen muistellessaan tapausta kirkastusvuorella, ja hän sanoi:

„Sillä me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa.
Sillä hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle tämä ääni: ‚Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt‘.
Ja tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.“ (2 Piet. 1:16-18)
Ristiinnaulitsemista seurasi luopumus, ja oli kuluva vuosisatoja, joiden aikana hengellinen pimeys täytti maan. Ja kun aika oli kypsä, tapahtui suuri herääminen näkyineen ja ilmoituksineen, kuten alkuaikoina.
Kuuntelemme taas, ja mitä me kuulemme?
Kuulemme metsässä polvillaan olevan pojan äänen, joka esittää tärkeitä kysymyksiä: Mikä on totuus? Mihin kirkkoon minun on liitytttävä? Ja uusi suuri profeetta avaa uuden, viimeisen armotalouden. Kuulemme kaikkivaltiaan Jumalan, Isän, äänen sanovan Hänestä, joka on Hänen

rinnallaan, ehkä kaikkien aikojen mahtavimmassa näyssä: *„Tämä on minun rakas Poikani. Kuule Häntä!"* (KH J. S. 2:17)
Kuunnellessamme edelleen kuulemme toisen äänen, joka sanoo: „Minä olen Jeesus Kristus, Jumalan Poika ... ensimmäinen ja viimeinen." (LK 11:28; 110:4)
Nuorelle profeetalle ilmoitettiin, että hän tulisi olemaan välikappale Herran käsissä iankaikkisen evankeliumin palauttamisessa, evankeliumin, joka oli kadonnut ensimmäisten vuosisatojen aikana. Sitten näitä ilmoituksia ja näkyjä jatkui vuosien edetessä, joiden aikana Jehovan ääni kuultiin uudelleen ja uudelleen, ja Hän palautti tämän nuoren profeetan kautta maan päälle evankeliumin totuudet, Jumalan pappeuden, apostolinviran, valtuudet ja voimat, kirkon organisaation, joten jälleen ovat ilmoitukset ja iankaikkiset totuudet maan päällä ja tarjolla kaikille ihmisille, jotka vain ottavat ne vastaan. Kirkon ohjelma on palautettu ennalleen, jotta ihminen voisi päästä osalliseksi sen täydestä voimasta ja kirkkaudesta.
Vielä me kuuntelemme ja kuulemme profeetta Joseph Smithin äänen julistavan: „Veljet, emmekö me jatkaisi kulkuamme näin suuren asian puolesta? Kulkekaa eteenpäin älkääkä taaksepäin. Rohkeutta, veljet; ja eteenpäin, eteenpäin, voittoon! Sydämenne iloitkoot ja riemuitkoot ylenpalttisesti, maa puhjetkoon laulamaan. Kuolleet laulakoot pyhiä lauluja ja ylistäkööt Kuningasta, Immanuelia, iankaikkisesti, joka ennen kuin maailmaa oli, sääsi, miten me voisimme vapauttaa heidät heidän vankilastaan, sillä vangit tullaan vapauttamaan.
Vuoret raikukoot ilon huutoja, ja kaikki te laaksot, riemahtakaa, ja kaikki te meret ja maat, kertokaa Iankaikkisen Kuninkaanne ihmeistä. Ja te virrat ja joet ja purot, virratkaa riemuiten. Metsät ja kaikki kedon puut ylistäkööt Herraa, ja te kovat kalliot, itkekää ilosta. Ja aurinko, kuu ja aamutähdet laulakoot kaikki, ja kaikki Jumalan pojat korottakoot äänensä. Ja iankaikkinen luomakunta julistakoon hänen nimeänsä iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja jälleen minä sanon: Kuinka voimallinen onkaan ääni, jonka me kuulemme taivaasta ja joka julistaa korviimme kirkkautta ja pelastusta ja kunniaa ja kuolemattomuutta ja iankaikkista elämää, valtakuntia, hallituksia ja valtoja." (LK 128:22-23)
Nämä äänet on kuultu. Nämä profeetat ovat puhuneet. Tämä on Herran päivä. Me olemme Hänen käsissään. Palautettu evankeliumi on täällä.
Tulemme palvelemaan teitä, kansaamme, ja rakastamaan teitä ja tekemään kaikkemme johdattaaksemme teitä vanhurskauden, kirkkauden päämääräänne, ja sydämemme on tulvillaan rakkautta ja arvonantoa teitä kohtaan.
Kätemme auran kurjessa, katse luotuna eteenpäin; silmämme kohti valkeutta, katse luotuna ylöspäin, me ryhdymme Isämme työhön peläten ja vavisten ja rakkaudella. Me *tiedämme,* että taivaallinen Isämme elää. Me *tiedämme,* että Hänen kirkastettu Poikansa, Jeesus Kristus, elää. Ja me *tiedämme,* että Hänen työnsä on Jumalasta. Ja me todistamme tästä teille vakaasti Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Amen.

Täyden ja yltäkylläisen elämän suunnitteleminen

Spencer W. Kimball

On onni saada olla täällä kanssanne tänä iltana tässä pappeuskokouksessa. Meille on erityinen ilo nähdä, miten isät poikineen ovat tulleet jo varhain lauantai-illan pappeuskokoukseen — monet heistä tunnin tai pari etukäteen saadakseen varmasti hyvän paikan, ja tuhannet muut, isät ja pojat, ovat kiiruhtaneet tabernaakkeliin ja lukuisiin vaarnojen ja seurakuntien rakennuksiin kaikkialla maassa. Tämä on ilahduttava osa perhe-elämäämme, josta iloitsemme ja jota rakastamme ja jonka maailma alkaa huomata perustavaa laatua olevaksi tarpeeksi perhe-elämässä — se, että isät ja pojat ovat yhdessä.
Olemme kiitollisia, että te olette täällä, arvostamme teitä suuresti ja pidämme teistä vilpittömästi.
Haluamme ensiksi kiittää teitä uskollisuudestanne ja hartaudestanne. Temppelit ovat yleensä täysiä. Kappelit ovat täyttymässä, ja osallistuminen ja uskollisuus osoittavat lisääntymisen merkkejä. Yhä useammissa kodeissa pidetään perheiltoja, ja olemme iloisia uskosta ja rakkaudesta, jotka ilmenevät kaikkialla kirkossa. Olemme erityisen onnellisia osallistujamäärien ja toiminnan lisääntymisestä muissa maissa sijaitsevissa vaarnoissa ja lähetyskentillä. Tämä on koko maailman käsittävä kirkko; uskomme, että olemme lähenemässä maailmankirkon asemaa.
Saanen nyt, veljet, ilmoittaa teille muutamista asioista, joista keskustelin torstaina muiden johtajien kanssa. Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista neuvosto ovat hyväksyneet vanhinten koorumin perustamisen jokaiseen vaarnaseurakuntaan ja itsenäiseen lähetysseurakuntaan.

Tietyn seurakunnan alueella asuvat vanhimmat voidaan heidän määrästään riippumatta, paitsi että korkein määrä on 96, koota vanhinten koorumiksi johtokuntineen. Silloin kun vanhimpia on enemmän kuin 96, koorumi tulisi jakaa kahtia. Johtavat veljet ovat sitä mieltä, että tätä suunnatonta voiman ja vallan lähdettä voidaan käyttää tehokkaimmin hyväksi siten, että meillä on vahvoja, aktiivisia vanhinten koorumeita rajoitetummilla, paikallisilla toiminta-alueilla.

Toinen pappeutta koskeva asia: Tästä lähtien vaarnojen johtajat saavat asettaa seitsenkymmeniä ja erottaa virkaan seitsenkymmenten johtajia vaarnoissaan, kun näiden miesten nimet on sitä ennen asianmukaisesti esitetty seitsemänkymmenen ensimmäiselle neuvostolle, joka on ne hyväksynyt. Näin vältytään monilta pitkiltä viivytyksiltä ja luodaan hyvät työskentelyolosuhteet vaarnanjohtajien ja heidän seitsenkymmentensä välille, ja toivomme tämän antavan uutta pontta lähetystyölle.

Johtotehtävissä toimivat veljet, te voisitte säästää monia, monia kirjeitä, jos te lukisitte käsikirjaanne ja tiedotuslehtiänne. Haluamme erityisesti kohdistaa huomiotanne temppelipuhutteluihin. Ja kehottakaa jäseniänne puhumaan ongelmistaan piispansa kanssa.

Kiitämme teitä, miehet, lujuudestanne kasvattaessanne poikianne. Rakastamme teitä kaikkia. Pidämme arvokkaana uskoanne; olemme ylpeät kasvustanne ja kelvollisuudestanne. Monet teistä vanhemmista pojista ovat palvelleet lähetyssaarnaajina, mutta monet teistä nuoremmista ovat vielä tulevia lähetyssaarnaajia.

Jotta voisitte olla varmoja siitä, että elämänne on yltäkylläinen teidän on suunniteltava sitä. Se, mitä te suunnittelette nyt diakoneina, voi taata teille yltäkylläisen elämän. Oletteko jo ryhtyneet säästämään rahaa, joka on varattu lähetystyötänne varten?

Te ette ehkä vielä ole päättäneet, mille alalle ryhdytte tai minkä ammatin tai elämänuran valitsette, mutta on paljon sellaisia yleisiä asioita, jotka voitte jo nyt vakiinnuttaa elämässänne, vaikka ette ehkä vielä tiedäkään, tuleeko teistä lakimiehiä tai lääkäreitä tai opettajia tai insinöörejä. On päätöksiä, jotka teidän olisi jo pitänyt tehdä tai joita teidän tulisi olla juuri tekemässä. Mitä aiotte tehdä niinä vuosina, jotka jäävät tämän päivän ja tulevan avioliittonne väliin? Ja mitä teette avioliittonne hyväksi? Voit päättää tällä hetkellä, että tulet olemaan uskollisin diakoni ja opettaja ja pappi. Voit päättää siitä nyt peruuttamattomalla liitolla. Voit olla hyvä oppilas; voit käyttää aikasi oikein ja tehokkaasti. Koko lopun elämäsi voit olla onnellinen, jos käytät hyvin aikaasi.

Voit jo näin varhain päättää, että kun tulet lähetystyöikään, tulet palvelemaan kunniakkaasti lähetyssaarnaajana, ja tätä tarkoitusta varten voit nyt ansaita rahaa ja säästää sitä sekä sijoittaa sen lähetystyötäsi varten, voit opiskella ja palvella ja käyttää kaikkia tilaisuuksia valmistaaksesi asianmukaisesti mieltäsi ja sydäntäsi ja sieluasi tuota elämäsi suurenmoista jaksoa varten.

Usein on esitetty kysymys: Onko lähetystyöohjelma pakko-ohjelmaa? Ja vastaus on tietenkin kielteinen. Jokaisella on vapaa tahto. Kysytään: Tulisiko jokaisen nuoren miehen mennä lähetystyöhön? Ja kirkon vastaus on: Kyllä. Ja Herran vastaus on: Kyllä. Selittääksemme laajemmin tätä vastausta sanomme: Tietenkin jokaisen kirkon miespuolisen jäsenen tulisi palvella lähetystyössä, samalla tavoin kuin hänen tulisi maksaa kymmenyksensä, osallistua hänelle kuuluviin kokouksiin, säilyttää elämänsä puhtaana ja vapaana maailman rumuudesta sekä suunnitella selestistä avioliittoa Herran temppelissä.

Vaikka hänen ei ole mitenkään pakko tehdä mitään tästä kaikesta, hänen tulisi tehdä ne oman etunsa vuoksi. Olemme usein laulaneet:

On sielu vapaa jokaisen,
se tiedä, sinä ihminen.
Vaikk' Jumala vois säätää sen,
ei pakota Hän taivaaseen.
Hän kutsuu, ohjaa oikeaan
ja siunaa rakkaudellaan,
on aina valmis auttamaan,
vaan pakota ei taipumaan.

MAP-lauluja, 120

Evankeliumissa mikään ei ole pakkoa. Herra sanoi vuonna 1833: „Katso, tässä on ihmisen vapaa tahto, ja tässä on ihmisen tuomio, koska se, mikä oli alusta asti, on selvästi ilmoitettu heille, eivätkä he ota vastaan valkeutta." (LK 93:31)

Tämä tarkoittaa, että Aadamista lähtien Herra on opettanut meille oikeita oppeja, ja me voimme hyväksyä tai hylätä ne, mutta vastuu on meidän. Se tarkoittaa sitä, että kun meillä on kasteen yhteydessä saamamme Pyhä Henki oppaanamme, me kaikki erotamme hyvän pahasta. Omatunto kuiskaa meille, mikä on oikein ja mikä on väärin. Emme voi syyttää toisiamme tai olosuhteita. Me tiedämme, mikä on oikein.

Jokaisella ihmisellä on vapaa tahtonsa. Hän voi varastaa tai kiroilla tai juopotella; hän voi saastuttaa itsensä pornografialla; hän voi vetelehtiä hukkaan elämänsä, jättää täyttämättä velvollisuuksiaan, langeta sukupuolisyntiin tai jopa riistää hengen joltakulta. Ei ole mitään pakkoa, mutta hänen on tiedettävä, että synnistä seuraa asianmukainen rangaistus ennemmin tai myöhemmin, ja täydellisenä, niin että tyhmä on todella se, joka valitsee vääryntekemisen.

Jokainen ihminen voi laiminlyödä osallistumisensa kokouksiin, jättää maksamatta kymmenyksensä, olla menemättä lähetystyöhön, unohtaa temppelivelvollisuutensa ja -oikeutensa, mutta jos hän on viisas, hän varmasti tietää, että juuri hän silloin jää häviön puolelle.

Herra vastaa kysymykseemme vielä näinkin: „... että jokainen ottaisi vanhurskauden käsiinsä ja uskollisuuden kupeillensa ja korottaisi varoituksen äänen maan asukkaille, ja julistaisi sekä sanoin että pakenemalla, että hävitys on tuleva jumalattomien päälle." (LK 63:37) Huomasitteko, että sanoin „jokainen" — ja tämä tarkoittaa myös jokaista poikaa, josta on tulossa mies. Tietenkään emme lähetä nuorukaista, joka on vajonnut epäpuhtauteen ja sukupuolisynteihin tai muihin synteihin. Ennen kuin tällaisen henkilön lähetyskentällemenoa voidaan harkita, hänen on täytynyt puhdistautua syvällisen parannuksen kautta. Ja niin

toistamme: Jokaisen MAP-kirkkoon kuuluvan miehen, joka on kelvollinen ja kykenevä, tulisi mennä lähetystyöhön.

Niinpä jokaisen pojan tarvitsee suunnitella tiensä, antaa lupaus itselleen ja taivaalliselle Isälleen siitä, millainen hänen elämästään tulee ja mitä hän tekee saattaakseen sen täyteen arvoonsa, jotta hän näin saisi täyden ja yltäkylläisen elämän, joka on puhdas ja avoin.

Joku on esittänyt seuraavanlaisen ajatuksen ajasta (luen sen):

„Ja unissani tulin kauniiseen rakennukseen, joka muistutti pankkia, mutta ei kuitenkaan ollut pankki, sillä sen vaskiseen nimikilpeen oli kirjoitettu: ‚Aikaa myytävänä.'

Näin miehen, hengästyneen ja kalpean, raahautuvan sairaan tavoin ylös portaita. Kuulin hänen sanovan: ‚Lääkäri sanoi minulle, että tulin hänen vastaanotolleen viisi vuotta liian myöhään. Ostan nyt nuo viisi vuotta, ja silloin hän voi pelastaa elämäni.'

Tuli sitten toinen mies, joka sanoi virkailijalle: ‚Liian myöhään havaitsin, että Jumala oli antanut minulle suuria kykyjä ja lahjoja, enkä minä kehittänyt niitä. Myykää minulle kymmenen vuotta, niin että voin olla se ihminen, mikä olisin voinut olla.'

Tämän jälkeen tuli nuorehko mies sanomaan: ‚Yhtiön johto on sanonut minulle, että ensi kuussa saan suuren ylennyksen, jos olen valmis siihen. Mutta en ole valmis. Antakaa minulle aikaa kaksi vuotta, niin että ehdin valmistautua ensi kuuksi tuohon ylennykseen.'

Niin he tulivat, nuo sairaat, toivottomat, masentuneet, huolestuneet, onnettomat, ja he poistuivat hymyillen, jokainen kasvoillaan sanomattoman tyytyväinen ilme, sillä heillä oli sitä, mitä he olivat niin kipeästi tarvinneet ja halunneet: aikaa.

Heräsin sitten iloissani siitä, että minulla oli sitä, mitä noilta ihmisiltä puuttui ja mitä he eivät koskaan pystyisi ostamaan: aikaa. Aikaa tehdä niin paljon sellaista, mitä halusin, mitä minun oli tehtävä. Jos sinä aamuna viheltelin työtä tehdessäni, se johtui sydämeni täyttävästä suuresta onnesta. Sillä minulla oli yhä aikaa, jos käytin sen hyvin." (Kirjoittaja tuntematon)

Haluan kertoa teille yhdestä päämäärästäni, jonka asetin itselleni ollessani vasta nuori poika. Kun kuulin erään Salt Lake Citystä tulleen kirkon johtajan sanovan meille konferenssissa, että meidän tulisi lukea pyhät kirjoitukset, ja kun oivalsin, etten ollut lukenut läpi Raamattua, minä sinä samana iltana juuri tuon puheen päätyttyä kuljin korttelin päässä olevaan kotiini ja kiipesin pieneen yläkerroksessa olevaan vinttikamariini, sytytin pienen öljylampun, joka oli pikku pöydällä, ja luin 1 Mooseksen kirjan ensimmäisen luvun. Vuotta myöhemmin suljin Raamatun luettuani jokaisen luvun tuosta suurenmoisesta ja loistavasta kirjasta.

Havaitsin, että Raamattu, jota luin, sisälsi 66 kirjaa, ja olin jo luovuttamaisillani, kun huomasin, että siinä oli 1189 lukua — ja vielä minulle selvisi, että siinä oli 1231 sivua. Se näytti pelottavalta, mutta tiesin, että jos toiset pystyivät lukemaan sen, minäkin pystyisin.

Huomasin, että Raamatussa oli tiettyjä osia, joita 14-vuotiaan pojan oli vaikea ymmärtää. Jotkut sivut eivät minusta olleet erityisemmän kiinnostavia, mutta kun olin lukenut 66 kirjaa ja 1189 lukua ja 1231 sivua, minua lämmitti tyytyväisyys siitä, että olin asettanut itselleni tavoitteen ja saavuttanut sen.

En kerro teille tätä kerskaillakseni; käytän sitä vain esimerkkinä sanoakseni, että jos minä pystyin siihen öljylampun valossa, te pystytte siihen sähkövalossa. Olen aina ollut iloinen siitä, että luin Raamatun kannesta kanteen.

Kerronpa vielä toisesta tavoitteesta, jonka asetin itselleni jo aivan nuorena.

Olin koko elämäni ajan kuullut viisauden sanasta ja siunauksista, joita saisin elämääni sitä noudattamalla. Olin nähnyt ihmisten pureskelevan tupakkamälliä, ja oli vastenmielistä nähdä, miten ruskeata nestettä tihkui näkyviin heidän suupielistään. Olin nähnyt miesten tuhlaavan paljon aikaa "sätkien pyörittämiseen" itselleen. Heillä oli tapana ostaa pussillinen "Bull Durham" -merkkistä tai jonkin muun merkkistä tupakkaa ja savukepaperia, ja sitten he keskeyttivät työnsä lukuisia kertoja päivän aikana ripotellakseen paperille tupakkaa, pyörittääkseen siitä savukkeen ja sitten polttaakseen sen. Minusta se näytti typerältä ja tavattomalta ajan ja energian tuhlaukselta. Myöhemmin, kun tästä tavasta tuli "hienostuneempi", miehet ostivat savukkeensa valmiina. Muistan, miten kuvottavalta minusta näytti, kun naiset alkoivat tupakoida.

Muistan, miten lapsena ollessani itsenäisyyspäivää, heinäkuun neljättä, juhlittiin pienen kotikaupunkimme kaduilla. Siellä näin joitakin miehiä, jotka osallistuivat hevoskilpailuihin joko osanottajina tai vedonlyöjinä, lyöden vetoa voittajista, ja panin merkille, että monilla heistä oli savuke huulillaan, pullo taskussaan, ja muutamat heistä olivat umpihumalassa, silmät sameina, puhuen raakuuksia ja kiroillen.

Hevosten kuntoon sonnustaminen ja kilpailujen järjestely vaati hiukan aikaa, ja sen kuluessa oli miltei sääntönä, että joku huusi: „Tappelu, tappelu!", ja kaikki miehet ja pojat siirtyivät tappelupaikalle, missä oli nähtävänä iskuja ja verta ja kirouksia ja vihaa.

Taas voin suorastaan pahoin ajatellessani, että ihmiset voivat sillä tavalla alentaa itsensä, ja taas päätin mielessäni, että vaikka minä neljäntenä heinäkuuta join punaista limonaatia ja katselin hevosten juoksua, en koskaan joisi alkoholijuomaa tai kiroilisi tai manailisi, kuten monet näistä miehistä pikkukaupungissamme.

Ja muistan, että kenenkään painostamatta minä jo poikana päätin, etten koskaan rikkoisi viisauden sanaa.

Tiesin, minne se oli kirjoitettuna, ja tiesin suunnilleen, mitä Herra oli sanonut, ja tiesin, että kun Herra oli sen ilmoittanut, Hänelle oli otollista, että ihmiset pidättäytyivät kaikista näistä tuhoisista aineista, ja tiesin, että halusin olla otollinen taivaalliselle Isälleni. Ja niin päätin lujasti ja vakaasti, etten koskaan koskisi noihin vahingollisiin aineisiin. Tehtyäni tämän

vakaan ja varman päätökseni havaitsin, ettei ollut kovinkaan vaikeata pitää itselleni ja taivaalliselle Isälleni antamaani lupausta.

Muistan, kun kerran vuosien kuluttua, ollessani Rotary-klubien piirikuvernööri, menin Nizzaan, Ranskaan, kansainväliseen kokoukseen. Juhliin kuuluivat osana piirikuvernööreille järjestetyt loistavat illalliset, ja herkullinen ateria tarjottiin eräässä suuressa rakennuksessa. Asettuessamme paikoillemme huomasin, että jokaisen edessä oli seitsemän lasia, sekä vielä melkoinen määrä ruokailuvälineitä ja lautasia; ja kaikki oli parasta mitä Eurooppa saattoi tarjota.

Aterioinnin alkaessa kokonainen armeija tarjoilijoita tuli meitä palvelemaan, seitsemän tarjoilijaa kutakin paikkaa kohden, ja he kaatoivat laseihin viiniä ja alkoholijuomia. Seitsemän lasia täyttyi joka lautasen äärellä. Juomat olivat värikkäitä. Olin kaukana kotoa, tunsin monia piirikuvernööreistä; he tunsivat minut. Mutta he eivät luultavasti tietäneet uskonnostani tai tunteneet suhtautumistani viisauden sanaan. Joka tapauksessa paholainen näytti kuiskaavan minulle: „Tässä on tilaisuutesi. Olet tuhansien mailien päässä kotoa. Täällä ei ole ketään näkemässä sinua. Kukaan ei saa koskaan tietää, jos juot, mitä noissa laseissa on. Tässä on tilaisuutesi!" Ja sitten jokin kauniimpi henki näytti kuiskaavan: „Olet tehnyt liiton itsesi kanssa; olet luvannut itsellesi, ette koskaan tekisi sellaista, ja olet tehnyt taivaallisen Isäsi kanssa liiton, ja kaikkina näinä vuosina et ole rikkonut sitä, joten olisit typerä, jos rikkoisit sen kaikkien näiden vuosien jälkeen." Riittänee sanoa, että kun nousin pöydästä tuntia myöhemmin, ne seitsemän lasia olivat yhä täynnä värikästä ainetta, joka niihin oli kaadettu mutta johon ei ollut koskettu.

Vielä, veljeni, muistan poikuusvuosiltani erään kerran, jolloin sheriffi pelästytti meidät, tai pikemminkin hämmästytti, tullessaan ilmoittamaan, että puukuistin lattialankkujen alta, aivan vähän matkan päästä meidän talostamme olevasta talosta saman kadun varrella, oli löydetty huomattava määrä varastettua tavaraa. Siinä talossa asuvaa nuorta miestä sanottiin kleptomaaniksi. Hänellä näytti olevan himo varastamiseen, ja hän varasti jopa sellaisiakin tavaroita, joista ei ollut hänelle mitään hyötyä. Monet ihmiset kaupungissa olivat ilmoittaneet, että heidän vaunupiiskansa tai vällynsä olivat kadonneet. Siellä ne olivat kuistin alla, ja viimein poika tunnusti varastaneensa ne. Muistan, miten kauhistuneita me pojat olimme — miten me säälimme häntä, koska hän oli saanut tuollaisen kauhean heikkouden!

Ralph Waldo Emerson sanoi: „Jokainen huolehtii siitä, ettei hänen naapurinsa petä häntä. Mutta koittaa päivä, jolloin hän alkaa pitää huolta siitä, ettei hän petä naapuriaan. Silloin kaikki menee hyvin. Hän on vaihtanut katukaupitsijan rattaansa aurinkovaunuihin." (*The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson*, New York, W. H. Wise and Co., 1929, s. 585)

Tämä poika ei tiennyt, miten tekomme seuraavat meitä ja miten me joudumme korjaamaan sitä mitä kylvämme. Ja jokainen kokemuksemme joko ylentää tai alentaa elämäämme. Emme voi seurauksitta ajatella rumia ajatuksia tai tehdä rumia tekoja.

Äskettäin ilmestyi eräässä lehdessä artikkeli tytöstä, joka oli löytänyt yli kahden miljoonan dollarin suuruisen shekin. Hän kertoi, että hän heti alkoi ajatella, mihin käyttäisi rahan. Mutta lopuksi hän palautti shekin omistajalleen, ja lehden selostuksesta kävi ilmi, että löytöpalkkio oli paljon pienempi kuin se, mitä hän oli kuvitellut saavansa. Miksi hänen pitäisi haluta palkkaa siitä, että tekee oikein? Miksi hän olisi tyytymätön tarjottuun palkkioon? Onko ihmisille maksettava palkkio oikein tekemisestä? Odottaisitteko te palkkiota jonkin kadonneen tavaran palauttaessanne? Te kaikki pojat olette joko oppineet 13. uskonkappaleen tai opettelette sitä: „Me uskomme, että pitää olla vilpitön, totuudellinen, puhdas, toisen parasta halajava, hyveellinen ja että pitää tehdä hyvää kaikille . . ."

Halusin puhua hiukan kauppaliikkeissä tapahtuvasta näpistelystä, mutta aika ei riitä siihen. On suuri häpeä, että omissa yhdyskunnissamme liikkeiden on varattava tuotostaan masentavan suuri prosenttimäärä varkauksien aiheuttamien menetysten peittämiseen. On kauheata, että myöhempien aikojen pyhien yhdyskunnassa, jossa ainakin osa meistä on myöhempien aikojen pyhiä, tällaista voi tapahtua.

Haluan nyt lopuksi kertoa erään toisen pienen kokemuksen. Olin Toquepalassa, Perussa. Olimme vihkimässä kappelia. Monet tuossa kaivoskaupungissa työskentelevät miehet olivat amerikkalaisia. Vihkimistilaisuuden jälkeen he nauttivat päivällistä yhden perheen kodissa. Kun kuljeskelimme siellä täällä tuossa kodissa, luokseni tuli nuori poika ja sanoi: „Veli Kimball, suunnittelen lähetystyöhön menoa. Antaisitko sinä minulle siunauksen?"

Sanoin: „Tietenkin. Annan hyvin mielelläni sinulle siunauksen, mutta enkö tavannut isääsi tuolla toisessa huoneessa?"

Hän sanoi: „Kyllä, se on isä."

Sanoin: „Miksi et pyydä häntä antamaan sinulle siunausta?"

„Isä ei haluaisi antaa siunausta."

Pyysin anteeksi ja siirryin muualle. Osuin jonkin ajan kuluttua keskustelemaan isän kanssa ja sanoin: „Sinulla on kelpo poika. Luulen, että hän haluaisi siunauksen isältään. Etkö haluaisi antaa hänelle siunausta?"

Hän sanoi: „En usko, että poikani haluaisi minun antavan hänelle siunausta."

Mutta liikkuessani siinä näiden ihmisten parissa näin vähän myöhemmin isän ja pojan, yhdessä ja lähekkäin. Saatoin nähdä, että he olivat saavuttaneet yhteisymmärryksen ja että poika oli ylpeä siitä, että hänen isänsä siunaisi hänet, ja isä oli iloinen, kun häntä pyydettiin.

Toivon, että te tässä kuulijakunnassa olevat pojat pidätte tämän mielessänne. Te tiedätte, että teillä on paras isä maailmassa. Hänellä on pappeus; hän antaa mielihyvin teille siunauksen. Hän haluaisi teidän ilmoit-

tavan, että haluatte siunausta, ja me haluaisimme teidän isien muistavan, että poikanne ovat joskus hiukan ujoja. He tietävät, että te olette parhaita miehiä maailmassa, mutta jos te ottaisitte aloitteen, edessänne saattaisi kukaties olla suurenmoisia hetkiä.
Veljet, on hyvä olla kanssanne täällä tänä, iltana. Ja olkoon rauha kanssanne, ja, kuten näinä päivinä on niin monesti sanottu, vain vanhurskaus tuottaa korkoa. Jumala siunatkoon teitä, ja todistan teille, pojat, ja teille, miehet, että Jumala elää ja että Jeesus on Kristus. Pelastuksen ja korotuksen suunnitelma on suuri, ja se on ainoa tie, eikä jumalattomuus ole koskaan ollut onnea. Annan teille todistukseni Jeesuksen Kristuksen, Herramme, nimessä. Amen.

Asia on oikea ja arvokas

Spencer W. Kimball

Eri tavat tehdä työtä ovat todella tärkeitä, mutta suurin merkitys on tarkoituksella, jonka vuoksi työtä tehdään.
Me olemme sitoutuneet palvelemaan Herraamme. Meillä on varmuus siitä, että asia on oikea ja arvokas. Mutta ennen kaikkea meillä on tieto, että Jumala elää ja on taivaissaan ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on esittänyt meitä varten suunnitelman, joka tuo meille ja rakkaillemme iankaikkisen elämän, jos me olemme uskollisia. Tuo elämä on oleva vireää, tarkoituksen täyttämää elämää saavutuksineen ja iloineen ja edistymisineen.
Jos pystytte muistamaan kerrat, jolloin olette tässä elämässä kokeneet suurinta todellista iloa, ajatelkaa sen jälkeen tulevaa elämää jatkona tälle elämälle, tilana, jossa kaikki tarkoituksellinen moninkertaistuu, avartuu ja tulee entistäkin toivottavammaksi. Elämässämme ovat kaikki ihmissuhteemme saaneet aikaan kehittymistä ja iloa ja kasvua ja onnea. Kun elämä sitten päättyy, me siirrymme tilanteeseen, joka muistuttaa elämäämme täällä, paitsi että se on vähemmän rajallinen, kirkkaampi ja ilontäyteisempi.
"Kuka tahansa voi rakentaa alttarin", John Henry Jowett sanoi, "tarvitaan Jumala antamaan liekki. *Kuka tahansa voi rakentaa talon; me tarvitsemme Herran [ja vanhemmat] luomaan kodin.*" (John Henry Jowett, "God in the Home", Ralph L. Woodsin toimittamassa teoksessa *A Treasury of Inspiration* [New York: Thomas Y. Crowell Co., 1951], s. 260)
Olette kuulleet paljon tästä kirkon perusohjelmasta, kotien saattamisesta todella tehokkaiksi, antamaan innoitusta ja ilmoitusta perheille. Ne, jotka tekevät päätöksensä täysin oman nerokkuutensa, omien aivojensa mukaisesti, saattavat tehdä jokusen varsin pelottavan ja kalliin erehdyksen.
Joku on sanonut: "Monet ovat valmiit uurastamaan 16-20 vuotta ensimmäisestä luokasta tohtorin arvoon asti, oppiakseen lääketiedettä tai tekniikkaa tai psykologiaa tai matematiikkaa tai sosiologiaa tai biologiaa — opiskelemaan, tekemään tutkimustyötä, osallistumaan luennoille, maksamaan lukukausimaksuja, ottamaan vastaan apua opettajilta ja professoreilta — ja kuitenkin, saadakseen tietoa Jumalasta, kaiken Luojasta, kaiken tekijästä, he luulevat, että he muutaman ajoittaisen rukouksen ja hyvin lyhyiden tutkimishetkien avulla voivat saada selville Jumalaa koskevat totuudet."
Siitä syystä Herra on suoraan ohjannut meidät pyhien kirjoitusten ja rukouksen ääreen. "Te tutkitte kirjoituksia", Hän sanoi, "sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta." (Joh. 5:39) Ja sitten Hän sanoi: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?" (Luuk. 24:25-26)
Omalla vaikuttavalla tavallaan Paavali sanoi korinttolaisille puhuessaan: "Niinpä, kun minä tulin teidän tykönne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan.
Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.
Ja ollessani teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja pelossa ja suuressa vavistuksessa, ja minun puheeni ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja,

vaan Hengen ja voiman osoittamista,
ettei teidän uskonne perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan.
Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat.
Sillä kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, paitsi ihmisen henki, joka hänessä on? Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki." (1 Kor. 2: 1-6, 11)
"Mutta", hän sanoo, "me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut;
ja siitä me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan Hengen opettamilla, selittäen hengelliset hengellisesti.
Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti." (1 Kor. 2:12-14)
"Mutta onhan ihmisissä henki", sanoi Job, "ja Kaikkivaltiaan henkäys antaa heille ymmärrystä." (Job 32:8)
"Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat: 'Totisesti tämä oli Jumalan Poika'." (Matt. 27:54)
Kerran kaksi miestä matkusti junassa keskustellen Kristuksen suurenmoisesta elämästä. Toinen miehistä sanoi: "Luulen, että hänestä [Jeesuksesta Kristuksesta] voitaisiin kirjoittaa kiinnostava romanttinen tarina."
Ja toinen vastasi: "Ja sinä olet oikea mies kirjoittamaan sen. Tuo esille oikea näkemys hänen elämästään ja luonteestaan. Revi alas vallitseva käsitys hänen jumalallisuudestaan ja maalaa hänet sellaisena kuin hän oli — ihmisenä ihmisten joukossa."
Tämä ryhtyi tuumasta toimeen ja kirjoitti romanttisen tarinan. Mies, joka esitti ehdotuksen, oli eversti Ingersoll, kirjailija oli kenraali Lew Wallace, ja kirja oli *Ben Hur.*
Kirjaa hahmotellessaan kenraali Wallace havaitsi, että hänellä oli edessään arvaamaton mies. Mitä enemmän hän tutki Hänen elämäänsä ja luonnettaan, sitä syvemmin hän oli vakuuttunut siitä, että Hän oli enemmän kuin ihminen ihmisten joukossa, kunnes hänen oli ristin äärellä seisoneen sadanpäämiehen tavoin pakko huudahtaa: "Totisesti tämä oli Jumalan Poika."
Herra on ilmoittanut ihmisille unien kautta enemmän kuin aikaisemmin olin ymmärtänyt tai aavistanut. Kuulin tämän useamman kuin kerran kahdentoista neuvoston koorumin kokouksissa, kun George F. Richards oli presidentti. Hän oli veli LeGrand Richardsin kunnioitettu isä. Hän sanoi: "Uskon uniin, veljet. Herra on antanut minulle unia, jotka ovat minulle aivan yhtä todellisia ja yhtä paljon Jumalalta kuin faaraon uni, jonka tarkoituksena oli pelastaa kansakunta nääntymästä nälkään, tai Lehin uni, kun hän unen avulla johti siirtokuntansa pois vanhalta mantereelta suuren syvyyden yli tähän luvattuun maahan, tai mitkä tahansa muut unet, joista voimme lukea pyhistä kirjoituksista.
Ei ole tavatonta, että näemme tärkeitä unia", hän sanoi. "Yli neljäkymmentä vuotta sitten näin unen, josta olen varma, että se oli Herralta. Tässä unessa olin Vapahtajani edessä Hänen seisoessaan ilmassa. Hän ei puhunut minulle sanaakaan, mutta rakkauteni Häntä kohtaan oli sen kaltaista, etten sitä voi sanoin selittää. Tiedän, ettei kukaan kuolevainen voi rakastaa Herraa tavalla, jolla koin tuon rakkauden Vapahtajaan, ellei Jumala sitä hänelle ilmoita. Olisin tahtonut jäädä Hänen tykönsä, mutta oli jokin voima, joka veti minua pois Hänen luotaan.
Seurauksena tuosta unesta sain tunteen, että vaadittiinpa minulta mitä tahansa, toisipa evankeliumi kohdalleni mitä tahansa, tekisin sen, mitä minua pyydettäisiin tekemään, vaikka minun olisi annettava henkenikin.
Ja pyhistä kirjoituksista luemme, mitä Vapahtaja sanoi opetuslapsilleen: 'Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa . . . minä menen valmistamaan teille sijaa . . . että tekin olisitte siellä, missä minä olen.' (Joh. 14:2-3) Uskon, että haluan olla siellä.
Jos vain voin olla Vapahtajani tykönä ja tuntea saman kaltaista rakkautta kuin tuossa unessa, se on oleva olemassaoloni päämäärä, elämäni toive."
Vanhin George Q. Cannon, joka aikanaan oli kirkon presidenttikunnassa, sanoi tämän: "Tiedän, että Jumala elää. Tiedän, että Jeesus elää, sillä olen nähnyt Hänet. Tiedän, että tämä on Jumalan kirkko ja että sen perustana on Jeesus Kristus, Lunastajamme. Todistan teille näistä asioista ihmisenä, joka tietää — yhtenä Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleista, jotka voivat todistaa teille tänä päivänä Herran edessä, että Hän elää ja että Hän tulee elämään ja hallitsemaan maan päällä, ottamaan haltuunsa Hänelle kiistattomasti kuuluvan valtikan." (Puhe lokakuun 1896 yleiskonferenssissa, *The Deseret Weekly*, 53 vsk., 31. lokakuuta 1896, s. 610)
Veljet ja sisaret, johtavilla veljillä on tämä sama todistus ja he tietävät, että se on tosi. He ovat totisia palvelijoita, jotka on lähetetty teille taivaallisen Isämme tyköä.
Veljet ja sisaret, haluan lisätä näi-

den profeettain todistuksiin oman todistukseni siitä, että tiedän Hänen elävän. Ja tiedän, että me voimme nähdä Hänet ja että voimme olla Hänen tykönään ja että voimme saada aina olla Hänen kasvojensa edessä, jos elämme Herran käskyjen mukaan ja teemme sen, mitä Hän on käskenyt meitä tekemään ja mistä veljet ovat meitä muistuttaneet.

Ja niin esitän teille tämän todistuksen Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Jumala ennalta-asettaa profeettansa ja kansansa

Bruce R. McConkie

Uskon, että Spencer W. Kimball ennalta-asetettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtajaksi, olemaan Herran kansan profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja sekä olemaan Jumalan puhetorvi maan päällä edessä olevana ajanjaksona.

Tiedän, että hänet kutsuttiin ja valittiin ja asetettiin tähän palvelustehtävään profetian ja ilmoituksen hengen kautta, ja olin paikalla, kun Herran Henki todisti jokaiselle kahdentoista neuvoston jäsenelle; että oli Hänen mieli ja tahto, jonka todistajia me olemme ja jonka asiaa me palvelemme, että presidentti Kimball nyt astui esiin johtamaan Hänen kansaansa.

Oli kuin Herra olisi omalla äänellään sanonut: "Palvelijani, presidentti Harold B. Lee oli uskollinen ja totinen kaikessa, mitä määräsin hänet tekemään; hänen palvelustehtävänsä teidän keskuudessanne on päättynyt, ja olen kutsunut hänet toiseen ja suurempaan työhön iankaikkisessa viinitarhassani. Ja nyt minä, Herra, kutsun palvelijani, presidentti Spencer W. Kimballin johtamaan kansaani ja jatkamaan työtä sen valmistamiseksi sitä suurta päivää varten, jolloin tulen itse hallitsemaan maan päälle. Ja nyt sanon hänestä, kuten sanoin palvelijastani Joseph Smithistä: '... ota vaarin kaikista hänen sanoistaan ja käskyistään, jotka hän antaa sinulle sen mukaan kuin hän ne saa, vaeltaen kaikessa pyhyydessä minun edessäni.

Sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa, niin kuin ne olisivat minun omasta suustani, kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.

Sillä näin sanoo Herra Jumala: Minä olen saattanut hänet Henkeni vaikutuksen alle edistämään Siionin asiaa suurella voimalla ja hänen ahkeruutensa minä tunnen ja hänen rukouksensa minä olen kuullut.' " (LK 21:4-5, 7)

Näyttää helpolta uskoa profeettoihin, jotka ovat kuolleet, ja otaksua, että me uskomme ja seuraamme heidän eri olosuhteissa ja eri ihmisille antamiaan neuvoja. Mutta kuten kaikkina aikoina, jolloin Herralla on ollut kansa maan päällä, meidänkin edessämme on suuri koe, joka osoittaa, otammeko vaarin Hänen elävien puhetorviensa sanoista ja seuraammeko neuvoja ja ohjeita, joita he antavat meidän aikaamme ja päiväämme varten.

"Olemme Aabrahamin lapsia, juutalaiset sanoivat Jehovalle,
me seuraamme isäämme, perimme hänen aarteensa.
Mutta Jeesus, Herramme, lausui purevan nuhteen:
Te olette hänen lapsiaan, jota tahdotte totella;
jos te olisitte Aabrahamin siementä, te vaeltaisitte hänen tietään
ja välttyisitte vihan isän vahvoilta kahleilta.

Meillä on Mooses, näkijä, ja muinaiset profeetat;
me vaalimme kaikkia heidän sanojaan kuin hopeaa ja kultaa.
Mutta Jeesus, Herramme, sanoi vakavalla äänellä:
Jos te käännytte Mooseksen puoleen, ottakaa silloin vaari hänen sanastaan;
vain silloin voitte toivoa suuriarvoista palkintoa,
sillä hän puhui tulemisestani ja työstäni maan päällä.

Meillä on Pietari ja Paavali, kulkekaamme heidän askelissaan;
näin sanovat yltiöhurskaat palvellessaan jumalaansa.
Mutta näin puhuu Hän, joka on elävien ja kuolleitten Herra:
Niiden profeettain käsiin, niiden opettajien ja näkijäin,
jotka elävät teidän aikananne, minä olen antanut avaimet;
heidän puoleensa teidän tulee kääntyä, ollaksenne otolliset iankaikkiselle Isälle."

— Bruce R. McConkie
(suoramittainen suomennos)

Niinpä haluankin julistaa sitä selkeää totuutta, että nämä nöyrät miehet, jotka johtavat kirkkoa ja Jumalan valtakuntaa maan päällä meidän päivänämme, ovat saman kaltaisia kuin muinaiset profeetat ja apostolit ja että Jumala on valinnut juuri heidät johtamaan ja ohjaamaan Hänen maanpäällistä valtakun-

taansa näinä viimeisinä päivinä. Ne meistä, jotka joutuvat miltei päivittäin istumaan presidenttien Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner ja Marion G. Romney jalkain juurella, ihmettelevät heidän ratkaisuistaan henkivää viisautta ja arvostelukykyä ja tunnustavat heidät yhtä suuriksi vanhurskauden saarnaajiksi kuin Pietari, Jaakob ja Johannes, jotka omana aikanaan muodostivat kirkon ensimmäisen presidenttikunnan.

Saanen sanoa, ettei näiden veljien kutsumisessa johtamaan Herran työtä maan päällä ole mitään sattumanvaraista. Hänen kätensä on ollut vaikuttamassa. Hän tietää lopun alusta asti. Hän määräsi ja saattoi voimaan pelastussuunnitelman ja sääti, että Hänen iankaikkinen evankeliuminsa on ilmoitettava ihmiselle sarjassa armotalouksia, alkaen Aadamista ja jatkuen Joseph Smithiin. Ja Hän, Kaikkivaltias, valitsee profeetat ja apostolit, jotka palvelevat Hänen nimessään ja vievät Hänen sanomansa maailmalle kaikkina aikoina ja jokaisen armotalouden aikana. Hän valitsee ja ennalta-asettaa palvelijansa; Hän lähettää heidät maan päälle ennalta määrättyinä aikoina; Hän ohjaa ja johtaa heidän kuolevaisuudessa jatkuvaa valmistautumistaan; ja sitten Hän kutsuu heidät niihin tehtäviin, joihin heidät ennalta-asetettiin ennen maan perustusten laskemista.

Saanen käyttää presidentti Spencer W. Kimballia havainnollisena esimerkkinä ja esikuvana henkilöstä, jota valmistettiin, joka ennalta-asetettiin ja kutsuttiin johtamaan Herran kansan keskuudessa. On totta, että hän syntyi uskon perhekuntaan. Kuten Jaakob, joka peri hengellisiä kykyjä Iisakilta ja Aabrahamilta, hän on saanut luonnollisen perimyksen kautta lahjana ne lahjat ja kyvyt, jotka valmistavat häntä hänen nykyiseen asemaansa apostolisena johtajana.

Mutta kysymyksessä on enemmän kuin syntyminen kuolevaisuuteen, enemmän kuin valmistautuminen kuolevaisuudessa. Hän syntyi uskon perhekuntaan tietystä syystä, eikä yksin tämä elämä valmistanut häntä olemaan valkeuden ja totuuden ja pelastuksen julistajana kuolevaisille veljilleen. Asia on niin, että hän on Jumalan henkilapsi, joka kutsuttiin ja valittiin ja ennalta-asetettiin ennen maan perustusten laskemista, ja nyt hän toteuttaa sitä päämäärää, joka hänelle asetettiin ja annettiin aikaisemmassa olemassaolossa meidän läsnä ollessamme, istuessamme hänen kanssaan suuressa neuvonpidossa, kun Jumala itse oli paikalla.

Joseph Smith sanoi: "Jokainen ihminen, joka on kutsuttu palvelemaan maailman asukkaita, asetettiin nimenomaan tätä tarkoitusta varten taivaan suuressa neuvonpidossa ennen tämän maailman luomista." Sitten profeetta sanoi itsestään: "Luulen, että minut asetettiin tähän virkaan juuri tuossa suuressa neuvonpidossa." (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 365) Presidentti Kimball kantaa nyt Joseph Smithin viittaa ja oli osallisena saman ennalta-asettamisen lain toimeenpanossa.

Aabraham, isämme, joka myös oli läsnä tässä neuvonpidossa, sai oikeuden nähdä näyssä aikaisemmassa olemassaolossa eläneiden henkien joukot. "... kaikkien näiden joukossa", hän sanoi, "oli monia jaloja ja suuria", joita hän kuvaili "hyviksi". (KH Aabr. 3:22) Aabraham näki, että Jumala, iankaikkinen Isä, seisoi noiden voimallisten keskellä ja sanoi: "Nämä minä olen tekevä hallitsijoikseni... ja hän sanoi minulle: Sinä, Aabraham, olet yksi heistä; sinut valittiin ennen kuin sinä synnyit." (KH Aabr. 3:23)

Ja niin kuin oli Aabrahamin, niin oli kaikkien profeettain laita ja — mitä asiaan tulee — samoin on vähäisemmässä tai suuremmassa määrin koko Israelin huoneen laita ja kaikkien Herran maanpäällisen kirkon jäsenten laita; kaikki ovat osallisia ennalta-asettamisen siunauksista.

Jeremialle Herra sanoi: "Jo ennenkuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä sinut tunsin, ja ennenkuin sinä äidistä synnyit, minä sinut pyhitin; minä asetin sinut kansojen profeetaksi." (Jer. 1:5)

Kaikki, jotka saavat Melkisedekin pappeuden tässä elämässä, oli, kuten Alma opettaa, "maailman perustamisesta asti... Jumalan edeltätietämisen mukaan kutsuttu ja valmistettu", koska he tuossa kuolevaisuutta edeltävässä vaiheessa olivat olleet jaloja ja suuria. (Al. 13:3)

Ja Paavali sanoo, että tämän ennalta-asettamisen lain kautta, jota hän nimittää valinnan laiksi, koko Israelin huoneen osaksi tuli "lapseus ja kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus ja lupaukset". (Room. 9:4) Hän sanoo, että kirkon uskolliset jäsenet, ne "jotka Jumalaa rakastavat" ja "jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut", Hän on ennalta-asettanut "Poikansa kuvan kaltaisiksi", olemaan "Kristuksen kanssaperillisiä" ja saamaan iankaikkisen elämän Isämme valtakunnassa. (Room. 8:17, 28-29)

Hän sanoo myös kirkon jäsenistä, että Jumala "... ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa" ja että meidät ennalta-asetettiin Jeesuksen Kristuksen yhteyteen lapseuden kautta, jolloin me saimme "rikkomusten anteeksisaamisen" tässä elämässä ja iankaikkisen kirkkauden perintöosan tulevassa elämässä. (Ef. 1:4, 7)

Niin muinaiset kuin nykyisetkin ilmoituksemme ovat täynnä julistuksia ennalta-asettamisen laista sekä siinä mielessä, kuin se soveltuu tiettyihin henkilöihin, jotka on kutsuttu Jumalan ennaltatietämyksen mukaan erityistehtäviin kuolevaisuudessa, että siinä mielessä, kuin se soveltuu niiden urheitten sielujen joukolle luvattuihin siunauksiin, niiden, jotka syntyvät Israelin sukuun, jotka kuulevat hyvän Paimenen äänen ja tulevat maan päällä Hänen laumaansa.

Kristus itse on suurenmoinen esikuva kaikista ennalta-asetetuista profeetoista. Iankaikkisuuden neu-

vostoissa Hänet valittiin Vapahtajaksi ja Lunastajaksi. Pietari sanoi Hänen olevan virheetön ja tahraton Karitsa, "joka tosin oli edeltätiedetty jo ennen maailman perustamista" (1 Piet. 1:20) siksi ainoaksi, joka tulisi aikojen keskipäivänä toteuttamaan loputtoman ja iankaikkisen sovituksen. 4 000 vuoden ajan kaikki profeetat todistivat Hänen tulemisestaan ja julistivat Hänen hyvyyttään ja armoaan.

Maria, Herramme äiti "lihan tavan mukaan" (1 Ne. 11:18), Mooses, suurin Israelissa koskaan palvellut profeetta, Johannes Ilmoituksensaaja, jonka tehtävänä oli nähdä näkyjä maailman lopusta, ja Joseph Smith, palautuksen profeetta ja näkijä — nämä kaikki määrättiin nimeltä mainiten satoja tuhansia vuosia ennen heidän palvelusaikaansa kuolevaisuudessa, sillä heidän ennalta-asetettu työnsä tunnettiin ja nähtiin etukäteen.

Johannes Kastajan, ensimmäisten kahdentoista ja Kolumbuksen tehtäväksi tullut työ tunnettiin ja järjestettiin edeltäkäsin. Ja kaikki nämä esimerkit ovat vain asian havainnollistamiseksi, sillä kaikki Herran työ suunnitellaan ja valmistellaan etukäteen, ja ne, jotka kutsutaan ja valitaan tekemään työ, saavat valtuutuksensa ja asettamisensa Häneltä, ensin aikaisemmassa olemassaolossa ja sitten, jos he pysyvät vakaina ja uskollisina, taas täällä kuolevaisuudessa.

Entä sitten presidenttimme, mies, jonka Herra on valinnut edustamaan Häntä ja johtamaan Hänen valtakunnassaan edessä olevana aikana ja kautena? Hän on totisesti enemmän kuin uskollisten isien jälkeläinen. Hän on todella Jumalan poika, Kaikkivaltiaan henkilapsi. Hän asui iankaikkisen Isän tykönä, näki Hänen kasvonsa, kuuli Hänen äänensä ja — mikä on vielä edellisiä tärkeämpää — hän uskoi Hänen sanaansa ja oli kuuliainen Hänen lailleen.

Kuuliaisuuden, mukautumisen, omakohtaisen vanhurskauden tähden, siksi että hän valitsi valitun ja rakkaan Pojan polun seuraamisen, Spencer W. Kimball oli jalo ja suuri aikaisemmassa olemassaolossa. Yli muiden lahjojensa hän kehitti hengellisyyden lahjaa, lahjaa uskoa totuus ja ottaa se vastaan, lahjaa halata vanhurskautta.

Hän tunsi Herran Jehovan, joka oli "Jumalan kaltainen" (KH Aabr. 3:24) ja kumartaen rukoili Häntä. Han oli Aadamin ja Eenokin ystävä. Hän sai ohjeita Nooalta ja Aabrahamilta. Hän istui kokouksissa Jesajan ja Nefin kanssa. Hän palveli taivaan valtakunnassa Joseph Smithin ja Brigham Youngin kanssa.

Aikaisempi olemassaolo ei ole jokin. kaukainen ja salaperäinen paikka. Kaikki me olemme vain muutamien vuosien päässä Iankaikkisen kasvojen edestä, Hänen, jonka lapsia me olemme ja jonka majassa me asuimme. Vain ohut verho erottaa meitä kaikkia ystävistä ja työtovereista, joiden kanssa me palvelimme vieden eteenpäin Herran asiaa, ennen kuin iankaikkiset henkemme pukeutuivat savimajoihin.

On totta, että verho on vedetty eteen, niin ettemme me muista yhteyksiämme sillä puolen. Mutta me tiedämme, että iankaikkisella Isällämme on kaikki voima, kaikki valta, kaikki herraus ja kaikki totuus ja että Hän kuuluu perheeseen. Me tiedämme, että me olemme Hänen lapsiaan, Hänen kuvakseen luotuja, ja että meille on suotu voima ja kyky tulla Hänen kaltaisikseen. Me tiedämme, että Hän antoi meille meidän vapaan tahtomme ja sääti lait, joita noudattamalla me voimme saada iankaikkisen elämän. Me tiedämme, että meillä oli tuolla puolen ystäviä ja työtovereita. Tiedämme, että meitä koulutettiin ja valmennettiin ja opetettiin täydellisimmän opetusjärjestelmän mukaan, mitä koskaan on laadittu, ja että me Hänen iankaikkisia lakejaan noudattamalla kehitimme itsessämme loputtoman määrän erilaisia ja eriasteisia kykyjä.

Ja tässä tulee esille ennalta-asettamisen oppi. Kun me tulemme kuolevaisuuteen, me tuomme mukanamme lahjat, ominaisuudet ja kyvyt, joita olemme saaneet lakia noudattamalla edellisessä olemassaolossamme. Mozart sävelsi ja julkaisi sonaatteja jo kahdeksanvuotiaana, koska hän sai syntymälahjanaan musikaaliset kyvyt. Melkisedek tuli tähän maailmaan niin suurella uskolla ja hengellisellä voimalla varustettuna, että "ollessaan vasta lapsi hän pelkäsi Jumalaa ja sulki leijonain suut ja tukahdutti tulen voiman". (1 Moos. 14:26, Innoitettu raamatunkäännös) Toisaalta Kain, kuten Lusiferkin, oli valehtelija alusta asti, ja tässä elämässä hänelle sanottiin: "... sinun nimesi on oleva Kadotus; sillä sinäkin olit ennen kuin maailma oli." (KH Moos. 5:24)

Tämä siis on ennalta-asettamisen oppi; tämä on valitsemisen oppi. Tämä on syy, miksi Herra on valinnut itselleen maan päällä omaisuuskansan ja suosinut sitä, ja tästä syystä Hän sanoi: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.

Ja minä annan heille iankaikkisen elämän..." (Joh. 10:27-28)

Tieto näistä ihmeellisistä totuuksista antaa meille muita ihmisiä suuremman vastuun seurata Kristusta — ottaa päällemme Hänen ikeensä, pitää Hänen käskynsä, tehdä aina sellaista mikä on Hänelle otollista. Ja jos me rakastamme Häntä ja palvelemme Häntä, me otamme vaarin niiden apostolien ja profeettain sanoista, jotka Hän lähettää ilmoittamaan ja opettamaan sanaansa meidän keskuuteemme.

Maailman suuri tarve tänä päivänä ei ole se, että Herra lähettäisi profeetan ilmoittamaan Hänen mielensä ja tahtonsa. Hän on jo lähettänyt; meillä on profeetta; meitä johtamassa on monia miehiä, joilla on innoituksen henki. Suuri tarve tällä hetkellä on se, että ihmisillä olisi kuulevat korvat sanoille, joita lähtee niiden suusta, jotka kantavat profeetan viittaa.

Ylistetty olkoon Jumala siitä, että Israelissa on profeetta!

Anon Jumalalta, että me saisimme kuulevat korvat ja ottaisimme vaarin profeetan äänestä!

Kiitetty olkoon Jumala siitä, että

Hän on vuodattanut Henkensä meille, niin että me tunnemme suuren myöhempien aikojen työn totuuden ja jumalallisuuden, ja tämän iankaikkisesta totuudesta todistan Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Polut, joita Jeesus vaelsi

Thomas S. Monson

Rakkaat veljeni ja sisareni, sydämeni on tulvillaan. Te ja minä olemme tänä ikimuistoisena päivänä olleet osallisia Herran Jeesuksen Kristuksen Hengestä.

Tämä on Hänen kirkkonsa. Sillä on Hänen nimensä. Hänen profeettansa on nostanut meistä jokaisen tämän maailman kahleitten yläpuolelle ylhäisiin taivaisiin. Merkkinä alttiista sydämistämme olemme kohottaneet kätemme. Jumalan valtakunta jatkaa suoraa ja iankaikkista kulkuaan.

Eräänä kylmänä päivänä viime joulukuussa me kokoonnuimme tähän historialliseen tabernaakkeliin osoittamaan kunnioitustamme ja kiitostamme miehelle, jota rakastimme, kunnioitimme ja seurasimme: presidentti Harold B. Leelle. Profeetallisena sanoissaan, voimallisena johtotehtävässään, uskollisena palvelustyössään presidentti Lee innoitti meissä kaikissa halua pyrkiä täydellisyyteen. Hän neuvoi meitä: „Pitäkää Jumalan käskyt. Seuratkaa Herran tietä."

Päivää myöhemmin valittiin hänen seuraajansa, hyväksyttiin ja erotettiin pyhään kutsumukseensa pyhässä huoneessa Suolajärven temppelin ylemmissä kerroksissa. Väsymättömänä työssään, vaatimattomana tavoiltaan, innoittavana todistuksessaan presidentti Spencer W. Kimball kehotti meitä jatkamaan presidentti Leen viitoittamalla tiellä. Hän lausui samat mieliinpainuvat sanat: "Pitäkää Jumalan käskyt. Seuratkaa Herran tietä. Vaeltakaa Hänen jalanjäljissään."

Myöhemmin samana iltana satuin selailemaan matkaesitettä, joka oli saapunut kotiini useita päiviä aikaisemmin. Se oli painettu ihastuttavin värein ja kirjoitettu taidokkaasti. Lukijaa kehotettiin vierailemaan Norjan vuonoilla ja Sveitsin alpeilla, kaikki yhden pakettimatkan puitteissa. Toisessa tarjouksessa kutsuttiin lukijaa Beetlehemiin, Pyhään maahan, kristinuskon kehtoon. Mainoksen loppurivit sisälsivät yksinkertaisen, mutta kuitenkin vaikuttavan vetoomuksen: „Tule ja vaella siellä, missä Jeesus vaelsi."

Ajatukseni palasivat Jumalan profeettojen — presidentti Leen ja presidentti Kimballin — antamaan neuvoon: „Seuratkaa Herran tietä. Vaeltakaa Hänen jalanjäljissään." Muistelin erään runoilijan kirjoittamia rivejä:

Vaelsin tänään siellä missä Jeesus
vaelsi
muinaisina päivinä;
vaelsin jokaista polkua, jonka Hän
tunsi,
kunnioittavin askelin, hitaasti.
Nuo pienet kujat eivät ole
muuttuneet —
suloinen rauha täyttää ilman.
Vaelsin tänään siellä missä Jeesus
vaelsi,
ja tunsin Hänen olevan siellä.

Polkuni johti läpi Beetlehemin,
oi, niitä suloisia muistoja,
Galilean vähäisiä kukkuloita,
jotka saivat tuntea Hänen lapsenjalkainsa askeleet.
Öljymäki, pyhät näkymät,
jotka Jeesus ennen tunsi.

Näin mahtavan Jordanin virtaavan
kuten silloin muinoin.

Polvistuin tänään missä Jeesus
polvistui,
missä Hän rukoili yksinään
Getsemanen puutarhassa —
sydämeni oli vailla pelkoa!
Nostin raskaan taakkani,
ja Hän rinnallani
nousin ylös Golgatan kukkulalle,
missä Hän kuoli ristillä!
Vaelsin tänään siellä missä Jeesus
vaelsi
ja tunsin Hänet lähelläni!

— DANIEL S. TWOHIG

Meidän ei tarvitse käydä Pyhässä maassa tunteaksemme Hänet lähellämme. Meidän ei tarvitse kulkea Galilean rannoilla tai Juudean kukkuloilla vaeltaaksemme siellä, missä Jeesus vaelsi.

Me kaikki voimme aivan todellisessa mielessä vaeltaa siellä, missä Jeesus vaelsi, kun me Hänen sanansa huulillamme, Hänen Henkensä sydämessämme ja Hänen opetuksensa elämässämme matkaamme kuolevaisuudessa.

Toivon, että me vaeltaisimme kuten Hän vaelsi — luottaen tulevaisuuteen, pysyvinä uskossa Hänen Isäänsä sekä tuntien aitoa rakkautta toisia kohtaan.

Jeesus vaelsi *pettymysten polkua*.

Osaammeko antaa arvon Hänen valitukselleen Pyhän kaupungin tähden? „Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tyksi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." (Luuk. 13:34)

Jeesus vaelsi *kiusauksen polkua*.

Kooten suurimman voimansa, houkuttelevimman viisastelunsa tuo paha kiusasi Häntä, joka oli paastonnut neljäkymmentä vuorokautta ja oli nälkäinen. Silloin kiusaaja sanoi: „Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." Ja vastaus kuului: „Ei ihminen elä ainoastaan leivästä..." Ja vielä: „Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas; sillä kirjoitettu on: ‚Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta'." Vastaus: „Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi." Vielä kerran: „... kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston ... Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua." Mestari vastasi: „Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: ‚Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman'." (Matt. 4:3-4, 6-10)

Jeesus vaelsi *kärsimyksen polkua*.

Ajatelkaa Getsemanen ahdistusta: „Isä, jos sinä tahdot, niin ota pois minulta tämä malja; älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun..." „Ja kun hän oli suuressa tuskassa, rukoili hän yhä hartaammin. Ja hänen hikensä oli niinkuin veripisarat, jotka putosivat maahan." (Luuk. 22:42-44)

Ja kuka keskuudessamme voi unohtaa ristin julmuuden. Hänen sanansa: „Minun on jano ... Se on täytetty." (Joh. 19:28, 30)

Jokainen meistä tulee kyllä vaeltamaan pettymyksen polkua, ehkä siksi, että olemme menettäneet jonkin tilaisuuden, jättäneet käyttämättä jonkin kykymme tai laiminlyöneet opettaa jotakuta rakkaistamme. Myös kiusauksen polku tulee olemaan meidän jokaisen kuljettavana. „Ja on välttämätöntä, että perkele viettelisi ihmislapsia; muuten heillä ei voisi olla vapaata tahtoa..." (LK 29:39)
Samaten meidän on kuljettava kärsimyksen polkua. Emme voi matkata höyhenpatjalla taivaaseen. Maailman Vapahtaja nousi sinne suuren tuskan ja kärsimyksen jälkeen. Palvelijoina emme voi odottaa enempää. Ennen pääsiäisen voittoa on oltava ristin murhenäytelmä.

Vaeltaessamme näitä polkuja, jotka tuovat katkeraa murhetta, voimme olla myös niillä poluilla, jotka antavat iankaikkisen ilon.

Jeesuksen tavoin voimme vaeltaa *kuuliaisuuden polkua*.

Se ei ole helppo. „Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden." (Hebr. 5:8) Olkoon tunnussananamme Samuelin meille jättämä perintö: „Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva." (1 Sam. 15:22) Muistakaamme, että tottelemattomuuden lopullisena seurauksena on vankeus ja kuolema, kun taas kuuliaisuuden palkkana on vapaus ja iankaikkinen elämä.

Kuten Jeesuskin, me voimme vaeltaa *palvelustyön polkua*.

Jeesuksen elämä, Hänen palvellessaan ihmisten keskuudessa, on kuin hyvyyden hehkuva majakanvalo. Hän antoi voimaa rampojen jäseniin, näön sokeille silmille, kuulon kuuroille korville, elämän kuolleelle ruumiille.

Hänen vertauksiinsa sisältyy voimakas saarna. Esimerkillään laupiaasta samarialaisesta Hän opetti: „... rakasta ... lähimmäistäsi ..." (Luuk. 10:27) Osoittamalla ystävällisyyttä aviorikoksesta tavatulle naiselle Hän opetti myötätuntoista ymmärtämystä. Vertauksessaan leivisköistä Hän opetti meitä jokaista kehittämään itseämme ja pyrkimään täydellisyyttä kohti. Hän saattoi hyvinkin valmistaa meitä kulkuumme Hänen teitään pitkin. Miksi muutoin Hän olisi neuvonut: „Mene ja tee sinä samoin." (Luuk. 10:37)

Lopuksi, Hän vaelsi *rukouksen polkua*.

Kolme suurta opetusta kolmesta ajattomasta rukouksesta. Ensimmäinen Hänen palvelustyönsä ajalta: „... Kun rukoilette, sanokaa: Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi..." (Luuk. 11:2)

Toinen Getsemanesta: „... älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun." (Luuk. 22:42)

Kolmas ristiltä: „Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." (Luuk. 23:34)

Juuri vaeltamalla rukouksen polkua me olemme yhteydessä Isään ja voimme päästä osallisiksi Hänen voimastaan.

Tuleeko meillä olla uskoa, jopa halu vaeltaa näitä polkuja, joita Jeesus vaelsi? Jumalan profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja on tänään kehottanut meitä siihen. Meidän ei tarvitse tehdä muuta kuin seurata profeettaa, sillä hän kulkee Jeesuksen viitoittamaa polkua.

Ensi tutustumiseni tämän profeettajohtajan kanssa tapahtui 24 vuotta sitten, jolloin palvelin nuorena piispana täällä Salt Lake Cityssä. Vastatessani puhelimeen eräänä aamuna minulle sanottiin: „Tämä on vanhin Spencer W. Kimball. Pyytäisin sinulta palvelusta. Teidän seurakuntanne alueella, piilossa Fifth South Streetillä sijaitsevan suuren rakennuksen takana, on pieni asuntovaunu. Siinä asuu leski Margaret Bird, navajointiaani. Hänellä on tunne, ettei häntä haluta mukaan, ettei häntä tarvita, että hän on eksyksissä. Voisitteko sinä ja Apuyhdistyksen johtokunta etsiä hänet esiin, ojentaa hänelle veljen käden ja aivan erityisesti toivottaa hänet tervetulleeksi?" Me teimme näin.

Tapahtui ihme. Margaret Bird puhkesi kukkaan uudesti löytämässään elämänpiirissä. Epätoivo katosi. Leskeä oli käyty katsomassa hänen ahdistuksessaan. Kadonnut lammas oli löydetty. Jokainen, joka oli osallisena tässä yksinkertaisessa tarinassa, oli sen päättyessä parempi ihminen.

Todellisuudessa oli se oikea paimen huolestunut apostoli, joka — jättäen ne palvelustehtäväänsä kuuluvat yhdeksänkymmentä yhdeksän — lähti etsimään kallisarvoista sielua, joka oli kadonnut. Spencer W. Kimball oli vaeltanut polkua, jota Jeesus vaelsi. Hän toimi silloin näin. Tänään hän toimii samalla tavalla.

Kun te ja minä vaellamme polkua, jota Jeesus vaelsi, kuunnelkaamme Hänen askeliensa ääntä. Tarttukaamme Puusepän käteen. Silloin tulemme tuntemaan Hänet. Hän saattaa tulla luoksemme tuntemattomana, nimettömänä, kuten Hän muinoin tuli

järven rannalla noiden miesten tykö, eivätkä he tunteneet Häntä. Hän lausuu meille samat sanat: „. . . Seuraa sinä minua" (Joh. 21:22), ja määrää meidät tekemään työtä, joka Hänellä on suoritettavana meidän aikaamme varten. Hän käskee, ja niille, jotka ovat Hänelle kuuliaisia, olivatpa he sitten viisaita tai yksinkertaisia, Hän on ilmoittava itsensä siinä uurastuksessa, niissä ristiriidoissa, niissä kärsimyksissä, joita he tulevat kokemaan Hänen yhteydessään; ja he tulevat oman kokemuksensa kautta tietämään, kuka Hän on.

Me havaitsemme, että Hän on enemmän kuin Beetlehemin Lapsi, enemmän kuin puusepän Poika, enemmän kuin suurin koskaan elänyt opettaja. Me tulemme tuntemaan Hänet Jumalan Poikana. Hän ei koskaan muotoillut patsasta, ei maalannut taulua, ei kirjoittanut runoa eikä johtanut sotajoukkoa. Hän ei koskaan kantanut kruunua, pidellyt hallitsijanvaltikkaa tai heittänyt harteilleen kuninkaallista viittaa. Hänen anteeksiantonsa oli ääretön, Hänen kärsivällisyytensä loputon, Hänen rohkeutensa rajaton. Jeesus muutti ihmisiä. Hän muutti heidän tapojaan, käsityksiään, pyrkimyksiään. Hän muutti heidän mielenlaatunsa, heidän asenteensa, heidän luonteensa. Hän muutti ihmisten sydämet.

Mieleen nousee kalastaja, jota sanottiin Simoniksi, teidän ja minun paremmin Pietarina tuntema, pääapostoli. Epäilevä, heikkouskoinen, kiivas Pietari oli muistava yön, jona Jeesus vietiin ylimmäisen papin eteen. Paikalla oli pappeja, joiden ahneutta ja itsekkyyttä Mestari oli moittinut, vanhimpia, joiden ulkokultaisuuden Hän oli paljastanut, kirjanoppineita, joiden tietämättömyyden Hän oli tuonut julki. Ja vielä olivat paikalla saddukeukset, joita pidettiin mitä julmimpina ja vaarallisimpina vastustajina. Tämä oli yö, jolloin muutamat väkijoukosta „rupesivat sylkemään häntä [Vapahtajaa] ja peittivät hänen kasvonsa ja löivät häntä nyrkillä . . . Oikeudenpalvelijatkin löivät häntä poskelle." (Mark. 14:65)

Missä oli Pietari, joka oli luvannut kuolla Hänen kanssaan ja olla Häntä koskaan kieltämättä? Pyhä kirja ilmoittaa: „Ja Pietari seurasi häntä taampana ylimmäisen papin palatsin esipihaan asti ja istui palvelijain joukkoon ja lämmitteli tulen ääressä." (Mark. 14:54) Tämä oli yö, jona Pietari Mestarin ennustuksen täyttäen todellakin kielsi Hänet kolme kertaa. Mestari, joka oli tyrkittävänä, ivattavana ja lyöntien kohteena, ahdistavan nöyryytettynä, vaikenemisessaan majesteetillisena, kääntyi ja katsoi Pietariin.

Eräs kronikoitsija on kuvannut muutosta: „Se riitti. Pietari ei enää pelännyt vaaraa, ei pelännyt enää kuolemaa. Hän syöksyi yöhön kohdatakseen aamunkoiton. Tämä murtunut katumuksentekijä seisoi oman omantuntonsa tuomittavana, ja sillä paikalla Jumalan mielen mukainen murhe tuomitsi hänen entisen elämänsä, hänen entisen häpeänsä, hänen entisen heikkoutensa, hänen entisen minänsä kuolemaan, mistä oli seurauksena uuden ja jalomman minän syntyminen." (Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, Portland, Oregon: Farrar Publications. 1964, s. 604)

Oli myös Saulus tarsolainen, oppinut, joka oli perillä rabbien kirjoituksista, joita tietyt nykyajan oppineet pitävät suurina aarteina. Jostakin syystä nämä kirjoitukset eivät täyttäneet Paavalin tarvetta, ja hän huusi toistuvasti: „Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" (Room. 7:24) Ja sitten eräänä päivänä hän kohtasi Jeesuksen, ja katso, kaikki tuli uudeksi. Siitä päivästä kuolemaansa asti Paavali kehotti ihmisiä: „. . . teidän tulee panna pois vanha ihmisenne . . . ja pukea päällenne uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen." (Ef. 4:22, 24)

Ajan kuluminen ei ole muuttanut Lunastajan kykyä muuttaa ihmisten elämä. Niin kuin Hän sanoi kuolleelle Lasarukselle, samoin hän sanoo teille ja minulle: „. . . tule ulos." (Joh. 11:43) Tule ulos epäilyksen epätoivosta. Tule ulos synnin murheesta. Tule ulos epäuskon kuolemasta. Tule ulos uuteen elämään. Tule ulos.

Kun tulemme ja suuntaamme askeleemme pitkin polkuja, joita Jeesus vaelsi, muistakaamme Jeesuksen todistusta: „Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan . . . minä olen maailman valkeus ja elämä . . ." (3 Ne. 11:10-11) „Minä olen ensimmäinen ja viimeinen; minä olen se, joka elää; minä olen se, joka teurastettiin; minä olen teidän puolustajanne Isän tykönä." (LK 110:4)

Hänen todistukseensa lisään oman todistukseni: Hän elää. Tänä päivänä on hyväksytty virkaan Hänen profeettansa, presidentti Spencer W. Kimball. Todistan tästä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut

Boyd K. Packer

Rakkaan presidentti Romneyn sanat ovat olleet minulle, ja olen varma myös teille, innoituksena hänen aukaistessaan tänä aamuna silmämme ilmoituksille, jotka koskivat Pyhää Henkeä.

Eläessäni epävarmassa maailmassa kiitän Jumalaa jatkuvasta ilmoitusten virrasta, jotka Hän antaa kirkolle. Tässä konferenssissa me olemme hyväksyneet uuden profeetan, näkijän ja ilmoituksensaajan. Olen kiitollinen siitä, että meillä on profeetta, jolla on valtuus ottaa vastaan ilmoituksia Jumalalta.

Olen myös kiitollinen siitä, ettei ilmoitus rajoitu vain profeettaan. Myös johtavat auktoriteetit saavat ilmoituksia. Ja eri puolilta maailmaa tiedottavat paikalliset johtajat alinomaa johdatuksesta, jota he saavat, kun heidän on tehtävä päätöksiä tai kun he tarvitsevat lisää valoa ja tietoa.

Myös isät ja äidit voivat saada innoitusta, joka on tosiasiallisesti ilmoitus, perheensä avuksi saman voiman välityksellä, josta veli Romney on puhunut. Ja tietysti me kaikki, jos vain elämme sen arvoisina, voimme saada hengellistä apua omaksi johdatukseksemme.

Menneet profeetat ovat merkinneet muistiin saamiaan ilmoituksia. Ja yhdessä sen pyhän historian kanssa, joka liittyy niiden saamiseen, ne muodostavat pyhän kirjoituksen.

Raamattu on tietenkin tästä tunnetuin esimerkki. Kirkossa me teemme jotakin sellaista, mitä hyvin harvat nykyään enää tekevät. Me luemme Raamattua.

Ja meitä on siunattu muilla pyhillä kirjoituksilla, jotka ovat myös ilmoituskirjoja: Mormonin Kirjalla, Opin ja Liittojen Kirjalla ja Kallisarvoisella Helmellä.

Kun me ilmoitamme, että meillä on Raamatun ohella muitakin pyhiä kirjoituksia, meiltä tietenkin kysytään: "Mistä te sitten saitte nämä ilmoitukset? Mistä nämä kirjat ovat peräisin?"

Vastauksena näihin kysymyksiin me puhumme suoraan siitä, miten muinaisten profeettain kirjoittamat aikakirjat käännettiin uurimia ja tummimia käyttämällä; me puhumme näyistä; me puhumme Jumalan luota tulleiden enkelisanansaattajien käynneistä; ja me puhumme empimättä Herran itsensä kanssa tapahtuneesta kanssakäymisestä.

Monet pitävät näitä selityksiä kummallisina tarinoina ja epäröivät edes näennäisesti suhtautua niihin vakavasti. He hylkäävät ajatuksen, että ilmoituksia, jotka olivat jokapäiväisiä tapahtumia Raamatun aikoihin, saataisiin tänä aikana.

Meillä on joka tapauksessa nämä kirjoitukset. Olemme saaneet ne jostakin. Me sanomme: "Selatkaa niitä, lukekaa niitä, kokeilkaa niitä. Katsokaa itse." Ikävä kyllä useimmat ovat haluttomia edes tutkimaan niitä.

He tuovat mieleeni henkilöt vertauksessa, jonka tohtori Hugh Nibley kirjoitti muutamia vuosia sitten. Ja haluankin lukea osan tätä vertausta:

"Kerran, kauan sitten eräs nuorukainen väitti löytäneensä suuren timantin pellostaan kyntämässä ollessaan. Hän asetti kiven näytteille, niin että ihmiset saivat maksutta käydä sitä katsomassa, ja he kaikki toivat julki oman kantansa. Paikalle tuli psykologi, joka erinäisiin kuuluisiin tutkimuksiin viitaten sanoi, että nuorukaisella oli harhakuvitelmia. Eräs historioitsija osoitti, että myös muut ihmiset ovat väittäneet löytäneensä pelloista timantteja, mutta ovat erehtyneet. Eräs geologi osoitti, ettei kyseisellä alueella ollut timantteja, vaan vain kvartsia. Kvartsi oli saanut nuorukaisen erehtymään. Kun geologia pyydettiin tutkimaan kiveä lähemmin, hän kieltäytyi hymyillen väsyneesti ja suvaitsevasti, pudistaen ystävällisesti päätään. Eräs englannin kielen professori osoitti, että kuvaillessaan kiveään nuorukainen käytti aivan samoja ilmaisuja kuin muut olivat käyttäneet hiomattomia timantteja kuvaillessaan. Siksi hän yksinkertaisesti vain käytti oman aikansa puhetapaa. Eräs sosiologi osoitti, että vain kolme 177:stä neljän suuren kaupungin kukkakaupan myyjästä uskoi kiven aidoksi. Eräs pappismies kirjoitti kirjan osoittaakseen, ettei kiveä ollut löytänyt tuo nuorukainen, vaan joku muu.

Viimein eräs köyhä jalokivikauppias... huomautti, että koska kivi edelleenkin oli saatavissa tutkittavaksi, vastauksella kysymykseen siitä, oliko se timantti tai ei, ei ollut ehdottomasti mitään tekemistä sen kanssa, kuka sen oli löytänyt, oliko löytäjä rehellinen tai tervejärkinen, kuka uskoi löytäjää, pystyikö hän erottamaan timantin kivestä, oliko timantteja koskaan löydetty pellosta, tai olivatko ihmiset koskaan erehtyneet luulemaan kvartsia tai lasia timantiksi, vaan vastaus oli saatavissa yksinkertaisesti ja yksinomaan siten, että kivelle tehtäisiin tietyt, tunnetut kokeet, jotka osoittaisivat, onko se timantti. Paikalle kutsuttiin timantintuntijoita. Jotkut heistä väittivät kiveä aidoksi. Toiset vitsailivat siitä hermostuneesti ja selittivät, etteivät he oikein voineet asettaa uhanalaiseksi arvovaltaansa ja mainettaan osoittamalla suhtautuvansa siihen kovin vakavasti. Salatakseen näin luomansa huonon vaikutelman joku esitti teorian, että kivi todellisuudessa olikin synteettinen timantti, tosin hyvin taitavasti valmistettu, mutta väärennös joka

tapauksessa. Tähän on esitettävissä vastaväite, että synteettinen timantti maalaispojan valmistamana olisi ollut vieläkin suurempi uroteko kuin oikean timantin löytäminen." (*Lehi in the Desert and the World of the Jaredites* [Bookcraft, 1952], s. 136-137)

Tosiasiaksi jää, että nämä pyhät kirjat ovat meillä. Me saimme ne — toistan — jostakin.

Vuosien kuluessa on kuultu monia selityksiä ja teorioita siitä, mistä ne ovat tulleet. Nämä teoriat, joiden esittäjinä on suurimmaksi osaksi ollut ihmisiä, jotka eivät ole edes lukeneet noita kirjoja, keskittyvät yleensä ajatukseen, että Joseph Smith kirjoitti ne, että ne ovat Joseph Smithin omaa käsialaa. Siksi syy on hänen.

Tässä annetaan kuitenkin aivan liian suuri ansio hänelle ja hänestä tehdään aivan liian tärkeä henkilö. Tätä en voi hyväksyä, sillä tällöin hänestä tulisi aivan verraton nero. En usko, että hän oli mikään nero. Otaksuma, että hän kirjoitti ne ilman apua ja ilman Hengen johdatusta, on nurinkurinen.

Totuus on yksinkertaisesti se, että hän oli Jumalan profeetta — ei enempää eikä hiukkastakaan vähempää!

Pyhät kirjoitukset eivät olleet niinkään lähtöisin Joseph Smithistä kuin Jumalalta. Joseph oli kanava, jonka kautta ilmoitukset annettiin. Muuten hän oli tavallinen mies, kuten profeetat menneinä aikoina ja meidän päivänämme.

Jotkut ovat väittäneet, että nämä ilmoituksia sisältävät kirjat ovat vääriä, ja todistukseksi he esittävät muutoksia, joita näiden kirjoitusten teksteihin on tehty sen jälkeen kun ne alunperin julkaistiin. He luettelevat näitä muutoksia, joista on moniakin esimerkkejä, ikään kuin he itse toisivat julki jonkin paljastuksen. Ikään kuin he olisivat ainoat, jotka tiesivät niistä.

Tietenkin on tehty muutoksia ja korjauksia. Kuka tahansa, joka on harjoittanut edes rajoitetussa määrin tutkimustyötä, tietää sen. Oikealla tavalla nähtyinä näistä korjauksista tulee todisteita näiden kirjojen hyväksi, ei niitä vastaan.

Profeetta Joseph Smith oli koulua-käymätön maalaispoika. Kun luemme joitakin alkuperäisiä kirjeitä hänen nuoruusajaltaan, huomaamme hänen olleen jokseenkin hiomaton tavaamisessa ja kieliopissa ja ilmaisussaan.

Sitä, että ilmoitukset tulivat hänen kauttaan edes jossakin määrin hiotussa kirjallisessa muodossa, ei voi sanoa vähemmäksi kuin ihmeeksi. Se, että jotakin on vielä kehiteltävä, vahvistaa arvonantoani niitä kohtaan.

Lisään nyt painokkaasti, että nuo muutokset ovat olleet pohjimmiltaan vähäisiä parannuksia kieliopilliseen muotoon, ilmaisuun ja välimerkkien käyttöön sekä selvennyksiä. Mitään perustavaa laatua olevaa ei ole muutettu.

Miksi niistä ei puhuta puhujakorokkeen takaa? Yksinkertaisesti siitä syystä, että ne ovat muuhun verrattuna niin merkityksettömiä ja niin huomaamattomia, etteivät ne kirjaimellisesti ole puhumisen arvoisia. Eihän niillä loppujen lopuksi ole mitään tekemistä sen kanssa, ovatko kirjat tosia.

Koottuaan muutamia ilmoituksista muinainen profeetta Moroni sanoi: "... jos niissä on virheitä, ne ovat ihmisen tekemiä virheitä. Mutta katso, me emme tiedä yhtäkään virhettä; Jumala kuitenkin tietää kaiken; varokoon siis se, joka tuomitsee, ettei saattaisi itseään alttiiksi helvetin tulelle." (Morm. 8:17) "Ja se, joka saa tämän aikakirjan, eikä tuomitse sitä niiden vajavaisuuksien tähden, mitä siinä on, saa tietää suurempia asioita kuin minä..." (Morm. 8:12. "Minä" p.o. "nämä" — suom. huom.)

Ihminen voi ottaa kiven ja määritelläkseen tarkkaan, mikä se on, tehdä sille erilaisia kokeita saadakseen selville, onko se liuske- vai hiekkakivi. Nämä kokeet tehtyään hän voi tehdä tutkimuksestaan seuraavan johtopäätöksen: "En havainnut sen olevan timantti."

Vaikka hänen päättelynsä on oikea, sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, onko kivi timantti vai ei. Eikä sitä koskaan saadakaan selville väärää kaavaa käyttämällä. Voidaan tehdä tuhansia kokeita ja päätyä samaan tulokseen.

Sen jälkeen, ja vasta sen jälkeen kun hän soveltaa kiveen oikeaa kaavaa, hän voi saada varmuuden. Siihen asti hänen päätelmänsä "en havainnut sen olevan timantti" on jokseenkin hyödytöntä tietoa.

Vuosien kuluessa on ollut loputon joukko niitä, jotka ovat halunneet tutkia näitä ilmoituksia käyttämällä apunaan kaikkia muita kaavoja paitsi sitä oikeata. Kaikista tulee todiste siitä, kuten Paavali sanoi, että "... luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti". (1 Kor. 2:14)

Nämä pyhien kirjoitusten timantit, jollaisina olemme niitä kuvailleet, tulevat kestämään kokeen. Yhtä varmasti kuin voimme päätellä, onko jokin timantiksi väitetty aito alistamalla sen tunnettuihin kokeisiin, jotka osoittavat onko se timantti, pyhät kirjoitukset voidaan alistaa tunnettuihin, pyhät kirjoitukset paljastaviin kokeisiin.

On olemassa hyvin tarkka kaava. Sitä käyttääkseen ihmisen on siirryttävä arvostelusta hengelliseen etsintään.

On niitä, jotka ovat kevyesti tai jopa teeskennellen pyrkineet kokeilemaan pyhiä kirjoituksia ja ovat päätyneet siihen, etteivät ole saaneet mitään, mikä onkin juuri sitä mitä he ovat ansainneet ja ansaitsevat. Jos luulette, että on mahdollista tutkia asiaa kevyesti, joutavasta uteliaisuudesta tai edes hyvässä tarkoituksessa, mutta vain tilapäisesti tutkimalla, olette väärässä. Kokeileminen ei myöskään ole mahdollista yli-innokkaalle tai fanaatikolle.

Vasta sitten, kun ihminen on kaikessa hiljaisuudessa omistanut vilpittömästi ja nöyrästi tähän koko elämänsä ajan, hän voi varmasti tietää. Moniin totuuden tekijöistä voidaan päästä käsiksi vasta koko

elämän kestäneen valmistautumisen jälkeen.
Todistus niistä voi kuitenkin tulla hyvin nopeasti. Älkää vähätelkö mahdollisuutta, että monilla nöyrillä, nuorilla ja vanhoilla, on sellainen todistus. Monilla on todistus, joka on ylempänä tietoa, joka on saavutettavissa akateemisilla ja tieteen aloilla. Kun joku nöyrä ihminen todistaa hengellisen etsimisen ja vanhurskaan elämän pohjalta, olkaa varovaisia, ennen kuin hylkäätte hänen todistuksensa siitä syystä, että hän on muulla tavoin oppimaton.
Moni akateeminen jättiläinen on samalla kertaa hengellisessä mielessä kääpiö, ja jos on, hän yleensä on myös moraalisesti heikko. Tällaisesta ihmisestä voi helposti tulla itse itsensä nimittänyt jäsen purkujoukkoon, joka on päättänyt tuhota Jumalan työt.
Varokaa sellaisen todistusta, joka on hillitön tai epäkunnioittava tai moraaliton, joka repii, mutta jolla ei ole mitään sijalle asetettavana.
Profeetta Nefi sanoi: "... sen tähden syylliset pitävät totuutta ankarana, sillä se viiltää heidän sisintään." (1 Ne. 16:2)
Tämä muinainen profeetta sanoi, ettei hän ollut "voimallinen kirjoituksessa, niin kuin olen puheessa; sillä kun ihminen puhuu Pyhän Hengen voimalla, kuljettaa Pyhän Hengen voima hänen sanansa ihmislasten sydämiin.
Mutta katso, on monia, jotka paaduttavat sydämensä Pyhää Henkeä vastaan, niin ettei sillä ole mitään sijaa heissä; sen tähden he hylkäävät paljon sellaista, mitä on kirjoitettu, ja pitävät sitä arvottomana." (2 Ne. 33:1-2)
Hän sanoi edelleen, että hänen kirjoitustensa tarkoituksena oli kehottaa ihmisiä tekemään hyvää, "ja ne puhuvat Jeesuksesta ja kehoittavat heitä uskomaan häneen ja kestämään loppuun saakka, mikä on iankaikkinen elämä.
Ja ne puhuvat jyrkästi syntiä vastaan, selkeän totuuden mukaisesti; sen tähden ei yksikään ihminen voi vihastua minun kirjoittamistani sanoista, ellei hän ole perkeleen hengestä." (2 Ne. 33:4-5)
Uudessa Testamentissa on huomiomme arvoinen varoitus. Sanhedrin vangitsi Pietarin ja muut apostolit. Enkeli vapautti heidät, mutta he tulivat toisen kerran tuon neuvoston eteen. He todistivat, että "... me olemme kaiken tämän todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on antanut niille, jotka häntä tottelevat". (Ap. t. 5:32)
Sanhedrinin jäsenistä muutamat halusivat tappaa apostolit, mutta Gamaliel, lainopettaja, sanoi viisaasti: "Israelin miehet, kavahtakaa, mitä aiotte tehdä näille miehille." (Ap. t. 5:34-35) Sitten hän mainitsi pari esimerkkiä saarnaajista, jotka hukkuivat, "ja kaikki, jotka olivat suostuneet häneen, hajotettiin.
... pysykää erillänne näistä miehistä ja antakaa heidän olla", Gamaliel varoitti, "sillä jos tämä hanke eli tämä teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukeaa;
mutta jos se on Jumalasta, niin te ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaa vastaan." (Ap. t. 5:37-39)
Ilmoitus on jatkuvasti kirkossa, ja profeetta saa sitä kirkkoa varten, vaarnanjohtaja vaarnaansa varten, lähetysjohtaja lähetyskenttäänsä ja pappeusjohtaja koorumiaan varten, piispa seurakuntaansa varten isä perhettään varten yksityinen ihminen itseään varten.
On saatu paljon ilmoituksia, ja niistä on todistuksena Herran työn eteenpäin meneminen. Ehkäpä jonakin päivänä julkaistaan muita ilmoituksia, joita on saatu ja jotka on merkitty muistiin, ja me odotamme, että "... Hän on vielä ilmoittava monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita". (9. uskonkappale)
Lopetan Opin ja Liittojen Kirjasta lainatulla jakeella, johon sisältyy kaava ja lupaus:
"Totisesti, näin sanoo Herra: On tapahtuva, että jokainen sielu, joka hylkää syntinsä ja tulee minun tyköni ja huutaa avuksi minun nimeäni ja kuulee minun ääntäni sekä pitää minun käskyni, on näkevä minun kasvoni ja tietävä, että minä olen." (LK 93:1)
En kehota ketään tulemaan merkkien tavoittelijaksi, vaan valmistamaan itselleen mielen ja sydämen ja ruumiin, jotka ovat puhtaat.
"Pyhittäkää siis itsenne", Herra on sanonut, "että mielenne olisi kiinnitettynä vain Jumalaan, ja päivät tulevat, jolloin te saatte nähdä hänet, sillä hän on paljastava kasvonsa teille, ja se on tapahtuva hänen omana aikanansa, ja hänen omalla tavallansa ja hänen oman tahtonsa mukaan." (LK 88:68)
Todistan, että ilmoitukset ovat todet. Olen kokeillut niitä. Edessämme tässä konferenssissa istuvat kirkon johtavat auktoriteetit, viisitoista miestä heidän keskuudestaan kutsuttuina ja asetettuina apostoleiksi, Herran Jeesuksen Kristuksen erityisiksi todistajiksi. Todistan, että Hän elää. Minulla on siitä todistus, ja todistan, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on voima pelastukseksi ja että jokainen meistä voi etsimällä saada tietää, että nämä timantit ovat aitoja, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Lujittakaa uskon kilpeänne

L. Tom Perry

Kiitos, presidentti. Tässä yleiskonferenssissa minun on vaikeata hillitä tunteitani. Kirkon jäsenet ovat juuri hyväksyneet minut tehtävään, joka on musertava. Toivon, että on lupa puhua tällaisessa tilanteessa hiukan henkilökohtaisista asioista.

Kasvoin kodissa, jossa lapsia opetettiin rakastamaan ja kunnioittamaan suuresti kirkon johtavia auktoriteetteja. Muistan, että kun Alkeisyhdistyksen loppututkintovaatimuksena opettelin kahdentoista neuvoston jäsenten nimiä, isäni opetti minulle kärsivällisesti ja aikaa säästämättä heidän jokaisen elämästä ja auttoi minua vaadittavassa ulkomuistista opettelemisessa.

Voitte milloin tahansa tänäkin päivänä pyytää minua luettelemaan noiden suurenmoisten miesten nimet aina Rudger Clawsonista Charles A. Callisiin; ja pystyn luettelemaan ne nopeasti ja muistan tapauksia heidän elämästään.

Kun ajattelin tätä tehtävää, mieleeni tuli, että entäpä jos jollakin kirkon isällä olisi halua käyttää perheillassa vähän aikaa kertomalla nykyisistä kahdentoista jäsenistä. Ajatus hätkähdytti minua. Mitä kerrottavaa minusta olisi?

Ajatellessani ja tutkistellessani käsitin, että elämässäni on eräänlainen johtoaihe, joka kannattaa toistaa ja josta mielestäni olisi hyötyä kodeissanne oleville nuorille lapsille. Se on tämä: Hän kasvoi kodissa, missä hänen vanhempansa rakastivat ja arvostivat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. He ymmärsivät Paavalin kehotuksen Efeson pyhille hänen kirjoittaessaan: „Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.

Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet.

Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska,

ja kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumille.

Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet." (Ef. 6:10-11, 14-16)

Kodissamme meidät puettiin joka aamu, ei vain lakkeihin ja sadetakkeihin ja saappaisiin, jotka suojasivat meitä ulkona raivoavalta myrskyltä, vaan vieläkin huolellisemmin vanhempamme pukivat meidät joka päivä Jumalan sota-asuun. Kun polvistuimme perherukoukseen ja kuuntelimme, kun isämme, pappeuden haltija, vuodatti sydämensä Herralle pyytäen perheelleen suojelusta pahan palavia nuolia vastaan, uskon kilpemme vahvistui uudella kerroksella. Sillä aikaa kun meidän kilpeämme lujitettiin, heidän kilpensä oli aina apuna, sillä vanhemmillamme oli aikaa meille, ja me tiesimme sen.

Kuinka turvallista olikaan vaeltaa elämän matkalla tietäen, että ensi hetkistämme lähtien maan päällä rakastavat vanhempamme rakensivat meitä varten huolellisesti uskon kilpeä.

Haluan kertoa vain pienen esimerkin siitä, miten tällainen kilpi vaikutti. Eräänä päivänä ryhmä merijalkaväen sotilaita, tovereitani, esitti minulle houkuttelevan ehdotuksen ollessamme lähdössä iltalomalle. Vasta sitten, kun olimme jo matkalla, havaitsin, ettei seura ollut minulle parasta mahdollista. Sain silloin selville syyn, miksi he olivat kutsuneet minut mukaan. Syy oli se, että he tiesivät periaatteistani. He tiesivät, että kun olisi aika palata tukikohtaan, minä pystyisin tuomaan heidät, koska olisin selvänä.

Olimme Los Angelesissa raitiovaunussa, menossa kohti tanssipaikkaa. Miehet olivat jo alkaneet naukkailla, ja olin valmis eroamaan heidän seurastaan. Juuri siinä paikassa suojeleva kilpi alkoi vaikuttaa, ja tiesin vanhempieni rukoilleen hyvinvointini puolesta. Raitiovaunu pysähtyi, ja uusia matkustajia nousi siihen. Tulijat erottivat minut tovereistani, ja heidän mukanaan siirryin vaunun takaosaan. Siellä tapasin ryhmän nuoria, joista osa seisoi ja osa istui. Heti nähtyään minut joukossaan yksi heistä alkoi puhua sanoen: „Hei, meripoika! Me olemme mormoneita. Mitä sinä tiedät kirkostamme?"

Vastasin: „Paljon", ja laskeuduin raitiovaunusta yhdessä heidän kanssaan ja menin seurakunnan juhliin.

Näette, että minulla oli uskon kilpi. Se suojeli minua pahan palavilta nuolilta, jotta olisin aikanaan elämässäni kelvollinen viemään Herran temppeliin enkelin, tullaksemme sen alttarin äärellä sinetöidyiksi yhteen ajaksi ja kaikeksi iankaikkisuudeksi.

Tiedän henkilökohtaisesta kokemuksesta, miten arvokasta on omistaa jalot vanhemmat, jotka rakentavat lastensa ympärille suojelevan kilven uskosta Herraamme ja Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen. Todistan teille, että se tehoaa. Eikö kaikille Jumalan lapsille pitäisi elämässään antaa tuo mahdollisuus: aloittaa joka päivä siten, että heidän isänsä siunaa heidän kotinsa ja antaa heille tuon suojelevan uskon kilven, kun he lähtevät kotoa kukin omiin toimiinsa.

Presidentti Kimball, otan näin julkisesti vastaan välittämäsi kutsun palvella Herraa. Tiedän sinun kutsusi olevan Jumalasta. Tiedän, että sinussa on sama ominaisuus, jonka muinainen Egyptin faarao pani merkille Joosefissa julistaessaan palvelijoilleen, että Joosefissa oli „Jumalan henki". (1 Moos. 41:38)

Toivon ja rukoilen, että jollakin tavoin kykenisin auttamaan tässä koorumissa palvellessani sen suuren taakan kantamisessa, joka teillä on harteillanne.

Presidentti Benson, rakastan sinua ja arvostan suurta johtajataitoasi. Olen omistautunut palvelemaan Isäämme

taivaan valtakunnassa. Käytä minua missä vain, mihin kykenen.
Ja kahden kollegani ja minun välille on kehittynyt erityinen veljeyden tunne, sillä olen työskennellyt läheisessä yhteistyössä heidän kanssaan. Nämä veljet ovat vanhimmat Hanks ja Faust. Miten kärsivällisiä he ovatkaan olleet opettaessaan minulle kaikkea, mitä minun tulee tehdä näissä suurissa tehtävissäni. Haluan ilmaista teille kiitokseni ja kiitollisuuteni.
Ja kaikille teille, jotka tänään kuulette ääneni, julistan todistuksenani, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus ja että Spencer W. Kimball on totisesti Herran profeetta. Tulkaa ja liittykää meihin. Antakaa meidän auttaa uskon kilpenne rakentamisessa, jotta voisitte elää rauhallisessa varmuudessa siitä, että teidän ja pahan välillä on luja puolustuslinja. Rukoilen tätä nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kansa sanokoon "Amen"

Mark E. Petersen

Tämän konferenssin aikana olemme asettaneet muodollisesti virkaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon uuden presidentin. Tilaisuus on ollut merkityksellinen.
Tämä on tapahtunut vain 12 kertaa 144-vuotisen historiamme aikana. Tänä aamuna tabernaakkelissa pidetyssä juhlakokouksessa presidentti Kimball hyväksyttiin kansan äänestyksellä kirkon presidentiksi, mutta myös Herran profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi.
Äänestys oli yksimielinen. Tunsimme myös Pyhän Hengen ehdottoman ja vakuuttavan vahvistuksen. Jokainen suuressa tabernaakkelissa tunsi tuon jumalallisen vaikutuksen läsnäolon. Sen kokivat myös ne, jotka kuuntelivat kokousta radiosta tai seurasivat sitä televisiosta. Ja kuten Mooseksen aikana, "... kaikki kansa sanokoon: 'Amen'." (Ks. 5 Moos. 27.)
Ja kuinka suurenmoinen mies onkaan tullut valituksi. Hänen johdettuaan kahdentoista neuvostoa useiden vuosien ajan ja palveltuaan kirkon presidenttinä kahdentoista neuvoston toimeksiannosta presidentti Harold B. Leen kuoleman ja tämän konferenssin välisen ajan hänet on nyt jäsenistön äänellä hyväksytty heidän Jumalan määräämäksi hengelliseksi opastajakseen ja Herran sanan ja tahdon selittäjäksi.
Hän on syvästi nöyränä ottanut vastaan tämän korkean aseman. Mutta vaikka hän on nöyrä ja vaatimaton, hän on siitä huolimatta voimavarustus, erittäin aloitekykyinen ja kaukonäköinen mies, tekijä joka suhteessa.
Hänen yli 30 vuotta kestäneen apostolinvirkansa aikana hän on ollut kaikkialla kirkossa tunnettu lähes uskomattoman energiansa vuoksi, rajattoman työintonsa, epäitsekkyytensä tähden ja siksi, että hänen päätöksenään on ollut asettaa alttarille kaikki, mitä hänellä on, omana osanaan Jumalan valtakunnan rakentamisessa.
Hänen uskollisuutensa on rajaton. Hän on täydellisesti pyhittäytynyt Herran Jeesuksen Kristuksen palvelukseen. Hänen terveytensä on kohentunut ihmeellisesti ja sallii hänen täyttää suuren palvelustehtävänsä. Hänen paranemisensa on yksi konkreettinen todiste siitä, että hänen kutsunsa on tullut Jumalalta. Se oli Jumalan työtä.
Käyttäessään hyväkseen epätavallisen suurta voimaansa, jonka Herra on hänelle suonut, hän ei koskaan unohda sen lähdettä ja pyrkii alitulsesti tuntemaan ja tekemään Mestarin tahdon.
Kaikesta tarmostaan ja innostuksestaan huolimatta hän on kuitenkin täysin Kristuksen kaltainen lempeydessään ja myötätunnossaan, hiljaisuudessaan ja siinä, miten syvästi hän ymmärtää ihmisiä ja heidän ongelmiaan ja haluaa auttaa heitä.
Hän on kirjaimellisesti ja omakohtaisesti tarttunut tuhansien eksyneiden käteen ja tuonut heidät takaisin pelastuksen polulle, näyttänyt heille uuden valon, antanut heille uutta toivoa, tehnyt mahdolliseksi heidän palaamisensa Herran tielle.
Kun on tarvittu ojennusta, kun hän on katsonut sen tarpeelliseksi, hän on sitä antanut, mutta aina rakkaudella ja lempeydellä, ystävällisellä ja myötätuntoisella kädellä, vaikka lujana vanhurskaudessa.
Kun hänen edessään on vaikea tehtävä — ja nykyinen on hänen suurimpansa — hän ei väistä velvollisuutta, vaan käy siihen käsiksi uskossa ja rukoillen ja jalon luonteensa koko voimalla. Seurauksena on ollut, että työ on aina tullut tehdyksi ja tehdyksi oikein hyvin.
Aina tietoisena omista rajoituksistaan hän kuitenkin tietää, että tämä on Jumalan työtä ja että Herra käyttää nöyriä ihmisiä tarkoitustensa toteuttamiseen.
Presidentti Kimball uskoo lujasti Nefin sanoihin: "... minä tiedän, ettei Herra anna mitään käskyjä

ihmislapsille valmistamatta heille mahdollisuutta suorittaa sitä, mitä hän käskee heidän tehdä." (1 Ne. 3:7) Tämä on hänen uskonsa perusolemus. Se on hänen menestyksensä salaisuus.

Herran työ menee eteenpäin nyt kuten aina, sillä Kaikkivaltias on tekevä työtä presidentti Spencer W. Kimballin kautta ja ohjaava häntä joka päivä. Työ ei koskaan raukea tyhjiin, eikä sitä anneta toiselle kansalle.

Kun kirkon jäsenet tänään yksimielisesti äänestämällä antoivat tukensa uudelle presidentillemme, he eivät ainoastaan ottaneet suurta vastuuta luvattuaan seurata häntä, vaan he myös olivat pysyttämässä voimassa Herran Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin tärkeätä periaatetta.

Heidän äänestyksensä oli liitto, jonka he kohotetuin käsin tekivät Jumalan edessä ja todistajien läsnä ollessa, joita oli satojatuhansia tabernaakkelissa, radioitten ja televisioitten ääressä.

Kun me ilmoitamme tukevamme presidenttiämme, me lupaamme noudattaa hänen ohjeitaan. Hän on Herran puhetorvi tätä aikaa varten, ja tällä on suuri ja tärkeä merkitys. Kun tämä asia tuli esille profeetta Joseph Smithin päivinä, Herra sanoi, puhuen johtajistaan:

"... He puhukoot, niin kuin Pyhä Henki heitä johdattaa.

Ja mitä he puhuvat Pyhän Hengen johtamina, se on oleva pyhä kirjoitus; se on oleva Herran tahto; se on oleva Herran mieli; se on oleva Herran sana; se on oleva Herran ääni ja Jumalan voima pelastukseksi." (LK 68:3-4)

Kirkon jäseninä, ilmaistessamme äänestämällä tukevamme uutta presidenttiämme, me olemme tehneet vakavan liiton, joka velvoittaa meitä ottamaan ahkerasti vaarin iankaikkisen elämän sanoista hänen antaessaan niitä meille.

Herran sanassa tältä nykyajalta sanotaan:

"... te tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." (LK 84:44)

Ja miten meidän on määrä saada tuo sana? Hänen profeettansa kautta!

Se on ollut Jumalan menettelytapa alusta asti. Aamoksen kautta tuli ilmoitus, jossa sanotaan: "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7)

Tämä oli Herran menettelykaava kautta Vanhan Testamentin. Se päti Uuden Testamentin aikoina, ja se pätee tänä päivänä.

Kun kirkko perustettiin 144 vuotta sitten, Herra teki tämän selväksi palauttamalla periaatteen, jonka mukaan Hänen kirkkonsa johtajan maan päällä tulee olla myös Hänen puhemiehensä — ei kenenkään itse itsensä tehtävään määränneen yksilön, joka pyrkii etsimään itselleen seuraajia.

Puhuessaan kirkon vasta-asetetulle johtajalle 6. huhtikuuta 1830 Herra julisti, että Hänen presidenttinsä tulee olla myös Hänen puhetorvensa.

Sanottuaan tämän Herra määritteli hänet myös profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksen saajaksi. Ja sitten Herra käski jäseniä seuraavasti:

"Sen tähden — tämä tarkoittaa kirkkoa — ota vaarin kaikista hänen sanoistaan ja käskyistään, jotka hän antaa sinulle sen mukaan kuin hän ne saa, vaeltaen kaikessa pyhyydessä minun edessäni.

Sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa, niin kuin ne olisivat minun omasta suustani, kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa." (LK 21:4-5)

Ja jos me tottelemme heitä tässä, seuraa suuri lupaus:

"Sillä jos te teette tämän, helvetin portit eivät voita teitä, ja Herra Jumala on hajoittava pimeyden vallat teidän edestänne ja saattava taivaat järkkymään teidän parhaaksenne ja hänen nimensä kunniaksi." (LK 21:6)

Mitä muuta voimme vielä pyytää?

Tämä viittaa suureen periaatteeseen — vielä yhteen oppiin, joka meidän on opittava tämän päivän äänestyksestä. Se on se, että Kristuksen kirkolla maan päällä voi olla kerrallaan vain yksi pää, ja hänet on valittava ja hyväksyttävä juuri sillä tavalla kuin presidentti Kimball tänään. Kukaan ei voi ottaa sitä virkaa itselleen. Hänen täytyy olla Jumalan kutsuma kuten Aaron. (Ks. Hebr. 5:4.)

Herra ei myöskään salli työssään mitään salaisia asettamisia. Ollakseen pätevää kaiken on tapahduttava julkisesti ja kansan äänestyksen kautta. Vapahtaja sanoi: "... ei kenenkään sallita lähteä julistamaan minun evankeliumiani tai rakentamaan minun kirkkoani, ellei häntä ole asettanut joku, jolla on valtuus, *ja seurakunta tietää, että hänellä on valtuus ja että kirkon johtajat ovat asianmukaisesti asettaneet hänet.*" (LK 42:11, kursivointi lisätty)

Ja sitten Herra sanoi: "... kaikki kirkossa tapahtukoon yhteisellä suostumuksella..." mikä tarkoittaa yleistä tietoa ja julkista äänestystä. (LK 26:2)

Ja hän sanoi edelleen: "Ketään ei tule asettaa mihinkään tämän kirkon virkaan siellä, missä on sen (kirkon) asianmukaisesti järjestetty seurakunta, ilman tuon seurakunnan äänestystä." (LK 20:65)

Ja vielä: "Ja minä annan teille käskyn, että teidän tulee täyttää kaikki nämä virat ja hyväksyä kaikki ne nimet, jotka minä olen maininnut, tai sitten hyljätä ne minun yleiskonferenssissani." (LK 124:144)

Tämä pyyhkii pois kaikenlaiset kulttien harjoittajat, väärät opettajat ja kaikkinaiset väärät johtajat ja saattaa Herran kansan näkemään, että kirkossa on vain yksi selvä, ohjaava ääni, ja se on profeetan, näkijän ja ilmoituksensaajan ääni, miehen, joka on asianmukaisesti valittu ilmoituksen kautta ja on kansan äänestyksellä hyväksytty kirkon yleiskonferenssissa.

Tuo mies tätä päivää varten on Spencer W. Kimball.

Puhuessaan äänestysmenettelystä, jolla presidenttimme hyväksytään ja jota olemme noudattaneet tänään, presidentti John Taylor sanoi: "Tämä on järjestys, jonka Herra on säätänyt Siioniin, kuten se muinaisina aikoina oli Israelissa...

Tämä on nimenomaisesti Jumalan ääni, ja kansan ääni." (*The Gospel Kingdom*, Deseret Book Co., 1943, s. 143)

Puhuessaan tästä aiheesta presidentti Brigham Young sanoi: "(Herralla) on vain yksi puhetorvi, jonka kautta hän tekee tahtonsa tiettäväksi kansalleen. Kun Herra haluaa antaa ilmoituksen kansalleen, kun Hän haluaa ilmoittaa ihmisille uusia opinkohtia tai nuhdella heitä, Hän tekee sen sen miehen välityksellä, jonka Hän on määrännyt tuohon virkaan ja kutsumukseen." (*Discourses of Brigham Young*, Deseret Book Co., 1925, s. 212) *Ja tuo mies on kirkon presidentti!*

Brigham Young sanoi edelleen: "Herra Kaikkivaltias johtaa tätä kirkkoa eikä Hän salli koskaan teitä johdettavan harhaan, jos teidän havaitaan tekevän velvollisuutenne." (*Discourses of Brigham Young*, s. 212)

Presidentti Heber J. Grant lisäsi: "Teidän ei tarvitse lainkaan pelätä, että Jeesuksen Kristuksen kirkon johdossa koskaan olisi ketään vastoin taivaallisen Isämme tahtoa." (G. Homer Durham, toim., *Gospel Standards*, Improvement Era, 1969, s. 68)

Mikä valtuutus presidentti Kimballilla sitten on? Kirkon presidenttinä hän pitää hallussaan kaikkia avaimia ja voimia, joita enkelit milloinkaan antoivat profeetta Joseph Smithille, kun evankeliumi palautettiin tämän viimeisen armotalouden aikana. Hän on saanut nämä voimat kätten päällepanon kautta niiltä, joilla on valtuus. Toistan, että hän on saanut kaikki nämä voimat sellaisten henkilöiden kätten päällepanemisella, joilla oli ne jo aikaisemmin ja joilla oli valtuus antaa ne presidentti Kimballille.

Jokainen kirkon presidentti on pitänyt hallussaan näitä avaimia ja voimia. Ei kukaan kirkon johtaja voisi toimia ilman niitä. Eikä kirkkokaan voisi toimia ilman niitä.

Jos profeetta Joseph Smith olisi vienyt nämä valtuuden avaimet mukanaan hautaan, voisimmeko me tänään tehdä työtämme? Tätä työtä ei voi tehdä ilman noita avaimia. Oli välttämätöntä, että kirkon johtajat pitävät niitä jatkuvasti hallussaan.

Jos Joseph olisi vienyt mukanaan hautaan avaimet kuolleitten pelastamiseksi, voisimmeko me tehdä temppelityötämme?

Voisimmeko saarnata evankeliumia jokaiselle kansanheimolle, sukukunnalle, kielelle ja kansalle, jos meillä ei olisi siihen valtuutta?

Jos Joseph olisi vienyt mukanaan iäisyyteen avaimet Israelin kokoamiseksi, voitaisiinko Israel koota yhteen?

Olisivatko pioneerimme tulleet vuorten huipuille täyttäen näin Jesajan profetian sekä perustaneet tänne kirkon keskuspaikan, jos heillä ei olisi ollut siihen Jumalalta saatua oikeutta?

Ja edessä on vielä koko maailman käsittävä Herran kansan kokoaminen ennen Vapahtajan toista tulemista. Voitaisiinko tämä saada aikaan ilman kokoamisen avaimia, jotka profeetta Mooses antoi meille — hän, jolla oli nuo avaimet ja joka luovutti ne Joseph Smithille?

Voitaisiinko kirkon vaarnoja perustaa maailman etäisiin kolkkiin ilman Jumalan antamaa oikeutta siihen?

Voimme helposti nähdä, että enkelien profeetta Joseph Smithille antamat voimat pysyivät kirkossa, ja ne ovat edelleen kirkossa. Ne keskittyvät aina yhteen mieheen, kirkon presidenttiin, profeettaan, näkijään ja ilmoituksensaajaan.

Ei voisi olla toisella tavoin. Tämä on Herran menettelytapa. Tämä on se tapa, jolla Hän ohjaa ja johtaa työtään.

Totta puhui Aamos sanoessaan: "... ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7)

Presidentti Wilford Woodruffin sanoin: "Tahdon kehottaa kaikkia Israelin vanhimpia ja Jumalan pyhiä kohottautumaan kutsumuksensa majesteettiuteen ja arvoon sekä tekemään täyttä totta palvelustyöstään ja liitostaan. Tukekaa teoillanne auktoriteetteja, avaimia ja pappeutta; Jumalan, enkelten ja ihmisten katse on teihin kohdistettuna, ja kun työ on satettu päätökseen, te tulette saamaan oikeudenmukaisen palkkanne." (Matthias F. Cowley, toim., *Wilford Woodruff*, Salt Lake City: The Deseret News, 1909, s. 657)

Tiedän Lunastajani elävän. Hän on ilmoittanut minulle henkilökohtaisesti, että se, mitä olen sanonut täällä tänä päivänä, on totta. Jumala, iankaikkinen Isämme, elää. Tämä kirkko on Hänen kirkkonsa. Jeesus, Vapahtajamme, johtaa työtä. Ja presidentti Kimball on Hänen profeettansa! Tästä todistan vakaasti kaiken sen kautta, mitä pidän pyhänä, ja Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen.

"Olkaa puhtaat, te Herran aseenkantajat"

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni, puheeni aiheena on: „Olkaa puhtaat, te Herran aseenkantajat." (LK 133:5) Yhtä hyvin se voisi kuulua: pitäkää kunniassa pappeuskutsumustanne. Heti aluksi todistan teille, että tiedän Hengen voimasta, että presidentti Kimball on profeetta, jonka Herra on kutsunut puhetorvekseen, ja että presidentti Tanner kutsuttiin ilmoituksen kautta hänen ensimmäiseksi neuvonantajakseen. Tuen heitä molempia vakain sydämin.

Mitä teihin tulee, veljet, tunnen samalla tavalla kuin Pietari, joka sanoi veljilleen omana aikanaan: „. . . te olette ‚valittu suku, kuninkaallinen papisto . . .'" (1 Piet. 2:9) Olemme saaneet kaikista maan päällä olevista miehistä suurimman kunnian.

Jumalan henkilapsina me olimme aikaisemmassa maailmassa suuressa neuvonpidossa ja kuulimme Isän esittävän evankeliumin suunnitelman. Kuulimme Hänen sanovan, että niille, jotka pitäisivät ensimmäisen asemansa, annettaisiin lisää, ja niille, jotka säilyttäisivät toisen asemansa, „lisätään kirkkautta heidän päidensä paalle aina ja iankaikkisesti". (KH Aabr. 3:26)

Tiedämme nyt säilyttäneemme ensimmäisen asemamme, koska olemme täällä ja hengillemme on „annettu lisää" nämä ruumiimme.

Jos haluamme, että meille lisätään kirkkautta päämme päälle aina ja iankaikkisesti, meidän on täällä ollessamme toteutettava kaksi asiaa. Toinen on pappeuden saaminen. Toinen on pappeuskutsumuksemme kunniassa pitäminen. Herra sanoi, ettei kukaan voisi ilman pappeutta saada tätä kirkkautta. „. . . ja voi kaikkia niitä, jotka eivät ota vastaan tätä pappeutta . . ." Hän sanoi. (LK 84:42)

Saatuamme pappeuden me tulemme saamaan lisää kirkkautta, jos me pidämme kunniassa kutsumuksiamme pappeudessa. Haluan nyt teidän kuuntelevan sanoja, joita Herra käytti antaessaan meille pappeuteen kuuluvan liiton.

Hän sanoi: „Sillä ne, jotka ovat uskollisia, niin että he saavat nämä molemmat pappeudet, joista minä olen puhunut, ja niin että he pitävät kutsumuksensa kunniassa [eivät siis vain saa, vaan saavat ne ja pitävät kunniassa kutsumuksensa] pyhitetään Hengen kautta heidän ruumiidensa uudistumiseksi.

Heistä tulee Mooseksen ja Aaronin poikia [lainaamani ilmoituksen, luvun 84, alkuosassa Herra puhuu miehistä, joilla on pappeus, Mooseksen poikina pappeuden järjestyksen mukaan ja niistä, joilla on Aaronin pappeus, Aaronin poikina Aaronin pappeuden järjestyksen mukaan] ja Aabrahamin jälkeläisiä, ja kirkko ja valtakunta ja Jumalan valitut. [Me puhumme kutsumisemme ja valitsemisemme varmaksi tekemisestä. Ainoa tapa, miten voimme sen tehdä, on saada pappeus ja pitää se kunniassa. Ja sitten Herra antaa lupauksen:]

Samaten kaikki ne, jotka ottavat vastaan tämän pappeuden, ottavat vastaan minut, sanoo Herra; [ajatelkaa sitä; ne, jotka ottavat vastaan pappeuden ja pitävät sitä kunniassa, „ottavat vastaan minut, sanoo Herra"] sillä se, joka ottaa vastaan minun palvelijani, ottaa vastaan minut.

Ja se, joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan minun Isäni.

Ja se, joka ottaa vastaan minun Isäni, ottaa vastaan minun Isäni valtakunnan; sen tähden tullaan kaikki, mitä minun Isälläni on, antamaan hänelle. [Ja tämä, kirkkauden lisääminen meille aina ja iankaikkisesti sekä kaikki, mitä Herralla on, luvataan meille.]

Ja tämä on sen valan ja liiton mukaista, joka kuuluu pappeuteen.

Sen tähden kaikki ne, jotka saavat pappeuden, saavat tämän . . . valan ja liiton [saavat tämän lupauksen Herralta], jota hän ei voi rikkoa . . . [Mutta me voimme, ja monet meistä rikkovat. Ja tässä ovat seuraukset:]

Mutta se, joka rikkoo tämän liiton [jossa on luvannut pitää kunniassa pappeutta ja täyttää kunnialla kutsumuksensa] sen jälkeen kun hän on saanut sen ja kääntyy siitä kokonaan pois, hänellä ei ole . . . anteeksiantoa tässä eikä tulevassa maailmassa . . . [En usko, että Hän tässä välttämättä puhuu anteeksiantamattomasta synnistä, vaan sanon, että ne meistä, jotka ottavat vastaan tämän pappeuden ja käsittävät, mitä se on, mutta eivät pidä kunniassa kutsumustaan, menettävät jotakin sellaista, mitä me emme voi saada takaisin tämän jälkeen.]

Ja nyt minä annan teille käskyn [sanoo Herra], että teidän on pidettävä vaarin itsestänne ja kuunneltava tarkasti iankaikkisen elämän sanoja.

Sillä te [jotka olette ottaneet vastaan pappeuden] tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." (LK 84:33-44)

Tämä kehotus toi mieleeni Herran sanat „Israelin talvileirissä . . . lähellä Iowan Council Bluffsia, tammikuun 14. päivänä 1847" suurenmoisessa ilmoituksessa, joka annettiin Brigham Youngille. (LK 136, alkusanat)

„. . . te ette vielä ole puhtaat [Hän sanoi]; te ette voi vielä kestää minun kirkkauttani; mutta te tulette näkemään sen, jos olette uskolliset, pitäen kaikki minun sanani, jotka minä olen antanut teille Aadamin päivistä Aabrahamiin, Aabrahamin päivistä Mooseksen, Mooseksen päivistä Jeesukseen ja hänen apostoleihinsa ja Jeesuksen ja hänen apostoliensa päivistä Joseph Smithiin [ja tässä voisimme lisätä: presidentti Kimballiin] . . ." (LK 136:37)

Kun ajattelen sanontaa „vala ja liitto,

joka kuuluu pappeuteen" ja jonka me kaikki olemme solmineet, luvatut suuret siunaukset tuntuvat minusta kunnioitusta herättäviltä. Samalla saavat vaatimukset, jotka ovat noiden siunausten saamisen ehtona, minut hiljenemään.

Minusta näyttää, että on paljon „iankaikkisen elämän sanoja", joita lähtee Jumalan suusta ja joita meidän on uutterasti noudatettava, jos haluamme saada luvatut siunaukset. Niihin kuuluu käsky: „Muista pyhittää lepopäivä." (2 Moos. 20:8)

Tänä meidän aikanamme Herra on tähdentänyt erityisesti sapatin päivän pyhittämistä. Kun pyhät pääsivät Independenceen, Missouriin, Hän antoi heille luettelon periaatteista, joita niiden, joiden on määrä rakentaa Siionia ja asua siinä, tulee noudattaa. Yksi niistä, joita Hän piti tärkeinä, oli sapatin pyhittäminen. Hän sanoi:

„Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan sakramenttiuhrisi minun pyhänä päivänäni.

Sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty teille levätäksenne työstänne ja omistaaksenne hartautenne Korkeimmalle.

... muista, että tänä päivänä, Herran päivänä, tuot uhrilahjasi Korkeimmalle ja annat sakramenttiuhrisi, tunnustaen syntisi veljillesi ja Herran edessä.

Ja tänä päivänä älä tee muuta kuin valmista ruokasi sydämen yksinkertaisuudessa, niin että paastosi olisi täydellinen, eli toisin sanoen, että ilosi olisi täydellinen." (LK 59:9-10, 12-13)

Koska me elämme sapattia rikkovassa yhteiskunnassa, on meidän — mikäli haluamme pitää kunniassa kutsumuksemme pappeudessa — elettävä maailmassa olematta kuitenkaan maailmasta, sillä Herra on sanonut: „... Siionin asukkaat ottakoot... vaarin sapatinpäivästä ja pitäkööt sen pyhänä." (LK 68:29)

Meidän ei ole pakko käydä ostoksilla sapatin päivänä. Siionin kaupungissa ei käydä kauppaa sapattina.

Meidän ei tarvitse käydä huvitilaisuuksissa eikä metsästää tai kalastaa sunnuntaina.

Jos todella aiomme pitää kunniassa pappeuskutsumustamme, me elämme sapatin päivänä niiden ohjeiden puitteissa, jotka Herra antoi Opin ja Liittojen Kirjan asiaa koskevassa luvussa.

Ja muita „iankaikkisen elämän sanoja", jotka ovat lähteneet Jumalan suusta ja joita meidän on uutterammin noudatettava, jos haluamme „lisää kirkkautta" päällemme „aina ja iankaikkisesti", ovat:

„... Olkaa puhtaat, te Herran aseenkantajat." (LK 133:5, ks. myös 38:42.)

„... muista, oi ihminen, että olet kaikista teoistasi joutuva tuomiolle. Jos te siis olette tavoitelleet pahaa koetusaikananne, niin teidät havaitaan saastaisiksi Jumalan tuomioistuimen edessä; eikä mikään saastainen voi asua Jumalan tykönä; sen tähden teidät ikuisiksi ajoiksi hyljätään." (1 Ne. 10:20-21) Nämä olivat Nefin sanoja.

„... katso, minä sanon teille, että Jumalan valtakunta ei ole saastainen, eikä mikään epäpuhdas voi päästä Jumalan valtakuntaan..." (1 Ne. 15:34)

Kuusisataa vuotta myöhemmin ylösnoussut Jeesus sanoi nefiläisille opetuslapsilleen, että „... mikään saastainen [ei] voi päästä hänen valtakuntaansa; sen tähden hänen lepoonsa pääsevät ainoastaan ne, jotka ovat pesseet vaatteensa minun veressäni, uskonsa tähden, ja koska he ovat tehneet parannuksen kaikista synneistänsä ja ovat pysyneet uskollisina loppuun asti". (3 Ne. 27:19)

Aivan tämän viimeisen armotalouden alussa Jeesus sanoi konferenssiin kokoontuneille veljille: „... lähtekää pois jumalattomien keskeltä. Pelastakaa itsenne. Olkaa puhtaat, te Herran aseenkantajat." (LK 38:42)

Nämä sanat tuovat mieleen Paavalin julistuksen korinttolaisille: „Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?

Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette." (1 Kor. 3:16-17)

Nyky-yhteiskuntaamme on levinnyt monia inhottavia tapoja, joita vastaan meidän on jatkuvasti oltava varuillamme, jos haluamme elää niin puhtaina, että voimme pitää kunniassa pappeuskutsumuksemme.

Viisauden sanassa Herra varoitti meitä muutamista niistä:

„... jos joku teidän keskuudessanne juo viiniä taikka väkeviä juomia, katso", Hän sanoi, „se ei ole hyvä eikä sovelias teidän Isänne silmissä...

... tupakka ei ole ruumista... varten...

Ja jälleen, kuumat juomat eivät ole ruumista... varten..." (LK 89:5, 8, 9)

Minkä tahansa sidonnaisuutta aiheuttavan lääke- tai huumausaineen käyttö on vastoin viisauden sanan henkeä ja saastuttaa sekä ruumista että henkeä.

Pappeudenhaltijat, joiden tarkoituksena on pitää kunniassa kutsumustaan, kaihtavat kuin ruttoa suvaitsevaisessa yhteiskunnassamme esiintyvää saastaa, missä sitä sitten onkin — kirjallisuudessa, näyttämöllä tai valkokankaalla, huvipaikoissa tai muualla. Jumala ei suvaitse epäpuhdasta pappeutta.

Nykyisen yhteiskuntamme turmelluttavimpia ja alentavimpia paheita on siveettömyys. Muistakaamme aina, että Siinailta Herra jyrisi: „Älä tee huorin." (2 Moos. 20:14)

Mooseksen lain mukaan rangaistus tästä synnistä oli kuolema. Siitä huolimatta, että tämän sukupolven turmeltunut suvaitsevaisuus hyväksyy sen rangaistuksetta, se on ja on aina ollut Jumalan taivaallisen lain mukaan sielun tuhoava synti. Se rankaisee itse tekijäänsä hengellisellä kuolemalla. Ei kukaan huorintekijä, joka ei ole saanut anteeksi, pidä kunniassa pappeuskutsumustaan, ja kuten presidentti Clarkilla oli tapana sanoa, Herra ei ole „vetänyt mitään hienoisia rajoja... haureuden ja huorinteon välille". (*Conference Report,* lokakuu 1949, s. 194) Eikä — jos voin näin lisätä — huorinteon ja sukupuolisten kieroutumien välille.

Jeesus esitti meille noudatettavaksemme esikuvan sanoessaan:

„Te olette kuulleet sanotuksi: ,Älä tee huorin'.

Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa."

Ja tähdentääkseen tämän synnin suuruutta Hän sitten jatkoi: „Jos sinun oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin." (Matt. 5:27-29)

Varmasti meille pappeudenhaltijoille, jotka pidämme sillä tavoin kunniassa kutsumuksemme pappeudessa, että saamme iankaikkisen elämän ja että meille „lisätään kirkkautta [päämme päälle] ... aina ja iankaikkisesti", pyrimme uutterasti pitämään Herran käskyn: „Olkaa puhtaat, te Herran aseenkantajat." (LK 133:5)

Tapahtukoon niin, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Pyhä Henki

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni ja sisareni, missä ja keitä lienettekin, kehotan teitä yhtymään alkurukouksessa esitettyyn pyyntöön, että Herran Henki olisi kanssamme tämän kokouksen aikana. Valitsemani aiheen tähden sen täytyy olla keskuudessamme, tai muuten sanani ovat aivan turhanpäiväisiä.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen uskonkappale kuuluu: „Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja Hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen."

Vuosi sitten puhuimme Jumalasta, iankaikkisesta Isästä. Puoli vuotta sitten aiheenamme oli Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Tänään kohdistamme huomion eräisiin Jumalan ilmoittamiin totuuksiin Pyhästä Hengestä.

Kaikki pyhät kirjoitukset opettavat Pyhästä Hengestä. Useasti ne mainitsevat Hänet Puolustajana, Jumalan Henkenä, Pyhänä henkenä, totuuden Henkenä tai Herran Henkenä. Näiden kirjoitusten mukaan Pyhä Henki on persoona.

„Isällä on ruumis lihaa ja luuta", sanoi profeetta Joseph Smith, "samalla tavalla kosketeltava kuin ihmisellä, niin on myös Pojalla; mutta Pyhällä Hengellä ei ole ruumista lihaa ja luuta, vaan hän on henkipersoona ..."

(LK 130:22)

Jeesus viittasi Pyhään Henkeen miespuolisena Persoonana. Puhuessaan opetuslapsilleen Hän sanoi:

„... teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän." (Joh. 16:7. Englanninkielisessä raamatunkäännöksessä on sanan „hänet" vastine „him", joka tarkoittaa miespuolista henkilöä. Sama pätee seuraavaan lainaukseen. — Suom. huom.)

Ja edelleen:

„Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa.

Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille." (Joh. 16:13-14)

„Sen, että [Pyhä Henki] pystyy ilmoittamaan itsensä ihmisen muodossa ja hahmossa", kirjoitti tri James E. Talmage, „osoittaa Hengen ja Nefin välinen suurenmoinen keskustelu, jossa Hän ilmoitti itsensä profeetalle, kysyi häneltä mitä hän halusi ja uskoi, opetti häntä niissä, mitkä ovat Jumalasta, puhui kasvoista kasvoihin tämän ihmisen kanssa. ,... minä puhuin hänelle', Nefi sanoo, ,kuten ihminen puhuu; sillä näin, että hän oli ihmisen hahmossa; mutta kuitenkin tiesin, että hän oli Herran Henki; ja hän puhui minulle, niin kuin mies puhuttelee toista.'" (*Discourses on the Holy Ghost,* toim. N. B. Lundwall [Salt Lake City: Bookcraft, Inc., 1959], s. 13)

„... kolme on", sanoo Johannes, jota Jeesus rakasti, „jotka todistavat." (1 Joh. 5:7) Profeetta Joseph sanoi näistä kolmesta:

„... Nämä kolme ovat yhtä, eli toisin sanoen nämä kolme muodostavat suuren, verrattoman, hallitsevan ja korkeimman voiman, joka on kaikkea muuta ylempänä; heidän kauttaan kaikki luodaan ja luotiin ... ja nämä kolme muodostavat jumaluuden ja ovat yhtä." (Bruce R. McConkien lainaamana hänen kirjassaan *Mormon Doctrine,* 2. painos [Salt Lake City: Bookcraft, Inc., 1966], s. 320)

Jumaluuden jäsenenä ja ollen yhtä Isän ja Pojan kanssa Pyhä Henki on, kuten Isä ja Poikakin, kaikkitietävä.

Hän käsittää kaiken totuuden, koska Hänellä on „tieto kaikesta". (LK 93:24)

Niin kuin Kristuksen valkeus „lähtee Jumalan kasvoista, niin että se täyttää äärettömän avaruuden" (LK 88:12), samoin Pyhän Hengen vaikutus, voima ja lahjat voivat ilmetä kaikkialla samanaikaisesti.

Pyhien kirjoitusten ilmaisut, kuten „tuli Pyhä Henki heidän päällensä" (Ap.t. 11:15), „täytetty Pyhällä Hengellä" (Luuk. 1:15), „saatte Pyhän Hengen lahjan" (Ap.t. 2:38), „ottakaa Pyhä Henki" (Joh. 20:22), „tulen ja Pyhän Hengen kasteen" suominen (LK 20:41), eivät aina viittaa Häneen persoonana, vaan Hänen voimaansa, vaikutukseensa ja lahjoihinsa.

Pyhän Hengen tärkeimpiä tehtäviä on todistaa Isästä ja Pojasta. Samana päivänä, jona enkeli ilmoitti Aadamille, että hänen uhraamansa uhri oli „Isän Ainosyntyisen uhrin vertauskuva... tuli Aadamin päälle *Pyhä Henki*" todistaen hänelle Isästä ja Pojasta. (KH Moos. 5:7, 9. Kursivointi lisätty.)

Kun Jeesus kastettiin, Pyhä Henki todisti Hänen jumaluudestaan tulemalla alas niin kuin kyyhkynen ja laskeutumalla Hänen päällensä. (Ks. Matt. 3:16.)

Jokainen, joka tietää tai on tiennyt, että Jeesus on Kristus, on saanut todistuksensa Pyhältä Hengeltä.

„Sentähden minä teen teille tiettäväksi", kirjoitti Paavali korinttolaisille, „ettei kukaan, joka puhuu Jumalan Hengessä... voi sanoa: ‚Jeesus olkoon Herra', paitsi Pyhässä Hengessä." (1 Kor. 12:3)

Jeesus toi esiin saman ajatuksen vastatessaan Pietarin julistukseen: „Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Kristus sanoi:

„... Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa." (Matt. 16: 16-17)

Pyhä Henki ei vain todista Isän ja Pojan jumaluudesta; Hän todistaa myös totuudesta, erityisesti evankeliumin totuuksista.

"..kun te nämä saatte (tarkoittaa Mormonin Kirjaan sisältyviä evankeliumin totuuksia], minä kehoittaisin teitä..." kirjoitti Moroni, „kysymään Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eikö tämä kaikki ole totta; ja jos te kysytte vilpittömällä sydämellä ja vakain mielin, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa teille siitä totuuden Pyhän Hengen voimalla." (Moro. 10:3-4)

Sen jälkeen hän lisää tämän suuren lupauksen:

„Ja Pyhän Hengen voimasta te saatte kaikesta tietää totuuden." (Moro. 10:5)

Sadat ja tuhannet ihmiset ovat ottaneet vastaan tämän haasteen ja toimineet sen mukaisesti todistaen jälkeenpäin Pyhän Hengen voimalla sen totuudesta.

Pyhä Henki ei vain todista totuudesta; Hän on myös suuri totuuden ilmoittaja ja opettaja.

„Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni" (Joh. 14:15), Vapahtaja sanoi opetuslapsilleen.

„Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan... [joka on] Pyhä Henki... hän *opettaa* teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut." (Joh. 14:16, 26. Kursivointi lisätty.)

„Mutta kun he vievät teitä synagoogain ja hallitusten... eteen, älkää huolehtiko siitä, miten tai mitä vastaisitte puolestanne tahi mitä sanoisitte;

sillä Pyhä Henki *opettaa* teille sillä hetkellä, mitä teidän on sanottava." (Luuk. 12:11-12. Kursivointi lisätty.)

„Mutta me emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut;

ja siitä me myös puhumme, emme inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan *Hengen opettamilla,* selittäen hengelliset hengellisesti." (1 Kor. 2:12-13. Kursivointi lisätty.)

Pyhää Henkeä me saamme kiittää pyhistä kirjoituksistamme. Hän ei vain ilmoita niihin sisältyviä evankeliumin totuuksia; juuri Hän antoi profeetoille profetian hengen.

„... [ei] yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä", Pietari sanoi.

„... sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (2 Piet. 1:20-21)

Aikakirja sanoo, että aikojen alussa „tuli Aadamin päälle Pyhä Henki... [Ja hän] siunasi Jumalaa, ja hänet ravittiin [Pyhällä Hengellä], ja hän alkoi profetoida kaikista maan sukukunnista..." (KH Moos. 5:9-10)

Niin on aina ollut. Luukas huomauttaa, että Sakarias, Johannes Kastajan isä, „täytettiin Pyhällä Hengellä, ja hän ennusti..." (Luuk. 1:67)

Herran tässä viimeisessä armotaloudessa antama lupaus, että Jumala on „antava [teille] tuntemisen, Pyhän Hengen sanomattoman lahjan kautta" (LK 121:26), tuo esiin kysymyksen, millä tavalla ihminen voi saada tämän sanomattoman lahjan.

Säädetty tapa on kätten päällepanon kautta sen jälkeen, kun ihminen on saanut *uskon* Herraan Jeesukseen Kristukseen, tehnyt *parannuksen* synneistään ja tullut *kastetuksi* upottamalla syntien anteeksisaamiseksi.

Tällä tavalla Pyhä Henki suotiin apostolisessa kirkossa.

„... kun apostolit, jotka olivat Jerusalemissa, kuulivat, että Samaria oli ottanut vastaan Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin ja Johanneksen.

Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen;

sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen.

Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen." (Ap.t. 8:14-17)

Kun Paavali tuli Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia, „hän sanoi heille: ‚Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?' Niin he sanoivat hänelle: ‚Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan'.

Ja hän sanoi: ‚Millä kasteella te sitten olette kastetut?' He vastasivat: ‚Johanneksen kasteella'.

Niin Paavali sanoi: ‚Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen

kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen'.
Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen.
Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat." (Ap.t. 19:2-6)
Kuvaillessaan vanhinten velvollisuuksia Hänen myöhempien aikojen kirkossaan Herra sanoi mm., että heidän piti „kättenpäällepanon kautta konfirmoida kirkkoon kasteessa otetut tulen ja Pyhän Hengen kasteen suomiseksi, kirjoitusten mukaan." (LK 20:41)
Kutsuessaan useita veljistä lähetystyöhön Hän sanoi:
„... minä annan teille käskyn, että teidän tulee lähteä tämän kansan keskelle ja sanoa sille niin kuin muinoin minun apostolini, jonka nimi oli Pietari, sanoi:
Uskokaa Herran Jeesuksen nimeen...
tehkää parannus ja antakaa kastaa itsenne Jeesuksen Kristuksen nimeen pyhän käskyn mukaan, syntien anteeksisaamiseksi.
Ja se, joka tekee tämän, on saava Pyhän Hengen lahjan kirkon vanhimpien kättenpäällepanon kautta." (LK 49:11-14)
Pyhän Hengen lahja on anti, joka antaa meille oikeuden päästä osallisiksi Hengen valistuksesta, toveruudesta ja johdatuksesta sekä Pyhän Hengen vaikutuksesta niin kauan, kuin me noudatamme Jumalan käskyjä.
Pyhän Hengen lahjan saamisen merkitys on kuvaamattoman tärkeä. Se on tulikaste, johon Johannes viittaa. (Luuk. 3:16) Se on se syntyminen „hengestä", josta Jeesus puhui Nikodeemukselle:
„Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan." (Joh. 3:5)
Pyhän Hengen saaminen on se parannuskeino, joka saa aikaan anteeksiannon ja tervehdyttää synnistä sairaan sielun.
Kristuksen kirkon tunnusmerkkinä, joka on erottanut sen kaikista muista kirkkokunnista ja jumalanpalvelusmuodoista, on aina ollut se, että kirkon jäsenet saavat Pyhän Hengen lahjan.
Juuri tämä erottaa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kaikista muista organisaatioista.
Keskusteltuaan (Yhdysvaltain) presidentti Van Burenin kanssa profeetta Joseph Smith ja Elias Higbee kirjoittivat vuonna 1839 Washington, D. C.:stä kirjeen Hyrum Smithille ja sanoivat siinä:
„Keskustellessamme Presidentin kanssa hän kysyi meiltä, missä suhteessa uskontomme erosi tämän ajan muista uskonnoista. Veli Joseph sanoi, että meillä oli erilainen kastamistapa ja Pyhän Hengen lahjan antaminen kätten päällepanon kautta. Olemme sitä mieltä, että kaikki muut seikat sisältyivät Pyhän Hengen lahjaan..." (*Documentary History of the Church,* osa 4, s. 42)
Ja niin on, sillä Pyhä Henki on ilmoituksen antaja. Pyhän Hengen lahja „on ilmoituksen henki", Herra sanoi, „... henki, jonka avulla Mooses johdatti Israelin lapset Punaisen meren läpi kuivaa myöten." (LK 8:3)
Se on Pyhän Hengen yksityisille kirkon jäsenille antama todistus, että Jumala elää, että Jeesus Kristus, Hänen Poikansa, on Vapahtajamme ja Lunastajamme, että Hänen evankeliuminsa on pelastussuunnitelma ja tie iankaikkiseen elämään ja että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Hänen kirkkonsa, jolla on valtuus saarnata evankeliumia ja palvella sen pelastavissa toimituksissa, jotka antavat kirkolle elävyyttä, lujuutta ja voimaa.
Todistan teille, veljeni ja sisareni ja ystäväni, olittepa keitä tai missä tahansa, että tiedän henkilökohtaisesti kaiken tämän, johon olen huomionne kohdistanut, olevan totta.
Pyhä Henki on ilmoittanut minulle, että tämä kaikki on totta. Hänen voimastaan tiedän, että Jumala elää, että me olemme Hänen lapsiaan, että Kristus elää, että Hänen evankeliuminsa on tosi, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Hänen kirkkonsa, että presidentti Spencer W. Kimball on profeetta, jonka Herra on kutsunut johtamaan Hänen kirkkoaan, että Pyhä Henki ilmoittaa ja todistaa tästä kaikesta ja että Hänen voimastaan me kaikki voimme, kuten Moroni selitti, „kaikesta tietää totuuden". (Moro. 10:5)
Kehotan nöyrästi ja vilpittömästi teitä kaikkia uskomaan Herraan Jeesukseen Kristukseen, tekemään parannuksen ja ottamaan kasteen Hänen nimeensä ja saamaan Hänen kirkkonsa vanhinten kätten päällepanon kautta Pyhän Hengen sanomattoman lahjan; ja sen jälkeen kehotan teitä seuraamaan Hänen johtoaan.
Kaikki, jotka näin tekevät, tulevat olemaan valmiit kohtaamaan Vapahtajan Hänen tulemuksessaan, sillä Hän on sanonut:
„... sinä päivänä, jolloin minä tulen kirkkaudessani, toteutuu se vertaus, jonka minä kerroin kymmenestä neitsyestä.
Sillä ne, jotka ovat ymmärtäväiset ja ovat ottaneet vastaan totuuden ja ovat ottaneet Pyhän Hengen johdattajakseen ja jotka eivät ole antaneet vietellä itseään — totisesti minä sanon teille: Heitä ei hakata pois eikä heitetä tuleen, vaan he kestävät sen päivän.
Ja maa tullaan antamaan heille perintöosaksi, ja he lisääntyvät ja tulevat vahvoiksi, ja heidän lapsensa kasvavat ilman syntiä pelastukseen.
Sillä Herra on oleva heidän keskellään, ja hänen kirkkautensa on oleva heidän yllänsä, ja hän on oleva heidän kuninkaansa ja lainsäätäjänsä." (LK 45:56-59)
Että me kaikki Pyhän Hengen johdatusta seuraamalla olisimme valmiit „kestämään" tuon suuren päivän, sitä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kolme päivää haudassa

Eldred G. Smith

Viime keväänä vaimoni ja minä saimme suurenmoisen tilaisuuden vierailla Pyhässä maassa. Jerusalemissa olomme viimeisenä päivänä lähdimme hotellista varhain aamulla ja kuljimme "puutarhahaudalle". Suureksi iloksemme olimme puutarhassa yksin. Ihmeellinen hartauden tunne täytti sydämemme. Katsoimme Golgatan kukkulaa, pääkallopaikkaa. Saatoimme kuvitella sinne kolme ristiä ja tekstin "Tämä on Jeesus, juutalaisten kuningas" Kristuksen kärsivän hahmon yläpuolella. (Ks. Matt. 27:37.) Mieleen tulee ajatus: "Olemmeko me kaiken Hänen kärsimisensä arvoisia?"

Käännyimme sitten haudalle, jonka historia ilmoitti Joosef Arimatialaisen omaisuudeksi. Tänne Joosef ja Nikodeemus asettivat Hänet naisten avustamina. Hänen opetuslapsensa olivat jättäneet Hänet. Kivi oli vieritetty peittämään oviaukkoa, ja kaikki lähtivät pois — kaikki paitsi Maria Magdaleena ja se toinen Maria. (Ks. Matt. 27:60-61.) He kyyhöttivät hautakammion vieressä. Sitten haudalle asetettiin vartiosto.

Pyhät kirjoitukset kertovat meille, että Jerusalemissa tapahtui suuri hävitys: temppelin esirippu "repesi kahtia". (Matt. 27:51) Hävitys oli kuitenkin paljon suurempi tällä mantereella. Oli suuria maanjäristyksiä. Kolmessa tunnissa tuhoutui kaupunkeja, joitakin hautautui maahan, toiset paloivat. Vuoria ilmestyi paikoille, joissa oli ollut kaupunkeja. Oli myrskytuuli ja sitten rajumyrsky, ja suuri, sankka pimeys peitti koko maan.

Kolmen tunnin hävityksen päätteeksi, pimeyden, joka jatkui kolme vuorokautta, vielä kestäessä kuului ääni, vain ääni. Ääni ilmoitti olevansa Jeesus Kristus ja sanoi:

"Katso, minä olen Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Minä loin taivaat ja maan ja kaiken, mitä niissä on. Minä olen ollut Isän tykönä alusta alkaen. Minä olen Isässä ja Isä minussa, ja minussa Isä on kirkastanut nimensä.

Minä tulin omieni tykö, eivätkä minun omani ottaneet minua vastaan. Ja minun tulemistani koskevat kirjoitukset ovat käyneet toteen." (3 Ne. 9:15-16)

Hän sanoi ihmisille, että hävitys oli johtunut heidän jumalattomuudestaan ja että vain vanhurskaimmat oli säästetty. Mahdollisesti valmistaakseen heitä Hänen käyntiinsä, joka tapahtuisi Hänen ylösnousemuksensa jälkeen, Hän kehotti heitä tekemään parannuksen, niin Hän ottaisi heidät vastaan.

Ääni sanoi heille, että Mooseksen laki oli Hänessä täytetty. "Eikä teidän pidä enää uhraaman minulle verta vuodattamalla; teurasuhreistanne ja polttouhreistanne teidän tulee luopua, sillä minä en ole mielistyvä teidän teurasuhreihinne enkä polttouhreihinne.

Ja särjetty sydän ja murtunut mieli olkoon teidän uhrinne minulle..." (3 Ne. 9:19-20)

Kaksi eri kertaa palvelustyönsä aikana Hän oli sanonut: "Laupeutta minä tahdon enkä uhria..." (Matt. 9:13 ja 12:7)

Toinen tärkeä tehtävä sinä aikana, kun Hänen ruumiinsa lepäsi haudassa, oli käyminen kuolleitten henkien luona. Hän sanoi kerran: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää." (Joh. 5:25)

Ristillä ollessaan Hän sanoi tuomitulle, uskovalle ryövärille: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." (Luuk. 23:43)

Pietari kertoo meille: "Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö; hän, joka tosin kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä,

jossa hän myös meni pois ja saarnasi vankeudessa oleville hengille,

jotka muinoin eivät olleet kuuliaiset, kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, silloin kun valmistettiin arkkia, jossa vain muutamat, se on kahdeksan sielua, pelastuivat veden kautta." (1 Piet. 3:18-20)

Tämä on evankeliumin suuri periaate. Se antaa kaikille ihmisille tilaisuuden kuulla evankeliumi ja ottaa se vastaan sekä edistyä edelleen kuoleman jälkeen.

Pietari sanoo meille myös, että "sitä varten kuolleillekin on julistettu evankeliumi, että he tosin olisivat tuomitut lihassa niinkuin ihmiset, mutta että heillä hengessä olisi elämä, niinkuin Jumala elää". (1 Piet. 4:6)

Kaksi suurta ja ihmeellistä tapahtumaa sattui siis sinä aikana, kun Kristuksen ruumis lepäsi haudassa. Ensiksi, tämän mantereen asukkaat kuulivat Hänen äänensä saarnaavan heille, julistavan, ettei eläinuhreja enää hyväksytty. Muistakaa, että Hän ei ollut vielä noussut ylös. Ylösnousemuksensa jälkeen Hän palasi ja näyttäytyi opettaen kansaa. Toiseksi, Hän saarnasi vankeudessa oleville hengille.

Kolmantena päivänä tuli enkeli ja vieritti pois haudan sulkeneen kiven. Kulkiessamme sinä aamuna puutarhassa vaimoni ja minä saatoimme helposti kuvitella mielessämme haudalle asetetun kiven.

Hautakammion sisäänkäynti oli louhittu äkkijyrkkään kallioseinään. Siinä oli pieni ovi, minkä edessä oli kouru, johon kivi olisi sopinut, jos se olisi vieritetty oven peitoksi.

Muistimme, miten Maria Magdaleena oli muutamien muiden naisten kanssa tullut varhain viikon ensimmäisen päivän aamuna mukanaan yrttejä ruumiin voitelemiseksi ja havainnut kiven pois vieritetyksi. Heidän katsoessaan sisälle enkeli sanoi heille, että Hän oli noussut ylös. Hän kehotti heitä menemään opetuslasten luo ja kertomaan heille, että Hän oli noussut kuolleista.

Maria löysi Pietarin ja Johanneksen ja kertoi heille. He saapuivat juosten. Johannes nuorempana saapui perille ensin, katsoi hautaan, mutta ei astunut sinne sisälle, ennen kuin Pietari oli mennyt sinne sisään. Ruumis oli poissa, mutta liinavaatteet olivat siellä kauniisti taiteltuina. Silloin Johannes ja Pietari palasivat kotiinsa. "Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva." (Joh. 20:9)

"Mutta Maria seisoi haudan edessä ulkopuolella ja itki. Kun hän näin itki, kurkisti hän hautaan

ja näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolessa ja toisen jalkapuolessa, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut.

Nämä sanoivat hänelle: 'Vaimo, mitä itket?' Hän sanoi heille: 'Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet'.

Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus.

Jeesus sanoi hänelle: 'Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?' Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: 'Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet'.

Jeesus sanoi hänelle: 'Maria!' Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä: 'Rabbuuni!' se on: opettaja.

Jeesus sanoi hänelle: 'Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene minun veljieni tykö ja sano heille, että minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö'." (Joh. 20:11-17)

Enkeli oli käskenyt toisten naisten, jotka olivat tulleet haudalle, mennä kertomaan opetuslapsille, että Hän oli noussut ylös. Jeesus tuli heitä vastaan sanoen: " 'Terve teille!' Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä." (Matt. 28:9)

Myös he saivat kehotuksen mennä kertomaan Hänen veljilleen.

Hän ilmestyi kaikille opetuslapsille paitsi Tuomaalle ja Juudakselle, joka oli hirttäytynyt. Myöhemmin Hän ilmestyi kaikille opetuslapsille, myös Tuomaalle.

"Jeesus sanoi hänelle: 'Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!'" (Joh. 20:29)

Hän ei vain ilmestynyt useita kertoja opetuslapsilleen ja viidellesadalle ihmiselle Galileassa, vaan Hän ilmestyi myös ihmisille tällä mantereella (Amerikassa). Mormonin Kirja kertoo meille tästä.

Vaeltaessamme puutarhassa Jeanne ja minä olimme yksin. Menimme sisälle hautakammioon. Siellä tunsimme rauhan hengen, kuten Hän oli sanonut: "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." (Joh. 14:27)

Saimme siellä ja sinä hetkenä todistuksen, kuten Hän sanoi Martalle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut." (Joh. 11:25)

Hänen ylösnousemuksensa kautta ihmiskunnalle on tehty mahdolliseksi edistyä iankaikkisesti. Hän avasi tien, jota me voimme edetä ja edetä ikuisesti.

Samanlainen tunne valtasi minut, kun ensimmäisen kerran kävin pyhässä lehdossa New Yorkin osavaltion länsiosassa. Kulkiessani varhain eräänä aamuna tuohon lehtoon, aivan yksinäni, sain todistuksen, että Isä ja Poika todella ilmestyivät nuorelle Joseph Smithille, aivan kuten Kristus oli ilmestynyt Marialle puutarhassa.

Totisesti Hän elää ja on perustanut uudelleen valtakuntansa maan päälle valmistaakseen tulemustaan kirkkaudessa hallitsemaan maan päällä. Antakoon Jumala meille tietoa ja ymmärrystä tuntea Hänen tahtonsa ja antakoon Hän meille halua ja voimaa noudattaa Hänen opetuksiaan, rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Vapahtajan palvelustyö

Delbert L. Stapley

Rakkaat veljeni ja sisareni ja ystäväni, Vapahtaja ilmoitti: "Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan." (3 Ne. 11:10) "Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus." (Joh. 8:12)

Kristuksesta on kirjoitettu paljon ja pidetty monia saarnoja — Hänen palvelustyöstään, opetuksistaan, voimallisista teoistaan, sovitusuhristaan, ylösnousemuksestaan ja nousemisestaan iankaikkiseen kirkkauteen. Hän on totisesti Herramme ja Vapahtajamme, Lunastajamme ja Jumalamme. Hän sanoi: "... minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt." (Joh. 6:38) "Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys." (Joh. 10:10) "Ja... tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." (Joh. 14:3)

Tämä on Vapahtajamme maanpäällisen palvelustyön tarkoitus: että meillä olisi iankaikkinen elämä ja saisimme asua taivaissa Hänen ja taivaallisen Isämme tykönä.

Me saimme Hänen opetuksensa, jotta tuntisimme tien iankaikkiseen elämään. Ne monet voimalliset teot, joita Hän teki, olivat todistuksena ja vahvistuksena siitä, että Hän on todella Jumalan Poika. Hänen sovitusuhrinsa, se että Hän antoi henkensä, on osoituksena Hänen suuresta rakkaudestaan kaikkia ihmisiä kohtaan. Hän sanoi: "Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä." (Joh. 15:13) Hän on osoittanut olevansa ystävämme. Olemmeko me kuitenkaan riittävässä määrin rukouksen ja tutkimisen kautta opetelleet tuntemaan Vapahtajaamme ja tulemaan Hänen ystäväkseen? J. G. Small on kirjoittanut:

"Olen löytänyt ystävän, oi, millaisen
ystävän,
niin lempeän ja uskollisen ja hellän,
niin viisaan neuvojan ja opastajan,
niin mahtavan puolustajan.

Olen löytänyt ystävän, oi, millaisen
ystävän,
Hän vuodatti verensä, Hän kuoli
pelastaakseen minut.
Eikä Hän antanut minulle vain
elämän lahjaa,
vaan Hän antoi oman itsensä.

Olen löytänyt ystävän, oi, millaisen
ystävän,
Hänelle on annettu kaikki valta
ohjata minua tielläni eteenpäin
ja viedä minut turvallisesti taivaaseen."

(suoramittainen suomennos)

Olkaa hyvät ja kuvitelkaa olevanne kansanjoukon keskellä, jolle Jeesus puhui - rampa lapsi, kuuro mies, sokea nainen. He tunsivat niin suurta rakkautta Vapahtajaa kohtaan, ja Hän heitä kohtaan. He vuodattivat ilon kyyneleitä Hänen koskettaessaan heidän sydäntään lohduttavilla sanoillaan. Samalla tavoin Hän tunsi heidän henkensä ja oli täynnä laupeutta ja armoa heitä kohtaan. Katsellessaan kansaa Hän sanoi: "Onko teidän joukossanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teissä rampoja, sokeita, ontuvia, raajarikkoja, pitalisia tai kuivettuneita, kuuroja tai minkäänlaisen sairauden vaivaamia? Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät...

...sillä minä näen, että teidän uskonne on riittävä, jotta minä voisin parantaa teidät." (3 Ne. 17:7-8)

Silloin he toivat sairaansa, rampansa, sokeansa ja kuuronsa, ja Hän paransi heidät, joka ainoan. Ja kaikki siellä olleet, niin parannetut kuin terveetkin, kumarsivat Häntä kiittäen ja ylistäen. (Ks. 3 Ne. 17:10.)

Sitten Kristus kutsui tykönsä lapset ja käski kansanjoukon polvistua maahan. Myös Hän polvistui ja rukoili Isää. Aikakirja kertoo: "... eikä mikään kieli pysty puhumaan, ei yksikään ihminen kirjoittamaan eivätkä ihmisten sydämet tajuamaan niin suuria ja ihmeellisiä kuin me sekä näimme että kuulimme Jeesuksen puhuvan; eikä yksikään pysty tajuamaan sitä iloa, joka täytti meidän sielumme sinä hetkenä, kun me kuulimme hänen rukoilevan Isää meidän puolestamme.

... kun Jeesus oli lakannut rukoilemasta Isää, hän nousi seisomaan: mutta niin suuri oli kansanjoukon ilo, että se herpaantui siitä.

Ja... Jeesus... kehoitti sitä nousemaan.

... ja hän sanoi sille: Autuaat olette te uskonne tähden. Ja katsokaa, nyt minun iloni on täydellinen.

Ja kun hän oli sanonut nämä sanat, hän itki... ja hän otti heidän pienet lapsensa yhden kerrallaan ja siunasi niitä ja rukoili Isää niiden puolesta.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän jälleen itki." (3 Ne. 17:17-22)

Voimmeko tuntea sinne kokoontuneiden kauniin hengen sekä sen suuren rakkauden, jonka Kristus toi julki näille hyville ja uskollisille ihmisille? Tässä oli itse suuri Mestariopettaja antamassa opetusta rukouksesta. Esimerkillään Hän osoitti tuntevansa niin suurta huolta toisista, että Hän rukoili heidän puolestaan, rukoili heille heidän erityisesti ja omakohtaisesti tarvitsemaansa. Hän kehotti heitä: "Sen tähden teidän täytyy alati rukoilla Isää minun nimessäni...

Rukoilkaa perheissänne Isää... jotta teidän vaimonne ja lapsenne tulisivat siunatuiksi." (3 Ne. 18:19, 21)

Ymmärrämmekö me, mitä Kristus sanoo? Hän kertoo meille, että samoin kuin Hän rukoili Isää ja paransi sairaita ja siunasi lapsia, myös

meillä on oikeus rukoilla hädässä olevien puolesta ja siunata omaa perhettämme. Tämä ei ole meille vain siunaus, vaan myös perhe-elämän turva, sillä sellaisen hengellisen vaikutuksen kautta me pääsemme läheisemmin yhteen rakkaudessa ja sopusoinnussa.
Saanen toistaa yhden pyhien kirjoitusten kohdan: "Autuaat olette te uskonne tähden. Ja katsokaa, nyt minun iloni on täydellinen." (3 Ne. 17:20)
Kristuksen ilo on täydellinen, kun me teemme parannuksen, olemme uskollisia ja pidämme Jumalan käskyt.
"Sen tähden minä otan vastaan jokaisen, joka tekee parannuksen ja pienen lapsen tavoin tulee tyköni, sillä sellaisten on Jumalan valtakunta. Katso, sellaisten puolesta minä olen antanut henkeni ja ottanut sen jälleen; tehkää siis parannus ja tulkaa minun tyköni, te maan ääret, ja pelastukaa." (3 Ne. 9:22) Ja "jokainen, joka tekee parannuksen synneistänsä... ja halajaa saada kasteen minun nimeeni, teidän on kastettava tällä tavalla..." (3 Ne. 11:23)
Tässä on evankeliumin kauneus: mahdollisuudessa parannukseen, anteeksiannossa ja iankaikkisessa elämässä, jotka tekevät Vapahtajan sovitusuhrin mielekkääksi.
"Ja näin Jumala toteuttaa suuret ja iankaikkiset aivoituksensa, jotka ovat olleet valmistettuina maailman perustamisesta asti. Ja näin tapahtuu ihmisten pelastaminen ja lunastaminen ja myös heidän tuhoutumisensa ja onnettomuutensa.
Sen tähden... kuka ikinä tahtoo tulla, tulkoon ja juokoon elämän vettä lahjaksi; ja kuka ikinä ei tahdo tulla, sitä ei pakoteta tulemaan, mutta viimeisenä päivänä hän on saava tekojensa mukaan." (Al. 42:26-27)
Toisin sanoen valinta on meidän: Jos me teemme hyvää, me saamme palkaksi hyvää; jos me teemme pahaa, onnettomuus on oleva palkkanamme. Herra haluaa pelastaa meidät kaikki, mutta Hän tietää, että eräät meistä eivät ota vaarin Hänen kehotuksestaan. Hänen murheensa näkyy Hänen sanoistaan: "Jerusalem, Jerusalem... kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." (Matt. 23:37)
Myös muut profeetat ovat huutaneet parannusta kansalle, kehottaen sitä ottamaan vaarin Herran äänestä: "Oi te laittomuuden tekijät, te, jotka maailman turhuudessa pöyhkeilette, te jotka olette tunnustaneet tunteneenne vanhurskauden tiet, mutta kuitenkin olette kulkeneet harhaan kuin lampaat ilman paimenta, vaikka paimen on kutsunut teitä ja vieläkin teitä kutsuu, mutta te ette tahdo kuulla hänen ääntänsä!" (Al. 5:37)
Rakkaudessaan ja laupeudessaan Jeesus, hyvä Paimen, on kutsunut meitä jokaista. Niille, jotka ovat tehneet syntiä, Hän suo synnit anteeksi. Hän iloitsee ihmisen pelastuksesta.

Emme koskaan voi täysin korvata Vapahtajalle Hänen uhriaan, jonka Hän antoi auttaakseen meitä saavuttamaan pelastuksen ja korotuksen. Meidän jokaisen olisi hyvä tutkistella sydäntämme ja elämäämme ja ajatella, miten hyvä ja armollinen Herramme on ollut. George Herbert sanoi: "Sinä, joka olet antanut meille niin paljon, anna meille vielä yksi... kiitollinen sydän."
Viime viikolla sain kirjeen, jossa eräs nainen kirjoitti: "Me rakastamme... taivaallista Isäämme kaikesta sydämestämme... Vaikka tekisin työtä loppuelämäni jokaisen hetken, en pystyisi maksamaan Herralle Hänen kallisarvoista lahjaansa, evankeliumia."
Puhuessaan kansalleen kuningas Benjamin sanoi: "Ja taaskin minä sanon teille... että kun te olette oppineet tuntemaan Jumalan kirkkauden... ja olette saaneet syntinne anteeksi... minä myös haluaisin teidän muistavan... Jumalan suuruuden ja oman mitättömyytenne, hänen hyvyytensä ja pitkämielisyytensä teitä... kohtaan, ja nöyrtyvän... huutaen joka päivä Herran nimeä avuksenne ja pysyen järkkymättömässä uskossa siihen, mikä on tuleva...
... minä sanon teille, että jos te tämän teette, teillä on oleva ainainen ilo ja teidät täyttää Jumalan rakkaus... ja te kasvatte Luojanne kirkkauden tuntemisessa...
Eikä teillä ole halua tehdä vääryyttä toisillenne, vaan te haluatte elää rauhassa ja antaa jokaiselle ihmiselle sen, mikä hänelle kuuluu.
Ettekä te salli, että teidän lapsenne kulkevat nälkäisinä tai alastomina, ettekä te salli, että he rikkovat Jumalan lakeja...
vaan te opetatte heidät kulkemaan totuuden ja raittiuden teitä, te opetatte heitä rakastamaan toisiansa ja toinen toistansa palvelemaan." (Moosia 4:11-15)
Pyrkiessämme tekemään oikein me kohtaamme toisinaan vaikeuksia ja koettelemuksia, mutta Herra antaa meille tämän lohdullisen lupauksen: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.
Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne." (Matt. 11:28-29)
"Minä olen maailman valkeus ja elämä. Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu.
Katso, minä olen tullut maailmaan tuodakseni lunastuksen maailmalle ja pelastaakseni maailman synnistä." (3 Ne. 9:18, 21)
"Ja... tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen." (Joh. 14:3)
Tämä on se hetki, jolloin meidän tulee valmistautua ja olla kelvolliset tämän suuren lupauksen täyttymistä varten. Monet ihmiset ovat kadottaneet oikean käsityksen siitä, mikä on arvokasta, ja ovat tavoitelleet rikkautta hengellisen kasvun kustannuksella. Olisi paikallaan ryhtyä jokaiseen tehtävään, jokaiseen toimeen, täyttämään joka velvollisuutta ajattelemalla ensiksi, miten Jumalan Poika olisi sen tehnyt. Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus on osoittanut meille tien iankaikkiseen iloon elämäntapamme kautta. Mei-

dän kaikkien täytyy luottaa Hänen ansioonsa pelastuaksemme ja päästäksemme kirkkauteen.

Yhtenä niistä, joilla on velvollisuus todistaa Kristuksen todellisuudesta Jumalan suuressa elämän ja pelastuksen suunnitelmassa, todistan vakavasti näistä totuuksista; myös siitä, että ihmisen henki ei koskaan kuole ja että elämä jatkuu tämän ajallisen olemassaolon tuolle puolen. Todistan nöyrästi, että Jumala elää, että Jeesus, Hänen Poikansa, elää ja että opettamamme evankeliumi on tosi. Todistan myös, että rakkaan presidenttimme, Spencer W. Kimballin, kutsu on tullut Jumalalta. Tunnen häntä kohtaan suurta rakkautta, kunnioitusta ja ihailua. Annan hänelle tukeni, pyrin vahvistamaan häntä, seuraan häntä, sillä tiedän, että hän on Herran voideltu Hänen kansaansa varten tänä päivänä. Jumala siunatkoon meitä kaikkia, niin että olemme totisia ja uskollisia Herramme kanssa tekemillemme liitoille, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Juhlakokous

N. Eldon Tanner

Veljet ja sisaret, tämä on hyvin juhlallinen tilaisuus. Me pidämme sitä juhlallisena ja johdamme sitä juhlallisesti. Se kestää pitkään, mutta jos me olemme oikeassa mielentilassa ja hengessä, olen varma siitä, että se ei tule olemaan pitkäveteinen.

Olemme kokoontuneet tabernaakkeliin, temppeliaukiolla Salt Lake Cityssä, virallisessa kirkon jäsenten juhlakokouksessa ilmaisemaan kirkon mielipiteen äänestämällä ensiksi kirkon uudesta presidentistä. Tämä menettely on kirkon käytännön mukainen ensimmäisestä kirkon yleiskonferenssista suoritetusta presidentti John Taylorin valinnasta lähtien nykyaikaan saakka.

Kirkon pappeus istuu tabernaakkelin suomien mahdollisuuksien mukaan koorumeittain.

Ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista neuvosto apulaisineen, kirkon patriarkka, seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston presidentit ja johtava piispakunta istuvat tavallisilla paikoillaan tabernaakkelin puhujakorokkeen takana.

Kahdentoista apostolin *alue-edustajat* ja kahdentoista apostolin lähetysedustajat sekä seitsemänkymmenen ensimmäinen neuvosto istuvat puhujakorokkeen molemmin puolin sekä alemmilla istuimilla kaiteen vieressä että korokkeen tasolla olevilla istuimilla ja salin ensimmäisillä tuoliriveillä.

Patriarkkojen istuimet ovat salin etuosassa.

Kirkon *ylipapit*, vaarnanjohtajat ja heidän neuvonantajansa, korkean neuvoston jäsenet, kooruminjohtajat ja jäsenet ja seurakuntien piispakunnat istuvat salin keskiosassa lehtereihin asti.

Seitsenkymmenet istuvat salin vasemmalla puolella lehtereiden alla.

Vanhimmat istuvat salin oikealla puolella lehtereiden alla.

Aaronin pappeus (papit, opettajat ja diakonit) istuvat salin takaosassa, ylipappien takana, takalehterin alla.

Kirkon *muut jäsenet* istuvat jäljellä olevilla istuimilla.

Monet ovat kokoontuneet Assembly Halliin, Salt Palaceen, tai ovat kotonaan, ja missä olettekin, kirkon jäsenet voivat osallistua äänestykseen.

Ensiksi äänestävät kirkon pappeuskoorumit ja sen jälkeen konferenssiin kokoontuneet.

Koorumit ja ryhmät äänestävät seuraavassa järjestyksessä:

1. Ensimmäinen presidenttikunta
2. Kahdentoista neuvosto
3. Patriarkat
4. Ylipapit, mukaan luettuina kahdentoista neuvoston apulaiset, alue- ja lähetysedustajat, vaarnanjohtajat ja heidän neuvonantajansa, korkean neuvoston jäsenet, kooruminjohtajat ja jäsenet, johtava piispakunta ja seurakuntien piispakunnat
5. Seitsenkymmenet
6. Vanhimmat
7. Aaronin pappeus (papit, opettajat ja diakonit)
8. Tänne kokoontunut seurakunta, pappeus mukaanluettuna

Äänestys tapahtuu seuraavasti:

Kun koorumi tai ryhmä mainitaan, heitä pyydetään äänestämään ehdotettua virkailijaa. Äänestäjät nousevat pyydettäessä seisomaan. Kun heitä pyydetään äänestämään, he nostavat ylös oikean kätensä ilmoittaakseen Herralle, että he tukevat ehdotettua virkailijaa. Sitten he laskevat kätensä alas. Sen jälkeen pyydetään vastustajia nostamaan oikea kätensä ilmaisemaan Herralle, että he eivät ole halukkaita tukemaan ehdotettua virkailijaa.

Kun sekä kannattava että vastustava äänestys on suoritettu, koorumin jäsenet istuutuvat.

Kaikki koorumit äänestävät samalla tavalla.

Jokainen on täysin vapaa äänestämään niin kuin hän haluaa. Tässä äänestyksessä ei ole mitään pakollista. Kun äänestätte myönteisesti lupaatte juhlallisesti Herralle, että tulette tukemaan, antamaan täyden uskollisuutenne ja tukenne, ilman varauksia tai epäilyksiä, virkailijalle, jota äänestätte.

Sen jälkeen kun kaikki koorumit ovat äänestäneet, pyydetään koko seurakuntaa äänestämään; niitä, joilla on pappeus, ja niitä, joilla ei ole pappeutta. Kaikki nousevat seisomaan. Ne, jotka äänestävät myönteisesti, nostavat oikean kätensä ylös osoittaakseen, että he tukevat ehdotettua virkailijaa. Kun he ovat laske-

neet kätensä, vastustavat äänet ilmaistaan nostamalla oikea käsi.
Koorumeiden äänestettäväksi tulevat seuraavat virkailijat:
Kirkon presidentti
Kirkon presidentin ensimmäinen neuvonantaja
Kirkon presidentin toinen neuvonantaja
Kahdentoista koorumin presidentti
Kahdentoista neuvosto
Kirkon patriarkka
Äänestys presidenttikunnan neuvonantajista, kahdentoista neuvostosta ja patriarkasta kirkon profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.
Sen jälkeen kun koorumit ovat äänestäneet näistä virkailijoista, äänestetään muista kirkon johtavista auktoriteeteista, kirkon johtavista virkailijoista ja kirkon apujärjestöjen ylimmistä johtajista kuten normaalissa yleiskonferenssissa. Tämä on presidentti John Taylorin aloittama käytäntö.
Olkaa valmiit aloittamaan äänestys. Vain kirkon jäsenillä on oikeus äänestää.
Vain yksi koorumi tai ryhmä – kumpi sitten onkaan kysymyksessä – nousee ylös silloin kun äänestetään. Jokainen koorumi tai ryhmä nousee pyydettäessä ja istuutuu vasta kun siihen kehotetaan.
Herra johdattakoon meitä ja olkoon Hänen Henkensä meidän kanssamme kun ryhdymme tähän juhlalliseen palvelukseen, jonka on asettanut Herra, niin että kirkon jokaisella jäsenellä on oikeus äänestää tukeakseen niitä, jotka Hän on kutsunut valvomaan ja johtamaan kirkon työtä ihmiskunnan pelastamiseksi ja korotukseksi.
Ensin suoritamme koorumien äänestyksen kirkon presidentistä ja hänen neuvonantajistaan.

Ensimmäisen presidenttikunnan äänestys
Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon patriarkat*, mukaan luettuna kirkon patriarkka, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon patriarkat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon ylipapit*, mukaan luettuina kahdentoista neuvoston apulaiset, kahdentoista neuvoston alue-eustajat, kahdentoista neuvoston ja seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston lähetysedustajat, vaarnanjohtajat ja heidän neuvonantajansa, korkean neuvoston jäsenet, kooruminjohtajat ja jäsenet, johtava piispakunta ja seurakuntien piispakunnat, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon ylipapit, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet *kirkon seitsenkymmenet*, mukaan luettuina seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston presidentit, seitsenkymmenten muiden koorumien johtokunnat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon seitsenkymmenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet *kirkon vanhimmat*, mukaan luettuina koorumiinjohtajat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, je ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon vanhimmat, olkaa hyvat ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet kirkon Aaronin pappeuden haltijat, mukaan luettuina opettajien ja diakonien koorumien johtajat sekä pappien, opettajien ja diakonien koorumien jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehty esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitysta, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitysta, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon Aaronin pappeuden haltijat, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Kaikki *tänne kokoontuneet kirkon jäsenet*, ne, joilla on pappeus, ja ne, joilla ei ole pappeutta, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan. Ehdotamme, että ne, jotka ovat Assembly Hallissa, Salt Palacessa ja muualla, nousevat ylös ja yhtyvät äänestykseen, samoinkuin kaikki ne, jotka kuuntelevat radiota tai katsovat televisiota.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Nathan Eldon Tannerin* ensimmäiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Marion George Romneyn* toiseksi neuvonantajaksi kirkon ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Presidentti Kimball, sikäli kuin huomasimme viimeinen äänestys samoin kuin kaikki muutkin äänestykset olivat yksimielisiä.

Äänestys kahdentoista apostolin presidentistä ja kahdentoista apostolin koorumista kokonaisuudessaan

Seuraavaksi äänestämme kahdentoista koorumin presidentistä ja sen jälkeen koorumin kaikista jäsenistä.

Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme Ezra Taft Bensonin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Ezra Taft Bensonin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet *kirkon patriarkat*, mukaan luettuna kirkon patriarkka, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Ezra Taft Bensonin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon patriarkat, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet *kirkon ylipapit*, mukaan luettuina kahdentoista neuvoston apulaiset, kahdentoista neuvoston alue-edustajat, kahdentoista neuvoston ja seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston lähetysedustajat, vaarnanjohtajat ja heidän neuvonantajansa, korkean neuvoston jäsenet, kooruminjohtajat ja jäsenet, johtava piispakunta ja seurakuntien piispakunnat, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Ezra Taft Bensonin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon ylipapit, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet *kirkon seitsenkymmenet*, mukaan luettuina seitsemänkymmenen ensimäisen neuvoston presidentit, seitsenkymmenten muiden koorumien johtokunnat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme Ezra Taft Bensonin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon seitsenkymmenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Tänne kokoontuneet *kirkon vanhimmat*, mukaan luettuina kooruminjohtajat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Ezra Taft Bensonin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon vanhimmat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon Aaronin pappeuden haltijat*, mukaan luettuina opettajien ja diakonien koorumien johtajat sekä pappien, opettajien ja diakonien koorumien jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Ezra Taft Bensonin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon Aaronin pappeuden haltijat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Kaikki *tänne kokoontuneet kirkon jäsenet*, ne, joilla on pappeus, ja ne, joilla ei ole pappeutta, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan. Jälleen ehdotamme, että ne, jotka ovat Assembly Hallissa, ja ne, jotka kuuntelevat radiota tai katsovat televisiota, nousevat ylös ja yhtyvät äänestykseen.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Ezra Taft Bensonin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ehdotetaan, että hyväksymme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kahdentoista apostolin koorumin jäseniksi seuraavat: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie ja L. Tom Perry.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Sikäli kuin huomasimme, äänestys oli yksimielinen.
Äänestys kirkon patriarkasta
Seuraavaksi äänestämme kirkon patriarkasta.
Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon patriarkat*, mukaan luettuna kirkon patriarkka, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon patriarkat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon ylipapit*, mukaan luettuina kahdentoista neuvoston apulaiset, kahdentoista neuvoston alue-edustajat, kahdentoista neuvoston ja seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston lähetysedustajat, vaarnanjohtajat ja heidän neuvonantajansa, korkean neuvoston jäsenet, kooruminjohtajat ja jäsenet, johtava piispakunta ja seurakuntien piispakunnat, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon ylipapit, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon seitsenkymmenet*, mukaan luettuina seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston presidentit, seitsenkymmenten muiden koorumien johtokunnat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.

Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon seitsenkymmenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon vanhimmat*, mukaan luettuina koorurninjohtajat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon vanhimmat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet kirkon *Aaronin pappeuden haltijat*, mukaan luettuina opettajien ja diakonien koorumien johtajat sekä pappien, opettajien ja diakonien koorumien jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon Aaronin pappeuden haltijat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Kaikki *tänne kokoontuneet kirkon jäsenet,* ne, joilla on pappeus, ja ne, joilla ei ole pappeutta, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Jälleen ehdotamme, että ne, jotka ovat Assembly Hallissa, ja ne, jotka kuuntelevat radiota tai katsovat televisiota, nousevat ylös ja yhtyvät äänestykseen.
Ehdotetaan, että hyväksymme *Eldred G. Smithin* kirkon patriarkaksi.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tämäkin äänestys oli täysin yksimielinen.

Äänestys profeetoista, näkijöistä ja ilmoituksensaajista

Seuraavaksi äänestämme kirkon profeetoista, näkijöistä ja ilmoituksensaajista.
Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia kirkon patriarkan.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kahdentoista koorumin jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokootuneet *kirkon patriarkat,* mukaan luettuna kirkon patriarkka, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Tänne kokoontuneet *kirkon ylipapit*, mukaan luettuina kahdentoista neuvoston apulaiset, kahdentoista neuvoston alue-edustajat, kahdentoista neuvoston ja seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston lähetysedustajat, vaarnanjohtajat ja heidän neuvonantajansa, korkean neuvoston jäsenet, kooruminjohtajat ja jäsenet, johtava piispakunta ja seurakuntien piispakunnat, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon ylipapit, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon seitsenkymmenet*, mukaan luettuina seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston presidentit, seitsenkymmenten muiden koorumien johtakunnat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon seitsenkymmenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon vanhimmat*, mukaan luettuina kooruminjohtajat ja jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.
Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).
Kirkon vanhimmat, olkaa hyvät ja istuutukaa.
Tänne kokoontuneet *kirkon Aaronin pappeuden haltijat*, mukaan luettuina opettajien ja diakonien koorumien johtajat sekä pappien, opettajien ja diakonien koorumien jäsenet, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan.
Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituk-

sensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon Aaronin pappeuden haltijat, olkaa hyvät ja istuutukaa. Kaikki *tänne kokoontuneet kirkon jäsenet*, ne, joilla on pappeus, ja ne, joilla ei ole pappeutta, olkaa hyvät ja nouskaa seisomaan. Jälleen ehdotamme, että ne, jotka ovat Assembly Hallissa, ja ne, jotka kuuntelevat radiota tai katsovat televisiota, nousevat ylös ja yhtyvät äänestykseen.

Ehdotetaan, että hyväksymme profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi ensimmäisen presidenttikunnan, kaksitoista apostolia ja kirkon patriarkan.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Kirkon jäsenet, olkaa hyvät ja istuutukaa.

Presidentti Kimball, sikäli kuin huomasimme äänestys oli yksimielinen ja kannattava.

Seuraavassa äänestyksessä me presidentti John Taylorin aloittaman käytännön mukaisesti äänestämme kirkon muista johtavista auktoriteeteista, virkailijoista, joista ei vielä ole äänestetty, sekä kirkon apujärjestöjen johtajista. Äänestys tapahtuu samalla tavalla kuin yleiskonferenssissa. Kuulijakunta istuu äänestyksen aikana; kaikki jäsenet äänestävät samanaikaisesti nostamalla kätensä. Ehdotamme, että ne, jotka ovat Assembly Hallissa, ja ne, jotka kuuntelevat radiota tai katselevat televisiota, yhtyvät äänestykseen.

Ehdotetaan, että hyväksymme kahdentoista neuvoston apulaisiksi seuraavat:

Alma Sonne
ElRay L. Christiansen
Sterling W. Sill
Henry D. Taylor
Alvin R. Dyer
Franklin D. Richards
Theodore M. Burton
Bernard P. Brockbank
James A. Cullimore
Marion D. Hanks
Joseph Anderson
David B. Haight
William H. Bennett
John H. Vandenberg
Robert L. Simpson
O. Leslie Stone
James E. Faust
J. Thomas Fyans
Neal A. Maxwell

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme *Spencer Woolley Kimballin* Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon nimenkirjoittajaksi.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston jäseniksi seuraavat:

Seymour Dilworth Young
Milton R. Hunter
Albert Theodore Tuttle
Paul H. Dunn
Hartman Rector jr
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme kirkon johtavan piispakunnan jäseniksi seuraavat:

Victor L. Brown, johtavaksi piispaksi
H. Burke Peterson, ensimmäiseksi neuvonantajaksi
Vaughn J. Featherstone, toiseksi neuvonantajaksi

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan. osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme kahdentoista neuvoston alueedustajiksi sekä kahdentoista neuvoston ja seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston lähetysedustajaksi nykyiset henkilöt.

Ne, jotka kannattavat tehtyä esitystä, osoittakoot sen nostamalla oikean kätensä, ja ne, joilla on jotakin tehtyä esitystä vastaan, osoittakoot sen samalla tavalla (sen jälkeen kun ehdotuksen hyväksyneet ovat äänestäneet).

Ehdotetaan, että hyväksymme seuraavat henkilöt seuraaviin osastoihin, komiteoihin ja kirkon muihin järjestöihin.

Historiaosasto
Howard W. Hunter ja Bruce R. McConkie, neuvojat
Alvin R. Dyer, johtaja
Joseph Anderson, apulaisjohtaja
Earl E. Olson, apulaisjohtaja
Leonard J. Arrington, kirkon historioitsija
Donald T. Schmidt, kirkon kirjaston-arkistonhoitaja
Huolto-osasto
Marvin J. Ashton, neuvoja
Victor L. Brown, puheenjohtaja
Robert L. Simpson, sosiaalipalvelujen johtaja
Wright Child jr, huoltopalvelun johtaja
tri James O. Mason, terveyspalveluasiamies
Perheiltakomitea
Boyd K. Packer, neuvoja
James A. Cullimore, johtaja
Pappeuden lähetystyökomitea
Ezra Taft Benson, toimeenpanevan komitean puheenjohtaja

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson ja Bruce R. McConkie, varapuheenjohtajat
Loren C. Dunn, johtaja
Melkisedekin pappeuden komitea
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
Varusmiesasiain komitea
Boyd K. Packer, neuvoja
David B. Haight, johtaja
Pappeuden sukututkimuskomitea
Mark E. Petersen ja Howard W. Hunter, neuvojat
Theodore M. Burton, johtaja
Musiikkiosasto
Mark E. Petersen ja Boyd K. Packer, neuvojat
O. Leslie Stone, johtaja
Tabernaakkelikuoro
Isaac M. Stewart, esimies
Richard P. Condie, johtaja
Jay E. Welch, apulaisjohtaja
Alexander Schreiner, yliurkuri
Robert N. Cundick, urkuri
Roy B. Darley, urkuri
Kiinteistöosasto
Marvin J. Ashton, neuvoja
John H. Vandenberg, johtaja
Sisäinen tiedotusosasto
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton ja Bruce R. McConkie, neuvojat
J. Thomas Fyans, johtaja
Tiedotusosasto
Mark E. Petersen ja Gordon B. Hinckley, neuvojat
Wendell J. Ashton, johtaja
Kirkon kouluneuvottelukunta
Spencer W. Kimball
Nathan Eldon Tanner
Marion G. Romney
Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
Alvin R. Dyer
Marion D. Hanks
A. Theodore Tuttle
Paul H. Dunn
Victor L. Brown
Belle S. Spafford
Neal A. Maxwell, kirkon koulutusasiamies

Talouskomitea
Wilford G. Edling
Harold H. Bennett
Weston E. Hamilton
Lee S. Bickmore
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
James A. Norberg, kirkon tilintarkastaja
Melkisedekin pappeuden NVK
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton ja Bruce R. McConkie, neuvojat
James E. Faust, johtaja
Marion D. Hanks, apulaisjohtaja
sekä kaikki neuvottelukunnan nykyiset jäsenet
Aaronin pappeuden NVK
Johtavan piispakunnan alaisena:
Victor L. Brown, H. Burke Peterson ja Vaughn J. Featherstone
Aaronin pappeuden NVK (NM)
Robert L. Backman, nuorten miesten ylijohtaja
LeGrand R. Curtis, ensimmäinen neuvonantaja
Jack H. Goaslind jr, toinen neuvonantaja
sekä kaikki neuvottelukunnan nykyiset jäsenet
Aaronin pappeuden NVK (NN)
Ruth Hardy Funk, nuorten naisten ylijohtaja
Hortense H. Child, ensimmäinen neuvonantaja
Ardeth G. Kapp, toinen neuvonantaja
sekä kaikki neuvottelukunnan nykyiset jäsenet
Apuyhdistys
Belle Smith Spafford, ylijohtaja
Marianne Clark Sharp, ensimmäinen neuvonantaja
Louise Wallace Madsen, toinen neuvonantaja
sekä kaikki neuvottelukunnan nykyiset jäsenet
Pyhäkoulu
Russell M. Nelson, ylijohtaja
Joseph B. Wirthlin, ensimmäinen neuvonantaja
Richard L. Warner, toinen neuvonantaja
sekä kaikki neuvottelukunnan nykyiset jäsenet

Rukouksen merkitys

N. Eldon Tanner

Vain puolitoista vuotta sitten minua pyydettiin juhlakokouksessamme esittämään jäsenten äänestämällä tuettavaksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon uusi presidentti, profeetta, näkijä ja ilmoituksen saaja – presidentti Harold B. Lee – sekä muut johtavat auktoriteetit ja kirkon johtavat virkamiehet.
Presidentti Lee oli erinomainen, dynaaminen johtaja, kaikkien rakastama ja kunnioittama, ja paljon saatiin aikaan sinä lyhyenä aikana, jonka hän johti kirkkoa. Hänen poismenonsa todellakin järkytti ja murehdutti meitä. Käsitämme kuitenkin, että Herra on kutsunut hänet kotiin saamaan suuren palkkansa sekä tekemään toisenlaista palvelustyötä. Hänen kuolemansa jälkeen rakastamamme presidentti Spencer W. Kimball sai kutsun, erotettiin virkaan ja asetettiin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtajaksi.
Haluan antaa todistukseni siitä, että Herra on valinnut ja ennalta-asettanut presidentti Kimballin johtamaan kirkkoa juuri tänä aikana. Ihmeitä on tapahtunut hänen hyväkseen, jotta hänen olisi mahdollista olla täällä hyvässä terveydessä ottamassa vastaan tämän korkean kunnian ja raskaat velvollisuudet, jotka lasketaan hänen harteilleen. Häntä on innokkaasti äänestyksin tuettu vaarnakonferensseissa ja tämän aamun juhlakokouksessa. Minulle on tosiaankin kunnia, etuoikeus ja siunaus tulla kutsutuksi hänen neuvonantajakseen, ja toivon ja rukoilen, että Herra antaa minulle viisautta, arvostelukykyä, innoitusta ja kykyä sekä päättäväisyyttä palvella hänen johdollaan sekä hänen että Herran hyväksymällä tavalla Jumalan valtakunnan rakentamiseksi tänne maan päälle.

Kutsun kaikkia kirkon jäseniä kaikkialla yhdistämään rivinsä ja hyväksymään hänet sekä tukemaan häntä Jumalan kutsumana profeettana, näkijänä ja ilmoituksensaajana, Jeesuksen Kristuksen apostolina ja Hänen kirkkonsa ja valtakuntansa johtajana sekä täyttämään omat velvollisuutensa vanhurskauden asian eteenpäin viemiseksi ja heidän oman pelastuksensa ja korotuksensa toteuttamiseksi.
Edelleen, kuten Herra sanoi:
„Sen tähden ... ota vaarin kaikista hänen sanoistaan ja käskyistään, jotka hän antaa sinulle sen mukaan kuin hän ne saa, vaeltaen kaikessa pyhyydessä minun edessäni.
Sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa, niin kuin ne olisivat minun omasta suustani, kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.
Sillä jos te teette tämän, helvetin portit eivät voita teitä, ja Herra Jumala on hajoittava pimeyden vallat teidän edestänne ja saattava taivaat järkkymään teidän parhaaksenne ja hänen nimensä kunniaksi." (LK 21:4-6)
Juuri tähän aikaan 144 vuotta sitten Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko perustettiin Herran johdolla, ja Hän kutsui profeetta Joseph Smithin Hänen kirkkonsa ensimmäiseksi presidentiksi näinä myöhempinä aikoina, ja jäsenille annettiin juuri lukemani ohjeet.
Meillä kaikilla on velvollisuus astua esiin ja auttaa Jumalan valtakunnan rakentamisessa sekä edistää totuuden ja vanhurskauden asiaa, tuoda sieluja Kristuksen tykö.
Muistamme myös, että ensi viikolla me vietämme päivää, jona Herramme ja Vapahtajamme ylösnousemuksen ihmeen kautta mursi kuoleman kahleet ja nostettiin haudasta ylösnousseena olentona. On luonnollista, oikein ja asianmukaista, että kristityt kaikkialla kohdistavat kiitollisina mielensä ja sydämensä ajatukset Jeesuksen Kristuksen, elävän Jumalan Pojan suureen uhriin, Hänen, joka antoi henkensä sinun ja minun ja koko ihmiskunnan edestä, että me saisimme syntimme anteeksi, voisimme nousta ylös ja iloita kuolemattomuudesta ja iankaikkisesta elämästä, sillä Hän sanoi: „... tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39)
Hän sanoi myös: „... tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen." (Joh. 17:3)
Sitten, kuten on kirjoitettu Johanneksen evankeliumissa, „Jeesus sanoi ... ‚Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.
Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole ...'" (Joh. 11:25-26)
Tässä konferenssissa on sanottu paljon, ja olen varma että tullaan puhumaan vielä enemmänkin Jeesuksen Kristuksen uhrista sekä ylösnousemuksen suuresta ihmeestä ja Hänen sanomastaan maailmalle. Vain Hänen avullaan ja Hänen kauttansa meillä on kuoleman jälkeen toivo ylösnousemuksesta ja elämästä. Profeettojensa ja omien opetustensa kautta Hän esitti meille elämän ja pelastuksen suunnitelman, jonka hyväksymällä ja jonka mukaan elämällä me saamme suurimman ilon ja menestyksen ja onnen vaeltaessamme täällä maan päällä sekä iankaikkisen elämän tämän elämän jälkeen. Täällä ollessaan Hän opetti rukouksen merkityksestä ja siitä, miten tulee rukoilla, ja tästä aiheesta haluan puhua teille hetken aikaa.
Jeesus sanoi:

"...kun rukoilette, älkää olko niinkuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät...
Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle.
... älkää tyhjiä hokeko...
Rukoilkaa siis te näin [Ja Hän olisi voinut hyvin sanoa: Eläkää siis te näin]: Isä meidän, joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa;
anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme;
ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;
äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät pahasta, sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen." (Matt. 6:5-7, 9-13)
Tästä puhutaan usein Herran rukouksena ja kuvitellaan, että se olisi toistettava säännöllisesti ja sanasta sanaan, vaikka Hän sanoi todellisuudessa: „Rukoilkaa siis te näin" (engl. raamatunkäännöksen mukaan: Rukoilkaa siis te tällä tavalla. — Suom. huom.) ehdottaen, että niiden asioiden, jotka Hän mainitsi, tulisi olla mielessämme ja sydämessämme; sitä vastoin rukous on suora, henkilökohtainen yhteys, jossa me tunnustamme Isämme taivaassa, ja sen tulee olla vilpitön ja tuoda esiin yksinkertaisesti meidän omilla sanoillamme kiitollisuudentunteemme sekä pyytää johdatusta ja siunauksia, joiden tarpeessa olemme.
Ensiksi, kuten Herra sanoi, oven on oltava suljettuna maailman häiriöiltä, niin että me voimme keskittyä siihen, mitä sanomme taivaalliselle Isällemme. Eritelkäämme sen yksinkertaisen rukouksen sanojen merkitys, jonka Herramme on meille esittänyt.
Hän sanoi: "Isä meidän, joka olet taivaissa!" Näillä sanoilla me tunnustamme Jumalan Isäksemme, kaikkien ihmisten Isäksi; ja kaikkia ihmisiä, olivatpa he keitä tahansa tai missä tahansa, kehotetaan huutamaan avukseen Häntä Isänään, joka on taivaissa. Kuinka suurenmoista onkaan käsittää ja tietää, että me voimme lähestyä taivaallista Isäämme ilman edeltäkäsin tehtyä sopimusta, että me voimme paljastaa Hänelle sielumme kaikessa yksinkertaisuudessa ja uskossa tietäen, että Hän on lähellä, että Hän voi kuulla ja kuulee ja vastaa rukouksiimme. Tiedämme, että Hän on elävä Jumala, joka asuu taivaassa, että me olemme Hänen henkilapsiaan ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on neuvonut meitä huutamaan avuksemme Jumalaa ja tunnustamaan Hänet Isäksemme aivan siitä riippumatta, keitä me olemme.

Seuraavaksi Hän sanoi: „Pyhitetty olkoon sinun nimesi." Miten tärkeätä onkaan, että me jokapäiväisessä elämässämme ja erityisesti kumartaen rukoillessamme pyhitämme Jumalan nimen. Me voimme parhaiten pyhittää Jumalan nimen pitämällä sitä pyhänä ja auttamalla toisia pitämään sen pyhänä. Meidän tulee pitää Hänen nimeään pyhänä rakkautta ja hartautta osoittamalla ja huutamalla avuksemme Häntä rukoillessamme sekä tekemällä kaikkea sellaista, mikä lisää Hänen kirkkauttaan.

Kun me ajattelemme: „Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa", meidän on oivallettava, että tämä tapahtuu vain yhdellä tavalla, nimittäin siten, että me hyväksymme Hänet Jumalaksemme ja elämme Hänen käskyjensä mukaan ja autamme Hänen valtakuntansa rakentamisessa tänne maan päälle. Hänen kirkkonsa ja valtakuntansa on nykyään perustettuna tänne maan päälle, ja sitä voidaan rakentaa edelleen vain sikäli, kuin me otamme vastaan Hänen opetuksensa, elämme niiden mukaan ja opetamme niitä maailmalle.
Puhuessaan profeetta Joseph Smithille vuonna 1831 Herra sanoi:

"Jumalan valtakunnan avaimet on jätetty ihmiselle maan päällä, ja evankeliumi vierii siitä alkaen maan ääriin saakka, niin kuin käsinkoskematta vuoresta irroitettu kivi vierii, kunnes se on täyttänyt koko maan... Huutakaa avuksenne Herraa, että hänen valtakuntansa menestyisi maan päällä, että sen asukkaat ottaisivat vastaan sen ja valmistuisivat tulevia päiviä varten, jolloin Ihmisen Poika on tuleva alas taivaasta, puettuna kunniansa kirkkauteen, kohdatakseen Jumalan valtakunnan, joka on pystytetty maan päälle.
Menestyköön siis Jumalan valtakunta, niin että taivaan valtakunta tulisi ja sinut, oi Jumala, kirkastettaisiin niin taivaassa kuin maan päällä, että sinun vihollisesi kukistettaisiin; sillä sinun on kunnia, voima ja kirkkaus iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen." (LK 65:2, 5-6)
Jos me pyydämme, että Hänen tahtonsa tapahtuisi, meidän on oltava valmiit tekemään oma osamme. Isäni sanoi minulle ollessani vasta poikanen: „Jos haluat, että rukouksiisi vastataan, sinun on parasta nousta jaloillesi ja ryhtyä työhön." Ei hyödytä lainkaan rukoilla, että Hänen valtakuntansa tulisi ja Hänen tahtonsa tapahtuisi, ellemme me ole valmiit tekemään jotakin asian hyväksi.
Kun me tarkastelemme sanoja „anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme", voisimme hyvin sanoa: „... jokapäiväiset tarpeemme", sillä meidän tulee ymmärtää, että me olemme täysin Herrasta riippuvaisia kaikessa, mitä meillä on. Hän on Luojamme ja kaiken Antaja. Hän on antanut meille aivot, joilla voimme ajatella ja järkeillä ja oppia, ja Hän odottaa meidän käyttävän tietojamme ja oppimiamme taitoja ja tuottavan runsaan sadon, niin että voimme täyttää omat tarpeemme ja jakaa omastamme lähimmäisillemme. Meitä kehotetaan rukoilemaan kaiken sen johdosta, mikä liittyy henkilökohtaisiin tarpeisiimme sekä hyvinvointiimme. Miten tärkeätä onkaan olla kelvollinen huutamaan avuksi taivaallista Isäämme ja pyytämään Hänen apuaan sekä ilmituomaan kiitoksemme elämän tarpeista ja kaikista Hänen suurenmoisista siunauksistaan. Rukoillessamme meidän tulee päättää käyttää näitä siunauksia viisaasti omaksi hyväksemme ja toisten hyväksi, Herran työn edistämiseen ja Hänen nimensä kirkastamiseen. Vain täyttäessämme Jumalan

tahdon me tunnustamme Hänen valtasuuruutensa.
Tutkiessamme sanoja „äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät pahasta" meidän tulee oivaltaa, että Hän on antanut meille pyhät kirjoitukset ja lähettänyt meille profeettoja meitä opettamaan, ja kun me otamme vastaan nämä opetukset, meidät saatetaan pois kiusauksesta eikä kiusaukseen. Käskyjen noudattaminen ja Jeesuksen Kristuksen opetusten seuraaminen antaa meille voimaa vastustaa kiusausta, ja me pääsemme pahasta, koska me emme saata itseämme tilanteeseen, jossa joutuisimme kiusaukseen tehdä jotakin väärää.
Markuksen evankeliumista luemme: „Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko." (Mark. 14:38) Meidän tulee rukoilla rohkeutta ja voimaa, halua, päättäväisyyttä ja kykyä olla totuudellinen, puhdas, toisen parasta halajava ja hyveellinen sekä kykyä tehdä toisille sitä, mitä haluaisimme heidän tekevän itsellemme. Kun me alati rukouksessa etsimme totuutta, meidän tulisi tavoitella kaikkea, mikä on hyveellistä, rakastettavaa, hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää. Näin elämällä me autamme Herraa vastaamaan pyyntöömme: „. . . päästä meidät pahasta", ja Hän on päästävä meidät pahasta.
Tarkastelkaamme sanoja: „. . . anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme." On kiintoisaa verrata tätä Matteuksen muistiin kirjoittamaa sanamuotoa Luukkaan ja Markuksen teksteihin. Luukas sanoo: „. . . ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme . . ." (Luuk. 11:4)
Markus ilmaisee asian seuraavasti: „Ja kun te seisotte ja rukoilette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne.
Mutta jos ette anteeksi anna, ei myös teidän Isänne, joka on taivaissa, anna anteeksi teidän rikoksianne." (Mark. 11:25-26. Jae 26 puuttuu nykyisestä raamatunkäännöksestä. Siksi jälkimmäinen jae on lainattu vuoden 1776 raamatunkäännöksestä. — Suom. huom.)
Herra on sanonut: „Minä, Herra, annan anteeksi kenelle minä tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että te annatte anteeksi kaikille ihmisille." (LK 64:10) Meitä kehotetaan vielä antamaan anteeksi monta kertaa, jopa seitsemänkymmentä kertaa seitsemän. Meidän tulisi pysähtyä kysymään itseltämme, olemmeko me valmiit pyytämään Herraa antamaan anteeksi meidän syntimme ja rikkomuksemme vain siinä tapauksessa, että me annamme anteeksi ystävillemme ja lähimmäisillemme. Miten ihmeellistä olisikaan, jos me kaikki antaisimme anteeksi lähimmäisillemme ja rakastaisimme heitä. Silloin meidän olisi paljon helpompi huutaa avuksi Herraa ja pyytää Häntä antamaan anteeksi väärät tekomme, ja kun me teemme parannuksen ja teemme parannuksen soveliaita hedelmiä, me voimme odottaa omalle osallemme Jumalan anteeksiantoa ja armahtavaisuutta.
Pyhissä kirjoituksissa tällainen anteeksianto on selkeästi esitetty. Luemme: „Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi;
mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne." (Matt. 6:14-15)
Edelleen: „Sen tähden minä sanon teille: Teidän pitäisi antaa anteeksi toinen toisellenne, sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan, on tuomittu Herran edessä, sillä hänen päällensä jää suurempi synti." (LK 64:9)
Herramme antoi meille esimerkin todellisesta anteeksiannon hengestä, kun Hän sanoi ristiltä: „Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." (Luuk. 23:34) Me luemme myös uskollisesta opetuslapsesta, Stefanuksesta, jota vainottiin ja joka kivitettiin. „Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi suurella äänellä: ‚Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!' Ja sen sanottuaan hän nukkui pois." (Ap.t. 7:60)
Miten tärkeätä meidän onkaan soveltaa elämässämme noita suuria parannuksen ja anteeksiannon periaatteita. Muistakaamme aina, että se, joka kantaa kaunaa tai jolla on jotakin sydämellään lähimmäistään vastaan ja joka ei anna anteeksi, tuntee olonsa epämukavaksi, on onneton ja rauhaton, ja näin jatkamalla hän jäytää sieluaan ja hänen päällensä jää suurempi synti. On lukuisia onnellisen lopun saaneita kertomuksia siitä, miten henkilöt, jotka ovat kantaneet kaunaa tai joilla on ollut jotakin sydämellään toisia vastaan, ovat saaneet rohkeutta ja voimaa mennä jälkeenpäin pyytämään anteeksi, ovat osoittaneet rakkautta ja sopineet, mistä on ollut seurauksena välien muuttuminen uudelleen hyviksi, niin että kumpikin osapuoli on ollut suuresti helpottunut ja onnellinen päästessään jälleen yhteyteen toisen kanssa.
Pohtikaamme nyt sanoja: „. . . sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen." Taas palautetaan mieleemme, että Jumala on Isämme, ja me tunnustamme, että etsimämme valtakunta on Hänen ja että kaikki hyvä, mitä saadaan aikaan, ei tule meistä ja meidän toimestamme, vaan Hänen voimastaan ja Hänen kirkkaudekseen. Meidän on annettava Hänelle kiitos kaikesta, mitä saamme, ja käsitettävä, miten tärkeätä on tuoda julki kiitollisuutemme elämällä oikein ja palvelemalla Häntä ja lähimmäisiämme.
Muistakaamme ja tunnustakaamme aina, että Jeesus Kristus, Jumalan Poika, maailman Vapahtaja tuli ja antoi henkensä teidän ja minun edestä, hyväksykäämme Hänen opetuksensa elämän ja pelastuksen tieksi ja valmistautukaamme elämään niin, että meidät havaitaan Hänen uhrinsa arvoisiksi valmistautuessamme osallisuuteen kuolemattomuudesta ja iankaikkisesta elämästä. Näin menetellessämme me tuomme kunniaa Hänen nimelleen ja pelastuksen itsellemme.
„Amen" on sana, jota käytetään juhlallisen sopimuksen lopuksi tai

ilmaistessamme sydämestämme hyväksyvämme sen, mitä on sanottu. Tarkoittakaamme sitä todella ja osoittakaamme se sanoillamme ja teoillamme.
Muistakaamme rukoillessamme Jeesuksen Kristuksen rukous Getsemanen puutarhassa:
„Sitten Jeesus tuli heidän kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi opetuslapsillensa: ,Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä menen ja rukoilen tuolla'.
Ja hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi murehtia ja tulla tuskaan.
Silloin hän sanoi heille: ,Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani'.
Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: ,Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä'." (Matt. 26:36-39)
Miten tärkeätä onkaan, että olemme valmiit sanomaan: „Ei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä."
Kuunnelkaamme Herran sanaa meitä lähempänä olevalta ajalta:
„Ja jälleen minä sanon: Kuulkaa minun ääntäni, jottei kuolema yllättäisi teitä; hetkenä, jona ette luule, kesä on oleva ohi ja elonkorjuu päättynyt, eivätkä sielunne ole pelastetut.
Kuunnelkaa häntä, joka on puolustaja Isän tykönä, ja joka puhuu teidän puolestanne hänen edessään." (LK 45:2-3)
Todistan, että Jumala elää, että Hän on valmis kuulemaan rukouksemme ja vastaamaan niihin Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme kautta. Me voimme kirkastaa Hänen nimeään ja auttaa rakentamaan Hänen valtakuntaansa, joka on perustettu maan päälle, jos me elämme Hänen opetustensa mukaan ja pidämme Hänen käskynsä. Tehkäämme näin, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Herran valitsemia

N. Eldon Tanner

Rakkaat veljeni, Jumalan pappeuden haltijat — te monet, joita on kokoontuneina niin moneen paikkaan, sillä lähes 200000 on tänä iltana mukana tässä kokouksessa — tämä on kuninkaallinen sotajoukko, suurin veljesjärjestö ja suurin voima koko maailmassa. Miten onnellisia ja siunattuja olemmekaan, kun meillä on pappeus ja saamme olla jäseniä tässä suuressa veljespiirissä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.
Tänä iltana olemme saaneet opetusta, innoitusta ja rakennusta uskossamme ja todistuksessamme ja olemme voineet nauttia tämän kuoron kauniista laulusta. Nyt muutaman minuutin kuluttua saamme etuoikeuden kuunnella Jumalan profeettaa, joka on Jeesuksen Kristuksen kirkon johtaja ja Hänen puhetorvensa täällä maan päällä tänä päivänä. Kun hän puhuu, kuunnelkaamme ja kuulkaamme kuulevin korvin sekä päättäen seurata tätä suurta johtajaa, Spencer W. Kimballia.
Kun olen saanut erityisen etuoikeuden ja siunauksen palvella neljän Herran valitun profeetan neuvonantajana, todistan, että he ovat todella Jumalan profeettoja, ja haluaisin esittää teille katsauksen siitä, miten Herra on valinnut, asettanut ja erottanut virkaan kirkkonsa johtajat ja miten vaivattomasti henkilöiden vaihtuminen tapahtuu.
Ollessaan maan päällä Jeesus ryhtyi palvelustyöhönsä ja perusti kirkkonsa ja „kutsui tykönsä opetuslapsensa ja valitsi heistä kaksitoista, joille hän myös antoi apostolin nimen". (Luuk. 6:13) Ja Hän sanoi apostoleilleen: „Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa." (Matt. 18:18)
Tästä käy ilmi, että Hän antoi heille kullekin apostolinviran täyteyden avaimineen ja valtuuksineen, niin että mikäli se aika tulisi, jokainen heistä voisi vuorollaan palvella vanhimpana apostolina eli kirkon presidenttinä. Pietari, Jaakob ja Johannes erotettiin johtamaan kirkkoa ensimmäisenä presidenttikuntana Kristuksen poislähdön jälkeen.
Kirkko näinä myöhempinä aikoina nojautuu samaan periaatteeseen. Sen jälkeen kun Herra oli valinnut Joseph Smithin, Pietari, Jaakob ja Johannes ilmestyivät ja antoivat hänelle ja Oliver Cowderylle Melkisedekin pappeuden ja asettivat heidät Herran Jeesuksen Kristuksen apostoleiksi.
Opin ja Liittojen Kirjasta voimme lukea, että Joseph Smith nuorempi kutsuttiin kirkon ensimmäiseksi vanhimmaksi. Herra sanoi: „. . . sinua kutsuttakoon näkijäksi, kääntäjäksi, profeetaksi, Jeesuksen Kristuksen apostoliksi, kirkon vanhimmaksi Jumalan, Isän, tahdosta ja teidän Herranne, Jeesuksen Kristuksen, armosta, koska sinä olet Pyhän Hengen vaikutuksen alainen laskeaksesi kirkon perustuksen ja rakentaaksesi sitä pyhimpään uskoon." (LK 21:1-2)

Vaikka profeetalle ja Oliver Cowderylle ilmoitettiin kesäkuussa 1829, ennen kirkon perustamista, että tulisi olemaan kaksitoista apostolia ja millä tavalla heidät oli valittava, ensimmäinen kahdentoista neuvosto nimitettiin vasta vuonna 1835. Silloin määrättiin Herran profeetta Joseph Smithin kautta antaman ohjauksen alaisina Mormonin Kirjan kolme silminnäkijää valitsemaan ne kaksitoista, jotka oli asetettava apostoleiksi. (*Documentary History of the Church*, osa 2, s. 186–187; LK 18)

Nämä miehet valittiin ja asetettiin apostoleiksi Josephin, profeetan, johdolla, ja heille annettiin sama valtuus, joka Jeesuksen aikana annettiin Paavalille ja muille apostoleille. On kirjoitettu: „Ja he muodostavat koorumin, joka on edellämainittujen kolmen presidentin vertainen valtuudessa ja voimassa." (LK 107:24) Kolmella presidentillä tarkoitetaan kirkon presidenttikuntaa.

Teoksesta *Documentary History of the Church* luemme myös: „Seuraavaksi presidentti Smith ryhtyi selittämään kahdentoista velvollisuuksia ja heidän valtuuttaan, joka on lähinnä nykyisen presidenttikunnan valtuutta... ne kaksitoista eivät myöskään ole kenenkään muun kuin ensimmäisen presidenttikunnan, ts. minun... Sidney Rigdonin ja Frederick G. Williamsin, jotka ovat nykyään neuvonantajiani, alaisia; ja missä minä en ole [tarkoittaen kuolemaansa], siellä ei ole ensimmäistä presidenttikuntaa kahdentoista yläpuolella." (*DHC*, osa 2, s. 373–374)

Presidentti Wilford Woodruff sanoi: „Sanon myöhempien aikojen pyhille, että Jumalan valtakunnan avaimet ovat täällä ja ne tulevat myös pysymään täällä Ihmisen Pojan tulemukseen saakka. Ymmärtäköön koko Israel, että... ei kukaan ihminen, joka koskaan on elämän henkäystä hengähtänyt, voi pitää hallussaan näitä Jumalan valtakunnan avaimia ja johtaa kansaa harhaan." (*Discourses of Wilford Woodruff*, toim. G. Homer Durham, Bookcraft, Inc., 1946, s. 73-74)

Profeetta Josephin kuoleman jälkeen Brigham Young kutsui koolle kokouksen seuraavin sanoin: „Haluan nähdä tämän kansan pappeuden eri koorumeineen kokoontuneena yhteen erityiseen konferenssiin..." Ja tässä kokouksessa hän sanoi: „... astun esiin täyttääkseni kutsumukseni, joka liittyy kahdentoista koorumiin. Jeesuksen Kristuksen apostoleina tälle sukupolvelle — apostoleina, jotka Jumala on ilmoituksen välityksellä kutsunut profeetta Josephin kautta, jotka on asetettu ja voideltu pitämään hallussaan Jumalan valtakunnan avaimia kaikessa maailmassa."

Sitten hän kysyi: „Haluaako kirkko, ja onko sen yksinomaisena haluna hyväksyä ne kaksitoista tämän kansan ensimmäiseksi presidenttikunnaksi?" Kirjoihin merkittiin, että äänestys oli yksimielinen. Sitten hän pyysi toista mieltä olevia ilmoittautumaan, eikä yksikään käsi noussut ylös.

On ilmeistä, että Brigham Youngin tarkoituksena oli antaa pappeuskoorumeitten äänestää, kunkin vuorollaan, kuten me teimme juhlakokouksessamme tänä aamuna, sillä hän sanoi: „Tämä [äänestys] syrjäyttää toisen kysymyksen sekä koorumeittain tapahtuneen äänestämisen."

(DHC, osa 7, s. 230, 232, 240) Tämän jälkeen hän selitti, että ne kaksitoista pysyisivät virassaan ja toimisivat siinä ja että heillä oli valtakunnan avaimet ja he hoitaisivat kirkon asioita ja johtaisivat työtä, niin että kaikki sujuisi oikein siihen asti, kunnes uusi ensimmäinen presidenttikunta muodostetaan. Tätä menettelytapaa on noudatettu aina Joseph Smithin kuolemasta lähtien. Kysymyksessä olevassa tapauksessa ne kaksitoista johtivat kirkkoa kolmen ja puolen vuoden ajan, kunnes ensimmäinen presidenttikunta muodostettiin ja Brigham Youngista tehtiin silloin kirkon presidentti.

Kun presidentti Wilford Woodruffilta kysyttiin, tiesikö hän mitään syytä, mikä estäisi jotakuta muuta henkilöä kuin kahdentoista johtajaa tulemasta valituksi johtamaan kirkkoa, hän sanoi tietävänsä useita syitä. „Ensiksi: kun kirkon presidentti kuolee, kenellä on kirkossa johtava valtuus? Kahdentoista apostolin koorumilla, joka on asetettu ja järjestetty Jumalalta tulleen ilmoituksen nojalla, eikä kenelläkään muulla. Kuka sitten on kirkon johtaja näiden kahdentoista apostolin johtaessa kirkkoa? Kahdentoista apostolin presidentti, ja hän on todellisuudessa yhtä paljon kirkon johtaja niitä kahtatoista johtaessaan kuin silloin, kun hän kuuluu kirkon presidenttikuntaan johtaen kahta miestä." Nämä tiedot on poimittu kirjeestä, joka oli kirjoitettu vanhin Heber J. Grantille 28. maaliskuuta 1887 ja jonka allekirjoittaja oli Wilford Woodruff. Tätä periaatetta on nyt noudatettu yli sadan vuoden ajan.

Kautta kirkon historian on ollut mitä ilmeisintä, että mies, joka valitaan kirkon presidentiksi, on ollut ennaltaasetettu ja juuri omalle ajalleen sopiva mies. Kerrotaan, että pitäessään ensimmäisen kerran kokousta Brigham Youngin kanssa profeetta Joseph sanoi, että jonakin päivänä Brigham Young olisi kirkon johtaja.

Kun ajattelemme merkillistä tapahtumain kulkua, joka aiheutti sen, että Brigham Youngista tuli kahdentoista presidentti ja sittemmin kirkon presidentti, on selvää, että hänet oli jo kauan ennen syntymäänsä ennaltaasetettu ja valittu, aivan kuten Jeremia ja muut.

Kun profeetta Joseph kuoli, kaikista näytti siltä, ettei ollut ketään, joka olisi ollut valmis ja pätevä ottamaan vastaan kirkon johtajan vastuun. Josephin erityisenä lahjana oli ollut saada ilmoitusta kirkkoa varten sekä johdatusta Hengeltä enemmän kuin moni muu profeetta oli saanut. Hän sopi aivan erityisesti suuren tehtävänsä täyttämiseen.

Hänen kuolemansa jälkeen kuitenkin Brigham Young, josta tehtiin kirkon presidentti, osoitti olevansa mies paikallaan. Myös hänellä oli erityiset kykynsä ja lahjansa, niin että hän pystyi tekemään sen, mitä hänen aikanaan oli tehtävä. Brigham Young oli suuri johtaja, asutusten perustaja ja organisaattori. Hän oli todellakin sopiva mies johtamaan kirkkoa ja viemään sen Kalliovuorille, kuten profeetta Joseph aikaisemmin oli ennustanut.

On myös mitä vakuuttavinta nähdä, miten John Taylorin henki säästettiin. Voisi sanoa, että hän oli ollut marttyyri siinä mielessä, että hän kantoi hautaan saakka arpia haavoista, jotka oli saanut samalla kertaa, kun profeetta Joseph surmattiin. Koko hänen johtokautensa ajan tuli esiin selviä todistuksia siitä, että hän tosiaankin oli se mies, jota sillä hetkellä tarvittiin. Samaa voidaan sanoa muista, jotka seurasivat häntä kirkon presidentteinä.

Meidän tulee käsittää, että vaikka presidentti Lee johti kirkkoa vain hyvin lyhyen ajan, hänen johtokautenaan tapahtui paljon edistystä ja saatiin paljon aikaan ja laskettiin perustusta kirkon tulevalle kehitykselle ja kasvulle.

Nyt meillä on kirkossa uusi johtaja, joka on Herran valitsema ja ennalta-asettama, mies, jota on apostolin virassa kokeiltu, koeteltu, valmennettu yli 30 vuoden ajan ja jonka henki on kolme eri kertaa ihmeellisellä tavalla säästetty, jotta hän voisi täyttää tämän pyhän ja korkean tehtävän.

Teoksesta *Teachings of the Prophet Joseph Smith* (s. 365) voimme lukea: „Jokainen mies, jonka kutsumuksena on palvella maailman asukkaita, asetettiin juuri tätä tarkoitusta varten taivaan suuressa neuvonpidossa ennen kuin tätä maailmaa oli."

Kuten niin monesti on sanottu, meidän on aina muistettava, että Herra kutsuu profeettansa ja Herra vapauttaa profeettansa. Mikään muu voima ei voi kutsua tai vapauttaa heitä. Kuten edellä olen maininnut, kirkon presidentin kuollessa kahdentoista koorumi siirtyy johtoon, ja koorumin vanhimmasta jäsenestä, kahdentoista presidentistä, tulee kirkon korkein virkamies.

On tärkeätä panna merkille, mitä tapahtui presidentti Harold B. Leen kuoleman aikoihin. Presidentti Romney oli kutsuttu sairaalaan, ja hänen keskustellessaan presidentti Leen kanssa, joka tiesi saattavansa joutua joksikin aikaa työhön kykenemättömäksi, presidentti Lee sanoi hänelle: „Presidentti Tanner on poissa, joten toivon sinun ryhtyvän hoitamaan kirkon asioita." Myöhemmin sisään tullut presidentti Kimball ilmoitti olevansa presidentti Romneyn käytettävissä. Kuitenkin heti, kun oli tullut tieto presidentti Leen poismenosta, presidentti Romney kääntyi puhumaan presidentti Kimballille, sanoen: „Nyt sinulla on vastuu kahdentoista koorumin presidenttinä. Olen käytettävissäsi ja valmis tekemään mitä tahansa ollakseni apuna."

Tämä vastasi täysin kirkon järjestystä ja on suurenmoinen esimerkki siitä, miten kirkko ei koskaan jää johtoa vaille ja miten joustavasti johtotehtävä siirtyy henkilöltä toiselle. Presidentti Kimballista, joka oli kahdentoista johtaja, tuli heti kirkon korkein auktoriteetti.

Haluan nyt luonnostella lyhyesti menettelyä, jota noudatettiin, kun hänet nimitettiin ja asetettiin kirkon presidentiksi. Sitä ennen saanen kuitenkin lainata muutaman sanan presidentti Kimballin konferenssipuheesta, jonka hän piti 4. huhtikuuta 1960 — 14 vuotta sitten:

„Kukapa äiti, joka hellästi katselee palleroista lapsukaistaan, ei näkisi lapsessaan kirkon presidenttiä tai maansa hallitsijaa! Pitäessään lastaan sylissään äiti näkee hänet valtiomiehenä, johtajana, profeettana. Jotkut unelmat käyvät toteen! Joku äiti antaa meille Shakespearen, toinen Michelangelon ja kolmas Abraham Lincolnin, ja vielä joku Joseph Smithin!

Kun teologit hoipertelevat ja kompastelevat, kun huulet teeskentelevät ja sydämet harhailevat ja ihmiset ‚samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä' — kun erheen pilvien on tarpeen väistyä ja hengellisen pimeyden hälvetä ja taivaitten aueta, syntyy pieni lapsi." Miten profeetallista! (*Conference Report*, huhtikuu 1960, s. 84)

Juuri tällainen pieni lapsi syntyi Salt Lake Cityssä 28. maaliskuuta 1895 ja sai nimekseen Spencer Woolley Kimball. Erittäin kiinnostava selostus tämän suurmiehen elämästä syntymästä nykyhetkeen asti on julkaistu kirkkomme lehdessä (*Valkeus*, heinäkuu 1974), ja sen on kirjoittanut vanhin Boyd K. Packer.

Ollessaan kirkon presidentti Wilford Woodruff sanoi, että oli Herran tahto, ettei annettaisi kulua pitkää aikaa kirkon johtajan kuolemasta siihen hetkeen, kun ensimmäinen presidenttikunta järjestetään uudelleen. Siksi presidentti Kimball, kahdentoista johtaja, kutsui 30. joulukuuta 1973, vain neljä päivää presidentti Leen kuoleman jälkeen, kahdentoista jäsenet yhteen temppelin ylähuoneeseen, jossa oli määrä keskustella ensimmäisen presidenttikunnan uudelleenjärjestämisestä sekä päätettävistä toimenpiteistä. Ne, jotka olivat olleet presidentin neuvonantajia, ts. presidentti Romney ja minä, asetuimme omille paikoillemme kahdentoista koorumiin.

Tuotuaan julki suuren surunsa presidentti Leen poismenon johdosta sekä riittämättömyyden tunteensa presidentti Kimball kehotti kahdentoista koorumin jäseniä puhumaan jäsenyysikäjärjestyksessä ja esittämään käsityksensä siitä, mitä he ajattelivat kirkon presidenttikunnan uudelleenjärjestämisestä.

Jokainen kahdentoista jäsen toi julki käsityksensä, että juuri silloin oli aika järjestää uudelleen ensimmäinen presidenttikunta ja että presidentti Spencer W. Kimball oli se mies, jonka Herra tahtoi johtamaan kirkkoa tällä hetkellä. Herran hyvää Henkeä tunnettiin ylenpalttisesti, ja veljien ajatukset ja lausutut sanat olivat täysin yhtäpitäviä ja sopusoinnussa keskenään. Ainoana tavoitteena ja haluna oli tehdä Herran tahto, eikä kenenkään mielessä ollut epäilystäkään siitä, etteikö Herran tahto olisi tullut julki.

Tämän jälkeen vanhin Ezra Taft Benson ehdotti muodollisesti, että kirkon ensimmäinen presidenttikunta uudelleenjärjestetään ja että Spencer W. Kimball hyväksytään, asetetaan ja erotetaan kirkon presidentiksi, profeetaksi, näkijäksi, ilmoituksensaajaksi ja vastaavaksi johtajaksi. Ehdotusta kannatettiin, ja se hyväksyttiin yksimielisesti.

Kaikessa nöyryydessä presidentti Kimball nousi ylös ja sanoi hyväksyvänsä nimityksen, rukoillen, että Herran Henki ja siunaukset olisivat hänen osanaan, niin että hän pystyisi

täyttämään Herran tahdon. Hän sanoi rukoilleensa aina presidentti Leen terveyden puolesta ja rukoilleensa hänelle voimaa ja tarmoa ja Herran siunauksia hänen toimiessaan kirkon presidenttinä. Vanhin Kimball tähdensi, että hän oli rukoillut vilpittömästi hyvän vaimonsa Camillan kanssa, ettei hän koskaan saisi tätä virkaa, ja hän oli ollut varma siitä, että presidentti Lee eläisi kauemmin kuin hän.
Tässä yhteydessä tuli mieleeni Vapahtajan rukous Getsemanen puutarhassa: „Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä." (Matt. 26:39) Ja niin hän hyväksyi.
Sitten hän valitsi ja nimitti ensimmäiseksi neuvonantajakseen N. Eldon Tannerin ja toiseksi neuvonantajakseen Marion G. Romneyn, jotka kumpikin lausuivat muutaman sanan kaikessa nöyryydessä ja lupasivat auttaa ja tukea presidentti Kimballia hänen tehtävässään kirkon presidenttinä sekä täyttää tehtävänsä parhaan kykynsä mukaan, ja he rukoilivat presidentti Kimballille Herran siunauksia.
Tämän jälkeen presidentti Benson hyväksyttiin kahdentoista neuvoston presidentiksi. Sitten presidentti Kimball asettui istuimelleen huoneen keskelle, ja kun kaikki läsnä olleet asettivat kätensä hänen päänsä päälle, me tunsimme, että Herran Henki oli totisesti kanssamme, ja tämä suloinen Henki täytti sydämemme. Presidentti Bensonin puhuessa muiden puolesta pitämällä kauniin rukouksen ja antamalla siunauksen Spencer Woolley Kimball asetettiin ja erotettiin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä presidentiksi.
Todistukseni teille ja maailmalle on, että kirkon suunnitelma ja järjestys on toteutettu ja että Spencer W. Kimball on Hänen profeettansa sekä Hänen maan päällä olevan valtakuntansa ja kirkkonsa johtaja. Hänen asettamisensa jälkeen pidetyissä vaarnakonferensseissa ja tämänpäiväisessä juhlakokouksessa ihmiset ovat innostuneina osoittaneet tukevansa häntä. Meidän jokaisen suurena etuoikeutena, kunniana ja velvollisuutena on hyväksyä presidentti Kimball ja antaa hänelle tukemme Jumalan profeettana ja tehdä hänen johdollaan kaikki voitavamme valtakunnan rakentamiseksi, vanhurskauden asian eteenpäinviemiseksi ja maailman valmistamiseksi Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.
Kuten menneinä aikoina, on yhä vieläkin joitakuita, jotka asettavat kyseenalaiseksi presidentin valitsemismenettelytavan, ja eräs henkilö on kirjoittanut sanoen olevansa sitä mieltä, että hänen itsensä tulisi olla kirkon johtaja, mutta sallikaa minun muistuttaa teille, että kirkon menettelytavat ja Jeesuksen Kristuksen opetukset eivät ole koeteltavina. Meillä on suuri etuoikeus ja vastuu ja siunaus ollessamme Hänen kirkkonsa ja valtakuntansa jäseniä ja hyväksyessämme profeetan sekä ilmaistessamme tukevamme häntä, ja meidän asianamme on osoittaa olevamme jäsenyytemme ja pappeutemme arvoisia.
Muistakaamme aina, että kirkon johtajat ovat vastuussa Herralle, ja Hänen tehtävänään on ojentaa heitä, jos he menevät harhaan, ja vapauttaa heidät, jos he ovat päättäneet tehtävänsä. Meitä on varoitettu ja ennaltavaroitettu, että jos me nousemme sitä valtaa vastaan, jonka Jumala on kirkkoon asettanut sen hallitsemiseksi, Hän on vetävä Henkensä pois meiltä, ellemme tee parannusta.
Veljet, jos me toivomme Herran Hengen johdatusta ja osallisuutta Hänen siunauksistaan, meidän on oltava uskollisia miehelle, joka on valittu johtajaksemme, emmekä saa koskaan nurista, valittaa tai etsiä virheitä tai ajatella, että jonkun toisen tulisi olla hänen asemassaan. Korkeissa viroissa olevia henkilöitä, jopa yksi kolmesta silminnäkijästä: Oliver Cowdery, joka oli saanut pappeudenkin taivaallisilta olennoilta, ja sittemmin Sidney Rigdon, neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, lankesi pois kirkosta, koska he arvostelivat Jumalan profeettaa ja asettivat hänen virkansa kyseenalaiseksi.
Rukoilen, että me kaikki voimme pysyä uskossa, vahvistaa, tukea ja seurata miestä, jonka Jumala on valinnut johtajaksemme. Kun me näin teemme, saamme siunausta ja Herran Henki viipyy luonamme ja perheittemme luona opettaessamme ja kannustaessamme omiamme olemaan uskollisia ja aktiivisia. Jumalan työ toteutuu, ja Hänen tahtonsa tapahtuu. Herra on sanonut profeetastaan:
„Sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa, niin kuin ne olisivat minun omasta suustani, kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.
Sillä jos te teette tämän, helvetin portit eivät voita teitä, ja Herra Jumala on hajoittava pimeyden vallat teidän edestänne ja saattava taivaat järkkymään teidän parhaaksenne ja hänen nimensä kunniaksi.
Sillä näin sanoo Herra Jumala: Minä olen saattanut hänet Henkeni vaikutuksen alle edistämään Siionin asiaa suurella voimalla . . ." (LK 21:5-7)
Jeesuksen Kristuksen nimessä.
Amen.

Kuka on häviöllä?

Marvin J. Ashton

Eräänä lämpimänä iltana viime kesänä sisar Ashton ja minä olimme katsomassa baseballin ammattilaisottelua. Kilpailun alkuvaiheissa huomiomme kiintyi erääseen myöhässä saapuvaan katsojaan. Kulkiessaan ohitseni hän huomasi minut ja kysyi: "Kumpi on häviöllä?" Vastasin: "Ei kumpikaan." Vastattuani huomasin, että hän vilkaisi tulostaululle, näki, että peli ei ollut tasoissa ja jatkoi matkaansa varmastikin ihmetellen minua.

Kun hän oli istuutunut pitkän matkan päähän meistä, sisar Ashton sanoi: "Hän ei tunne sinua kovin hyvin, vai mitä?" "Miten niin", kysyin. Hän vastasi: "Jos hän tuntisi, hän tietäisi, ettet usko kenenkään olevan häviöllä. Jotkut ovat edellä ja jotkut jäljessä, mutta kukaan ei ole häviöllä. Eikö niin?" Hymyilin myöntävästi, ja minusta tuntui hyvältä.

Kaikkien meidän, nuorten ja vanhojen, olisi hyvä käsittää, että asenne on tärkeämpi kuin pistemäärä. Halu on tärkeämpi kuin pistemäärä. Yllyke on tärkeämpi kuin pistemäärä. Suunta, mihin olemme menossa, on tärkeämpi kuin paikka.

Totuus "sillä niinkuin hän mielessään laskee, niin hän menettelee" (Sananl. 23:7) pitää paikkansa yhtä hyvin tänään kuin milloin tahansa muulloinkin. Muistan, kuinka vuosia sitten tapasin nuoren miehen, jonka ruumiiseen oli tatuoitu sanat "SYNNYNNÄINEN HÄVIÄJÄ". En usko että teitä hämmästyttää kuulla, että tapasin hänet valtionvankilassa

Muistan myös, kuinka kerran kysyin kahdelta pojalta, osasivatko he uida. Toinen sanoi: "En." Toinen taas: "En tiedä. En ole koskaan yrittänyt." Ehkä heidän tietämättään heidän asenteensa näkyivät.

Oikea asenne tässä kriisien hallitsemassa maailmassa on verrattoman kallis omaisuus. Ei koskaan aikaisemmin ole ollut tärkeämpää, että me kaikki kuljemme eteenpäin vakaumuksellisesti. Voimme olla jäljessä, mutta emme ole häviöllä, jos kuljemme oikeaan suuntaan. Jumala ei laske pisteitä suorituksistamme ennen kuin matkan päätyttä. Hän, joka on tehnyt meidät, odottaa meidän voittavan. Hän seisoo vierellämme valmiina vastaamaan avunpyyntöihimme. On surullista mutta totta, että tänä päivänä monet ovat jäljessä yhteydenotoissaan Jumalaan ja elättelevät tuhoisia asenteita itseään ja lähimmäisiään kohtaan. Meidän on tarpeen elää iloisesti, toiveikkaasti ja rohkeasti, jos aiomme kulkea eteenpäin ja ylöspäin.

Totuuksia "kiittäkää joka tilassa" (LK 98:1), "kiitä Herraa, sinun Jumalaasi joka tilassa" (LK 59:7) ja "se, joka ottaa vastaan kaiken kiitollisin mielin, kirkastetaan" (LK 78:19) ei ole suositeltu vain arvonannon osoittamiseksi, vaan ne ovat myös voimallisia asennoitumisen ohjenuoria, jotka luovat meissä antoisia käyttäytymisen muotoja. Ajatelkaapa henkilökohtaista haastetta kiittää Herraa joka tilassa. Jos kiitämme Herraa joka tilassa, emme salli itsemme jäädä jälkeen. Meidän on tehtävä joka päivä työtä lyödäksemme eilisen ennätyksen, ei kenenkään muun vaan itsemme ennätyksen. Hänen avullaan voimme suoriutua kaikesta ja olla todellisia voittajia iankaikkisuuden kehityskulussa.

Meidän on tavoiteltava läpikotaista itseluottamuksen asennetta, joka tekee meistä itseemme uskovia. Kuinka tärkeätä onkaan koko elämämme ajan luoda asianmukaista tasapainoa itseluottamuksen ja nöyryyden välille. Oikea itseluottamus tekee jokaiselle ihmiselle tiettäväksi, että heissä on jumalallisuuden kipinä, joka odottaa ravituksi tulemista kasvaakseen tarkoitetulla tavalla. Oikea asenne tekee meille mahdolliseksi elää sopusoinnussa mahdollisuuksiemme kanssa.

Meidän on varottava ylpeyttä. Itsekeskeinen ihminen ei pääse koskaan minnekään tässä maailmassa, koska hän luulee olevansa jo siellä. On sanottu, että itsekeskeisyys on nukutus, joka sammuttaa typeryyden kivut. Itsekeskeisyys voi olla sielun syöpä.

Asenne, jonka otamme kuhunkin päivään, määrää tuloksen. Meidän on välitettävä enemmän siitä, mitä teemme sille, mitä meille tapahtuu kuin siitä, mitä meille tapahtuu. Asianmukainen asennoituminen itseensä on iankaikkinen pyrkimys. Myönteinen asenne vaatii, että teemme parhaamme, vaikka vähempikin tuntuisi sillä hetkellä riittävän. Asianmukainen asenne vaatii meitä olemaan realistisia - koviakin itseämme kohtaan - ja pitämään itsemme kurissa. Saanen lukea teille 1800-luvulla eläneen kirjailijan Josiah Gilbert Hollandin runon. Tohtori Hollandin patsas on sankarten salissa ja sen alla ovat nämä hänen kirjoittamansa voimalliset säkeet, joiden nimi on "Halutaan":

Jumala antoi meille miehiä. Tällainen aika vaatii
voimakkaita mieliä, suuria sydämiä, totista uskoa
ja alttiita käsiä.
Miehiä, joita vallanhimo ei surmaa,
miehiä, joita viran palkkiot eivät voi ostaa,
miehiä, joilla on mielipiteitä ja tahtoa,
miehiä, jotka rakastavat kunniaa ja jotka eivät valehtele.

Asianmukainen asenne on korkeatasoisen suorituksen edellytys. Tarvitsemme miehiä, joilla on rohkeutta panna oikeat asenteet käytäntöön. Tarvitsemme tänään enemmän ihmisiä, joilla on kärsivällisyyttä ja tarkoituksenmukaista kestävyyttä. Tarvitsemme enemmän ihmisiä, joilla on sama peloton vakaumus kuin Joseph Smithillä, Harold B. Leellä ja Spencer W. Kimballilla, joka niin rohkeasti ja pelottomasti ilmaisi ja julisti sitä avauspuheessaan. Joseph Smith – voimme kokea vavahduttavana hänen asenteensa, kun luen teille seuraavat rivit. Niistä heijastuu hänen majesteettisuutensa ja hänen asenteensa.

"Niin oli minunkin laitani. Olin tosiaankin nähnyt valon ja tämän valon keskessä näin kaksi Persoonaa, ja tosiasia on, että he puhuivat minulle; ja vaikka minua vihattiin ja vainottiin siksi, että olin sanonut nähneeni näyn, se oli kuitenkin tosi, ja kun minua vainottiin ja solvattiin ja minusta puhuttiin valehdellen kaikenlaista pahaa, koska niin väitin, jouduin sydämessäni sanomaan: Miksi vainota minua totuuden kertomisesta? Olen todellakin nähnyt näyn: ja mikä olen minä voidakseni estää Jumalaa, vai arveleeko maailma voivansa saada minut kieltämään sen, minkä todella olen nähnyt? Sillä minä olin nähnyt näyn; tiesin sen, ja minä tiesin, etta Jumala tiesi sen, enkä voinut sitä kieltää enkä uskaltanutkaan niin tehdä; joka tapauksessa tiesin, että niin tehdessäni olisin rikkonut Jumalaa vastaan ja joutunut kadotustuomion alaiseksi." (KH J. S. 2:25)

Toinen tärkeä oikean asenteen osatekijä on joustavuus, kyky sopeutua muutokseen. Sopeutumiskyky pehmentää muutoksen tai pettymyksen aiheuttamaa iskua. Rakkaus voi vähentää suuresti järkytystä sopeutuessamme koettelemuksiin ja murhenäytelmiin. Meidän on tarpeen jatkuvasti rakentaa toivoa itsessämme ja niissä, jotka ovat ympärillämme. Meidän itsemme täytyy tehdä synkistä päivistä kirkkaita. Eikö ole iloa, ylennystä ja valoa nähdä jonkun, jolla on raskaita haasteita ja taakkoja, kulkevan eteenpäin voittoon siinä ainoassa kilpailussa, millä on mitään merkitystä? Toivo tekee meille mahdolliseksi tietää, että tilapäisen epäonnistumisen ja takaiskunkin hetkellä on aina olemassa seuraava kerta, huomispäivä.

Eräs aikamme suurimmista murhenäytelmistä on, että Jumalan lapset, te ja minä, elämme ja toimimme alemmalla tasolla, kuin kykymme edellyttäisivät. Saamme voimaa ja rohkeutta ymmärtäessämme, että kehotuksen "tule ja seuraa minua" (Matt. 19:21) antoi rakastava toivon ja luottamuksen Vapahtaja, joka kohdisti kutsun meille siihen katsomatta, missä me olemme tai olemme olleet. Hänen esimerkkinsä oli täydellinen. Hänen elämänsä oli täydellinen. Hän oli uskollinen kutsumukselleen mihin hintaan hyvänsä. Hänen työnsä, Hänen elämänsä ja Hänen opetuksensa ovat kallisarvoinen omaisuus. Polkumme on selvästi viitoitettu Hänen askeltensa ansiosta. Hänen kokemuksensa ovat meidän voimamme. Olen sanonut monta kertaa lähetyssaarnaajillemme: "Ei ole yhtä tärkeätä, onko nuori mies käynyt läpi lähetystyön, kuin se, onko lähetystyö käynyt nuoren miehen läpi. "

Vaikka Hän, Jeesus, oli Poika, joka suoritti ahkerasti Isänsä asioita, Hän ei koskaan ollut liian kiireinen auttaakseen ahdistunutta äitiä, sairasta miestä, ystävää, pientä lasta. Nämä asenteet, nämä palvelukset olivat vain sisäisen suuruuden ulkoinen osoitus. Kun mekin opimme palvelemaan kuten Hän, opimme elämään yltäkylläisesti. Oikea asenne auttaa meitä löytämään Jumalan palvelemalla Hänen lapsiaan.

Nasaret oli pieni ja ylenkatsottu paikkakunta. Sitä pidettiin pilkkana. Siellä ei ollut sattunut historiallisesti merkittäviä tapahtumia. Sieltä ei ollut tullut voittajia: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" (Ks. Joh. 1:46.) Hänen asenteensa, Hänen tekonsa, Hänen elämänsä olivat nostaneet pienen kylän tuntemattomuudesta. Maailma kutsui Häntä myöhemmin "Jeesus Nasaretilaiseksi", tuoden kunniaa kerran halveksitulle kylälle.

Vaikka Hänen omansa kerran hylkäsivätkin Hänet, Hänen tahtonsa, tapansa ja tekonsa osoittivat Hänet kuninkaitten Kuninkaaksi ja herrain Herraksi. Hän koki halveksuntaa, pilkkaa ja herjausta, mutta voitto oli Hänen, koska Hän ahkeroi tehdä hyvää.

Niille, jotka tahtoivat hävittää, alistaa ja lannistaa, Hän opetti, että totuus voittaisi. Niille, jotka häpäisivät Hänen temppelinsä, Hän julisti pelottomasti: "Kirjoitettu on: 'Minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi', mutta te teette siitä ryövärien luolan." (Matt. 21:13) Hänen sanansa ja tekonsa tässä tilanteessa olivat jälleen osoitus luonteesta, vakaumuksesta, rohkeudesta ja oikeasta asenteesta.

Jokaisen rohkeaa toimintaa rakastavan ja oikeaa asennetta arvostavan ihmisen maailmassa pitäisi lukea yhä uudelleen Hänen elämänsä viimeiset tapahtumat. Hän eli, tämä Rauhanruhtinas, todella majesteetillisesti. Hänen kotikaupunkinsa halveksi Hänen tekojaan. Jotkut Hänen opetuslapsistaan olivat kääntyneet pois. Hänen vihollisensa olivat saavuttamassa voiton (kuten he kuvittelivat). Mikä oli Hänen asenteensa? Oliko se napisemista, virheiden etsimistä, kostamista, alentamista? Ei koskaan! Hänen majesteettiset sanansa kuuluivat: "Älköönkä teidän sydämenne olko murheellinen" (Joh. 14:1); "Minä olen voittanut maailman" (Joh. 16:33).

Hänen elämänsä viimeisellä viikolla huuto "Hoosianna" muuttui huudoksi "Ristiinnaulitse". Horjumaton rohkeus vei Häntä eteenpäin ja ylöspäin voittosaatossa. Sydämeltään rehelliset tulisivat vielä tietämään, minkä puolesta Hän eli ja miksi Hänen täytyi kuolla. Hänen maanpäällisen elämänsä viimeisen viikon tapahtumat avaavat eteemme opetuksia suuruuden asenteesta. Oppikaa kanssani enemmän Hänen rohkeudestaan ja jumalallisuudestaan Hänen jatkaessaan uskollisesti loppuun asti noina koetuksen päivinä. Muistelkaa kanssani viimeistä ehtoollista opetuslasten kanssa, käyntiä puutarhassa Isän kanssa tapahtuvaa ylevää yhteyden ottoa varten ("... menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä." [Ks. Matt. 26:39]), voitonmerkkiä taistelun jälkeen ja ristiinnaulitsemisnäkymää, missä sotilaat ovat mukana. Kun he kävivät rohkeasti Häntä vastaan valmiina vastarintaan ja kapinaan, Hän tervehti heitä kysymällä: "Ketä te etsitte? ...Minä se olen. " (Joh. 18:4-5) Karulla kukkulalla lähellä kaupungin muuria Hänet naulittiin ristille. Kun Hän kärsi raakaa ristiinnaulitsemistuomiotaan, paikalla oli epäilemättä todistajia ja katselijoita, jotka tekivät havaintoja omasta rajallisesta näkökulmastaan. "Hän on häviöllä. Hänet on saatu kiinni. Hänet on lyöty."

Kuinka väärässä he olivatkaan ja ovatkaan. Jeesus Nasaretilainenko häviäjä? Ei koskaan! Hän on meidän Pelastajamme, Lunastajamme, Voittaja, Jumalan Poika.

Hän haluaisi meidän tänä päivänä omaksuvan pysyvästi vakaumuksen ja sitoumuksen, joka niin liikuttavasti on ilmaistu laulumme "On uskossa perustus horjumaton" seitsemännessä säkeistössä:

"Ken Jeesukseen turvaa, ei joudu pimeään,

han sisälle käydä saa iloon, elämään.
En sielua sellaista taistelussaan
voi milloinkaan jättää mä yksin kulkemaan.

Mikä ilo minulle onkaan, veljet ja sisaret, lausua erityinen todistus Hänen todellisuudestaan, Hänen voimastaan, Hänen jumaluudestaan ja Hänen maanpäällisen elämänsä tarkoituksesta. Tämä on Hänen kirkkonsa. Tämä on Hänen evankeliuminsa. Tämä on Hänen suunnitelmansa niitä varten, jotka voittavat itsensä, jatkavat uskollisina ja voittavat. Todistan näistä totuuksista Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Älkää vaipuko epätoivoon

Ezra Taft Benson

Nöyränä ja kiitollisena otan vastaan tämän pyhän velvollisuuden. Toivon ja rukoilen, että siitä mitä aion sanoa on hyötyä sekä aineellisessa että hengellisessä mielessä edessä olevina vaikeina päivinä.

Elämme aikaa, jolloin ihmisten sydämet Herran ennustuksen mukaan menehtyvät, ei ainoastaan aineellisesti vaan myös hengellisesti. (Ks. LK 45:26.) Monet luopuvat elämän taistelusta. Itsemurhat ovat johtava kuolinsyy korkeakouluopiskelijoiden keskuudessa. Kun hyvän ja pahan välisen taistelun ratkaisu siihen liittyvine koettelemuksineen ja vaikeuksineen lähestyy, yrittää saatana yhä innokkaammin voittaa pyhät masentamalla, lannistamalla ja nöyryyttämällä heitä.

Ja kuitenkin meidän pyhien pitäisi olla kaikista kansoista toivorikkaimpia ja vähiten epätoivoisia. Sillä vaikka tiedämme että "...rauha otetaan pois maan päältä..." ja että "...perkele saa vallan omassa valtakunnassaan...", meille kuitenkin vakuutetaan, että Herra on vallitseva pyhiään ja hallitseva heidän keskellään... (LK 1:35-36) Koska olemme varmoja siitä, että kirkko säilyy koskemattomana Herran hallitessa sitä edessä olevina levottomina aikoina, meidän henkilökohtaisena velvollisuutenamme on pitää huolta siitä, että me kaikki pysymme uskollisina kirkolle ja sen opetuksille ...mutta joka pysyy lujana eikä anna voittaa itseänsä, se pelastuu." (KH J.S. 1:11) Auttaakseen meitä voittamaan masennusta, epätoivoa ja lannistumista koskevat paholaisen suunnitelmat, on Herra osoittanut meille ainakin kaksitoista keinoa, jotka kohottavat henkeämme ja lähettävät meidät riemuiten matkallemme, jos niitä noudatamme. Ensimmäinen niistä on parannus. Mormonin Kirjasta luemme: "... epätoivo tulee synnin tähden." (Moro. 10:22) Abraham Lincoln sanoi: "Kun teen hyvää, minusta tuntuu hyvältä, ja kun teen pahaa, minusta tuntuu pahalta." Synnin vuoksi ihminen masentuu ja joutuu epätoivoon. Vaikka ihminen saattaakin tuntea jonkinlaista ajallista mielihyvää syntiä tehdessään, on sen tuloksena kuitenkin onnettomuus. "... jumalattomuus ei koskaan ole ollut onnea." (Al. 41:10) Synti saa aikaan epäsointua Jumalan ja ihmisen välillä, ja lannistaa henkeä. Siitä syystä ihmisen on hyvä tarkkailla itseään nähdäkseen onko hän sopusoinnussa Jumalan kaikkien lakien kanssa. Jokainen noudatettu laki tuo säädetyn siunauksen. Jokainen rikottu laki tuo säädetyn rangaistuksen. Niiden, joita epätoivo raskaasti painaa, on tultava Herran luokse, sillä Hänen ikeensä on sovelias ja Hänen kuormansa on keveä. (Ks. Matt. 11:28-30.)

Toinen on rukous. Hädän hetkellä rukous on voimakas pyyntö. Pienistä koettelemuksista alkaen omiin getsemaneihimme saakka voi rukous johtaa meidät yhteyteen Jumalan - suurimman lohdutuksen ja neuvon lähteemme – kanssa. "Rukoile lakkaamatta, että pääsisit voittajaksi..." (LK 10:5) Rukoilkaa jatkuvasti. Ponnistin "... kaikki voimani Jumalan avuksi huutamiseen" kuvailee nuori Joseph Smith menetelmäänsä, jota hän käytti pyhässä lehdossa estääkseen vihollista tuhoamasta itseään. (KH J. S. 2:16) Se on myös meidän käytettävissämme oleva keino, jonka avulla estämme lannistumista tuhoamasta meitä.

Kolmas on palveleminen. Kun antaudumme toisten ihmisten vanhurskaaseen palvelemiseen, se laajentaa näkemystämme ja vie mielestämme henkilökohtaiset ongelmamme tai ainakin auttaa meitä näkemään ne oikeassa mittasuhteessa. Presidentti Lorenzo Snow sanoi: "Kun huomaat olevasi hieman surullinen, katsele ympärillesi ja etsi joku, jonka kohtaama onnettomuus on vielä pahempi, mene sitten hänen luokseen ja yritä ottaa selville hänen vaikeutensa ja yritä sitten poistaa se Herran sinulle antaman viisauden avulla ja silloin huomaat ensimmäiseksi, että surusi on hävinnyt, mielesi on keveä, Herran valkeus lepää ylläsi ja kaikki näyttää valoisalta." (*Conference Report*, 6. huhtikuuta 1899, s. 2-3)

Naisella, jonka elämän täyttää hänen lastensa vanhurskas kasvattaminen, on parempi mahdollisuus pitää yllä henkeään kuin naisella, joka on kokonaan keskittynyt omiin ongelmiinsa.

Neljäs on työ. Tämä maa kirottiin Aadamin tähden. Työ on siunauksemme, ei kirouksemme. Jumalalla on työtä ja sitä pitäisi olla meilläkin. Eläkkeelle joutuminen on lannistanut monia ihmisiä ja jouduttanut heidän kuolemaansa. On sanottu, että jopa paholainenkin punoo mieluummin hiekasta köyttä kuin menee toimettomuuden täydelliseen helvettiin. Meidän on tehtävä työtä pitääksemme huolta omista hengellisistä, henkisistä, yhteiskunnallisista ja aineellisista tarpeistamme ja autettavaksemme uskottujen ihmisten tarpeista. Jeesuksen Kristuksen kirkossa on paljon työtä Jumalan valtakunnan viemiseksi eteenpäin. Vain muutamia meiltä vaadittuja tehtäviä ovat esimerkiksi, että jokainen jäsen toimii

lähetyssaarnaajana, tekee sukututkimus- ja temppelityötä, pitää perheiltoja, ottaa vastaan kirkon tehtäviä ja suorittaa niihin liittyvät velvollisuudet.

Viides on terveys. Fyysisen ruumiin kunto voi vaikuttaa henkeen. Siitä syystä Herra antoi meille viisauden sanan. Hän sanoi myös että meidän on mentävä levolle aikaisin ja noustava aikaisin (ks. LK 88:124), että meidän ei pitäisi kiirehtiä nopeammin kuin voimamme sallivat (ks. LK 10:4) ja että meidän pitäisi olla kohtuullisia kaikissa hyvissä asioissa. Yleensä voimme sanoa, että mitä enemmän syömme luonnollista, jalostamatonta ruokaa, johon ei ole lisätty lisäaineita, sitä terveellisempää ruokamme on. Ravinto voi vaikuttaa mieleen ja tiettyjen aineiden puuttuminen ruumiista voi aiheuttaa henkistä masennusta. Kunnollinen terveystarkastus aika ajoittain on suojatoimenpide ja siinä voi paljastua ongelmia, jotka pystytään hoitamaan kuntoon. Lepo ja ruumiinliikunta ovat välttämättömiä, ja kävelyretki raikkaassa ulkoilmassa voi virkistää henkeä. Tervehenkinen huvittelu on osa uskontoamme ja vaihtelu on välttämätöntä, sillä jopa sen odottaminenkin voi nostaa mielialaa.

Kuudes on lukeminen. Moni ihminen on koettelemuksensa hetkellä avannut Mormonin Kirjan ja saanut siitä valaistusta, elämäniloa ja lohdutusta.

Erityisesti Vanhan Testamentin Psalmit ovat ravintoa lannistuneelle sielulle. Meitä on omana aikanamme siunattu Opin ja Liittojen Kirjalla, nykyaikaisilla ilmoituksilla. Profeettojen ja erityisesti kirkon elävän presidentin sanat ovat tärkeätä luettavaa ja ne voivat ohjata ja lohduttaa silloin kun ihminen on lannistunut.

Seitsemäs on siunaus. Erityisen vaikeina aikoina tai silloin kun jotain ratkaisevaa odotetaan tapahtuvaksi, me voimme pyytää siunausta pappeudelta. Jopa profeetta Joseph Smithikin pyysi ja sai siunauksen Brigham Youngilta saaden lohdutusta ja ohjausta sielulleen. Isät, eläkää niin, että voitte siunata vaimoanne ja lapsianne. Patriarkallisen siunauksen saaminen ja sen miettiminen jatkuvasti ja rukoillen voi antaa hyödyllistä sisäistä näkemystä erityisesti hädän hetkellä. Sakramentti siunaa kaikkia niitä sieluja (ks. LK 20:77,79), jotka nauttivat sitä kelvollisina ja siitä syystä sitä on nautittava usein – jopa silloinkin kun olemme vuoteenomina.

Kahdeksas on paasto. Tietynlaatuinen pahuus ei poistu muuten kuin paastoamisen ja rukouksen avulla, sanovat pyhät kirjoitukset. (Ks. Matt. 17:21) Ajoittainen paastoaminen voi auttaa mielen selvittämisessä ja vahvistaa sekä ruumista että henkeä. Tavallinen paasto, se, johon meitä pyydetään osallistumaan paastosunnuntaina, tarkoittaa olemista ilman ruokaa ja juomaa vuorokauden ajan. Jotkut siihen tarvetta tunteneet ihmiset ovat viettäneet pitempiä paastoja, joiden aikana he pidättäytyvät kiinteästä ravinnosta, mutta juovat tarvittavan nesteen. Tässä asiassa on toimittava viisaasti ja paasto on katkaistava kevyellä ravinnolla. Jotta paasto olisi mahdollisimman hedelmällinen, on siihen yhdistettävä rukous ja mietiskely, ruumiillinen työ on rajoitettava mahdollisimman vähäiseksi ja on siunauksellista, jos asianomainen voi miettiä pyhiä kirjoituksia ja syytä paastoonsa.

Yhdeksäs on ystävät. Todelliset ystävät, ne, jotka kuuntelevat teitä, jotka jakavat ilonne, auttavat teitä kantamaan taakkaanne ja antavat oikeita neuvoja, ovat mittaamattoman arvokkaita. Ihmiselle, joka on ollut masennuksen vankilassa, on erityistä merkitystä niillä sanoilla, jotka profeetta Joseph Smith tästä asiasta lausui: "Miten suloinen onkaan ystävän ääni; mistä tahansa tuleva ystävyyden osoitus herättää esiin ja saa toimimaan jokaisen myötätuntoisen tunteen." (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 134)

Ihannetapauksessa pitäisi oman perheenne olla paras ystävänne. Ja mikä vielä tärkeämpää, meidän pitäisi pyrkiä ystävystymään taivaallisen Isämme ja veljemme Jeesuksen Kristuksen kanssa. Miten ylentävää onkaan olla seurassa, joka kohottaa teitä. Jotta meillä olisi ystäviä, on meidän oltava ystävällisiä. Ystävyyden on saatava alkunsa kodista ja sen jälkeen se on ulotettava kotiopettajaan, kooruminjohtajaan, piispaan ja kirkon muihin opettajiin ja johtajiin. Pyhien tapaaminen usein ja heidän seurastaan nauttiminen voi ylentää sydämen.

Kymmenes on musiikki. Innoittava musiikki voi täyttää sielun taivaallisilla ajatuksilla, johtaa vanhurskaisiin tekoihin. Kun paha henki riivasi Saulia, Daavid soitti hänelle kanneltaan, Saul virkistyi ja paha henki väistyi hänestä. (Ks. 1 Sam. 16:23.) Vanhin Boyd K. Packer on viisaasti kehottanut meitä opettelemaan ulkoa joitakin Siionin innoittavia lauluja ja laulamaan niitä ääneen silloin kun mieli on joutunut alttiiksi houkutuksille, pitämään mielessämme laulun innoittavat sanat ja karkottamaan niiden avulla pahat ajatukset. (Ks. *Ensign*, tammikuu 1974, s. 28.) Se voidaan tehdä myös heikentävien ja taannuttavien ajatusten karkottamiseksi.

Yhdestoista on kestävyys. Kun George A. Smith oli hyvin sairas, kävi hänen luonaan hänen serkkunsa, profeetta Joseph Smith. Sairas kertoi: "Hän (profeetta) sanoi minulle, että en koskaan saisi lannistua, vaikka joutuisin minkälaisten vaikeuksien keskelle. Jos minut upotettaisiin Nova Scotian syvimpään kuiluun ja kaikki Kalliovuoret kaadettaisiin päälleni, en saisi lannistua, vaan minun olisi pidettävä kiinni uskostani, osoitettava sitä ja pysyttävä rohkeana ja silloin pääsisin kaiken päälleni kaadetun huipulle." (*George A. Smith Family*, toim. Zora Smith Jarvis /Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1962/, s. 54)

On aikoja, jolloin teidän on vain vanhurskaasti pidettävä kiinni ja kestettävä paha siihen saakka kunnes hänen lannistava henkensä poistuu teistä. Eli kuten Herra sanoi profeetta Joseph Smithille: ". . . kärsimyksesi ja ahdistuksesi kestävät vain lyhyen hetken,

Ja sitten, jos hyvin kestät, Jumala on korottava sinut korkeuksiin . . ." (LK 121:7-8)

Kun ponnistelemme jalot päämäärät mielessämme silloinkin kun meitä ympäröi masennuksen pilvi, pääsemme lopulta huipulle auringonpaisteeseen. Jopa Mestarinne Jeesus Kristuskin jatkoi työtään ihmislasten hyväksi vielä silloinkin kun Hänen edessään oli suurin koettelemus, silloin kun Isä jätti Hänet yksin ristiinnaulitsemisen ajaksi, ja sitten Hänet pian sen jälkeen korotettiin kirkkauteen ja Hän sai ilon täyteyden. Kun käytte läpi koettelemuksianne, voitte muistella entisiä voittojanne ja laskea siunauksianne, jotka teillä jo on, ja olla varma niistä siunauksista, joita tulette saamaan, jos pysytte uskollisina. Ja teillä voi olla varma tieto siitä, että omana aikanaan Jumala pyyhkii pois kyyneleet ja siitä "...mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat". (1 Kor. 2:9)

Ja kahdestoista on tavoitteet. Jokainen Jumalan vastuullinen lapsi tarvitsee tavoitteita – lyhyen ja pitkän tähtäimen tavoitteita. Ihminen, joka pyrkii eteenpäin kelvollisten tavoitteiden saavuttamisek-

si, voi nopeasti voittaa lannistuneisuutensa, ja kun tavoite kerran on saavutettu, hän voi asettaa uusia tavoitteita. Jotkut tavoitteista ovat pysyviä. Kun me joka viikko osallistumme sakramenttiin, me otamme tavoitteeksemme Kristuksen nimen ottamisen päällemme, Hänen muistamisensa aina ja Hänen käskyjensä pitämisen. Pyhät kirjoitukset kertovat, että kun Kristus valmistautui tehtäväänsä, Hän "... varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä." (Luuk. 2:52) Tässä on mainittu neljä tavoitteisiin liittyvää pääasiaa: hengellinen, henkinen, aineellinen ja yhteiskunnallinen. Mestari kysyi: "Millaisia miehiä teidän siis tulisi olla?" Ja Hän vastasi: "Totisesti minä sanon teille: sellaisia kuin minä olen." (3 Ne. 27:27) Tässä meillä on elämän pituinen tavoite – kulkea Hänen jalanjälkiään, kehittyä täydelliseksi kaikissa hyveissä Hänen tavallaan, etsiä Hänen kasvojaan ja tehdä työtä kutsumuksemme ja valitsemisemme varmistamiseksi.

Paavali sanoi: "Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni; mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin,
minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa." (Fil. 3:13-14)

Täyttäkää mielenne tavoitteella olla Herran kaltainen ja lannistavat ajatukset haihtuvat kun innokkaasti pyritte tuntemaan Hänet ja tekemään Hänen tahtonsa. Paavali sanoi: "Olkoon teillä se mieli ..." (Fil. 2:5) Jeesus sanoi: "Kääntäkää kaikki ajatuksenne minun puoleeni ..." (LK 6:36) Ja mitä seuraa, jos näin teemme? "Vakavamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun." (Jes. 26:3)

Profeetta Joseph Smith sanoi: "Pelastus ei ole enempää eikä vähempää kuin voitto kaikista vihollisistamme ja heidän alistamisensa jalkojemme alle." (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 297) Me voimme nousta masennuksen, epätoivon ja lannistumisen vihollistamme vastaan, jos muistamme, että Jumala tarjoaa eräitä mainitsemiani vanhurskaita vaihtoehtoja. Raamatussa sanotaan: "Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää." (1 Kor. 10:13)

Niin, elämä on koe; se on valmistautuminen; ja ehkä se, että olemme poissa taivaallisesta kodistamme aiheuttaa sen, että me menneiden aikojen pyhien miesten tavoin tunnemme, että olemme "... vieraita ja muukalaisia maan päällä". (Ks. LK 45:13.)

Eräät teistä muistavat, kuinka John Bunyanin tunnetun teoksen *Kristityn vaellus* päähenkilö Kristitty yritti ponnistella saavuttaakseen pääsyn taivaalliseen kaupunkiin. Hän pääsi tavoitteeseensa, mutta sitä varten hänen oli voitettava monia esteitä ja yksi niistä oli pako Jättiläinen Epätoivon luota. Jotta henkemme kohoaisi ja me kulkisimme tietämme iloiten, voidaan paholaisen suunnitelmat meidän lannistamiseksemme, masentamiseksemme ja epätoivoon saattamiseksemme kaataa kahdellatoista eri tavalla: parannuksella, rukouksella, palvelemalla, tekemällä työtä, pysyttelemällä terveenä, lukemalla, hankkimalla siunauksia, paastoamalla, hankkimalla ystäviä, kuuntelemalla musiikkia, olemalla kestävä ja asettamalla tavoitteita.

Käyttäkäämme kaikkia näitä keinoja edessä olevien vaikeiden päivien aikana niin että me kristityt muukalaiset saamme enemmällä terveenä, lukemalla, hankkimalla siunauksia, paastoamalla, hankkimalla ystäviä, kuuntelemalla musiikkia, olemalla kestävä ja asettamalla tavoitteita.

Ylhäällä vuorella oleva kaupunki

Gordon B. Hinckley

Veljeni ja sisareni, etsin Pyhän Hengen johdatusta, että voin sanoa jotakin, mikä vahvistaa uskoanne. Olen vähän aikaa sitten saanut suurenmoisen kokemuksen. Suuren osan viikkoa seisoin toisten kanssa Washingtonin temppelin pääovella toimien oppaana erityisille vieraille. Näihin kuului Yhdysvaltain presidentin vaimo, korkeimman oikeuden jäseniä, senaattoreita ja kongressimiehiä, eri maita edustavia lähettiläitä, kirkonmiehiä, opetusalan edustajia ja liikemaailman johtohenkilöitä. Tuon erityisille vieraille varatun viikon jälkeen on tähän pyhään rakennukseen tullut tutustumaan yli 300 000 muuta vierasta.

Temppelille on omistettu suunnaton määrä palstatilaa sanoma- ja aikakauslehdissä, ja radio ja televisio ovat välittäneet sen tarinan pitkien matkojen päähän. On epätodennäköistä, että mikään Yhdysvaltain itäosiin pystytetty rakennus olisi saanut yhtä paljon huomiota osakseen.

Miltei poikkeuksetta ovat sinne saapuneet olleet arvostavia ja hartaita. Monien sydäntä se on koskettanut syvästi. Lähtiessään temppelistä rouva Ford huomautti: "Tämä on tosiaan minulle suurenmoinen kokemus ... Se on innoituksena kaikille."

Kun minä muiden mukana seisoin tuossa pyhässä rakennuksessa päivästä toiseen puristaen monien tämän maan ja maailman kunnioitettujen ja arvostettujen ihmisten kättä, mieleeni palasi yhä uudelleen pari mielleyhtymää. Ensimmäinen koski kirkon historiaa. Toinen koski nykyisyyttä ja tulevaisuutta.

Katsellessani, kun rouva Fordia valokuvattiin yhdessä presidentti Spencer W. Kimballin kanssa, mieleni ajautui 135 vuotta taak-

sepäin. Kansamme oli silloin Commercessä, Illinois'ssa, kodittomana ja hätää kärsivänä, edessään kohta alkava ankara talvi. Heidät oli karkotettu Missourista ja he olivat paenneet Mississippi-virran yli etsien turvapaikkaa Illinois'sta. Paikasta, missä joki tekee laajan mutkan, he olivat ostaneet palan maata, joka oli kauniilla paikalla, mutta niin suoperäinen, ettei valjakko pystynyt kulkemaan sen halki mutaan juuttumatta. Tästä paikasta tuli valtavien ponnistelujen ja suurien uhrausten jälkeen kaunis Nauvoo. Mutta vuonna 1839 se oli Commerce, tapaamispaikka tuhansille, jotka oli ajettu kodeistaan ja jotka nyt olivat kodittomia. He olivat jättäneet taakseen vuosien työn — taloja ja ulkorakennuksia, kirkkoja ja julkisen hallinnon rakennuksia sekä satoja tuottoisia maatiloja. Missourin multaan he olivat haudanneet raivoavan väkijoukon surmaamia omaisiaan. Nyt puutteenalaisina ja kodittomina, pystymättä saamaan hyvitystä Missourista, he päättivät esittää vetoomuksen Yhdysvaltain presidentille ja kongressille. Joseph Smith ja Elias Higbee määrättiin lähtemään Washingtoniin.

He lähtivät Commercestä 20. lokakuuta 1839, ajaen kevyillä hevosvetoisilla kieseillä. Washingtoniin he saapuivat viisi viikkoa myöhemmin. Suuri osa heidän ensimmäisestä perilläolopäivästään kului sellaisen asunnon etsimisessä, johon heillä oli varaa. He huomauttivat kirjeessä Hyrum Smithille: "Löysimme täysihoitopaikan, jota halvempaa ei tästä kaupungista voi saadakaan." (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, osa 4, s. 40)

Käyden tapaamassa Yhdysvaltain presidenttiä, Martin Van Burenia, he esittivät asiansa. Hän vastasi: "Hyvät herrat, asianne on oikea, mutta en voi tehdä mitään hyväksenne . . . Jos puutun siihen, menetän Missourin äänet." (Berrett, *Palautettu kirkko*, s. 143)

Sitten he vetosivat kongressiin. Seuranneina sekasortoisina viikkoina Joseph palasi Commerceen, taittaen suurimman osan taipaleesta ratsastamalla. Tuomari Higbee jäi vetoamaan heidän asiansa puolesta saadakseen vain lopulta kuulla, ettei kongressi tekisi mitään.

Miten pitkälle kirkko onkaan päässyt julkisten viranomaisten kunnioituksen ja luottamuksen ollessa kysymyksessä vuodesta 1839, jolloin Joseph Smithiä ei suostuttu ottamaan vastaan Washingtonissa, vuoteen 1974, jolloin presidentti Spencer W. Kimball on tervetullut ja arvostettu. Sentapaisia olivat suunnilleen ajatusteni alku- ja loppuluvut näinä kuluneina, kauniina päivinä Washingtonin temppelin äärellä.

Ja noiden alku- ja loppulukujen välillä oli joukko muita lukuja, jotka kertoivat Josephin ja Hyrumin kuolemasta tuona kuumana päivänä 27. kesäkuuta 1844, Nauvoon hävityksestä, pitkistä vankkurijonoista, jotka ylittivät joen Iowan territorioon, leiripaikoista lumen ja liejun keskellä tuona kohtalokkaana keväänä vuonna 1846, Winter Quartersista Missourin varrella, ankarasta kurkkumädästä, kuumetaudeista ja rutosta, jotka karsivat rivejä, miesten kutsumisesta armeijaan saman hallituksen määräyksestä, joka oli aikaisemmin ummistanut korvansa heidän vetoomuksilleen, hautojen viitoittamasta tiestä pitkin Elkhornia, Plattea ja Sweetwateria Nebraskassa ja Wyomingissa, yli South Passin ja sitten tähän laaksoon, niistä kymmenistä tuhansista, jotka lähtivät Yhdysvaltain itäosista ja Englannista kulkeakseen sitten tuota pitkää tietä, jotkut käsikärryjä vetämällä ja menehtyen Wyomingin talveen, loputtomasta salviapensaiden poisperkaamisesta näissä laaksoissa, mailien mittaisten kasteluojien kaivamisesta janoisen maan kostuttamiseksi, yltiöhartauden aiheuttamasta vuosikymmenten ajojahdista ja huudosta meitä vastaan, kansalaisoikeuksien riistämisestä lakien nojalla, jotka oli saatettu voimaan juuri täällä Washingtonissa ja joiden toimeenpanovaltaa harjoittivat liittovaltion hallituksen lähettämät sheriffit. Nämä ovat muutamia lukuja tuossa laajassa historiassa.

Kiitos olkoon Jumalalle, että nuo ankarat päivät ovat mennyttä. Kiitos olkoon niille, jotka pysyivät uskollisina noiden karkaisevien tulien läpi kulkiessaan. Minkä hinnan, minkä kauhistavan hinnan he maksoivatkaan, hinnan, joka on tullut meidän hyväksemme. Meidän ei tule koskaan unohtaa tätä, veljeni ja sisareni. Kiitos niistä, jotka elämäntapansa ansiosta ovat sen jälkeen hankkineet tälle kansalle uutta arvostusta. Kiitos paremmasta päivästä, jolloin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko saa kokea suurempaa ymmärtämystä ja runsaasti arvonantoa.

Tällaisia olivat ajatukseni puristaessani niiden monien tuhansien kättä, jotka saapuivat Washingtonin temppelille uteliaisuudesta ja poistuivat arvostavina, jotkut silmänsä kyynelissä.

Mutta nuo ajatukset koskivat suurelta osin menneisyyttä. Oli muitakin ajatuksia, jotka koskivat nykyisyyttä ja tulevaisuutta. Ajaessani eräänä päivänä liikenteen seassa kehätiellä katsoin ihmetyksen vallassa, kuten varmaan kaikki tuota tietä matkustavat, miten Herran huoneen tornit kohosivat kohti taivaita metsän keskellä olevalta kukkulalta. Mieleeni tulivat Raamatun sanat, jotka Herra lausui seisoessaan vuorella ja opettaessaan kansaa. Hän sanoi:

"Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä;

eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville.

Niin loistakoon *teidän* valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäänne, joka on taivaissa." (Matt. 5:14-16, kursivointi lisätty)

Ei vain Washingtonin temppeli, vaan koko tämä kansa on muodostunut ylhäällä vuorella olevaksi kaupungiksi, joka ei voi olla kätkössä.

Joskus me loukkaannumme, kun joku nimellisesti kirkon jäsen sekaantuu johonkin rikokseen ja lehdistö kerkeästi ilmoittaa, että hän on mormoni. Me huomautamme toinen toisellemme, että jos hän olisi ollut

jonkin muun kirkon jäsen, kirkkoa ei olisi lainkaan mainittu.
Eikö jo tämä menettely ole epäsuora kohteliaisuus kansallemme? Maailma odottaa meiltä parempaa, ja kun joku jäsenistämme horjahtaa, lehdistö panee sen kärkkäästi merkille.

Meistä on todellakin tullut ylhäällä vuorella oleva kaupunki koko maailman nähdä. Jos me aiomme olla sitä, mitä Herra tahtoisi meidän olevan, meistä on todellakin tultava "kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa" julistaaksemme sen jaloja tekoja, "joka on pimeydestä kutsunut [meidät] ihmeelliseen valkeuteensa". (1 Piet. 2:9)

Ellei maailma muuta nykyisen tiensä suuntaa (eikä se ole luultavaa) ja jos me toisaalta jatkuvasti seuraamme profeettain opetuksia, meistä tulee yhä suuremmassa määrin omaisuuskansa ja merkillinen kansa, jonka maailma panee merkille. Kun esimerkiksi perheen eheys murenee maailman paineen alla, meidän asenteemme pitäessämme perhettä pyhänä käy yhä selvemmin esille ja on yhä merkillisempi muuhun maailmaan verrattuna, jos meillä on uskoa pysyä mielipiteissämme.

Kun kasvava suvaitsevainen asenne vapaata sukupuolielämää kohtaan edelleenkin leviää, kirkon oppi, jota on johdonmukaisesti opetettu yli vuosisadan ajan, erottuu yhä selvemmin ja tuntuu monista jopa oudolta.
Kun alkoholin käyttö lisääntyy vuosi vuodelta yhteiskuntamme suurimman osan keskuudessa ja mainosten houkutusten ansiosta, meidän kantamme, jonka Herra esitti yli vuosisata sitten, alkaa tuntua maailman silmissä yhä epätavallisemmalta.
Kun hallitus alkaa yhä suuremmassa määrin ottaa huolehtiakseen kaikista inhimillisistä tarpeista, meidän yhteiskunnallisen palvelutoimintamme riippumattomuus sekä oppi, mihin asennoitumisemme perustuu, käyvät yhä ainutlaatuisemmiksi.

Kun sapatista tulee enenevässä määrin kaupankäyntipäivä, näyttävät ne, jotka noudattavat Herran sormen Siinailla kirjoittaman lain käskyä, yhä epätavallisemmilta.
Ei ole aina helppoa elää maailmassa olematta osa siitä. Emme voi elää täysin omillamme tai itseämme varten emmekä haluaisikaan. Meidän on oltava kosketuksissa toisten kanssa. Niin tehdessämme voimme käyttäytyä miellyttävästi. Voimme välttää muiden loukkaamista. Voimme välttää kaikkea omahyväisyyden henkeä ja asennetta. Mutta me voimme säilyttää periaatteemme. Luonnollinen taipumus vetää muuhun, ja monet ovat sortuneet siihen.

Vuonna 1856, jolloin olimme lähes yksin Suolajärven laaksossa, jotkut uskoivat meidän olevan turvassa maailman tavoilta. Sellaiseen puheeseen vastasi Heber C. Kimball, rakkaan presidenttimme isoisä: "Haluan sanoa teille, veljeni, että tulee aika, jolloin me olemme siinä määrin muihin ihmisiin sekoittuneina näissä nyt rauhallisissa laaksoissa, että on vaikeata erottaa pyhän kasvoja Jumalan kansan vihollisen kasvoista. Silloin, veljeni", hän jatkoi, "varokaa sitä suurta seulaa, sillä on oleva suuri seulonnan aika, ja monet lankeavat, sillä sanon teille, että tulossa on koe, *k*oe, KOE, ja kuka on se, joka sen kestää?" (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* [Bookcraft, 1945], s. 446)

En tiedä tarkoin, millainen tuo koe on, mutta olen taipuvainen uskomaan, että aika on käsillä ja nyt kokeillaan kykyämme elää evankeliumin mukaan, sen sijaan että omaksuisimme maailman tavat.

En kannata vetäytymistä pois yhteiskunnasta. Päinvastoin meidän velvollisuutenamme ja haasteenamme on ottaa oma paikkamme liikemaailmassa, tieteen alalla, hallituksessa, lääketieteessä, kasvatusalalla ja kaikissa muissa kelvollisissa ja rakentavissa ammateissa. Velvollisuutenamme on kasvattaa käsiämme ja mieltämme, niin että koko ihmiskunnan siunaukseksi suorittaisimme oivallisesti työmme maailmassa. Näin tehdessämme meidän on oltava yhteistoiminnassa muiden kanssa, mutta se ei edellytä, että luopuisimme tasovaatimuksistamme.
Voimme säilyttää perheemme eheänä, jos noudatamme johtajiemme neuvoja. Näin tehdessämme ympärillämme olevat tarkkailevat meitä kunnioittavasti ja saavat aihetta tiedustella, miten siihen pystymme.

Voimme vastustaa pornografian ja irstailun hyökyaaltoa, joka hävittää kansakuntien elinhermoa. Voimme välttää alkoholipitoisten juomien nauttimista ja puolustaa lujina lainsäädäntöä, joka rajoittaa alkoholin myyntipaikkojen määrää ja sen käyttöä. Näin tehdessäämme tapaamme muita, jotka ovat kanssamme samaa mieltä ja yhtyvät kanssamme taisteluun.
Voimme paremmin huolehtia omistamme, jotka ehkä ovat puutteessa, sen sijaan että siirtäisimme kuorman hallitukselle, ja varjella näin niiden ihmisten riippumattomuutta ja omanarvontuntoa, joilla täytyy olla ja on oikeus saada apua.
Voimme pidättäytyä ostosten tekemisestä sapattina. Kun viikossa on kuusi muuta päivää, kenenkään meistä ei tarvitse ostaa huonekaluja sunnuntaina. Kenenkään meistä ei ole tarpeen ostaa vaatteita sunnuntaina. Hiukan huolellisia suunnitelmia laatimalla voimme helposti välttää ruokatavaroitten ostamista sunnuntaina.
Noudattaessamme näitä ja muita kirkon opettamia periaatteita monet maailmassa elävät alkavat kunnioittaa meitä ja saavat voimaa noudattaa sitä, minkä he tietävät oikeaksi.
Ja Jesajan sanoin "monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: 'Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa' ". (Jes. 2:3)
Meidän ei tarvitse tehdä kompromisseja. Me emme saa tehdä kompromisseja.
Herran tässä armotaloudessa sytyttämästä lampusta voi tulla valo koko maailmalle, ja kun muut näkevät hyvät tekomme, he ehkä saavat halun ylistää Isäämme taivaissa ja

seurata omassa elämässään esimerkkiä, jonka he ehkä meissä ovat nähneet.

Muuan kansakuntamme johtohenkilöistä sanoi poistuessaan eräänä iltana vähän aikaa sitten Washingtonin temppelistä ja katsoessaan ylös sen torneihin: "Tämä kaunis rakennus on vertauskuva niistä hyveistä, jotka ovat tehneet meistä suuren kansan ja suurenmoisia ihmisiä. Me tarvitsemme tällaisia vertauskuvia."

Voi olla monia muitakin samanlaisia vertauskuvia kuin temppeli Washingtonissa, ja vielä vaikuttavampiakin. Teistä ja minusta alkaen voi olla kokonainen kansa, josta saattaa sen ansioista, miten käyttäydymme kodeissamme, työssämme ja jopa huvitellessamme, tulla ylhäällä vuorella oleva kaupunki, johon ihmiset katsovat oppiakseen, ja kansoille viiri, josta maan asukkaat voivat saada voimaa. Todistan Hänestä, joka on elävä Jumalamme. Todistan Hänestä, joka on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Todistan tämän, heidän työnsä, totuudesta Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Jumala ei salli itseänsä pilkata

Spencer W. Kimball

Veljeni ja sisareni ja ystäväni, miten onnellisia olemmekaan nähdessämme teidät täällä tässä konferenssissa, teidät johtajat ja jäsenet. Toivomme, että tämän konferenssin tapahtumat olisivat teille innoituksena.

Pitämissämme lehdistötilaisuuksissa meiltä usein kysytään: "Millainen on kirkon tila?" Vastaamme: "Kirkko voi hyvin ja kasvaa ja on vahva ja terve. Kiitos kysymästä."

Näin konferenssin alkaessa meillä on 661 vaarnaa. Niitä oli vain 148, kun vuonna 1943 tulin kirkon keskuspaikkaan. Ulkomailla ei ollut lainkaan vaarnoja, ja saimme odottaa useita vuosia, ennen kuin kirkko ryhtyi ylittämään valtameriä ja suuria mantereita. Nyt — siitä lähtien kun presidentti Romney järjesti toukokuussa 1958 ensimmäisen vaarnan Aucklandiin, Uuteen-Seelantiin — ulkomaille on perustettu 86 vaarnaa. Meillä on nyt 112 lähetyskenttää ynnä 661 vaarnalähetystä, ja tällä hetkellä meillä on noin 18 000 lähetyssaarnaajaa, kun heitä vuonna 1943 oli suhteellisen pieni joukko. Olemme onnellisia tästä kasvusta, joka on pysyvää ja jatkuu vakaana.

Kun meiltä kysytään, miksi me olemme niin onnellisia ihmisiä, vastauksemme on: "Koska meillä on kaikki — elämä kaikkine mahdollisuuksineen, kuolema jota ei tarvitse pelätä, iankaikkinen elämä johon kuuluu loputon kasvu ja kehittyminen."

Pian on päättymässä taas yksi kehityksen ja kasvun vuosi, ja meillä on 3,3 miljoonaa jäsentä, jotka kuuluvat moniin rotuihin ja asuvat pohjoisissa, eteläisissä, itäisissä ja läntisissä maissa.

Ihmiset käyvät kokouksissaan ja huolehtivat omista velvollisuuksistaan. Temppelien määrä lisääntyy, ja työ temppeleissä on merkkinä suuresta hengellisyydestä. Kasvatusohjelman näkymät ovat miellyttävät, sillä opetusta hoitavat kirkon yliopisto ja korkeakoulut, uskontoinstituutit ja -seminaarit sekä kirkolliset järjestöt. Ja tieto lisääntyy, ja todistus syvenee.

Rakennusohjelma laajenee kautta maan, niin että kun maailmassa monin paikoin kirkkorakennuksia muutetaan baareiksi tai niiden ikkunat laudataan umpeen ja ne jätetään tyhjilleen, me sitä vastoin rakennamme miltei päivittäin uusia kappeleita eri puolille maailmaa, ja ne täyttyvät onnellisista, uskollisista ihmisistä.

Emme ole itsetyytyväisiä emmekä kerskaile, vaan pidämme alinomaa mielessämme, mitä Vapahtaja on meille sanonut:

"Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani;

ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi."

(Joh. 8:31-32)

Meidän on muistettava Herran suuri rukous:

"En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta.

He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole.

Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus." (Joh. 17:15-17)

Veljet ja sisaret, me olemme panneet alulle puhdistuskampanjan. Olemme ihmisiä, jotka heittävät pois paljon. Roskakasat kasvavat paljon suuremmalla vauhdilla kuin väestön määrä. Nyt pyydämmekin teitä puhdistamaan kotinne ja maatilanne. "Ihminen on maan haltija, ei sen omistaja."

Rikkinäiset aidat tulisi korjata tai repiä pois. Käyttämättömät ladot tulisi korjata, kattaa, maalata tai sitten hävittää. Vajat ja aitaukset tulisi korjata ja maalata tai hävittää. Rikkaruohoja kasvavat ojanpenkat tulisi puhdistaa. Hylätyt asuinrakennukset voisi ehkä purkaa. Odotamme päivää, jolloin kaikissa yhdyskunnissamme, niin maaseutu- kuin kaupunkiyhdyskunnissakin, syntyisi yleinen, jatkuva joukkoliike, jonka pyrkimyksenä olisi

puhdistaa ja korjata sekä maalata latoja ja vajoja, rakentaa jalkakäytäviä, kitkeä ojanpientareita sekä tehdä omistamamme paikat sellaisiksi, että ne ovat kauniita katsella.

Olemme pyytäneet nuorisoryhmien, apujärjestöjen ja pappeuskoorumien johtajia antamaan pontta tälle keskitetylle kaunistamispyrkimykselle.

Herra on sanonut:

"Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on." (Ps. 24:1)

"Ja minä, Herra Jumala, otin ihmisen [Aadamin] ja panin hänet Eedenin puutarhaan viljelemään sitä ja varjelemaan sitä." (KH Moos. 3:15)

Siksi kehotamme teitä jokaista kaunistamaan hallinnassanne olevaa kiinteistöä sekä pitämään se hyvässä kunnossa.

Varoitamme teitä niin kutsutuista moniavioisuuskulteista, jotka pyrkivät johtamaan teitä harhaan. Muistakaa, että Herra lopetti tämän ohjelman vuosikymmeniä sitten profeetan kautta, joka julisti sen ilmoituksena maailmalle. On liikkeellä ihmisiä, jotka tahtovat pettää teitä ja tuottaa teille paljon murhetta ja katumusta. Älkää olko missään tekemisissä sellaisten kanssa, jotka tahtovat johtaa teitä harhaan. On väärin ja synnillistä olla kuulematta Herraa, kun Hän puhuu. Hän on puhunut — voimallisesti ja lopullisesti.

Kehotamme teitä opettamaan lapsillenne kunniallisuutta ja nuhteettomuutta ja rehellisyyttä. Onko mahdollista, että jotkut lapsistamme eivät tiedä, miten synnillistä on varastaa? Se on uskomatonta — nimittäin vandalismin, näpistelyjen, ryöstöjen, varkauksien määrä. Suojelkaa perhettänne sitä vastaan oikeilla opetuksilla.

Veljet ja sisaret, me opetamme kaikkia jäseniämme olemaan uskollisia. "Me uskomme, että kuninkaille, presidenteille, hallitusmiehille ja esivalloille pitää olla alamainen olemalla lainkuuliainen sekä kunnioittamalla ja ylläpitämällä lakia." (Kahdestoista uskonkappale) Olkaa uskollisia ja luotettavia.

Muuan kirkon ehkä merkittävimpiä piirteitä on se, että sen jäsenet pidättyvät käyttämästä alkoholia, teetä, kahvia ja tupakkaa. Tietenkin on joitakuita, joilla ilmeisesti ei ole rohkeutta eikä todistusta noudattaa tätä sääntöä, mutta tuhannet ja tuhannet noudattavat sitä tarkasti.

Yksi monista ilmoituksista, jotka Jumala antoi elävän profeetan kautta, oli Opin ja Liittojen Kirjan 89. luku, jossa esitetään niin sanottu viisauden sana. 141 vuotta me olemme nyt toteuttaneet käytänössä tätä suurta totuutta, joka sisältyy ilmoitukseen, nimittäin pidättyneet viinin ja väkevien juomien käytöstä, uskoneet, että tee ja kahvi eivät ole ihmistä varten ja että meidän ei tule käyttää tupakkaa missään muodossa, että se on hyvä vain haavoihin ja kaikkea sairasta karjaa varten. (Ks. LK 89:8.)

Saimme äskettain tietää, että eräs yhdyskunta Minnesotassa määräsi yhden erityisen päivän, jonka kuluessa se kaikkien järjestöjensä avulla kehotti ihmisiä lopettamaan tupakoinnin. 7. tammikuuta, tuona määrättynä päivänä, 271 tupakoitsijan ilmoitettiin tehneen tupakkalakon. Onnittelemme tuota yhdyskuntaa ja sen johtajia sellaisesta heräämisestä.

Kaikkien näiden vuosien jälkeen on niin, että monet lääketieteen sekä muiden alojen edustajat ovat yhtä mieltä siitä, että tällaisten aineiden käyttö aiheuttaa lukuisia sairauksia. Muistan, kuinka seisoin erään hyvän ystäväni sairaalavuoteen ääressä ja näin hänen kuolevan syöpään. Hänen lääkärinsä sanoivat, että syöpä oli ollut seurausta tupakoimisesta. Olen ollut hautaamassa ihmisiä, jotka alkoholin riivaaja oli surmannut, ja monia muita viattomia ihmisiä on kuollut siksi, että joku on ajanut autoa alkoholin vaikutuksen alaisena.

Alkoholin käyttö on saanut aikaan paljon murhetta, tuskaa, kärsimystä ja kuolemaa viattomille sivullisille. Jotkut seuran vuoksi juovat väittävät, ettei heistä koskaan tule alkoholisteja, mutta miten varmoja he voivat olla tästä?

Niillä, jotka rikkovat viisauden sanaa, on outoja ja vääristeltyjä puolusteluja näiden vastenmielisten aineiden käytölle. Miten kukaan voi olla välittämättä ilmoituksista, jotka on annettu elävän profeetan kautta? Herra antoi tämän ilmoituksen uudelleen toisen profeetan kautta ja teki siitä selvän käskyn.

Surkuttelemme monien liikelaitosten ja yhtiöiden sekä muiden tapaa tarjota alkoholia juhlissaan eräänä viihdytyskeinona. Erityisen huolestuneita olemme siitä, että jouluaikana monet juhlivat Herramme Jeesuksen Kristuksen pyhää syntymää niin kutsutulla pikkujoulutilaisuudella, jonka täytyy olla loukkaus Häntä kohtaan. Eikö ole murheellinen merkki, kun ihmisten on juopoteltava, jotta heillä olisi hauskaa, nautittava piristysaineita saadakseen tarmoa tai itsevarmuutta?

Toivomme, että jäsenemme poistavat elämästään mahdollisimman täydellisesti kaikki lääkeaineet. Liian monet turvautuvat lääkeaineisiin pystyäkseen rauhoittumaan ja saadakseen unta, vaikka se aina ei ole tarpeellista.

On varmaa, että lukuisat nuoret ovat saaneet vahinkoa tai joutuneet turmioon käyttämällä marihuanaa ja muita "kuolettavia" huumeita. Valitamme tätä syvästi.

Kohdistamme myös huomiotanne monien tapaan mennä ostoksille sapattina. Monet työssä käyvät saisivat vapaata levätäkseen ja palvellakseen Jumalaa sapattina, jos me emme kävisi ostoksilla tuona päivänä. Sunnuntaina ostoksilla käymiselle esitetään kaikenlaisia puolusteluja ja verukkeita. Kehotamme kaikkia teitä pyhittämään sapatin ja olemaan ostamatta mitään sunnuntaina.

Toivomme, että uskolliset myöhempien aikojen pyhät eivät käytä pelikortteja, joita käytetään uhkapeliin, olipa kysymys sitten uhkapelistä tai ei. Mitä uhkapeliin tulee, kuten esimerkiksi hevoskilpailujen ja urheilutapahtumien yhteydessä, kehotamme lujasti luopumaan siitä.

Huomisessa huoltotyötä koskevassa kokouksessa tullaan puhumaan paljon tästä ohjelmasta. Valitamme, että on niin paljon ihmisiä, jotka siirtävät vanhemman velvollisuutensa laitoksille.

Jotkut ovat alkaneet suhtautua kevyesti vuoden tarvikevarasto-ohjelmaan. Toivomme, että kirkon ohjel-

massa riittää varoja ja tavaroita, niin että voimme huolehtia hätätilanteeseen joutuneista ihmisistä, ja kehotamme näitä ihmisiä tekemään jotakin rakentavaa sitä vastaan, mitä he saavat. Kehotamme piispojamme olemaan viisaita apua antaessaan, olemaan kitsailematta mutta pidättymään myös liiallisesta anteliaisuudesta, ja kehotamme ihmisiä, jotka tarvitsevat tilapäistä apua, olemaan rehellisiä ja suoria ja harkitsevia.

Jos huonot ajat koittavat, monet ehkä toivovat, että he olisivat täyttäneet hillopurkkinsa ja hoitaneet kasvimaataan, istuttaneet muutamia hedelmäpuita ja marjapensaita ja varautuneet tarpeisiinsa.

Herra suunnitteli, että me olisimme kaikista luoduista riippumattomimmat, mutta olemme panneet merkille, että monet maanviljelijät ostavat maitonsa meijereistä ja omakotitalojen omistajat ostavat puutarhatuotteensa kaupasta. Ja jos kävisi niin, etteivät kuorma-autot toisikaan tavaraa kauppojen hyllyille, monet saisivat nähdä nälkää.

Uskomme työhön. Muistamme kymmenistä käskyistä kolmannen, joka kuuluu: "Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi" (2 Moos. 20:9), emmekä ole varmat, että nopeasti lyhenevä työviikko on hyväksi ihmiskunnalle. Uskomme, että Herra tiesi mistä Hän puhui. Näyttää siltä, että me olemme kilpailutietoisia, matkatietoisia, ja taloudellamme näyttää olevan varaa matkustavaan yleisöön ja kilpailuissa käyvään yleisöön ja juopottelevaan yleisöön.

Olemme myös huolissamme sen suuren jätemäärän tähden, joka lähtee kodeistamme ja kaupoistamme ja ravintoloistamme ja muualta. Juhlatilaisuuden jälkeen saatetaan kantaa roskalaatikkoon niin paljon ruokaa, että sillä voitaisiin ruokkia lukemattomia suita, jotka kovaonnisemmissa maissa ovat vesi kielellä odottaneet pientä suupalaa. Monet näkevät nälkää, ja me heitämme pois paljon ja tuhlaamme paljon.

Olemme aina kannustaneet ihmisiä omistamaan kotinsa. Näemme mielestämme eroa niiden maksukyvyssä, jotka omistavat asuntonsa. Talousteteilijät väittävät, että kovia aikoja voi olla taas edessäpäin. Ja siksi pohdimme, mitä ne jäsenemme, jotka ovat käyttäneet kaikki tulonsa ja enemmänkin, tulevat tekemään? Jos työllisyys ja tulotaso laskevat, mitä sitten? Elättekö yli varojenne? Onko teillä sellaisia velkoja, joita ette pysty maksamaan, jos ajat muuttuvat huonoiksi? Pystyvätkö teidän iskunvaimentajanne ottamaan vastaan iskuja?

Tiedämme, että ruoan hinta on korkealla, mutta kuinka paljon pahempi onkaan tilanteenne, jos menettäisitte työpaikkanne tai tulonne vähenisivät huomattavasti.

Kun menemme huvipaikkoihin tai muualle, missä on paljon ihmisiä, meitä järkyttää jumalanpilkka, joka ihmisten keskuudessa näyttää olevan hyväksyttyä. Käsky sanoo: "Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä." (2 Moos. 20:7) Emme saa käyttää Herran nimeä muuten kuin rukouksissa ja asiaankuuluvissa saarnoissa. Jumalanpilkka oli ennen rikos, josta voitiin rangaista ankarilla sakoilla. Siivoton kielenkäyttö on heikkojen aivojen yritys tuoda voimakkaasti julki ajatuksiaan.

Toivomme, että vanhempamme ja johtajamme eivät suvaitse pornografiaa. Se on tosiasiassa roskaa, mutta nykyään sitä välitetään kuin normaalia ja tyydyttävää mielen ravintoa. Monet kirjailijat näyttävät nauttivan saastuttaessaan sillä ilmapiiriä. Lainsäädäntö ei näköjään voi sitä pysäyttää. Pornografian ja alhaisten seksuaalisten halujen ja kieroutumien välillä on syy-yhteys. Me elämme kulttuurissa, joka kunnioittaa orgasmia, viuhahteluja, vaimojen vaihtamista ja muita samantapaisia muotivillityksiä. Miten alas ihmiset voivatkaan vajota! Rukoilemme Herraamme, että säästyisimme olemasta maailmallisia. On murheellista, kun kunnon ihmiset ajautuvat mielen ja hengen saastutuksen törkyisille alueille. Kehotamme kaikkia jäseniämme tekemään kaiken, mikä on heidän vallassaan, pysäyttääkseen tämän ruman kansannousun.

On naurettavaa väittää, ettei pornografialla ole mitään vaikutusta. Sen ja rikollisuuden välillä on selvä yhteys. Tämä moraalittomuus ruokkii murhia, ryöstöjä, raiskaamisia, prostituutiota ja kaupallistettua pahetta. Sukupuolielämää koskevat tilastot näyttävät viittaavan yhteyteen rikollisuuden ja pornografian välillä.

Pornografia on täysin vailla minkäänlaista pelastava sosiaalista arvoa. Kehotamme perheitämme suojelemaan lapsiaan kaikin mahdollisin tavoin. Me elämme suvaitsevaisessa maailmassa, mutta meidän on huolehdittava siitä, ettei meistä tule osa tuota suvaitsevaista, peräänantavaa, rappeutunutta maailmaa. Olemme järkyttyneitä siitä, millaisiin syvyyksiin monet tästä maailmasta olevat vaipuvat vakuuttaakseen olevansa vapaita. Pelkäämme, että siveellistä epäpuhtautta suvaitsevat suuntaukset kalvavat sukupolvemme moraalista kudosta.

Kuvernööri Reagan Kaliforniasta totesi: "Humanitäärisessä yhteiskunnassamme me olemme turvanneet syytettyjen oikeudet. Mikään ei kauhistuta meitä niin paljon kuin mahdollisuus, että rankaisemme syytöntä. Mutta olemme nyt vieneet tämän niin pitkälle, että huolehdimme liiallisesti syyllisestä. Emme sano häntä rikolliseksi. Hän on potilas. Hän ehkä on sairas, mutta se on yhteiskunnan syytä; ja koska yhteiskuntaa ei voida viedä oikeuteen rikoksistaan, miksi hänen tulisi olla syntipukkina?"

Näytämme kaihtavan rikollisten rankaisemista tai jopa lastemme kurittamista. Rikollisuuden Yhdysvalloissa sanotaan lisääntyvän lähes yhdeksän kertaa niin nopeasti kuin väestö. Tilastotietojen mukaan yksi kolmasosa Yhdysvalloissa kahden laskentavuoden kuluessa syntyneistä esikoisista oli siitetty avioliiton ulkopuolella. Vuoden aikana Yhdysvalloissa syntyi arviolta 400 000 lasta avioliiton ulkopuolella; ja monien muiden maiden tilastot näyttävät samaa. Noin puolet oppikoulun kesken jättäneistä naispuolisista oppilaista odotti lasta. Murheelliset arvioluvut jatkuvat: yli miljoona amerikkalaista naista tur-

vautuu vuosittain laittomaan aborttiin. Tämä on inhottavimpia kaikista synneistä — tuhota syntymätön lapsi säästyäkseen häpeältä tai "pelastaakseen kasvonsa" tai säästyäkseen epämukavuudelta. Arviolta 8000 naista kuolee joka vuosi abortin jälkiseurauksista. Tilastojen mukaan Yhdysvaltain yliopisto-opiskelijain keskuudessa itsemurha on kuolinsyistä numero yksi.

Eräs suosittu kirjailija sanoi: "Jeesus Kristus ei nykyään vetoa yleisesti ihmisiin ankaran pidättyväisen siveellisyytensä vuoksi. Kaikessa Kristus herättää vastarintaa siveellisen spartalaisuutensa vuoksi." Hän moittii meidän mukavuudenrakkauttamme, ota rennosti -ajatteluamme. Hän moittii moraalista leväperäisyyttämme. Hän moittii sitä, että me turvaamme väkivaltaan ja hylkäämme rakkauden ja jalon elämäntapamme. Yhteiskuntamme on mukavuutta rakastava. Me samastamme mukavuudet sivistyksen kanssa. Kiitos taivaalliselle Isällemme ja Hänen Pojalleen, että ohjelma on spartalainen.

Paavali tunsi sen:

"Kaikki on puhdasta puhtaille; mutta saastaisille ja uskottomille ei mikään ole puhdasta, vaan heidän sekä mielensä että omatuntonsa on saastainen.

He väittävät tuntevansa Jumalan, mutta teoillaan he hänet kieltävät, sillä he ovat inhottavia ja tottelemattomia ja kaikkiin hyviin tekoihin kelvottomia." (Tiit. 1:15-16)

Koti on opetustilanne. Jokaisen isän tulisi puhua pojalleen, jokaisen äidin tyttärelleeen. Silloin lapset eivät voisi esittää mitään verukkeita, jos he jättävät huomiotta saamansa neuvot.

Harhaan joutuneiden vanhempien määrä hämmästyttää meitä. Tästä seurannut avioerojen (ja rikkoutuneiden kotien) määrä, joka johtuu kokonaan tai osittain uskottomuudesta, vie meidät takaisin perusaiheeseemme, joka on sanottu Opin ja Liittojen Kirjassa:

"Älä ... tee huorin ... äläkä tee mitään senkaltaista." (LK 59:6)

Me sanomme kaikille: Pysytelkää puhtaina mieleltänne ja ruumiiltanne älkääkä antako minkään johtaa teitä syrjäpoluille, jotka vievät teidät perikatoon ja suureen murheeseen. Herra sanoi:

"Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tee huorin.'

Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa." (Matt. 5:27-28)

Sydämen halu ja silmien halu ja ruumiin halu johtavat meidät suureen syntiin. Rajoittakoon jokainen mies kiintymyksenosoitukset kotiinsa. Tukekoon jokainen nainen aviomiestään ja pysyttäköön sydämensä siellä, minne se kuuluu — kodissa perheensä parissa. Pysytelköön jokainen nuori erossa kiusauksista, joissa hän voi joutua antamaan periksi hyveellisyydestään, ja pelastakoon hän sitten itsensä suurta hillintää osoittamalla siveellisen epäpuhtauden alentavasta ja tuhoavasta kokemuksesta. Jos näin on ehtinyt tapahtua, täytyy tapahtua heti parannus, joka on täydellinen ja jatkuva.

Homoseksuaalisuus kaikissa muodoissaan on syntiä. Pornografia on yksi tie tuohon rikkomukseen. Ei ole puoliteitä.

Jotkut ihmiset ovat tietämättömiä tai ilkeämielisiä ja yrittävät ilmeisesti hävittää maskuliinisuuden ja feminiinisyyden käsitteet. Yhä useammat tytöt pukeutuvat kuin miehet, jäljittelevät muutenkin hius- ym. tyylissään miehiä ja käyttäytyvät kuin miehet.

Yhä useammat miehet jäljittelevät pukeutumisessaan, ulkoasussaan ja käytöksessään naisia. Kehittyvä "uniseksiteoria" vaikuttaa vahingoittavasti ja tuhoavasti elämän korkeisiin tarkoitusperiin. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, mieheksi ja naiseksi Hän loi heidät. Me synnymme miehiksi ja naisiksi muutamia luonnon tapaturmia lukuun ottamatta. Herra tiesi parhaiten. Miehet ja naiset, jotka haluavat muuttaa sukupuoliasemaansa, tulevat totisesti vastaamaan siitä Luojalleen.

Toivomme, että tämä on vielä yksi pasuunan ääni. Presidentti J. Reuben Clark jr on sanonut: "Koko sivistyksemme perustuu puhtauteen, avioliiton loukkaamattomuuteen ja kodin pyhyyteen. Jos ne hävitetään, kristitystä tule raakalainen." *(Conference Report,* lokakuu 1938, s. 137)

Rakkaat veljet ja sisaret, teillä on edessänne uskonne koetus. Kuunteletteko te johtajianne?

Eivät kaikki tämän peräänantavan maailman synnit ole nuorten tekemiä. Kauhistuin äskettäin erästä elokuvalehteä lukiessani. Siinä muuan mies puhui avioliitosta, kuin se olisi ollut lain määräämä, allekirjoitusta vaativa sopimus, ja sanoi: "Se pitäisi poistaa. Jos yhteiselämään ei liittyisi sosiaalista painostusta, se voisi olla utopia." Hän kysyi naisen mielipidettä. Tämä sanoi: "Avioliitto tulisi poistaa. Tunnen jo ihmisiä, jotka elävät yhdessä hiljaisesti avioliittoa solmimatta, mutta en ole vielä nähnyt, mikä vaikutus tällä on lapsiin heidän kasvaessaan tämänlaatuisessa yhteiskunnassa."

Eivät nämä ole ainoita, jotka yllyttävät elämään yhdessä avioliittoa solmimatta. Kehotamme kaikella voimallamme jäseniämme kiinnittämään tähän asiaan huomiotaan.

Sanomme taas: Me kirkon jäsenet solmimme avioliittoja. Kaikkien normaalien ihmisten tulisi mennä naimisiin. (Muutamia poikkeuksia saattaa olla.) Kaikkien normaalien avioparien pitäisi saada lapsia. Muistamme kirjoitustenkohdan, jossa sanotaan:

"... se, joka kieltää avioliiton, ei ole Jumalan asettama, sillä avioliitto on Jumalan säätämä ihmistä varten.

Sen tähden on lain mukaista, että miehellä on yksi vaimo, ja he kaksi tulevat yhdeksi lihaksi, ja kaikki tämä, jotta maa täyttäisi luomisensa tarkoituksen." (LK 49:15-16)

Maalla ei ole oikeutta olemassaoloon tai olemassaolon jatkumiseen ilman avioliittoa ja perhettä. Kaikkien ihmisten osalta, niin nuorten kuin vanhempienkin, ovat sukupuolisuhteet avioliiton ulkopuolella iljetys Herran silmissä, ja on mitä valitettavinta, kun monet ihmiset ovat sokaisseet silmänsä näiltä suurilta totuuksilta.

Olemme monesti puhuneet näistä maailmallisista ja turmiollisista asioista. Saanen vielä mainita pikaisesti, mutta lujasti, muita asioita, joita mei-

dän on vältettävä, jos toivomme Herran siunaavan meitä.
Aviomiesten ja vaimojen tulisi rakastaa puolisoaan. He eivät saa rikkoa kotiaan avioerolla, varsinkaan uskottomuuteen ja moraalittomuuteen syyllistymällä.
Yhä suurempi prosentuaalinen osuus lapsista kasvaa vain toisen vanhempansa hoivissa. Tämä ei varmasti ole Herran haluama tapa. Hän odotti isän ja äidin kasvattavan lapsiaan. Kuka tahansa, joka riistää lapsiltaan isän tai äidin, tulee saamaan vastattavakseen eräitä hyvin vaikeita kysymyksiä. Herra puhui vanhemmista yhdessä ja sanoi, että jos lapsia ei opetettu asianmukaisesti, "synti on oleva vanhempien pään päällä". (LK 68:25) Siksi on melkoisen vaikeata esittää puolusteluja särkyneen kodin johdosta. Lukemattomat avioerot ovat seurausta itsekkyydestä. Tuomiopäivä lähestyy, ja vanhemmat, jotka hylkäävät perheensä, tulevat havaitsemaan, että verukkeet ja selittelyt tuskin tyydyttävät Suurta Tuomaria.
Saanemme vielä toistaa: Miesten ja naisten sukupuolinen kieroutuneisuus ei voi koskaan täyttää maata ja se on ehdottomasti synti, jota ei voi puolustella, ja verukkeet sille ovat hyvin heikkoja; Jumala ei suvaitse sitä.
Mitä abortteihin tulee, surkuttelemme niiden miljoonien syntymättömien lasten kohtaloa, joiden ilmoitetaan menettävän henkensä tänä vuonna. Naisten, jotka antautuvat tähän rumaan syntiin ja syntiin, joka usein on siihen johtanut, ja myös ne, jotka heitä avustavat, muistakoot, että rangaistus on *varma*. Se on *varma*.
Me menemme naimisiin iankaikkisuudeksi. Tämä on meille vakava asia. Meistä tulee vanhempia, ja me saatamme maailmaan toivottuja lapsia ja kasvatamme heitä vanhurskauteen.
Olemme tyrmistyneitä raporteista, jotka kertovat nuorten ihmisten menevän leikkaukseen rajoittaakseen lapsilukuaan, sekä niiden vanhempien lukumäärästä, joiden kerrotaan kannustavan sterilointiin ryhtymistä.
Muistakaa, että Herran tulemus lähestyy, ja jumalallinen Tuomari, jota on vaikea tyydyttää tyhmillä selityksillä ja verukkeilla, tulee esittämään muutamia vaikeasti vastattavia kysymyksiä. Hän on tuomitseva oikeudenmukaisesti, siitä voitte olla varmoja.
Miksi me otamme kohtalomme omiin käsiimme? Ensimmäisen uudisasukasmajan rakentamisesta lähtien koti ja perhe ovat olleet todellisen sivistyksen keskus. Kieroutuminen pois Jumalan antamasta ohjelmasta tuo aina masentavia seurauksia. Perheet tekivät työtä yhdessä, leikkivät yhdessä ja palvelivat Jumalaa yhdessä. Voisiko olla mahdollista, että monet meistä ovat virrassa ajelehtivan korkin tavoin riistäytyneet irti päämääräsiimastamme valheellisten käsitteiden, tuhoisien tottumusten ja riivaajien oppien tähden? Kuka meitä houkuttelee? Olemmeko me hyväksyneet helpon tien ja kääntyneet pois "suoralta ja kaidalta" tieltä helppoon ja mukavaan elämään ja lavealle tielle, joka johtaa murheelliseen loppuun? (Ks. Matt. 7:13-14.) Meillä on tieto paremmasta kuin mitä teemme. Kuunteletteko te? Tuletteko seuraamaan johtajienne, paikallisten ja yleisten, ohjeita ja neuvoja? Vai valitsetteko te omat tienne, vaikka ne johtavat teidät synkkään erämaahan?
Jumala siunatkoon teitä, rakkaat jäsenemme. Kuunnelkaa taivaan sanoja. Jumala on totinen. Hän on oikeudenmukainen. Hän on vanhurskas Tuomari, mutta oikeuden on käytävä myötätunnon ja anteeksiannon ja armon edellä.
Muistakaa, että Jumala on taivaissaan. Hän tiesi mitä Hän teki luodessaan maan. Hän tietää tällä hetkellä, mitä Hän tekee. Ne meistä, jotka rikkovat Hänen käskyjään, tulevat katumaan ja kärsimään vaivaa ja omantunnontuskaa. Jumala ei anna pilkata itseään. On varmaa, että ihmisellä on oma vapaa tahtonsa, mutta muistakaa: JUMALA EI SALLI ITSEÄNSÄ PILKATA. (Ks. LK 63:58.)
Siksi neuvomme teille on, että eläette tarkasti taivaallisen Isänne lakien mukaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Daavidit ja Goljatit

Spencer W. Kimball

Veljeni, on suurenmoista olla kanssanne tänä iltana täällä, missä meitä on arviolta 195 000 henkeä. Annamme teille tunnustuksemme ja tuomme julki kiintymyksemme teitä kohtaan.

Vuosia sitten, jolloin kuuluin St. Josephin vaarnan johtokuntaan Arizonassa, täytin eräänä sunnuntaina jotakin tehtävää Edenin seurakunnassa. Rakennus oli pieni, ja suurin osa ihmisistä istui lähellä meitä istuessamme korokkeella, joka oli noin puolitoista jalkaa [n. 45 cm] rakennuksen muuta lattiaa korkeammalla.

Kokouksen alkaessa katseeni kiintyi seitsemään pieneen polkaan kappelin etupenkillä. Olin iloinen siitä, että seitsemän pientä poikaa osallistui tähän seurakuntakonferenssiin. Painoin tämän mieleeni, ja sitten mielenkiintoni siirtyi muihin asioihin. Mutta pian huomioni kohdistui taas noihin seitsemään pieneen poikaan.

Minusta näytti kummalliselta, kun jokainen noista seitsemästä pienestä kaverista kohotti oikeaa jalkaansa ja asetti sen ristiin vasemman päälle, ja sitten hetken päästä kaikki vaihtoivat asentoa ja asettivat vasemman jalan oikean päälle. Minusta se oli epätavallista, mutta pyyhin asian mielestäni.

Hetken kuluttua kaikki pyyhkäisivät tukkaansa oikealla kädellään, ja sitten kaikki nuo seitsemän pikku poikaa nojasivat kevyesti leukaansa käsivarsiinsa, ja taas he samanaikaisesti siirtyivät asettamaan jalkaansa toisen jalan polven päälle.

Tuo kaikki tuntui niin merkilliseltä, ja minä pohdiskelin sitä yrittäessäni ajatella, mitä minun tulisi sanoa kokouksessa. Ja sitten kaikki yhtäkkiä valkeni kuin salama kirkkaalta taivaalta. Nämä pojat matkivat minua!

Sinä päivänä sain elämäni opetuksen: että meidän, jotka olemme vastuullisessa asemassa, täytyy olla todella tarkkoja, sillä toiset tarkkailevat meitä ja pitävät meitä esimerkkinään.

Esimerkki on tärkeä piirre pojan elämässä. Tavallisesti on niin, että seuraajia on paljon ja johtajia vähän. Siksi on tärkeää, että kaikki te nuoret miehet kehitätte johtamistaitoanne ja olette sitten hyviä esimerkkejä.

Tällaista tulee tapahtumaan teidän elämässänne. Jos teillä on nuorempia veljiä, muistakaa, että he tarkkailevat teitä ja kuuntelevat teitä, ja on todennäköistä, että he toimivat suunnilleen samalla tavalla kuin te ja sanovat samaa kuin te olette sanoneet.

Toivon, että pidätte tämän mielessänne teini-iän saavuttaessanne.

Muistakaa, että kun käytte kokouksissanne ja teette velvollisuutenne, on yleensä melko todennäköistä, että nuoremmat veljenne noudattavat esimerkkiänne, ja sama pitää paikkansa myös päinvastaisissa tapauksissa.

Näin on myös lähetystyön laita. Jos pikkuveljenne näkevät teidän käyvän uskollisesti uskontoseminaarissa tai -instituutissa, jos he näkevät, että asenteenne on oikea ja että te valmistaudutte lähetystyöhön, heidän ajatuksensa liikkuvat samoilla urilla.

Roomalainen näytelmäkirjailija Terentius sanoi: "Kehotin häntä katsomaan toisten ihmisten elämää ikään kuin peilistä ja ottamaan toisista esimerkin itselleen."

Ja Aisopos sanoi eräässä eläinsadussaan: "Ole sinä esimerkkinä, niin minä seuraan sinua."

Esimerkki on paras ohje, ja [englantilainen kirjailija] Samuel Johnson sanoi, että "esimerkki vaikuttaa voimakkaammin kuin käsky".

Muistutan teille nuorukaisille, että riippumatta siitä, minkä ikäisiä te juuri nyt olette, te rakennatte paraikaa elämäänne; siitä tulee joko heikkotasoinen ja kehno tai arvokas ja kaunis; se tulee olemaan joko täynnä rakentavaa toimintaa, tai se voi olla tuhoisa; se voi olla täynnä iloa ja onnea tai täynnä kurjuutta.

Kaikki riippuu teistä ja asenteistanne, siitä miten korkealla olette tai miten korkealle nousette, se riippuu asenteestanne tai suhtautumisestanne tilanteisiin.

Muistakaa, että kun kiipeätte jollekin vuorelle Sveitsissä tai Banffissa (Kanadassa) tai Timpanogos-vuorelle (Utahissa), te liikutte ihmisten seurassa, jotka ovat kiinnostavia ja haastavia. He ovat voittaneet samat vaikeudet kuin tekin.

Muistakaa, että kiipeäminen korkealle ei aina ole helppoa. Meille kerrotaan, että kun Abraham Lincoln oli nuori, hän pyrki Illinois'ssa lakiasäätävään elimeen, mutta vaaleissa hän jäi pahasti tappiolle.

Seuraavaksi hän ryhtyi liiketoimiin, epäonnistui ja maksoi seuranneiden 17 vuoden ajan kehnon liikekumppaninsa velkoja. Hän rakastui kauniiseen nuoreen naiseen, jonka kanssa hän meni kihloihin, mutta neitonen kuoli. Hän lähti mukaan poliittiseen elämään ja pyrki kongressiin, mutta kärsi pahan tappion. Hän yritti saada nimityksen Yhdysvaltain maanjakovirastoon, mutta epäonnistui. Hän asettui ehdokkaaksi Yhdysvaltain senaattiin, mutta kärsi vaaleissa pahan tappion. Sitten vuonna 1856 hänestä tuli varapresidenttiehdokas, ja Douglas voitti hänet, mutta kaikista näistä tappioista ja epäonnistumisista huolimatta hän saavutti lopulta suurimman menestyksen, mikä elämässä on saatavissa, sekä aikojen loppuun asti kuuluisana säilyvän nimen. Tästä Abraham Lincolnista tuli Yhdysvaltain presidentti. Tästä Abraham Lincolnista on kirjoitettu lukuisia kirjoja. Tämä oli se Abraham Lincoln, joka louhi menestyksensä esiin vaikeuksien vuorista.

Taaskin me toistamme, että te muo-

vaatte elämästänne sellaisen, millaiseksi sen haluatte.
Tuntematon kirjoittaja sanoo näin: "Ole iloinen, että elämässä on korkeita aitoja, ja nauti myös siitä, että useimmat ihmiset eivät välitä ylittää niin korkeita aitoja. Ole onnellinen siitä, että aitoja on monta. Juuri nuo aidat antavat sinulle mahdollisuuden päästä esille. Ne ovat ystäviäsi, sillä ellei noita korkeita aitoja olisi, monet saattaisivat voittaa sinut kilpajuoksussa."
Haluan kertoa teille kertomuksen muinaisilta ajoilta, kertomuksen siitä, mitä eräs poika teki nuoruudessaan.
Noin 3 000 vuotta sitten Saul oli Israelin kuninkaana, ja kun hän osoittautui kelvottomaksi korkeaan asemaansa, Herra lähetti profeetta Samuelin etsimään hänelle seuraajaa. Profeetta meni kahdeksan pojan isän, Iisain, kotiin. Hän kutsui Iisain pojat luoksensa puhuteltavaksi. Kun ylpeä isä toi Eliabin, vanhimman pojan, hän sanoi itsekseen: "Tämä hän varmaan on."

"Mutta Herra sanoi Samuelille: 'Älä katso hänen näköänsä äläkä kookasta vartaloansa, sillä minä olen hänet hyljännyt. Sillä ei ole, niinkuin ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen.'" (1 Sam. 16:7)
Silloin ylpeä isä kutsui seuraavan pojan, eikä hänkään ollut otollinen. Seitsemän komeaa, kookasta poikaa tuli yksi toisensa jälkeen profeetta Samuelin eteen, mutta tämä sanoi isälle, Iisaille: "Siinäkö olivat kaikki nuorukaiset?" Ja silloin Iisai myönsi: "Vielä on nuorin jäljellä, mutta hän on kaitsemassa lampaita." Ja Samuel sanoi: "Lähetä noutamaan hänet." (Ks. 1 Sam. 16:11.)

Kun nuorin poika tuli sisään, hän osoittautui vereväksi ja soreaksi ja miellyttäväksi luonteeltaan, ehkä hän oli myös ahavoitunut, sillä olihan hän paimen, joka vietti suuren osan ajastaan ulkoilmassa lampaitten parissa. Herran Henki vaikutti Samueliin ja ilmoitti: "Hän se on." (1 Sam. 16:12) Ja isän ja poikien kokoonnuttua hänen ympärilleen Samuel otti öljysarven ja voiteli Daavidin Israelin tulevaksi kuninkaaksi.
Näihin aikoihin filistealaiset, jotka olivat Israelin katkeria vihamiehiä, olivat tulleet valloittamaan Israelia; he olivat asettuneet sotarintaan yhdelle rinteelle ja israelilaiset toiselle, niin että heidän väliinsä jäi pieni laakso.
Kun sotajoukot olivat vastatusten taisteluun valmistautuneina, suuri jättiläinen nimeltä Goljat tuli eikenenkään-maalle ja esitti haasteen israelilaisille, sanoen:
"Miksi te lähditte sotaan ja asetuitte sotarintaan? Minä olen filistealainen, ja te olette Saulin palvelijoita; valitkaa joukostanne mies, joka tulee tänne minun luokseni.
Jos hän kykenee taistelemaan minua vastaan ja surmaa minut, niin me olemme teidän palvelijanne; mutta jos minä voitan ja surmaan hänet, niin te olette meidän palvelijamme ja palvelette meitä." (Ks. 1 Sam. 17:8-9.) Hän lisäsi: "Minä olen tänä päivänä häväissyt Israelin taistelurivit. Antakaa tänne mies, niin me taistelemme keskenämme." (1 Sam. 17:10)
Tämä mies oli jättiläinen; hän oli pelottava. Noin kolmen metrin mittaisena hän kohosi kaikkien yläpuolelle, ja hänellä oli vaskikypärä päässään ja yllään metallista tehty raskas panssari. Kun hänellä oli vielä säärissään vaskivarukset ja yllään vaskinen rintahaarniska, hänen varustuksensa oli hyvin, hyvin raskas. Hänen peitsensä oli pitkä kuin kangastukki, ja hänen miekkansa terävä kuin partaveitsi. Hänellä oli mies kilpeä kantamassa. (Ks. 1 Sam. 17:5-7.)
Hän oli varmasti pelottava vastustaja. Ei ihme, että Israelin sotilaat pelkäsivät häntä. Kenelläkään ei näyttänyt olevan todellista rohkeutta tai tyhmänrohkeutta ottaa vastaan hänen haastettaan, joten oli helposti ymmärrettävissä, että kaikki israelilaiset sotilaat perääntyivät ja vapisivat.
Juuri tänä kriittisenä hetkenä tapahtui niin, että Iisai-isää alkoi huolettaa kolmen vanhimman poikansa hyvinvointi; nämä oli näet kutsuttu Saulin sotaväkeen. Kun nämä pojat puolustivat Israelia, Daavidin, nuorimman, osaksi lankesi ilmeisesti lampaitten paimentaminen.
Hyvä isä kutsui Daavidin luokseen lampaitten parista ja antoi hänelle mitallisen paahdettuja jyviä ja muutamia leipiä lähettäen hänet sotaleiriin, missä hänen oli annettava ne veljilleen ja vietävä kymmenen juustoa tuhannenpäämiehelle.
Daavid nousi hyvin varhain ja aloitti matkansa Tammilaaksoon. Hän järjesti vartijan huolehtimaan isänsä lampaista, jotta ne eivät karkaisi eivätkä villipedot tappaisi niitä ja söisi niitä suuhunsa.
Kun Daavid saapui sotanäyttämölle, sotajoukko oli juuri lähdössä taisteluun ja kohotti sotahuudon.
Daavid jätti kantamuksensa kuormaston vartijalle, riensi sotarintaan ja tervehti veljiään.
Taas astui filistealainen esiin huutaen haasteensa, kuten hän oli tehnyt jo neljänäkymmenenä päivänä.
Kun Daavid tuli eturintaan, miehet sanoivat hänelle: "Oletko nähnyt tuon jättiläisen, joka häpäisee Israelia? Tiedätkö, että kuningas tekee rikkaaksi miehen, joka surmaa hänet? Jos joku tappaa tuon suuren Goljatin, hänen isänsä perhe vapautetaan veroista." (Ks. 1 Sam. 17:25.)
Daavidin vanhin veli ei myöskään ottanut häntä ystävällisesti vastaan, vaan suuttui hänelle ja sanoi: "Miksi sinä olet tullut tänne, ja kenelle olet jättänyt sen pienen lammaslauman siellä erämaassa? Minä tunnen sinun julkeutesi ja pahan sisusi; sinä olet tullut tänne katsomaan sotaa." (Ks. 1 Sam. 17:28.)
Veljen moite näytti vaivaavan Daavidia, sillä hän sanoi: "Mitä minä sitten olen tehnyt? Eikö minulla ollut syy tulooni?" (Ks. 1 Sam. 17:29.) Hän tiesi, että Henki oli johtanut hänet sinne pelastamaan Israelia.
Daavidin aavistus eli ilmoitus kerrottiin kuningas Saulille, joka kutsui nuorukaisen luokseen. Daavid sanoi: "Älköön tuo kerskailija tuottako sinulle huolta ja pelkoa. Minä menen taistelemaan tuota filistealaista vastaan." (Ks. 1 Sam. 17:32.)

Mutta Saul kauhistui ja sanoi Daavidille:

'Et sinä voi (taistella) tuota filistealaista vastaan ...sillä sinä olet nuorukainen, mutta hän on sotilas...'

Mutta Daavid sanoi Saulille: 'Palvelljasi on ollut kaitsemassa isänsä lampaita. Jos leijona tai karhu tuli ja vei lampaan laumasta,

niin minä hyökkäsin sen jälkeen, löin sen maahan ja tempasin saaliin sen suusta; ja jos se karkasi minua vastaan, niin minä tartuin sen partaan, löin sen maahan ja tapoin sen.

Kun palvelijasi on lyönyt maahan sekä leijonan että karhun, niin tuolle ympärileikkaamattomalle filistealaiselle käy niinkuin niille; sillä hän on häväissyt elävän Jumalan taistelurivejä.'" (1 Sam. 17:33-36)

Sitten hän toisti: "Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen käsistä." Silloin Saul sanoi Daavidille: "Mene; Herra olkoon sinun kanssasi." (Ks. 1 Sam. 17:37.)

Saul puki Daavidin ylle kuninkaan sota-asun, mutta se oli niin painava, ettei Daavid pystynyt sitä kantamaan, vaan heitti sen pois.

"En minä voi näissä käydä, sillä en ole tottunut niihin", Daavid sanoi. (Ks. 1 Sam. 17:39.)

Ylittäessään puron Daavid, vasta poika, kumartui ja poimi viisi pientä kiveä, jotka hän pani paimenlaukkuunsa, ja linko kädessään hän lähestyi jättiläiskokoista filistealaista.

Suuri jätti ilmeisesti hämmästyi ja vihastui sellaisesta häväistyksestä. Filistealainen näki tämän nuorukaisen, verevän ja kauniin näöltään, ja vihaten ja halveksien hän sanoi:

"Olenko minä koira, kun tulet sauva kädessä minua vastaan?" Ja filistealainen kiroili Daavidia sanoen hänelle: "Tule tänne minun luokseni, niin minä annan sinun lihasi taivaan linnuille ja metsän eläimille." (1 Sam. 17:43-44) Silloin Daavid ojentautui kaikessa ylväydessään ja sanoi filistealaiselle:

"Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan, jota sinä olet häväissyt.

Tänä päivänä Herra antaa sinut minun käsiini, ja minä surmaan sinut, katkaisen sinulta pään ja annan filistealaisten sotajoukon ruumiit tänä päivänä taivaan linnuille ja metsän pedoille; ja kaikki maat tulevat tietämään, että Israelilla on Jumala.

Ja koko tämä suuri joukko tulee tietämään, ettei Herra anna voittoa miekan eikä keihään voimalla; sillä sota on Herran, ja hän antaa teidät meidän käsiimme." (1 Sam. 17:45-47)

Filistealainen ja paimenpoika lähestyivät kumpikin itsevarmoina toisiaan.

Ja Daavid pani kätensä laukkuunsa, otti sieltä kiven, asetti sen linkoonsa, tähtäsi ja linkosi kiven valtavalla nopeudella, ja kivi osui filistealaista otsaan, ehkä hänen ainoaan suojaamattomaan kohtaansa; ja kivi upposi syvälle tuon kerskailevan rehentelijän otsaan, ja hän kaatui kasvoilleen maahan. (Ks. 1 Sam. 17:49.)

Kuinkahan monet teistä nuorista miehistä ovat koskaan omistaneet lingon ja käyttäneet sitä. Ollessani nuori poika me teimme itse omat linkomme, etsimme itse kivet ja valitsimme maalit, ja meistä tuli aika hyviä osumaan maaliin. Me leikkasimme pienen nahkapalan, ehkä suunnilleen samankokoisen, jota käytettäisiin "ritsaan", noin 5 cm pitkän ja soikean. Kumpaankin päähän tehtiin reikä, ja näihin kumpaankin solmittiin pitkä nahkasuikale. Toisen suikaleen päähän tehtiin solmuke, jonka läpi voi pujottaa yhden sormen. Pantuamme kiven linkoon me sitten pyöritimme linkoa päämme yläpuolella, kunnes vauhti oli tarpeeksi kova, ja päästimme sitten irti toisen nahkasuikaleista, jolloin kivi sinkosi kohti päämääräänsä.

Meillä oli tapana valmistaa itse kaikki välineemme: linkomme, pillimme, "ritsamme" ja pallomme, ja me opimme käyttämään niitä taitavasti.

"Niin sai Daavid voiton filistealaisesta lingolla ja kivellä ja löi filistealaisen kuoliaaksi, eikä Daavidilla ollut miekkaa kädessään [vaan vain linko]." (1 Sam. 17:50)

Hän ei käyttänyt apunaan muuta kuin pientä kiveä ja linkoa ja innoitusta ja ilmoitusta. Hänellä oli rohkeutta, hänellä oli voimaa, hänellä oli uskoa itseensä, mutta erityisesti uskoa taivaalliseen Isäänsä, jolle hän lausui rukouksensa.

40 päivän ajan esitetty haaste ja itsekkyys ja kerskaaminen olivat päättyneet tämän filistealaisen kuolemaan!

Ilmeisesti saattaakseen viholliset pelon valtaan Daavid meni vihollisensa maassa makaavan ruumiin ääreen ja katkaisi häneltä pään. Tällä teolla näytti olevan toivottu vaikutus. Viholliset pakenivat, ja näin voitti yksi poika Hengen johtamana kokonaisen sotajoukon. Israelin sotajoukko ajoi takaa pakenevia filistealaisia ja voitti taistelun.

Kuningas tiedusteli, kuka oli poika, joka oli suorittanut tuon ihmeellisen teon, ja sitten Joonatan lahjoitti hänelle miekkansa ja jousensa ja vyönsä. Ja Raamattu sanoo: "Ja Daavid menestyi kaikilla teillään, ja Herra oli hänen kanssansa." (1 Sam. 18:14)

Muistakaa nyt, nuoret veljeni, että jokaisella Daavidilla on Goljat voitettavanaan ja että jokainen Goljat on voitettavissa. Hän ei ehkä ole rehentelijä, joka tappelee nyrkein tai miekalla tai ampuma-aseella. Hän ei ehkä ole edes lihaa ja verta. Hän ei ehkä ole kolmen metrin mittainen, hän ei ehkä ole haarniskoitu; mutta jokaisella pojalla on vastassaan oma Goljatinsa. Ja jokaisella pojalla on linkonsa, ja jokainen poika pääsee purolle, jossa on litteitä, sileitä kiviä.

Tulette tapaamaan Goljateja, jotka uhkailevat teitä. Olipa teidän Goljatinne kaupungin kerskuri tai kiusaus varastaa tai hävittää jotakin tai kiusaus ryöstää tai tehdä ilkivaltaa, tai kiusaus himoita ja tehdä syntiä,

tai halu välttää toimintaa [kirkossa] — olipa Goljatinne mikä tahansa, hän on lyötävissä. Mutta muistakaa, voiton saavuttaaksenne teidän on kuljettava samaa tietä kuin Daavid: ". . . Daavid menestyi kaikilla teillään, ja Herra oli hänen kanssansa." (1 Sam. 18:14)

Daavid käyttäytyi nuhteettomasti ja huolehti isänsä lampaista. Daavid ei jättänyt lampaitaan vartijatta, kun hän lähti täyttämään toista isänsä antamaa tehtävää.

Daavid kantoi vastuunsa. Lampaat olivat hänen hoidettavanaan; hän tappoi karhun ja leijonan pelastaakseen isänsä lampaat, vaikka itse joutuikin suureen vaaraan. Hän pelasti pienen karitsan pedon suusta ja palautti sen emolleen. Daavid otti viisi kiveä surmatakseen Goljatin. Hän tarvitsi vain yhden. Hän oli kunnioitettava, ja hänellä oli uskoa taivaalliseen Isäänsä, eikä hän pelännyt ketään ihmistä niin kauan kuin hän luotti Herraansa. Hän ivasi filistealaista jättiläistä sanomalla: "Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan, jota sinä olet häväissyt." (Ks. 1 Sam. 17:45.)

Jokin aika sitten revin irti erään ilmoituksen yhdestä aikakauslehdestä. Siinä sanottiin näin:

"Aika tulee, jolloin kukin meistä kohtaa vaistoinkäymisten jäätävän tuulen. Joku pakenee sitä, ja niin kuin leija, jonka nuora on katkennut, hän putoaa maahan. Toinen ei anna periksi tuumaakaan, ja tuuli, joka tahtoisi tuhota hänet, nostaakin hänet yhtä helposti korkeuksiin. Meitä ei punnita eteemme tulevilla koettelemuksilla, vaan vain niiden perusteella, jotka me voitamme."

Tässä putkiliikettä mainostavassa ilmoituksessa sanottiin vielä: "Eivät joet, vuoret eikä meri voi pysäyttää putkimiehiämme. Mistä he eivät pääse läpi, he menevät yli, ali tai ympäri."

Yksi tämän kirkon ja kaikkien sen jäsenten sydämenasioita on lähetystyö, josta olette kuulleet veli Tuttlen puhuvan tänä iltana. Herra kehotti apostoleitaan — ja näette tätä asiaa havainnollistavan kauniin kuvan kirkon toimistorakennuksessa — menemään kaikkeen maailmaan ja saarnaamaan evankeliumia kaikille luoduille. (Ks. Matt. 28:19-20.) Saanemme jälleen muistuttaa teille, nuorukaiset, että velvollisuutenanne on ottaa vastaan tuo kutsu. Ja jos saatte kutsun Herralta piispanne ja vaarnanne johtokunnan välityksellä, ei ole vain etuoikeutenanne, vaan myös velvollisuutenanne täyttää tuo kutsu pätevästi. Ja koska te nyt asetatte itsellenne tavoitteen mennä lähetystyöhön, muistakaa, että meneminen eri puolille maailmaa evankeliumia saarnaamaan vaatii rahaa. Muistakaa siis, että etuoikeutenanne on alkaa jo nyt säästää rahojanne.

Joka kerta, kun saatte rahaa joko lahjoina tai ansaitsemalla, tallettakaa ainakin osa siitä säästötilille, jolla olevat varat on tarkoitettu lähetystyötänne varten. Jokainen poika haluaisi olla riippumaton ja varustaa itse itsensä lähetystyötään varten, sen sijaan että joutuisi pyytämään vanhempiaan tekemään sen hänen puolestaan. Jokaisella kastetulla ja Pyhän Hengen saaneella pojalla, asuipa hän missä tahansa maassa maailmassa, on velvollisuus viedä evankeliumin sanomaa maailman asukkaille. Ja tämä on myös teidän erityinen tilaisuutenne, jolla on suuri vaikutus myös omaan edistymiseenne suuruutta kohti.

Pidän runoilija Edgar A. Guestin kirjoittamista riveistä runossa, jonka nimi on "Varusteet":

"Ajattele itse, poikani,
sinulla on kaikki, mitä miehistä suurimmilla on ollut:
kaksi kättä, kaksi käsivartta, kaksi jalkaa, kaksi silmää
ja aivot, joita käytät jos haluat olla viisas.
Näillä varusteilla he kaikki alkoivat,
joten aloita matka kohti huippua ja sano: "Minä voin."
Tarkkaile heitä, noita viisaita ja suuria,
he nauttivat ruokansa tavalliselta lautaselta
ja käyttävät samanlaisia veitsiä ja haarukoita kuin muutkin,
he sitovat kenkänsä samoilla nauhoilla;
maailma pitää heitä rohkeina ja älykkäinä,
mutta sinulla on kaikki mitä hellläkin oli aloittaessaan.
Sinä voit voittaa ja tulla taitavaksi.
Voit olla suuri, jos vain tahdot.
Olet hyvin varustettu valitsemaasi taistelua varten,
käytettävänäsi on jalat ja kädet ja aivot,
ja ihminen, joka on yltänyt suurtekoihin,
ei ole elämänsä alussa omistanut enempää kuin sinäkään.
Olet itse se este, joka sinun on kohdattava,
olet se, jonka on valittava sinun paikkasi,
sinun on sanottava, minne tahdot mennä,
paljonko tutkit saadaksesi tuntea totuuden.
Jumala on varustanut sinut elämää varten, mutta
Hän antaa sinun päättää, mitä tahdot olla.
Rohkeuden on lähdettävä sielun sisimmästä,
ihmisellä on itsellään oltava halu voittaa,
joten mieti itse omasta puolestasi, poikani;
kun synnyit, sinulla oli kaikki, mitä suurmiehillä on ollut,
he aloittivat samoin varustein kuin sinäkin.
Joten ryhdistäydy ja sano: 'Minä voin.' "

(*Collected Verse of Edgar A. Guest* [Chicago: Reilly and Lee, 1934], s. 666. — Suoramittainen suomennos.)

Haluan kohdistaa huomionne vielä yhteen Goljat-jättiläiseen, joka voi haastaa teidät ja asettua tiellenne. Tällä kertaa hänen nimensä on pornografia eli saastaisuus. Kuunnelkaa tätä:

"Kun kerrot ilkaisen jutun,
pysähdytkö koskaan ajattelemaan,

minkälaisen vaikutuksen olet tehnyt
toisiin?
Luuletko, että pojat nauttivat
jutusta?
Luuletko, että sinulla on syytä olla
ylpeä,
koska he nauravat?
Tiedätkö, että paljastat
kaiken, mitä on sielussasi,
kun likainen juttu lähtee huuliltasi?
Se paljastaa oman saastaisuutesi,
se julistaa tietämättömyyttäsi,
se inhottaa kaikkia kunnon poikia,
jotka pitävät todellisesta
hauskasta.
Luuletko, että näytät olevasi
mitenkään järkevä,
kun näytät toisille, miten mätä
mielesi on?
Tiedätkö, että olet häpeäksi
sekä vanhemmillesi että ystävillesi?
Ajattele asiaa, poika, niin tiedät että
asia on näin.
Valikoi hiukan sanojasi,
ole hiukan hienostuneempi,
jos haluat saavuttaa ympärilläsi
olevien kunnioituksen.
Tulet huomaamaan, että olet
paremmassa asemassa
kuin ne, jotka ovat taipuvaisia
kulkemaan läpi elämän saastassa
ja loassa ja synnissä."

Luin nämä rivit ollessani nuori poika, ja ne tekivät minuun syvän vaikutuksen. Toivon, että ne koskettavat teidän sydäntänne.

Kun lapsena asuin Arizonassa, melkein kaikilla maanviljelijöillä oli maatilkku, jolla kasvoi meloneja, ja jotkut farmareista kasvattivat niitä myytäväksikin. Joskus muutamat pojista kokoontuivat yhteen illan pimeydessä mennäkseen jollekin näistä melonipenkeistä, missä he sitten viiltelivät veitsillään kaikki melonit, joihin vain pääsivät käsiksi. He eivät halunneet meloneja syödäkseen, vaan vaikuttimena oli vain inhottava, tuhoisa halu hävittää. En voinut koskaan käsittää tällaista, enkä voinut ymmärtää, miksi toiset sytyttelivät tulipaloja tai rikkoivat ikkunoita tai repivät mattoja tai tekivät jotakin muuta tällaista ilkivaltaa.

Daavid ei tekisi sellaista. Hän tappoi leijonan paljain käsin, mutta sen hän teki suojellakseen lampaitaan. Hän surmasi Goljatin, mutta sen hän teki pelastaakseen Israelin. Hän tappoi karhun paljain käsin, mutta senkin hän teki pelastaakseen isänsä laumat.

Toivon, että jos seurassanne on koskaan poikia, joilla on ilkivalta mielessään, te yritätte hillitä heitä ja taivuttelette heidät luopumaan aikeistaan, erityisesti sellaisen tekemisestä, mistä heille ei ole mitään hyötyä ja mikä vain jättää tahroja heidän luonteeseensa.

Muistattehan Mormonin kirjoittamat sanat:

"Olkaa ymmärtäväiset koetusaikanne päivinä, puhdistautukaa kaikesta saastaisuudesta, älkää anoko mitään kuluttaaksenne sen himoissanne, vaan anokaa järkkymättömän vakaasti, ettette millekään kiusaukselle antaisi myöten, vaan palvelisitte tosista ja elävää Jumalaa." (Morm. 9:28)

Ehkäpä nämä Henry van Dyken kirjoittamat rivit kiinnostavat teitä:

"Ihmiset ovat heikentäneet synnillä
silmänsä,
ja hämärtäneet epäilyksellä taivaan
valon,
rakentaneet temppelinsä seinät
sulkeakseen sinut sisään
ja muovailleet rautaiset uskontunnustuksensa sulkeakseen sinut
ulos."
(Addressed to God of the Open Air)

Ja nuoret miehet, te ette saa olla vain keskitasoa. Teidän elämänne täytyy olla puhdas ja vapaa kaikenlaisista pahoista ajatuksista tai teoista — ei valehtelemista, ei varkautta, ei suuttumusta, ei uskottomuutta, ei sen tekemättä jättämistä, mikä on oikein, ei milloinkaan minkäänlaisia sukupuolisyntejä.

Te tiedätte, mikä on oikein ja mikä väärin. Kasteenne jälkeen te kaikki olette saaneet Pyhän Hengen. Ette te tarvitse ketään toista päättelemään, onko jokin teko tai ajatus oikea vai väärä. Te tiedätte sen Hengen kautta. Te maalaatte omaa kuvaanne, veistätte omaa kuvapatsastanne. Oma asianne on, tuleeko siitä hyväksyttävä.

Jumala siunatkoon teitä, rakkaat nuorukaiset. Tiedän, että taivaallinen Isänne on todella ystävänne. Kaikki, mitä Hän pyytää teitä tekemään, on oikein ja tuo teille siunauksia sekä tekee teistä miehekkäitä ja vahvoja. "Ja Daavid menestyi kaikilla teillään, ja Herra oli hänen kanssansa." (1 Sam. 18:14)

Jumala siunatkoon teitä, rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Merivirrat ja perheen vaikutus

Spencer W. Kimball

Muistan elävästi ensimmäisen kerran, jolloin näin jäävuoren. Vuonna 1937 vaimoni ja minä ylitimme ensimmäisen kerran Atlantin matkustaen höyrylaivalla Montrealista Kanadassa St. Lawrence -jokea myöten ja sitten pohjoiselle Atlantille.

Eräänä päivänä, ollessamme jo kaukana merellä, laivalla olevien keskuuteen levisi jännittynyt tunnelma. Oli saatu näkyviin jäävuori. Useimmat matkustajista kiiruhtivat kannelle katsomaan tätä näkyä. Saatoimme nähdä sen etäällä — suuren, valkean vuoren tummaa merta ja helakansinistä taivasta vasten.

Siellä se kellui hiljaa vedessä kuin korkean vuorenharjanteen terävä huippu, ja se oli kaunis katsella. Koko elämäni ajan olin kuullut jäävuorista, ja nyt, ensimmäistä kertaa, sellainen oli silmieni edessä — jäinen terävä vuorenhuippu. Tämä palautti mieliimme Titanicin, White Star -linjan höyrylaivan, traagisen uppoamisen neitsytmatkallaan Atlantin poikki. Myöhään illalla 14. huhtikuuta 1912 tämä suuri, uusi laiva törmäsi valtavaan jäävuoreen. 1503 ihmistä, joista useat olivat tunnettuja Britannian ja Yhdysvaltain kansalaisia, hukkui laivan vaipuessa syvyyteen, ja vain 703 pelastui.

Ja neljä vuotta sitten, lentäessämme Englannista Yhdysvaltoihin, lensimme Grönlannin yli ja näimme taas niitä. Suuren osan matkasta olimme lentäneet pilvipeitteen yläpuolella, mutta lentäessämme Grönlannin yli taivas oli kirkas ja pilvetön. Aurinko paistoi kirkkaasti. Harvoin näkee ihmissilmä sellaista kauneutta ja suuruutta. Jatkuen silmänkantamattomiin ulottui tuhansien metrien vahvuinen jääkerros laajan, kaareilevan saaren yli. Näimme paksujen jäävirtojen ryömivän hitaasti alas laaksoja mereen, missä ne murtuivat irti ja niistä tuli jäävuoria. Vuonot olivat täynnä kelluvia jäävuoria, jotka ajelehtivat merta kohti. Siinä oli lukemattomien sellaisten jäävuorten syntypaikka, jollaisen olimme nähneet 33 vuotta aikaisemmin.

Grönlannin jääkerroksen kylvämät jäävuoret noudattivat melko tarkoin määriteltävää kulkureittiä. Hiljaa ja lakkaamatta etelään Baffinin lahden ja Davisin salmen kautta virtaava Labradorin merivirta kuljettaa mukanaan näitä jättimäisiä jäävuoria, jopa tuulten ja aaltojen ja vuoroveden voimaa vastaan. Merivirroissa on paljon enemmän jäävuorten liikkumista ohjailevaa voimaa kuin pintatuulissa.

Ja me vertasimme tätä maan voimien yhteenottoa omassa elämässämme näkyviin seurauksiin, sillä elämämme virta, jonka vanhempien vanhurskas opetus on muodostanut ja kehittänyt perheen elämään, säätelee usein lasten kulkemaa suuntaa erheiden maailman huonojen vaikutusvoimien monista aalloista ja tuulista huolimatta.

Kätkössä näkyvistämme, meren aaltojen alla, on suunnattomia voimia, jotka meidän on otettava huomioon, ja tällaisia valtavia vaikuttavia voimia on myös omassa elämässämme.

Mahtava Mississippi-joki on puropahanen verrattuna suuriin merivirtoihin. Näistä hämmästyttävimpiä on Labrador-virta. Toiseksi voimakkain on Golf-virta, joka kuljettaa lämmintä vettä Meksikon lahden itäosasta Yhdysvaltain itärannikon suuntaisesti ja sitten Atlantin poikki ja lämmittää näin Euroopan rannikoita. Golf-virran kuljettama vesimäärä vastaa tuhatta Mississippiä. Vaikka Labrador-virta ei ole yhtä suuri, se kuljettaa vuosi vuodelta tuhansia jäävuoria niiden syntymäpaikasta Grönlannista etelään päin, uskollisesti ja vakaasti, kunnes ne hajoavat tai sulavat Golf-virran lämpimämpiin vesiin. Juuri tässä Labrador-virran ja Golf-virran yhtymäkohdassa tapasi Titanic kohtalonsa.

Meidän kuten jäävuortenkin laita on niin, että meidän kulkuamme määräävät ratkaisevasti voimat, joita me vain osin käsitämme. On kuitenkin myös niin, että me olemme enemmän laivojen kuin jäävuorten kaltaisia. Meillä on oma liikkeellepaneva voimamme, ja jos me olemme tietoisia virroista, voimme käyttää niitä hyväksemme.

Niinpä voimme luoda perheessämme voimakkaan, pysyvän virran, joka johtaa kohti vanhurskaan elämän tavoitettamme, ja jos näin teemme. me ja lapsemme voimme kulkeutua eteenpäin koettelemusten, pettymyksen, kiusausten ja muodin vastatuulista huolimatta.

Nuoria ja aikuisia tuivertavat niin monet tuulet, että joskus pohdimme, jaksavatko he kestää. Muodin tuulet kieputtavat niitä, jotka ovat epävarmoja ja kaipaavat tunnetta, että kuuluvat joukkoon. Seksuaalisen kiusauksen tuulet ajavat toi-

sia tuhoamaan avioliittonsa tai murskaamaan hyvät mahdollisuutensa tai häpäisemään itsensä. Huonot toverit, tottumusta aiheuttavat aineet, raa'an kielenkäytön röyhkeys, pornografian loka — nämä kaikki ja monet muutkin tekijät ovat vaikuttavia voimia, jotka työntävät meitä, ellei voimakas, pysyvä virta kuljeta meitä eteenpäin kohti vanhurskasta elämää. Vanhempien ja perheen elämän tulisi ratkaista, millainen on elämämme virta, ja sen tulisi voimistaa sitä.

Meissä jokaisessa on mahdollisuus tulla jumalaksi — puhtaaksi, pyhäksi, totiseksi, vaikuttavaksi, voimalliseksi, maallisista voimista riippumattomaksi. Pyhistä kirjoituksista me saamme tietää, että me jokainen olemme iankaikkisesti olemassa olevia, että me olimme alussa Jumalan tykönä. (Ks. KH Aabr. 3:22.) Tuo tieto antaa meidän ainutlaatuisella tavalla käsittää, miten arvokas ihminen on.

Olen toisinaan nähnyt hyvien perheiden lasten kapinoivan, niskuroivan, joutuvan harhaan, tekevän syntiä ja jopa taistelevan Jumalaa vastaan. Tällöin he tuottavat murhetta vanhemmilleen, jotka ovat tehneet parhaansa saadakseen virran liikkeelle, opettaakseen ja elääkseen hyvänä esimerkkinä. Mutta usein olen nähnyt monien noista samoista lapsista pehmenevän vuosikausia harhailtuaan, käsittävän, mitä vaille he ovat jääneet, tekevän parannuksen ja olévan sitten rakentavana voimana yhdyskuntansa hengellisessä elämässä. Uskon, että tällaista voi tapahtua siitä syystä, että huolimatta kaikista niistä pahoista tuulista, jotka ovat vaikuttaneet näihin ihmisiin, heidän kasvukotinsa elämän virta on vaikuttanut vieläkin enemmän, paljon enemmän kuin he oivalsivatkaan. Kun he myöhempinä vuosina tuntevat halua luoda oman perheensä keskuuteen saman ilmapiirin, josta he lapsina nauttivat, on todennäköistä, että he kääntyvät sen uskon puoleen, joka antoi merkityksen heidän vanhempiensa elämään.

Ei tietenkään ole mitään taetta siitä, että vanhurskaat vanhemmat aina onnistuisivat pitämään aisoissa lapsensa, ja mahdollisuus heidän menettämiseensä on tietenkin suurempi, jos he eivät tee kaikkeaan. Lapsilla on vapaa tahto.

Mutta jos me vanhemmat emme vaikuta perheeseemme ja ohjaa lapsiamme suoralle ja kaidalle tielle, niin varmasti kiusauksen ja pahuuden aallot ja tuulet kuljettavat heidät pois tieltä.

"Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea." (Sananl. 22:6) Me tiedämme sen, että vanhurskaita vanhempia, jotka pyrkivät vaikuttamaan lapsiinsa terveellisellä tavalla, tullaan pitämään syyttöminä viimeisenä päivänä ja että heidän onnistuu pelastaa useimmat lapsistaan, ehkä kaikkikin.

Moosian kirjassa kuvaillaan kilpailua sieluistamme:

"Sillä luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen ja on ollut Aadamin lankeemuksesta lähtien ja on oleva iankaikkisesta iankaikkiseen, ellei hän noudata Pyhän Hengen kehoituksia ja riisu pois luonnollista ihmistä ja tule pyhäksi Herran Kristuksen sovituksen kautta ja muutu lapsen kaltaiseksi, alistuvaiseksi, sävyisäksi, nöyräksi ja kärsivälliseksi, täyty rakkaudesta ja alistu halusta kaikkeen, mitä Herra katsoo hyväksi panna hänen kannettavaksensa, aivan kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon." (Moosia 3:19)

"Luonnollinen ihminen" on yhtä kuin "maallinen ihminen", joka on antanut karkeiden, eläimellisten himojen saada ylivallan hengellisistä taipumuksista.

Käydessämme muutamia vuosia sitten ulkomailla paikassa, missä lapsia kouluissa pommitetaan alinomaa uskonnonvastaisella propagandalla, kysyin kirkon johtajilta, miten he pystyivät pitämään lapsensa kirkossa ja uskossa. He sanoivat: "Me opetamme tunnollisesti lapsiamme kodeissamme, niin että he erottavat totuuden erheestä, ja kun he menevät kouluun, heille esitetyt jumalattomat ajatussuunnat kilpistyvät heistä, eivätkä he omaksu niitä. Lapsemme rakastavat meitä ja luottavat meihin ja pysyvät uskollisina uskolle." Jumala siunatkoon sellaisia pyyteettömiä, uskollisia vanhempia.

Alkuna on turvallinen avioliitto, missä molemmat ovat lupautuneet sopeutumaan, jotta he voisivat elää yhdessä ikuisesti. Tällaisella terveellä pohjalla kasvavilla lapsillamme on rauhan tunne.

Nykyaikamme tutkijat mainitsevat, että nopeasti muuttuvassa maailmassa elävät ihmiset saavat eräänlaisen shokin menettäessään jatkuvuuden tajun. Yhteiskuntamme liikkuvuus merkitsee juuri sitä, että usein lapsemme muuttavat paikasta toiseen ja menettävät kosketuksen sukuunsa suuremmassa laajuudessa: isovanhempiin, setiin, täteihin, serkkuihin ja pitkäaikaisiin naapureihin. Meidän on tärkeätä vaalia omassa perheessämme tunnetta, että me kuulumme yhteen iankaikkisesti, että suhteessamme toisiimme on milloinkaan muuttumattomia perustavaa laatua olevia tekijöitä, tapahtuipa kotimme ulkopuolella mitä tahansa. Meidän tulisi kannustaa lapsiamme tutustumaan sukulaisiinsa. Meidän tulee puhua heistä, yrittää olla heidän kanssaan kirjeenvaihdossa, vierailla heidän luonaan, liittyä sukuseuroihin yms.

Miten kauan on siitä, kun syleilitte lapsianne, olivatpa he suuria tai pieniä, ja sanoitte heille, että rakastatte heitä ja olette iloisia, että he ovat teidän ikuisesti? Miten kauan on siitä, kun te aviomiehet tai -vaimot ostitte pikku lahjan yllätykseksi puolisollenne vain siitä syystä, että halusitte ilahduttaa häntä? Miten kauan on siitä, kun toitte kotiin kukkakimpun tai valmistitte jonkin erikoisherkun tai teitte jotakin muuta, mikä henkii lämpöä ja kiintymystä?

Jos teidän on tehtävä lahjoitus rakennusrahastoon tai Punaiselle Ristille tai on odotettavissa, että vietätte lauantain maalaten muiden vanhinten koorumin jäsenten kanssa jonkun lesken taloa, huolehtikaa, että lapset tietävät asiasta, ja mikäli vain mahdollista, antakaa heidän olla mukana päättämässä asiasta ja toteuttamassa päätöstä. Koko perhe voi olla mukana, kun joku perheen jäsenistä kastetaan, konfirmoidaan ja asetetaan johonkin virkaan pappeudessa. Koko perhe voi olla hurraamassa pallojoukkueeseen kuuluvalle pojalle. Kaikki kokoontuvat säännöllisesti perheiltoihin, aterioille, rukouksiin. Ehkä koko perhe voisi maksaa yhdessä kymmenykset, ja näin jokainen oppii käskyn ja esimerkin kautta tämän kauniin periaatteen.

Kodin tulisi olla paikka, jossa luottamus Herraan johtuu jokapäiväisistä kokemuksista eikä joistakin erityisistä tapahtumista. Yksi tapa toteuttaa tämä asia on säännöllisten, vilpittömien rukouksien pitäminen. Pelkkä rukoileminen ei riitä. On välttämätöntä, että me todella puhumme Herralle uskoen, että Hän ilmoittaa meille vanhemmille, mitä meidän on tarpeen tietää ja tehdä perheemme hyvinvoinnin hyväksi. Jotkut ovat sanoneet, että kun he rukoilivat, saattoi joku lapsi avata silmänsä nähdäkseen, oliko Herra todella paikalla, niin henkilökohtainen ja välitön tuo rukous oli.

Opiskelemaan tai lähetyskentälle lähtevä lapsi, stressistä kärsivä vaimo, avioliittoon aikova perheenjäsen tai joku tärkeään ratkaisuun ohjausta kaipaava perheenjäsen – kaikki nämä tapaukset ovat sellaisia, joissa isä voi patriarkaalista velvollisuuttaan käyttämällä siunata perhettään.

Emmekä me saisi unohtaa, että erityisesti isän poissa ollessa äiti voi rukoilla lastensa kanssa ja pyytää heille Herran siunauksia. Hän ei toimi hänelle annetun pappeuden nojalla, vaan sen vastuun nojalla, jonka Jumala on antanut hänelle ja jonka mukaan hänen tulee hallita huonekuntaansa vanhurskaudessa.

Me eroamme yhdessä tärkeässä suhteessa jäävuorista. Meissä on liikkeellepaneva voima, ja siksi me pystymme laivojen tapaan liikkumaan sinne minne tahdomme mennä. Jos olemme tietoisia virtauksista, voimme käyttää niitä hyväksemme. Monien suurten Etelä-Amerikasta Atlantin puoleisiin satamiin matkaavien öljylaivojen ja malminkuljetusalusten sanotaan kulkevan Golf-virtaa myöten samaan tapaan, kuin lentokoneet seuraavat korkealla maanpinnan yläpuolella olevia virtauksia.

Jos me toisaalta haluamme käydä vastavirtaan, me ehkä pystymme siihen, mutta virralla tulee silloin välttämättä olemaan vaikutuksensa. Sanotaan, että kun amiraali Peary matkusti kohti pohjoisnapaa, hän havaitsi olevansa suurella jäälautalla, kokonaisen saaren laajuisella, ja kun hän koirineen kulki pohjoiseen napaa kohti, jäälautta vei häntä virran mukana kohti etelää nopeammin kuin hän itse liikkui pohjoiseen.

Veljeni ja sisareni, koti on meidän erikoisuutemme – koti, perhe on tukikohtamme. Ja tässä konferenssissa olemme kuulleet paljon perhe-elämästä, kotielämästä, lasten ja vanhempien rakkaudesta toisiaan kohtaan ja heidän keskinäisestä riippuvuudestaan. Sillä tavalla Herra on suunnitellut meidän elävän.

Nyt me tämän suurenmoisen konferenssin päättyessä, konferenssin, joka on kestänyt kolme päivää ja tuonut meille paljon ajatuksia, siunaamme näitä veljiä, jotka ovat antaneet meille jotakin, kaikkia, jotka ovat puhuneet, jotka ovat antaneet meille tiedon aarteita ja paljon tietoa ja innoitusta. Palatessamme koteihimme toivon, veljet ja sisaret, ettemme sulje ovea konferenssiin. Ottakaamme se mukaamme. Viekäämme se kotiin mukanamme. Kertokaamme perheellemme siitä, ja ehkä jotkut voivat kertoa siitä sakramenttikokouksissa. Mutta viekää se perheenne pariin ja antakaa sen päästä osalliseksi kaikesta johdatuksesta, joka on saattanut tulla osallenne, kaikista päätöksistä saada aikaan muutos elämässänne ja tehdä siitä otollisempi taivaalliselle Isällenne.

Tämän konferenssin päättyessä siunaamme teitä ja tuomme teille taivaan Herran siunaukset. Veljeni ja sisareni, tiedän, että tämä on Herran työtä. Ette ole tulleet pitkien matkojen päästä turhan vuoksi, vaan ravitsemaan sieluanne.

Tiedän, että Herra elää – Jumala, joka oli yhdessä Aadamin kanssa, Jumala, joka tuli Jordan-virran rannoille sanoakseen: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt" (Matt. 3:17), ilmoittaakseen Poikansa maailmalle, joka oli Hänestä niin täydellisesti riippuvainen. Tiedän, että Hän oli Jumala, jota me palvelemme, joka tuli Kirkastusvuorelle ja sanoi taas Pietarille, Jaakobille ja

Johannekselle, palvelijoille, joiden oli määrä viedä epätäydellisyydessäänkin eteenpäin Herran työtä: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt" (Matt. 17:5), sama Jumala — tiedämme, että Hän on olemassa ja elää — joka ilmestyi New Yorkin osavaltiossa ja sanoi samat sanat, jotka Hän jo oli lausunut nefiläisille — mutta nyt ne sanottiin maailmalle, joka oli pitkään, pitkään harhaillut pimeydessä: "Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!" (KH J. S. 2:17)
Tiedän, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika. Tiedän sen, tiedän, että opettamamme evankeliumi on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja kirkko, johon me kuulumme, on Jeesuksen Kristuksen kirkko; se opettaa Hänen oppejaan ja Hänen ohjeitaan ja Hänen ohjelmaansa. Tiedän, että jos me kaikki elämme tämän ohjelman mukaisesti, sellaisena kuin Hän sen on antanut ja sellaisena kuin sitä edelleenkin Häneltä saadaan, luvatut siunaukset ovat meidän osanamme. Siunatkoon nyt Jumala teitä, ja annamme Hänen siunauksensa teille liittäen niihin kiintymyksemme, arvonantomme teitä kohtaan, Hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Olkaa väkeviä uskon kilvoituksessa

Bruce R. McConkie

Paavalin kynästä saamme tämän haasteen:
"Mutta sinä, Jumalan ihminen . . . tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta.
Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään . . . " (1 Tim. 6:11-12)
Näin kirjoitti apostoliveljemme niille, jotka olivat ottaneet vastaan Jumalan Pojan Vapahtajanaan, jotka olivat ottaneet päällensä Kristuksen ikeen, jotka olivat tehneet kastevedessä liiton luvaten palvella Häntä ja pitää Hänen käskynsä. Ja siksi me sanomme tänä päivänä kaikille niille, jotka ovat samalla tavalla ottaneet päällensä Kristuksen nimen ja astuneet totuuden ja vanhurskauden asian palvelukseen: Olkaa väkeviä. Kilvoitelkaa hyvä kilvoitus. Pysykää uskollisina. Pitäkää käskyt. Voittakaa maailma.
Puhuen itsestään ja suuresta taistelusta maailman kanssa, taistelusta jonka hän oli voittanut, Paavali sanoi:
"Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt.
Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat." (2 Tim. 4:7-8)

Kirkon jäseninä me olemme mukana valtaisassa taistelussa. Me käymme sotaa. Olemme lupautuneet palvelukseen Kristuksen asian puolesta, taistelemaan Lusiferia vastaan ja kaikkea sitä vastaan, mikä maailmassa on hekumallista ja lihallista ja pahaa. Olemme vannoutuneet taistelemaan ystäviemme rinnalla vihollisiamme vastaan emmekä me saa sekoittaa ystäviä vihamiehiin. Eräs toinen veljistämme apostoleista kirjoitti: " . . . ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen." (Jaak. 4:4)

Suuri sota, joka riehuu joka puolella ja joka valitettavasti johtaa moniin onnettomuuksiin, joista muutamat ovat kohtalokkaita, ei ole mitään uutta. Jo taivaassa oli sota, kun pahan joukot yrittivät tuhota ihmisen vapaan tahdon ja kun Lusifer yritti johdattaa meidät pois edistymisen ja kehittymisen polulta, jonka kaikkitietävä Isä oli valmistanut.
Tuo sota jatkuu maan päällä, ja yhä perkele on vimmoissaan ja käy "sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus". (Ilm. 12:17)
Ja nyt on samoin kuin aina on ollut. Pyhät voivat voittaa hänet ja hänen joukkonsa vain "Karitsan veren kautta . . . todistuksensa sanan kautta" ja jos "eivät ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti". (Ilm. 12:11)
Tässä sodassa ei ole eikä voi olla puolueettomia. Jokainen kirkon jäsen on puolella tai toisella. Sotilaat, jotka taistelevat sen taisteluissa, selviävät joko Paavalin tavoin voitokkaina ja saavuttavat "vanhurskauden seppeleen" tai heitä kohtaa, kuten Paavali sanoi, "rangaistukseksi iankaikkinen kadotus Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta" sinä päivänä, jolloin Hän tulee ja "kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille". (2 Tess. 1:9, 8)
Tässä sodassa kaikki, jotka eivät astu esiin rohkeina ja väkevinä,

auttavat jo tuolla tekemättä jättämisellään vihollisen asiaa. ". . . ne, jotka eivät ole minun puolestani, ovat minua vastaan, sanoo meidän Jumalamme." (2 Ne. 10:16)
Me olemme joko kirkon puolesta tai sitä vastaan. Me joko asetumme sen puolelle tai vastaamme seurauksista. Me emme voi pysyä hengellisesti elävinä, jos me seisomme toinen jalka kirkossa ja toinen maailmassa. Meidän on tehtävä valinta. Se on joko kirkko tai maailma. Ei ole mitään välimaastoa. Ja Herra rakastaa rohkeata ihmistä, joka taistelee avoimesti ja rohkeasti Hänen joukoissaan.
Hän sanoi muinaisen kirkkonsa muutamille jäsenille:
"Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava!
Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos." (Ilm. 3:15-16) Ne, jotka ovat isänmaanystäviä ja pyhiä taistelun ollessa myötätuulessa, peräänt\u200byvät, kun se käy kiivaaksi heidän ympärillään. Heille ei kuulu voitonseppele. Maailma on heidät voittanut.
Kirkon jäsenet, joilla on todistus ja jotka elävät puhdasta ja nuhteetonta elämää, mutta jotka eivät ole rohkeita ja väkeviä, eivät pääse selestiseen valtakuntaan. Heidän perintöosansa on terrestrinen maailma. Heistä sanoo ilmoitus: ". . . nämä ovat ne, jotka eivät ole väkeviä todistuksessaan Jeesuksesta; sen tähden he eivät saa meidän Jumalamme valtakunnan kruunua." (LK 76:79)
Ja Jeesus sanoi: "Ei kukaan, joka laskee kätensä auraan ja katsoo taaksensa, ole sovelias Jumalan valtakuntaan." (Luuk. 9:62)
Mikä on Jeesuksen todistus? Ja mitä meidän on tehtävä ollaksemme siinä väkeviä?
"Älä . . . häpeä todistusta Herrastamme", Paavali kirjoitti Timoteukselle, "vaan kärsi . . . vaivaa evankeliumin tähden." (2 Tim. 1:8) Ja rakastetulle Johannekselle tuli tämä jumalallinen sana: ". . . Jeesuksen todistus on profetian henki." (Ilm. 19:10)
Herramme todistus! Jeesuksen todistus! Mikä suurenmoinen ja ihmeellinen käsite! Se avaa oven kirkkauteen ja kunniaan Isän ja Pojan tykönä ikuisiksi ajoiksi! Jeesuksen todistus on sitä, että uskomme Kristukseen, otamme vastaan Hänen evankeliuminsa ja elämme Hänen lakinsa mukaan.
Jeesus on Herra. Hän on Jumalan oma Poika, joka tuli maailmaan lunastamaan meidät ihmiset ajallisesta ja hengellisestä kuolemasta, jonka Aadamin lankeemus toi päällemme. Jeesus on ostanut meidät verellään. Hän on ylösnousemus ja elämä. Hän "kukisti kuoleman ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin kautta". (2 Tim. 1:10) Hän on Vapahtajamme, Lunastajamme, Puolustajamme Isän tykönä. "Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus."
Pelastus on Kristuksessa. Hän on ainoa taivaan alla annettu nimi, jonka kautta tämä kallisarvoinen lahja voidaan saada. Ilman Häntä ei olisi ylösnousemusta, ja kaikki ihmiset olisivat ikuisesti kadotetut. Ilman Häntä ei olisi iankaikkista elämää, ei paluuta armollisen Isän kasvojen eteen, ei selestisiä valtaistuimia pyhille.
Ei mikään kieli voi kertoa, ei mieli käsittää eikä sydän kuvitella kaikkea, mikä tulee osaksemme Hänen ansiostaan. "Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen." (Ilm. 5:12)
Meillä ei voi olla täydellistä todistusta Kristuksesta Jumalan Poikana ja Hänen pelastavasta hyvyydestään, ellemme me ota vastaan Hänen iankaikkisen evankeliuminsa täyteyttä — ja vasta sitten kun otamme sen vastaan. Todistus evankeliumista tulee ilmoituksena Pyhältä Hengeltä. Kun Pyhä Henki puhuu sisimmässämme olevalle hengelle, me saamme ehdottoman vakaumuksen ilmoitetun sanoman totuudesta.
Todistus on sitä, että tiedämme ilmoituksen kautta, että Jeesus on Kristus, että Joseph Smith ja hänen seuraajansa ovat meidän ajallemme tarkoitettuja Kristusta ja pelastusta koskevan tiedon ilmoittajia ja että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Jumalan valtakunta maan päällä, ainoa paikka, josta pelastus on löydettävissä.
Jeesuksen todistus on profetian henki. Se on Hengen lahja. Se tulee täydessä mitassa vain kirkon uskollisille jäsenille. Se on varattu niille, joilla on oikeus Pyhän Hengen pysyvään toveruuteen. Se on hengellinen anti, joka erottaa ihmisen profeetaksi Mooseksen rukouksen täyttymyksenä: "Oi, jospa koko Herran kansa olisi profeettoja, niin että Herra antaisi henkensä heihin!" (4 Moos. 11:29)
Mitä sitten tarkoittaa olla väkevä todistuksessa Jeesuksesta?
Se on sitä, että olemme rohkeita ja urheita, käytämme kaiken voimamme, tarmomme ja kykymme sotimiseen maailmaa vastaan, kilvoittelemme hyvän uskon kilvoituksen. "Ole luja ja rohkea", käski Herra Joosuaa ja selitti sitten, että tämä voima ja rohkeus tulivat siitä, että Joosua tutkisteli kaikkea, mikä on kirjoitettu Herran lakiin, ja noudatti sitä. (Ks. Joos. 1:6-9.) Väkevyys vanhurskauden asiassa — tuo suuri kulmakivi on kuuliaisuus evankeliumin koko laille.
Väkevyys todistuksessa Jeesuksesta on sitä, että tulemme Kristuksen tykö ja tulemme täydellisiksi Hänessä; se on sitä, että luovumme "kaikesta jumalattomuudesta" ja rakastamme Jumalaa kaikesta mielestämme, sielustamme ja voimastamme. (Ks. Moro. 10:32.)
Väkevyys todistuksessa Jeesuksesta on sitä, että uskomme Kristukseen ja Hänen evankeliumiinsa horjumattomalla vakaumuksella. Se tarkoittaa, että me tiedämme Herran työn maan päällä olevan toden ja jumalallisen.
Mutta tässä ei ole kaikki. Se merkitsee enemmän kuin uskomista ja tietämistä. Meidän tulee olla sanan tekijöitä eikä vain sen kuulijoita. Se on enemmän kuin näennäispalvelua; se ei ole vain sitä, että suullam-

me tunnustamme Vapahtajan Jumalan Pojaksi. Se on kuuliaisuutta ja mukautumista käskyihin ja omakohtaista vanhurskautta. "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon." (Matt. 7:21)

Väkevyys todistuksessa Jeesuksesta merkitsee sitä, että me kiiruhdamme eteenpäin kestävinä Kristuksessa, mielessämme täydellinen toivon rakkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. (Ks. 2 Ne. 31:20.) Se on "kestämistä loppuun saakka". Se on sitä, että elämme uskontomme mukaan, teemme sitä mitä saarnaamme, pidämme käskyt. Se on "tahrattoman jumalanpalveluksen" ilmituloa ihmisten elämässä, se on käymistä "katsomassa orpoja ja leskiä heidän ahdistuksessaan" ja itsemme varjelemista "niin, ettei maailma saastuta". (Jaak. 1:27) Väkevyys todistuksessa Jeesuksesta on sitä, että me pidämme aisoissa himomme, hillitsemme halumme ja nousemme lihallisen ja pahan yläpuolelle. Se on sitä, että me voitamme maailman samoin kuin Hän, joka on esikuvamme ja joka itse oli väkevin kaikista Isämme lapsista. Se on sitä, että olemme siveellisesti puhtaat, maksamme kymmenyksemme ja uhrilahjamme, pidämme kunniassa sapatin päivää, rukoilemme vakain sydämin, uhraamme alttarille kaikkemme, jos meidät siihen kutsutaan.

Väkevyys todistuksessa Jeesuksesta merkitsee sitä, että me aina asetumme Herran puolelle. Me äänestämme kuten Hän äänestäisi. Me ajattelemme, mitä Hän ajattelee, uskomme, mitä Hän uskoo, sanomme, mitä Hän sanoisi, ja teemme, mitä Hän tekisi vastaavassa tilanteessa. Se merkitsee, että meillä on Kristuksen mieli ja että me olemme yhtä Hänen kanssaan, niin kuin Hän on yhtä Isänsä kanssa.

Oppimme on selvä; sen soveltaminen käytäntöön näyttää joskus aiheuttavan enemmän vaikeuksia. Ehkäpä sisäinen itsensä tutkistelu olisi avuksi. Esimerkiksi:

1UF

Olenko minä väkevä todistuksessa Jeesuksesta, jos pääasiallinen mielenkiintoni ja huolenaiheeni maailmassa on aarteiden kokoaminen maan päälle, sen sijaan että rakentaisin valtakuntaa?

Olenko väkevä, jos minulla on enemmän tämän maailman hyvyyksiä kuin kohtuulliset tarpeeni ja toivomukseni edellyttävät enkä minä anna ylijäämästäni lähetystyön tukemiseen, temppelien rakentamiseen ja tarvitsevista huolehtimiseen?

Olenko väkevä, jos suhtautumiseni kirkkoon ja sen oppeihin on vain älyllisellä pohjalla; jos minua kiinnostaa enemmän uskonnollinen väittely tästä tai tuosta asiasta kuin omakohtaisen hengellisen kokemuksen saaminen?

Olenko väkevä, jos mielenkiintoni keskittyy siihen, mikä on kirkon kanta siihen, kuka voi saada pappeuden ja kuka ei, ja jos olen sitä mieltä, että kirkon on aika saada uusi ilmoitus tästä opista?

Olenko väkevä, jos viikonloppuisin lähden veneretkelle, asun kesämökillä tai harjoitan muuta virkistystoimintaa, joka vie minut pois hengellisten velvollisuuksieni äärestä?

Olenko väkevä, jos osallistun uhkapeliin, pelaan korttia, käyn katsomassa pornoelokuvia, käyn ostoksilla sunnuntaina, pukeudun säädyttömästi tai teen jotakin muuta sellaista, mitä maailmallisten ihmisten keskuudessa pidetään hyväksyttynä elämäntapana?

Jos me haluamme päästä osallisiksi pelastuksesta, meidän on asetettava Jumalan valtakunnan asiat etusijalle. Meidän osaltamme on oltava näin: Jumalan valtakunta tai ei mitään. Me olemme tulleet ulos pimeydestä; meillä on ihana Kristuksen valkeus. Meidän on vaellettava valkeudessa.

En kuvittelekaan pystyväni näkemään tulevia, mutta minulla on hyvin voimakas tunne siitä, että maailman tila ei tule kehittymään parempaan suuntaan. Se tulee huononemaan aina Ihmisen Pojan tulemukseen asti, mikä on maailman loppu, jolloin jumalattomat hävitetään.

Uskon, että maailman tilanne tulee huononemaan ja että ainakin sen osan tila, joka on uskollinen kirkossa, tulee käymään paremmaksi. Tulossa on päivä, jolloin me voimakkaammin kuin koskaan ennen menneisyydessä joudumme velvoitetuiksi valitsemaan, puolustamaan kirkkoa, kannattamaan sen käskyjä ja opetuksia ja periaatteita, ottamaan vastaan neuvoja apostoleilta ja profeetoilta, jotka Jumala on asettanut opettamaan oppia ja todistamaan maailmalle. On tuleva päivä, jolloin tämä on välttämättömämpää kuin koskaan ennen meidän aikanamme tai armotaloutemme aikana.

Tämä on Herran työtä. Se on Jumalan työtä. Olemme Isämme asialla. Hänen kätensä ote tuntuu siinä. Tässä maailmassa ei ole mitään, mitä voisi millään tavalla verrata Herran Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tärkeyteen. Se on Jumalan voima pelastukseksi, ja jos me alati ja ikuisesti vaellamme evankeliumin ja sen asian mukaan, jos me elämme sen mukaan, jos olemme ja liikumme ja hengitämme ja ajattelemme sitä, silloin me voimme saada rauhan ja ilon ja onnen tässä elämässä ja päästä iankaikkiseen kirkkauteen tulevassa elämässä.

Me opetamme ja me todistamme. Olemme täällä tänä päivänä opettaneet totuuden iankaikkisia periaatteita ja aina, kun me opetamme Pyhän Hengen voimalla, etuoikeudeksemme tulee todistaa, että julistamamme opit ovat tosia ja jos ihmiset noudattavat niitä ja mukautuvat niihin, kaikki siunaukset, joita armollinen Isä halajaa heille antaa, tulevat olemaan heidän osanaan.

Todistan niiden oppien totuudesta, joita on julistettu, ja todistan vielä uudelleen, että Jeesus on Herra, että pelastus on Hänessä, että Hänen on se nimi taivaan alla, jonka kautta me voimme pelastua Jumalan valtakuntaan.

Suokoon Jumala meille viisautta ja näkemystä ja päättäväisyyttä, väkevyyttä ja rohkeutta, niin että me kilvoittelemme urheina Hänen sotajoukossaan ja olemme, kuten presidentti George Albert Smith niin osuvasti lausui, "Herran puolella rintamalinjaa". Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Henkilökohtainen kunniakorokkeeni

Thomas S. Monson

Presidentti Kimball, kun tämä konferenssi nopeasti lähenee loppuaan, apostoli Pietarin sanat näyttävät heijastelevan niitä tunteita, joita jokaisella tähän konferenssiin osallistuneella tai sitä muuten seuranneella on ollut.

Kirkastusvuoren kokemusten jälkeen Pietari sanoi Jeesukselle: "Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden." (Matt. 17:4) Presidentti Kimball, meidän kaikkien on ollut hyvä olla täällä.

Rukoilen, että sama suloinen henki, joka täällä on vallinnut, olisi minussa puhuessani nyt teille.

Kirkkaana talvipäivänä ajoin ystäväni kera moottoritietä, joka yhdistää New Yorkin keskustan, Manhattanin, yhteen sen esikaupungeista, Westchesteriin. Hän kiinnitti huomioni useisiin historiallisiin nähtävyyksiin, joita sillä alueella on runsaasti ja joiden keskelle ihminen on rakentanut moottoritienauhansa.

Yhtäkkiä sukelsi esiin Yankee Stadium kuin vanha ystävä. Siinä se oli-mestareitten stadion, lapsuuteni sankareitten tyyssija. Tuskinpa on poikaa, joka ei olisi ihaillut niitä, jotka tuhansien hurraavien katsojien edessä ovat pelanneet erinomaisesti baseballia.

Koska silloin oli talvi, stadionia ympäröivä pysäköintialue oli tyhjä. Poissa olivat ihmismassat, makeiskauppiaat, lipunmyyjät. Mutta läsnä oli muistot Babe Ruthista, Lou Gehrigistä ja Joe DiMaggiosta. Heidän erinomaisuutensa ja taituruutensa muistot ovat aina turvassa – heidät on nostettu baseballin pelaajien arvokkaalle kunniakorokkeelle.

Baseballia koskeva esimerkkini pätee myös meidän elämäämme. Omantuntomme sopukoissa meillä itsekullakin on oma kunniakorokkeemme, joka on varattu yksinomaan todellisille johtajille, joilla on ollut vaikutusta elämämme suuntaan. Vain tuiki harvat niistä monista, jotka toimivat johtajinamme lapsuudestamme aikuisikään, täyttävät kunniakorokkeelle pääsemiseksi asettamamme vaatimukset. Noilla vaatimuksilla on hyvin vähän tekemistä vallan ulkonaisten puitteitten tai tämän maailman tavaroiden runsauden kanssa. Johtajat, jotka korotamme tuolle ajatustemme pyhätössä olevalle korokkeelle, ovat tavallisesti niitä jotka saavat sydämemme palamaan halusta noudattaa totuutta, jotka saavat velvollisuuksien täyttämisen näyttämään ihmisyyden mitalta, jotka muuttavat tavanomaiset tapahtumat näköalapaikoiksi, joilta näemme henkilön, jollaiseksi haluamme tulla.

Olkaamme hetken tuomareita, joiden editse jokaisen kunniakorokkeelle asetettavan tulee kulkea. Kenet asettaisitte ehdolle sille nousemaan? Kenet minä asettaisin ehdolle? Ehdokkaita on monta – kilpailu on ankaraa.

Minä nimitän kunniakorokkeelle Aadamin, ensimmäisen ihmisen maan päällä. Hänen ehdokkuutensa on peruisin jo Moosekselta: "Ja Aadam totteli Herran käskyjä." (KH Moos. 5:5) Aadam täyttää vaatimukset.

Kärsivällisen kestävyytensä vuoksi meidän tulee nimittää täydellinen ja rehti mies nimeltä Job. Vaikka häntä kiusattiin enemmän kuin ketään muuta, hän julisti: "Katso, nytkin on minun todistajani taivaassa ja puolustajani korkeudessa. Ystäväni pitävät minua pilkkanansa – Jumalaan minun silmäni kyynelöiden katsoo . . ." (Job 16:19-20) "Mutta minä tiedän lunastajani elävän . . ." (Job 19:25) Job täyttää vaatimukset.

Jokainen kristitty varmaan nimeäisi Saulin, joka paremmin tunnetaan apostoli Paavalina. Hänen saarnansa ovat kuin hengen mannaa, hänen palveluntäyteinen elämänsä esimerkkinä kaikille.

Tämä peloton lähetyssaarnaaja julisti maailmalle: "... minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi . . ." (Room. 1:16)

Sitten on mies nimeltä Simon Pietari. Hänen Kristusta koskeva todistuksensa sykähdyttää sydäntämme:

"Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan sanoen: 'Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?'

Niin he sanoivat: 'Muutamat Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan tahi jonkun muun profeetoista.'

Hän sanoi heille: 'Kenenkä te sanotte minun olevan?'

Simon Pietari vastasi ja sanoi: 'Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.' (Matt. 16:13-16) Pietari täyttää vaatimukset.

Toista paikkaa ja aikakautta edustaa Nefin todistus:

"Minä menen ja teen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna mitään käskyjä ihmislapsille valmistamatta heille mahdollisuutta suorittaa sitä, mitä hän käskee heidän tehdä." (1 Ne. 3:7) Aivan ilmeisesti Nefillä on paikka kunniakorokkeella.

On vielä yksi, jonka minä haluaisin asettaa ehdolle – profeetta Joseph Smith. Hänen uskonsa, luottamuksensa ja todistuksenkäyvät ilmi hänen omista sanoistaan, jotka hän lausui mennessään Carthageen ja marttyyrikuolemaan: "Minä menen kuin karitsa teurastettavaksi, mutta minä olen rauhallinen kuin kesäaamu; omallatunnollani ei ole mitään rikkomuksia Jumalaa eikä ihmisiä vastaan." (LK 135:4) Hän sinetöi todistuksensa verellään. Joseph Smith täyttää vaatimukset.

Valitessamme sankareita meidän tulee valita myös naispuolisia sankareita. Ensimmäiseksi tulee mieleen jalon uskollisuuden perikuva, Ruut. Hän tunsi anoppinsa sydämen murheen tämän kärsiessä kahden erinomaisen poikansa menetyksestä, ja tunsi Noomin sielua raastavan tuskan ja yksinäisyyden. Siksi hän lausui jotakin, josta on tullut klassinen uskollisuuden ilmaisu: "Älä vaadi minua jättämään sinua ja kääntymään takaisin, pois sinun tyköäsi. Sillä mihin sinä menet, sinne minäkin menen, ja mihin sinä jäät, sinne minäkin jään; sinun kansasi on minun kansani, sinun Jumalasi on minun Jumalani." (Ruut 1:16) Ruutin teot todistivat hänen sanojensa vilpittömydestä. Hänellekin on tilaa kunniakorokkeella.

Nimeäisimmekö vielä yhden – kunniakkaan Ruutin jälkeläisen? Puhun nasaretilaisesta Mariasta, Joosefin puolisosta, jonka oli määrä tulla ainoan synnittömän maan päällä asuvan äidiksi. Hän

otti vastaan tämän pyhän ja historiallisen tehtävän ja siten oli esimerkkinä syvästä nöyryydestä: "Silloin Maria sanoi: 'Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.'" (Luuk. 1:38) Maria aivan ilmeisesti täyttää vaatimukset.
Voisimmeko kysyä: Mikä tekee näistä miehistä ja naisista sankareita? Ja vastaan: vakaa luottamus kaikkitietävään taivaalliseen Isään ja voimakas todistus jumalallisen Vapahtajan tehtävästä. Tämä tieto on kuin kultainen lanka, joka on kudottu heidän elämänsä kankaaseen.
Kuka on tuo Kunnian Kuningas, Vapahtaja, jota sellaiset sankarit uskollisesti palvelivat ja jonka puolesta he kuolivat? Hän on Jeesus Kristus, Jumalan Poika, Vapahtajamme.
Profeetat ennustivat Hänen syntymänsä; enkelit julistivat Hänen maanpäällisen opetustyönsä alkamisen. Laitumilla laumaansa kaitseville paimenille tuli tämä sykähdyttävä julistus:
"Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle:
teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa." (Luuk. 2:10-11)
Tämä sama Jeesus "... kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella, ja Jumalan armo oli hänen päällänsä." (Luuk. 2:40) Johanneksen kastettua Hänet Jordanissa Hän aloitti virallisen opetustyönsä ihmisten keskuudessa. Jeesus käänsi selkänsä saatanan viekoitteluille, ja sen sijaan otti vastaan sen tehtävän, jonka Isä oli Hänelle määrännyt ja ryhtyi täyttämään sitä koko sydämestään ja lopulta antoi henkensä. Ja kuinka synnitöntä, epäitsekästä, jaloa ja jumalaista Hänen elämänsä olikaan. Jeesus teki työtä, Jeesus rakasti, Jeesus palveli, Jeesus itki, Jeesus paransi, Jeesus opetti, Jeesus todisti. Julmalla ristillä Jeesus kuoli Lainahaudasta Jeesus astui esiin iankaikkiseen elämään.
Jeesus Nasaretilaisen nimellä, ainoalla nimellä, jonka kautta ihmiset voivat pelastua, on aivan erityinen ja kunnianarvoisa paikkansa kunniakorokkeellamme.
Jotkut saattavat kysyä: Mutta mitä mieltä on moisella komealla luettelolla sankareita tai koko ajatuksella kunniakorokkeesta? Vastaan: Kun me tottelemme kuten Aadam, kestämme kuten Job, opetamme kuten Paavali, todistamme kuten Pietari, palvelemme kuten Nefi, annamme itsestämme kuten profeetta Joseph, reagoimme kuten Ruut, kunnioitamme kuten Maria ja elämme kuten Kristus, me synnymme uudestaan. Me saamme omaksemme kaiken voiman. Olemme luoneet päältämme ikuisiksi ajoiksi vanhan minämme ja sen myötä tappiomme, tuskamme, epäilyksemme ja epäuskomme. Astumme uuteen elämään – uskon, toivon, rohkeuden ja ilon elämään. Mikään tehtävä ei näytä liian ylivoimaiselta. Mikään vastuu ei ole liian raskas. Mikään velvollisuus ei ole taakka. Kaikki on mahdollista.
Etsiessämme itsellemme esimerkkejä meidän ei välttämättä tarvitse katsoa menneisyyteen eikä ihmisiin, jotka ovat eläneet kauan sitten. Haluan mainita esimerkin. Craig Sudbury toimii Salt Lake Cityssä olevan seurakunnan piispana, mutta haluan mennä ajassa taaksepäin muutamia vuosia, kun Craig ja hänen äitinsä tulivat toimistooni juuri ennen Craigin lähtöä Melbournen lähetyskentälle Australiaan. Fred, Craigin isä, ei kunnioittanut tilaisuutta läsnäolollaan. Kaksikymmentäviisi vuotta aikaisemmin Craigin äiti oli solminut avioliiton Fredin kanssa, joka ei tuntenut kirkkoa kohtaan samanlaista rakkautta kuin Craigin äiti eikä itse asiassa ollut edes kirkon jäsen.
Craig ilmaisi minulle syvän rakkautensa vanhempiaan kohtaan. Hän kertoi sisimmistä toiveistaan, joiden mukaan hän toivoi isänsä kerran jollain tavoin saavan Hengen kosketuksen ja avaavan sydämensä Jeesuksen Kristuksen evankeliumille. Hän rukoili minua ehdottamaan jotain. Minä rukoilin saadakseni innoitusta, jotta Craigin toive olisi voinut täyttyä. Innoitus tuli ja sanoin Craigille: "Palvele Herraa koko sydämestäsi. Ole kuuliainen pyhälle kutsumuksellesi. Kirjoita joka viikko kirje vanhemmillesi, ja kirjoita silloin tällöin isällesi henkilökohtaisesti ja ilmaise hänelle rakastavasi häntä, ja kerro hänelle siitä, kuinka kiitollinen olet saadessasi olla hänen poikansa."
Hän kiitti minua ja lähti toimistostani äitinsä kera. En nähnyt Craigin äitiä puoleentoista vuoteen. Hän tuli sitten toimistooni ja kyynelten keskeltä sanoi: "Craigin lähetystyöhön lähdöstä on kulunut jo melkein kaksi vuotta. Hänen uskollinen palveluksensa on saattanut hanet johtotehtäviin lähetyskentällä, ja hän on aina muistanut kirjoittaa kirjeen meille – joka viikko. Vähän aikaa sitten mieheni, Fred, nousi ensi kertaa seisomaan todistuskokouksessa ja sanoi: 'Kaikki te tiedätte, että en ole kirkon jäsen, mutta jotain on tapahtunut minulle sen jälkeen, kun Craig lähti lähetystyöhön. Hänen kirjeensä ovat koskettaneet sieluani. Saanen lukea teille yhden niistä.
Rakas isä, tänään opetimme erinomaista perhettä ja kerroimme heille pelastussuunnitelmasta ja korotuksen siunauksista selestisessä valtakunnassa. Ajattelin meidän perhettämme. Enemmän kuin mitään muuta maailmassa haluaisin olla sinun ja äidin kanssa selestisessä valtakunnassa. Minusta selestinen valtakunta ei olisi nimensä veroinen, ellette te olisi siellä. Olen kiitollinen voidessani olla poikasi, isä, ja haluan sinun tietävän, että rakastan sinua. Lähetyssaarnaajapoikasi, Craig.'
Sitten Fred ilmoitti: 'Vaimoni ei tiedä seuraavasta mitään. Rakastan häntä ja rakastan poikaamme Craigiä. Kahdenkymmenenkuuden avioliittovuotemme jälkeen olen päättänyt liittyä kirkon jäseneksi, sillä tiedän, että evankeliumin sanoma on Jumalan sanaa. Olen varmaankin tiennyt tämän jo pitkään, mutta poikani lähetystyö on saanut minut toimimaan. Olen ryhtynyt toimiin jotta minä ja vaimoni voimme mennä vastaan Craigiä, kun hän päättää lähetystyönsä. Minusta tulee hänen viimeinen kasteensa hänen kokoaikaisen lähetystyönsä aikana.'
Nuori lähetyssaarnaaja, jolla oli vakaa ja horjumaton usko, oli osallisena Jumalan kanssa nykypäivän ihmeessä. Hän oli saanut haasteen pitää yhteyttä ihmiseen, jota hän rakasti, mutta tämä oli ollut vaikeata heitä erottavien tuhansien kilometrien vuoksi. Mutta rakkauden henki rakensi sillan sinisen Tyynenmeren poikki, ja sydän puhui sydämelle jumalaista kieltä.
Yksikään sankari ei ole seissyt niin suoraryhtisenä kuin Craig, joka kaukaisessa Australiassa isänsä kanssa vyötäisiään myöten vedessä seisten kohotti oikean kätensä ja toisti nuo pyhät sanat: "Fred Sudbury, Jeesuksen Kristuksen minulle antaman valtuuden nojalla kastan sinut Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen."
Äidin rukous, isän usko ja pojan palvelutyö saivat aikaan Jumalan ihmeen. Äiti, isä ja poika – kaikki he täyttävät vaatimukset noustakseen kunniakorokkeellemme.
Eläkööt he ja eläköön kukin meistä, että olisimme seuraavan taivaallisen julistuksen arvoisia:
"Minä, Herra, olen laupias ja armollinen niitä kohtaan, jotka minua

pelkäävät. ja minä iloitsen voidessani antaa kunnian niille, jotka palvelevat minua vanhurskaudessa ja totuudessa loppuun saakka.
Suuri on oleva heidän palkkansa ja ikuinen on oleva heidän kirkkautensa." (LK 76:5-6)

Tämän kautta varmistuu meidän paikkamme iankaikkisella kunniakorokkeella. Tämä on rukoukseni lausuessani todistukseni, että Jeesus Nasaretilainen on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme, Välimiehemme Isän tykönä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan

Boyd K. Packer

Tänään toivon voivani kertoa niille, jotka vielä eivät ole kirkon jäseniä, sekä samalla muistuttaa meille kaikille, jotka olemme kirkon jäseniä, velvollisuudestamme jakaa evankeliumi toisten kanssa.

Kolme viikkoa sitten olin New Yorkissa, mistä aioin lentää edelleen Eurooppaan. Eräs lentotoimiston virkailijoista lähti paikaltaan tiskin äärestä ja tuli luokseni sinne missä istuin.

"Kaksi sisarenpojistani on liittynyt teidän kirkkoonne", hän kertoi minulle. "Muutos, jonka se on saanut aikaan heidän elämässään, on lähes uskomaton." Lyhyen keskustelumme aikana kysyin häneltä, miten hänen sisarensa suhtautui siihen, että hänen poikansa olivat liittyneet kirkkoon.

"Hän ei voisi olla onnellisempi", nainen sanoi ja selitti, että perhe oli syystä ollut huolissaan näiden nuorukaisten vuoksi. He olivat kaksi niistä harhailijoista, joista presidentti Tanner on puhunut. "On uskomatonta, miten he ovat muuttuneet", nainen sanoi. "He ovat leikanneet tukkansa [joka oli ollut pitkä], ja koko heidän persoonallisuutensa on muuttunut." Kun myöhemmin lähdin liikkeelle noustakseni koneeseen, nainen kiitti minua vielä ja sanoi: "En tiedä, miten te saatte sen aikaan."

Saanen vastaukseksi hänen kysymykseensä selittää, että ensinnäkin me pidämme kiinni korkeista käyttäytymisvaatimuksista.

Evankeliumin periaatteet ovat lujat ja varmat. Jotkut ohjelmista ja menettelytavoista vaihtuvat aikojen kuluessa, mutta periaatteissa ei tapahdu mitään muutoksia. Tämä antaa suuren varmuuden ja turvallisuuden tunteen.

Pyrimme jatkuvasti kertomaan evankeliumista toisille, mutta me emme voi tehdä myönnytyksiä, niin että se olisi muiden ihmisten maun mukainen. Me emme asettaneet mittapuita; Herra asetti ne. Tämä on Hänen kirkkonsa.

Pyydämme niitä teistä, jotka eivät vielä ole kirkon jäseniä, olemaan kärsivällisiä, jos me näytämme liian innokkaasti pyrkivän kertomaan siitä, mitä meillä on.

Jos emme jaa omastamme, saatamme menettää sen. Tämä on yksi vaatimuksista, jotka on täytettävä, jos aiomme pitää evankeliumin itsellämme. Siksi lähetystyö ei ole satunnaista; se on hyvin määrätietoista.

Teidän tulisi tietää, että niistä yli 18000 lähetyssaarnaajasta, jotka juuri nyt palvelevat eri puolilla maailmaa täysiaikaisina lähetyssaarnaajina, alle viisi prosenttia on 21 vuotta täyttänyt tai vanhempi.

Tämä selittää sekä sen tarmon, jolla työtä tehdään, että suuren vetovoiman, jota nuoret tuntevat tätä työtä kohtaan. Nuorelta vaaditaan voimakasta vakaumusta, jotta hän luopuisi kahdeksi deksi nuorten jännittävistä toimista ja maksaisi omat kustannuksensa lähtiessään saarnaamaan evankeliumia.

Ei pitäisi olla mikään yllätys, että he onnistuvat, sillä hehän opettavat totuutta! Tämä on Hänen kirkkonsa. Hänen oman julistuksensa mukaan tämä on se ainoa totinen ja elävä kirkko koko maan päällä. (Ks. LK 1:30.)

Huolimatta käännytystyöinnostamme tähän kirkkoon ei ole helppo liittyä. Kirkkoon liittyminen edellyttää keskivertoihmiseltä miltei täydellistä elämäntapojen muuttamista. Tämä muodostuu joillekuille suureksi haasteeksi siitäkin huolimatta, että jokainen muutos merkitsisi järkevää askelta parempaan kenen tahansa elämässä, liittyipä hän kirkkoon tai ei.

Voidaksenne liittyä kirkkoon teidän on esimerkiksi hylättävä kaikkinainen moraalittomuus. Aviomiehet joutuvat tekemään lii-

ton, jossa lupaavat olla uskollisia vaimolleen, ja vaimot miehelleen. Nuoria kehotetaan hillitsemään pyhiä, elämää luovia voimiaan avioliittoon asti.

Vastuullisuus perheen jäsenenä on suuri ihanne kirkossa.

Vaaditaan raittiutta. Kirkon jäsenet pidättäytyvät alkoholijuomista — kaikista niistä ja aina. Sama pätee tupakkaan. Eikä siinä vielä kyllin: tottumukseksi muodostuvia piristäviä aineita — teetä ja kahvia — ei myöskään käytetä. Tämän perusteella voitte arvata asennoitumisemme huumeisiin, asian pitäisi olla varsin selvä.

Ja on muita muutoksia parempaan — sapatin pyhittäminen kaikessa nöyryydessä, rehellisesti ja hartaudella — ja niiden kaikkien tarkoituksena on tehdä meistä kaikista kunnon ihmisiä.

Toistan, että tarmokkaasta lähetystoiminnastamme huolimatta ei ole kovin helppoa tulla kelvolliseksi kirkon jäsenyyteen. Eikä kaikki ole helppoa senkään jälkeen, kun olette liittyneet kirkkoon. Jos etsitte helppoa kirkkoa, jos helppo elämä on teille tärkeää, tämä ei ole se kirkko.

Useita vuosia sitten johdin yhtä lähetyskentistämme. Kaksi lähetyssaarnaajistamme opetti erästä hyvää perhettä; perheen jäsenet olivat ilmaisseet toivonsa tulla kastetuiksi, mutta sitten he äkkiä kylmenivät. Isä oli saanut kuulla kymmenyksistä ja peruutti kaikki myöhemmät kokoukset lähetyssaarnaajien kanssa.

Nuo kaksi murheellista vanhinta kertoivat seurakunnanjohtajalle, joka itse oli äskettäin kirkkoon liittynyt, että hän ei saisikaan seurakuntaansa tätä hyvää perhettä.

Muutamaa päivää myöhemmin seurakunnanjohtaja taivutti vanhimmat lähtemään hänen kanssaan vielä kerran perheen luo.

"Olen saanut kuulla", hän sanoi perheen isälle, "että olet päättänyt olla liittymättä kirkkoon."

"Niin on asia", isä vastasi.

"Vanhimmat kertovat minulle, että tieto kymmenyksistä vaivaa mieltäsi."

"Niin", isä sanoi. "He eivät olleet kertoneet meille kymmenyksistä; ja kun sain kuulla niistä, sanoin: Se on liikaa pyydetty. Meidän kirkkomme ei ole koskaan pyytänyt meiltä mitään tällaista. Meidän mielestämme se on kerta kaikkiaan liikaa, ja emme liity kirkkoonne."

"Kertoivatko he sinulle paastouhrista?" seurakunnanjohtaja kysyi.

"Ei", mies sanoi. "Mikä se on?"

"Kirkossa me paastoamme joka kuukausi kahden aterian ajan ja annamme aterioiden arvon rahassa köyhien auttamiseen."

"Eivät he kertoneet meille siitä", mies sanoi.

"Entä mainitsivatko he rakennusrahaston?"

"Ei, mikä se on?"

"Kirkossa me kaikki teemme lahjoituksia kappelien rakentamiseksi. Jos liittyisit kirkkoon, haluaisit osallistua tähän ohjelmaan sekä työtäsi että rahaa lahjoittamalla. Sivumennen sanottuna, me rakennamme parhaillaan tänne uutta kappelia", hän kertoi perheen isälle.

"Outoa", tämä sanoi "että he eivät maininneet siitä."

"Selittivätkö he sinulle huolto-ohjelmaa?"

"Ei", sanoi isä. "Mikä se on?"

"Me uskomme toinen toisemme auttamiseen. Jos joku on puutteessa tai sairas tai työtön tai vaikeuksissa, me olemme järjestäytyneet niin, että voimme antaa apua, ja sinunkin odotettaisiin auttavan.

Kertoivatko he sinulle myös, ettei meillä ole ollenkaan ammattipapistoa? Me kaikki uhraamme aikaamme, kykyjämme, varojamme ja matkustamiskustannuksia auttaaksemme tässä työssä. Eikä meille korvata sitä rahana."

"He eivät kertoneet meille mitään siitä", isä sanoi.

"No niin", seurakunnanjohtaja sanoi, "jos pikkuasia, kuten kymmenykset, saa sinut kääntymään pois, on ilmeistä, ettet ole valmis tätä kirkkoa varten. Ehkä olet tehnyt oikean ratkaisun, eikä sinun tulisikaan liittyä kirkkoon."

Heidän ollessaan poistumassa seurakunnanjohtaja kääntyi ja sanoi, ikään kuin ajatus olisi juuri juolahtanut hänen mieleensä: "Oletko koskaan ihmetellyt, miksi ihmiset tekevät tämän kaiken omasta halustaan? En ole koskaan saanut laskua kymmenysten maksamista varten. Ei kukaan ole koskaan käynyt keräämässä kymmenysmaksua. Mutta me maksamme ne - ja kaiken muun - ja pidämme sitä suurena etuoikeutena.

Jos pystyt saamaan selville syyn, *miksi,* olet saamaisillasi käsiisi kallisarvoisen helmen, josta Herra sanoi, että kauppias oli valmis myymään kaiken, mitä hänellä oli, saadakseen haltuunsa sen helmen.

"Mutta", seurakunnanjohtaja sanoi, "ratkaisu on *sinun.* Toivon vain, että rukoilet sen johdosta."

Muutamaa päivää myöhemmin mies saapui seurakunnanjohtajan kotiin. Ei, hän ei halunnut lähetyssaarnaajien palaavan. Se ei ollut tarpeen. Hän halusi sopia perheensä kastamispäivästä. He olivat rukoilleet, rukoilleet palavasti.

Tällaista tapahtuu joka päivä, sillä korkeat vaatimukset vetävät puoleensa yksityisiä ihmisiä ja kokonaisia perheitä — eivät käännytä heitä pois.

Meillä on hallussamme jotakin, mikä on suurenmoisinta maan päällä. Ja jos meiltä kysyttäisiin, me vastaamme, että aiomme pitää Herran käskyt, ne kaikki. Ainoa todellinen hankaluus, minkä nämä korkeat vaatimukset ovat meille aiheuttaneet, on kirkon nopea ja jatkuva kasvu. Sen vuoksi meidän alituisena huolenamme on se, että pysytämme kirkon järjestettynä pieniin, tehokkaisiin yksikköihin jokaisen yksilön hyväksi.

Jopa jäsenet, joiden on vaikeata elää näiden vaatimusten mukaisesti (ja meillä on tällaisia jäseniä), yleensä puolustavat niitä. Vanhat jäsenet, samoin kuin uudetkin, tarvitsevat perehdyttämistä ja valmentamista, niin että kun he tulevat kirkkoon, he samalla kertaa tulevat pois maailmasta.

". . . taivasten valtakunta *on* kuin kappias, joka etsi kalliita helmiä, ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli", jotta hän saattoi ostaa sen. (Matt. 13:45-46, kursivointi lisätty)

Siltä varalta, että jotkut teistä luulevat, että kaikki tämä antaminen ja tapojen uudelleen muovaaminen on tuskallisempaa kuin se todella onkaan, minun on kerrottava, mitä lady Astor (brittiläinen poliitikko, 1879-1969) sanoi.

Hän oli pelännyt vanhuutta. Kun se lopulta tuli, hän huomautti filosofisesti: "Olen aina pelännyt vanhaksi tulemista, koska silloin ei voit tehdä kaikkea sitä, mitä haluaa. Mutta ei se olekaan niin pahaa — en enää haluakaan tehdä, mitä silloin halusin!"

Sanon niille, jotka eivät ole jäseniä: vaikka teidän ei olekaan pakko ottaa vastaan evankeliumia, meidän on tarjottava sitä teille. Siinä, että olemme tarjonneet teille mahdollisuuden ottaa se vastaan, on jotakin hyvin merkityksellistä sekä teille että meille. Evankeliumi on yhtä tosi niiden osalta, jotka hylkäävät sen, kuin niiden, jotka ottavat sen vastaan — kaikki tuomitaan sen mukaan.

Muistutukseksi jäsenille siitä, että meillä on velvollisuus jakaa evankeliumi toisten kanssa, toistan kertomuksen kirkon historiasta.

1850-luvun loppupuolella monia käännynnäisiä Euroopasta ponnisteli kohti Suuren Suolajärven laaksoa. Monet olivat niin köyhiä, ettei heillä ollut varaa avoimiin eikä katettuihin vankkureihin, joten heidän oli pakko kävellä, vetäen käsikärryissä vähäisiä tavaroitaan. Nämä käsikärryjä kuljettaneet pioneerit kokivat eräitä liikuttavimmista ja traagisimmista tapauksista kirkon historiassa.

Yhden tällaisen käsikärrykomppanian päällikkönä oli veli McArthur. Archer Walters, englantilainen käännynnäinen, joka oli mukana joukossa, kirjoitti päiväkirjaansa seuravaan lauseen päiväten sen 2. heinäkuuta 1856:

"Veli Parkerin pikku poika, kuusivuotias, katosi, ja isä palasi takaisin häntä etsimään." (Le Roy R. Hafen ja Ann W. Hafen, Handcarts to Zion [Glendale, California: The Arthur H. Clark Co., 1960], s. 61)

Tuo poika, Arthur, oli toiseksi nuorin Robert ja Ann Parkerin neljästä lapsesta. Kolme päivää aikaisemmin seurue oli leiriytynyt kiireesti ukkosmyrskyn yllättäessä. Silloin pojan havaittiin olevan poissa. Vanhemmat olivat luulleet, että hän leikki muiden lasten kanssa matkan kestäessä. Joku muisti, että varhemmin sinä päivänä, kun he olivat pysähtyneet, hän oli nähnyt pienen pojan asettuvan lepäämään pensaikon suojaan.

Useimmilla teistä on pieniä lapsia, ja tiedätte, miten nopeasti väsynyt, pieni kuusivuotias voi nukahtaa helteisenä kesäpäivänä ja miten sikeästi hän voi nukkua, niin ettei edes leirin lähtö matkaan pysty häntä herättämään.

Kahden päivän ajan komppania viipyi paikallaan, ja kaikki miehet etsivät poikaa. Heinäkuun 2. päivänä, kun muuta vaihtoehtoa ei ollut, komppania sitten määrättiin jatkamaan matkaa länttä kohti.

Päiväkirjan kertoman mukaan Robert Parker palasi yksinään takaisin etsimään vielä kerran pientä poikaansa. Hänen lähtiessään leiristä hänen vaimonsa kiinnitti hänen harteilleen kirkasvärisen huivin sanoen jotakin tähän tapaan:

"Jos löydät hänet kuolleena, kääri hänet huiviin haudataksesi hänet siinä. Jos löydät hänet elossa, voit käyttää tätä merkinantolippuna."

Vaimo ja muut pikku lapset tarttuivat käsikärryihin ja ponnistelivat muun komppanian mukana.

Joka yö Ann Parker piti vartiota tiellä. Auringonlaskun aikaan 5. heinäkuuta nähtiin jonkun lähestyvän idästä päin! Laskevan auringon säteiden valossa Ann Parker näki sitten kirkasvärisen huivin heilahtavan.

Yhteen päiväkirjoista on merkitty: "Ann Parker lysähti säälittävällä tavalla hiekalle, ja sinä iltana, ensimmäisen kerran kuuteen vuorokauteen, hän nukkui."

Heinäkuun 5. päivän kohdalle veli Walters kirjoitti:

"Veli Parker saapui leirille mukanaan pikku poika, joka oli kadonnut. Suuri ilo vallitsi koko leirissä. Äidin iloa en pysty kuvailemaan." (Hafen ja Hafen, *Handcarts to Zion*, s. 61)

Emme tiedä kaikkia yksityiskohtia. Nimeltä mainitsematon metsästäjä — olen usein miettinyt, miten epätodennäköistä metsästäjän olo juuri siellä oli — löysi pikku pojan kertoen, että tämä oli ollut sairas ja kauhun vallassa, ja hän hoiti poikaa, kunnes isä löysi poikansa.

Tähän siis kertomus, joka tuona aikana oli tavanomainen, päättyy — lukuun ottamatta yhtä kysymystä. Jos olisitte Ann Parkerin sijalla, millaisia olisivat tunteenne tuota nimetöntä metsästäjää kohtaan, jos hän olisi pelastanut teidän pienen polkanne? Olisiko kiitollisuudellanne mitään rajoja?
Jos voitte kuvitella tuota kiitollisuutta, tiedätte jotakin siitä kiitollisuudesta, jota Isämme varmasti tuntee ketä tahansa meitä kohtaan, kun pelastamme yhden Hänen lapsistaan. Sellainen kiitollisuus on voittamisen arvoinen palkinto, sillä Herra on sanonut: "Ja jos niin tapahtuisi, että te tekisitte työtä koko elämänne, julistaen parannusta tälle kansalle ja johdattaisitte vaikkapa vain yhden sielun minun tyköni, kuinka suuri teidän ilonne olisikaan hänen kanssaan minun Isäni valtakunnassa." (LK 18:15) Jopa silloinkin, voisin lisätä, jos tuo sielu sattuisi olemaan omamme.
Ja niin me pyydämme kaikkia tulemaan. Kutsumme teitä maailmasta, pikemminkin sen vuoksi, mitä voitte antaa, kuin sen vuoksi, mitä voitte saada. Teitä tarvitaan täällä. Jos voitte, tulkaa perheittäin, tai yksin, jos niin on pakko.
Täällä teille voidaan antaa kaikki, mitä Isällä on. Mutta ei ilmaiseksi, "sillä jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan". (Luuk. 12:48)
Tämä on Hänen kirkkonsa. Siinä te ette saa osaksenne kaikkien hyväksymystä. Monet, ehkäpä useimmat, pitävät teitä kummallisina. Jotkut opinkappaleista eivät ole helppoja ymmärtää tai hyväksyä. Käskyjen mukaan ei ole helppoa elää. Vaatimukset — toistan sen vielä — ovat korkealla, mutta voitte aloittaa siitä missä olette.
Monia teistä painaa onnettomuus ja huoli ja syyllisyys. Monet teistä ponnistelvat rappeuttavien tottumusten orjina tai taistelevat yksinäisyyttä tai pettymyksiä tai epäonnistumista vastaan. Jotkut teistä kärsivät rikkoutuneen kodin, särkyneen avioliiton, murtuneen sydämen takia.

Mikään tällainen ei saa meitä osoittamaan mieltämme teitä vastaan. Kaikki tämä voidaan asettaa syrjään — voidaan voittaa. Olitpa kuka tahansa ja mitä tahansa, ojennamme sinulle veljeyden käden, niin että me voimme nostaa ylöspäin toinen toistamme ja muita.

Tämä on Hänen kirkkonsa. Minulla on siitä todistus. Jeesus on Kristus; Hän elää. Yleisesti opetetaan, että Hän on vain maailmassa vaikuttava voima. Tiedän, että Hän on Jeesus Kristus, Jumalan Poika, Isän Ainosyntyinen. Todistan, että Hänellä on lihaa ja luuta oleva ruumis. Tämä on Hänen kirkkonsa. Todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi"

L. Tom Perry

Minulla oli äskettäin tilaisuus palata koulunpenkille viideksi päiväksi. Minut kutsuttiin tietojenkäsittelykurssille. Sen jälkeen kun olin selviytynyt tavanomaisista luokkahuoneeseen sopeutumisvaikeuksista, minut valtasi ihailu ihmisen kehittämiä uusia ihmeitä kohtaan. Minua hämmästytti opettaja, joka syötti tietokoneeseen muutamia merkkejä ja pääsi niiden avulla tutkimaan lähes 5000 kilometrin päässä olevaa arkistoa. Kesti vain viisi sekuntia, ennen kuin koneen valotaululla oli vastaus.
Meille esiteltiin uusi, pienikokoinen kaukokirjoitin, ei suurta nopeavauhtista. Se muistutti suuresti nykyään markkinoilla olevaa kirjoitinta, se vain oli tehokkaampi kuin yksikään niistä, joihin minulla aikaisemmin oli ollut mahdollisuus tutustua. Kun kirjoitin alkoi toimia, se toimi tavalliseen tapaan kirjoittaen vasemmalta oikealle, mutta säästääkseen telan siirtämiseen kuluvan ajan, se vain vaihtoi riviä ja alkoi kirjoittaa takaperin, oikealta vasemmalle. Sen nopeus, tarkkuus ja tähän koneeseen aikaisempiin malleihin verrattuna tehdyt merkittävät parannukset hämmästyttivät minua.
Kun tutkin tätä ihmisen kehittämää uusinta teknologiaa, ajatukseni palasivat aikaan, jolloin viisi- tai kuusivuotiaana olin nähnyt ensimmäisen konttorikoneeni. Tämä kone oli vanha, käsikäyttöi-

nen laskukone, jota isäni käytti kirjurintehtävissään piispana. Ajattelin sitä ihmeellistä kehitystä, joka minun elämäni aikana on tapahtunut pelkästään konttorikonealalla.
Tuona lyhyenä aikana, jolloin tarkkailin kehitystämme, tunsin myös pakkoa katsoa eteenpäin, sillä tajusin kuinka moni teknologinen uudistus vielä on tulossa. Huomasin jälleen ihmetteleväni Herran arkkitehtuuria, kun tutkin Hänen luomismenetelmäänsä. Hän on antanut meille kaikki raaka-aineet, pitääkseen huolta kaikista tarpeistamme luomisen alusta loppuun, maan selestiseksi tekemiseen, asti. Sellaisina hetkinä ajattelen sitä suurta pyhien kirjoitusten kohtaa, jonka profeettamme meille tänä aamuna luki:
"Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat." (Ps. 24:1)
Minua on aina kiinnostanut havaita, että kun Herra puhuu vanhurskaudesta, kuulemme Hänen julistavan runsautta, täyteyttä ja paljoutta. Puute ja niukkuus eivät ole Hänestä, vaan ihmisten aikaansaannosta, joka johtuu siitä, että emme ole noudattaneet Hänen alkuperäistä ohjettaan: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi . . ." (1 Moos. 1:28)
Hän on maksimoidakseen mahdollisuutemme antanut meille ohjeita alkaen käyttäytymisestämme tämän maan päällä kestävän kuolevaisuutemme aikana. Ensiksi Hän on pyytänyt meitä rakastamaan itseään siten, että uskomme Hänen sanoihinsa, ja toiseksi rakastamaan lähimmäisiämme riittävästi, jotta he ymmärtäisivät Häntä ja saisivat todistuksen Hänestä. Kun eräs lainoppinut kysyi Kristukselta: ". . . Opettaja, mikä on suurin käsky laissa?", niin Jeesus vastasi:
"'Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.'
Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky.
Toinen, tämän veroinen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.'
Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat." (Matt. 22:36-40)
Tästä Vapahtajamme vastauksesta opimme tuntemaan kaksi suurta peruskäskyä. Haluaisin toistaa ne teille, jotta oppisimme enemmän arvostamaan ja ymmärtämään niitä.
Ensimmäistä käskyä voidaan valottaa Mormonin Kirjassa kerrotulla tapauksella erään isän ja hänen poikansa kokemuksesta. Alma oli kansan ylipappi ja eli tällä mantereella yli 150 vuotta ennen Vapahtajan aikaa. Hän oli varmaankin isä, joka suuresti rakasti poikaansa, sillä hän antoi pojalle oman nimensä. Mutta kun Alma nuorempi varttui mieheksi, hän vieraantui isänsä opetuksista. Pyhät kirjoitukset kertovat siitä:
"...hänestä tuli suuresti pahan vallassa oleva ja epäjumalia palveleva mies. Ja hän oli paljopuheinen mies ja imarteli ylenmäärin kansaa; siten hän johdatti monta kansasta jäljittelemään hänen pahoja tekojansa." (Moosia 27:8)
Kun isä oli uutterasti yrittänyt muuttaa Alma nuoremman tapoja, eikä siinä onnistunut, hän (Alma vanhempi) meni Herran eteen ja pyysi, että hänen pojalleen Alma nuoremmalle annettaisiin merkki, jotta hän näkisi tekojensa vääryyden ja jotta hänelle osoitettaisiin oikea tie. Alma nuorempi koki elämässään yhden hyvin hämmästyttävän tapahtuman, sillä Herran enkeli seisoi hänen edessään ja pyysi häntä tekemään parannuksen.

Kun näky oli ohitse, Alma lankesi maahan, sillä niin suuri oli hänen hämmästyksensä. Hänestä tuli mykkä eikä hän voinut puhua ja niin heikko, että hän ei pystynyt seisomaan. Hänen kanssaan olleet ihmiset kantoivat hänet hänen isänsä luo ja asettivat hänet avuttomana makaamaan. Ja hänen isänsä iloitsi tapahtuneesta, sillä hän tiesi sen olleen Herran voimasta. Ja isä kutsui papit koolle ja pyysi heitä paastoamaan ja rukoilemaan kaksi päivää ja kaksi yötä, jotta Alma saisi takaisin voimansa. Heidän rukouksiinsa vastattiin. Alma toipui ja nousi ylös heidän edessään ja alkoi sitten puhua heille, pyytäen heitä olemaan hyvällä mielellä ja sanoi:
". . . minä olen tehnyt parannuksen synneistäni, ja Herra on minut lunastanut; katso, minä olen Hengestä syntynyt.
Ja Herra sanoi minulle: Älä ihmettele, että koko ihmissuvun, niin miesten kuin naisten, kaikkien kansanheimojen, sukukuntien, kielten ja kansojen täytyy syntyä uudesti, syntyä Jumalasta, siirtyä lihallisesta ja langenneesta tilastaan vanhurskauden tilaan, päästen osallisiksi Jumalan lunastuksesta ja tullen hänen pojiksensa ja tyttäriksensä, ja täten heistä tulee uusia luomuksia; ja elleivät he tätä tee, he eivät mitenkään voi periä Jumalan valtakuntaa." (Moosia 27:24-26)
Alman sanoista muodostui meille jokaiselle todistus siitä, mitä elämässämme on tapahduttava, jos aiomme saada sen antoisan, tyydyttävän kokemuksen, jonka suo kääntyminen Herran teille.
Kääntymys ei ole mikään päämäärä, vaan uuden elämän alku. Sallikaa minun jälleen käyttää esimerkkinä erästä pyhissä kirjoituksissa mainittua vahvaa ihmistä valottaakseni toista suurta käskyä, jonka noudattamisen on seurattava kääntymistä. Uusi Testamentti kertoo meille eräästä, joka oli ensimmäisten Vapahtajan seuraajien joukossa, silloin kun Hän oli suorittamassa maanpäällistä tehtäväänsä. Pyhät kirjoitukset kertovat:
"Ja kulkiessan Galilean järven rantaa hän näki kaksi veljestä, Simonin, jota kutsutaan Pietariksi, ja Andreaan, hänen veljensä, heittämässä verkkoa järveen: sillä he olivat kalastajia.
Ja hän sanoi heille: 'Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia'.
Niin he jättivät kohta verkot ja seurasivat häntä." (Matt. 4:18-20)
Kalastaminen merkitsi Pietarille hänen rikkauttaan eli mahdollisuuksiaan hankkia maallista tavaraa. Huomaatte, että aivan alusta alkaen Pietaria pyydettiin valitsemaan maailman ja Jumalan vaatimusten välillä. Pietarilla oli harvoille ihmisille maan päällä suotu tilaisuus kääntyä, sillä hän oli läheisessä suhteessa Vapahtajaan. Pyhät kirjoitukset kertovat voimakkaasta todistuksesta, jonka Pietari sai, kun hänet yhdessä Jaakobin ja Johanneksen kanssa vietiin korkealle vuorelle eroon muusta maailmasta:
"Ja hänen (Vapahtajan) muotonsa muuttui heidän edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niinkuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niinkuin valo." (Matt. 17:2)
Näinkin voimakkaan todistuksen jälkeen huomaamme Vapahtajan jatkuvasti muistuttavan Pietaria lupauksista ja velvollisuuksista:
"Simon, Simon, katso, saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niinkuin nisuja;
mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi." (Luuk. 22:31-32)

Pietarilla oli etuoikeus saada todistaa suurinta Vapahtajan ihmiskunnalle antamaa ilmestystä, sillä hän näki ristiinnaulitsemisen surun ja ylösnousseen Herran. Mutta tuntuu siltä, että vielä ylösnousemuksenkaan nähtyään Pietari ei käsittänyt kääntymyksensä todellista merkitystä. Koettuaan loistavan näyn ylösnousseesta Kristuksesta ja kun opetuslapset jälleen olivat yksinään, sen jälkeen kun Vapahtaja oli noussut ylös heidän luotaan, Pietarin ensimmäisenä ajatuksena oli palata takaisin maallisiin tehtäviin.

Ja hän sanoi kumppaneilleen: "Minä menen kalaan". He sanoivat hänelle: "Me lähdemme myös sinun kanssasi". Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään.

Ja kun jo oli aamu, seisoi Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.

Niin Jeesus sanoi heille: "Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He vastasivat hänelle: "Ei ole".

Hän sanoi heille: "Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte". He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden." (Joh. 21:3-6)

Tässä kohdassa Vapahtaja antaa Pietarille suuren opetuksen. Jumalan asiat ovat ihmisten asioiden yläpuolella. Herralla on voima antaa kaloja – maallisia asioita, mutta ne ovat toisarvoisia Hänen työssään.

Lopuksi luen suuren opetuksen Vapahtajan lähetystehtävästä, jonka Hän antoi Pietarille, kun he söivät yhdessä:

". . . sanoi Jeesus Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minuelle rakas". Hän sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani"." (Joh. 21:15)

Sitten Hän esitti saman kysymyksen toisen ja kolmannen kerran. Ja lopulta tuskastunut Pietari vastasi Herralle: ". . . sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani"." (Joh. 21:17)

Lopulta Pietari ymmärsi: "kun palajat" -tilanne tuo mukanaan velvollisuuden tehdä jotakin kääntymisen johdosta, kaitsea Hänen lampaitaan. Kääntymyksessämme tekemämme sitoumuksen todellinen arvo on se, että kääntymys muuttuu teoksi, kun Herran tuntemisesta seuraa jotakin, jonka syntymiseen tämä tunteminen on vaikuttanut.

Tämän armotalouden aikana eläneiden kirkon suurten johtajien elämässä olemme nähneet tämän kääntymistapahtuman johtavan voimakkaaseen haluun vahvistaa veljien elämää. Yksi minuun aina vaikuttanut esimerkki on tarina John Taylorista.

Veli Taylor ja hänen Torontossa, Kanadassa asuva perheensä saivat huhtikuussa 1836 kuulla ensimmäisen kerran evankeliumista vanhin Parley P. Prattilta. Siihen aikaan John Taylor toimi pastorina ja tutki hyvin huolellisesti vanhin Prattin opetuksia. Hän kirjoitti muistiin kahdeksan vanhin Prattin pitämää saarnaa ja vertasi niitä Raamattuun saadakseen selville, oliko niissä jotakin pyhien kirjoitusten vastaista. Hän tutki kirkkoa täysiaikaisesti kolme viikkoa, oli sitten tyytyväinen ja hänet kastettiin.

Noin vuotta myöhemmin John Taylor kävi Kirtlandissa, Ohiossa. Luopumuksen henki vallitsi kaupungissa, ja surullista kyllä, tämä henki oli vaikuttanut Parley P. Prattiin, kun hän oli palannut lähetystyöstään Kanadasta. Vanhin Pratt yritti näyttää veli Taylorille, miksi hän ajatteli profeetta Josephin olevan väärässä. Tähän John Taylor vastasi lujasti:

"Olin hämmästynyt kuullessani sinun puhuvan sellaista, veli Parley. Ennen kuin lähdit Kanadasta, todistit voimakkaasti, että Joseph Smith on Jumalan profeetta, ja hänen aloittamansa työn totuudellisuudesta ja sanoit tietäväsi nämä asiat saamasi ilmoituksen voimalla ja Pyhän Hengen lahjan avulla. Sinä annoit minulle lujan velvollisuuden, että vaikka sinä tai enkeli taivaasta jotakin muuta julistaisitte, minä en saa uskoa siihen. Nyt, veli Parley, minä en seuraa ihmistä vaan Herraa. Sinun opettamasi periaatteet johtivat minut Hänen luokseen ja nyt minulla on sama todistus, josta sinä silloin riemuitsit. Jos työ oli totta kuusi kuukautta sitten, on se totta tänään, jos Joseph silloin oli profeetta, on hän profeetta nytkin." (B. H. Roberts, *Life of John Taylor*/Bookcraft, 1963, s. 39-40) 39-40)

Parley P. Pratt näki erehdyksensä, sai voimaa ja meni profeetta Josephin luoksee kyynelsilmin ja pyysi häneltä anteeksi ja uudisti liittolaisuutensa kirkon profeetta-johtajan kanssa. Kääntyneen John Taylorin sanat olivat tehneet todella innoittavan vaikutuksen veli Parley P. Prattin elämään.

"Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi." (Luuk. 22.32) Tämän maan kaiken runsauden, täyteyden ja yltäkylläisyyden on antanut Herra, jotta nauttisimme siitä vanhurskaudessa. Meidän odotetaan puolestamme rakastavan Häntä; kääntyvän Häneen ja Hänen teihinsä ja ruokkivan Hänen lampaitaan; lisäävän ja vahvistavan veljiämme. Rukoilen, että me kaikki opisimme ymmärtämään, mitä kääntyminen merkitsee ja keskittäisimme ponnistuksemme Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päälle; että meitä voitaisiin verrata Almaan, Pietariin tai presidentti John Tayloriin ja kirkon muihin suuriin profeettoihin ja johtajiin, jotka kautta armotalouksien ovat tajunneet tämän suuren työn ja omistaneet elämänsä sen päämäärien toteuttamiselle.

Saanko vielä todistaa tässä konferenssissa, että Jumala elää, että tätä tämän päivän konferenssikokousta johtava Spencer W. Kimball on profeetta. Ajatelkaa sitä – Herran profeetta on tänään maan päällä! Sallikaa minun esittää tämä todistukseni sellaisena kuin sen tiedän. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Iankaikkisesti yhdessä

Mark E. Petersen

Haluan käyttää tätä hetkeä hyväkseni tuodakseni julki syvän arvonantoni — ja olen varma, että te kaikki tunnette samoin — presidentti Kimballin suurenmoisesta johtamistyöstä. Hän saa minut tuntemaan ilon sävähdyksen, ja olen varma, että teidän laitanne on samoin. Hän on voimallinen Jumalan mies, ja kuitenkin hän on niin nöyrä. Hän saa kosketuksen kaikkiin; me kaikki rakastamme häntä hyvin paljon. Ja olen varma, että saan puhua teidän kaikkien puolesta sanoessani hänelle tänä päivänä, miten kiitollisia me olemme hänen johtajuudestaan ja että me kannatamme ja tuemme häntä kaikesta sydämestämme ja sielustamme. Presidentti Kimball, olemme kiitolliset siitä, että sinä johdat meitä.

Minulla on ystävä nimeltä Kenneth. Hänellä on hyvä vaimo ja neljä pientä lasta, ja hän on hyvä kansalainen ja hyvä työntekijä.

Hänen perheensä pitää yhtä. Perheenjäsenet tekevät yhdessä kaikenlaista, menevät yhdessä eri tilaisuuksiin, pitävät hauskaa yhdessä. Jotkut saattavat pohtia, mitä he enää voisivat toivoa enempää. Mutta heiltä puuttuu jotakin — ja puute on vakava. Heillä ei ole sitä jotakin, mikä voisi tehdä heidän onnensa ja yhteenkuuluvuutensa pysyväksi.

He ovat *niin* tyytyväisiä nykyisyyteen, etteivät he ole koskaan ajatelleet mahdollisuutta, että tuo kaikki saattaa jonakin päivänä loppua ja ettei heillä silloin enää ole tätä onnea ja yhteenkuuluvuutta ja että heidän nykyinen onnensa saattaa muuttua pelkäksi miellyttäväksi muistoksi.

Kenneth ja hänen vaimonsa Lucille ovat hyviä ihmisiä, rehellisiä ja nuhteettomia. He eivät kuitenkaan käy kirkossa, ja heistä tuntuu, että he voivat olla hyviä ihmisiä ilman sitäkin. He opettavat lapsilleen rehellisyyttä ja hyveellisyyttä ja sanovat itselleen, että kirkko ei sen enempää tekisikään heidän hyväkseen.

Ja joka tapauksessa he ovat itsepintaisesti sitä mieltä, että he tarvitsevat viikonloput perheen virkistykseksi. Lauantait ja sunnuntait ovat ainoita päiviä, jolloin Kenneth oli vapaana työstään, joten kirkossa käyminen olisi esteenä heidän suunnitelmilleen viikonlopuiksi — näin he vakuuttavat itselleen.

Nyt haluan puhua Kennethille ja hänen perheelleen ja kaikille muille perheille, jotka elävät saman kaltaisissa olosuhteissa. Joten Kenneth, pitäkäämme hetkinen neuvoa keskenämme.

Tiedämme, että rakkautesi perhettäsi kohtaan on todella suuri. Mutta se voi olla vieläkin suurempi. Sinä tiedät, että elämä on epävarmaa ja että kaikki se hyvä, mistä nyt nautit, ei luultavasti ja todennäköisestikään voi jatkua loputtomiin.

Muistatko Ralph Stewartin, joka työskenteli samassa työpaikassa kuin sinäkin? Muistatko onnettomuutta, joka teki hänet invalidiksi ja vähitellen vei hänen henkensä? Mitä tuli hänen perheensä yhteenkuuluvuudesta? Missä ovat nyt heidän viikonloppuhuvinsa?

Tiedän kyllä, ettet halua ajatella epämiellyttäviä asioita. Ja kuitenkin olet realisti ja yleensä katsot eteesi tulevia ongelmia suoraan silmiin. Miksi et tarkastelisi samalla tavalla perheesi tilannetta?

Ohitin vähän aikaa sitten kauniin kivikirkon. Sen edessä oli siisti pieni ilmoitusteline, jossa oli mainittuna pastorin saarnan aihe seuraavana sunnuntaina ja jossa oli esitettynä kysymys: "Missä aiot viettää ikuisuuden?"

Sanat pysäyttivät minut ajattelemaan ja muistuttivat minua tapahtumasta muutamia vuosia sitten, ollessani suurella lentokentällä vanhin Richard L. Evansin kanssa. Katselimme, kun ihmiset kiirehtivät ohi, jotkut juosten ehtiäkseen lentokoneeseen, toiset etsien taksia tai ystäviään, jotka veisivät heidät jonnekin muualle.

Veli Evans katseli heitä ja sitten minua ja kysyi: "Minne he luulevat olevansa todella menossa?"

Mutta kuten sinä, Kenneth, nuo ihmiset eivät kohdistaneet mitään huomiota tuohon asiaan. Nyt minä kysyn sinulta: Minne olet todella menossa? Minne perheesi on menossa? Aiotko pitää aina hauskaa? Tuletteko aina olemaan yhdessä kuten nyt? Ajatteletko koskaan ikuisuutta?

Meillä oli tapana laulaa pyhäkoulussa laulua, jonka sanat kuuluvat näin:

"Me eespäin, eespäin käymme
kotiimme kaukaiseen,
on määränämme päästä
elohon iäiseen.

Yksi säkeistöistä kuuluu:

Elomme joka päivä
taivasta kohti vie,
jos hyvää teemme, meille
siell' kultakruunu lie."

"Näin kirkkautta kohti", *MAP-lauluja,* 105

Se on hyvä, vanha laulu ja se kohdisti huomiomme juuri siihen, mitä sinä näytät unohtaneen.

Kenneth, *on* olemassa iäisyys. Olen varma, että uskot jo niin. Ja taivaassa on Jumala, joka on iankaikkinen Isämme. Myös sinä uskot sen. Mutta mitä me teemme varmistaaksemme itsellemme sopivan sijan tuossa iankaikkisuudessa?

Uskon, että meidän kaikkien on hyväksyttävä se tosiasia, että koska Jumala on mitä armollisin Isä — armossaan ääretön — Hän on myös oikeudenmukainen Jumala. Ja muistatko, mitä Hän meiltä haluaa? Hän toivoo, että me kaikki tulemme Hänen kaltaisikseen, aivan kuten Vapahtaja käski vuorisaarnassaan. (Ks. Matt. 5:48.) Jumalan lapsina meillä on mahdollisuudet tulla

Hänen kaltaisikseen. Eikö ole luonnollista, että lapset tulevat vanhempiensa kaltaisiksi? Mutta me emme voi tulla Hänen kaltaisikseen vain toivomalla sitä, emme edes olemalla sellaisia ihmisiä, joita me itse ehkä sanomme hyviksi.

Hänellä on seurattavaksemme oma suunnitelmansa, ja vain se takaa meille haluamamme tuloksen. Se on kaava menestykseen sekä tässä elämässä että tulevassa. Ellemme me sitä noudata, me asetamme rajoituksia itsellemme. Näin on kaikessa muussakin, eikö totta? Muistatko, kun opiskelit kemiaa koulussa? Mitä tapahtui, jos et noudattanut tiettyä kaavaa laboratoriokokeita suorittaessasi? Muistatko koulusta myös sen, että sinun oli noudatettava oppivaatimuksia, tai muuten et olisi saanut päästötodistusta? Samoin on iankaikkisuuden ollessa kysymyksessä. Meidän on seurattava Herran antamaa kaavaa, joka on Hänen evankeliuminsa.

Jos me sitä noudatamme, meidän perheemme voi aina tuntea samaa yhteenkuuluvaisuutta jota sinä nyt tunnet perheesi parissa, eivätkä kuolema eikä ylösnousemus voi sitä estää. Etkö pitäisikin siitä?

Mutta Herra tietää, että täydellisyyttä ei voi saavuttaa epätäydellisin keinoin, ja siksi Hän antaa meille täydellisen kaavansa, jota seuraa varoitus — saman kaltainen kuin meille koulussa annettiin — että ellemme me sitä noudata, ellemme hyväksy täysin Hänen suunnitelmaansa, me emme voi saada siunausta.

Tarkastelkaamme vain muutamia seikkoja, jotka Hän on sanonut, pitäen mielessä, ettei Hän voi rikkoa omia sääntöjään. Kuuliaisuus on osa suuruutta. On vain järkevää mukautua jumalalliseen lakiin.

Lukekaamme muutamia asioita, jotka Hän on meille sanonut kuuliaisuudesta. Vapahtaja sanoi nefiläisille:

"Tulkaa siis minun tyköni ja pelastukaa; sillä totisesti minä sanon teille, että ellette te pidä minun käskyjäni, jotka minä olen nyt teille antanut, niin te ette mitenkään pääse taivaan valtakuntaan." (3 Ne. 13:20)

Pysähdy ajattelemaan, mitä nuo sanat voivat merkitä sinulle ja perheellesi. Tutki niitä. Pohdi niitä. Ne ovat erittäin vakavat: ". . . ellette te pidä minun käskyjäni, jotka minä olen nyt teille antanut, niin te ette mitenkään pääse taivaan valtakuntaan."

Kirkkomme historian alkuaikoina Vapahtaja antoi ilmoituksen, jossa Hän sanoi olennaisesti saman: "Pidä aina minun käskyni . . . Ja jos et tee tätä, et voi päästä sinne, missä minä olen." (LK 25:15)

Kenneth, sinä olet saanut pappeuden. Siihen asetetuille Herra antaa suuria tulevaisuudenlupauksia, mutta Hän asettaa niille ehdon seuraavin sanoin: "Sillä te tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." (LK 84:44)

Etkö näe, että jos me aiomme viettää iäisyyden Herran tykönä, meidän on ansaittava tuo etuoikeus tekemällä sitä, mitä Hän meiltä pyytää? Jos me aiomme viettää iankaikkisuuden Hänen tykönään, meidän on tultava Hänen kaltaisikseen, ja samoin on vaimomme ja lastemme tultava. Mutta me tulemme Hänen kaltaisikseen vain pitämällä Hänen käskynsä, olemalla Hänen kirkossaan ja seuraamalla Hänen ohjelmaansa. Etkö näe, että kirkon ohjelma on todellakin pelastussuunnitelma, tie, jota kulkemalla me kehitämme itsessämme niitä kristillisiä piirteitä, jotka tekevät meistä Hänen kaltaisiaan?

Jos me emme olisi Hänen kaltaisiansa ja jos meillä kuitenkin olisi mahdollisuus olla Hänen kasvojensa edessä, tuntisimme olevamme täysin väärässä paikassa, vai mitä? Mutta tietenkin on Hänen tykönsä tuleminen sillä tavalla mahdotonta.

Emme me voi vaivatta kehittää itsessämme Hänen kaltaisiaan luonteenpiirteitä. Meidän on käsitettävä, että se on kasvamista, joka on mahdollista vain siten, että me teemme Hänen evankeliumistaan elämäntavan.

Emme voi myöskään suhtautua asiaan puolinaisesti. Meidän on palveltava Häntä kaikesta sydämestämme, sielustamme, mielestämme ja voimastamme. Ja meidän tulee myös muistaa, että aktiivisuus Hänen kirkossaan on osa Hänen evankeliumiaan. Herra sanoi painokkaasti: ". . . jokainen, joka kuuluu tähän Kristuksen kirkkoon, pitäköön kaikki kirkon käskyt ja liitot." (LK 42:78)

Meille sanotaan, että me korjaamme sitä mitä kylvämme. Se on elonkorjuun laki. Jos me maatiloillamme täällä maan päällä kylvämme vehnää, me saamme vehnää. Jos me luonnetta kehittäessämme kylvämme vanhurskauden siemeniä, me saamme korjata samanlaisen sadon. Joten, kuten Herra itse sanoi: ". . . mitä te kylvätte, sitä te myös niitätte. Jos siis kylvätte hyvää, te myös niitätte hyvää palkaksenne." (LK 6:33)

Sääntö vaikuttaa esimerkiksi seuraavalla tavalla: Herra sanoi: "Sillä jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi." (Matt. 6:14) Ja Hän lisäsi: ". . . sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan." (Matt. 7:2)

Toisin sanoen, jos me täällä ja nyt suunnittelemme perheemme yhdessä pysymistä tämän elämän jälkeen, me sinne saavuttuamme saamme sen. Mutta jos me emme mitenkään pyri siihen suuntaan, me hylkäämme siunauksen.

Saanen kysyä sinulta, Kenneth: Missä haluat vaimosi viettävän iankaikkisuuden? Missä lastesi? Haluatko pysyttää heidät luonasi ikuisesti? Vai suunnitteletko, että eroatte joskus?

Haluatko vaimosi viettävän iankaikkisuuden miestä ja lapsia vailla, koska sinä epäröit kuolevaisuudessa?

Haluatko lastesi viettävän iankaikkisuuden orpoina, vailla perhesiteitä isään ja äitiin, koska sinä epäröit kuolevaisuudessa?

Etkö oivalla, että se, mitä teet, vaikuttaa sekä vaimosi että lastesi iankaikkiseen elämään? Muistat, että yleensä lapset noudattavat vanhempiensa esimerkkiä. Sinun antamasi toimintamalli saattaa vaikuttaa siihen, uskovatko he Jumalaan, palvelevatko he Häntä ja saavatko he

puhtaat vai likaiset tavat. Sitten he vuorostaan vaikuttavat samalla tavalla omiin lapsiinsa — sinun lapsenlapsiisi. Niinpä näet, että se, mitä nyt teet, voi vaikuttaa jälkeläisiisi tulevien sukupolvien aikana.

Mitä toivot heille? Parastako vai jotakin vähempää?

Eikö sinun nyt ole aika lujittaa suhteitasi Jumalaan — itsesi tähden, vaimosi tähden ja lastesi sekä lastenlastesi tähden?

Me kaikki haluamme onnea perheellemme, mutta tottelemattomuudessa tai Jumalan hylkäämisessä ei ole onnea. Miksi seurata maailman teitä? Ne eivät koskaan tuo tyydytystä sielulle. Ja ne ovat myös kalliita.

Tarkoittamamme yhteenkuuluminen iankaikkisuudessa edellyttää temppeliavioliittoa. On pelottavaa ajatella toista vaihtoehtoa, sillä jos me sen valitsemme, Herra sanoo, ettemme me voi enentyä tulevassa maailmassa, vaan sen sijaan pysymme erillisinä ja yksin, iankaikkisesti yhteenkuulumista vailla.

Presidentti Spencer W. Kimball kosketteli tätä asiaa vähän aikaa sitten ja sanoi muun muassa:

"Oletteko te halukkaat asettamaan uhanalaiseksi iankaikkisuutenne, suuren, jatkuvan onnenne, oikeutenne nähdä Jumalan ja asua Hänen kasvojensa edessä? Oletteko te etsimisen ja tutkimisen ja tutkistelun puutteen, ennakkoluulon, väärinkäsityksen tai tiedon puutteen takia valmis hylkäämään nämä suuret siunaukset ja etukoikeudet?

Oletteko valmiit tekemään itsestänne lesken loputtomiksi ajoiksi — yksinäisen, erillään olevan yksilön, jonka osana on elää yksin ja palvella toisia? Oletteko valmiit luopumaan lapsistanne, kun he kuolevat tai kun aika teistä jättää, ja tekemään heistä orpoja? Oletteko halukkaat vaeltamaan halki iankaikkisuuden yksin ja erillään, vaikka teille voitaisiin 'antaa lisää' kaikkia suurimmista iloista, joita elämässä olette kokeneet, kun ne voisivat korostua, moninkertaistua ja muuttua iankaikkisiksi? Oletteko . . . valmiit jättämään huomiotta ja hylkäämään nämä suuret totuudet?"

Ja sitten suurenmoinen presidenttimme sanoi: "Ystäväni, älkää hylätkö tätä kutsua. Pyydän teitä: Avatkaa silmänne ja nähkää; aukaiskaa korvanne ja kuulkaa." (*Valkeus*, tammikuu 1975, s. 6)

Joten nyt, Kenneth, esitän sinulle toisen kysymyksen: Merkitseekö vertaus kymmenestä neitsyestä sinulle mitään? Toinen puoli heistä oli viisaita, toinen puoli tyhmiä. Viisaat valmistautuivat tulevaisuutta varten, tyhmät eivät, ja heidät suljettiin pois Herran kasvojen edestä, mutta viisaat, jotka olivat valmistautuneet, Hän otti vastaan.

Presidentti Kimballin mukana vetoan sinuun, Kenneth, ja kaikkiin Kennetheihin kaikkialla, samoin heidän perheisiinsä: ottakaa vastaan Herran tarjous, palvelkaa Häntä ja ansaitkaa itsellenne sija Hänen tykönään iankaikkisuudessa.

Jos näin teemme, on Vapahtajan lupaus suuri, sillä Hän sanoi:

"Ja se, joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan minun Isäni.

Ja se, joka ottaa vastaan minun Isäni, ottaa vastaan minun Isäni valtakunnan; sen tähden tullaan kaikki, mitä minun Isälläni on, antamaan hänelle." (LK 84:37-38)

Ja sitä, että tämä olisi onnellinen etuoikeutemme, rukoilen hartaasti Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen.

Mitä kuoleman jälkeen?

LeGrand Richards

Olen hyvin onnellinen, veljet ja sisaret, kun minulla on etuoikeus osallistua tähän suurenmoiseen konferenssiin teidän kanssanne. Olen nauttinut suuresti musiikista kaikissa kokouksissa, samoin veljieni puheista. Haluan tänä päivänä teidän edessänne tuoda nöyrästi julki rakkauteni taivaallista Isääni ja Hänen Poikaansa, Jeesusta Kristusta, kohtaan - Häntä, joka antoi henkensä sovitusuhriksi meidän edestämme - ja myös kiitollisuuteni Hänen palautetusta evankeliumistaan, joka antaa meille niin suurenmoisen esikuvan, jonka mukaisesti voimme elää, ja sellaista toivoa iankaikkisuuksien varalta, jotka kohtaamme kun työmme täällä tämän maan päällä on täyttynyt.

Haluan kertoa, kuinka suurta rakkautta tunnen pyhiä kohtaan matkustaessani eri puolilla kirkkoa ja lähetyskentillä sekä tavatessani [Salt Lake Cityn] lähetyskodissa asuvia, ja myös tuntiessani ihmisten uskon. Kiitämme Jumalaa Hänen Henkensä suuresta vuodattamisesta, joka saa aikaan suurta kasvua ja kehitystä kirkossa nykyään kautta maailman. Kiitän Häntä yleisistä johtajistamme, presidentti Kimballista ja hänen neuvonantajistaan. Rakastan heitä ja ihmiset rakastavat heitä, koska he todella ovat Isämme palvelijoita.

Ajattelin, että tänään haluaisin osoittaa sanani niille vanhemmille, jotka ovat kuoleman kautta menettäneet lapsensa ennen näiden varttumista aikuisiksi ja ennen kuin nämä olivat ehtineet solmia avioliittoa ja saada omia lapsia täällä maan päällä. Luulen, ettei ole montakaan perhettä, joka ei olisi kokenut jotakin tämän kaltaista.

Ajattelen niitä tuhansia poikiamme, jotka ovat menettäneet henkensä taistelukentillä omissa maissaan. Ajattelen poikiamme, jotka ovat kuolleet lähetyskentällä. Ollessani Alankomaiden lähetysjohtaja pidin yhtä noista erinomaisista lähetyssaarnaajista sylissäni hänen siirtyessään iankaikkiseen kirkkauteen.

Ajattelen niitä monia hyviä, uskollisia naisia, jotka eivät täällä kuolevaisuudessa saa tilaisuutta avioliittoon, koska he eivät halua tuhlata elämäänsä menemällä naimisiin miesten kanssa, jotka eivät ole kelvollisia viemään heitä selestiseen valtakuntaan. Monet heistä ovat olleet lähetystyössä ja tekevät ahkerasti työtä Isämme valtakunnan rakentamisessa, Siionin nuorten kasvattamisessa, ja he ovat suurenmoisia.

Haluan käyttää omaa perhettäni havainnollistaakseni, mitä minulla on mielessä. Vaimoni ja minä olimme yhdessä lähetystyössä Hollannissa, kun meille syntyi pikku tyttö, ja ehdittyämme olla kotimaassa muutaman vuoden hän kuoli. Vaimoni on sanonut minulle uudelleen ja uudelleen, että kun lapsemme syntyi, hänestä tuntui, kuin hän olisi nähnyt enkelin tuovan hänelle tuon hengen. Ja kuitenkin hän on poissa. Ajattelen sitten hänen neljää sisartaan. Te äänestitte täällä tänään ilmoittaen tukevanne yhtä heistä Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa. Hänen kolme sisartaan ovat aivan yhtä jaloja ja suurenmoisia, vaikka heidän lahjansa ovatkin ehkä hieman toisella suunnalla.

Kun ajattelen tätä pienokaista, jonka laskimme hautaan hänen ollessaan kolmen ja puolen vuoden ikäinen, kiitän Jumalaa, että minulla on uskoa uskoa, että Jumala hallitsee taivaissa tuolla ylhäällä ja alhaalla maan päällä ja että tämä pienokainen on viimein pääsevä kirkkauteensa ja oleva samassa asemassa kuin kuka tahansa hänen neljästä sisarestaan, jotka ovat jääneet tänne maan päälle ja kasvattaneet perheensä. Kiitän Jumalaa apostoli Paavalin sanoista: "Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat." (1 Kor. 15:19) Tänä lyhyenä kuolevaisuuden kautena ei Jumalan olisi mahdollista tehdä kaikkien lastensa hyväksi kaikkea sitä, mitä Hänellä on mielessään heidän varalleen, niiden, jotka ovat totisia ja uskollisia.

Ajattelen Mooseksen sanoja, jotka on kirjoitettu Kallisarvoiseen Helmeen: "Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39) Toisinaan mietin, pysähdymmekö koskaan erittelemään tuota toteamusta. Uskon, että me pystymme ymmärtämään, mitä "kuolemattomuuden toteuttaminen" on; sitä, että me emme koskaan enää kuole sen jälkeen, kun olemme tulleet esiin ylösnousemuksessa, kuten presidentti Romney sanoi tänä aamuna. Mutta entä iankaikkinen elämä? Sitä selittäessäni saan siitä tunteen, että kaikki, mitä Jumala on viime kädessä suunnitellut uskollisia ja totisia lapsiaan varten, on tuleva heille Hänen hyväksi katsomanaan aikana.

Me luemme Mormonin Kirjasta, että me emme kaikki synny samaan aikaan (eikä sillä ole väliäkään) ja että me emme kaikki kuole samaan aikaan. (Ks. Al. 40:8.) Ajattelen Aabrahamin sanoja hänen nähdessään henkien asettamisen tänne tämän maan päälle; hän sanoi, että Herra koettelisi heitä nähdäkseen, tekisivätkö he kaiken, mitä Hän käskee heidän tehdä. Sitten hän lisää: "Ja niille, jotka säilyttävät ensimmäisen asemansa, annetaan lisää." (KH Aabr. 3:26) Tämä tapahtui henkimaailmassa ennen tuloamme kuolevaisuuteen. ". . . niille, jotka säilyttävät toisen asemansa, lisätään kirkkautta heidän päidensä päälle aina ja iankaikkisesti." (KH Aabr. 3:26) Tämä pieni tyttäremme säilytti toisen asemansa niin hyvin, kuin hänen ikäisensä vain pystyi.

Ajattelen sitten Herran sanoja profeetta Joseph Smithille: "Jumalan töitä ja suunnitelmia ja tarkoituksia ei voi tehdä tyhjäksi, eivätkä ne voi raueta tyhjiin." (LK 3:1) Toisin sanoen kukaan ei voi estää Jumalaa saavuttamasta sitä, mitä Hän on säätänyt lapsiaan varten. Opin ja Liittojen Kirjassa on vielä kohta, jossa Herra toteaa: "Hänen tarkoituksensa eivät raukene, eikä kukaan voi pidättää hänen kättään. Iankaikkisesta iankaikkiseen hän on sama." (LK 76:3-4)

Sitten ovat meillä Herran sanat profeetta Nefille, ja ne kuuluvat: ". . . sillä minun työni ei ole vielä päättynyt, vaan se jatkuu ihmisen loppuun saakka ja vielä tämän jälkeenkin iankaikkisiin aikoihin asti." (2 Ne. 29:9) Tämän pitäisi saada meidät käsittämään ja oivaltamaan, ettei tule koskaan aikaa, jolloin Jumala lakkaisi tekemästä työtään sen kirkkauden toteuttamiseksi, kuten voimme lukea Kallisarvoisesta Helmestä, jota lisätään Hänen kelvollisille lapsilleen aina ja ikuisesti.

Palatakseni perheeseemme, me olimme saaneet neljä tytärtä, ennen kuin saimme pojan, ja hänestä kasvoi komea nuorukainen; me menetimme hänet uimarannalla tapahtuneessa onnettomuudessa Kaliforniassa ollessani siellä vaarnanjohtajana. Hän oli melkein 16 vuotta vanha ja yhtä pitkä kuin isänsä, ja ajatellapa nyt hänen veljiään, jotka ovat täällä: heillä on omat perheensä, ja yksi heistä on juuri palvellut yhtenä kahdentoista alue-edustajista. En voi uskoa, että tuo kuollut poikani tulisi yhtään vähemmän korotetuksi iankaikkisuuksissa, jotka ovat edessämme, kuin veljensä, jotka ovat saaneet elää täällä kuolevaisuudessa. Kun hän kuoli, hänen koulunsa rehtori tuli käymään kodissamme (eikä hän ollut kirkon jäsen) ja sanoi sisar Richardsille, että poikamme oli paras poika, joka hänellä koskaan oli ollut koulussaan, ja myös me olimme sitä mieltä hänen miehistyessään.

Ajattelen sitten pientä lapsenlastamme, joka kuoli samanikäisenä; hänen isänsä ja äitinsä ovat täällä tänään, samoin hänen veljensä ja sisarensa. Vain muutamia päiviä kestäneen sairauden jälkeen hän kuoli 16-vuotiaana, tuo kaunis pikku

nainen. Sellainen kuvitelma, että Jumalan suunnitelma ei lopulta soisi hänelle kaikkea, mitä ovat saaneet muut lapsemme, jotka ovat saaneet jäädä tänne kuolevaisuuteen, vähentäisi arvonantoani taivaallista Isääni kohtaan ja Hänen suunnitelmansa täydellisyyttä kohtaan.

Ajattelen Jeesuksen vertausta Hänen sanoessaan:

"Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen, onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi,
etteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä." (Luuk. 14:28-29)

Jos Jumala alkaisi toteuttaa ihmisen kuolemattomuutta ja iankaikkista elämää eikä tarjoaisi mahdollisuutta ohjelman päätökseen asti viemiseen, Hän olisi kuin rakentaja, joka alkaa rakentaa eikä sitten pystykään tekemään työtä valmiiksi.

Palatakseni sitten perheeseemme, ajattelen vaimoni sisarta, joka äskettäin kuoli täällä. Hän oli kirkon lähetystyössä, hän teki työtä apujärjestöissä ja oli jalo luonteeltaan. Mutta hän ei koskaan mennyt naimisiin, enkä voi uskoa, että Herran suunnitelma on epätäydellinen, että hän ei lopulta pääse osalliseksi kaikesta, mistä hänen sisarensa (vaimoni) on saanut nauttia hyvän perheemme parissa. "Hänen tarkoituksensa eivät raukene, eikä kukaan voi pidättää hänen kättään." (LK 76:3)

Siksi kiitän Jumalaa tuhannen vuoden kaudesta. Miten paljon työtä tarvitseekaan tulla tehdyksi sinä aikana! En voi käyttää niin paljon aikaa, että kertoisin teille paljonkaan siitä, mutta ajattelen Jesajan sanoja. Hänellä oli aavistus siitä. Hän näki päivän, jolloin meillä olisi uusi taivas ja uusi maa, susi ja lammas kävisivät yhdessä laitumella, ja leijona söisi rehua kuin raavas. Hänen kansaansa kuuluvat rakentaisivat taloja ja asuisivat niissä, istuttaisivat viinitarhoja ja söisivät niitten hedelmät. He eivät rakentaisi muitten asua. He eivät istuttaisi toisen syödä, sillä jokainen kuluttaisi itse kättensä työn. (Ks. Jes. 65:17-25 ja 11:6-9.)

Sitten hän lisää: " . . . sillä he ovat Herran siunattujen siemen, ja heidän vesansa ovat heidän tykönänsä." (Jes. 65:23) Se kuulostaa perheen pysymiseltä, eikö totta?

Vielä kiitän Jumalaa apostoli Paavalin sanoista: "Herrassa ei kuitenkaan ole vaimoa ilman miestä eikä miestä ilman vaimoa." (1 Kor. 11:11) Koska tämä on totta, Herralla täytyy olla suunnitelma, niin että nämä lapset voivat lopulta päästä osallisiksi tuosta suuresta siunauksesta.

Luen nyt teille Herran sanat tästä tuhatvuotisesta hallituksesta. Hän sanoi:

"Ja surua ei ole oleva, sillä kuolemaa ei ole.
Sinä päivänä pieni lapsi ei kuole, ennen kuin hän on ehtinyt vanhaksi, ja hänen ikänsä on oleva kuin puun ikä,
ja kun hän kuolee, hän ei nuku - nimittäin maahan haudattuna — vaan hänet muutetaan silmänräpäyksessä ja temmataan ylös, ja hänen leponsa on oleva ihana." (LK 101:29-31)

Niinpä hän on elävä, kunnes hänen ikänsä on kuin puun ikä, ja sitten hänet muutetaan silmänräpäyksessä.

Haluan lukea teille vielä yhden Herran selityksen, jonka Hän antoi profeetta Josephille:

"Ja maa tullaan antamaan heille perintöosaksi, ja he lisääntyvät ja tulevat vahvoiksi [*eivätkä he voi lisääntyä, ellei heidän suhteensa ole miehen ja vaimon välinen suhde*], ja heidän lapsensa kasvavat ilman syntiä pelastukseen.
Sillä Herra on oleva heidän keskellään, ja hänen kirkkautensa on oleva heidän yllänsä, ja hän on oleva heidän kuninkaansa ja lainsäätäjänsä." (LK 45:58-59)

Vielä ajattelen ilmoitusta niistä, jotka perivät selestisen valtakunnan, ja Herra sanoi: " . . . ja tämä kirkkaus on oleva jälkeläisten täyteys ja jatkuminen aina ja iankaikkisesti." (LK 132:19)

Ja siksi odotan jonakin päivänä näkeväni morsiamen, jonka polkani on valinnut siellä henkimaailmassa. Jos hän voi löytää jonkun, joka on yhtä jalo kuin hänen nuori sisarentyttärensä, josta mainitsin (tyttärentyttäreni), ajatelkaa vain, kuinka suurenmoinen tuo päivä on oleva. Jotta ymmärtäisimme tämän täysin, haluaisin lukea pari selitystä: toinen on presidentti Brigham Youngin selitys siitä, mitä tuhatvuotisen valtakunnan aikana tapahtuu, ja toinen selitys on presidentti Wilford Woodruffin.

Presidentti Young sanoi: "Tämän työn suorittamiseksi ei riitä, että on yksi temppeli, vaan tuhansittain temppeleitä, ja tuhannet ja kymmenet tuhannet miehet ja naiset menevät noihin temppeleihin ja suorittavat toimituksia ihmisten puolesta, jotka ovat eläneet niin kauan sitten, kuin Herra on paljastava." (*Journal of Discourses*, osa 3, s. 372) Ajatelkaa - jos temppeleitä tulee olemaan tuhansia ja kymmenet tuhannet käyvät niissä, saatte siitä jonkinlaisen käsityksen siitä, mitä Herralla on varattuna näille hengille, joiden puolesta temppelityö on tehtävä.

Ja profeetta Wilford Woodruff sanoi: "Kun Vapahtaja tulee, tuhat vuotta omistetaan tälle lunastustyölle ja temppeleitä nousee kaikkialle tähän Joosefin maahan — Pohjois- ja Etelä-Amerikkaan — ja myös Eurooppaan ja muualle." (*Journal of Discourses*, osa 19, s. 230)

Päätän sanani tänään ilmoittamalla uskovani, että Herra tietää mitä tekee ja on valmistanut suunnitelman, jotta edeltä lähteneet eivät joudu kärsimään. Siksi lopetan apostoli Paavalin sanoilla, kun hänet oli temmattu kolmanteen taivaaseen ja Jumalan paratiisiin ja hän näki sellaista, mistä hänen ei ollut lupa kirjoittaa. Mutta hän sanoi: " . . . mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat," (1 Kor. 2:9) Tämä on uskoni Jumalaani, ja annan teille siunaukseni Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Miten ihmiset pelastuvat

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni ja sisareni ja ystäväni, pyydän teitä yhtymään kanssani rukoukseen, että voisin nauttia Herran Hengen osallisuutta puhuessani ja että Hän olisi kanssanne kuunnnellessanne. Aion puhua eräistä hyvin tärkeistä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin perusasioista ja tulen käyttämään apunani runsaasti pyhien kirjoitusten kohtia, joita arvostaaksemme meidän on saatava Henki osaksemme.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko vahvistaa kolmanneksi uskonkappaleekseen:

"Me uskomme, että kaikki ihmiset voivat pelastua Kristuksen sovituksen kautta olemalla kuuliaiset evankeliumin laeille ja toimituksille."

Tässä puheessani esitän muutamia Jeesuksen Kristuksen kirkon näkökantoja tästä aiheesta.

Tässä yhteydessä käytettynä sanalla *pelastua* tarkoitetaan ylösnousemista ja palaamista pyhitettynä, selestiseksi tulleena, kuolemattomana sieluna Jumalan kasvojen eteen ja yhteyteen Hänen kanssaan, jatkaaksemme siellä iankaikkisen edistymisemme loputonta taivalta.

Käsityksen saamiseksi siitä, mitä tämä tarkoittaa, vaaditaan tietoa Jumalan ja ihmisen olemuksesta ja luonnosta sekä heidän suhteestaan toisiinsa.

Ihminen on sielu, toisin sanoen kaksitahoinen olento, henkipersoona, joka on pukeutunut konkreettiseen, lihaa ja luuta olevaan ruumiiseen. Jumala on täydelliseksi tullut, pelastettu sielu, jolla on iankaikkinen elämä. Hän on sekä kuolematon että korotettu korkeimpaan kirkkauteen. Hän nauttii siitä autuaasta tilasta, jonka ihmiset voivat saavuttaa kuuliaisuudella evankeliumin laeille ja toimituksille.

Kaikkivaltias ei ole yksin iankaikkisessa kirkkaudessaan. Hänellä on tykönään myriadeja pelastettuja sieluja. Perhesuhteet ovat siellä voimassa; siellä syntyy henkilapsia; henkemme syntyvät siellä. Nykyajan ilmoitus vahvistaa totuuden, että kaikki maailmojen asukkaat ovat "Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä". (LK 76:24) Jumala, taivaallinen Isämme on tosiasiallisesti ja todellakin meidän henkiemme Isä. Me olemme "hänen sukuansa" (Ap. t. 17:28), kuten Paavali selitti suurenmoisessa puheessaan Areiopagilla.

Isä Jumala on kuolematon sielu. Ihminen ei ole vielä kuolematon sielu. Hän on inhimillinen, kuolevainen sielu, joka on kuoleman alainen. Kuolemassa ihmisen ruumis palaa maahan, josta se on lähtenyt, ja henki — mitä sille tapahtuu? Monet ihmiset ovat pohtineet tätä tärkeimmistä tärkeintä kysymystä. Shakespeare esitti sen ja puhui siitä esittäessään Hamletin suulla kuuluisan "Ollako vai eikö olla" -puheensa:

"Ollako vai eikö olla, siinä pulma . . .
. . . Kuolla, — nukkua,
. . . luulla, uness' että päättyy
Tuhannet kiusat nuo ja sieluntuskat,
Nuo lihan perinnöt, — se loppu hartaast'
Ois halattava. Kuolla, nukkua: —
Nukkua! kenties uneksia? — siinä
Se vastaus. Millaiset lie unet kuolon,
Kun poiss' on maalliset nuo ahdistukset,
Se arveluttaa. Ja nuo arvelukset
Ne elon kurjuutta niin pitkittävät.
Ken kärsis ajan ilkkua ja vitsaa,
Hylätyn lemmen tuskaa, korskan pilkkaa,

Vääryyttä sortajan, lain väännellystä,
Virastoit' ylpeitä ja potkuja,
Joit' ansiokkaat epatoilta saavat,
Jos puukon tutkaimella suoran tehdä
Vois elämästään? Ken nuo haitat kärsis
Ja hikois, voihkais elon kuorman alla,
Jos pelko, mitä tulee kuolon maassa, —
Tuoss' salatussa, — niin ei huumais mieltä,
Ett' ennen kärsimme nää tietyt vaivat,
Kuin uusiin riennämme, joit' emme tunne?"

(*Hamlet*, III, 1. Käännös Paavo Cajanderin.)

Näissä riveissä Shakespeare esittää näytelmän sanoilla kysymyksen, mitä ihmisen hengelle tapahtuu kuoleman jälkeen, mutta hän jättää sen vastausta vaille. Hän ei tiennyt, että Herra oli antanut suoran vastauksen tähän kysymykseen.

Noin 75 vuotta eKr. Amerikassa eli Jumalan profeetta nimeltä Alma, jota vaivasi niin suuresti se, mitä ihmissieluille tapahtuu kuoleman jälkeen, että hän kääntyi Herran puoleen rukouksessa niin voimallisella uskolla, että Herra lähetti hänen tykönsä enkelin, joka ilmoitti hänelle, että "kaikkien ihmisten henget heti niiden erittyä tästä kuolevaisesta ruumiista . . . korjataan kotiin sen Jumalan tykö, joka antoi heille elämän..

Ja sitten tapahtuu, että niiden henget, jotka ovat vanhurskaat, otetaan vastaan autuuden tilaan, jota sanotaan paratiisiksi, levon tilaksi, rauhan tilaksi, missä he saavat levätä kaikista vaivoistansa ja kaikesta huolehtimisesta ja murheesta.

Ja sitten tapahtuu, että jumalattomat henget . . . heitetään ulkoisimpaan pimeyteen . . .

Tämä on nyt jumalattomien sielujen tila; pimeydessä on heidän paikkansa, ja kauhun ja pelon vallassa he joutuvat odottamaan Jumalan vihan tulen kiivautta ylitsensä; näin he jäävät tähän tilaan, samoin kuin vanhurskaat paratiisiin, ylösnousemuksensa hetkeen saakka." (Al. 40:11-14)

Kirkko hyväksyy tämän pyhien kirjoitusten kohdan totuudeksi.

"Sillä kun kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, tarvitaan suuren Luojan armosuunnitelman toteuttamiseksi ylösnousemuksen voima, ja

ylösnousemus on ihmiselle tarpeen lankeemuksen tähden; ja lankeemus tapahtui rikkomuksen tähden; ja koska ihminen lankesi, hänet hävitettiin Herran kasvojen edestä.

Sen tähden [tällä tarkoitetaan Kristuksen sovitusta, jolla hän oli hyvittävä ihmisen rikkomuksen] on tarpeen rajaton sovitus; sillä ellei olisi rajatonta sovitusta, tämä katoavainen ei voisi pukeutua katoamattomuuteen. Sen tähden sen ensimmäisen tuomion, joka tuli ihmisten osaksi, olisi ikuisesti pysyttävä voimassa. Ja siinä tapauksessa tämä liha olisi joutunut haudattavaksi maahan lahoamaan ja hajoamaan siksi maan tomuksi, josta se on luotu, ollakseen koskaan enää nousematta.

Oi Jumalan viisautta, hänen laupeuttansa ja armoansa! Sillä katso, ellei liha koskaan enää nousisi, meidän henkemme täytyisi joutua sen enkelin alaiseksi, joka lankesi iankaikkisen Jumalan kasvojen edestä ja muuttui perkeleeksi ollakseen koskaan enää nousematta.

Ja meidän henkiemme olisi täytynyt tulla hänen kaltaisikseen, ja meistä olisi tullut perkeleitä, perkeleen enkeleitä, jolloin olisimme joutuneet erotetuiksi Jumalastamme ja jäämään valheiden isän luo, kurjuuteen kuten hänkin . . .

Ja meidän Jumalamme, Israelin Pyhän, pelastustyön tähden . . . kuolema . . . joka on ajallinen, luovuttaa kuolleensa; ja tämä kuolema on hauta.

Ja . . . kuolema . . . joka on hengellinen kuolema, luovuttaa kuolleensa; ja tämä hengellinen kuolema on helvetti [tämä on mielenkiintoinen määritelmä, sulkeminen pois Jumalan kasvojen edestä on kirjaimellisesti helvetti]; kuoleman ja helvetin on siis luovutettava kuolleensa, ja helvetin on luovutettava vankeina pitämänsä henget, ja haudan on luovutettava vankeina pitämänsä ruumiit, ja ihmisten ruumiit ja henget yhdistetään toisiinsa; ja tämä tapahtuu Israelin Pyhän ylösnousemuksen voimasta.

Oi kuinka suuri on meidän Jumalamme suunnitelma! Sillä . . . henki ja ruumis yhdistetään samaksi jälleen ja kaikista ihmisistä tulee katoamattomia ja kuolemattomia, ja he ovat eläviä sieluja, joiden tieto on täydellinen, kuten meillä lihassa, sillä erotuksella vain, että meidän tietämisemme vasta on tuleva täydelliseksi.

Sen tähden me saamme täydellisen tiedon kaikesta syyllisyydestämme, epäpuhtaudestamme ja alastomuudestamme; ja vanhurskaat oppivat täydellisesti tuntemaan ilonsa ja vanhurskautensa, ja heidät puetaan puhtauteen, vanhurskauden viittaan.

Ja on tapahtuva, että kun kaikki ihmiset ovat siirtyneet tästä ensimmäisestä kuolemasta elämään, niin että heistä on tullut kuolemattomia, heidän täytyy ilmaantua Israelin Pyhän tuomioistuimen eteen; ja silloin tulee tuomio, ja silloin he saavat tuomionsa Jumalan pyhän päätöksen mukaan."

Nämä Jaakobin sanat edellyttävät kirjaimellista, kaikkikäsittävää ylösnousemusta, jollaisesta Paavali julisti kirjoittaessaan korinttolaisille:

"Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa." (1 Kor. 15:22)

Kirkko uskoo pyhien kirjoitusten esittämään oppiin, että voittamalla kuoleman Jeesus Kristus ei aukaissut hautaa vain itselleen, vaan koko ihmiskunnalle. Se uskoo, että ylösnousemus on välttämätön askel tiellä pelastukseen.

Kirkko hyväksyy myös pyhiin kirjoituksiin perustuvan opin, että ylösnousemuksen jälkeen jokainen ihminen — joka silloin on kuolematon sielu — kutsutaan Jumalan tuomioistuimen eteen saamaan lopullisen tuomionsa teoistaan kuolevaisen koetustilansa aikana ja että tuomio riippuu siitä, onko hän ollut kuuliainen evankeliumin laeille ja toimituksille vai ei. Jos kyseinen henkilö on kuolevaisen elämänsä aikana noudattanut näitä lakeja ja toimituksia, hänet puhdistetaan synnin tahroista Jeesuksen Kristuksen sovittavan veren kautta ja hän pelastuu Jumalan selestiseen valtakuntaan elääkseen siellä iankaikkista elämää Jumalan tykönä. Ne, jotka eivät ole noudattaneet evankeliumin lakeja ja toimituksia, saavat vähäisemmän palkan.

Alma puhuu tästä viimeisestä tuomiosta seuraavasti:

". . . ja silloin vanhurskaat loistavat Jumalan valtakunnassa.

Mutta katso, kauhistava kuolema kohtaa väärät . . . ja he juovat katkeran maljan pohjasakan." (Al. 40:25-26)

Noin 550 vuotta eKr. eräs aikaisempi Amerikan mantereen profeetta puhui koko tästä aiheesta, siitä miten "kaikki ihmiset voivat pelastua Kristuksen sovituksen kautta olemalla kuuliaiset evankeliumin laeille ja toimituksille" (kolmas uskonkappale), niin mestarillisella tavalla, että olen päättänyt lopettaa puheeni pitkähköllä lainauksella hänen kirjoituksestaan. Kuunteleminen vaatii noin kuusi minuuttia, mutta se maksaa hyvinkin vaivan.

"Sillä minä tiedän, että monet teistä ovat ahkerasti pyrkineet tuntemaan tulevia asioita; sen tähden minä tiedän teidän tietävän, että meidän lihamme täytyy hävitä ja kuolla; mutta sittenkin me saamme nähdä ruumiissamme Jumalan.

Minä tiedän teidän tietävän, että hän ruumiissa ilmaisee itsensä niille, jotka ovat Jerusalemissa [kuten sanoin, hän puhui noin 600 vuotta eKr.], mistä me olemme tulleet; sillä on tarpeen, että se tapahtuu heidän keskuudessaan; sillä suuri Luoja on nähnyt oikeaksi ja hyväksi ruveta ihmisen alaiseksi lihassa ja kuolla kaikkien ihmisten puolesta, jotta kaikki ihmiset tulisivat hänen alaisikseen.

Ja niin totta kuin Herra elää . . . tulevat ne, jotka ovat vanhurskaita, edelleenkin pysymään vanhurskaina ja ne, jotka ovat saastaisia, edelleenkin pysymään saastaisina . . . ja heidän vaivansa on kuin tuli- ja tulikivijärvi, jonka liekki leimuaa iankaikkisesta iankaikkiseen ilman loppua.

Mutta katso, vanhurskaat, Israelin Pyhän pyhät, ne, jotka ovat uskoneet Israelin Pyhään, ne, jotka ovat kärsineet maailman ristit maailman pilkasta välittämättä, saavat periä Jumalan valtakunnan, joka on ollut heille valmistettuna maailman perustamisesta asti, ja heidän ilonsa on oleva täydellinen iankaikkisesti.

Oi meidän Jumalamme, Israelin Py-

hän, armon suuruutta! Sillä hän pelastaa pyhänsä tuon kauhistavan hirviön, perkeleen, vallasta, ja kuoleman ja helvetin vallasta ja siitä tulija tulikivijärvestä, joka on loputon vaiva.
Oi kuinka suuri onkaan meidän Jumalamme pyhyys! . . .
Ja hän tulee maailmaan pelastaakseen kaikki ihmiset, jos he tahtovat kuulla hänen ääntänsä; sillä katso, hän kärsii kaikkien ihmisten kärsimykset, jokaisen elävän luodun kärsimykset, sekä miesten, naisten että lasten, jotka Aadamin sukuun kuuluvat.
Ja hän kärsii tämän, jotta ylösnousemus tulisi kaikkien ihmisten osaksi, jotta kaikki voisivat seisoa hänen edessään tuona suurena tuomion päivänä.
Ja hän käskee kaikkia ihmisiä tekemään parannuksen ja antamaan kastaa itsensä hänen nimeensä, täydellisesti uskoen Israelin Pyhään, sillä muuten he eivät voi pelastua Jumalan valtakuntaan." (2 Ne. 9:4-9, 11-16, 18-23)
Toisaalta ne, jotka tekevät parannuksen ja uskovat hänen nimeensä ja antavat kastaa itsensä hänen nimeensä ja pysyvät vahvoina loppuun asti, pelastuvat. (Ks. 2 Ne. 9:24.)
Rakkaat veljeni ja sisareni ja ystäväni, sellainen on Herran määräämä tapa, jolla kaikki voivat noudattaa evankeliumin lakeja ja toimituksia ja siten pelastua Kristuksen sovituksen kautta.
Esitän teille oman todistukseni näiden opetusten totuudesta ja edelleen siitä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on Kristuksen perustama kirkko, jolle on annettu Hänen valtuutensa ja jolle Hän on antanut tehtäväksi opettaa ja toimittaa Hänen evankeliuminsa pelastavia periaatteita ja toimituksia kaikille ihmisille.
Kaikessa nöyryydessä, ystävällisyydessä, rakkaudessa ja vilpittömyydessä kutsumme teidät kuuntelemaan tarkoin ja tutkimaan rukoillen sanomaamme. Jos niin teette, tulette saamaan saman kaltaisen todistuksen ja olemaan tiellänne pelastukseen, pelastuaksenne Jumalan valtakuntaan. Että näin olisi meidän jokaisen kohdalla, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen, Herramme nimessä. Amen.

Nuhteettomuus

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni pappeudessa, pidän tätä kutsua lausua muutama sana suurena kunniana ja suurena vastuuna. Luotan siihen, että Herra siunaa meitä puhuessani teille. Toivon, että minulla on sanottavana jotakin sellaista, joka on hyödyksi sekä Aaronin pappeudelle että Melkisedekin pappeudelle.
Olen päättänyt sanoa muutaman sanan nuhteettomuudesta.
Yksi nuhteettomuuden määritelmistä kuuluu: "Ominaisuus tai tila, jolle ovat tunnusmerkillisiä terveet moraaliperiaatteet, suoruus, rehellisyys ja vilpittömyys."
Tehdessään eroa synonyymien "nuhteettomuus", "rehellisyys", "lahjomattomuus", "kunniallisuus" ja "luotettavuus" välillä sanakirja sanoo, että "nuhteettomuus viittaa turmeltumattoman terveeseen moraaliseen luonteeseen, joka tulee erityisesti näkyviin luottamustehtäviä täytettäessä".
Minun ei ole tarpeen viipyä siinä tosiasiassa, että maailma tarvitsee tätä nykyä epätoivoisesti nuhteettomia miehiä. Todistuksia näistä sanoista voidaan lukea jokaisesta julkaisusta, kuulla kaikista radiolähetyksistä ja sekä nähdä että kuulla kaikesta, mitä nähtäväksemme ja kuunneltavaksemme tarjotaan.
"Antakaa meille nuhteeton mies", sanoo A.P. Stanley, "johon me tiedämme voivamme luottaa täydellisesti, joka pysyy lujana toisten epäonnistuessa, ystävä — uskollinen ja luotettava, neuvonantaja — rehellinen ja peloton, vastustaja — oikeudenmukainen ja ritarillinen; sellainen on sirpale ikuisuuden kalliota."
Jo kulttuurimmekin on uhanalaisena. Jos se halutaan pelastaa, pelastajien on oltava nuhteettomia miehiä.
Tätä valtaisaa tehtävää suorittamaan on Herra kutsunut pappeutensa haltijat. Se tarkoittaa sinua ja minua ja kaikkia pappeudenhaltijatovereitamme sekä Aaronin että Melkisedekin pappeudessa.
Herra on antanut meille pyhimmän luottamustehtävän, mikä ihmisille voidaan antaa. Emme saa tuottaa Hänelle pettymystä. Meidän on oltava nuhteettomia poikia ja miehiä. Meidän oma pelastuksemme riippuu siitä, osoitammeko Herralle, että me kaikkien vaikeuksien keskellä ja kaikissa olosuhteissa täytämme uskollisesti sen luottamustehtävän, jonka Hän on antanut meille. (Ks. *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, osa 3, s. 380.)
Profeetta Joseph Smith opetti, että ehdottoman nuhteettomuuden on edellettävä lupausta iankaikkisesta elämästä. Hän sanoi:
"Kun ihmisellä on usko Kristukseen, kun hän tekee parannuksen synneistään ja hänet kastetaan syntien-

sä anteeksisaamiseksi ja hän saa Pyhän Hengen . . . nöyryyttäköön hän edelleenkin itsensä Jumalan edessä isoten ja janoten vanhurskautta ja eläen jokaisesta Jumalan sanasta, niin Herra on pian sanova hänelle: Sinut tullaan korottamaan."

Tämän lupauksen saa kuitenkin vasta sen jälkeen, kun "Herra on perin pohjin koetellut häntä ja havaitsee, että tuo ihminen on päättänyt palvella Häntä kaiken uhallakin". (*History of the Church*, osa 3, s. 380)

Meillä on kirkossa johtajiemme joukossa, kaikissa pappeuden kutsumuksissa diakoneista apostoleihin, esimerkkejä veljistä, joiden teot ovat osoituksena tästä nuhteettomuudesta.

Esimerkiksi presidentti Kimball. Kautta vuosien hän on ollut malliesimerkki nuhteettomuudesta. Kukaan ei epäile, että hän ei täyttäisi Herran hänelle antamaa luottamustehtävää henkensäkin uhalla.

Samoin presidentti Tanner. Itse asiassa hänen toimintansa huomattavissa liike-elämän ja valtion viroissa on ollut niin tunnollista ja rohkeaa, että hänen työtoverinsa nimittävät häntä "herra Nuhteettomaksi".

Kohdistan nyt huomiota muutamiin tapauksiin, joihin tämä nuhteettomuusasia liittyy. Tässä on kertomus, jota teidän Aaronin pappeuden haltijoiden saattaa olla hyvä ajatella:

"Neljä myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa poikaa lähti eräästä Utahin kaupungista autoretkelle. He olivat viimeisen oppikouluvuotensa ajan säästäneet kaiken rahansa tätä tarkoitusta varten, ja nyt, kun päättäjäistilaisuus oli ohi, he pakkasivat matkalaukkunsa autonsa tavarasäiliöön ja jättivät jäähyväiset huolehtiville vanhemmille ja kateellisille ystäville. Oli suurta juhlaa, kun he ylittivät Utahin osavaltion rajan ja siirtyivät toiseen osavaltioon. He pysäyttivät auton tien oheen ja nousivat siitä saadakseen kokea, miltä tuntui olla uudessa ympäristössä. Jokainen nuorista matkaajista pani merkille jonkinlaisen väräjävän jännityksen, ja seikkailun tunne sai heidät uhkarohkeiksi.

He olivat sopineet, että he lähettävät vanhemmilleen postikortin joka toinen päivä kertoakseen, missä päin liikkuvat, ja he olivat luvanneet lähettää sähkösanoman, jonka vastaanottaja maksaisi, mikäli he joutuisivat mihinkään vaikeuksiin.

Yksi pojista huomautti, että tuntui oikein hyvältä olla omillaan, kun ei ollut välttämätöntä saada etukäteen hyväksymystä jokaiselle aiotulle teolle. Toinen ehdotti, että heidän tulisi käyttäytyä kuin tottuneet matkailijat eikä olla muiden silmissä kuin maalaispoikia ensimmäisellä matkallaan pois kotoa. Tämä sama poika ehdotti edellisen jatkoksi ystävilleen, että he unohtaisivat kokonaan seikkailuretkensä ajaksi, että he olivat mormoneja. Kun muut kolme ymmälleen mennyttä poikaa kysyivät syytä, hän sanoi, että nyt heillä olisi varaa ottaa elämä hieman rennosti ja kokeilla hieman kaikkea jännittävää, mistä muut, mormonikirkkoon kuulumattomat, nauttivat. 'Ja mitä eroa sillä sitten on?' hän väitti. 'Kukaan tällä puolen maailmaa ei tunne meitä eikä välitä mitään yhteydestämme kirkkoon.'

Uuden kokemuksen jännitys vaikutti heidän päätökseensä, ja niin ryhmä sopi, että kokeiltaisiin. He päättivät ilmoittaa ulkopuolisille olevansa opiskelijoita itävaltioista ja että he olivat olleet vähän aikaa Utahissa opiskelemassa. Tällainen selitys oli tarpeen heidän Utahin rekisterikilpiensä vuoksi.

Ensimmäinen ilta tapasi matkalaiset kuulussa matkailukeskuksessa, ja he suorittivat tarpeelliset järjestelyt leiriytyäkseen lähelle keskusta. Ilta-aterian nautittuaan he kokoontuivat suureen hotelliin iltahuvia etsiäkseen. Tuskin he olivat saapuneet paikalle, kun poikien 'kellokas' ehdotti, että he aloittaisivat siellä ja siinä paikassa kokeilla kaikkea, mistä ankarat vanhemmat ja opettajat olivat heitä niin kauan kieltäneet. Ensimmäiseksi heidän silmänsä tarttuivat suureen neonmainokseen aulan toisessa päässä. Siinä oli kirjoitettuna: 'Baari — olutta, cocktaileja'. Ajatellen olevansa pidättyväisiä, tekevänsä 'vain vähän syntiä', he sopivat, että he menevät baariin ja tilaavat lasin olutta jokaiselle. He tunsivat itsensä hermostuneiksi astuessaan räikeästi valaistuun baariin ja silmäillessään tiskejä, jotka olivat täynnä jännittäviä alkoholipulloja. Poika, jolle oli annettu tehtäväksi tilauksen tekeminen, menetti äänensä ensimmäisellä yrittämällä, ja hänen oli nielaistava lujaa saadakseen lausutuksi ymmärrettävästi: 'Neljä lasia olutta, olkaa hyvä.'

Sen, mitä oluesta puuttui maittavuudessa, ilmapiiri ja jännitys korvasivat monin verroin. Poikien rohkeus kasvoi ja he alkoivat puhua seuraavasta seikkailusta, johon he ryhtyisivät. Keskustelu alkoi kääntyä uskallettuun suuntaan, kun äkkiä eräs hyvin pukeutunut mies astui baariin ja käveli suoraan heidän pöytäänsä kohti. Ilme muukalaisen kasvoilla ja päättävät askeleet, jotka hän otti heitä kohti, saattoivat pojat täysin tolaltaan.

Saavuttuaan pöydän luo, jonka ääressä pojat istuivat, hän ojensi kätensä yhdelle heistä ja sanoi: 'Anteeksi, mutta etkö sinä olekin George Redfordin poika Utahista?' Poika oli sanaton ja kauhuissaan. Hänen sormensa jähmettyivät olutlasin ympärille ja hän vastasi vapisevalla äänellä: 'Kyllä, herra, kyllä minä olen.' 'Luulinkin tuntevani sinut, kun tulit hotellin aulaan', vieras jatkoi. 'Olen Henry Paulsen, sen yhtiön varajohtaja, jossa isäsi työskentelee, ja tapasin sinut ja äitisi viime talvena yhtiön järjestämillä päivällisillä Hotelli Utahissa. En ole koskaan unohtanut, miten sinä selitit mormonipappeuttasi eräälle yhtiömme johtajista, joka kysyi sinulta, mitä merkitsi olla mormonipoika. Minun on sanottava, että olin hieman yllättynyt nähdessäni sinun lähtevän baariin, mutta kai on niin, että olipa kysymys mormoneista tai ei-mormoneista, pojat ovat poikia, kun he ovat poissa kotoaan.'

Nämä pojat olivat kuulleet saarnan, jota he eivät koskaan kuulisi puhu-

jankorokkeelta. He voivat huonosti, olivat häpeissään ja allapäin. Kun he jättivät lasinsa puolilleen ja kulkivat ulos hotellin aulan kautta, heistä tuntui, että jokainen katsoi heihin. Pimeyden verho tuntui armeliaalta heidän kulkiessaan leirilleen. 'Aina me jäämme toiseksi', sanoi poika, joka oli ehdottanut, että he unohtaisivat keitä olivat, yrittäen näin keventää tunnelmaa. 'En ole niinkään varma', vastasi poika, jolle vieras oli puhunut. 'Jos meillä on yhtään järkeä jäljellä, me voimme tehdä tästä kokemuksesta elämämme ansiokkaimman opetuksen.' "

Tässä seuraa toinen kokemus — se on presidentti Joseph F. Smithin kokemus, josta edesmennyt presidentti Charles W. Nibley on kertonut, ja te nuoret vanhimmat voisitte ajatella sitä ja hyötyä siitä:

"Toinen tapaus, josta olen kuullut hänen kertovan", sanoo veli Nibley puhuen presidentti Joseph F. Smithistä, joka oli kirkon presidentti ja edesmenneen presidenttimme, Joseph Fielding Smithin, isä, "ja joka on osoituksena hänen rohkeudestaan ja nuhteettomuudestaan, sattui hänen ollessaan paluumatkalla lähetystyöstään Sandwich-saarilta (Havaijin saarilta) syksyllä 1857. Hän palasi kotiin Los Angelesin kautta, tietä, jota sanottiin eteläiseksi reitiksi. Sinä vuonna Johnstonin sotajoukko marssi parhaillaan Utahia kohti, ja oli luonnollista, että kansa oli kiihtynyttä ja että tunnettiin katkeruutta 'mormoneja' kohtaan. Kun pieni vaunusaattue oli edennyt Etelä-Kaliforniassa vasta vähän matkaa ja pysähtyi leiriytyäkseen, leirille saapui ratsain useita mormoneja vastustavia kovanaamoja kiroillen ja vannoen ja uhkaillen, mitä he tekisivät 'mormoneille'. Joseph F. oli pienen matkan päässä leiristä keräämässä polttopuita nuotiota varten, mutta hän näki, että hänen matkaseurueeseensa kuuluneet muutamat henkilöt olivat varovasti vetäytyneet pensaikkoon puron varrelle, pois näkyvistä. Kun hän näki tämän, näin hän kertoi minulle", kertoo veli Nibley, "hänen mieleensä tuli ajatus: 'Täytyykö minun paeta näitä miehiä? Miksi minun pitäisi pelätä heitä?' Saman tien hän marssi syli täynnä polttopuita leiritulen ääreen, missä yksi kovanaamoista, jolla oli yhä pistoolinsa kädessään ja joka räyhäsi ja kiroili mormoneja, sanoi Joseph F:lle kovalla äänellä:

'Oletko sinä mormoni?'

Ja vastaus tuli suoraan: 'Kyllä, herraseni; täysiverinen, pesunkestävä sellainen.'

Silloin kovanaama tarttui häntä kädestä ja sanoi:

'No, sinähän olet . . . paras mies, jonka olen koskaan tavannut! Tässä käteni, nuori mies, olen iloinen nähdessäni miehen, joka ei pelkää vakaumuksensa vuoksi.' " (Ks. *Kirkon presidentit,* luku V.)

Abraham Lincoln toi esille suuren nuhteettomuutensa kuuluisassa puheessaan itseään vastaan riitelevästä talosta. Kirjassaan *Abraham Lincoln — Man of God* John Wesley Hill sanoo: "Lincoln toi esiin riippumattomuutensa ja määrätietoisuutensa, kun hän kirjoitti puheensa, jossa hän hyväksyi nimityksensä Yhdysvaltain senaattoriksi . . . Puhe tunnetaan nimellä 'The House Divided Against Itself' (Talo, joka riitelee itseään vastaan). Siihen sisältyi historiallinen julistus, ettei unioni voinut pysyä koossa 'puoliksi orjia pitävänä ja puoliksi vapaana'. Ystävälleen Jesse K. Dubois'lle Lincoln sanoi:

'Kieltäydyin lukemasta kohtaa itseään vastaan riitelevästä talosta sinulle, koska tiesin, että pyytäisit minua muuttamaan tai lieventämään sitä, ja olin päättänyt, etten tekisi niin. Olin halunnut sen sellaiseksi, ja mikäli oli tarpeen, olin valmis joutumaan perikatoon sen mukana . . . Halusin mieluummin kärsiä tappion esittämällä puheessa tämän ilmaisun . . . kuin voittaa ilman sitä.' " (*Abraham Lincoln — Man of God* [New York ja Lontoo: G.P. Putnam's Sons, 1927], s. 151)

Lincolnilta vaadittiin suurta rohkeutta, kun hän jätti tuon kohdan orjia pitävistä ja vapaista osavaltioista puheeseensa. Hän oli kunnianhimoinen, ja näytti siltä, että tie presidentin virkaan kävi senaatin kautta, mutta tuolloin poliittinen ilmapiiri ei ollut valmis siihen kannanottoon, jonka hän asiasta omaksui. Oli luultavaa, että tuo toteamus merkitsisi hänelle tappiota hänen pyrkiessään senaattiin, ja niin kävikin. Kaiken tämän Lincoln tiesi hyvin; siitä huolimatta hän oli niin lahjomaton, että hän toimi vakaumuksensa mukaisesti. Vaikka hänen menettelynsä sulkikin häneltä oven senaattiin, se avasi maan onneksi myöhemmin oven presidentin virkaan.

Presidentti J. Reuben Clark oli yhtä nuhteeton mies. Nuorena miehenä hän johti lyhyen aikaa State Normal Collegen eteläistä osastoa Cedar Cityssä, Utahissa. Hän kiinnostui suuresti tuosta laitoksesta.

"Kaksi vuotta myöhemmin . . . häneltä pyydettiin apua; häntä pyydettiin tukemaan esitystä, että lakiasäätävän elimen jäsenet myöntäisivät laitokselle sen anomat rahat."

Vastaten kirjeitse hän "selitti täysin rehellisesti ja vilpittömästi, ettei hän voinut tukea . . . anomusta" 100 000 dollarin saamiseksi.

" 'Suoraan ja kiertelemättä', hän sanoi, 'uskon teidän pyytävän liian paljon . . .

. . . Olen ajatellut asiaa hyvin huolellisesti enkä ole pystynyt pääsemään siihen tulokseen, että voisin rehellisesti suositella edustajillenne . . . pyytämäänne määrärahaa . . . Jos sanoisitte, että peruutatte 100 000 dollarin anomuksen ja pyritte saamaan 54 000 dollaria, voitte luottaa aktiiviseen myötävaikutukseeni niin pitkälle, kuin vaatimattomat kykyni myöten antavat; mutta jos vieläkin tavoittelette suurempaa summaa, tulette heti näkemään, että on parempi, jos pysyttelen vaiti; ja lupaan, että tulen tekemään niin.'

Tämän kirjeen suoruudesta oli tuleva tunnusomainen piirre [presidentti] Clarkin kirjeenvaihdolle ja hänen kanssakäymiselleen ihmisten kanssa koko hänen pitkän uransa ajan. Vaikka hänen suosituksensa eivät aina sisältäneetkään sitä, mitä toiset olivat toivoneet saavansa, hänen vilpittömyytensä ja täydellinen rehellisyytensä edistivät kuitenkin suuresti ihmisten häntä kohtaan tun-

temaa luottamusta, sillä he tiesivät, että he saattoivat luottaa siihen, että hän sanoi mitä todella ajatteli." (David H. Yarn jr, *Young Reuben* [Provo: Brigham Young University Press], s. 113-114)

Auttakoon Jumala meitä, niin että ajattelemme tätä suurenmoista ominaisuutta: nuhteettomuutta, ja että elämme nuhteettomasti, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen

Älkää viivytelkö!

Eldred G. Smith

Erään melkein 18-vuotiaan nuorukaisen tykö tuli taivaallinen sanansaattaja, joka selitti olevansa lähetetty Jumalan kasvojen edestä. Tämä sanansaattaja, Moroni, oli Mormonin Kirjan viimeinen profeetta. Nuorukainen oli Joseph Smith.

Moroni lainasi pyhistä kirjoituksista monia kohtia, joista useimmissa julistettiin, että oli tullut aika valmistaa tietä Jeesuksen Kristuksen tulemiselle kirkkaudessaan. Hän lainasi Malakiaa: "Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni. Ja äkisti on tuleva temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot." (Mal. 3:1)

Tämä tähdentää sitä seikkaa, että kun Herra tulee jälleen, Hän tulee "temppeliinsä", mikä tarkoittaa, että maan päällä on oltava temppeli, johon Hän voi tulla.

Moroni lainasi myös neljännen luvun viidettä ja kuudetta jaetta, jotka eroavat hieman Raamatun tekstistä: "Katso, minä olen ilmoittava teille pappeuden profeetta Elian käden kautta, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä . . .

Ja hän on painava lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen. Ellei niin olisi, koko maa hävitettäisiin perinjuurin hänen tulemisessaan." (KH J. S. 2:38-39)

Minusta on erittäin merkittävää, että ohjeet tästä työstä, joka liittyy temppeleihin ja niissä suoritettaviin toimituksiin, kuuluivat *ensimmäisiin,* jotka profeetta sai evankeliumin palauttamisen yhteydessä. Tämän täytyy olla perustavaa laatua oleva tekijä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pääkohdissa.

Tässä sanomassa esitettyjen vaatimusten täyttämiseksi on oltava olemassa temppeli. Elian täytyy tulla pappeuden valtuudella, ja on oltava kirkon elossa olevia jäseniä, jotka kokoavat tietoja esivanhemmistaan ja huolehtivat työn tekemisestä täyttääkseen näille annetun lupauksen, että myös heidän sinetöimisistään huolehdittaisiin.

Jumala itse perusti ensimmäisen perheen — Aadamin ja Eevan. Perhe ei ole ihmisen kehittämä laitos, josta voisi kasvaa eroon ja jonka voisi heittää syrjään ihmisen kehityksen myötä. Kaikki, mikä on lähinnä sydäntämme ja rakkainta elämässämme, liittyy perheeseemme. Se on rakkauden keskus, ja missä on rakkautta, sieltä tapaamme myös onnea. Ihmisen ei totisesti ole hyvä olla yksin. Herra on viisaudessaan valmistanut ihmiselle tavan olla onnellinen tämän maan päällä ja viedä mukanaan tuon ilon kautta koko iankaikkisuuden. Suurin ilo ja onni tulevat perheyksikön kautta. Niin on ollut kaiken aikaa kuolevaisuudessa, miksi siis ei tulevassa elämässä?

Tämä perheyksikkö on niin tärkeä, että Herra on tehnyt meille tiettäväksi, että tuhatvuotiskauden päättymiseen mennessä kaikki Aadamin jälkeläiset, jotka ottavat vastaan evankeliumin, on sinetöitävä yhteen yhdeksi perheeksi pappeuden voiman kautta, mikä on voima, jonka kautta se, mikä sinetöidään maan päällä, on oleva sinetöity taivaassa, ja se, mikä sidotaan maan päällä, on oleva sidottu taivaissa.

Jokaisen, joka tulee tämän maan päälle, täytyy saada mahdollisuus ottaa vastaan kaikki näiden sinetöimisien siunaukset, jos hän jolloinkin ennen tuhatvuotiskauden päättymistä ne hyväksyy. Jumala ei olisi oikeudenmukainen, jos olisi toisin.

Näitä sinetöimissiunauksia saadaan ensiksikin Jeesuksen Kristuksen kirkkoon kastamisen toimituksessa.

Sitten vaimo sinetöidään mieheensä ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi, ja ne lapset, jotka eivät ole syntyneet liiton alaisina, on sinetöitävä vanhempiinsa, jotta he pääsisivät osallisiksi kaikista siunauksista, ikään kuin he olisivat syntyneet uuden ja iankaikkisen liiton alaisina.

Ne, jotka ovat kuolleet vailla tätä lakia, voivat saada oikeuden näihin siunauksiin sijaisen välityksellä.

Tässä kohden *meidän* vastuumme alkaa. Meidän täytyy ensiksi opettaa evankeliumia eläville. Sitten meidän on koottava tietoja niistä sukuumme kuuluvista, jotka ovat kuolleet vailla tätä lakia, ja saatava tämä suuri ja tärkeä työ suoritetuksi heidän puolestaan.

Esi-isillemme annettiin lupaus, että kun evankeliumi palautetaan viimeisinä päivinä, "lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen".

(LK 2:2) Tämä tarkoittaa, että meidän on täytettävä esivanhemmillemme annettu lupaus tekemällä toimitustyö heidän puolestaan. Jos emme tee sitä, oma pelastuksemme saattaa olla uhattuna.

Ei riitä, että kastetoimitus suoritetaan maan päällä, vaan täällä on myös suoritettava perheen sinetöiminen iankaikkiseksi yksiköksi. Siksi meidän täytyy ensiksi suorittaa näitä toimituksia omasta puolestamme, sitten henkimaailmaan siirtyneiden esivanhempiemme hyväksi sijaisen välityksellä. Nämä mitä pyhimmät toimitukset on suoritettava pyhässä temppelissä, joka on rakennettu ja omistettu Herralle juuri tätä tarkoitusta varten.

Nykyajan ilmoituksessa Herra antoi profeetta Joseph Smithille käskyn rakentaa "minun nimelleni huone, Korkeimman siinä asua.

Sillä ei ole olemassa paikkaa maan päällä, mihin hän voisi tulla ja palauttaa jälleen sen, mikä oli teiltä kadoksissa, eli sen, minkä hän on ottanut pois: pappeuden täyteyden." (LK 124:27-28)

Näitä temppeleitä rakennetaan erityistä ja erittäin tärkeätä tarkoitusta varten, niin että elävät siellä voivat saada omat mitä pyhimmät toimituksensa, että perheet voidaan sinetöidä yhteen koko iankaikkisuudeksi. Perheyksikkö on ainoa iankaikkinen organisaatio. Temppelit ovat kauniita rakennuksia, kuten niiden tulisi ollakin, mutta ne eivät ole pelkästään näytteillä olevia muistomerkkejä. Ne ovat ainoa tie, jonka kautta kaikki vanhurskaat, niin elävät kuin kuolleetkin, voivat saada korotuksen siunaukset. Elävät tulevat ensin. Kun he sitten ovat suorittaneet nämä pyhät sinetöimiset, heidän tulisi kääntyä isiensä puoleen ja sijaistyön kautta avata tie esivanhemmilleen, jotta he saavat nämä samat siunaukset.

Tätä tarkoitusta varten on tehtävä sukututkimustyötä. Monia valittuja henkiä on säästetty tulemaan maan päälle tänä aikana, jotta he voisivat ottaa vastaan evankeliumin ja tehdä temppelityötä esivanhempiensa puolesta. Aina uudelleen ja uudelleen tapaan käännynnäisten keskuudesta miehen tai vaimon tai miehen ja vaimon, jotka ovat omasta suvustaan ainoita kirkon jäseniä. Useimmissa tapauksissa heillä tai jollakulla heidän perheestään on hyviä perheensä sukua koskevia asiakirjoja. Jotkut lähettävät innokkaasti näitä asiakirjoja temppeliin jotta työ tulisi tehdyksi. Monilla on kuitenkin hallussaan paljon nimiä, joita ei lähetetä. Emme saa viivytellä! Aika lähenee loppuaan kaiken aikaa. Koska uusia temppeleitä rakennetaan, voidaan tehdä myös enemmän työtä. Jokaisen uuden temppelin valmistuttua voidaan käsitellä päivittäin noin 3000 nimeä enemmän. Älkää pitäkö itsellänne näitä aikakirjoja. Täyttäkää asianmukaiset lomakkeet ja lähettäkää ne temppeliin.

Vaikka Herra onkin innoittanut ihmisiä säilyttämään näitä aikakirjoja vuosisatojen ajan, voi perkele onnistua häiritsemään Herran työtä, jos hän saa houkutelluksi meidät viivyttelemään ja jättämään huolehtimatta temppelityöstä. Kerrotaan, että saatana kutsui asiamiehensä neuvonpitoon ja kysyi, miten he voisivat taistella vanhurkauden voimia vastaan. Yksi sanoi: "Minä menen ja sanon heille, ettei se ole totta." Saatana sanoi: "Ei, se ei käy." Toinen sanoi: "Minä sanon heille, että se on vain puolittain totta." "Ei", saatana sanoi, "se ei riitä." Kolmas sanoi: "Minä menen ja sanon heille, että se kaikki on totta, mutta ettei ole mitään tarvetta kiirehtiä." "Mene", saatana sanoi, "siihen he sortuvat joka kerta." Lusifer ei saa voittaa. Meidän on tehtävä Herran työtä esivanhempiemme puolesta, tai muuten maa hävitetään "perinjuurin hänen tulemisessaan". (KH J. S. 2:39) Näyttää siltä, että tämän maailman kohtalo riippuu siitä, saammeko tämän temppelityön tehdyksi vai emme.

Evankeliumi on palautettu näinä viimeisinä päivinä, eikä sitä oteta enää koskaan maan päältä, ja se tuo pelastuksen ja korotuksen siunaukset kaikille Jumalan lapsille, jotka osoittavat olevansa kelvollisia pysymällä uskollisina. Tämän maan ja meidän elämämme tarkoituksena täällä on tarjota joka ainoalle Aadamin jälkeläiselle tilaisuus kuulua tämän elämän jälkeen perheyksikköön koko iankaikkisuuden.

Todistan, että tämä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, joka on palautettu näinä myöhempinä aikoina ja että siinä on kaikki Hänen pappeutensa valta ja voima perheyksikön iankaikkisuuden toteuttamiseksi jokaisen meidän kohdalla, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Velvollisuutemme rikkomuksentekijöitä kohtaan

N. Eldon Tanner

Rakkaat veljeni, seison edessänne tänä iltana kaikessa nöyryydessä ja rukoilen nöyrästi, että Herran Henki ja siunaukset olisivat edelleenkin kanssamme puhuessani teille. Mikä suurenmoinen etuoikeus meillä onkaan, kun meillä on Jumalan pappeus — aina uusimmasta diakonista kirkon pienimmässä ja etäisimmässä seurakunnassa ylipappiin asti, joka pitää hallussaan korkeinta virkaa kirkossa. Pappeudenhaltijoina olemme tehneet tiettyjä liittoja Herran kanssa, ja meillä on oikeus moniin Hänen lupaamiinsa siunauksiin, kun me pidämme nuo liitot ja vaellamme nuhteettomasti Hänen edessään.

Tässä eräänä päivänä keskustelin innostuneen kotiin palanneen lähetyssaarnaajan kanssa, joka oli ollut kirkon jäsen vain viisi vuotta, ja hän kertoi minulle seuraavan tarinan, joka mielestäni oli mitä mielenkiintoisin.

Hän sanoi, että hän oli kasvanut hyvässä kodissa, jossa hänellä oli ollut hyvät vanhemmat, joilla oli korkeat ihanteet; mutta hän ei ollut koskaan ajatellut monia niistä asioista — puhumattakaan, että hänelle olisi niistä puhuttu — joita kirkko opettaa, kuten esimerkiksi sellaisia, että maan päällä on tänä päivänä Jumalan profeetta, että on kirjaimellinen ylösnousemus, jossa ruumis ja sielu yhdistyvät uudelleen kuoleman jälkeen ja pysyvät yhteen liitettyinä iankaikkisesti, eikä eritoten sitä kaunista ja erittäin tärkeätä käsitettä, että hän oli kirjaimellisesti Jumalan henkilapsi. Hänelle ei ollut koskaan opetettu evankeliumin palauttamisesta eikä siitä, että on olemassa elävä Jumala, Persoona, ja että Jeesus Kristus, maailman Vapahtaja, elää, että Hän on kirjaimellisesti Jumalan lihaksi tullut Poika.

Työskennellessään eräässä kesäisin toimivassa lomanviettopaikassa, jonne otettiin työhön joukko nuoria ja missä kaikilla näytti olevan hyvin hauskaa, tämä poika kohdisti huomionsa kolmeen nuorukaiseen, jotka näyttivät eristäytyvän muista ja jotka eivät tupakoineet, nauttineet alkoholipitoisia juomia, käyttäneet huumeita jne. He elivät kaikin tavoin hyvin korkeiden mittapuiden mukaisesti ja näyttivät olevan siveellisesti puhtaita.

Hän sanoi: "He alkoivat miellyttää minua, ja minä ryhdyin keskusteluun heidän kanssaan saadakseni selville, miksi he olivat erilaisia. He kertoivat minulle, että he olivat mormoneja, että he noudattivat viisauden sanaa, jota he minulle selittivät, ja että Herra oli sanonut: 'Älä tee huorin' (2 Moos. 20:14) ja että kirkko piti sukupuolisyntiä yhtenä vakavimmista synneistä."

Hän sanoi edelleen: "Ystävystyin näiden nuorukaisten kanssa ja pidin siitä, mitä he opettivat, sekä tavasta, jolla he elivät. He olivat hyvin avomielisiä kertoessaan minulle kirkosta. He näyttivät olevan siitä ylpeitä eivätkä hävenneet sitä, etteivät eläneet samalla tavalla kuin toiset nuoret. He huomauttivat kuitenkin, että eräät kirkkoon kuuluvista nuorukaisista, jotka myös asuivat tällä leirialueella, eivät eläneet evankeliumin periaatteiden mukaan."

Ajattelin, miten surullista oli, että nämä toiset jäsenet eivät eläneet kuten heidän olisi pitänyt elää, että he olivat antaneet periksi kiusaukselle eivätkä olleet kyllin vahvoja puolustaakseen sitä, minkä tiesivät olevan oikein. Jos he olisivat olleet kääntyneitä *eivätkä* olisi hävenneet Kristuksen evankeliumia ja sen opetuksia, hekin olisivat saattaneet olla hyvänä vaikutuksena joillekuille ja muuttaa heidän elämäänsä, jotta hekin olisivat voineet valmistautua niihin ylimpiin siunauksiin, jotka on luvattu uskollisille.

Ystäväni jatkoi: "Yksi näistä nuorukaisista oli kotiin palannut lähetyssaarnaaja, ja kun kiinnostukseni lisääntyi, hän opetti minulle evankeliumia samalla tavalla, kuin hän oli opettanut sitä lähetyskentällä. Olin kirjeenvaihdossa vanhempieni kanssa ja kerroin heille, mitä olin löytänyt. He olivat hyvin pettyneitä ja onnettomia, mutta kun palasin kotiin ja kerroin heille kaiken tästä asiasta ja he näkivät, kuinka hyvä vaikutus sillä oli ollut elämääni ja miten tapani olivat muuttuneet, he antoivat minulle luvan mennä kasteelle."

Hän oli vasta 19-vuotias liittyessään kirkkoon. Hän jatkoi sanomalla, minä suurena etuoikeutena hän piti sitä, kun hänelle annettiin Aaronin pappeus ja hän sai toimittaa sakramenttipalvelusta ja jakaa sakramenttia Herran ristiinnaulitsemisen muistoksi. Hän sanoi tuntevansa syvää nöyryyttä tämän toimituksen pyhyyden johdosta, ja hän yritti aina olla kelvollinen ja sopivaan asuun sonnustautunut, aivan kuin Herra olisi seisonut hänen vierellään.

Hän tunsi itsensä suuresti siunatuksi, kun hän sai pappina oikeuden kastaa uusia jäseniä, sillä hän käsitti, että hän näin sai saman oikeuden ja valtuuden, joka oli annettu Johannes Kastajalle, joka kastoi Vapahtajan. Hänen puhuessaan toi-

voin, että jokainen nuorukainen voisi tuntea ja käsittää, miten tärkeää se on ja miten suuri etuoikeus on pystyä suorlttamaan näitä toimituksia sekä tietää, että Herra luottaa siihen, että me kaikki elämme kelvollisina ja pidämme kunniassa pappeuttamme.

Sitten tämä nuori mies kertoi, mlten mielissään hän oli vuotta myöhemmin, lähetystyötä varten puhuteltaessa, kun hän pystyi sanomaan piispalleen ja vaarnanjohtajalle, että hän noudatti tarkoin viisauden sanaa, pyhitti sapatin, maksoi kymmenyksensä ja uhrilahjansa sekä piti itsensä kaikin tavoin moraalisesti puhtaana ja että hän todella kunnioitti naista eikä koskaan kohdellut tyttöystävää eri tavalla kuin olisi toivonut jonkun nuorukaisen kohtelevan hänen sisartaan. Hänen oli niin hyvä olla tämän johdosta ja hän oli hyvin iloinen siitä, että hän saattoi mennä lähetyskentälle Herran lähettinä, sillä hänellä oli tunne, että Herra hyväksyisi hänet edustajakseen. Hän kertoi suurenmoisesta tunteesta, jonka hän oli kokenut kastaessaan ja konfirmoidessaan ensimmäisen käännynnäisensä.

Hän kertoi, että nämä kokemukset tekivät hänet nöyräksi, kuten myös se, kun hänet kutsuttiin antamaan Melkisedekin pappeus eräälle miehelle sekä asettamaan tämä vanhimmaksi. Hän käsitti, miten tärkeätä on, että ihminen on kelvollinen näihin oikeuksiin toimia Herran nimessä, ja myös sen, että hänen asettamansa mies oli aivan yhtä suuressa määrässä vanhin kuin jos kirkon presidentti olisi hänet asettanut. Hän tunsi itsensä hyvin nöyräksi ja kiitolliseksi Herralle.

Lopuksi hän kertoi minulle, että hän aikoi pian solmia avioliiton, ja hänen kasvonsa säteilivät hänen tuodessaan julki kiitollisuutensa ja onnensa sen vuoksi, että hän ja hänen rakastettunsa olivat puhtaita ja kelvollisia menemään temppeliin, missä heidät voitaisiin sinetöidä ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi.

Silloin sanoin hänelle: "Kukaan nuori mies ei voi saada suurempaa etuoikeutta tai vastuuta kuin sen, että hänelle annetaan Jumalan pappeus, joka on Jumalan antama voima toimia Hänen nimessään. Ja nyt te pääsette osallisiksi vielä kaikista niistä siunauksista ja etuoikeuksista, jotka seuraavat siitä, kun teidät sinetöidään pyhän pappeuden voimalla Jumalan temppelissä."

Liian monet kirkossa kasvaneet nuorukaiset näyttävät pitävän pappeutta jonakin itsestään selvänä asiana ja ovat sitä mieltä, että pappeuden saaminen on pikemminkin oikeus kuin etuoikeus. Monet näyttävät luulevan, että on nokkelaa rikkoa viisauden sana ja olla löyhä moraaliltaan. Haluan tähdentää, ettei Herra ole tällaiseen mielistynyt. On mitä tärkeintä, että nuorukainen elää pappeutensa arvoisena ja että häntä ei ylennetä, ennen kuin hän on kelvollinen.

Hänen täytyy myös olla valmis ja kelvollinen, ennen kuin hänet kutsutaan lähetystyöhön. En voi kuvitella, että minkään suuren yhtymän johtaja valitsisi ja valtuuttaisi jonkun edustamaan yhtymää ja tekemään minkäänlaisia sopimuksia, ellei kyseinen henkilö ole osoittautunut päteväksi, kykeneväksi ja kelvolliseksi - sellaiseksi henkilöksi, johon johtaja voi täydellisesti luottaa.

Vielä tärkeämpää on, että ihminen, joka edustaa Herraa, puhuu Hänen nimessään, on samalla tavoin kelvollinen.

Olen varma, että Herra on suuresti mielistynyt kaikkiin niihin, jotka ovat valmiit tekemään sellaista, mikä tekee heidät kelvollisiksi, ja jotka ovat valmiit nousemaan ja puolustamaan kirkkoa ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumia todistamalla totuudesta ja tuomitsemalla pahan ja vääryyden. Yhtä pettynyt ja murheissaan Hän on silloin, kun ne, jotka ovat tehneet liittoja Hänen kanssaan, eivät pidäkään niitä - ja aivan samalla tavoin Hän murehtii kaikkien niiden lastensa tähden, jotka poikkeavat pois tieltä.

Haluan vakuuttaa jokaiselle nuorelle miehelle, että kun me pidämme liittomme, me tulemme olemaan onnellisia, menestymään paremmin, ja että nekin, jotka ehkä pilkkaavat meitä, tulevat rakastamaan ja kunnioittamaan meitä. He odottavat meidän pitävän liittomme ja lupauksemme, puolustavan sitä mihin me uskomme ja olevan erilaisia. Tämä on käynyt ilmi usein, kun joku kirkon jäsen on havaittu syylliseksi johonkin rikokseen. Silloin mainitaan, että hän on mormoni tai mormonikirkon jäsen, kun taas hänen mahdollisten rikoskumppaniensa uskontoa ei koskaan mainita.

Sallikaa minun tähdentää johtajillemme, että velvollisuutenamme ja oikeutenamme on olla läheisessä yhteistyössä näiden pappeudenhaltijoiden ja tulevien pappeudenhaltijoiden kanssa. Opetuksillamme, hyvällä esimerkillämme ja todistuksellamme meidän tulee auttaa heitä ymmärtämään evankeliumi ja omat velvollisuutensa sekä myös se, miten tärkeää on elää evankeliumin opetusten mukaisesti.

Antakaa poikien tietää, että te rakastatte heitä ja teette kaiken voitavanne auttaaksenne heitä menestymään ja olemaan onnellisia; mutta muistakaa aina, ettei kenenkään nuorukaisen tule odottaa ylentämistä pappeudessa tai temppelisuosituksen saamista tai kutsua lähetystyöhön, ellei hän elä kelvollisesti ja ole valmis elämään edelleenkin sen evankeliumin arvoista elämää, jonka hän on omaksunut, ja ellei hän pidä kunniassa pappeuttaan. Ei ole ystävällinen teko, jos ylennätte jonkun pappeudessa tai annatte hänelle temppelisuosituksen, jos hän ei ole kelvollinen, tai lähetätte hänet lähetyskentälle, jotta hän tekisi parannuksen ja korjaisi tapansa. Päinvastoin, hänen tulisi osoittautua kelvolliseksi ennen kutsumistaan. Herra haluaa kelvollisia edustajia itselleen.

Sallikaa minun nyt toistaa nuorukaisille, että on mitä tärkeintä, että he ovat rehellisiä kaikin tavoin. Jotkut ovat valehdelleet piispalleen ja vaarnansa johtajalle päästäkseen lähetystyöhön tai temppeliin. Sellainen ei totisesti ansaitse näitä etu-

oikeuksia. Herra ei salli pilkata itseään.

Johtajat, ottakaa lähetyssaarnaajaehdokkaalta selvää siitä, mitä Herra hänen mielestään haluaa häneltä, kun hän toimii Herran edustajana. Älkää koskaan epäröikö suorittaa puhuttelua yksityiskohtaisesti, niin että saatte tietää, onko puhuteltava kelvollinen vai onko hän syyllistynyt johonkin rikkomukseen ja mitä hän ajattelee kutsusta lähetystyöhön. Harkitkaa sitten yhdessä, mitä mieltä Herra olisi asiasta, ja toimikaa sen mukaan.

Ei ole oikeudenmukaista ketään kohtaan, jos lähetyskentälle lähetetään nuorukainen, joka ei ole pätevä tai kelvollinen. Hän ei voi saada kutsumuksensa henkeä. Ja ollessaan lähetystyössä hän on taakkana lähetysjohtajalle ja esteenä lähetystyölle. Tiedän, miten sydäntäsärkevää lähetysjohtajan on erottaa kirkosta lähetyssaarnaaja ja lähettää hänet kotiin rikkomuksen vuoksi.

Jos nuorukainen on syyllistynyt johonkin rikkomukseen, antakaa hänen tietää, että te rakastatte häntä ja olette valmiit auttamaan kaikin mahdollisin tavoin, jotta hän pääsisi takaisin tielle. Muistakaa, että saatana on valloillaan ja että hänen monet seuraajansa pyrkivät kaikella voimallaan johtamaan näitä nuoria miehiä ja naisia harhaan. Olkaa aina valmiita rohkaisemaan, opastamaan ja omalta osaltanne ohjaamaan näitä nuoria, jotta he eläisivät evankeliumin periaatteiden mukaan. Päättäkää, ettei yksikään poika tai tyttö saa joutua hukkaan teidän laiminlyöntinne tähden.

Sitten rikkomuksentekijästä: jokaiselle lähetysjohtajalle, vaarnanjohtajalle ja piispalle on annettu neuvoja ja ohjeita siitä, miten heidän tulee tutkia ja käsitellä kaikki rikkomustapaukset. Vakavaan rikkomukseen syyllistynyt henkilö ei pysty edistymään eikä hän ole onnellinen niin kauan kuin syyllisyys painaa häntä. Hän on kahleissa niin kauan, kunnes hän tunnustaa ja tekee parannuksen. Rikkomuksentekijä, jonka suhteen menetellään kuten tuleekin menetellä, osoittaen rakkautta ja noudattaen asianmukaista kurinpitomenettelyä, tulee myöhemmin kiittämään teitä huolenpidostanne, mielenkiinnostanne ja opastuksestanne. Kun hänen suhteensa menetellään säädetyllä tavalla, hänellä on tilaisuus tehdä parannus ja palata täyteen aktiivisuuteen. *Mutta hänen tapauksensa on käsiteltävä.*

Huomioikaa ne, jotka eivät ole aktiivisia kirkossa, ja jos teistä tuntuu, että jotakin on vialla tai että joku on syyllistynyt rikkomukseen, velvollisuutenanne on mennä keskustelemaan hänen kanssaan kaikessa rakkaudessa ja ottaa selville, miten asia on. Hän tulee arvostamaan tekoanne, ja kun ryhdytte ajoissa toimenpiteisiin, pystytte ehkä estämään lisärikkomukset. Pelastakaa vaikeuksiin joutunut ja tuokaa hänet takaisin laumaan.

Minulle on kerrottu joidenkin piispojen ja jopa vaarnanjohtajien sanoneen, etteivät he ole koskaan erottaneet kirkosta ketään tai soveltaneet kehenkään mitään kurinpitomenettelyä ja etteivät he aiokaan sellaista tehdä. Tällainen asenne on täysin väärä. Tuomareilla Israelissa on velvollisuus langettaa vanhurskas tuomio, kun se käy välttämättömäksi. Haluan lukea Opin ja Liittojen Kirjan kahdennestakymmenennestä luvusta tärkeän muistutuksen niille, joiden velvollisuutena on tuomita: "Jokaista Kristuksen kirkon jäsentä, kun hän tekee synnin tai hänet tavataan rikkomuksesta, kohdeltakoon kirjoitusten määräysten mukaisesti." (LK 20:80)

Veljet, tutkikaa pyhiä kirjoituksia ja käsikirjaa ja tehkää, niin kuin niissä neuvotaan, ja kurittakaa kirkon jäseniä tarvittaessa. Muistakaa, että ei ole ystävällinen teko rikkojaa kohtaan, jos hänen paikallinen johtajansa ei välitä hänen pahasta teostaan, katsoo sitä läpi sormien tai yrittää peitellä sitä.

Luen teille otteen presidentti John Taylorin sanoista, kun hän käsitteli tätä aihetta: "Sitä paitsi olen kuullut joistakin piispoista, jotka ovat yrittäneet peitellä ihmisten jumalattomuuksia; sanon heille Jumalan nimessä, että he joutuvat kantamaan . . . tuon rikkomuksen, ja jos joku teistä haluaa olla osallisena ihmisten synneissä tai antaa tukensa niille, teidän on ne kannettava. Kuuletteko, te piispat ja johtajat? Jumala on vaativa sen teidän käsistänne. Teille ei ole annettu valtaa peukaloida vanhurskauden periaatteita eikä peitellä ihmisten kunniattomuutta ja turmelusta." (*Conference Report*, huhtikuu 1880, s. 78)

Nämä ovat hyvin vahvoja sanoja, veljet, ja ne lausui kirkon presidentti, Jumalan profeetta. Myös George Q. Cannon esittää seuraavan merkittävän lausunnon: "Jumalan Henki tulisi epäilemättä niin murheelliseksi, ettei se hylkäisi vain niitä, jotka ovat syyllistyneet näihin tekoihin, vaan se vetäytyisi pois myös niistä, jotka suvaitsevat estämättä ja nuhtelematta sellaisten tekemistä keskuudessamme."

Meidän on elettävä maailmassa, mutta me emme saa tulla osaksi sitä. Me olemme erilaisia kuin maailma. Emme voi hyväksyä sen tapoja ja elämänohjeita. Meille on ilmoitettu Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, joka selvästi esittää, millaisia meidän mittapuittemme tulisi olla. Meille on palautettu ja annettu pappeus. Meidän on oltava esimerkillisiä joka suhteessa. Opin ja Liittojen Kirjassa on monia kohtia, jotka kertovat meille, miten on kohdeltava syntiin syyllistynyttä ja mitkä ovat velvollisuutemme pappeudenhaltijoina. Kohdistan huomiotanne erityisesti seuraavaan:

"Jokainen oppikoon nyt siis tuntemaan velvollisuutensa ja hoitakoon kaikella uutteruudella sitä virkaa, mihin hänet on määrätty.

Sitä, joka on laiska, ei pidetä arvollisena pysymään sijallansa, eikä sitä, joka ei opi velvollisuuttaan, vaan osoittautuu kelvottomaksi, pidetä arvollisena pysymään sijallansa." (LK 107:99-100)

Pyhistä kirjoituksista käy varsin selvästi ilmi, että tapaukset, joita kirkon tulee käsitellä, käsittävät

muun muassa huorinteon, aviorikoksen, homoseksuaalisynnit, abortin tai muut siveellisyyslain rikkomiset, rikolliset teot, joihin sisältyy moraalista turmeltuneisuutta, esimerkiksi murtovarkauden, vilpin, murhan, luopumuksen, kirkon ohjeiden ja säännösten avoimen vastustamisen ja tahallisen tottelemattomuuden niitä kohtaan, julmuuden aviopuolisoa tai lapsia kohtaan, moniavioisuuden kannattamisen tai harjoittamisen tai minkä tahansa epäkristillisen teon, joka on vastoin kirkon lakia ja järjestystä.

Jos te johtajat teette, niin kuin Herra kehottaa, Hän on siunaava teitä, vahvistava teitä ja ohjaava teitä, ja te saatte suuren ilon Häntä palvellessanne. On kuitenkin mitä tärkeintä, että kun joku menettää jäsenoikeutensa tai hänet erotetaan kirkosta, te osoitatte häntä kohtaan suurta rakkautta ja huolenpitoa ja yritätte kaikin tavoin auttaa häntä selvittämään elämänsä ja palaamaan täydelliseen kirkon yhteyteen.

Luemme Opin ja Liittojen Kirjasta: "Katso, sille, joka on tehnyt parannuksen synneistään, annetaan anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.

Tästä te voitte tietää, katuuko ihminen syntejänsä: Katso, hän tunnustaa ne ja hylkää ne." (LK 58:42-43)

Haluan nyt tähdentää kaikille kokoontuneille, missä sitten olettekin tänä iltana, että velvollisuutenamme on pelastaa sieluja. Meidän on johtajina tehtävä kaikki, mikä on vallassamme, johdattaaksemme jäseniämme oikeille poluille, pitääksemme heidät vahvoina uskossa, antaaksemme heidän tietää, että me rakastamme heitä, että jokainen sielu on suuri Jumalan silmissä, että me olemme taivaallisen Isämme henkilapsia ja että Hän on valmiina siunaamaan meitä. Meillä on velvollisuus olla läheisessä yhteistyössä vanhempien ja heidän lastensa kanssa huolehtiaksemme siitä, että he pitävät itsensä siveellisesti puhtaina ja kelvollisina Jumalan valtakunnan jäseninä ja valmistautuvat taivaan valtakuntaa varten. Mutta älkää koskaan ryhtykö tarpeettoman läheisiin suhteisiin vastakkaista sukupuolta olevan henkilön kanssa.

Muutaman minuutin kuluttua saamme ohjeita kirkon presidentiltä, Jumalan profeetalta. Todistan, että hän on Jumalan profeetta ja että Jumala todella elää ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja, joka tuli ja antoi henkensä, jotta me saisimme ylösnousemuksen ja pääsisimme osallisiksi kuolemattomuudesta ja iankaikkisesta elämästä. Tänä päivänä Herra johtaa meitä Jumalan profeetan, presidentti Spencer W. Kimballin kautta, ja työskenteleminen yhdessä hänen kanssaan on suuri etuoikeus ja kunnia ja siunaus. Jos me kaikki seuraamme häntä, me emme voi mennä harhaan.

Täyttäkäämme kunnialla pappeuskutsumuksemme ja tulkaamme osallisiksi Herran siunauksista ja, kuten presidentti Romney sanoi, "osoittakaamme nuhteettomuutemme", rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Miksi poikani harhailee tänä iltana?

N. Eldon Tanner

Puhuessani teille tänä kauniina sunnuntaiaamuna rukoilen nöyrästi, että Herran Henki ja siunaukset olisivat osanamme nyt ja aina.

Muistan hyvin — ja ehkä jotkut teistäkin muistavat — laulaneeni laulua "Missä poikani harhailee tänä iltana?" Rakkaalla presidentillämme ja profeetallamme Spencer W. Kimballilla oli tapana laulaa tätä laulua niin syvällä tunteella, että monet liikuttuivat kyyneliin asti. Luen teille laulun sanat:

Missä poikani harhaileekaan tänä iltana, hellän hoivani ja huolenpitoni kohde, poika, joka kerran oli iloni ja valoni, rakkauteni ja rukousteni lapsi?

Kerran hän oli puhdas kuin aamukaste, kun hän polvistui äitinsä sylissä; eivät kenenkään kasvot olleet yhtä säteilevät, ei kenenkään sydän yhtä uskollinen eikä kukaan yhtä suloinen.

Oi, missä onkaan poikani tänä iltana?

Missä on poikani tänä iltana?

Sydämeni on tulvillaan, sillä rakastan häntä, hän tietää sen; oi, missä on poikani tänä iltana?

(Kirjoittaja tuntematon.
Suoramittainen suomennos.)

Tänä aamuna haluaisin esittää tämän kysymyksen hieman toisessa muodossa ja kysyä: *"Miksi* poikani harhailee tänä iltana?", tarkoittaen sillä kaikkia, jotka ehkä ovat joutuneet harhaan.

Sanakirjan mukaan sanaan *harhailla* liittyy seuraavanlaisia merkityksiä: puhua, liikkua tai kulkea ilman selvää päämäärää, suunnitelmaa tai tarkoitusta, kuljeksia tai vaellella, mennä umpimähkään tai kiertotietä, eksyä aiheestaan käsityksissään tai käyttäytymisessään, joutua harhaan, eksyä.

Tällainen määritelmä mielessäni haluan käsitellä aihetta: "Miksi niin monet harhailevat tänä päivänä?"

Näyttää siltä, että ihmiset ovat kautta aikojen harhailleet sinne tänne maan päällä, ja monet eivät löydä koskaan ulos erämaasta, jonne ovat eksyneet. Erämaa voi taas olla autiomaa tai tietön korpi tai mikä tahansa tietön alue, laaja alue, jonne eksyy helposti. Ja niin ne, jotka harhailevat päämäärättä elämän halki hämmentyneinä ja epävarmoina, tuhlaavat kallista aikaa, joka heille on annettu, jotta he koettelisivat itseään tänä olemassaolonsa tärkeänä kautena.

Otaksun, että jokainen meistä on jossakin elämänsä vaiheessa tuntenut itsensä hieman eksyneeksi, hiukan epävarmaksi suunnasta, johon olemme menossa, tuntenut siis eräässä mielessä harhailevansa erämaassa. Tarkastelkaamme muutamia syitä harhailemiseen.

Saatana ja hänen lukuisat seuraajansa, joihin kuuluvat pahat ja juonittelevat ihmiset, yrittävät päättäväisesti pitää ihmisen harhailemassa erämaassa, niin että hän lopulta tuhoutuu ja Herran työ raukeaa tyhjiin. Ensimmäisiä harhaantuneita, joista on kirjoitettua muistitietoa, olivat Aadam ja Eeva, kun he kuuntelivat saatanaa enemmän kuin Herraa. Heidät karkotettiin Eedenin puutarhasta ja he harhailivat jonkin aikaa, kunnes he lupautuivat täyttämään Jumalan käskyt.

Kain valitsi saatanan seuraamisen ja seurauksena tästä hän tappoi veljensä Aabelin. Myös hänet karkotettiin, ja hänen on pakko harhailla rikkomustensa erämaassa, kuten myös monien muiden ihmisten ja myös suurten kansanryhmien, joista voimme lukea pyhistä kirjoituksista. Sodoma ja Gomorra hävitettiin ihmisten jumalattomuuden tähden, eikä kaupungeissa ollut riittävästi vanhurskaita, jotta ne olisi voitu säästää. Te kaikki tunnette kertomuksen Nooasta ja arkista, ja sen perusteella me tiedämme, että kaikki ihmiset maailmassa kahdeksaa sielua lukuun ottamatta tuhottiin, koska he kieltäytyivät kuulemasta tai ottamasta vastaan Herran opetuksia tai varoituksia.

Jotkut harhailevat, koska he eivät ymmärrä ja kieltäytyvät oppimasta opetuksia sekä sitä, miksi on tärkeätä pitää Jumalan käskyt, jotka takaavat turvallisen kulun elämän halki sekä paluun Isämme valtakuntaan, josta olemme tulleet. He joutuvat eksyksiin eivätkä käsitä asioita, kuten Pietarikin sanoi:

"Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa, niinkuin teidänkin keskuudessanne on oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut, ja tuottavat itselleen äkillisen perikadon.

Ja moni on seuraava heidän irstauksiaan, ja heidän tähtensä totuuden tie tulee häväistyksi." (2 Piet. 2:1-2)

Jotkut harhautuvat kielletyille poluille, koska he etsivät ikätovereittensa suosiota jopa siihen mittaan, että tekevät sellaista, minkä tietävät vääräksi. He eivät kestä arvostelua tai pilkkaa eivätkä ole tehneet lujaa päätöstä olla tekemättä väärin. Ja aina on olemassa painostusta ikätovereitten ja harhautuneitten aikuisten taholta, ja myös pahojen ja juonittelevien ihmisten taholta, jotka työkseen edistävät saatanan kavalia teitä.

Tuollaisia harhailijoita oli niinä päivinä, jolloin Vapahtaja vaelsi maan päällä. Johannes kirjoittaa:

"Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagoogasta erotetuiksi.

Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa." (Joh. 12:42-43)

He harhailevat luonteen heikkouden vuoksi. Henki on altis, mutta liha on heikko. (Ks. Matt. 26:41.) Nämä harhailijat ovat epävarmuuden ja tyytymättömyyden erämaassa. He tuntevat lain, mutta he antavat periksi kiusaukselle ohimenevän nautinnon vuoksi, tyydyttääkseen himojaan ja halujaan.

Meillä on myös ulkokultaisuuden erämaa, joka vie monen uhrikseen. Julistamalla yhtä ja tekemällä toista tekopyhät eksyvät itse pois suoralta ja kaidalta polulta vieden mennessään monia nuoria ja viattomia sieluja, jotka nähdessään tuollaisen epärehellisyyden ja epäluotettavuuden rehottavan maailmassa menettävät helposti uskonsa ihmiskuntaan ja ihmettelevät, minnepäin he kääntyisivät.

Meidän tulisi lukea usein Matteuksen 23. lukua, jossa Vapahtaja tuomitsee kirjanoppineet ja fariseukset ulkokullatuiksi. Jakeesta 13 me luemme:

"Mutta voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä."

Monet ovat erämaassa siitä syystä, että ovat seuranneet kotien ja yhdyskuntien päämiesten huonoa esimerkkiä. Huonoa esimerkkiä esiintyy hyvin paljon, ja se on hämmentävää. Maailmassa suvaitaan ja harjoitetaan pornografiaa, huorintekoa, aviorikoksia ja homoseksuaalisuutta sellaisessa laajuudessa, että me todellakin noudatamme Sodoman ja Gomorran teitä. Maailmassa on liian paljon turmelusta. Tarvitsemme kaikille paikoille voimakkaita johtajia, joilla on moitteeton luonne — johtajia, jotka ovat esimerkkejä nuhteettomuudesta, luotettavuudesta ja vanhurskaudesta. Ilmoituksen kautta saamamme viisauden sanan rikkominen saa monet kulkemaan muille murheellisille ja kielletyille poluille. Yksi synti johtaa toiseen, yhä uusiin jännittäviin elämyksiin ja kokemuksiin, ja edelleen tuhoon. Kun me kaikki tiedämme alkoholin, tupakan ja huumeiden huonot vaikutukset, ihmettelen, miksi niin monet joutuvat harhaan.

Vanhempien sopimaton esimerkki kotona on pääsyitä siihen, miksi nuoret harhailevat pois Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa opetetuista periaatteista. Alkoholin ja tupakan käyttö kotona antaa kodin lapsille luvan samaan, sekä myös muiden lääke- ja huumausaineiden käyttöön, mistä aivan liian usein on seurauksena, että nuoret jättävät kotinsa ja harhailevat peukalokyytiläisinä, reput selässään, vailla tarkoitusta, vailla erityistä päämäärää, paitsi että he pääsevät pois totuuden ja vanhurs-

kauden suoralta ja kaidalta polulta. Todellisuudessa he eivät ole enää vapaita, vaan väittäessään etsivänsä vapautta he joutuvat omien huonojen tapojensa orjiksi, ja heidän on mitä vaikeinta tulla pois erämaasta ja palata siihen valoon ja rakkauteen, mitä he niin kipeästi tarvitsevat.

Vaikka moraalittomuus rehottaa maailmassa, Herra tuomitsee sen, ja siveettömyys onkin mitä varmin keino eksyä erämaahan. Herra sanoi: "Älä tee huorin." (2 Moos. 20:14) Tämä synti ja muut rikkomukset eivät vaikuta vain siihen syyllistyvään, vaan ne vaikuttavat myös uhriin ja moniin muihin, jotka joutuvat kantamaan suurta surun ja murheen taakkaa.

Luin hiljattain sanomalehdestä seuraavan kertomuksen, josta ilmenee, millaista huolta ja murhetta oli tuntenut eräs äiti, joka oli ilmeisesti viettänyt monet onnettomat tunnit odottaen, valvoen ja rukoillen harhaan joutuneen poikansa puolesta.

"Poliisit ilmoittivat, että 16-vuotiaan nuorukaisen, jota syytettiin erään naisen raiskaamisesta, äiti kiitti poliisiviranomaisia sen jälkeen, kun eräs poliiseista oli ampunut hänen aseistautunutta poikaansa surmaten hänet.

Nuorukainen ... ammuttiin kuoliaaksi, kun hän suuntasi 9,7-kaliiperisen pistoolin suoraan erään poliisin kasvoihin, poliisit sanoivat.

Pojan äiti ... sanoi poliiseille ampumisen jälkeen: 'Olen iloinen, että saitte hänet. Minun ei tarvitse enää huolehtia hänestä.'" (*Deseret News*, 26. heinäkuuta 1974)

Niin, on asioita, jotka ovat pahempia kuin kuolema.

Jotkut harhailevat, koska he ovat ylpeitä ja korskeita ja luottavat omaan itseriittoisuuteensa. He eivät vielä ole oppineet, että he ovat sukua Jumalalle ja riippuvaisia Hänestä. Pyhissä kirjoituksissa meitä kehotetaan:

"Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi.

Tunne hänet kaikilla teilläsi, niin hän sinun polkusi tasoittaa." (Sananl. 3: 5-6)

Mahdollisesti pahimmin eksynyt on harhailija, jolta halun tai päättäväisyyden vuoksi puuttuu itsekuri. Hänen erämaansa on todella synkkä ja autio, ja hän kompastuu ja kaatuu uudelleen ja uudelleen, kunnes hän lopulta pääsee itsensä herraksi.

Leonardo da Vinci sanoi kerran: "Ihmisellä ei koskaan tule olemaan suurempaa tai vähäisempää hallittavaa kuin oma itsensä. Ihmisen menestyksen mittana on hänen itsehillintänsä, hänen epäonnistumisensa syvyyden mittana se, missä määrin hän antaa periksi itselleen ... ja tämä laki tuo julki iankaikkisen oikeudenmukaisuuden."

Salomoa lainatakseni "mielensä hillitseväinen [on] parempi kuin kaupungin valloittaja". (Sananl. 16:32)

Kristus antoi meille ehkäpä parhaan vastauksen kysymykseen, miten voimme säästyä joutumasta harhaan, kun Hän sanoi:

"Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät;

mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." (Matt. 7:13-14)

On aivan totta, että ne, jotka pysyttelevät suoralla ja kaidalla polulla ja käsittävät, että kiertotiet ovat hyvin vaarallisia, ovat niitä, jotka onnistuvat elämässä, voivat toteuttaa itseään ja saavuttavat jotakin. Ne, jotka harhailevat pois ja seuraavat kiertoteitä, havaitsevat olevansa poluilla, jotka johtavat epäonnistumiseen ja tuhoon.

Kuulin äskettäin kaksi kertomusta harhailijoista, ja haluan kertoa ne teille. Ensimmäinen oli nuoresta miehestä, joka oli lähtöisin yhdyskunnassaan varakkaasta ja hyvässä asemassa olevasta perheestä. Hänellä oli terävä äly, hän menestyi hyvin opinnoissaan, hänellä oli erinomaiset taipumukset teknilliselle alalle, ja hänellä oli edessään hyvä ura ja toiveet miellyttävästä elämästä. Jossakin matkan varrella ja nykyajan "vapaa-ajattelijain" tapaan hän valitsikin sellaisten ihmisten seuran, jotka "elivät oman mielensä mukaan"; luullakseni he ilmaisisivat asian noin. Vaikka nuorukaista varoitettiin edessä olevista vaaroista, hän jatkoi kielletyillä poluilla kokeillen alkoholia, huumeita ja elämän nautintoja. Lopulta hän jätti kotinsa ja perheensä, matkusti maan toiselle puolelle, asettui asumaan yhdyskuntaan, joka muodostui kiertolaisista, voisimme sanoa: harhailijoista. He eivät tunteneet vastuullisuutta ketään kohtaan; he olivat vapaat tulemaan ja menemään halunsa mukaan; heillä ei ollut mitään velvollisuuksia, ja näennäisesti he viettivät juuri sellaista huoletonta elämää, jota he uskoivat haluavansa.

Melkein jokaisella kertomuksella, jonka olen kuullut suoralta ja kaidalta polulta pois ajautuneista, on murheellinen loppu. Murhenäytelmään päättyi senkin nuorukaisen elämä, josta olen kertonut. Ajaessaan huumeiden ja alkoholin vaikutuksen alaisena tovereineen moottoripyörällä myöhään eräänä iltana hän syöksyi sillankaiteiden läpi pimeään jokeen ja sai surmansa. Jonkin leikillisen sopimuksen perusteella, jonka hän muka oli tehnyt ystäviensä kanssa, nämä ystävät hänen vanhemmiltaan lupaa kysymättä pitivät hautajaiset antaen polttaa hänen ruumiinsa ja sirottelivat tuhkan paikalle, jossa hän oli kuollut.

Kuvitelkaa murhetta, jota kokivat hänen vanhempansa ja omaisensa, jotka eivät voineet edes toimittaa hänen ruumistaan kunniallisesti hautaan. Ajatelkaa vain monia, monia vanhempia ja perheenjäseniä, jotka joka päivä murehtivat jonkun joukkoonsa kuuluneen poissaoloa, ihmisen, joka on päättänyt lähteä harhailemaan ja tuhlata elämänsä tavoitellakseen jotakin — mitä hän ei itsekään tiedä.

Katselin tässä eräänä iltana televisiosta elokuvaa, jossa isä pyysi tytärtään palaamaan perhepiiriin ja luopumaan ystävistään, jotka vievät häntä alas pahuuden polkua lopussa odottavaan turmioon. Tytär vastasi: "Minulla on oikeus elää omaa elämääni." Isä sanoi: "Sinä vahingoitat koko perhettä sekä myös omaa itseäsi."

Niin kuin Kristus *kerran* kärsi ja kuo-

li pelastaakseen meidät synneistämme, Hän varmasti kärsii *uudelleen* meitä kohtaan tuntemansa suuren rakkauden tähden, kun me hylkäämme Hänen opetuksensa ja Hänen suunnitelmansa, joka on meidän hyväksemme täällä ja tämän elämän jälkeen. Miksi me emme ymmärrä, että Hän on luvannut meille sanomattoman rikkauden, jos me vain valitsemme Hänen tiensä, sen sijaan että seuraisimme saatanaa, jonka tie johtaa meidät perikatoon?

Toinen kertomus, jonka haluaisin kertoa, koskee toista tuhlaajapoikaa, joka samanlaisista oloista lähteneenä myös ryhtyi tekemisiin tovereittensa kanssa, jotka houkuttelivat hänet jättämään kodin ja perheen vaihtaakseen sen niin sanottuun vapauteen heidän "järjestelmäksi" nimittämänsä yhteiskunnan kahleista. Hänkin kävi läpi täyden kierroksen — alkoholin, tupakan, huumeet, moraalittomuuden.

Ero on siinä, miten nämä kertomukset päättyvät. Jokin syvällä pojan sisimmässä sai hänet pitämään yhteyttä perheeseensä. Jokin herätti hänessä esiin muistoja hänen nuoruudessa saamistaan opetuksista, ja kun hänen perheensä ponnisteli äärimmilleen pitääkseen yllä kosketusta häneen ja tuodakseen julki rakkautensa niinä kertoina, jolloin hän otti yhteyttä siihen, hän lopulta suostui vastahakoisesti osallistumaan sukukokoukseen, joka pidettiin aikana, jolloin hän sattui käymään kotona. Parransänki kasvoillaan, tukka pitkänä, vaatteet rempallaan hän meni.

Vaikka suku ei hyväksynyt tällaista, se toivotti hänet tervetulleeksi ja toi julki rakkautensa häneen. Poika tunsi sukulaistensa syvän kiintymyksen ja tiesi, että tämä oli parempaa kuin hänen toisten tovereittensa pinnalliset ystävyydenilmaukset. Myöhemmin hän meni perheensä mukana kirkkoon ja tapasi siellä suloisen nuoren tytön, joka osoitti kiinnostusta häneen. Tuotapikaa hän esiintyi puhtaana, parta ajeltuna, hiukset kunnolla leikattuina ja eläen niin kuin hänen tuli.

Nimenomaan vanhempien kunnioittaminen ja mukautuminen Jumalaa pelkäävän yhteiskunnan käyttäytymis- ja järjestyssääntöihin estää ihmistä harhautumasta joillekin kielletyistä poluista. Yleisesti puhuen me käyttäydymme sen mukaan, miltä me näytämme ja mitä puhumme. Jos me haluamme olla osa puhdasta, hienostunutta ryhmää tai organisaatiota, meidän on hyväksyttävä sen säännöt ja ohjeet.

Rangaistus ja katumus kohtaavat tavalla tai toisella kaikkia, jotka harhailevat pois totuuden ja vanhurskauden polulta, kun taas kuuliaisuus Jumalan laeille tuo siunauksia ja onnea. Niin yksinkertaista se on: Mitä me kylvämme, sitä me korjaamme. (Ks. Gal. 6:7.)

Miten tärkeätä onkaan, että me emme odota ensin siihen asti, että lapsi tai joku muu rakkaamme vaeltaa kielletyille poluille, ennen kuin me teemme kaiken mahdollisen saadaksemme nuo polut näyttämään epämiellyttäviltä ja luotaantyöntäviltä ja vanhurskauden polun vastustamattoman houkuttelevalta. Meidän on tehtävä tämä rakkauden, ohjeiden ja oikean esimerkin avulla.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetusten tunteminen ja ymmärtäminen, käskyjen täyttäminen ja oppiminen elämään niiden mukaan pitävät meidät suoralla ja kaidalla polulla ja tuskin päästävät meitä harhailemaan surullisina ja yksin erämaahan. Meille on annettu mitä suurenmoisin lupaus:

"Ja kaikilla pyhillä, jotka muistavat pitää nämä sanat ja tekevät niiden mukaan, vaeltaen kuuliaisina käskyille, on oleva terveyttä ruumiissaan ja ydintä luissaan;

ja he tulevat löytämään viisautta ja suuria tiedon aarteita, vieläpä salattuja aarteita.

Ja he juoksevat eivätkä näänny; ja he vaeltavat eivätkä väsy.

Ja minä, Herra, annan heille lupauksen, että murhan enkeli on kulkeva heidän ohitseen, niin kuin Israelin lasten ohitse, eikä ole surmaava heitä." (LK 89:18-21)

Kaikkia harhailijoita, jotka etsivät poispääsyä tiettömästä erämaasta kukoistaviin, aurinkoisiin puutarhoihin, joissa tie on suora ja johtaa iankaikkiseen elämään, haluan pyytää katsomaan kaiken valkeuden ja tiedon lähteeseen, Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, oppimaan heistä ja täyttämään heidän antamansa käskyt; sillä todistan, että he elävät, että heidän sanansa on totuus ja että ei ole muuta tietä onneen ja iankaikkiseen elämään kuin heidän kauttansa.

Esitän myös vakaan todistukseni siitä, että Jeesus Kristus on perustanut uudelleen maan päälle näinä aikoina kirkkonsa, jolla on evankeliumi täydessään ja johtajanaan Jumalan profeetta. Se tarjoaa meille varman tien ulos erämaasta ja valoon. Kutsumme kaikkia ihmisiä kaikkialla tutkimaan Hänen kirkkoaan ja liittymään toisten tavoin siihen, sillä se tarjoaa iankaikkisen elämän. Tätä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. O

Nyt on aika

Marvin J. Ashton

Kun äskettäin tervehdin erästä pitkäaikaista tuttavaani sanomalla "Mitä kuuluu?" hän vastasi: "Jos vain selviän tästä kuukaudesta, luulen, että asiat ovat hyvällä tolalla." Hänen sanansa toivat mieleeni, että tuttavallani on vuosikausia ollut jatkuvasti sama asenne. En koskaan ole kuullut hänen olevan tyytyväinen tähän päivään tai nykyhetkeen.

Tämä lyhyt kohtaaminen toi mieleeni monien ihmisten mielipiteen, jonka mukaan paras elämä on edessäpäin, seuraavan kukkulan toisella puolella, muutamien vuosien päässä, eläkkeellepääsyn jälkeen, ensi kuussa, kun täytän kuusitoista tai ensi kesänä. Me joudumme aktiiviseen joutilaisuuteen, kun ehtoja asettamalla saatamme itsemme uskomaan, että onni ja saavutukset odottavat meitä jossakin tulevaisuudessa. Meillä on taipumus sietää tätä päivää ja jopa katsoa tämän päivän ohitsekin odottaessamme parempaa huomispäivää.

Tällä tavalla asennoituneille ihmisille saattaa käydä niin, että parempi huominen ei tulekaan koskaan. Miellyttävä tulevaisuus kuuluu niille, jotka käyttävät oikein tämän päivän. Meidän on löydettävä rikas elämä, kun kuljemme eteenpäin. Miten voisimme olla onnellisia huomenna, jos nykyhetkemme on täynnä itse aiheutettua onnettomuutta ja tyhmää viivyttelyä? Yleisesti ajatellen niillä, joilla on tapana laskea päivittäiset siunauksensa, on enemmän laskettavaa, sillä he tekevät useammat siunaukset mahdollisiksi samalla kun he opettelevat kiitollisuutta. Paremman tulevaisuuden jatkuva odottaminen saattaa aiheuttaa sen, että menetämme kauniin nykypäivän. Jotkut käyttävät liikaa aikaa valmistautuakseen elämään tuntemattomassa tulevaisuudessa ja huomaavat liian myöhään, että heillä ei olekaan elinaikaa. Odottaessamme innokkaasti tulevaisuuden iloja, me usein pakenemme juuri sitä mitä odotamme ja juuri tänään tarvitsemme. Meneillään olevan hetken asianmukainen tutkiminen osoittaa, että se johtaa iankaikkisuuteen. Meidän on jatkuvasti muistutettava itsellemme, että iankaikkisuus on nyt kulumassa.

Silloin kun annettiin viisas neuvo: ". . ihmisen pitäisi tehdä innokkaasti työtä hyvän asian puolesta ja tehdä paljon omasta vapaasta tahdostaan . . ." (LK 58:27) aikamuoto tarkoitti vain tätä hetkeä, tätä päivää, viivyttelemättä. Miten järjettömiä ovatkaan ne, jotka haluavat siirtää parannuksenteon huomiseen. Jokainen mennyt päivä tekee sen tavoittelemisen vaikeammaksi. Useimmat loukkaantumiset ja väärinkäsitykset voitaisiin korjata, jos niihin puututtaisiin tänään sen sijaan, että odottaisimme niiden häipyvän huomenna.

Jokaisen hetken täydellinen eläminen ja jokaisen päivän käyttäminen hyväksi on viisautta. Miten tyhmiä olemmekaan, kun tuhlaamme nykyisyyttämme silloin kun siitä riippuu huomisemme tärkeys. Meidän pitäisi elää viisaasti päivä kerrallaan, sillä meillä on vain se. Silloin kun perheemme on ympärillämme, meidän pitäisi käyttää aikaa kehittääksemme avoimuutta, ykseyttä ja luonnetta. Tämän päivän tytöt ovat huomispäivän naisia. Tämän päivän pojat ovat huomispäivän miehiä. Se, minkälaisia miehiä ja naisia me kasvatamme tulevaisuudelle, riippuu siitä, mitä opetamme heille tänään. Miten onnellinen onkaan lapsi, joka kasvaa kodissa, jossa joka päivä sopivalla tavalla ilmaistaan rakkautta, kunnioitusta, kunniallisuutta, vilpittömyyttä ja antaumuksellisuutta. Äidit ja isät, me kehotamme teitä tästä hetkestä lähtien nauttimaan entistä paremmista suhteista vanhempien ja lasten välillä. Ne isät ja äidit, jotka lastensa mielestä ovat todella ihania, ansaitsevat tämän arvosanan siten, että he tekevät jotain sen sijaan, että he päivittäin uhkailisivat lapsiaan, jättäisivät jotain tekemättä tai lahjoisivat lapsiaan. Me emme auta lapsiamme kasvamaan, jos teemme kaiken heidän puolestaan emmekä koskaan vaadi heiltä mitään.

Jos terveytemme on hyvä, meidän pitäisi nauttia siitä. Jos terveytemme ei ole hyvä, meidän pitäisi nyt ryhtyä innokkaasti parantamaan sitä. Miten jännittävää onkaan nähdä ihmisten kaikkialla ympärillämme saavuttavan, valloittavan ja voittavan päivittäisellä toiminnallaan, itsekurillaan ja täydellisellä antaumuksella. Edistyminen ja saavuttaminen kuuluvat niille, jotka ovat oppineet käyttämään hyväkseen nykyhetken tilaisuutta. Tämän päivän ponnistelut ratkaisevat asemamme huomenna. Sallikaa minun kertoa teille eräs esimerkki päivittäisen päättäväisyyden ja suorituksen tuottamista tuloksista.

Vuoden 1960 olympiakisat pidettiin Melbournessa, Australiassa. Eräänä päivänä korkeimmalla palkintokorokkeella valonheittäjien loisteessa seisoi kaunis, pitkä, vaalea amerikkalaistyttö. Hänelle ojennettiin kultamitali – maailmanlaajuisessa kilpailussa saavutetun ensimmäisen sijan vertauskuva. Tytön seistessä korokkeella eräät pojat vihelsivät ja eräiden toisten kuultiin sanovan: "Siina on tyttö, jolla on kaikkea."

Kyyneleet valuivat tytön poskille, kun hän otti vastaan palkintonsa. Monet ajattelivat, että palkintojenjakoseremonia liikutti häntä. Suurin osa katselijoista ei tuntenut tarinaa tytön päättäväisyydestä, itsekurista ja päivittäisestä harjoittelusta. Hänellä oli viisivuotiaana ollut polio. Kun sairaus lähti hänestä, hän ei voinut käyttää käsiään eikä jalkojaan. Hänen vanhempansa veivät hänet joka päivä uima-altaaseen, jonka veden he toivoivat auttavan tyttöä nostamaan käsivarsiaan, kun lapsi yritti käyttää niitä. Silloin kun tyttö pystyi itse nostamaan kätensä ylös vedestä, hän itki ilosta. Sitten hän asetti tavoitteekseen uimisen altaan poikki, sitten koko altaan pituuden ja sitten saman useita kertoja. Hän yritti jatkuvasti, ui ja kesti päivästä toiseen kunnes voitti perhosuinnin – uimalajeista yhden vaikeimman – kultamitalin Melbournessa Australiassa.

Mitä olisi tapahtunut, ellei Shelly Mannia viisivuotiaana olisi roh-

kaistu saavuttamaan ja voittamaan? Miten valtava apu olikaan vanhemmista, jotka auttoivat häntä ymmärtämään nykyhetken tärkeyden ja nykyhetken valmistautumisena tulevaisuutta varten. Kun muistelemme eräitä Vapahtajan tunnettuja opetuksia, voimme hyvin lisätä niihin sanat "nyt", jos haluamme korostaa opetusten merkitystä. "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni . . . NYT." (Ks. Joh. 14:15.) ". . . Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille.". . . NYT. (Ks. Mark. 16:15.)"...tule ja seuraa minua."..NYT (Ks. Luuk 18:22.) Todellakin, jos me rakastamme Jumalaa, me palvelemme Häntä . . . nyt.

Joukossamme on ihmisiä, jotka – vaikka he sen kieltävätkin – kaipaavat tämän päivän kirkon ystävyyttä ja toimintaa. He tarvitsevat meitä ja me tarvitsemme heitä. Meidän velvollisuutemme ja siunauksemme on auttaa heitä löytämään tie nyt. He ja me olemme Jumalan lapsia ja meitä voidaan parhaiten ravita ja johtaa yhdessä. Nyt on aika antaa heidän tietää, että välitämme heistä ja että Herra rakastaa heitä. Hän odottaa innokkaana antaakseen heille anteeksi ja toivottaakseen heidät tervetulleiksi tekemään parannusta. Jumala antakoon meille rohkeutta toimia nyt.

Tänään on tärkeätä, että me kaikki varaamme aikaa Jumalaa varten. Viisaita ovat ne, jotka käyttävät hyväkseen Jumalan keinoja taatakseen Hänen iankaikkisen kumppanuutensa huomenna. Jotta elämä olisi todella rikasta, on se elettävä päiva kerrallaan Jumalan kumppanuudessa.

Ei aikaa Jumalalle?
Eikö aikaa Jumalalle?
Miten mielettömiä olemmekaan, kun kiinnitämme elämämme
tavallisiin asioihin
ja suljemme elämästämme
elämän Herran ja itse elämän
– Jumalamme.

Eikö aikaa Jumalalle?
Voi yhtä hyvin sanoa, että ei ole aikaa
nukkua tai syödä tai rakastaa tai kuolla
tai estät sieluasi kasvamasta.
Ja kun kuoleman enkeli
koputtaa ovellesi
olet kurja ja epämuotoinen
astumaan iankaikkisuuteen.

(Norman L. Trott, *Best Loved Religious Poems*/New York: Fleming H. Revell Co., 1933/, s. 65; suorasanainen suomennos)

Kun varaamme aikaa Jumalalle, meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan. Robert Louis Stevensonin (1850-1894, skotlantilainen kirjailija) kerrotaan sanoneen: "Pyhimykset ovat syntisiä, jotka yrittävät." Meidän Vapahtajamme Jeesus Kristus sanoi: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani." (Joh. 8:31)

Veljet ja sisaret, sanoma on kuuluva ja selvä. Jos teemme työtä, palvelemme ja kehitymme nyt – jokainen hetki, jokainen päivä johtaa meitä eteenpäin ja ylöspäin tärkeään huomiseen Hänen polullaan. Nyt on aika toimia. Uskokaa minua, kun sanon, että Jumala on tyytyväinen nähdessään, että käytämme aikaamme viisaasti.

Joihinkin ihmisiin Hän ei ole tyytyväinen, koska he pelkäävät olla innokkaasti Hänen polullaan. Jotkut meistä, jotka halukkaasti kuuntelevat profeetan ääntä, profeetta Spencer W. Kimballinkin ääntä, eivät tyydytä Jumalaa, koska heiltä puuttuu rohkeutta ja halua soveltaa neuvoja nyt, juuri tänään. Teemme suuren virheen kun sallimme itsemme uskoa, että on helpompaa aloittaa huomenna kuin tänään.

Yksi helpommista tavoista palata on tulla takaisin toisten kanssa. Yksi suurimmista iloista, joita voimme tuntea, on suorittaa erityisiä inhimillisiä palveluja tämän päivän tarkoituksia varten ja antaa niiden tulla sattumalta tunnetuksi huomenna. Kun omaksumme tämän elämäntavan, ystävämme nostavat meitä joka päivä, kun näemme heidän uudet asenteensa, suorituksensa ja nautimme heidän seurastaan.

Tätä päivää varten
Herra, huomista ja sen tarpeita varten
en rukoile.
Pidä, Herra, minut puhtaana synnistä
juuri tämä päivä.
Salli minun tehdä ahkerasti työtä
ja rukoilla.
Salli minun olla ystävällinen sanoissa ja teoissa
juuri tänään.
Salli minun olla hidas tekemään oma tahtoni
mutta nopea tottelemaan.
Pidä minut hellässä huomassasi
juuri tänään.
Älä salli minun vääriä tai perättömiä sanoja
ajattelemattomasti lausua.
Aseta sinettisi huulilleni
juuri tänään.
Siis huomista ja sen tarpeita varten en rukoile
vaan suojele, johdata ja rakasta minua, Herra
juuri tänään.

(Sybil F. Partridge, "Just for Today"/New York: Sam Fox Co/, suorasanainen suomennos)

Sybil F. Partridgen kauniiden sanojen pitäisi innoittaa meitä kaikkia. Millainen siunaus monen elämässä olisikaan, jos me "juuri tänään" voisimme etsiä kullan sijasta Jumalaa; jos me "juuri tänään" valtaa, omaisuutta, etuja maallista asemaa tavoitellessamme voisimme korvata sen iankaikkisilla pyrkimyksillä ja aarteilla.

Silloin kun meillä on suunnitelmia tai taipumuksia, jotka keskittyvät rahaan ja kaikkeen siihen, mitä rahalla voi ostaa, meidän on hyvä pysähtyä ajattelemaan ja kysyä, olemmeko menettämässä jotakin, jota rahalla ei saa. Päivittäisissä pyrkimyksissämme hankkia rahaa ja maallista tavaraa ja julistaessamme takaavamme onnellista tulevaisuutta, me olemme ehkä päivittäisen menettelymme vuoksi sivuuttamassa sen, mitä yritämme löytää. Eräät, jotka kaipaavat elämäänsä laatua, saattavat menettää sen kokonaan.

Muistakaa, että huominen on yhteydessä tähän päivään ja siitä, mitä teemme tänään, riippuu huomisemme. Luen Alman kirjan luvusta 34 jakeet 32-33:

"Sillä katso, tämä . . . on aika, jossa ihmisten on valmistauduttava kohtaamaan Jumala; katso, tämän elämän aika on se päivä, jolloin ihmisten on täytettävä työnsä . . . rukoilen teitä, ettette lykkäisi

parannuksenne päivää . . ." Paras elämä ei ole kulman takana, ei silloin kun menen lähetystyöhön, naimisiin, ei sen jälkeen kun talo on maksettu, ei sen jälkeen kun lamakausi on päättynyt, eikä silloin kun lapset on kasvatettu. Elämän paras hetki on nyt. Tänään on aika alkaa todella elää. Tänään on aika aloittaa huomisen valmisteleminen. Tulevaisuus kuuluu niille, jotka osaavat elää nyt. Innokkaassa työssä olevien elämässä ei ole yhtään merkityksetöntä päivää.

Monilla ihmisillä kautta maailman on taipumus siirtää asianmukaisia toimia ja sopimusten täyttämisiä siihen saakka kunnes rauhaton kansainvälinen tilanne laukeaa. Sallikaa minun ehdottaa heille, että "Hänen työnsä" on jatkuttava ja että se jatkuu. Se ei tunne rajoja. Se ei tunne aikarajoituksia. Nyt on toiminnan aika ja suotuisa ilmapiiri. Meidän on pakko sivaltaa sirpeillämme ja valmistaa maa Hänen tavoitteitaan varten.

Veljet ja sisaret, kuunnelkaa jälleen kanssani tätä ajatonta kutsua, tätä Mestarin kosketusta: "Ja kulkiessaan Galilean järven rantaa hän näki Simonin ja Andreaan, Simonin veljen, heittävän verkkoa järveen; sillä he olivat kalastajia.

Ja Jeesus sanoi heille: 'Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia'

Kohta he jättivät verkot ja seurasivat häntä." (Mark. 1:16-18; kursivointi lisätty.)

Jumala auttakoon meitä, että hylkäisimme tapamme vitkastella ja seuraisimme Häntä pian. Nyt on aika palvella Jumalaa. Todistan teille, että tiedän nämä totuudet paremmin tänään kuin eilen ja todistan siitä teille Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Mormonin Kirja on Jumalan sanaa

EZRA TAFT BENSON

Puhun teille tänään erittäin tärkeästä asiasta. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseninä me uskomme, että "Mormonin Kirja on Jumalan sanaa". (8. uskonkappale) Jumala on sen julistanut. Sen ovat julistaneet kirjan kirjoittajat, sen silminnäkijät ja kaikki ne, jotka ovat kirjan lukeneet ja saaneet sen totuudellisuudesta Jumalan antaman henkilökohtaisen todistuksen.

Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 20 Herra sanoo, että Hän on antanut Joseph Smithille "voiman korkeudesta . . . kääntää Mormonin Kirjan, mikä sisältää . . . Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteyden . . . mikä on annettu Hengen vaikutuksesta . . ." (LK 20:8-10)

Nefi, yksi Mormonin Kirjan profeetta-kirjoittajista, todistaa, että kirja sisältää "Kristuksen sanoja" (2 Ne. 33:10), ja Moroni, kirjan viimeinen kirjoittaja, todistaa, että "se on totta". (Moro. 7:35)

Tämä sama Moroni, Jumalan lähettämä enkelin kaltainen olento, näytti nämä muinaiset aikakirjat kolmelle meidän aikanamme eläneelle silminnäkijälle. Heidän aikakirjaa koskeva todistuksensa on Mormonin Kirjan alussa. He lausuvat: "Ja me tiedämme myös, että ne on käännetty Jumalan lahjan ja voiman avulla, sillä hänen äänensä on julistanut sen meille; sen tähden me varmasti tiedämme, että tämä kirja on tosi."

Ja Joseph Smith, profeetta, välikappale, jota Jumala käytti tämän aikakirjan kääntäjänä, todistaa, että "Mormonin Kirja on virheettömin kirja maan päällä ja uskontomme lakikivi, ja että ihminen pääsee lähemmäksi Jumalaa pitämällä juuri sen käskyt kuin minkään muun kirjan käskyjä . . ." (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, osa 4, s. 461)

Mormonin Kirja kirjoitettiin meille, jotka elämme tänään. Jumala on sen kirjoittaja. Se on langenneen kansan aikakirja, jonka ovat koonneet Hengen innoittamat miehet meidän siunaukseksemme tänään. Noilla ihmisillä ei koskaan ollut kirjaa — se oli tarkoitettu meille. Mormon, muinainen profeetta, jonka mukaan kirja on saanut nimensä, teki lyhennelmän vuosisatojen historiasta. Jumala, joka tietää asiat alusta loppuun, sanoi hänelle, mitä hänen oli otettava lyhennelmäänsä meitä varten. Mormon jätti aikakirjat pojalleen Moronille, viimeiselle kirjoittajalle, ja yli 1 500 vuotta sitten kirjoittanut Moroni, joka puhuu meille, lausuu: "Katso, minä puhun teille, ikään kuin te olisitte läsnä, vaikka te ette ole. Mutta katso, Jeesus Kristus on näyttänyt teidät minulle ja minä tiedän teidän tekonne." (Morm. 8:35)

Mormonin Kirjan tarkoitus on esitetty sen nimilehdellä. Se on kirjoitettu, jotta "juutalaiset ja pakanat saisivat varmuuden siitä, että JEESUS on KRISTUS, IANKAIKKINEN JUMALA".

Nefi, Mormonin Kirjan ensimmäinen profeetta-kirjoittaja, lausuu: "Sillä minun vakaana aikomuksenani on saada ihmiset tulemaan Aabrahamin Jumalan ja Iisakin Jumalan ja Jaakobin Jumalan tykö ja pelastumaan.

Sen tähden en kirjoita sitä, mikä on otollista maailmalle, vaan sitä, mikä on otollista Jumalalle ja niille, jotka eivät ole maailmasta.

Siksi minä kiellän jälkeläisiäni täyt-

tämästä näitä levyjä sellaisella, millä ei ole ihmislapselle arvoa." (1 Ne. 6:4-6)

Mormonin Kirja tuo ihmiset Jumalan luokse kahdella peruskeinolla. Ensiksi, se kertoo selvällä tavalla Kristuksesta ja Hänen evankeliumistaan. Se todistaa Hänen jumalallisuudestaan ja Vapahtajan välttämättömyydestä ja meidän tarpeestamme asettaa luottamuksemme Häneen. Se todistaa lankeemuksesta ja sovitusuhrista ja evankeliumin ensimmäisistä periaatteista, mukaan luettuina särjetyn sydämen ja murtuneen mielen välttämättömyys, ja hengellisestä uudelleensyntymistä. Se julistaa, että meidän on vanhurskaudessa kestettävä loppuun saakka ja elettävä pyhälle soveliasta hyveellistä elämää.

Toiseksi, Mormonin Kirja paljastaa Kristuksen viholliset. Se saattaa häpeään väärät opit ja sovittaa riidat. Se vahvistaa Kristuksen nöyriä seuraajia paholaisen pahoja suunnitelmia, menettelytapoja ja nykyaikaisia suunnitelmia vastaan. Mormonin Kirjassa esiintyvät luopumukset ovat tyypiltään samanlaisia kuin ne, joita meillä nykyään on. Loppumattomassa tiedossaan Jumala on muovannut Mormonin Kirjan sellaiseksi, että me voisimme nähdä virheet ja tietää, kuinka taistella aikamme vääriä kasvatuksellisia, poliittisia, uskonnollisia ja filosofisia katsomuksia vastaan.

Jumala odottaa siis meidän käyttävän Mormonin Kirjaa useilla tavoilla. Meidän on itse luettava se — huolellisesti ja rukoillen — ja lukiessamme mietittävä, onko tämä kirja Jumalan vai oppimattoman nuorukaisen työtä. Ja sen jälkeen kun olemme päättäneet kirjan lukemisen, Moroni kehottaa meitä koettelemaan sitä. Hän sanoo:

"Ja kun te nämä saatte, minä kehoittaisin teitä kysymään Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eikö tämä kaikki ole totta; ja jos te kysytte vilpittömällä sydämellä ja vakain mielin, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa teille siitä totuuden Pyhän Hengen voimalla." (Moro. 10:4)

Meidän on käytettävä Mormonin Kirjaa opetuksemme perustana. Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 42 Herra lausuu: "Ja vielä, tämän kirkon vanhimmat, papit ja opettajat opettakoot minun evankeliumini periaatteita, jotka ovat . . . Mormonin Kirjassa, missä on minun evankeliumini täyteys." (LK 42:12)

Kun me luemme ja opetamme, on meidän verrattava Mormonin Kirjan kirjoituksia "jotta se . . . olisi . . . meille hyödyksi ja opiksi". (1 Ne. 19:23)

Meidän on käytettävä Mormonin Kirjaa käsitellessämme kirkkoon kohdistuvia vastaväitteitä. Isä Jumala ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ilmoittivat itsensä Joseph Smithille ihmeellisessä näyssä. Joseph Smith kertoi siitä eräälle papille. Josephia hämmästytti kuulla papin sanovan, että meidän aikanamme ei ollut olemassa mitään sellaista kuin näyt tai ilmoitukset, että kaikki sellainen oli loppunut. (Ks. KH J.S. 2:21.)

Tämä huomautus on tyypillinen esimerkki kaikista niistä vastaväitteistä, joita kirkkoon kuulumattomat ja myös siitä eronneet jäsenet milloinkaan ovat kirkkoa vastaan tehneet. He eivät nimittäin usko, että Jumala tänään profeettojensa kautta ilmoittaa itsensä. Kaikki vastalauseet, koskivatpa ne sitten raskauden keskeytystä, moniavioisuutta, seitsemännen päivän pyhittämistä tai jotain muuta asiaa, johtavat lupulta siihen, olivatko ja ovatko Joseph Smith ja hänen seuraajansa Jumalan profeettoja, jotka saavat jumalallisia ilmoituksia. Siitä syystä meidän on siis käsiteltävä useimpia vastaväitteitä Mormonin Kirjan avulla.

Ensiksi, meidän on ymmärrettävä vastaväite.

Toiseksi, meidän on esitettävä vastaus ilmoituksen mukaisesti.

Kolmanneksi, meidän on osoitettava, että vastauksen oikeellisuus riippuu itse asiassa siitä, onko vai eikö meillä ole nykyaikaisia, nykyaikaisten profeettojen kautta saatuja ilmoituksia.

Neljänneksi, meidän on selitettävä, että se, onko meillä vai eikö meillä ole nykyaikaisia profeettoja ja ilmoituksia, riippuu siitä, onko Mormonin Kirja totta vai ei.

Siitä syystä ainoa ongelma, joka vastaväitteen esittäjän on itselleen selvitettävä, on se, onko Mormonin Kirja totta. Sillä jos Mormonin Kirja on totta, silloin Jeesus on Kristus, Joseph Smith oli Hänen profeettansa, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on tosi ja sitä johtaa tänään profeetta, joka saa ilmoituksia.

Meidän tärkein tehtävämme on julistaa evankeliumia ja tehdä se tehokkaasti. Meidän velvollisuutemme ei ole vastata jokaiseen vastalauseeseen. Jokainen ihminen joutuu lopulta tilanteeseen, jossa hänen on päätettävä uskosta ja tehtävä päätöksensä. "Ja elleivät ne ole Kristuksen sanoja, päätelkää itse", sanoi Nefi, "sillä Kristus on näyttänyt teille voimalla ja suurella kirkkaudella, että ne ovat hänen sanansa, viimeisinä päivinä; ja te ja minä seisomme silmätysten hänen tuomioistuimensa edessä; ja te tulette tietämään, että hän on käskenyt minun kirjoittaa kaiken tämän . . ." (2 Ne. 33:11) Jokaisen ihmisen on itse tehtävä päätöksensä tietäen, että Jumala pitää häntä siitä vastuullisena.

Mormonin Kirjaa on käytettävä "viirinä kansalleni, joka on Israelin huonetta", sanoo Herra, ja sen sanojen "vihellyskutsu kuuluu maan ääriin saakka". (2 Ne. 29:2) Meidän, kirkon jäsenten, ja erityisesti lähetyssaarnaajien on oltava "viheltäjiä" eli kertojia ja Mormonin Kirjan todistajia maan ääriin.

Mormonin Kirja on se suuri viiri, jota meidän on käytettävä. Se osoittaa, että Joseph Smith oli profeetta. Se sisältää Kristuksen sanat ja sen suurena tehtävänä on tuoda ihmisiä Kristuksen luokse ja muut asiat ovat toisarvoisia. Mormonin Kirjan kultainen kysymys kuuluu: "Haluatko tietää enemmän Kristuksesta?" Mormonin Kirja on suuri kultaisen yhteyden välittäjä. Se ei sisällä asioita, jotka ovat "otollisia maailmalle" ja siitä syystä maailmalliset eivät ole siitä kiinnostuneita. Se on suuri seula.

Jokainen, joka uutterasti on yrittänyt

oppia tuntemaan Mormonin Kirjan opit ja opetukset ja käyttänyt niitä tietoisesti lähetystyöhön, tietää sielussaan, että kirja on *juuri se* apuväline, jonka Jumala on antanut lähetyssaarnaajille vakuuttamaan juutalaisille ja pakanoille ja laamanilaisille sanomamme totuudellisuutta.

Me emme siis ole käyttäneet Mormonin Kirjaa niin kuin pitäisi. Kotimme eivät ole vahvoja ellemme käytä Mormonin Kirjaa tuodaksemme lapsemme Kristuksen luokse. Maalliset virtaukset ja opetukset saattavat saastuttaa kotimme, jollemme tiedä, kuinka käyttäisimme tätä kirjaa paljastaaksemme sosialismin, orgaanisen evoluution, rationalismin, humanismin jne. väärät opit ja taistellaksemme niitä vastaan. Lähetyssaarnaajamme eivät ole tehokkaita, elleivät he "vihellä" sitä. Yhteiskunnallisten, eettisten, kulttuurellisten tai kasvatuksellisten syiden vuoksi kääntyneet eivät kestä tämän päivän kuumuutta, jos heidän juurensa eivät ulotu Mormonin Kirjan sisältämään evankeliumin täyteyteen. Kirkkomme luokat eivät ole yhtä täynnä Henkeä, jollemme kohota sitä viiriksi. Ja kansamme rappio jatkuu, ellemme lue ja noudata tämän maan Jumalan, Jeesuksen Kristuksen, sille osoittamia sanoja ja ellemme lakkaa rakentamasta ja ylläpitämästä niitä salaisia liittoja, joiden Mormonin Kirja kertoo aiheuttaneen molempien aikaisempien amerikkalaisten sivistysten tuhoutumisen.

Kun eräät varhaisimmat lähetyssaarnaajat olivat palaamassa kotiin, heitä hämmensi Opin ja Liittojen Kirjan luku 84, koska he olivat suhtautuneet kevyesti Mormonin Kirjaan. Siitä seurasi heidän mielensä pimentyminen. Herra sanoi, että tällainen suhtautuminen Mormonin Kirjaan aiheutti koko kirkolle kirouksen, vieläpä kaikille Siionin lapsille. Ja sen jälkeen Herra sanoi:

"Ja he tulevat jäämään tämän tuomion alaisiksi, kunnes he tekevät parannuksen ja muistavat uuden liiton, nimittäin Mormonin Kirjan." (LK 84:54-57) Olemmeko me vielä tämän tuomion alaisia?

Mormonin Kirjan lukeminen on yksi suurimmista syistä, jotka pakottavat miehet lähtemään lähetystyöhön. Me tarvitsemme lisää lähetyssaarnaajia. Mutta me tarvitsemme myös paremmin valmistautuneita lähetyssaarnaajia, jotka tulevat seurakunnista ja kodeista, joissa tunnetaan Mormonin Kirja ja rakastetaan sitä. Lähetyssaarnaajille on nyt annettu suuri haaste valmistautua opettamaan Mormonin Kirjan avulla. Me tarvitsemme lähetyssaarnaajia, jotka ovat sanomamme veroisia.

Suuret seuraukset riippuvat siis siitä, miten suhtaudumme Mormonin Kirjaan "ja ne, jotka ottavat vastaan sen uskossa", sanoi Herra, "ja tekevät sen vanhurskauden, tulevat saamaan iankaikkisen elämän kruunun, mutta niille, jotka paaduttavat sydämensä epäuskossa ja hylkäävät sen, se on koituva heidän omaksi tuomiokseen.

Sillä Herra Jumala on sen sanonut." (LK 20:14-16)

Onko Mormonin Kirja totta? On.
Keitä varten se on? Meitä varten.
Mikä on sen tarkoitus? Tuoda ihmisiä Kristuksen luokse.

Miten se tekee sen? Todistamalla Kristuksesta ja paljastamalla Hänen vihollisensa.

Miten meidän on käytettävä sitä? Meidän on saatava siitä todistus, meidän on opetettava sen avulla ja meidän on pidettävä sitä viirinämme ja "vihellettävä" sitä.

Olemmeko tehneet niin? Emme niin kuin meidän pitäisi ja pitää.

Riippuvatko iankaikkiset siunaukset suhtautumisestamme tähän kirjaan? Kyllä, siitä riippuvat joko siunauksemme tai tuomiomme.

Jokaisen myöhempien aikojen pyhän on otettava tämän kirjan tutkiminen elämäntehtäväkseen. Muussa tapauksessa hän asettaa sielunsa vaaralle alttiiksi ja lyö laimin sitä, mikä voisi antaa hänen koko elämälleen hengellistä ja älyllistä eheyttä. On eroa käännynnäisellä, joka Mormonin Kirjan avulla rakentaa Kristuksen kalliolle ja pitää kiinni rautakaiteesta, ja käännynnäisellä, joka ei sitä tee.

Yli neljännesvuosisata sitten kuulin tässä tabernaakkelissa seuraavat sanat: "Muutamia vuosia sitten kun ryhdyin harjoittamaan asianajajan ammattia, olivat perheeni jäsenet hieman levottomia. He pelkäsivät, että kadottaisin uskoni. Halusin toimia asianajajana, mutta vielä suurempi halu minulla oli säilyttää todistukseni, ja siitä syystä päädyin erääseen menettelyyn, jota suosittelen teille. Joka aamu ennen kuin aloitin työni luin puolen tunnin ajan Mormonin Kirjaa . . . ja minä luin joka päiviä muutaman minuutin Mormonin Kirjaa yhdeksän vuoden ajan. Tiedän, että se piti minut sopusoinnussa siinä määrin kuin minä pysyin sopusoinnussa Herran Hengen kanssa. (*Conference Report,* huhtikuu 1949, s. 36) Se pitää meidän niin lähellä Herran Henkeä kuin mikään tietämäni voi sen tehdä. Puhuja oli presidentti Marion G. Romney. Minä toistan hänen neuvonsa.

Mitä meidän sitten pitäisi sanoa Mormonin Kirjasta? Minä todistan teille, että se on varmasti tosi. Tiedän sen yhtä varmasti kuin tiedän eläväni. Me seisomme profeetta Joseph Smithin lausumien sanojen takana: "Minä sanoi veljille, että Mormonin Kirja on virheettömin kirja maan päällä ja uskontomme lakikivi, ja että ihminen pääsee lähemmäksi Jumalaa pitämällä juuri sen käskyt kuin minkään muun kirjan käskyjä." (*History of the Church,* osa 4, s. 461) Toivon, että me tunnemme tämän avaimen ja käytämme sitä ja pääsemme lähemmäksi Jumalaa. Rukoilen sitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kristuksen vertauskuva

Gordon B. Hinckley

Tämä on ollut hieno kokous, ja rukoilen nöyrästi, että Herran Henki auttaisi minua siinä, mitä sanon, että se olisi kunniaksi kaikelle sille, mitä jo olette kuulleet.

Jokin aika sitten kirkko järjesti avoimien ovien tilaisuuden Arizonan temppelissä. Rakennus oli uusittu lähes täysin, ja töitten valmistuttua miltei neljännesmiljoona ihmistä näki sen kauniit huoneet. Ensimmäisenä päivänä muita uskontokuntia edustaneita pappismiehiä oli kutsuttu erikoisvieraiksi, ja heitä saapui satoja. Sain tilaisuuden puhua heille ja vastata heidän kysymyksiinsä heidän kiertokäyntinsä jälkeen. Kerroin heille, että mielelläni vastaisin heidän mahdollisiin kysymyksiinsä. Monia kysymyksiä esitettiin. Niitten joukossa oli yksi protestanttisen pappismiehen esittämä kysymys.

Hän sanoi: "Olen ollut tämän rakennuksen, temppelin, eri huoneissa. Temppelin etusivulla on Jeesuksen Kristuksen nimi, mutta en missään ole nähnyt minkäänlaista ristiä, kristillisyyden vertauskuvaa. Olen nähnyt rakennuksianne muuallakin, ja kaikista niistäkin on puuttunut risti. Miksi te sitten väitätte uskovanne Jeesukseen Kristukseen?"

Vastasin: "En halua loukata yhtäkään kristityistä veljistäni, jotka käyttävät ristiä katedraaliensa tornien huipuissa ja kappeleittensa alttareilla, jotka käyttävät sitä vaatteissaan ja painattavat sen kirjoihinsa ja muuhun kirjallisuuteen. Mutta meille risti edustaa kuolevaa Kristusta, kun taas sanomamme julistaa elävää Kristusta."

Sitten hän kysyi: "Ellette käytä ristiä, mikä sitten on uskontonne vertauskuva?"

Vastasin, että jäsentemme elämän täytyy muodostua ainoaksi merkittäväksi ilmaisuksi uskostamme, ja itse asiassa, se on sen vuoksi jumalanpalveluksemme vertauskuva.

Toivon, ettei hän pitänyt minua omahyväisenä tai kopeana siten vastatessani. Hän oli aivan oikein huomannut, että me emme käytä ristiä: ainoastaan armeijan palveluksessa olevat sotilaspappimme käyttävät sitä asepuvussaan tunnuksenaan. Asenteemme näyttäisi ensi silmäykseltä olevan ristiriitainen sen väitteen kanssa, että Jeesus Kristus on uskomme keskushahmo. Kirkon virallinen nimi on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Me palvelemme Häntä Herrana ja Vapahtajana. Raamattu on pyhä kirjamme. Uskomme, että Vanhan Testamentin profeetat, jotka ennustivat Messiaan tulon, puhuivat jumalallisen innoituksen kautta. Riemuitsemme Matteuksen, Markuksen, Luukkaan ja Johanneksen evankeliumeista, joissa kerrotaan Jumalan Pojan, Isän Ainosyntyisen syntymästä, opetustyöstä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Kuten muinainen Paavali mekään emme "häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi . . ." (Room. 1:16) Ja kuten Pietari mekin vahvistamme sen, että Jeesus Kristus on ainoa nimi, joka on "annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman". (Ap. t. 4:12)

Mormonin Kirja, jota pidämme Uuden Maailman testamenttina ja joka kertoo muinaisten, läntisellä pallonpuoliskolla eläneitten profeettojen opetuksista, todistaa Hänestä, joka syntyi Juudean Beetlehemissä ja joka kuoli Golgatalla. Uskossaan horjuvalle maailmalle se on toinen ja voimakas todistus Herran jumalallisuudesta. Sen esipuheessa, jonka kirjoitti puolitoista tuhatta vuotta sitten Amerikan mantareella elänyt profeetta, sanotaan selvin sanoin, että se on kirjoitettu "että juutalaiset ja pakanat saisivat varmuuden siitä, että JEESUS ON KRISTUS, IANKAIKKINEN JUMALA, joka ilmoittaa itsensä kaikille kansoille."

Ja nykyajan ilmoituksia sisältävässä Opin ja Liittojen Kirjassamme Hän on ilmaissut itsensä sanoin, joita ei voi tulkita väärin: "Minä olen Alfa ja Omega, Kristus Herra; se minä olen, alku ja loppu, maailman Lunastaja." (LK 19:1)

Tällaisten julistusten valossa, tällainen todistus mielessään moni saattaa kysyä, kuten kysyi pappisystäväni Arizonassa: "Jos te julistatte uskovanne Jeesukseen Kristukseen, miksi ette käytä Hänen kuolemansa vertauskuvaa, Golgatan ristiä?"

julistatte uskovanne Jeesukseen Kristukseen,miksi ette käytä Hänen kuolemansa vertauskuvaa, Golgatan ristiä?"

Siihen minun on ensinnäkin vastattava, että yhdenkään kirkon jäsenen ei tule milloinkaan unohtaa sitä kauhistuttavaa hintaa, jonka elämänsä uhrannut Vapahtaja maksoi, jotta kaikki ihmiset saisivat elää – emme saa unohtaa Golgatan piinaa, oikeudenkäynnin pilkkaa, kauhistuttavaa orjantappurakruunua, joka pureutui Hänen lihaansa, väkijoukon verenhimoista huutoa Pilatuksen edessä, Hänen raskasta kulkuaan Golgatalle, hirvittävää tuskaa, joka aiheutui suurista kädet ja jalat puhkovista nauloista, emmekä sitä ruumiin kuumeista kidutusta, kun Hän riippui ristillä tuona murheellisena päivänä,– Jumalan Poika, joka huusi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." (Luuk. 23:34)

Tämä oli se risti, Hänen kidutuksensa välikappale, hirvittävä keksintö, jonka tarkoituksena oli tuhota Rauhan Ihminen, pahan kosto Hänen ihmeelliselle työlleen, jonka tuloksena sairaat parantuivat, sokeat näkivät, kuolleet heräsivät jälleen eloon. Tämä oli se risti, jolla Hän riippui ja kuoli Golgatan yksinäisellä laella.

Emme me sitä voi unohtaa. Emme saa milloinkaan unohtaa sitä, sillä Vapahtaja, Lunastaja, Jumalan Poika, antoi itsensä sijaisuhriksi meidän puolestamme. Mutta juutalaisten sapattia edeltäneen pimeän illan synkeys, kun Hänen elotonruumiinsa laskettiin alas ja kiiruusti vietiin lainahautaan, vei kaiken toivon jopa Hänen uskollisimmilta ja parhaiten asioista perillä olevilta opetuslapsiltaan. He olivat masennuksissa, he eivät ymmärtäneet sitä, mitä Hän oli heille aikaisemmin sanonut. Messias, johon he uskoivat, oli nyt kuollut. Poissa oli heidän Mestarinsa, johon he olivat asettaneet kaikki kaipauksensa, uskonsa, toiveensa. Hän, joka oli puhunut iankaikkisesta elämästä, Hän, joka oli herättänyt Lasaruksen kuolleista, oli nyt kuollut aivan kuten kaikki ennen Häntä eläneet olivat kuolleet. Tämä oli nyt Hänen lyhyen ja surullisen elämänsä loppu. Hänen elämänsä oli ollut sellainen, jollaiseksi Jesaja oli sen kuvannut jo kauan aikaisemmin: "Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava . . . hän oli haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain te-

kojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi . . ." (Jes. 53:3,5) Nyt Hän oli poissa.
Voimme vain arvailla Hänelle rakkaitten ihmisten tunteita, kun he pohtivat Hänen kuolemaansa noina juutalaisen sapatin eli lauantain pitkinä tunteina.
Sitten koitti viikon ensimmäinen päivä, Herramme sapatti, jollaisena me sen olemme oppineet tuntemaan. Niille, jotka murheen murtamina tulivat haudalle, siellä oleva enkeli sanoi: "Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta?"
"Ei hän ole täällä . . . hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi . . ." (Matt. 28:6)
Se oli ihmiskunnan historian suurin ihme. Aikaisemmin Hän oli sanonut heille: "Minä olen ylösnousemus ja elämä . . ." (Joh. 11:25) Mutta he eivät olleet ymmärtäneet sitä. Nyt he tiesivät. Hän oli kuollut kurjuudessa ja tuskassa ja unohdettuna. Nyt kolmantena päivänä Hän nousi voimassa ja kauneudessa ja elävänä, ensimmäisenä ylösnousseista, vahvistuksena kaikille ihmisille kaikkina aikoina, että". . . niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa". (1 Kor. 15:22)
Golgatalla Hän oli kuoleva Jeesus. Haudasta astui esiin elävä Kristus. Risti oli ollut Juudaksen kavalluksen katkera hedelmä, Pietarin kieltämisen summa. Tyhjästä haudasta tuli nyt todistus Hänen jumalallisuudestaan, varmuus iankaikkisesta elämästä, vastaus Jobin vastaamatta jääneeseen kysymykseen: "Kun mies kuolee, virkoaako hän jälleen henkiin?" (Job 14:14)
Kun Hän oli kuollut, Hänet olisi saatettu unohtaa tai parhaimmassa tapauksessa muistaa ainoastaan yhtenä monista suurista opettajista, joiden elämästä on muutaman rivin maininta historiakirjoissa. Mutta nyt, kun Hän oli noussut ylös, Hänestä tuli Elämän Mestari. Nyt Hänen opetuslapsensa saattoivat Jesajan kera laulaa varmoina uskossaan: ". . . hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas." (Jes. 9:6)
Täyttymyksensä olivat saaneet Jobin odottavat sanat: "Mutta minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Ja sittenkuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan. Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet – eikä vieraana. Munaskuuni hiukeavat sisimmässäni." (Job 19:25-27)
Oikein Maria huudahti: "Rabbuuni!" (Joh. 20:16), kun hän ensimmäisenä näki ylösnousseen Herran, sillä opettaja ja mestari Hän todella oli, ei ainoastaan elämän mestari vaan myös kuoleman mestari. Kuoleman ota oli poistettu, haudan voitto oli särjetty.
Pelokas Pietari muuttui. Jopa epäilevä Tuomas julisti yksikantaan, kunnioittavasti ja tosiseikat tunnustaen: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" (Joh. 20:28) Herran sanat tuolla unohtumattomalla hetkellä olivat: "Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen." (Ks. Joh. 20:27.)
Sitten Hän ilmestyi monille, kuten Paavali sanoo: "...yhtä haavaa enemmälle kuin viidellesadalle veljelle . . ." (1 Kor. 15:6)
Ja läntisellä pallonpuoliskolla oli muita lampaita, joista Hän oli puhunut aikaisemmin. Ja siellä olevat ihmiset ". . . kuulivat äänen, ikäänkuin se olisi tullut taivaasta . . . ja se sanoi heille: Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt ja jossa minä olen kirkastanut nimeni. Kuulkaa häntä.
Ja . . . he näkivät Ihmisen laskeutuvan taivaasta; ja hänellä oli yllänsä valkoinen viitta ja hän tuli alas ja seisoi heidän keskellänsä . . .
Ja tapahtui, että hän ojensi kätensä ja puhui kansalle, sanoen: Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailman.
Nouskaa ja tulkaa minun tyköni . . ." (3 Ne. 11:3, 6-10, 14)
Sitten tässä kauniissa kertomuksessa seuraa selvitys ylösnousseen Vapahtajan opetustyöstä muinaisen Amerikan asukkaiden keskuudessa.
Ja lopuksi on olemassa oman aikamme todistajia, sillä Hän tuli jälleen aloittamaan tämän armotalouden, joka on ennustettu aikojen täyttymisen armotalous. Kirkkauden näyssä Hän – ylösnoussut, elävä Herra — ja Hänen Isänsä, taivaan Jumala, ilmestyivät poikaprofeetalle tarkoituksenaan aloittaa muinaisen totuuden palautus. Sitä seurasi todellinen "suuri pilvi todistajia" (Hebr. 12:1), ja hän, joka oli kaiken tämän kokenut – Joseph Smith, nykyajan profeetta – julisti juhlallisin sanoin:
"Ja nyt, näin monen todistuksen jälkeen, mitkä on annettu hänestä, tämä todistus, jonka me hänestä annamme, on viimeisin: että hän elää!
Sillä me näimme hänet Jumalan oikealla puolella ja kuulimme äänen, joka todisti, että hän on Isän Ainosyntyinen,
että hänen kauttaan ja hänestä maailmat luodaan ja luotiin, ja hän luo ja loi maailmat, ja että niiden asukkaat ovat Jumalalle syntyneitä poikia ja tyttäriä." (LK 76:22-24)
Tähän voimme lisätä niiden miljoonien todistuksen, jotka Pyhän Hengen voimasta ovat lausuneet ja yhä lausuvat juhlallisen todistuksensa siitä, että Hän todella elää. Tuo todistus on ollut heidän lohtunaan ja voimanaan.
Olen viime aikoina ajatellut paljon erästä ystävääni Etelä-Vietnamissa. En tiedä, missä hän on, enkä mikä hänen tilansa on. Tiedän vain, että hän on mies, jolla on hiljainen ja vakaa usko Jumalaan, iankaikkiseen Isäämme, ja Hänen Poikaansa, elävään Kristukseen. Kun vapauden valo lepattaa ja kuolee tuossa surun maassa, luulen kuulevani, kun hän laulaa laulua, jota olen kuullut hänen laulavan aikaisemminkin:

"Kun kulkemaan kutsun sua halki vesien,
Niin myrskyjen raivolta sua varjelen.
Sun kanssasi käyn, siunaan päiväs ja yös
Ja pyyntösi hartaan suon täyttyä myös."

(*MAP-lauluja, 125*)

Ja niin, koska Vapahtajamme elää, me emme käytä vertauskuvaa Hänen kuolemastaan uskomme vertauskuvana. Mitä me sitten voisimme käyttää? Emme mitään merkkiä, emme mitään taideteosta, emme mitään muutakaan vastaavaa, sillä ne eivät pysty ilmaisemaan elävän Kristuksen kirkkautta ja ihmeellisyyttä. Hän on sanonut meille, mikä tuon vertauskuvan pitäisi olla, kun Hän lausui: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni." (Joh. 14:15)
Hänen seuraajinaan emme voi tehdä mitään alhaista tai likaista tai epäpuhdasta tekoa tahraamatta Hänen kuvaansa. Emme myöskään voi tehdä mitään hyvää tai kaunista ja hyveellistä tekoa kirkastamatta Hänen vertauskuvaansa, jonka nimen olemme ottaneet päällemme.
Ja niinpä meidän elämämme on oltava tarkoituksenmukainen ilmaisu ja vertauskuva todistuksestamme elävästä Kristuksesta, elävän Jumalan iankaikkisesta Pojasta.
Niin yksinkertaista se on, veljeni ja sisareni, ja toivon, ettemme milloinkaan sitä unohtaisi.

Tiedän, että Lunastajani elää –
voittoisa Vapahtaja, Jumalan Poika,
tuskan ja kuoleman Voittaja,
Kuninkaani, Johtajani, Herrani.

Hän elää, uskoni ainut kallio,
ihmisten ainoa kirkas toivo,
parempaa tietä valaiseva majakka,
valo kuoleman verhon tuolta puolen.

Oi, anna minulle suloinen Henkesi,
rauha, joka vain Sinulta tulee,
usko kulkea pitkin yksinäistä tietä,
joka vie Sinun iankaikkisuuteesi.

Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Usko — ensimmäinen askel

Howard W. Hunter

Kristityt kautta maailman ovat juuri juhlineet tapausta, joka heidän mielestään on suurin historiaan merkitty tapahtuma – tilaisuutta, jossa Herra ja Mestari nousi haudastaan elääkseen jälleen sen jälkeen kun Hänet oli surmattu ristiinnaulitsemalla. Tätä juhlaa on vietetty joka kevät yli 1900 vuoden ajan. Sinä päivänä meille muistutetaan siitä, että kylmä, pimeä talvi on lähestymässä loppuaan ja että koko luonto on valmiina heräämään eloon.

Kun lumi on sulanut, puut ja pensaat työntävät esiin uusia versoja, nuput puhkeavat ja koko maa muuttuu lämpimäksi ja värikkääksi kertoen vakuuttavasti uudesta elämästä. Luonnon muuttuminen talven kylmyydestä kevään kauneudeksi sen herätessä joka vuosi uuteen elämään, palauttaa mieleemme Getsemanen tapahtumien synkkyyden ja epätoivon muuttumisen ihanaksi ylösnousemukseksi. Kivi vieritettiin syrjaan, ja kuului ääni: Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös . . ." (Luuk. 24:6)

Ylösnousemuksen todellisuudella on käänteentekevä merkitys jokaiselle ihmiselle, jolla on rohkeutta uskoa. Onko se totta? Onko Jeesus Kristus todellinen? Tuliko Hän todella maan päälle julistamaan evankeliumia ja uhraamaan elämänsä ihmiskunnan puolesta? Onko totta, että Hänet herätettiin haudasta, jotta sinulla ja minulla olisi mahdollisuus elää kuoleman jälkeen ja saada iankaikkinen elämä? Mitä todisteita siitä on? Miten voimme saada tiedon niiden totuudellisuudesta, ellemme tiedä sitä?

Haluan sanoa teille uskovani näihin asioihin koko sydämestäni. Tiedän, että ne ovat totta. Tiedän, että Jumala elää ja että Hän kirjaimellisesti on taivaallinen Isämme, että Jeesus Kristus on Hänen Poikansa, maailman Vapahtaja ja että Hänen lunastusuhrinsa kautta jokainen maan päällä elävä, elänyt tai elämään tuleva ihminen nousee kuolemansa jälkeen elääkseen jälleen. Kaikki ihmiset voisivat saada saman ymmärryksen, jos he noudattaisivat seuraavaa yksinkertaista pyhien kirjoitusten kehotusta:

"Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan.

Sillä jokainen anova saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan." (Matt. 7:7-8)

Kirjeessään Israelille esittää Jaakob saman kehotuksen samaa tarkoittavin sanoin:

"Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan.

Mutta anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä; sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, joka tuuli ajaa ja heittelee." (Jaak. 1:5-6)

On ihmisiä, jotka uskovat, ja toisia, jotka epäilevät, mutta kysymyksiin voidaan vastata ja tietoa voidaan saada, jos noudatamme näitä pyhien kirjoitusten yksinkertaisia ohjeita. Tietenkään ne, joilta puuttuu halu tietää, ja jotka ovat tuulen ajaman ja heiteltemän meren aallon kaltaisia, eivät koskaan tule ymmärtämään Jumalaa ja Hänen jumalallista suunnitelmaansa koskevia asioita.

Eräs profeetta on lausunut seuraavat merkittävät sanat:

"Jumalan asiat ovat syvästi tärkeitä; ja vain aika ja kokemus ja huolelliset ja punnitut ja juhlalliset ajatukset voivat ne saada selville. Sinun mielesi, oi ihminen, täytyy, jos haluat johdattaa sielun pelastukseen, ulottua yhtä korkealle kuin kaukaisimmat taivat, jat tutkia ja tarkastella pimeimmät syvyydet ja iankaikkisuuden laajuudet — sinun täytyy olla yhteydessä Jumalaan." (Joseph Smith, *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, osa 3, s. 295)

Evankeliumi sellaisena kuin Vapahtaja toi sen maan päälle, on pelastuksen hyvä tieto ja siitä syystä pelastussuunnitelma on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi. Hän sanoi: ". . . muistakaa siis, mitä minä olen sanonut teille.

Katso, minä olen antanut teille evankeliumini, ja tämä on se evankeliumi, jonka minä olen teille antanut – että minä tulin maailmaan tehdäkseni Isäni tahdon, koska minun Isäni minut lähetti.

Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut ylennettäisiin ristille, ja että minä sen jälkeen, kun minun oli ylennetty ristille, vetäisin kaikki tyköni, että, kuten ihmiset ovat minut ylentäneet, samoin Isä ylentäisi ihmiset seisomaan minun kasvojeni eteen, tekojensa tuomittaviksi, olivatpa ne hyviä taikka pahoja." (3 Ne. 27:12-14)

Kun tutkimme huolellisesti pyhiä kirjoituksia opimme ymmärtämään, että Mestarin opettaman evankeliumin perusperiaatteet koostuvat seuraavista vaiheista:

1. Meidän on kehitettävä itsessämme usko Jeesukseen Kristuk-

seen, usko siihen, että Hän on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja.
2. Meidän on tehtävä parannus vääristä teoistamme ja oltava halukkaat seuraamaan Hänen opetuksiaan.
3. Meidän on otettava ohjeiden mukainen kaste syntiemme anteeksisaamiseksi.
4. Meidän on saatava Pyhä Henki kätten päällepanon kautta.
5. Meidän on jatkettava vanhurskasta elämää kuolevaisuutemme loppuun saakka.

Ensimmäinen vaihe on usko, ei usko yleensä, vaan erityinen usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Jotta voisimme uskoa, onko Jeesus Kristus todellinen vai ei; onko totta, että Hän on Jumalan Poika ja että Hän tuli maan päälle julistamaan evankeliumiaan, uhraamaan henkensä, toteuttamaan ylösnousemuksen, jotta kaikki ihmiset voisivat elää jälleen, on meidän sielussamme noustava aito halu saada tieto totuudesta. Kun tämä halu kasvaa riittävän voimakkaaksi, meidän on pakko tutkia asiaan liittyviä todisteita.

Jumalan olemassaolosta tai Mestarin jumalallisuudesta ei ole olemassa käsinkosketeltavaa, aineellista todistetta siinä mielessä kuin sanaa käytetään lakitekstissä, mutta totuuden etsiminen ei aina johda todellisiin eli näytettäviksi mahdollisiin todisteisiin. On erheellistä väittää, että koska Jumalan olemassaolosta ei ole kouriintuntuvia todisteita, Häntä ei todellisuudessa voi olla olemassa. Tieteellisen maailman usein vaatimien todisteiden puuttuessa etsintämme saattaa johtaa meidät tarkastelemaan olosuhteisiin liittyviä todisteita. Me voisimme tuntikausia kuvailla maailmankaikkeuden, maan, luonnon ja ihmisruumiin ihmeitä, fysiikan lakien täsmällisyyttä ja tuhansia muita asioita, jotka kaikki kertovat totuudenetsijälle, että on olemassa Luoja ja Yksi, joka hallitsee maailmankaikkeutta.

Minkälainen olisi tilanne, jos Jumalan olemassaolo voitaisiin todistaa konkreettisesti? Mitä tapahtuisi sille uskon olemukselle, joka on evankeliumin ensimmäinen vaihe eli periaate? Yksi tärkeä tekijä Mestarin opetuksissa oli se, että Hän korosti uskon tärkeyttä. Usko on tekijä, joka rakentaa sillan yli puuttuvien aineellisten todisteiden. Tämä on juuri se asia, josta hebrealaiskirjeiden kirjoittaja puhuu sanoessaan, että ". . . usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy". (Hebr. 11:1) Toisin sanoen, usko on varmuus totuuden olemassaolosta, vaikka siitä ei ole olemassa todistetta ja vaikka sitä ei voida osoittaa todeksi myönteisten todistusten avulla.

Otaksukaamme, että kaikki asiat voitaisiin todistaa havainnollisesti. Mitä silloin tapahtuisi uskolle? Uskoa ei tarvittaisi ja se voitaisiin lakkauttaa, ja tämä taas johtaisi meidät kysymään: Jos usko on evankeliumin ensimmäinen vaihe eli periaate ja se lakkautettaisiin, niin mitä tapahtuisi evankeliumin suunnitelmalle? Sen perusta murtuisi. Minä väitän, että on olemassa jumalallinen syy siihen, miksi kaikkia asioita ei voida todistaa konkreettisella tavalla.

Epäilijät kysyvät tavallisesti todisteita ja merkkejä ennen kuin voivat uskoa. Profeetta Alma puhui kansalleen juuri tästä asiasta ja sanoi heille: "On monia, jotka sanovat: Jos sinä annat meille merkin taivaasta, niin me varmasti tiedämme; silloin me uskomme.
Mutta minä kysyn: onko tämä uskoa? Katso, minä sanon teille, ei; sillä jos ihminen tietää jonkin asian, hänellä ei ole mitään aihetta uskoa, sillä hän tietää sen." (Al. 32:17-18)

Sen jälkeen Alma kertoi kansalleen uskon periaatteesta ja vertasi sitä puun siemeneen, joka istutuksen jälkeen tarvitsi hoitoa ja huolenpitoa. Halu saada hedelmää oli syynä siemenen istuttamiseen ja istuttajalla oli uskoa siihen, että siemen itäisi ja kasvaisi. Alma jatkaa tämän uskon siemenen kuvaamista:
". . . kun puu alkaa kasvaa, te sanotte: Hoitakaamme sitä hyvin huolellisesti, jotta se juurtuisi, kasvaisi ja tuottaisi meille hedelmää. Ja katso, jos te hoidatte sitä hyvin huolellisesti, se juurtuu, kasvaa ja tuottaa hedelmää.
Mutta jos te laiminlyötte puun ettekä huolehdi sen hoitamisesta, niin katso, se ei juurru; ja kun auringon kuumuus tulee ja polttaa sen, niin koska sillä ei ole juurta, se kuivettuu, ja te vedätte sen maasta ja heitätte sen pois.
Eikä tämä johdu siitä, ettei siemen olisi ollut hyvä, eikä siitä, ettei sen hedelmästä olisi tullut ihana, vaan se johtuu siitä, että teidän maanne on hedelmätön, ettekä te hoida puuta; minkä tähden te ette voi saada siitä hedelmää.
Ja jos te ette täten hoida sanaa, uskossa odottaen siitä hedelmää, ette koskaan pääse poimimaan elämän puun hedelmää."
(Al. 32:37-40)

Siten siis uskosta tulee kaiken toiminnan ensimmäinen vaihe ja sen on oltava ensimmäinen vaihe evankeliumin ymmärtämisessä. Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen antaa meille tiedon Hänen lunastusuhrinsa todellisuudesta. Meillä on tarve saada opetusta tämän ensimmäisen periaatteen ymmärtämiseksi.

Matteuksen evankeliumin kahdessa viimeisessä jakeessa kerrotaan Mestarin ilmestymisestä yhdelletoista opetuslapselle vuorella Galileassa. Hän korostaa jäähyväissanoissaan opetustensa tärkeyttä ja antaa näillä yksinkertaisilla, ymmärrettävillä sanoilla opetuslapsille tärkeän käskyn opettaa toisia ihmisiä:
"Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen
ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." (Matt. 28:19-20)

Jakeissa korostetaan sanoja "opettamalla" ja "kastamalla". Tätä pyhien kirjoitusten kehotusta seuraten kirkon nuoret ja vanhat lähetyssaarnaajat ovat maailmalle opettamassa periaatetta uskosta Herraan Jeesukseen Kristukseen ja muita evankeliumin periaatteita kaikille niille, jotka haluavat kuulla. Tämä on itsensä Mestarin asettaman esikuvan mukaista, sillä Markus kirjoittaa: "Ja hän kutsui tykönsä ne kaksitoista ja alkoi lähettää heitä kaksittain . . ." (Mark. 6:7) He lähtivät matkaan ja todistivat noina päivinä Hänen jumalallisuudestaan yli 1900 vuotta sitten, ja tämän päivän uskollliset lähettiläät esittävät saman todistuksen, mennessään "kaksittain" maailmaan.

Maailman kansakunnat saavat siunauksen heidän tuomastaan evankeliumin sanomasta ja jokainen ihminen, jolla on rehellinen halu totuuteen, oppii tuntemaan todellisen ja elävän Jumalan, ja että Jeesus on Kristus, lunastusuhrin antanut koko ihmiskunnan Vapahtaja. Vahvistukoon meidän kaikkien usko tietoisten ponnistelujen avulla. Sitä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Miksi te huudatte minulle "Herra, Herra!" ettekä tee, mitä minä sanon?

Spencer W. Kimball

Kuluneen viikon aikana me olemme viettäneet pääsiäistä. Hyvää pääsiäistä teille kaikille! Pyhistä kirjoituksista luemme:

"Ja kun sapatti oli päättynyt ja viikon ensimmäisen päivän aamu koitti, tulivat Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa.

Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois ja istui sille.

Hän oli näöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi.

Ja häntä peljästyen vartijat vapisivat ja kävivät ikäänkuin kuolleiksi.

Mutta enkeli puhutteli naisia ja sanoi heille: 'Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu.

Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut.

Ja menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsilleen, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut'." (Matt. 28:1-7)

"Historian sarana on Beetlehemin tallin ovessa." (Ralph Sockman) Jeesuksen Kristuksen nimi ja se, mitä tämä nimi edustaa, on painunut syvälle maailman historiaan eikä sitä koskaan voida siitä kitkeä. Kristus syntyi huhtikuun kuudentena päivänä. Koska Hän oli yksi Jumalan Pojista ja Hänen Ainosyntyisensä lihassa, Hänen syntymänsä oli erittäin tärkeä tapahtuma.

Vapahtajan lähetystyö — mikään maailmassa ei vedä vertoja näille keskeisille kolmelle vuodelle.

Sitten tuli ristiinnaulitseminen. Hänen on kuoltava, että Hän voisi avata kaikkien ihmisten haudat, kun Hänen oma hautansa aukenisi. Ilman ristiinnaulitsemisen synkkää hetkeä ei olisi voinut olla haudastanousemisen kevättä. "Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa." (1 Kor. 15:22) Sen tähden me tänään iloitsemme: "Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?" (1 Kor. 15:55)

Yksitoista apostolia seurasi Kristusta Öljymäen laelle ja pyhiin kirjoituksiin on merkitty, kuinka sinne tuli kaksi enkeliä, jotka sanoivat:

"Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin näitte hänen taivaaseen menevän." (Ap.t. 1:11)

"Mutta jos Kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole?" (1 Kor. 15:12)

Tämän neuvon tarkoituksena on, että me voisimme uudistaa uskomme, vahvistaa todistustamme ja oppia Herran tiet Hänen asianmukaisesti määrätyiltä ja valtuutetuilta palvelijoiltaan. Käyttäkäämme siis hyväksemme tilaisuutta muistuttaaksemme toisille liitoistamme ja lupauksistamme ja sitoumuksistamme.

Kirkon kaikki jäsenet on kastettu upottamalla ja he ovat asianmukaisesti valtuutettujen, pappeutta hallussaan pitävien miesten kätten päällepanon kautta saaneet Pyhän Hengen. Meidät kaikki on kasteen kautta otettu Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon sen jälkeen kun olemme nöyrtyneet Jumalan edessä, halunneet kastetta, tulleet esiin särjetyin sydämin ja murtunein mielin, ja kun kirkon edessä olemme todistaneet, että olemme todella tehneet parannuksen synneistämme ja että olemme halukkaat ottamaan päällemme Jeesuksen Kristuksen nimen, päättäneet palvella Häntä loppuun saakka ja siten teoillamme ilmentää, että olemme ottaneet vastaan Kristuksen Hengen syntiemme anteeksisaamiseksi.

Olemme eräiden veljien kanssa äskettäin palanneet Brasiliasta Sao Paulon ja Argentiinasta Buenos Airesin aluekonferensseista. Siionin eteläisessä osassa me muistimme, että Siioniin kuului koko Pohjois- ja Etelä-Amerikka, kuin suuren kotkan levitetyt siivet, joista toinen on Pohjois-Amerikka ja toinen Etelä-Amerikka.

Kirkko on siellä laajenemassa ja kasvamassa. Ihmiset ovat onnellisia ja innoitettuja; nuoriso nauraa ja tanssii kun se kasvaa johtajuuteen.

"Israelin kokoaminen" tapahtuu silloin kun kaukaisten maiden ihmiset ottavat vastaan evankeliumin ja jäävät synnyinmaahansa. Meksikolaisten israelilaisten kerääminen tapahtuu Meksikossa, Skandinaviassa kootaan pohjoismaalaiset, saksalaisten kokoamispaikka on Saksassa, polynesialaiset kootaan saarillaan, brasilialaiset Brasiliassa, argentiinalaiset Argentiinassa. Me ilmaisemme kiitollisuutemme Herralle Hänen hyvyydestään, kun johdamme kolmen ja puolen miljoonan ihmisen toimintaa; ihmisten, jotka lisääntyvät, tulevat riippumattomammiksi ja vieläkin uskollisemmiksi.

Melkein 19000 lähetyssaarnaajaa saarnaa nykyään evankeliumia. "Vainio on jo valjennut leikattavaksi" (LK 4:4) ja lähetyssaarnaajat ja jäsenet

vievät monille ihmisille tietoa evankeliumista.
Me lähetämme lähetyssaarnaajia maailman kaikkiin neljään kolkkaan ja maailman ääriin ja odotamme päivää, jolloin he vievät tätä korottavaa sanomaa kaikkiin paikkoihin pohjoisessa, etelässä, idässä ja lännessä ja merensaarille. Tämä on nyt todella kirkko, jossa on melkein 700 toimivaa vaarnaa ja noin 7500 seurakuntaa ja noin 150 lähetyskenttää. Me lähestymme hetkeä, jolloin kirkko peittää maan evankeliumilla samalla tavalla kuin suuret meret peittävät syvyydet.
Kirkko on terve. Ihmiset ovat yleensä uskollisia. He ovat onnellisia. Äskettäin eräs tunnettu länsimainen vierailija kysyi minulta: "Miksi te mormonit olette niin onnellisia ihmisiä?" Ja minä vastasin: "Koska meillä on kaikki — Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, valkeus, pappeus, voima, lupaukset, liitot, temppelit, perheemme, totuus."
Me olemme pyhittäneet valtavan temppelirakennuksen Washingtoniin ja ilmoittaneet, että toinen temppeli rakennetaan Sao Pauloon Etelä-Amerikassa.
Aikaisemmassa konferenssissa me kiinnitimme huomiota siihen, että Herra loi meille kauniin maailman ja antoi isällemme Aadamille käskyn viljellä sitä ja kansoittaa sen ja tehdä siitä asuttavan. Tämä käsky koskee nyt meitä.
Me kehotamme kaikkia kansoja välttämään tarpeetonta saastuttamista, huolehtimaan maasta ja pitämään se puhtaana, tuottavana ja kauniina. Herra antoi meille yrtit ja ne hyvät kasvit, jotka kasvavat maasta ravinnoksemme, vaatteiksemme, ja talot ja ladot ja puutarhat ja kasvimaat ja viinitarhat, jokaisen ajallaan satoa tuottavana ja tämän kaiken Hän antoi ihmisen hyödyksi ja käytettäväksi, sekä iloksi silmälle että riemuksi sydämelle; ravinnoksi ja vaatetukseksi; makuaistia ja hajuaistia varten; ruumiin vahvistamiseksi ja sielun elävöittämiseksi. Ja Jumalaa miellytti se, että Hän oli kaiken tämän antanut ihmiselle; sillä tätä tarkoitusta varten kaikki tehtiin, jotta niitä käytettäisiin mielekkäästi. (Ks. LK 59:16-20.)
Meitä huolestuttaa kun näemme monia pihoja ja istutuksia, jotka on lyöty laimin ja kasvavat rikkaruohoa; paikkoja, joissa ojanpientareet ovat täynnä roskia ja jätteitä. Tunnemme tuskaa, kun näemme rikkinäisiä aitoja, lahoavia latoja, kaatumaisillaan olevia maalaamattomia talousrakennuksia, roikkuvia portteja ja maalaamattomia rakennuksia. Ja me pyydämme jälleen kansaamme huolehtimaan omista asunnoistaan ja omaisuudestaan.
Presidentti Brigham Youngista kerrotaan, että sen jälkeen kun hän oli kehottanut eräiden tiettyjen yhteiskuntien asukkaita pukeutumaan asianmukaisesti ja siistimään asuinympäristönsä, hän kieltäytyi palaamasta takaisin saarnaamaan heille sanoen jotensakin seuraavasti: "Te ette kuunnelleet minua, kun kehotin teitä siistimään ympäristönne. Samat ovet roikkuvat saranoillaan, samat ladot ovat yhä maalaamattomia, samat aidat ovat osittain kaatuneet."
Seuraava katkelma on eräästä paljon luetusta aikakauslehdestä:
"Melkein jokaisella takapihalla on sitä, mitä jokainen ihminen tarvitsee; sen avulla voidaan auttaa inflaation pysähdyttämisessä ja lopettaa maailmassa oleva ravinnonpuute.
Sitä kutsutaan 'maaksi'. Eikä sitä tarvitse olla paljon, jotta siitä olisi suurta hyötyä.
Se voi olla leikkipaikka, jossa ei enää leikitä, aurinkoinen paikka autotallin takana. Metrin pituinen kaista tontin takaosassa tai viereinen tontti, joka ostettiin ruohon kasvattamista ja pallopelejä varten.
Ja teidän on kasvatettava siinä vihanneksia alentaaksenne elinkustannuksianne.
On laskettu, että huolellisesti hoidettu 5 x 7 m^2 suuruinen puutarha voi Yhdysvalloissa tuottaa yli 1000 markan arvosta tuoreita vihanneksia kuuden kuukauden aikana. Säästö on siis huomattava."
Olemme iloisia siitä, että monet ihmiset viljelevät puutarhoja ja kasvattavat hedelmäpuita ja ostavat säilömisastioita. Täällä kuntien virkamiehet ja muut ihmiset viljelevät maatilkkuja, jotka ovat melkein samanlaisia kuin "voiton puutarhat" toisen maailmansodan aikana. Me onnittelemme perheitä, jotka kuuntelevat neuvoja ja toimivat.
Me yritämme tietoisesti pitää huolta omista jäsenistämme ja opetamme heitä olemaan taloudellisia, varastoimaan vuoden peruselintarvikkeet.
Me opetamme kansaamme elämään terveyttä koskevien lakien mukaisesti. Se tuottaa osinkoina pidemmän ja terveemmän elämän.
Erään yliopiston tutkijoiden tekemä tutkimus paljastaa sen tosiasian, että "mormonikirkon jäsenten keskuudessa keuhko- ja ruokatorvisyöpää on huomattavasti vähemmän". Eräs tunnettu lääkäri sanoi, että mormonit ovat terveempiä ja viisaampia, koska he eivät polta eivätkä käytä alkoholia. Hän sanoi, että ruokatorvensyöpä on läheisessä yhteydessä alkoholinkäyttöön. Hän sanoi lisäksi, että "kokonaisuudessaan utahilaisilla on 25 prosenttia vähemmän sydänkohtauksia kuin amerikkalaisilla yleensä ja se saattaa olla yhteydessä vähempään tupakointiin".
Meitä surettavat monissa maamme yhteisöissä ilmoitetut epärehellisyydet; että vahingot myymälävarkauksista ja niihin liittyvistä epärehellisistä toimista nousevat yksin tässä maassa miljardeihin dollareihin.
Herra käski Aadamin jälkeläisiä ja kaiversi kivilevyille: "Älä varasta." (1 Moos. 20:15) Kaikkien vanhempien on opetettava lapsensa välttämään tätä kuolettavaa asiaa, joka voi tuhota heidän luonteensa. Rehellisyys on yhteiskunnallisesti ja kulttuurellisesti oikein. Valehtelijat ja petkuttajat ovat sekä epärehellisiä että oman kulttuurimme vihollisia. Kaikenlainen epärehellisyys on erittäin alentavaa. "Älä varasta."
Me kehotamme tämän kirkon kaikkia kolmea ja puolta miljoonaa jäsentä olemaan rehellisiä, täynnä vilpittömyyttä, maksamaan siitä, mitä saavat ja ottamaan vain sen, josta ovat asianmukaisesti maksaneet. Meidän

on opetettava lapsillemme rehellisyyttä ja vilpittömyyttä.

Alusta asti meitä on opetettu kaihtamaan kaikenlaista uhkapeliä. Ihminen rappeutuu ja vahingoittuu riippumatta siitä, voittaako vai häviääkö hän, saa jotain ilmaiseksi, ponnistelematta, maksamatta siitä täyttä hintaa.

Äskettäin esitti aikakausjulkaisu *U.S. News and World Report* luettelon niistä amerikkalaisista rikoksista, jotka aiheuttavat eniten kuluja vuoden aikana. Uhkapelissä kärsityt menetykset johtivat luetteloa.

Uhkapelitappiot olivat viisi kertaa suuremmat kuin huumelasku, yli 20 kertaa suuremmat kuin ryöstöistä aiheutuneet tappiot, neljä kertaa suuremmat kuin kustannukset kavalluksista, petoksista ja väärennyksistä, kymmenen kertaa suuremmat kuin varkauksien, murtovarkauksien, ryöstöjen ja myymälävarkauksien hinta, 25 kertaa suuremmat kuin valtion, liittovaltioiden ja palkallisten poliisien palkkamenot ynnä rikollisia huoltavien vankiloiden ja tuomioistuimien kulut.

Ja mitä uhkapeli maksoi?

Kolmekymmentä miljardia dollaria vuodessa.

Ja kuitenkin eräät Yhdysvaltojen osavaltiot alkovat aloittaa arpajaiset tulojensa lisäämiseksi. Eräät kerhot — jopa uskonnollisetkin — tukevat uhkapelejä.

Ajatelkaa, mitä voitaisiin tehdä, jos tämä raha jaettaisiin arvokkaisiin tarkoituksiin. Miten suurta apua 30 miljardista dollarista vuosittain olisikaan nälkää näkeville ihmisille.

Olemme erittäin huolissamme luettuamme lehdistä, että tupakointi naisten ja teini-ikäisten keskuudessa on lisääntymässä ja että naiset alkavat nyt lisääntyvässä määrin saada keuhkosyöpää. Noin 80 prosenttia keuhkosyövästä tavataan savukkeiden polttajilla, mutta se on vasta ongelman alkua. Savukkeiden polttaminen on yhteydessä myös keuhkojen laajentumisiin, keuhkoputkien sairauksiin ja sydänsairauksiin. Ne ovat kalliita sairauksia, jotka aiheuttavat paljon kärsimyksiä ja ihmisten ennenaikaista kuolemaa.

Herra antoi vuonna 1833 pyhän ilmoituksen, jonka sanomasta olemme viime aikoina tieteen tutkimusten avulla saaneet paljon lisätietoa: ". . . kuumat juomat eivät ole ruumista varten . . . " Se tarkoittaa kahvia ja teetä. " . . . tupakka ei ole ruumista varten . . . eikä se ole hyvä ihmiselle . . . viini tai väkevät juomat . . . se ei ole hyvä eikä sovelias teidän Isänne silmissä . . . " (Ks. LK 89:5-9.)

Herra tiesi, että kun nämä aineet keksittiin, jatkuva tupakointi johtaisi syöpään, että jatkuva juominen johtaisi moniin onnettomuuksiin ja sairauksiin.

Nyt se on kirkon kaikille jäsenille käsky ja kun näemme eräiden käyttävän näitä kiellettyjä aineita, ihmettelemme, miten he yhdistävät sellaiset teot Herran Jeesuksen Kristuksen sanoihin: "Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!' ettekä tee, mitä minä sanon?" (Luuk. 6:46) Me toivomme vilpittömästi, että kirkon jäsenet noudattavat tätä käskyä.

Utahin yliopiston kaksi tutkijaa on osoittanut meille seuraavaa: Tämän kirkon jäsenten keskuudessa vallitsee alhainen kuolleisuus. Utahin osavaltiossa, missä 72 prosenttia asukkaista kuului kirkkoon vuonna 1971, oli alhaisin kuolleisuusprosentti kaikista Pohjois-Amerikan mantereella sijaitsevista Yhdysvaltojen osavaltioista. Täällä on osavaltioita, joissa kuolleisuus on lähes kaksinkertainen verrattuna Utahin kuolleisuusprosenttiin.

Tutkimukset osoittavat, että sydän-, syöpä- ja maksasairaudet — jotka ovat ensimmäisinä kymmenestä eniten kuolemia aiheuttavista sairauksista — jotka ovat suhteessa tupakointiin ja juomiseen, ovat Utahissa harvinaisempia kuin Yhdysvalloissa yleensä. Siitä syystä kirkon jäsenten kuolleisuusprosentin alhaisuus on suhteessa viisauden sanaan.

Ja siksi me kysymme niiltä, jotka eivät noudata tätä lakia: Miksi? Miksi? Herra sanoi: "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!' pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.

Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?'

Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät!'" (Matt. 7:21-23)

Tämä on vakava asia — Herran käskyjen mukaan eläminen ja se, että joskus vedämme päällemme niiden rikkomisen.

Luomisen jälkeisinä varhaisina päivinä Herra sanoi Eenokille: "Katso näitä veljiäsi; he ovat minun omien kätteni tekoa, ja minä annoin heille heidän ymmärryksensä sinä päivänä, jona minä heidät loin; ja Eedenin puutarhassa minä soin ihmiselle hänen tahtonsa vapauden." (KH Moos. 7:32) Meillä ei ole mitään tarkoitusta ottaa pois ystäviltämme ja muilta maailman ihmisiltä heidän vapaata tahtoaan käyttää näitä kiellettyjä aineita. Mutta uskomme, että antaessaan viisauden sanan Herra puhui kaikille maailman ihmisille.

Pelkäämme, että maailman koko historian aikana ei aikaisemmin ole ollut niin paljon ihmisiä, jotka ovat kumartaneet himon jumalalle — lukuun ottamatta sitä aikaa, jolloin he kumarsivat kultaisille vasikoille ja puusta, kivestä ja metallista valmistetuille kuville.

Tämä epäjumalanpalvelus, joka on niin läheisessä yhteydessä mielen ja ruumiin tuhoutumiseen, saattaa vallata maailman. Olemme huomanneet avioerojen lisääntymisen. Me emme hyväksy niitä. Me suremme eronneiden ihmisten kanssa ymmärtäen, että jos oikeutettuja avioeroja on, ne ovat harvinaisia. Avioero johtuu toisen tai yleensä molempien puolisoiden ITSEKKYYDESTÄ. Se on rumaa ja tavallisesti tuhoisaa siihen osallisille, he menettävät, surevat, ovat yksinäisiä ja turhautuneita, ja näin on erityisesti lasten laita, sillä he kärsivät suuresti. Tutkimuksemme osoittavat sen toisiasian, että avioerot ovat seurausta ihmisten moraalittomuudesta ja

siitä, että he palvelevat väärää himon jumalaa.

On vaikeata puolustella sitä, että yhdessä pienessä kaupungissa, joka ei sijaitse meistä kaukana, otettiin 272 avioeroa samaan aikaan kun myönnettiin 341 avioliittolupaa.

Kun miehet ja naiset ovat epäitsekkäitä ja uskollisia puolisoilleen, he ovat palanneet takaisin lähemmäksi sitä avioliittoihannetta, jota Herra kuvasi sanoessaan: "Sen tähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi." (KH Moos. 3:24)

Kun miehet ovat uskollisia vaimonsa kanssa tekemilleen liitoille ja pysyvät uskollisina ja epäitsekkäinä, avioerot alkavat vähetä. Paavali antoi seuraavat ohjeet: "Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä . . . Samalla tavalla tulee myös miesten rakastaa vaimojansa niinkuin omia ruumiitaan; joka rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä. Eihän kukaan ole vihannut omaa lihaansa . . ." (Ef. 5:25, 28-29)

Ja kun naiset unohtavat pikkumaisuutensa ja itsekkyytensä ja alistuvat omille aviomiehilleen kuin Herralle ja kun he ovat aviomiestensä alamaisia, kuten kirkon odotetaan olevan alamainen Kristukselle, silloin avioerot vähenevät ja perheet kasvavat, lapset tulevat olemaan onnellisia ja nauravat. Jumala loi miehen ja naisen, joilla on omat erityiskykynsä, valtansa, vastuunsa ja kykynsä suorittaa niitä.

Kun miehet tulevat kotiin perheittensä luokse ja naiset omistautuvat lapsilleen, syntyy uudelleen käsitys siitä, mitä on olla äiti, omistautua suurimmalle elämäntehtävälle. Nainen on Jumalan toveri. Kenelläkään elollisella ei ole sellaista voimaa ja vaikutusvaltaa. Nainen pitää käsissään kansakuntien kohtalolta, sillä hänellä on vastuu ja tilaisuus muovata kansakunnan asukkaat.

Eräässä kalifornialaisessa vaarnassa kuulin erään naisen puhuvan seuraavasti: "Olen kiitollinen siitä, että olen nainen. Olen kiitollinen siitä, että olen aviovaimo. Olen kiitollinen siitä että olen äiti. Olen kiitollinen siitä, että olen myöhempien aikojen pyhä." Tämä oli minun mielestäni voimallinen puhe. Äitiys on suurin kutsumus.

Lehdissä ja saarnatuoleissa puhutaan paljon raskauden keskeyttämisestä. Tämä Jeesuksen Kristuksen kirkko vastustaa sitä ja kehottaa kaikkia jäseniään olemaan alistumatta tai millään tavalla osallistumatta mihinkään raskaudenkeskeytykseen, joka suoritetaan mukavuudenhalusta tai syntien salaamiseksi. Raskauden keskeyttämistä on pidettävä aikamme inhottavimpana ja synnillisimpänä tekona, sillä nykyään me näemme pelottavia todisteita sallivuudesta, joka johtaa sukupuoliseen moraalittomuuteen. Me olemme vakavasti sitä mieltä, että elämän alkulähteiden polkeminen on vakava rikos moraalisesti, henkisesti, psykologisesti ja ruumiillisesti. Mikä tahansa puuttuminen jälkeläisten tuottamisen tapahtumaan on Jumalan pyhimmän käskyn rikkomista — "lisääntykää ja täyttäkää maa". (1 Moos. 1:28)

Ne kirkon jäsenet, jotka ovat osasyyllisiä raskauden keskeyttämisen syntiin, on alistettava kirkon neuvostojen kurinpitotoimenpiteiden alaisiksi olosuhteiden mukaan. Me muistamme, että Herra on meidän aikanamme antanut uudelleen kymmenen käskyä sanoessaan: "Älä varasta, älä tee huorin, älä tapa, äläkä tee mitään senkaltaista . . . " (LK 59:6) Me näemme "senkaltaista" tapahtuvan.

Me inhoamme pornografiaa, joka näyttää virtaavan tässä maassa. Sitä yritetään rajoittaa lakien avulla, mutta paras tapa sen pysäyttämiseksi on, että miehet ja naiset perheineen rakentavat varustuksia sitä vastaan. Me kysymme teiltä: "Haluatteko te hyvät ihmiset, että tämä ruma pahe turmelee perheenne ja lähimmäisenne?"

Mooses tuli alas järisevältä, savuavalta Siinain vuorelta ja toi Israelin vaeltaville lapsille kymmenen käskyä, elämän peruslait. Nämä käskyt eivät kuitenkaan olleet uusia. Ne oli ilmoitettu Aadamille ja hänen jälkeläisilleen alusta lähtien ja Herra vain vahvisti ne Moosekselle. Ja käskyt olivat olemassa jopa ennen maallisen elämän alkua ja osa siitä kokeesta, jonka taivaallinen neuvosto asetti kuolevaisille.

Ensimmäinen kymmenestä käskystä vaatii, että ihmiset palvelevat Herraa; kolmas käsky määrittelee sapatin erityiseksi jumalanpalveluksen päiväksi. "Älä pidä muita jumalia minun rinnallani . . . muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita." (2 Moos. 20:3, 8-10)

Sapatin pyhänä pitämisen laiminlyöminen on todistus siitä, että ihminen on epäonnistunut yksilöllisessä kokeessaan, joka annettiin suoritettavaksemme ennen maailman luomista " . . . nähdäksemme, tahtoisivatko he tehdä kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskee heidän tehdä . . ." (KH Aabr. 3:25)

Me kehotamme kansaamme suorittamaan kaikki ostoksensa arkipäivänä. Sanomme uudelleen: "Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!' ettekä tee, mitä minä sanon?" (Luuk. 4:46)

Uskomme, että Herra tarkoitti mitä sanoi lausuessaan: "Muista pyhittää lepopäivä."

Meitä kauhistaa monien tämän maailman ihmisten tietoinen yritys ottaa määrätietoisesti tehtäväkseen muuttaa asianmukaisesti muotoutunutta Herran määräämää yhteiskunnallista käyttäytymistä, erityisesti silloin kun se koskee avioliittoa, sukupuolielämää, perhe-elämää. Meidän on pakko sanoa: " . . . viisaitten viisaus häviää, ja sen ymmärtäväisten ymmärrys katoaa." (Jes. 29:14)

Veljet ja sisaret, Jumala siunatkoon teitä, kun kuljette tietänne täyttäessänne kaikki päätöksenne ja elätte käskyjen mukaan. Siunaamme teitä yrityksissänne tulla Herran kaltaisiksi, jotta teistä tulisi enemmän

Hänen kaltaisiaan. Siunatkoon Jumala runsaasti teitä, kotejanne, perheitänne ja omaa elämäänne. Rukoilen sitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Olkaamme kelvollisia pappeudenhaltijoita

Spencer W. Kimball

Olen tässä istuessani ja kuunnellessani näitä neljän veljen pitämiä erinomaisia puheita tänä iltana toivonut, että kaikki pojat ja miehet maailmassa kuulisivat sellaisia puheita, joista he saisivat itselleen vaalimisen arvoisia ajatuksia ja mittapuita. Kuinka onnellisessa asemassa me kirkon pojat ja miehet olemmekaan, kun voimme saada sellaista opastusta ja innoitusta elämäämme ja kirkon työtä varten.

Haluaisin puhua kirkon johtajille, erityisesti piispoille ja vaarnanjohtajille, jotka ovat "yleisiä tuomareita" Israelissa.

Haluan lukea teille presidentti Taylorin, yhden kirkon varhaisemman profeetan ja presidentin sanat:

"Sitä paitsi olen kuullut joistakin piispoista, jotka ovat yrittäneet peitellä ihmisten jumalattomuuksia; sanon heille Jumalan nimessä, että he joutuvat kantamaan tuon rikkomuksen itse ja kärsimään tuon rangaistuksen, ja jos joku teistä haluaa olla osallisena ihmisten synneissä tai antaa tukensa niille, teidän on ne kannettava. Kuuletteko, te piispat ja johtajat? Jumala on vaativa sen teidän käsistänne. Teille ei ole annettu valtaa peukaloida vanhurskauden periaatteita eikä peitellä ihmisten kunniattomuutta ja turmelusta." (*Conference Report,* huhtikuu 1880, s. 78)

Luen teille lisäksi George Q. Cannonin, ensimmäisen presidenttikunnan jäsenen sanat:

"Jumalan Henki tulisi epäilemättä niin murheelliseksi, ettei se hylkäisi vain niitä, jotka ovat syyllistyneet näihin tekoihin, vaan se vetäytyisi pois myös niistä, jotka suvaitsevat estämättä ja nuhtelematta sellaisten tekemistä keskuudessamme. Kirkon presidentti ja kaikki pappeudenhaltijat kokisivat Hengen, Hänen lahjojensa ja siunaustensa sekä Hänen voimansa menetyksen, ellei riittäviin toimiin ryhdyttäisi ihmisten pahuuden paljastamiseksi ja hillitsemiseksi." (*Journal of Discourses,* osa 26, s. 139)

Voisimme lainata monia muita veljiä, jotka ovat puhuneet tästä asiasta samalla tavalla.

Meitä huolestuttaa se, että aivan liian usein puhuttelua suorittava johtaja tuntiessaan henkilökohtaista myötätuntoa rikkomuksentekijää kohtaan tai rakkautta rikkomuksentekijän perhettä kohtaan on taipuvainen olemaan liian lempeä kurinpitotoimissaan.

Aivan liian usein rikkomuksentekijälle annetaan anteeksi, vaikka häneltä olisi pitänyt ottaa pois hänen jäsenoikeutensa tai hänet olisi pitänyt erottaa kirkosta. Aivan liian usein synnintekijältä otetaan pois hänen jäsenoikeutensa, vaikka hänet olisi pitänyt erottaa kirkosta.

Muistakaa, mitä presidentti Taylor sanoi siitä, että teidän tulee itse kantaa tuon synnin rangaistus. Oletteko te halukkaat siihen, veljet?

Muistatteko, mitä profeetta Alma sanoi? "Kuitenkaan ihmiset eivät voisi tehdä parannusta, ellei olisi rangaistusta . . ." (Al. 42:16)

Ajatelkaa tuota hetken. Oletteko kuulleet ja ymmärtäneet sitä aikaisemmin? Anteeksiantoa ei ole ilman todellista ja täydellistä parannusta, eikä parannusta voi olla ilman rangaistusta. Tämä on yhtä iankaikkista kuin sielu.

Vielä yksi ajatus: Vaarnanjohtaja tai piispa tekee päätöksen, ja neuvonantajat tai korkea neuvosto hyväksyvät tai hylkäävät hänen päätöksensä. Mutta he eivät äänestä asiasta, kuten muuten tehdään.

Muistakaa tämä kaikki, kun luoksenne tulee joku, joka on rikkonut Jumalan lakeja.

Meidän on niin helppo antaa myötätuntomme vääristää suhteellisuudentajumme, ja kun ihminen on tehnyt syntiä, hänen on kärsittävä. Se on ehdoton vaatimus — ei piispan sanelema — vaan luonnon ja ihmisen oman olemuksen sanelema vaatimus. Kurinpitotoimet on kohdistettava eritoten aikuisiin ja avioliiton solmineisiin — ja aivan erityisesti niihin, jotka ovat olleet temppelissä. Heidän on ymmärrettävä, etteivät he voi peukaloida Jumalan pyhiä lakeja.

Huomioni kiintyi erääseen toiseen seikkaan tässä eräänä päivänä lukiessani Wilford Woodruffin sanoja Joseph Smithistä. Joskus kohtaamme jäseniä, joilla on liikaa ylpeyttä. He haluavat tahtonsa läpi, ja ellei niin käy, he uhkaavat jättää kaiken sikseen. Oletteko koskaan nähneet jonkun lähtevän seurakunnasta ja luvanneen koskaan olla avaamatta kappelin ovea vain siksi, että heillä on ollut erimielisyyksiä piispan tai jonkun toisen kanssa?

"Meidän ei tule pöyhkeillä ylpeydestä", sanoi profeetta, "saamamme tehtävän tai viran vuoksi. Jos kirkon presidentti tai jompikumpi hänen neuvonantajistaan tai jos apostoli tai kuka tahansa muu on sydämessään sitä mieltä, ettei Jumala tule toimeen ilman häntä ja että hän erityisen tärkeä Herran työssä, hän seisoo kaltevalla

pinnalla. Kuulin Joseph Smithin sanovan, että Oliver Cowdery, joka oli toinen apostoli kirkossa, oli sanonut hänelle: 'Jos minä lähden tästä kirkosta, se kaatuu.' Joseph Smith sanoi: 'Oliver, yritäpä.' Hän yritti sitä. Hän kaatui; mutta Jumalan valtakunta ei kaatunut. Olen tuntenut muitakin apostoleja, jotka olivat sitä mieltä, ettei Herra voinut tulla toimeen ilman heitä, mutta Herra vei työtään eteenpäin ilman heitä. Sanon kaikille ihmisille, juutalaisille ja pakanoille, suurille ja pienille, rikkaille ja köyhille — että Herralla Kalkkivaltiaalla on voima itsessään eikä Hän ole riippuvainen kenestäkään ihmisestä oman työnsä eteenpäinviemisessä. Kun Hän kutsuu ihmisiä tekemään Hänen työtään, heidän tulee luottaa Häneen . . ." (Wilford Woodruff, "Discourse" *Deseret Weekly,* 6. huhtikuuta 1890, s. 559-560)

Ja nyt, pappeudenhaltijaveljeni, on merkittävää voida kokoontua pappeuskokoukseen joka konferenssissa, jolloin isät ja pojat ovat yhdessä tultuaan pitkien matkojen päästä kuulemaan konferenssin ohjelmaa.

Näen joukossanne monia erinomaisia nuoria miehiä, ja minua miellyttää nähdä niitä, jotka pian tulevat isiksi ja johtajiksi, piispoiksi ja vaarnanjohtajiksi sekä lähetyssaarnaajiksi.

Tiedän, että edessäni on satoja nuoria miehiä, joista monet ovat diakoneja. Muistan ajan, jolloin itse olin diakoni. (Siitä on jo pitkä aika.) Minusta oli suuri kunnia olla diakoni. Isäni kunnioitti aina minun tehtäviäni ja salli minun ottaa hevosen ja rattaat mennessäni keräämään paastouhreja. Tehtävänäni oli koota paastouhrit oman kotini lähellä sijaitsevista taloista, mutta välimatkat olivat pitkiä, ja jauhosäkki tai hedelmäpurkki tai vihannekset tai leipä olivat raskaita kantaa määrien lisääntyessä. Niinpä rattaista oli paljon apua. Olemme myöhemmin alkaneet maksaa kymmenyksemme rahassa, mutta minun nuoruudessani kymmenykset maksettiin tavarana. Oli suuri kunnia palvella taivaan Isää tällä tavoin, ja vaikka ajat ovat muuttuneet ja vaikka me maksamme kymmenyksemme rahassa tavaran sijasta, tämän työn suorittaminen on yhä suuri kunnia.

Olen diakoni. Olen aina ylpeä siitä, että olen diakoni. Kun näen apostolien tulevan korokkeen ääreen juhlakokouksessa siunaamaan sakramentin ja muitten johtavien auktoriteettien astuvan sakramenttipöydän ääreen hakemaan leivän ja veden jakaakseen sen nöyrästi kaikille läsnä oleville ja sitten palauttavan tyhjät astiat, olen hyvin hyvin ylpeä siitä, että olen diakoni, opettaja ja pappi.

Erityiskokouksissamme temppelissä, kun johtavat auktoriteetit tulevat sakramenttipöydän luo siunatakseen ja jakaakseen sakramentin, sydämeni lyö äänekkäämmin, ja olen kiitollinen siitä, että minulla on pyhä Aaronin pappeus ja sama etuoikeus huolehtia sakramenttipalvelusta.

Muistan, että Jeesus Kristus itse mursi leivän, siunasi sen ja antoi apostoleilleen. Olen ylpeä siitä, että minäkin voin tehdä samoin. Ottakaa vaari siitä, mitä presidentti Tanner ja muut veljet juuri sanoivat kelvollisuudesta sakramenttipalveluun ja kunnioittavina olemisesta.

Teille, isät, haluaisin lukea Walter MacPeekin kirjoittamasta artikkelista: "Pojat tarvitsevat monia Lincolnin ja Mannerheimin tapaisia sankareita. Mutta he tarvitsevat myös läheisiä sankareita. Heidän on tunnettava joku voimakas ja perusluonteeltaan rehti mies henkilökohtaisesti. Heidän on tavattava hänet kadulla, mentävä hänen kanssaan patikka- ja leirintäretkille, nähtävä hänet lähellä kotiaan, joka päivä, jokapäiväisissä tilanteissa, tunnettava itsensä kyllin läheiseksi voidakseen esittää hänelle kysymyksiä ja puhuakseen hänen kanssaan kahden kesken."

Toivon, että jokainen isä on näin lähellä poikaansa. Toivon, että jokainen isä tarjoaa perheelleen perheillan, tilaisuuden kaikille pojilleen ja tyttärilleen ilmaista itseään, auttaa perheen suunnitelmien laatimisessa, pitää perherukouksia ja osallistua perheiltoihin.

Pojat, elämällä on todellinen tarkoitus. Teidän taivaallinen Isänne on suonut teille maailman ja elämän. Elämänne voi olla merkittävä — tai jonninjoutava. Se riippuu teistä, ja kahdenteentoista ikävuoteenne mennessä teiltä odotetaan paljon. Te ette elä elämää, joka perustuu sattumiin, vaan te elätte elämää, joka vaatii suunnittelua ja ponnisteluja. Sanotaan, että juutalaisten laissa kaksitoistavuotias poika on lähes aikuisen asemassa. Luultavasti tästä syystä Herra Jeesus Kristus viipyi temppelissä silloin, kun Hänen perheensä vei Hänet sinne, ja puhui viisautta osoittaen johtajien, oppineitten ja muitten johtavien ihmisten kanssa.

Jos pojalla on hänelle uhrautuva isä, pojan tehtäväksi jää muovata elämästään sellainen, että se on otollinen taivaalliselle Isällemme, hänen maanpäälliselle isälleen ja äidilleen sekä kaikille niille ihmisille, joiden kanssa hän joutuu tekemisiin. Kasvaessanne teiltä monta kertaa vaaditaan rohkeutta, kuten presidentti Romney tänä iltana niin kaunopuheisesti asian ilmaisi.

"Sinä olet nuori — koko elämäsi on vielä edessäpäin", sanoi erään uppoavan laivan pappi. "Ota tämä", hän sanoi ja ojensi pelastusrenkaan merimiehelle ja muutamaa sekuntia myöhemmin painui pohjaan laivan mukana.

Tämä tapahtui 3. helmikuuta 1943, ja kysymyksessä oli amerikkalaisen joukkojenkuljetusaluksen, Dorchesterin, torpedointi. Pappi oli yksi neljästä, jotka kaikki sanoivat samoin, luovuttivat pelastusrenkaansa ja uhrasivat henkensä. Yksi heistä oli katolinen, kaksi protestanttia ja yksi juutalainen.

Ei ole tarpeellista odottaa sitä, että ihminen on laillisesti täysi-ikäinen, oman elämänsä rakentamiseksi. Se työ on aloitettava jo silloin, kun ihminen on vasta sylilapsi.

On kiintoisaa huomata, että Herra Jeesus oli ainoastaan kaksitoista, kun Hän meni temppeliin, ja ainoastaan 33, kun Hänet ristiinnaulittiin. On kiintoisaa havaita, että profeetta Joseph Smith oli jumalallisen ilmestyksen nähdessään vain runsaat neljätoista; hän oli vain kahdeksantoista Moronin vieraillessa hänen luonaan

ja kertoessa kultalevyistä ja niihin liittyvästä raskaasta vastuusta. Hän oli vain 24 julkaistessaan Mormonin Kirjan ja vähän yli 24 järjestäessään Jumalan valtakunnan maan päälle ilmoituksen mukaan.
On myös kiintoisaa tietää, että hänen ensimmäiset apostolinsa olivat nuoria miehiä — suhteellisen nuoria — 29-36 — vuotiaita. On melkein uskomatonta, miten nuoria he olivat ja kuitenkin niin kypsiä ja voimakkaita ja persoonallisia.

Miehen tekeminen pojasta — olette kaikki nähneet lähetyssaarnaajien tulevan ja menevän — tuhansittain ja kymmenin tuhansin. Lähetystyö saa tämän aikaan, jos he paneutuvat siihen. Kuinka usein olette hyvästelleet yhdeksäntoistavuotiasta lähetystyöhön lähtevää poikaa ja kaksi vuotta myöhemmin tavanneet miehen, joka palaa lähetystyöstä suurena, voimakkaana ja päämääränsä tuntevana.

Erään suuren yhtiön johtaja vastasi hänelle esitettyyn kysymykseen: "Miten pojasta tehdään mies?" Kysymys esitettiin hänelle muodossa: "Mikä tekee miehestä todellisen miehen?" Pidän hänen vastauksestaan.
"Siihen vaikuttaa moni seikka, mutta ehkäpä tärkein oli se sisäinen ääni, jota hän kuunteli nuorena poikana. Tuota ääntä me kutsumme omaksitunnoksi, ja se ohjaa ihmisen ajatuksia. Ihmisen ajatukset voivat saada ilmaisunsa ihmisen teoissa. Koska toistetut teot muodostavat tapoja ja tottumuksia, se, mitä ajattelet ja mitä teet juuri nyt, kertoo, millainen tulet joskus olemaan.
Jos minulta kysyttäisiin, mitä poika tarvitsee tänään ollakseen nimensä arvoinen mies huomenna, vastaisin: Älä milloinkaan valehtele äläkä ole epärehellinen. Valehtelija on pelkuri. Epärehellinen ihminen on sekä pelkuri että varas. Jos sinulla on rohkeutta kunnioittaa totuutta kaikessa, olet tiellä itsesi hallintaan.
Tee kovasti työtä. Mielesi on varasto, jonka hyllyt sinä täytät. Täytä hyllyt laatutarvikkeilla. Muista, että tänään hankkimasi työ- ja opiskelutottumukset ovat niitä, joiden kanssa sinun on elettävä huomenna.
Pidä hauskaa. Pelaa pelejä, jotka vaativat kuntoa ja urheilutaitoja. Noudata sääntöjä. Vaadi, että muutkin tekevät niin.
Kunnioita Luojaasi. Jumala on kaiken hyvän alkulähde.
Voit parhaiten ilmaista kiitollisuutesi rikkaalle perinnöllesi elämällä seuraavan tunnuslauseen mukaan: 'Velvollisuus, kunnia, isänmaa ja Jumala'.
Jos tämän teet ja jos kaikessa teet parhaasi, kehittämäsi mieli ja sydän ja sielu ovat eräänä päivänä kuuluva todelliselle miehelle." (J. Edgar Hoover)
Asennollamme on merkitystä. Jos ihminen haluaa olla pitkä, hän aloittaa kurottautumalla taivasta kohti. Jos hän haluaa olla jalo, hän pukeutuu asianomaiseen asuun. Jos hän haluaa lentää, hänen on hankittava siivet. Jos hän haluaa olla vanhurskas, hänen on pukeuduttava vanhurskauden viittaan.
On olemassa kertomus, tarina, lordi George Hallista. Me voimme uskoa siihen tai olla uskomatta, mutta jos huomaamme sen sisältämän opetuksen, meidän tulisi noudattaa sitä.
"Lordi George oli viettänyt paheellista elämää. Hän oli ollut juomari, uhkapeluri ja kiero liiketoimissaan, ja hänen kasvonsa kuvastivat hänen elämänsä laatua. Hänellä oli erittäin ilkeät kasvot.

Aikansa tavan mukaan lordi George meni tapaamaan herra Aeneasta Bond-kadulla Lontoossa. Herra Aeneas valmisti vahanaamareita, ja hän oli niin taitava, että naamaria käyttävää ihmistä ei voinut enää tuntea samaksi. Todisteena hänen taidoistaan kerrottiin, että monet naamaria käyttävät velalliset saattoivat paljastumatta kuljeskella velkojiensa keskuudessa. Herra Aeneas meni varastohuoneeseensa ja valitsi naamarin, lämmitti sen lampun päällä ja kiinnitti sen lordi Georgen kasvoihin. Kun lordi George katsoi peiliin, hän näki edessään rakkautta hohtavan pyhimyksen kasvot. Niin paljon hänen ulkomuotonsa muuttui, että Jenny Mere rakastui häneen ja meni hänen kanssaan naimisiin.

Hän osti pienen majan maaseudulta. Se oli ruusujen peittämä ja siihen liittyi pieni puutarha. Siitä pitäen hänen koko elämänsä muuttui. Hän kiinnostui luonnosta; hän huomasi kivien opettavan häntä, purojen olevan kuin kirjoja, ja hän näki hyvää kaikessa. Sitä ennen hän oli ollut tunnoton — elämällä ei ollut ollut mitään merkitystä hänelle. Nyt hän oli ystävällinen ja osallistui maailmanmenoon ympärillään.

Hän ei tyytynyt pelkästään aloittamaan uutta elämää, vaan yritti korjata tekemänsä vääryydet. Lakimiehensä avulla hän palautti muilta petkuttamansa rahat. Joka päivä hän jalosti luonnettaan uudella hyveellä, kauniimmilla ajatuksilla.

Sattumalta hänen aikaisemmat toverinsa saivat selville hänen henkilöllisyytensä. Hän tulivat hänen puutarhaansa talvutellakseen hänet jälleen pahoille teille. Hän kieltäytyi ja he hyökkäsivät hänen kimppuunsa. Hänen naamionsa repeytyi pois hänen kasvoiltaan.

Hän masentui. Tähän kaikki loppuisi: hänen uusi elämänsä ja hänen unelmansa. Kun hän seisoi pää painuksissa ja naamio jalkojen juuressa, hänen vaimonsa juoksi puutarhaan ja lankesi polvilleen hänen eteensä. Kun vaimo katsoi ylös miestään, mitä luulette hänen nähneen? Piirre piirteeltä olivat kasvot samanlaiset kuin niitä peittänyt naamio. Ne olivat kauneuden piirteitä — rehdin ihmisen piirteitä." (Lähde tuntematon)
Ei ole epäilystäkään, että ihmisen viettämän elämän ja hänen ajatustensa piirteet piirtyvät hänen kasvoihinsa.
Minulla lienee aikaa lukea muutamia riviä artikkelista, jonka luulen kiinnostavan teitä.

Kuulemma

Joka kaupungissa, joka kadulla
lähes joka talossa tapaat
pienen olennon, joka elehtii
virnuillen ja virnistäen
ja kipuaa keinutuoliisi
tai missä lienetkin,
ja kun se pääsee hyvin lähelle
se kuiskaa jotakin korvaasi —
jonkin muita häpäisevän juorun —
ja sen nimi onkin "Kuulemma".
Se ei koskaan väitä todella tietävänsä,

se on vain kuullut asiasta.
Ja tietonsa se kuiskuttelee korvaasi.
Niin sinäkin menet ja kuiskailet,
ja jos tarpeeksi asiasta puhutaan,
juorusta, vaikka se on väärä,
— jos Jussi kertoo Heikille ja Heikki Jukalle. Ja Jukka kertoo Marjalle, ja Marja Kyllikille,
ja Kyllikki kertoo Arjalle,
ja Arja Tuulikille
— pian tulee totuutena pidettävää.
Tämä pieni olento
ei sano jotain itse tietävänsä;
se ei väitä jonkin seikan olevan totta.
Se vain kuiskaa sen sinulle.
Koska se tietää sinun menevän
ja kertovan
asiasta jollekulle toiselle
kuiskuttelijalle.
Ja niinpä ennen auringonlaskua
hän saa pahat alkeensa toteutetuiksi.
Ja ympärilläsi on vähemmän
iloa ja hyvyyttä.

Varo "Kuulemmaa" kun se pujahtaa
taloosi — kun ihmisiä parjataan,
pyydä toteennäyttöä joka
tapauksessa.
Kysy nimeä ja aikaa ja paikkaa —
ja jos se vastaa, että se on
vain kuullut asiasta,
vastaa, ettet usko siitä sanaakaan.
Ja sano sille, ettet aio kertoa
edelleen moista päläpätystä.
Hymyilevätpä juorut kuinka paljon
tahansa,
kieltäydy tekemästä niiden pahoja
tekoja."

(*Shell Happytime*,
suorasanainen suomennos)

Veljet, oletteko koskaan laulaneet yhtä kauniisti mieskuorossa kuin näitten 212 veljen kuoro tänä iltana? On ollut hyvä olla teidän kanssanne tässä kokouksessa. On ihanaa palvella Herraa tässä tehtävässä. Kuinka suuri etuoikeus onkaan olla tämän kallisarvoisen pappeuden haltijoita, joka edustaa suurempaa valtaa kuin keisareitten ja kuninkaitten valta. Kuinka suurenmoista onkaan, että jokaisella pojalla on mahdollisuus tähän isänsä ja veljiensä kanssa. Jumala siunatkoon teitä, että kaikki tänä iltana kuulemamme painuisi syvälle sydämeemme ja hyödyttäisi meitä.
Tämä on Herran työtä. Haluan teidän poikien ja miesten tietävän tämän. Tämä on Herran työtä, ja minä tiedän sen, ja haluan teidän tietävän, että minä tiedän sen. Ja luulen *teidänkin* tietävän sen, ja yhdessä menemme eteenpäin kohti suurta päämääräämme. Jumala siunatkoon teitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Julistakaa parannusta tälle kansalle

Spencer W. Kimball

Rakaat veljet ja sisaret, tämä vuosikonferenssi, johon olemme osallistuneet ja josta toivoakseni olemme nauttineet, on lähestymässä loppuaan.
Konferenssin aikana olette kuulleet monia kauniita todistuksia ja voimallisia puheita. Toivomme, että kuulijakunta — jota on saattanut olla miljoonia — on kuunnellut puhtain sydämin ja vastaanottavaisin mielin ja että jotkut heistä ehkä haluavat liittyä meihin tässä suuressa seurakunnassa, jonka lukumäärä nousee miljooniin.
Tiedämme, että evankeliumi on tosi. Todistamme siitä koko maailmalle. Toivomme, että maailman asukkaat panevat sivuun mahdolliset ennakkoluulonsa tai väärinkäsityksensä, niin että he voisivat tulla Jeesuksen Kristuksen laumaan, missä evankeliumia julistetaan puhtaana ja saastumattomana.
Tämän konferenssin aikana veljet ovat puhuneet monista aiheista, ja kaiken kaikkiaan he ovat käsitelleet melko tarkoin kaikkia Kristuksen evankeliumin perusperiaatteita.
Istuessani eräässä lehdistötilaisuudessa muutamia päiviä sitten eräs lehtimiehistä kysyi minulta: "Mikä yhteiskunnassamme nykyään vallitseva tilanne aiheuttaa teille suurinta huolta?" Olimme jo keskustelleet kasvun ongelmasta, sillä me kasvamme niin nopeasti, että on hieman vaikeata pysyttää johtajat jäsenten edellä, mutta kiitollisin mielin voimme sanoa edistyvämme.
Ajatellessani pikaisesti tätä asiaa pyrin vastaamaan kysymykseen, ja mieleeni palasi aika, jolloin maailman johtavat keskukset olivat Assyria ja Babylonia. Muistan Vanhan Testamentin kertomuksen Belsassarista — josta presidentti Romney puhui eilen illalla pappeuskokouksessa — kuuluisan Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, pojasta ja seuraajasta, joka oli viimeinen hallitseva kuningas ennen Kyyros Suuren valloitusta. Muistimme Nebukadnessarin pyhäinhäväistyksenä pidettävät varkaudet, kun hän saastutti Salomon pyhän temppelin Jerusalemissa ja vei sieltä monia kallisarvoisia ja arvokkaita astioita. Huomautin, että kuningas Belsassar valmisti suuret pidot tuhannelle ylimyksellensä. Hän joi viiniä näiden tuhannen edessä ja heidän kanssaan. Tuhannen hengen ruokkiminen pidoissa on jättimäinen tehtävä.
Tyytymättä siihen, että hänen isänsä oli varastanut pyhästä temppelistä kulta- ja hopea-astiat, jotka oli jo omistettu Herralle Hänen aivoituksiaan varten, Belsassar otti nämä

varastetut astiat ja täytti ne juovuttavalla juomalla, eikä hän kutsunut palatsiinsa vain tuhatta ylimystänsä, vaan myös ruhtinaansa, vaimonsa ja sivuvaimonsa. Hänen vieraansa sölvät ja joivat, esittäen luultavasti maljoja kultaisille jumalille, hopeisille jumalille, vaskisille jumalille, rautaisille jumalille, puisille jumalille ja kivisille jumalille. (Ks. Dan. 5:1-4.)

Pohdin, toistiko historia itseään, kun mietiskelin ja ajattelin oman maailmamme tilaa tänä aikana ja sen myöntyväisyyttä. Lukiessani lehtiä nykyään olen näkevinäni eräitä vaikuttavia ja pelottavia yhtäläisyyksiä näiden kahden aikakauden välillä. Voin lukea suurista pidoista monissa palkoissa, monista yhteiskunnan ja seurapiirien johtajista, monista tärkeistä henkilöistä. Voin lukea paikallisista ylimyksistä ja heidän puolisoistaan ja rakastajattaristaan. Voin lukea heidän juopottelustaan ja juopumuksestaan, heidän ylettömyyksistään ja moraalittomuudestaan — heidän häpeästään — ja silloin kuiskaan itselleni: "Historia toistaa itseään."

Olen väsynyt puhumaan liiaksi maailmamme moraalisesta tilasta. Mutta Opin ja Liittojen Kirjasta voin lukea, mitä Herra sanoi: "Julistakaa ainoastaan parannusta tälle sukupolvelle. Pitäkää minun käskyni ja auttakaa minun työni ilmi saattamisessa minun käskyjeni mukaisesti . . ." (LK 6:9)

Sitten Hän sanoi: "Ja kuinka hän iloitseekaan sielusta, joka tekee parannuksen.

Sen tähden te olette kutsutut julistamaan parannusta tälle kansalle." (LK 18:13-14) Varhaisten pyhien ollessa menossa Missouriin johtajille tuli Herran sana:

"He saarnatkoot matkalla ja todistakoot totuudesta kaikkialla ja kehoittakoot rikkaita, ylhäisiä ja alhaisia ja köyhiä tekemään parannuksen.

Ja he pystyttäkööt seurakuntia, jos maan asukkaat tekevät parannuksen." (LK 58:47-48)

Ja siksi uskon — ja pelkään — että tämä päivä on parannuksenteon päivä, päivä, jona ihmisten tulee arvioida tilanteensa ja tarpeen tullen muuttaa elämänsä.

Nykyaikana on johtajille tullut käsky samalla tavalla, kuin se muinoin tuli suoraan Herralta Simon Pietarille: "Sen tähden minä annan teille käskyn, että teidän tulee lähteä tämän kansan keskelle ja sanoa sille niin kuin muinoin, minun apostolini, jonka nimi oli Pietari . . ." (LK 49:11) Olen havainnut, että apostoli Pietari kehotti alttuisesti ihmisiä puhdistamaan elämänsä ja tekemään parannuksen rikkomuksistaan.

"Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan..." (Ks. 1 Piet. 2:11-12.)

Luin yleisestä tavasta, jonka mukaan miehet ja naiset, jotka eivät ole keskenään naimisissa, elävät yhdyselämää; ja nämä ihmiset väittävät alinomaa ja äänekkäästi, ettei avioliitto enää ole tarpeellinen. Ja ilmeisesti miltei häpeämättä he elävät yhdessä ja ovat sukupuoliyhteydessä, vaikka eivät ole naimisissa. Onko Jumala muuttanut lakejaan? Vai onko vähäinen, vastuuton, julkea ihminen uskaltanut muttaa Jumalan lakeja? Oliko syntiä eilispäivänä? Hallitsiko perkele ihmisten sydämissä vain joskus kauan sitten?

Aabraham tiesi, että lakeuden kaupungit — Sodoma ja Gormorra ja muut paikat — olivat jumalattomia kaupunkeja, joissa asui pahoja, jumalattomia ihmisiä, jotka sanoivat Kainin tapaan: "Kuka on Herra, että minun tulisi hänet tuntea?" (KH Moos. 5:16) Aabrahamin tiesi, että noiden kaupunkin tuho oli väistämätön, mutta myötätunnossaan lähimmäisiään kohtaan hän pyysi ja anoi Herraa: "Entä jos kaupungissa on viisikymmentä vanhurskasta; säästätkö paikan siellä olevain viidenkymmenen vanhurskaan tähden?" (Ks. 1 Moos. 18:24.) Anomukseen suostuttiin, mutta Aabraham rukoili taas, että kaupungit säästettäisiin, jos niistä löytyisi 45 tai 40 tai 30 tai 20 tai edes kymmenen, mutta ilmeisesti ei edes kymmentä löytynyt noista paheellisista kaupungeista, jotka olisivat olleet vanhurskaita. (Ks. 1 Moos. 18:24-32.)

Pahuus jatkui. Synti oli iinnoittautunut illan perusteellisesti. Ihmiset olivat laskeneet leikkiä tuhoutumisesta ja naureskelleet sen vuoksi. Rikkomukset, joista Sodoma ilmeisesti oli kuuluisa, jatkuivat. Kaupungin asukkaat halusivat itse asiassa "ryhtyä" puhtaisiin enkeleihin, joiden he olivat nähneet saapuvan kaupunkiin. Pahuudessaan he pyrkivät sisälle ja olisivat halunneet murtaa ovet saadakseen heidät käsiinsä. (Ks. 1 Moos. 19:4-11.)

Aabraham teki kaikkensa kaupungin pelastamiseksi, mutta siitä oli tullut niin rappioitunut ja moraaliton, että sen säästäminen oli mahdotonta.

"Ja Herra antoi sataa Sodoman ja Gomorran päälle tulikiveä ja tulta, Herran tyköä taivaasta.

ja hävitti nämä kaupungit ynnä koko lakeuden sekä kaikki niiden kaupunkien asukkaat ja maan kasvullisuuden." (1 Moos. 19:24-25)

Taas näemme historian toistavan itseään. Nähdessämme pornografian, huoruuden ja homoseksuaalisuuden rehottavan, nähdessämme ilmeisesti yhä suurenevan kansanosan moraalin löyhyyden ja suvaitsevaisuuden, voimme sanoa, että saatanan ajat ovat palanneet ja historia näyttää toistavan itseään.

Kun näemme oman yhteiskuntamme monien ihmisten rappeutuneisuuden heidän pyrkiessään tyrkyttämään ihmisille vulgäärejä esityksiä, saastaa tiedotusvälineitten kautta, luonnottomia tapoja, ihmettelemme, onko saatana ojentanut jumalattoman, pahan kätensä vetääkseen joukkoihinsa tämän maan ihmiset? Eikö meillä ole tarpeeksi hyviä ihmisiä jäljellä, jotta voisimme hävittää maailmaamme uhkaavan pahan? Miksi me jatkuvasti annamme periksi pahalle ja suvaitsemme syntiä?

Silmiini osui äskettäin kirkon presidenttikunnan lausunto aivan toiselta ajalta, noin kuusi presidenttiä taaksepäin, ja olisin halunnut lukea siitä monta riviä, sillä se tuo mieleemme, että Jumala on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti ja että Hänen toisen tuhatvuotiskauden alkana profeetoille antamansa käskyt sekä Vapahtajan ajan profeetoille annetut käskyt, samoin kuin tämän päivän profeetoille annetut käskyt, tuovat epäämättä ja selvästi mieleemme, että Jumala on

sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Emme usko tilanteen määräävyyteen; emme ole samaa mieltä ihmisten kanssa, joiden mielestä nyt on eri aika ja aikakausi, joiden mielestä ihmiset ovat valistuneempia kuin ennen. Herra pitää aina kiinni sanoista, jotka Hän on eri aikoina lausunut, ja Hän odottaa ihmisten kunnioittavan itseään, kunnioittavan vaimoaan ja vaimon kunnioittavan aviomiestään ja perhettään, elävän vanhurskaasti, kuten Hän on kehottanut tuhansia kertoja kautta aikojen.

Ja kun keskustelin lehtimiesten kanssa, tuli tämä ajatus siis mieleeni. Mitä sellaista voimme tehdä, mitä emme jo tee? Miten pitkälle voimme mennä? Mitä muutoksia tehdä taataksemme vanhurskauden tässä maailmassa? Sillä jos emme niin tee, näyttää siltä, kuin tuho olisi edessä, kuten se kohtasi Baabelin asukkaita ja hieman eri tavalla Sodomaa ja Gomorraa ja muita kaupunkeja.

Siksi me pidämme tätä hyvin tärkeänä, siksi me jatkuvasti saarnaamme siitä, siksi varoitamme lapsiamme ja opetamme heitä, siksi varoitamme nuoriamme, siksi varoitamme aviopareja, niin että he pitäisivät avioliiton kauniina, pyhitettynä liittona.

Veljeni ja sisareni, kun nyt päätämme tämän konferenssin, toivomme teidän palaavan koteihinne hengellisempinä, toivomme, että viette perheellenne, ystävillenne, seurakunnillenne ja vaarnoillenne todistuksen, jonka olette saaneet, sekä sen hyvän tunteen, joka on tullut sydämeenne kuunnellessanne johtavia veljiä heidän puhuessaan ja todistaessaan.

Haluan lopettaa esittämällä todistukseni. Tiedän, että Jumala elää. Tiedän, että Jeesus Kristus elää. Tiedän, että Hän rakastaa. Tiedän, että Hän innoittaa. Tiedän, että Hän ohjaa meitä. Ja tiedän, että Hän rakastaa meitä. Tiedän, että Hän voi rakastaa tai tuntea suurta murhetta, kun Hän näkee meidän poikkeavan polulta, jonka Hän on niin selvästi viitoittanut ja tehnyt niin suoraksi.

Ja esitän tämän todistuksen teille Jeesuksen Kristuksen, Mestarimme, nimessä. Amen.

Kuuliaisuus, pyhittäminen ja uhraaminen

Bruce R. McConkie

Olen pyytänyt ja pyydän nyt Pyhän Hengen johdatusta niin että voisin puhua selvästi ja vetoavasti kahdesta seuraavasta evankeliumin kruunaavasta opista.

Me olemme Herran kansaa, Hänen pyhiään. Niitä, joille Hän on antanut paljon ja joilta Hän puolestaan odottaa paljon. Me tunnemme pelastussuunnitelman rajoitukset ja ehdot – miten Kristus kuoli syntiemme vuoksi ja mitä meidän on tehtävä saadaksemme käyttää hyväksemme Hänen lunastusuhrinsa suomat täydet siunaukset.

Me olemme kastevedessä tehneet liitot rakastaa ja palvella Hänta, pitää Hänen käskynsä ja asettaa elämässämme ensimmäiselle sijalle Hänen valtakuntansa asiat. Hän puolestaan on luvannut meille paluun iankaikkiseen elämään Isänsä valtakunnassa. Meillä on siis mahdollisuus ottaa vastaan eräitä korkeampia lakeja, jotka valmistavat meitä siihen iankaikkiseen elämään, jota niin vilpittömästi tavoittelemme.

Siitä syystä esitän teille eräitä uhraamisen ja pyhittämisen lakeja, joihin todellisten pyhien on alistuttava, jos he joskus aikovat mennä sinne missä Jumala ja Kristus ovat, ja saada saman perinnön kuin menneiden aikojen pyhät.

On kirjoitettu: "Sillä, joka ei voi pysyä selestisen valtakunnan laissa, se ei voi kestää selestistä kirkkautta." (LK 88:22) Uhrauksen laki on selestinen laki; samoin on pyhittämisen laki. Jotta siis saisimme selestisen palkinnon, jota niin hartaasti toivomme, on meidän pystyttävä elämään näiden kahden lain mukaan.

Uhraaminen ja pyhittäminen liittyvät toisiinsa erottamattomasti. Pyhittämisen laki tarkoittaa sitä, että me pyhitämme aikamme, kykymme sekä rahamme ja omaisuutemme kirkon asialle; että ne ovat käytettävissä siinä määrin kuin niitä tarvitaan Herran maan päällä hoidettaviin asioihin.

Uhraamisen laki tarkoittaa sitä, että me olemme halukkaat uhraamaan kaikkemme totuuden puolesta – luonteemme ja maineemme, kunniamme ja kiitoksemme, hyvän nimemme ihmisten keskuudessa, talomme, maamme ja perheemme, kaiken, jopa henkemmekin, jos niin vaaditaan.

Joseph Smith sanoi: "Uskonto, joka ei vaadi uhrausta kaikessa, ei koskaan ole omannut riittävästi voimaa, joka johtaa elämään ja pelastukseen." (*Lectures on Faith*, s. 58)

Meitä ei aina vaadita elämään koko uhraamisen lain mukaan ja luopumaan ajastamme, kyvyistämme ja varoistamme Herran maallisen valtakunnan rakentamiseksi. Harvat meistä on kutsuttu uhraamaan runsaasti siitä, mitä omistamme, ja nykyään ilmoitetulla uskonnolla on vain muutamia marttyyreja.

Tämä pyhien kirjoitusten kohta tarkoittaa sitä, että voidaksemme päästä selestiseen kirkkauteen, meidän on pystyttävä elämään täydellisesti lakien mukaan, jos meiltä sitä vaaditaan. Tässä ko-

rostetaan siis sitä tosiasiaa, että meidän on elettävä näiden lakien mukaan siinä määrin kuin meiltä sitä vaaditaan.

Miten me esimerkiksi voisimme osoittaa kykymme elää täydellisesti pyhittämisen lain mukaan, ellemme maksa rehellisiä kymmenyksiä? Tai miten voisimme osoittaa halukkuutemme uhrata kaikkemme, ellemme tee pieniä aikaamme ja työtämme koskevia uhrauksia tai ellemme anna varojamme ja omaisuuttamme silloin kun meiltä sitä pyydetään?

Kun minä nuorena miehenä toimin piispan ohjeiden mukaisesti ja menin käymään erään rikkaan miehen luona pyytääkseni häntä lahjoittamaan 1000 dollaria rakennusrahastoon, hän kieltäytyi. Mutta hän sanoi haluavansa auttaa ja ostavansa kaksi lippua, jos me järjestäisimme seurakuntapäivälliset ja velottaisimme viisi dollaria jokaiselta aterioitsijalta. Kymmenkunta vuorokautta myöhemmin mies kuoli odottamatta sydänkohtaukseen, ja minä olen siitä lähtien miettinyt hänen iankaikkisen sielunsa kohtaloa.

Eikö joku olekin sanonut: "kavahtakaa kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi." Ja eikö tämä sama henkilö esittänyt seuraavan vertauksen. "Rikkaan miehen maa kasvoi hyvin.

Niin hän mietti mielessään ja sanoi: 'Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani kokoaisin?

Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvyyteni;

ja sanon sielulleni: sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.

Mutta Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois, kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' "

Ja eikö hän päättänytkin sanomalla: 'Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.' (Luuk. 12:15-21)

Kun profeetta Gaad käski Daavidin rakentaa erään miehen maille alttarin ja uhrata, mies tarjoutui lahjoittamaan maan, härän ja kaiken uhraamiseen tarvittavan. Mutta Daavid sanoi: 'Ei niin, vaan minä ostan ne sinulta täydestä hinnasta, sillä minä en uhraa Herralleni, Jumalalleni, ilmaiseksi saatuja polttouhreja . . .' (2 Sam. 24:24)

Kun joudumme antamaan uhrin, joka on pieni, on taivaaseen kerätty aarrekin pieni. Lesken uhraama ropo on iankaikkisessa vaa'assa painavampi kuin rikkaan miehen pullistelevat vilja-aitat.

Jeesuksen luokse tuli kerran rikas nuorukainen, joka kysyi: ". . . mitä hyvää minun pitää tekemän, että minä saisin iankaikkisen elämän?"

Herramme vastaus oli tuttu, kaikkien profeettojen kaikkina aikoina esittämä. Se kuului: ". . . jos tahdot päästä elämään sisälle, niin pidä käskyt."

Seuraava kysymys oli: "Mitkä?"

Jeesus luetteli ne: "Nämä: 'Älä tapa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'". (Matt 19:18-19)

Siten nuori mies vastasi ja ihmetteli, sillä hän oli hyvä ihminen, uskollinen ihminen, sellainen, joka etsi vanhurskautta: ". . . Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä minulta vielä puuttuu?"

Me voisimme helposti kysyä: "Eikö käskyjen pitäminen riitä? Odotetaanko meiltä vielä muutakin kuin että olemme tosia ja uskollisia kaikissa koettelemuksissa? Onko vielä muutakin kuin kuuliaisuuden laki?"

Nuoren miehen tapauksessa oli. Hänen odotettiin elävän pyhityksen lain mukaan, uhraavan kaiken maallisen omaisuutensa, sillä Jeesus vastasi hänelle: "Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa, ja tule ja seuraa minua." (Matt 19:21)

Kuten tiedätte nuorukainen meni murheellisena pois, "... sillä hänellä oli paljon omaisuutta". (Matt. 19:16-22) Ja me jäämme ihmettelemään, miten läheisissä suhteissa hän olisi ollut Jeesuksen kanssa, minkälainen ystävä hän ehkä olisi ollut apostolien kanssa, minkälaisia ilmoituksia ja näkyjä hän ehkä olisi saanut, jos hän olisi pystynyt elämään selestisen valtakunnan lain mukaan. Hän on jäänyt nimettömäksi, mutta hän olisi saattanut jäädä ainaisesti kunnioitettuna pyhien mieleen.

Nyt minusta on täysin selvää, että Herra odottaa meiltä enemmän kuin mihin me joskus suostumme. Me emme ole muiden ihmisten kaltaisia. Me olemme Jumalan pyhiä ja meillä on taivaan ilmoitukset. Siltä, jolle paljon on annettu, vaaditaan paljon. Meidän on asetettava Hän valtakuntansa asiat etusijalle elämässämme. Meidän on käsketty elää sopusoinnussa Hänen lakiensa kanssa, pitää kaikki käskyt, uhrata kaikki tarvittava Hänen nimensä edestä, alistua pyhityksen lain rajoituksiin ja ehtoihin.

Olemme tehneet liittoja – juhlallisia, pyhiä, pyhitettyjä liittoja ja antaneet lupauksia jumalien ja enkelien edessä.

Meillä on liiton velvollisuus elää kuuliaisuuden lain mukaan.

Meillä on liiton velvollisuus elää uhrauksen lain mukaan.

Meillä on liiton velvollisuus elää pyhityksen lain mukaan.

Tämä mielessänne kuulkaa Herran sanat: ". . . jos te tahdotte, että minä annan teille sijan selestisessä maailmassa, teidän on valmistauduttava tekemällä se, minkä minä olen käskenyt teitä tekemään ja minkä minä vaadin teiltä." (LK 78:7)

Meidän etuoikeutenamme on pyhittää aikamme, kykymme ja varamme Hänen valtakuntansa rakentamiseen. Meidät kaikki on kutsuttu uhraamaan tavalla tai toisella Hänen työnsä edistämiseksi. Kuuliaisuus on välttämätöntä pelastukselle ja niin on myös palveleminen ja niin on myös pyhittäminen ja uhraaminen.

Meidän etuoikeutenamme on korottaa varoittava äänemme lähimmäisillemme ja mennä lähetyskentille tarjoamaan pelastuksen totuutta Isämme muille lapsille kaikkialla. Me voimme vastata kutsuihin palvella piispoina, Apuyhdistyksen johtajina, kotiopettajina ja missä tahansa kirkon järjestöjen sadoista viroista. Me voimme tehdä työtä huoltosuunnitelman puitteissa, suorittaa sukututkimustyötä, suorittaa sijaistoimituksia temppeleissä.

Me voimme maksaa rehelliset kymmenykset ja osallistua paastouhreihin ja tehdä lahjoituksia rakennus-, budjetti- ja lähetyssaarnaajarahastoihin. Me voimme lahjoittaa osan omaisuudestamme ja varoistamme kirkolle silloin kun siirrymme tästä olotilasta.

Me voimme pyhittää osan ajastamme järjestelmälliseen opiskeluun tullaksemme evankeliumin asiantuntijoiksi, säilyttääksemme aarteena ilmoitettuja totuuksia, jotka johtavat meitä totuuden ja vanhurskauden polkuja.

Ja se tosiasia, että kirkon uskolliset jäsenet tekevät tätä kaikkea, on yksi työn jumalallisuuden vahvoista todistuksista. Missä muualla suurin osa minkään toisen kirkkokunnan jäsenistöstä maksaa

täydet kymmenykset? Missä on ihmisiä, joiden seurakuntien jäsenistöstä yksi tai kaksi tai kolme prosenttia on jatkuvasti vapaaehtoisessa omin varoin suoritettavassa lähetystyössä? Missä yleensä mikään kansa rakentaa temppeleitä tai pitää yllä sellaista huoltotyöohjelmaa kuin me? Ja missä on niin paljon palkattomia opettajia ja toimivia kirkollisia virkamiehiä?
Tosi kirkossa me emme saarnaa emmekä tee työtä rahasta. Me seuraamme Paavalin esimerkkiä ja teemme työtä Kristuksen evankeliumin puolesta ilman palkkaa, että emme käyttäisi väärin tai turhaan Herran meille antamaa voimaa. Ilmaiseksi olemme saaneet ja ilmaiseksi annamme, sillä pelastus on ilmainen. Kaikki janoavat kutsutaan juomaan elämän vettä, ostamaan leipää ja viiniä rahatta ja hinnatta.
Kaikki palvelumme Jumalan valtakunnassa on omistettu Hänen iankaikkiselle lailleen, joka kuuluu: "Mutta Siionin työntekijä tekee työtä Siionin takia, sillä jos he tekevät työtä rahan takia, he hukkuvat." (2 Ne. 26:31)
Tiedämme kyllä hyvin, että työmies on palkkansa ansainnut ja että niille, jotka omistavat koko aikansa valtakunnan rakentamiseen, on annettava ravinto, vaatteet, asunto ja elämän tarpeet. Meidän on palkattava opettajia kouluihimme, arkkitehteja suunnittelemaan temppeleitä, rakennusurakoitsijoita rakentamaan synagogiamme ja liikemiehiä hoitelemaan liikeasioitamme. Mutta nämä palkatut henkilöt osallistuvat muun jäsenistön kanssa vapaaehtoiseen toimintaan Herran työn edistämiseksi. Pankinjohtajat toimivat huoltosuunnitelmassa. Arkkitehdit jättävät piirustuslautansa lähteäkseen lähetystyöhön. Rakennusmiehet panevat työkalunsa syrjään palvellakseen kotiopettajina tai piispoina. Lakimiehet panevat pois lakikirjansa toimiakseen oppaina temppeliaukiolla. Opettajat lähtevät luokkahuoneistaan käydäkseen lohduttamassa isättömiä ja leskiä heidän ahdistuksessaan. Taiteellaan elävät muusikot johtavat mielellään kirkon kuoroja ja esiintyvät kirkon kokouksissa. Ammatillaan elävät taidemaalarit ovat tyytyväisiä voidessaan tarjota vapaaehtoista palvelustaan.
Mutta valtakunnan työn on mentävä eteenpäin ja kirkon jäseniä kutsutaan ja tullaan kutsumaan kantamaan sen taakkaa. Se on Herran, ei ihmisen, työtä. Hän on se, joka käskee meidän saarnata evankeliumia kaikkialla maailmassa maksoipa se mitä tahansa. Hänen äänensä määrää, että meidän on pidettävä huolta pyhistä olivatpa kustannukset mitkä tahansa, etteivät heidän huutonsa ulotu Hänen valtaistuimelleen todistamaan niistä, joiden olisi pitänyt ravita nälkäiset ja vaatettaa alastomat, mutta eivät sitä tehneet.
Ja sallikaa minun vielä sanoa – sekä oppina että todistuksena – että Hänen äänensä kutsuu meitä pyhittämään aikamme, kykymme ja varamme Hänen työnsä edistämiseen. Hänen äänensä kutsuu meitä palvelemaan ja uhraamaan. Tämä on Hänen työtään. Han on johtamassa ja ohjaamassa valtakuntansa kohtaloa.
Ja jokaiselle kirkon jäsenelle on annettu tämä lupaus: Se, joka pysyy uskollisena – on kuuliainen, palvelee, pyhittää ja uhraa evankeliumin vaatimusten mukaisesti – palkitaan iankaikkisuudessa tuhatkertaisesti. Mitä vielä voisimme pyytää?
Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Tie kotiin

Thomas S. Monson

Kuuluisan Galileanmeren asuurinsinisten vetten rantamilla kohoaa historiallinen maamerkki – vuorisaarnan vuori. Kuin elävä silminnäkijä tämä äänetön ystävä näyttää julistavan: "Suurin milloinkaan elänyt ihminen piti täällä kaikkein suurimman saarnan – vuorisaarnan."
Vaistomaisesti vierailija kääntää esille Matteuksen evankeliumin ja lukee: "Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istuutunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä. Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi . . ." (Matt. 5:1-2) Hänen opettamiensa totuuksien joukossa oli muun muassa seuraava juhlallinen julistus: "Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät;
mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." (Matt. 7:13-14)
Koska tämän asian soveltaminen ei ole ollut riippuvainen ajankohdasta, viisaat ihmiset kautta sukupolvien ovat yrittaneet elää tämän yksinkertaisen ajatuksen mukaisesti.
Kun Jeesus Nasaretilainen itse kulki pyhän maan kivisiä polkuja, hän osoitti Hyvänä Paimenena kaikille uskoville, kuinka nama saattoivat kulkea kaitaa tietä ja astua ahtaasta portista iankaikkiseen elämään. Hän kutsui: "...tule ja seuraa minua" "...minä olen tie..."
Ei ihme, että ihmiset odottivat helluntaipäivänä tapahtunutta Pyhän Hengen vuodattamista. Jeesuksen Kristuksen evankeliumia oli saarnattava, Hänen työtään oli tehtävä ja Hänen apostolinsa johtivat Hänen kirkkoaan, jolle oli uskottu tämä tehtävä.
Historia kertoo, että useimmat ihmiset eivät todellakaan tulleet Hänen luokseen eivätkä seuranneet Hänen opetuksiaan. Herra ristiinnaulittiin, Hänen apostolinsa surmattiin, totuus hyljättiin. Kirkas valkeuden päivä sammui ja pimeän yön pitenevät varjot peittivät maan.
Yksi, ja vain yksi ainoa sana kuvailee tätä vallinnutta synkkää olotilaa: luopumus. Jo sukupolvia aikaisemmin Jesaja oli profetoinut: ". . . pimeys peittää maan ja synkeys kansat . . ." (Jes. 60:2) Aamos oli ennustanut maan nälänhädän: ". . . minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän." (Aam. 8:11) Eikö Pietari varoittanutkin vääris-

tä, harhaoppeja levittävistä opettajista ja eikö Paavali ennustanutkin tulevasta ajasta, jolloin ei kärsitä tervettä oppia?
Historian pimeä keskiaika ei tuntunut loppuvan milloinkaan. Eikö tämä rienauksen yö päättyisi koskaan? Oliko rakastava Isä unohtanut ihmiskunnan? Eikö Hän enää lähettäisi taivaallista sanansaattajaa niin kuin ennen?
Rehelliset ihmiset, joilla oli kaipaava sydän, yrittivät oman henkensäkin uhalla näyttää toteen kirjoituksia, joiden avulla he voisivat löytää oikean tien. Uskonpuhdistuksen päivä oli valkenemassa, mutta edessä oleva polku oli vaikea. Vainot tulisivat olemaan ankaria, henkilökohtaiset uhraukset suunnattomia ja hinta laskemattoman kallis. Uskonpuhdistajat olivat kuin erämaahan polkua viitoittavia tienraivaajia, jotka epätoivoisesti etsivät niitä kadonneita kohtia, joiden he uskoivat löydettyinä johtavan ihmiskunnan takaisin Kristuksen opettamaan totuuteen.
Kun John Wycliffe ja muut saivat valmiiksi ensimmäisen englanninkielisen täydellisen käännöksen latinankielisestä Vulgatasta, kirkon viranomaiset tekivät kaikkensa sen hävittämiseksi. Kopiot oli kirjoitettava käsin ja salaa. Raamattua oli pidetty suljettuna kirjana, jonka lukeminen oli rahvaalta kielletty. Monia Wycliffen kannattajia rankaistiin ankarasti ja eräät heistä poltettiin roviolla. Martti Luther puolusti Raamatun ylintä määräystvaltaa, Hänen raamatuntutkistelunsa sai hänet vertaamaan kirkon oppeja ja käytäntöä pyhien kirjoitusten opetuksiin. Luther kannatti yksilön vastuullisuutta ja yksilön omantunnonoikeutta ja näin tehdessään hän asetti henkensä välittömään vaaraan. Vaikka häntä uhkailtiin ja vainottiin, hän julisti rohkeasti: "Tässä seison, enkä muuta voi. Jumala minua auttakoon."

Jan Hus, joka pelottomasti puhui kirkon mädännäisyydestä, vietiin kaupungin ulkopuolelle poltettavaksi. Hänet kahlehdittiin kaulastaan paaluun ja hänen ympärilleen koottiin olkia ja puita, jotka ulottuivat hänen leukaansa saakka, ja polttopuiden päälle valeltiin pihkaa ja häneltä kysyttiin viimeisen kerran, peruuttaisiko hän väitteensä. Kun liekit syttyivät, hän lauloi, mutta tuuli puhalsi liekit hänen kasvoilleen ja hänen äänensä vaimeni.

Sveitsiläinen Zwingli yritti kirjoituksillaan ja opetuksillaan uudistaa kaikki kristilliset opit tietoisilla raamatullisilla termeillä. Hänen kuuluisin lausuntonsa sykähdyttää sydäntä: "Mitä sillä on väliä? He voivat tappaa ruumiin, mutta eivät sielua."
Ja kuka on se, joka ei tänä päivänä arvosta John Knoxin sanoja? "Jumalaton mies on aina enemmistön joukossa."

Sairauden ja loputtoman tehtäväkseen ottamansa työn ennen aikojaan vanhentama John Calvin huipensi henkilökohtaisen ajattelutapansa seuraavaan lauseeseen: "Viisautemme...koostuu melkein kokonaan kahdesta osasta: Jumalan tuntemisesta ja itsemme tuntemisesta."

Voisimme mainita muitakin, mutta ehkä sananen William Tyndalesta riittää. Tyndale oli sitä mieltä, että ihmisillä oli oikeus tietää, mitä heille oli pyhissä kirjoituksissa luvattu. Käännöstyötään vastustaville hän julisti: "Jos Jumala säästää elämäni . . . saan aikaan sen, että aurankurjessa asteleva poika tietää pyhistä kirjoituksista enemmän kuin te."
Sellaista oli näiden suurten uudistajien elämä ja opetus. Heidän tekonsa olivat sankarillisia, heidän saavutuksensa monilukuisia, heidän uhrauksensa suuria – *mutta he eivät palauttaneet Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.*

Me voisimme kysyä uskonpuhdistajista: "Olivatko heidän uhrauksensa turhia? Oliko heidän kamppailunsa turhaa?" Minä vastaan vakuuttavasti: "Ei!" Pyhä Raamattu oli nyt ihmisten ulottuvilla. Nyt saattoi jokainen ihminen helpommin löytää tiensä. Voi, jos vain kaikki olisivat osanneet lukea ja jos kaikki olisivat ymmärtäneet. Mutta jotkut osasivat lukea ja toiset saattoivat kuunnella; ja jokaisella ihmisellä oli pääsy Jumalan luokse rukouksen kautta.
Kauan odotettu palautuksen päivä tuli todella. Mutta kerratkaamme tämä maailmanhistorian tärkeä tapahtuma lukemalla profeetaksi tulleen kyntäjäpojan todistus; todistajan, joka näki kaiken – Joseph Smithin todistus.
Kertoessaan kokemuksestaan Joseph sanoi: "...asuinpaikakunnalamme (ilmeni) tavaton uskonnn inen kiihtymys... (se) tuli pian yleiseksi kaikkien ...keskuudessa näillä seuduin maata ...toisten huutaessa: "Katso, täällä!", toisten: "Katso, tuolla!"
...olin eräänä päivänä lukemassa Jaakobin kirjettä, ensimmäistä lukua, viidettä jaetta, joka kuuluu: Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan.

Milloinkaan ei ole mikään kirjoitusten kohta käynyt voimallisemmin ihmissydämeen kuin tämä silloin minun. Se tuntui väkevänä täyttävän sydämeni jokaisen sopen. Mietin sitä yhäti uudestaan, ymmärtäen, että jos joku, niin minä tarvitsin viisautta Jumalalta; sillä enhän tiennyt, mitä tehdä, ja saamatta enemmän viisautta, kuin mitä minulla silloin oli, en koskaan tietäisikään, sillä . . . uskonnonopettajat ymmärsivät samat kirjoitustenkohdat niin eri tavoin, että se oli omiaan hävittämään kaiken luottamuksen kysymyksen ratkaisemiseen Raamattuun vetoamalla.
Ajan pitkään tulin siihen tulokseen, että minun oli joko jäätävä pimeyteen ja sekasortoon tahi sitten tehtävä niin kuin Jaakob neuvoo, siis anottava Jumalalta. . .
Niin tämän päätökseni mukaan anoa Jumalalta vetäydyin metsään, yksinäisyyteen, yrittääkseni. Näin tapahtui kauniin, kirkkaan päivän aamuna, aikaisin keväällä kahdeksantoistasataakaksikymmentä.
. . .polvistuin maahan ja aloin esittää Jumalalle sitä, mitä sydämeni halasi.
. . . minä näin valopatsaan juuri pääni yläpuolella, hohtavamman aurinkoa, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.
. . . Valon levätessä päälläni minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhutteli minua, kutsuen minua nimeltä, ja sanoi, toista osoittaen: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä*!" (KH J.S. 2:11-17)

Isä ja Poika, Jeesus Kristus ilmestyivät Joseph Smithille. Aikojen täyttymisen armotalouden aamu oli koittanut poistaen pitkien sukupolvien ajan kestäneen pimeyden. Samoin kuin luomisen aikana, valkeus astui pimeyden sijaan, päivä seurasi yötä.

Siitä lähtien tähän päivään saakka on totuus ollut ja on meidän ulottuvillamme. Muinaisen Israelin lasten tavoin me voimme lopettaa korpivaelluksen loputtomat päivät ja astua henkilökohtaisesti luvattuun maahan.

Evankeliumin palautus poistaa sen hämäryyden, jota tunnettu kasvattaja Robert Gordon Sproul meidän aikanamme on kuvannut. Hän tarkasteli Amerikan kirkkoja ja julisti:

"Me näemme omituisen kansan, joka jonkin verran epätäydellisesti, mutta kuitenkin huomattavassa määrin noudattaa kristillisyyttä uskomatta aktiivisesti kristinuskoon. Meitä kehotetaan kääntymään kirkon puoleen tietoa saadaksemme, mutta kun niin teemme, huomaamme, että kirkon ääni ei ole innoitettu. Huomaamme, että tämän päivän kirkon ääni on oman äänemme kaiku. Ja tuloksena tästä jo ilmenneestä kokemuksesta on pettymys. Kierteestä on vain yksi ulospääsytie. Tie on ääni, ei oma äänemme, vaan ääni jostain oman itsemme ulkopuolelta, olemassaolosta, johon voi olla uskomatta. Paimenten maallisena tehtävänä on kuulla tämä ääni. Jos he eivät voi sitä kuulla tai jos he pettävät meitä, olemme me maallikkoina täydellisesti hukassa. Ilman sitä me emme enää pysty pelastamaan maailmaa sen enempää kuin pystyimme sitä alussa luomaankaan." (*Vital Speeches*, 1. syyskuuta 1940, s. 701)

Kuuluisa Winston Churchill selitti ehkä parhaiten maailman polttavaa tarvetta. Hän sanoi: "Olen ehkä käynyt läpi suurempia kokemuksia kuin moni muu, enkä ole koskaan miettinyt tilannetta, joka vaatii enemmän kärsivällisyyttä, malttia ja kestävyyttä kuin sitä, joka avautuu edessämme nykyaikana: profeetan tarvetta."

Tänään me olemme kuulleet Jumalan profeetan puhuvan – itse Spencer W. Kimballin. Tänään tältä puhujakorokkeelta kuuluu hänen kutsunsa maailman kaikille ihmisille: Lopettakaa harhailunne; väsyneet kulkijat. Tulkaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin äärelle. Tulkaa taivaalliseen satamaan, jota kutsutaan kodiksi. Täältä te löydätte totuuden. Täällä opitte tuntemaan jumaluuden todellisuuden, pelastussuunnitelman lohdullisuuden, avioliiton pyhyyden, henkilökohtaisen rukouksen voiman. Tulkaa kotiin!

Monet meistä muistavat nuoruudestaan kertomuksen hyvin nuoresta pojasta, joka erotettiin kodistaan ja vanhemmistaan ja vietiin kaukana sijaitsevaan kylään. Näissä olosuhteissa poika kasvoi nuorukaiseksi tietämättä mitään todellisista vanhemmistaan tai maallisesta kodistaan. Hänen sydämeensä syntyi halu palata kylään, jota kutsuttiin kodiksi.

Mutta mistä koti löytyisi? Mistä hän löytäisi isänsä ja äitinsä? Jos hän edes voisi muistaa heidän nimensä ei tehtävä olisi niin toivoton. Epätoivoisena hän yritti muistaa edes jotakin lapsuudestaan.

Innoituksen tavoin hän muisti miltä kuulosti kyläkirkon kellon ääni, joka toivotti tervetulleeksi jokaisen sapattiaamun. Nuorukainen vaelsi kylästä kylään ja kuunteli aina soisiko tuttu kello siellä. Jotkut äänistä olivat samanlaisia, toiset aivan erilaisia kuin se, jonka hän muisti.

Lopulta uupunut nuori mies seisoi eräänä sunnuntaiaamuna erään tavallisen kaupungin kirkon edessä. Hän kuunteli tarkkaavaisesti, kun kello alkoi soida. Sen ääni oli tuttu. Se oli erilainen kuin mikään muu hänen kuulemistaan kelloista lukuunottamatta sitä himmentynyttä muistoa äänestä, jonka hän oli kuullut lapsuudessaan. Kyllä, tämä oli sama kello. Sen soitto oli tuttua. Hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä. Hänen sielunsa täyttyi ylipursuavasta kiitollisuudesta. Nuori mies lankesi polvilleen, katseli yli kirkontornin – taivaaseen asti – ja kiitosrukouksessaan hän kuiskasi: "Kiitos Jumalalle. Minä olen tullut kotiin."

Kuin muistissa olevan kellon soitto tulee Jeesuksen Kristuksen evankeliumin totuus olemaan vilpittömästi etsivälle sielulle. Monet teistä ovat matkustaneet pitkän matkan etsiessään totuutta, joka kuulostaa oikealta. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko lähettää teille vilpittömän vetoomuksen. Avatkaa ovenne lähetyssaarnaajille. Avatkaa itse sydämenne sielunne hiljaiselle äänelle, joka todistaa totuudesta. Sillä profeetta Jesaja on luvannut: "Ja sinun korvasi kuulevat ... tämän sanan ... Tässä on tie, sitä käykää." (Jes. 30:21) Silloin tekin tarinan pojan tavoin polvistuneina sanotte Jumalallenne ja minun Jumalalleni: "Minä olen tullut kotiin."

Se olkoon kaikkien siunauksena. Sitä minä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Vetoomus tuleville vanhimmille

Boyd K. Packer

Veljeni ja sisareni, tiedän, että tämän kokouksen tulee päättämään presidentti Kimball. Kerroin hänelle ennen tämän kokouksen alkua, että olen valmistanut kolme eri pituista puhetta. Laulun aikana sain häneltä kirjelappusen, jossa hän kehotti minua pitämään pisimmän puheeni.

Mieleeni muistui eräs tapaus Koloradosta, jossa olimme järjestämässä vaarnaa. Kokous oli loppumassa – siitä oli jäljellä noin kymmenen minuuttia – eikä kumpikaan meistä ollut vielä puhunut. Vaarnanjohtaja ilmoitti, että minä puhuisin seuraavaksi. Presidentti Kimball kääntyi puoleeni ja sanoi: "Ole hyvä ja puhu koko jäljellä oleva aika."

Pidin minuutin mittaisen todistuksen ja palasin paikalleni. Kun vaarnanjohtaja ilmoitti, että presidentti Kimball puhuisi seuraavaksi, huomasin, että presidentti Kimball kirjoitti jotakin paperilapulle. Noustessaan ylös hän ojensi lappusen minulle. Siihen oli kirjoitettu viisi sanaa. "Kuuliaisuus on parempi kuin uhri."

Ja siitä syystä minä kuuliaisena alan puheeni.

Kun me, veljeni ja sisareni, nyt olemme lähestymässä tämän suuren konferenssin päättymistä, ovat sydämemme heltyneet saarnoista, meissä oleva hyveellisyys on herännyt ja ajatukseni ovat jatkuvasti kohdistuneet niihin, joilla ei elämässään ole riittävää hengellistä vaikuttajaa.

Heidän joukossaan on suuri ryhmä kirkkoon kuuluvia miehiä, jotka eivät ole saavuttaneet sitä hengellistä edistystä, joka on niin tärkeätä heidän elämälleen, ja joita nimitämme tuleviksi vanhimmiksi.

Vanhimman virka on arvokas ja kunniakas kutsumus, hengellinen valtuus ja voima. Nimitys "tuleva" viittaa toivoon, myönteisyyteen ja mahdollisuuteen. Nyt puhun heille tietäen, että on monia toisiakin, joita tämä sanoma koskee.

Olenko oikeassa sanoessani, että toisinaan syvällä sisimmässänne te haluaisitte olla osa kirkkoa? Ette oikein tiedä mistä aloittaisitte ja kun joskus ajattelette syvällisesti, te sanotte: "Jos en vain olisi eksynyt tieltä."

"Jos minulla vain olisi ollut tilaisuus ollessani nuorempi."

"Olen menettänyt liian paljon."

"Minulle se on nyt jo liian myöhäistä."

"Liian paljon vettä on virrannut sillan alta."

Haluatte tulla lähemmäksi, mutta kuljette ohi tuntien ja ajatellen: "Se on aivan liian vaikeata, eikä minulla ole mitään, mistä alkaisin.".

Minulle sattui tapaus, josta opin hyvin tärkeän asian, joka minun olisi pitänyt oppia jo aikaisemmin. Se tapahtui viime viikolla ollessamme Japanissa, ja silloin päätin kertoa siitä tässä konferenssissa.

Toisen maailmansodan aikana olin lentäjänä ilmavoimissa. Palveltuani Tyynellämerellä olin vuoden Japanin miehitysjoukoissa.

Oli tietenkin toivottavaa oppia ainakin muutama sana japaninkieltä. Meidän on pystyttävä ainakin kysymään tietä ja pyytämään syötävää.

Opin tavalliset tervehdykset, muutamia lukusanoja ja kohteliaisuuksia ja monien muiden kirkon jäsenten tavoin vietin vapaa-aikani lähetystyössä japanilaisten keskuudessa ja opin heiltä nuo muutamat hyvin vaikeana pitämäni kielen sanat.

Heinäkuussa vuonna 1946 tapahtui Osakassa ensimmäinen kaste. Veli ja sisar Tatsui Sato kastettiin. Ja vaikka muut olivat suurimmaksi osaksi opettaneet heitä, sain kunnian kastaa sisar Saton.

Vaikka emme olleet mitenkään onnettomia Japanissa, oli mielessämme yksi ainoa ajatus – koti! Olin ollut poissa melkein neljä vuotta. Sota oli lopussa ja halusin palata kotiin.

Kun tuo päivä lopulta koitti, luulin, että en enää koskaan palaisi Japaniin ja niin minä päätin tuon luvun elämässäni.

Seuraavina vuosina minulla oli kiire opiskelussa ja perheen kasvattamisessa. En tavannut japanilaisia eikä minulla ollut mahdollisuutta käyttää niitä muutamia oppimiani japaninkielisiä sanoja. Ne jäivät hyvin kaukaiseen ja hämärään menneisyyteen, haipyivät 26 vuoden unohdukseen – ja luulin, että ne unohtuisivat lopullisesti. Sitten minut määrättiin Japaniin.

Samana aamuna kun saavuin Tokioon ja olin poistumassa lähetyskodista lähetysjohtaja Abon seurassa, eräs japanilainen vanhin puhutteli häntä japaniksi. Lähetysjohtaja Abo sanoi, että asia oli tärkeä ja pyysi anteeksi, että lähtömme myöhästyisi hieman.

Hän kävi vanhimman kanssa läpi joitakin papereita ja keskusteli niistä japaniksi. Sitten hän nosti esille erään kirjeen ja sanoi yhtä lausetta osoittaen "*Korewa* . . ."

Ja ennen kuin hän oli päättänyt lauseen, minä olin lausunut sen täydellisesti mielessäni. *Korewa nan desuka*. Ymmärsin mitä hän sanoi. Tiesin, että hän kysyi vanhimmalta: "Mitä tämä on?" Kahdenkymmenenkuuden vuoden jälkeen oltuani Japanissa vain yhden yön, oli lause palautunut mieleeni – *Korewa nan desuka* – Mitä tämä on?

En ollut käyttänyt noita sanoja 26 vuoteen. Olin luullut, että en enää koskaan käyttäisi niitä. Mutta ne eivät olleet unohtuneet.

Olin Japanissa kymmenen päivää ja päätin matkani Fukuokaan. Lähtöpäiväni aamuna me ajoimme lentokentälle yhdessä veli ja sisar Watanaben kanssa. Istuin takapenkillä lasten kanssa ja harjoittelin kauan sitten unohtamiani japanilaisia sanojani heidän kanssaan. He opettivat ilomielin minulle muutamia uusiakin sanoja. Ja sitten mieleeni muistui lyhyt laulu, jonka olin oppinut 26 vuotta aikaisemmin ja lauloin sen näille lapsille:

Momotaro-san, Momotaro-san
Okoshi ni tsuketa kbi dango
Hitotsu watashi ni kudasai na.

Tiedän, että tämä saattaa hermostuttaa veli Ottleyn (tabernaakkelikuoron johtajan), mutta ...

Sisar Watanabe sanoi: "Minä tunnen tuon laulun." Ja niin me lauloimme sen yhdessä pikkulapsille ja sitten sisar Watanabe

kertoi minulle laulun sisällön, ja kun hän kertoi minäkin muistin sen.

Laulu kertoo lapsettomasta japanilaisesta pariskunnasta, joka on rukoillut poikaa. Eräänä päivänä he löytävät suuren persikan siemenestä pienen pojan ja antavat hänelle nimen Momotaro.

Laulu kertoo pojan sankariteoista tämän pelastaessa kansansa kauhealta viholliselta.

Olin osannut laulun 26 vuotta, mutta en ollut tietänyt osaavani sitä. En koskaan ollut laulanut sitä omille lapsilleni. En koskaan ollut kertonut heille sen sisältämää tarinaa. Se oli ollut 26 vuotta piilossa muiden asioiden kiinnostavuuden takia.

Olen ajatellut, että tämä kokemus oli erittäin tärkeä, ja lopulta ymmärtänyt, että mikään hyvä ei koskaan häviä. Kun kerran pääsin takaisin sen kansan joukkoon, joka puhuu tätä kieltä, tuli kaikki se, mitä minulla oli, nopeasti takaisin ja hyvin nopeasti. Ja huomasin, että minun oli helpompaa lisätä muutamia sanoja varastooni.

En tietenkään väitä, että tämä kokemus oli valppaan mielen tai terävän muistin ansiota. Se oli vain osoitus elämän periaatteesta, joka koskee meitä kaikkia. Se koskee teitä, veljeni, tulevat vanhimmat ja muita samanlaisessa tilanteessa olevia.

Jos palaatte ympäristöön, jossa puhutaan hengellisiä totuuksia, niin mieleenne palautuu asioita, joiden luulitte kadonneen. Monia vuosia käyttämättöminä ja toimettomina lojuneet asiat nousevat jälleen esille. Kykynne ymmärtää niitä herää eloon.

Tehän tiedätte, etä pyhissä kirjoituksissa käytetään usein sanaa *elävä*.

Jos teette toivioretken takaisin pyhien joukkoon, niin opitte pian uudelleen ymmärtämään innoituksen kieltä. Ja nopeammin kuin tiedättekään tulee näyttämään siltä kuin ette koskaan olisi olleetkaan poissa. Miten tärkeätä teille onkaan ymmärtää, että jos palaatte, se voidaan tehdä niin kuin ette olisi koskaan olleetkaan poissa.

Kun olin Uuden Englannin lähetyskentän johtajana osallistuin lähetyssaarnaajien konferenssiin ja kun astuimme huoneeseen, jossa nuoret vanhimmat odottivat, näin takarivissä kookkaan vanhahkon miehen.

"Minut kastettiin muutama päivä sitten", hän sanoi minulle. "Olen 74-vuotias ja löysin evankeliumin vasta nyt."

Vetoavalla äänellä hän kysyi, saisiko hän osallistua kokoukseen. "Haluan vain olla täällä oppiakseni", hän sanoi. "Istun takapenkillä. En häiritse teitä."

Sitten hän melkein itkien kertoi mielipahastaan. "Miksi en löytänyt tätä aikaisemmin? Elämäni on ohi. Kaikki lapseni ovat täysikasvuisia ja lähteneet pois ja minun on aivan liian myöhäistä oppia evankeliumi."

Miten riemullista olikaan selittää hänelle, että yksi suurista ihmeistä, joka tapahtuu yhä uudelleen ja uudelleen, on kirkkoon liittyvien muuttuminen (tai pitäisikö minun sanoa kirkkoon uudelleen liittyvien muuttuminen?). He ovat maailmassa ja he ovat maailmasta ja sitten lähetyssaarnaajat löytävät heidät. Vaikka he senkin jälkeen ovat maailmassa, he eivät ole maailmasta. Hyvin nopeasti heidän ajatuksensa, tunteensa ja tekonsa muuttuvat, aivan kuin he olisivat koko elämänsä olleet kirkon jäseniä.

Tämä on yksi työmme suurista ihmeistä. Herralla on keinonsa korvata ja siunata. Häntä ei rajoita viestinnän hitaus eikä japanin tai englannin kieli.

On olemassa pyhä tapahtumasarja, jonka avulla puhdas äly voidaan vuodattaa mieleemme, ja me voimme hetkessä tietää asioita, joiden ymmärtäminen muuten vaatisi pitkän ajan. Hän voi innoituksen avulla puhua meille ja erityisesti, jos olemme nöyriä ja etsiviä.

Kun matkustamme ympäri kirkkoa ja tapaamme vaarnanjohtajia ja muita kirkon johtajia, ihailemme heidän kokonaiskäsitystään evankeliumista ja heidän tietojaan kirkon menettelytavoista ja periaatteista. Usein me hämmästymme saatuamme tietää, että heidän elämässään on ollut epäaktiivisia kausia – joskus hyvinkin pitkiä – tai kun saamme tietää, että he ovat vasta äskettäin liittyneet kirkkoon.

Nuo menneet vuodet, joita usein pidämme menetettyinä, ovat usein täynnä monia opetuksia, joista jotkut ovat kovalla työllä hankittuja ja niillä on merkitystä silloin kun innoituksen valkeus valaisee ne.

Ette ehkä koskaan ole lukeneet vertausta viinitarhan työmiehistä ja minä haluaisin lukea sen teille.

"Sillä taivasten valtakunta on perheenisännän kaltainen, joka varhain aamulla lähti ulos palkkaamaan työmiehiä viinitarhaansa.

Ja kun hän oli sopinut työmiesten kanssa denarista päivältä, lähetti hän heidät viinitarhaansa.

Ja hän lähti ulos kolmannen hetken vaiheilla ja näki toisia seisomassa torilla joutilaina;

ja hän sanoi heille: 'Menkää tekin minun viinitarhaani, ja mikä kohtuus on, sen minä annan teille'.

Niin he menivät. Taas hän lähti ulos kuudennen ja yhdeksännen hetken vaiheilla ja teki samoin.

Ja kun hän lähti ulos yhdennentoista hetken vaiheilla, tapasi hän vielä toisia siellä seisomassa; ja hän sanoi heille: 'Miksi seisotte täällä kaiken päivää joutilaina?'

He sanoivat hanelle: 'Kun ei kukaan ole meitä palkannut.' Hän sanoi heille: 'Menkää tekin minun viinitarhaani'.

Mutta kun ilta tuli, sanoi viinitarhan herra tilansa hoitajalle: 'Kutsu työmiehet ja maksa heille palkka, viimeisistä alkaen ensimmäisiin asti'.

Kun nyt tulivat ne, jotka olivat saapuneet yhdennentoista hetken vaiheilla, saivat he kukin denarin." (Matt. 20:1-9)

Palkkaa on riittävästi — denarihan se oli — kaikille; niille, jotka aloittavat varhain, ja — kiitos Herran — niille, jotka tulevat myöhään. Selestisessä valtakunnassa ei ole puutetta tilasta. Siellä on tilaa kaikille.

Me joudumme tässä elämässä jatkuvasti tekemisiin kilpailuhengen kanssa. Joukkueet kilpailevat toisiaan vastaan, jotta toinen niistä voitaisiin nimetä voittajaksi. Me alamme uskoa että siellä missä on voittaja, on myös häviäjä. Jos uskomme tähän, joudumme harhateille.

Herran silmissä kaikki voivat olla voittajia. On totta, että meidän on ansaittava se, mutta jos Hänen työssään on kilpailua, me emme kilpaile toisen sielun kanssa, vaan me kilpailemme entistä minäämme vastaan.

En sano, että se on helppoa. En puhu näennäisestä muutoksesta. Puhun muuttumisesta. En sano, että se on helppoa. Sanon, että se on mahdollista ja että se on mahdollista nopeasti.

En lukenut koko vertausta. Se jatkuu vielä. Sen loppuosa on luullakseni tarkoitettu niille meistä, jotka toimivat aktiivisesti kirkossa. Sallikaa minun lukea siitä muutama jae ja sitten jatkan puhettani:

"Mutta kun ilta tuli, sanoi viinitarhan herra tilansa hoitajalle: 'Kutsu työmiehet ja maksa heille palkka, viimeisistä alkaen ensimmäisiin asti'.

Kun nyt tulivat ne, jotka olivat saapuneet yhdennentoista hetken vaiheilla, saivat he kukin denarin.

Ja kun ensimmäiset tulivat, luulivat he saavansa enemmän; mutta hekin saivat kunkin denarin.

Kun he sen saivat, napisivat he perheen isäntää vastaan

ja sanoivat: 'Nämä viimeiset ovat tehneet työtä vain yhden hetken, ja sinä teit heidät meidän vertaisiksemme, jotka olemme kantaneet päivän kuorman ja helteen'.

Niin hän vastasi eräälle heistä ja sanoi: 'Ystäväni, en minä tee sinulle vääryyttä; etkö sopinut minun kanssani denarista?

Ota omasi ja mene. Mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa saman verran kuin sinullekin.

Enkö saa tehdä omallani, mitä tahdon? Vai onko silmäsi nurja sentähden, että minä olen hyvä?'

Näin viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi." (Matt. 20:8-16)

Toivon, että te, veljet, tulevat vanhimmat, tietäisitte kuinka kovasti me teemme työtä teidän pelastukseksenne. Miten innokkaasti rukoilemme, että te voisitte palata kirkkoon ja Jumalan valtakuntaan ja puhua jälleen innoituksen kieltä — kahden tai 26 vuoden tai koko elinaikanne jälkeen. Toistan, että pian saattaa tuntua siltä kuin ette olisi poissa olleetkaan.

Menneisyydessänne on jotain muutakin, jota myös alatte muistella. Tiedämme ilmoituksista, että elimme ennen kuin tulimme kuolevaisuuteen. Meillä on kokemuksia olemassaolosta ennen kuolevaista maailmaa.

Me olemme Jumalan lapsia. Elimme Hänen luonaan ennen kuin synnyimme. Olemme tulleet Hänen kasvojensa edestä saamaan kuolevaisen ruumiin ja tullaksemme koetelluiksi.

Jotkut meistä ovat ajautuneet kauas pois Hänen vaikutuspiiristään ja me luulemme unohtaneemme Hänet. Joskus me ajattelemme, että Hänkin on unohtanut meidät.

Mutta samoin kuin minä 26 vuoden jälkeen saatoin palauttaa mieleeni nuo muutamat japaninkieliset sanat, tulevat lapsuudessa oppimanne vanhurskauden periaatteet takaisin teidän mieleenne.

Ja jotkut teidän Hänen edessään oppimistanne asioista palautuvat kuiskattujen innoitusten hetkinä, silloin kun huomaatte ja tunnette, että olette oppimassa tuttuja asioita.

Pian tämä hapuileva uutuuden tunne muutosten tekemisessä elämässänne häviää ja kohta tunnette olevanne kokonaan ja täydellisesti Hänen kirkossaan ja valtakunnassaan. Tunnette, kuinka kovasti teitä täällä tarvitaan ja kuinka voimakkaasti kokemuksenne ääni voi kaikua toisten ihmisten pelastamiseksi.

Todistan teille, veljeni, teille tuleville vanhimmille, ja teille, samanlaisessa tilanteessa oleville, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta. Me rakastamme teitä ja tuhannet äänet – pappeuden kotiopettajien, apuyhdistyssisarien, piispojen, vaarnanjohtajien, kooruminjohtajien äänet - puhuvat Hänen innoittaminaan, kirkon johtajiksi kutsuttujen äänet kutsuvat teitä, kuten Daavid kutsui eksynyttä poikaansa Absalomia: "Palaa, poikani."

Jumala suokoon, että te, jotka olette isiä, jotka olette vailla innoitusta kodissanne ja perheessänne, voisitte palata ja puhua erämaavaelluksenne jälkeen innoituksen kieltä. Myös te voitte todistaa tietävänne – kuten minä – että Hän elää. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Eräs kunnianosoitus

L. Tom Perry

Niin vaikeata kuin se onkin, haluaisin tänään esittää kiitokseni eräälle hyvin jalolle sielulle, joka sai iloa elämällä palvellen.

Tapasimme ensimmäisen kerran 30 vuotta sitten. Minä olin vasta virkaan asetettu vaarnan NVK:n sihteeri. Hän oli erään seurakunnan neuvottelukunnan jäsen. Minun tehtäväni oli pitää nimenhuuto vaarnan johtajistokokouksessa. Siihen aikaan meillä oli aina nimenhuuto ja muistan erään määrätyn tilaisuuden, jossa pidin eri seurakuntien nimenhuudon. Minulla ei ollut minkäänlaisia vaikeuksia laskea tarkasti kaikki läsnäolevat nuoret miehet; sitten aloitin nuorten naisten nimenhuudon. Yhtäkkiä silmäni osuivat erääseen viehättävään, kauniiseen nuoreen naiseen. Menetin täysin kykyni laskea. Tunnustan tänään kirkon historioitsijalle, että tuosta nimenomaisesta kokouksesta kirkon arkistossa olevat asiakirjat eivät ole tarkkoja.

Kahdeksan kuukautta myöhemmin polvistuin alttarille Herran huoneessa, pidin tuota naista kädestä ja kuulin kauneimmat maan päällä milloinkaan lausutut sanat. "Ajaksi ja iankaikkisuudeksi." Ymmärsin, että olin ottamassa vastaan Jumalan suurimman lahjan. Minut sinetöi avioliittoon mies, jolla oli valtuus toimia Herran puolesta, ja joka yhdisti minut ja viehättävän kumppanini ajaksi ja iankaikkisuudeksi, jos minä eläisin siten, että olisin hänelle kelvollinen. Olimme olleet naimisissa vasta muutaman päivän, kun huomasin, että olin saanut vaimokseni poikkeuksellisen naisen, jonka sydämessä oli suuri myötäelämisen tunne lähimmäisiä koh-

taan. Kaikki ne ihanat tuoksut, jotka tulivat keittiöstä, eivät olleet yksinomaan minulle tarkoitettuja, sillä kun hän löysi jonkun puutteessa olevan, hän ei saanut rauhaa ennen kuin oli yrittänyt antaa apuaan.

Huomasin, että usein kun kiireisen päivän jälkeen palasin kotiin mukanani vielä jokin ennen seuraavaa aamua suoritettava vaikea tehtävä, selvisikin, että hän oli puolestani luvannut minun sinä iltana suorittavan jotain laupeudentyötä. Kun ajoimme palvelupaikkaamme, minä mutisin hiljaa: "Miksi minä juuri tänä iltana? Miten ihmeessä saan työni tehdyksi ennen aamua?" Sitten me saavuimme työkohteeseen ja minä näin hänen silmiensä loistavan, kun hän suoritti armeliaisuustehtäviään. Sain nähdä lasten tanssivan ilosta ja vanhempien itkevän ilosta kiitollisuudesta hänen huolenpitoaan kohtaan. Kotimatkalla minä mutisin erilaisella äänellä. Kiitin Jumala siitä, että olin saanut tilaisuuden olla paikalla juuri sinä iltana.

Hän ymmärsi paikkansa perheyhteisössä. Hän täytti innokkaasti Jumalan hänelle antamat tehtävät ja luotti siihen, että minä suorittaisin sen, mitä Jumala oli antanut minun tehtäväkseni. Minun velvollisuutenani oli toimia perheen elättäjänä, kodin suojelijana ja rakentajana. Hänen tehtävänsä oli luoda kauneutta ja rakkautta kodin seinien sisäpuolelle. Hän oli asiantuntija alallaan jo silloin kun menin naimisiin hänen kanssaan. Minun oli vielä harjoiteltava omia tehtäviäni. Olen varma, että hän noina varhaisina vuosina olisi voinut tuoda kotiin paljon suuremman palkkapussin kuin mihin minä pystyin. Mutta kun eräänä iltana palasin kotiin ja ilmoitin suorittaneeni korkeakoulun loppututkinnon, hän edes asiasta keskustelematta marssi seuraavana aamuna työnantajansa luokse ja ilmoitti eroavansa. Kodinhoito oli hänen mielestään suurin kaikista tehtävistä. Äitiys oli hänen jaloin kutsumuksensa, niin ilmeistä oli hänen kodissamme lapsilleen osoittamansa rakkaus, kiinnostus ja kiintymys.

Perheenä me opimme pian elämään odottamattomien tapahtumien keskellä, jos ajattelemme hyväntekeväisyyttä. Olimme muutamia vuosia aikaisemmin muuttaneet Kaliforniaan ja sillä välin kun järjestelimme raha-asioitamme ostaaksemme talon, olimme vuokranneet huoneiston, jossa oli valmiina kaikki tarvitsemamme keittiökalusteet. Meidän oli varastoitava omat kalusteemme autotalliin siksi ajaksi kuin odotimme talon ostamista. Eräänä iltana hän kuuli sakramenttikokouksessa seurakuntamme piispan vetoomuksen auttaa niitä, jotka olivat menettäneet niin paljon tuhoisassa tulvassa muutamien kilometrien päässä asuinpaikkakunnallamme. Kun muutama ilta myöhemmin ajoin työstä kotiin, näin kuorma-auton ajotiellämme. Pihalla oli mies, joka lastasi keittiökalusteitamme auton lavalle. Minä ryntäsin sisään saadakseni selville mitä oli tapahtumassa. Ja sain tervehdykseksi sanat: "Voi, enkö kertonut sinulle? Viime viikon sakramenttikokouksen jälkeen ilmoitin piispalle, että kuka tahansa tulvasta kärsimään joutunut saisi keittiökalusteemme, jos tarvitsisi niitä."

Tiesin jo, että jos vaimoni löytäisi sunnuntaina kirkosta kaupungissa vierailevan, löytäisin hänet ylimääräisestä makuuhuoneestamme kun illalla palaisin tehtävistäni kirkossa. Asuntoa etsivä opiskelija, uuteen kaupunkiin siirron saanut perheelleen asuntoa etsivä isä, merentakaisesta työstä palaava perhe jne., kaikki he olisivat tervetulleita luoksemme siihen saakka kunnes saisivat pysyvän asunnon.

Näistä jo suorittamistaan lukuisista ystävänpalveluksista huolimatta hänen hienoimmat hetkensä olivat vasta tulossa. Viisi vuotta sitten meitä järkytti tieto siitä, että hän oli sairastunut parantumattomaan tautiin. Hän saattoi odottaa elävänsä enää kuusi kuukautta tai enintään vuoden. Hän otti tämän tiedon vastaan niin rohkeasti, etten koskaan ole nähnyt sen vertaista. Kun lääkäri ilmoitti meille asian, vaimoni kääntyi minun puoleeni ja sanoi uskoen ja hyvin rauhallisesti: "Älä kerro tästä kenellekään. En halua muuttaa elämäntapaamme tai että kukaan kohtelisi meitä toisella tavalla." Nyt hänen elämänsä oli täynnä ruumiillisia vaikeuksia. Se näytti tekevän hänet vain herkemmäksi tuntemaan toisten ihmisten ruumiilliset tarpeet. Hänen myötäelämisensä lähimmäisiään kohtaan kasvoi, sillä nyt hän arvosti vielä enemmän tarvetta.

Kolme vaikeata leikkausta seurasi toisiaan hyvin lyhyessä ajassa. Oli vain harvoja, jotka tiesivät niistä ja he olivat luvanneet säilyttää salaisuuden. Hänen elämäntapansa sairaalassa oli aina sama. Huolellisten suunnitelmiensa mukaisesti hän oli sunnuntaina kirkossa, leikkaus suoritettiin varhain maanantaiaamuna. Tiistaina hän yritti päästä ylös vuoteesta. Keskiviikkona hän lähti liikkeelle yrittäen saada takaisin voimiaan. Torstaina hän auttoi sairaanhoitajia auttamaan sairaita. Perjantain hän käytti siihen, että taivutti lääkärin uskomaan olevansa valmis lähtemään kotiin. Lauantaiaamuna lääkäri epätoivoisena taipui ja päästi hänet kotiin. Sunnuntaina hän oli jälleen kirkossa ja näytti säteilevältä. Kukaan ei koskaan voinut epäillä, että hänelle oli juuri suoritettu vaikea leikkaus. Kokouksen jälkeen ryntäsin viemään hänet kotiin järjestääkseni hänelle hieman hänen tarvitsemaansa lepoa. Ja kun tulin hänen luokseen, kuulin hänen sanovan taas jollekin apua tarvitsevalle: "Älä siitä huolehdi. Minulla on päivällinen valmiina sinulle kotonani torstai-iltana."

Hän asetti sairautensa kokonaan Herran käsiin ja Herra siunasi häntä antamalla hänelle juuri tarvittavan määrän voimaa kestää ja juuri riittävästi voimia elää niin kuin hän halusi elää. Vaikean yön jälkeen minä pyysin häntä jäämään vuoteeseen. Hän vastasi aina samalla tavalla: "Ei, minä en aloita sitä."

Herra siunasi häntä neljällä lisävuodella, joita lääketiede ei voinut hänelle luvata. Miten kiitollisia olimmekaan noista vuosista, sillä niiden aikana hän saattoi seisoa vierelläni, kun minä sain kunnian ottaa vastaan nämä nykyiset virkani. Hän sai nähdä ainakin jossakin määrin sen, mitä hän oli yrittänyt minusta tehdä.

Herra ajoitti mahdollisimman mukavasti hänen kotiinkutsumisensa. Hän odotti kunnes minä olin saanut täytetyksi vuoden matkasuunnitelman. Ja ensimmäisenä lauantaina, kun olin kotona moneen kuukauteen, Hän kutsui vaimoni lähtemään kuolevaisuudesta.

Hänen viimeinen tekonsa oli niin tyypillinen hänelle. Hän oli valmistamassa aamiaista perheelleen. Kuulin hänen pudottavan jonkin astian ja voihkaisevan hiljaa. Kun ryntäsin työhuoneestani hänen luokseen, luulin, että hän oli vahingoittanut itseään. Huomasin, että hän oli saanut halvauksen, joka esti häntä käyttämästä vasenta kättään. Nostin hänet nopeasti lattialta ja kannoin hänet pienelle sohvalle, jonka äskettäin olimme ostaneet, jotta hänellä olisi lähellä keittiötä paikka, jossa hän päivisin voisi levätä.

Hänen silmissään oli pelkoa, kun halvaus alkoi levitä hänen kylkeensä. Sanoin, että kiirehtisin soittamaan lääkärille. Hän sanoi: "Anna minulle ensin siunaus." Kun sinä aamuna asetin käteni

hänen päänsä päälle, Herra suuressa armossaan antoi minun ymmärtää, että aika oli tullut. Kun lähdin huoneesta soittaakseni lääkärille, vaimoni kirjaimellisesti taisteli voidakseen liikuttaa oikeata kättään ja oikeata jalkaansa. Ja viimeiset sanat, jotka kuulin hänen sanovan, olivat: "En aio elää puolikkaana ihmisenä."
Hänen seuraavat kaksi tuntiaan, viimeiset kuolevaisuudessa, olivat sikäli kuin minä tiedän hänen elämänsä ainoat kaksi tuntia, joiden aikana hän ei kantanut täyttä taakkaansa ja hieman ylimääräistäkin jonkun toisen ihmisen puolesta. Herra on armossaan antanut hänen kulkea verhon toiselle puolelle ja vapauttanut hänet huolista ja tuskista. Nyt hän on jälleen terve ja olen varma siitä, että paratiisi on nyt paljon iloisempi paikka, koska hän on siellä.
Me kiitämme sadoista saamistamme myötätunnon osoituksista. Jos olisimme luokitelleet ne, luulen, että olisimme voineet jakaa ne kahten pinoon, jotka olisivat luonnehtineet hänen elämäänsä maan päällä. Ensimmäiseen pinoon – kuten olemme kuulleet Yhdysvaltojen itäosista – olisi pantu seuraavanlaisia viestejä: "Hän antoi meille ensimmäisen Mormonin Kirjamme ja innoitti meitä. Olemme hyvin kiitollisia siitä, että saimme tuntea hänet. Muistamme aina hänen anteliaan vieraanvaraisuutensa perhettämme kohtaan kastepäivänämme. Oli niin onnellista nauttia päivällistä kodissanne juuri tuona päivänä."
Vaimoni oli hyvin kiitollinen jäsenyydestään Jeesuksen Kristuksen kirkossa. Se oli perusta, jonka varaan hänen elämänsä oli rakennettu. Se oli häntä tukeva voima, hänen iäisyystoivonsa. Hän oli innokas todistamaan toisille ihmisille Herramme ja Vapahtajamme tehtävästä. Hänen varastointiohjelmansa perustekijöihin kuului tietenkin vehnää, säilykkeitä ja muita tarvikkeita ja niiden joukossa oli tusina Mormonin Kirjaa. Hän suhtautui niihin yhtä uskonnollisesti kuin muihinkin tarvikkeisiin ja lisäsi niitä samassa suhteessa. Hänellä oli tapana sanoa varastoistaan: "Kun käytämme ruoan, on varasto kulutettu loppuun. Kun lahjoitamme Mormonin Kirjan, en koskaan lakkaa saamasta iloa ja tyydytystä siitä lahjasta."
Toisen pinon sanomat kuuluisivat osittain seuraavasti: "Vaimosi ja äitinne oli vaarnan Apuyhdistyksen hengellisen oppiaiheen opettaja. Vuoden aikana tapasin hänet neljäkymmentäviisi minuuttia kerran kuukaudessa ja hänellä oli syvä vaikutus elämääni. Hän tulee aina olemaan yksi tuntemistani unohtumattomista ihmisistä. Minulle hän oli esikuva hengellisestä elämästä. Hän ymmärsi toisten ihmisten tarpeet ja yritti innokkaasti täyttää ne."
Herra on sanonut meille: "Eläkää keskenänne rakkaudessa, niin että itkette kuolleita ja varsinkin niitä, jotka kuolevat voimatta toivoa ihanaa ylösnousemusta.
Ja on tapahtuva, että ne, jotka kuolevat minussa, eivät maista kuolemaa, sillä se on oleva heille suloinen." (LK 42:45-46)
Ymmärrän nyt tämän pyhien kirjoitusten kohdan paremmin kuin aikaisemmin. Vaikka olen hyvin yksinäinen ilman häntä, oli hänen poismenosa hänen elämäntapojensa vuoksi suloinen.
Minä kiitän häntä tänään. Suosittelen teille hänen elämäntapaansa. Näin kuinka palvelu vaimensi tuskan. Näin uskon voittavan pelon. Näin rohkeuden ylittävän hänen luonnolliset kykynsä. Näin rakkauden muuttavan elämää.
Jumala suokoon, että hänen muistonsa tuo tyydytystä ja täyttymystä elämäänne. Sitä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Sapatti

Mark E. Petersen

Yksi ensimmäisistä asioista, jotka Herra opetti profeetta Joseph Smithille tämän armotalouden alussa, oli se, että hänen oli suhtauduttava vakavasti jumalallisiin käskyihin.
Voidakseen iskostaa tämän Josephin mieleen, Herra otti kerran häneltä pois kyvyn suorittaa käännöstyötä. Hän moitti myös ankarasti Josephia Mormonin Kirjan käsikirjoituksen 116 sivun katoamisesta. Hän rankaisi profeettaa myös silloin kun hänen perheensä ei elänyt niin kuin sen olisi pitänyt elää evankeliumin mukaan.
Sitten Herra käski ankarasti nuorta palvelijaansa: ". . . Älä leiki pyhillä asioilla . : ." (LK 6:12)
Puhuessaan lisää muinaisen aikakirjan kääntämisestä Herra sanoi uudelleen: "Älä leiki näillä asioilla . . ." (LK 8:10)
Ja kun Herra antoi lähetystyötä koskevia ohjeita, Hän vaati veljiä jälleen suhtautumaan vakavasti sanoihinsa ja julisti: "Ja he ottakoot vaarin näistä sanoista älköötkä niitä halpana pitäkö . . ." (LK 32:5)
Meidänkään ei pitäisi leikitellä Herran tai Hänen sanojensa kanssa, kuten Hän itse on sanonut. Jumala ei salli itseään pilkattavan. (Ks. LK 63:58.)
Mutta huolimatta kaikesta, mitä Herra on sanonut, ihmiskunta yhä leikittelee Hänen sanoillaan ja joko hylkäämällä tai olemalla tietoisesti tottelematon jättää Hänen sanansa vaille huomiota ja kulkee omaa iloista tietään.
Yksi selvimmistä tottelemattomuuksistamme on asenteemme sapattia kohtaan. Se on pyhä päivä. Se on pyhä, eikä meidän pitäisi leikitellä sen kanssa.
Ainoatakaan pyhien kirjoitusten lakia ei ole määritelty selvemmin kuin sapatin laki. Ensimmäisen Mooseksen kirjan ajoista meidän päiviimme saakka ei mistään aiheesta ole puhuttu sen suoremmin eikä sen useammin.
Se on yksi niistä laeista, jotka ovat rakkaimpia Herran sydämelle. Ja kuitenkin sen laiminlyöminen on paljon yleisempää kuin sen hyväksyminen ja oikea noudattaminen.
Me puhumme jatkuvasti nykyajan maallistumisesta ja siitä tosi-

asiasta, että meidän nuorillamme on paljon vaikeampia viettelyksiä kuin edelliseen sukupolveen kuuluvilla, ja se on luultavasti totta. Mutta myös monet vanhemmat näyttävät nykyään maallisemmilta kuin sukupolvi sitten.

Mitä voimme tehdä suojellaksemme itseämme näiltä vaarallisilta olosuhteilta? Miten voisimme paremmin auttaa nuoriamme pysymään sellaisina, ettei maailma heitä saastuta?

Herra antaa meille vastauksen ja sanoo, että se voidaan tehdä, jos vilpittömästi noudatamme sapattia. Useimmat ihmiset eivät ole ajatelleet asiaa tällä tavalla, mutta huomatkaa tätä seikkaa koskevat Herran sanat: ". . . jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta" – huomatkaa nämä sanat – "jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan sakramenttiuhrisi minun pyhänä päivänäni." (LK 59:9)
Ajatelkaa asiaa hieman. Uskommeko todella Jumalaan – vilpittömästi? Olemmeko varmoja siitä, että Hän tietää, mistä puhuu? Jos olemme, niin suhtaudummeko vakavasti Häneen ja Hänen sanoihinsa? Vai jatkammeko leikkimistä Hänen jumalallisilla ilmoituksillaan?
Herra tietää, mistä Hän puhuu. Sapatin noudattaminen auttaa meitä varjelemaan itsemme täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta.

Jos haluamme vakavasti välttyä maailmallisuuden tartunnalta, eikö meidän olisi pidettävä Hänen sanojaan arvokkaina ja uskottava niihin ja noudatettava niitä?
Meidän pitäisi olla halukkaat myöntämään, että meitä ympäröi melkein kaikki mahdollinen maailmallinen viettelys. Me emme saa koskaan sulkea silmiämme tältä tosiseikalta.

Jotta näkisitte selvemmin tämän tilanteen, voitte kysyä itseltänne, kuinka paljon alkoholia sekä nuoret että aikuiset käyttävät ympäristössänne. Kuinka paljon käytetään tupakkaa? Minkälainen on huumetilanne? Miten nopeasti lisääntyy rikollisuus asuinpaikkakunnallanne? Entä vandalismi? Entä moraalittomuus? Ovatko ne tunkeutuneet teidän perheeseenne? Ovatko lapsenne joutuneet tekemisiin niiden kanssa? Oletteko peloissanne ja pettyneitä asiaintilan vuoksi?

Miksi ette sitten käytä jumalallista keinoa taistellaksenne tässä tilanteessa? Sapatin vietto ja kirkossa käyminen ovat Jumalan käskyjä!

Suhtaudummeko Hänen sanoihinsa vakavasti vai pidämmekö sapattia vain turhuutena elämässämme ja jätämmekö sen vaille huomiota ja jatkammeko kärsimistä sen huonoista seurauksista?

Eikö Herran sanoilla ole syvällinen merkitys? Kuunnelkaamme uudelleen Hänen sanansa: ". . . jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan sakramenttiuhrisi minun pyhänä päivänäni." (LK 59:9) Siinä on innoitettu vastaus kasvaviin vaikeuksiimme.

Herra jatkaa sanoen: "Sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty teille levätäksenne työstänne ja omistaaksenne hartautenne Korkeimmalle." (LK 59:10)

Siitä syystä pyhä kirjoitus ei vaadi meitä ainoastaan luopumaan tavanomaisista askareistamme Hänen pyhänä päivänään vaan että me myös teemme sen määrätyssä tarkoituksessa, mikä tarkoittaa sitä, että me voimme oikealla tavalla ja häiriöttä palvella Kaikkein Korkeinta. Meitä käsketään selvin sanoin luopumaan sapattina tavallisista tehtävistämme ja menemään kirkkoon palvelemaan Jumalaa.
Ilmoitus jatkuu: "Kuitenkin, anna lupauksesi vanhurskaudessa joka päivä ja alati." (LK 59:11)
Herra ei toisin sanoen opeta "vain sunnuntaisin" -uskontoa. Meidän on oltava pitkäjännitteisiä ja kuuliaisia ja palveltava joka päivä. Voiko kukaan kehittyä hengellisesti, jos hän omaksuu "vain sunnuntaisin" -asenteen uskontoa kohtaan?

Mutta Hänen pyhänä päivänään meidän on tehtävä muutakin kuin vain mentävä kirkkoon. Meidän on tietenkin palveltava Häntä, mutta meidän on myöskin puhdistauduttava valmistautuaksemme tähän palvelukseen tunnustamalla syntimme ja tekemällä parannuksen. Tämä tuo mieleemme sen, mitä Herra sanoi vuorisaarnassaan: "Sentähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan,
niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi." (Matt. 5:23-24)
Samoin Hän sanoo nykyaikaisessa ilmoituksessaan: "Mutta muista, että tänä päivänä, Herran päivänä, tuo uhrilahjasi Korkeimmalle ja annat sakramenttiuhrisi, tunnustaen syntisi veljillesi ja Herran edessä." (LK 59:12) Piispat ovat ne veljet, joilta meidän on kysyttävä neuvoa syntiemme suhteen.

Voimmeko siis ymmärtää millä tavalla oikea sapatin viettäminen voi vaikuttaa hyvällä tavalla jokapäiväiseen elämäämme?
Herra jatkaa selittäen sitä, mikä on Hänestä hyväksyttävää Hänen pyhänä päivänään ja sanoo: "Ja tänä päivänä *älä tee muuta* kuin valmista ruokasi sydämen yksinkertaisuudessa . . ." (LK 59:13; kursivointi lisätty.)
Koska meidän on sunnuntaina määrä olla tekemättä muuta kuin omistaa päivä pyhiin tarkoituksiin; mikä on tilanteemme, jos tahallamme hoidamme liikeasioitamme tai jos annamme sellaisia tehtäviä suoritettavaksi tai jos käymme sunnuntaina huvipaikoissa?
Tiedämme, että eräissä tärkeissä palvelutehtävissä, kuten esimerkiksi sairaaloissa ja muissa läpi vuorokauden toimivissa laitoksissa, on työntekijöitä, joiden ei ole mahdollista valita työaikaansa. Me emme puhu heistä. Mutta useimmat ihmiset eivät ole tällaisessa työssä ja heillä on mahdollisuus määrätä omasta ajastaan. Haluaisivatko he sunnuntaina mieluummin hiihtää tai uida tai mennä elokuviin tai hoitaa liikeasioitaan kuin mennä kirkkoon? Jos he vastaavat myöntävästi, heidän pitäisi kysyä itseltään, ovatko he harhautuneet uskonnosta siinä määrin ja omaksuneet toisen evankeliumin – sunnuntaihuvittelun ja liikeasioiden evankeliumin. Miksi emme ota Herraa vakavasti sapatin suhteen? Tiedämme, että meidän ei pitäisi leikitellä pyhillä asioilla ja että sapatti on Hänen pyhä päivänsä.

Mooseksen aikana Herra julisti vaikuttavasti, että se miten vietämme sapatin, on merkki sisäisestä asennoitumisestamme Häntä kohtaan. Se on uskomme vilpittömyyden mittapuu. Herra julisti: "Se on oleva ikuinen merkki minun ja israelilaisten välillä . . ." (2 Moos. 31:17) ja lisäsi: "Siis *pitäkää* sapatti, sillä se on teille pyhä . . ." (2 Moos. 31:14, kursivointi lisätty)
Noina aikoina Hän teki sapatin rikkomisesta kuolemanrangaistukseen johtavan rikkomuksen ja siihen syyllistyneet teloitettiin. Eikö Herra siis suhtaudu vakavasti sapatin viettämiseen? Onko Hän muuttanut mielensä?

Hän antoi muinaiselle Israelille sapatin myös merkiksi siitä, että Hän elää – kuten Hän sanoi – merkiksi siitä, että ". . . minä olen Herra . . ." (2 Moos. 31:13) Siitä syystä sapatista muodostuu todistuksen vahvistaja. sillä jos pidämme sen, tietomme Herrasta ja uskomme Häneen lisääntyy ja sen pitäisi olla hyvin tärkeätä meille.

Jos me rikomme Hänen pyhän päivänsä – haluakkaasti ja tietoisesti – niin eikö meistä tule Jumalan vihollisia? Meistä tulee varmasti liiton rikkojia, sillä Hän antoi sapattinsa liitoksi –"...sukupolvesta sukupolveen ikuisena liittona". (Ks. 2 Moos. 31:16.)

Presidentti David O. McKay kiinnitti huomiota tämän asian toiseen erittäin tärkeään puoleen. Hän sanoi, että kristityn sapatti on tietenkin sunnuntai, muistoksi Vapahtajan ylösnousemuksesta viikon ensimmäisensä päivänä. Hän sanoo Kristuksen ylösnousemusta historian suurimmaksi tapahtumaksi ja huomauttaa, että sapatin oikealla viettämisellä me osoitamme kunnioitusta Herran kärsimyksiä ja Hänen ylösnousemustaan kohtaan. (Ks. *Evankeliumin ihanteita*/Helsinki: MAP-kirkko, 1961/, s. 241-242.)

Nämä ajatukset mielessämme voimme kysyä itseltämme, miten tärkeä Herran lunastusuhri meille on. Miten rakas meille on Herra Jeesus Kristus? Miten syvällisesti olemme kiinnostuneet kuolemattomuudestamme? Onko ylösnousemus meistä elintärkeä?

Voimme helposti nähdä, että sapatin viettäminen on osoitus vakaumuksemme syvyydestä.

Se vietämmekö vai emme sapattia on erehtymätön osoitus asenteestamme Herraa kohtaan henkilökohtaisesti ja Hänen kärsimyksiinsä Getsemanessa, Hänen ristinkuolemaansa ja Hänen ylösnousemukseensa. Ja se on merkki siitä olemmeko kristittyjä vai emme, onko kääntymyksemme niin tyhjänpäiväinen, että Hänen lunastusuhrinsa merkitsee meille vain vähän tai ei mitään.

Tajuammeko, että useita kansallisia juhlapäivia vietetaan laajemmin kuin sapattia siinä mielessä kuin ajattelemme päivän jumalallista merkitystä?

Olemmeko siis asettaneet Jumalan toiselle tai kolmannelle tilalle? Ja onko se sitä, mitä haluamme? Onko Hän asemassa, joka Hänelle kuuluu?

Todistan teille, että sapatin oikea viettäminen Herran pyhänä päivänä on yksi tärkeimmistä asioista, jonka koskaan voimme tehdä. Se on ratkaisevan tärkeä askel kohti iankaikkista pelastustamme. En usko, että voimme pelastua, jos jatkuvasti rikomme sapatin ja heitämme tottelemattomuutemme Jumalan kasvoille; juuri sen Jumalan, jonka toivomme pelastavan meidät.

Miten uskallamme leikitellä sapatin kanssa?

Miten uskallamme leikitellä Kaikkivaltiaan Jumalan kanssa?

Herra julistaa, että voidaksemme olla kelvollisia astumaan Hänen kasvojensa eteen, meidän on elettävä jokaisesta sanasta, joka tulee Hänen suustaan, (ks. LK 84:44) ja sapatin laki on yksi koko evankeliumin suunnitelman tärkeimmistä laeista.

Olkoon meillä rohkeutta ja hyvää tahtoa tämän lain pitämiseen. Sitä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen.

Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste

LeGrand Richards

Veljet ja sisaret, olen hyvin onnellinen siitä, että minulla on kunnia ja etuoikeus olla kanssanne tässä konferenssissa; ja luotan siihen, että kaytettävissäni olevan muutaman hetken ajan saan nauttia Herran Hengestä niin, että se mitä tulen teille sanomaan voisi innoittaa teitä, jotka olette konferenssissa, ja teitä, jotka kuuntelette sitä.

Olen hyvin innostunut siitä asenteesta, joka uudella presidentillämme, presidentti Kimballilla, on lähetystyötä kohtaan. Hän on osoittanut, että meidän on pidennettävä askeltamme ja hän haluaa meidän kaksinkertaistavan nykyisten lähetyssaarnaajiemme lukumäärän. Luulen, että olen ollut lähetyssaarnaaja koko ikäni – siitä lähtien kun olin pieni poika. Muistan, että yksi ensimmäisistä kirjoista, jonka poikana luin ja joka teki minuun vaikutuksen, oli George Q. Cannonin teos *Life of the Prophet Joseph Smith*. Tämä kirja teki minuun sellaisen vaikutuksen ja sai sydämeni tuntemaan sellaista rakkautta profeetta Josephia kohtaan ja antoi sellaisen todistuksen hänen tarinansa totuudellisuudesta, että siitä lähtien olen tuntenut halua kertoa siitä koko maailmalle.

Olin hyvin innostunut presidentti Kimballin päätössanoista viime torstaina pidetyssä kahdentoista alue-edustajien kokouksessa, sillä hän sanoi odottavansa päivää, jolloin me toisimme kirkkoon tuhansia käännynnäisiä. Sitten sanoin itselleni: Miksi ei? Meillä on koko maailman suurin sanoma. Se sanoma, joka meillä tänään on, on Herran silmissä Hänen lapsilleen aivan yhtä tärkeä kuin se sanoma, jonka Pietari helluntaipäivänä esitti silloin kun kansanjoukot saivat piston sydämeensä ja huusivat: "Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemään?" (Ap. t. 2:37) Muistanette, mitä Pietari vastasi:

"Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan.

Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." (Ap. t. 2:38-39)

Voiko tämän päivän totuudenetsijä saada parempaa tarjousta kuin vastauksen samaan kutsuun, jonka Pietari esitti ihmiselle siinä tilaisuudessa, jossa 3000 ihmistä kastettiin?

Kirkon perustaja oli Vapahtaja, joka samassa yhteydessä kutsui

oman aikansa apostolit, mutta pyhät profeetat näkivät ennalta, että Hänen kirkkonsa ei pysyisi maan päällä, vaan tulisi myöhempi aika, jolloin Herra päättäisi työnsä.

Apostoli Paavali sanoi, että Herra oli ilmoittanut hänelle salaisen tahtonsa: "... siitä armotaloudesta, minkä hän aikojen täyttyessä (ja me elämme tuossa armotaloudessa) aikoi toteuttaa, – oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä." (Ef. 1:10) Nyt meillä on tämä sanoma ja siitä johtuu, että maailman ihmiset eivät voi riittävästi eivätkä oikealla tavalla löytää tietään takaisin Jumalan kasvojen eteen, jos he eivät ole halukkaita kuuntelemaan meidän sanomaamme.

Olen juuri lukenut loppuun Uuden Testamentin ja minuun ovat tehneet vaikutuksen Vapahtajan ja apostoli Paavalin ja muiden veljien sanat, kun luin heidän aikanaan antamia opetuksia. Apostoli Paavali sanoi, että on "yksi Herra, yksi usko, yksi kaste". (Ef. 4:5) Silloin mietin, mitä Paavali sanoisi, jos hän olisi täällä tänään ja tietäisi, kuinka monta kirkkoa on olemassa.

Sihteerini tarkisti puolestani asian eräänä päivänä ja hän sai selville, että viime vuoden toukokuussa suoritettiin laskenta ja että silloin pelkästään Yhdysvalloissa oli 697 eri kirkkokuntaa. Mihin kirkkoon Paavali liittyisi, jos hän olisi täällä, sillä hän sanoi, että on "yksi Herra, yksi usko, yksi kaste"? Ja siitä syystä meidän on pyydettävä jumalallista johdatusta tietääksemme minne meidän on mentävä löytääksemme tosi kirkon, jos on tarkoitus, että on vain yksi kirkko; ja se on meidän todistuksemme.

Sanomamme nykyajan maailmalle on evankeliumin palautus. Paavali sanoi: "Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu." (Gal. 1:8) Lausunto on aika kova, mutta Paavali ei arkaillut lainkaan osoittaessaan, mitä hän ajatteli niistä, jotka eivät opettaneet totuutta, jonka he olivat saaneet Vapahtajalta ja Hänen opetuksistaan.

Kun tänään seison tämän suuren väkijoukon edessä ja radiota ja televisiota kuuntelevien ulottuvilla, ymmärrän, että minä joudun Paavalin mainitseman kirouksen alaiseksi, ellen saarnaa samaa evankeliumia kuin hän) mutta minä todistan teille tänään, että meillä on maan päällä yksi ainoa totinen elävä kirkko, jonka Herra tunnustaa ja jolla on jumalallinen valtuus suorittaa evankeliumin pelastavia toimituksia.

Suuri oli se päivä, jolloin kirkko järjestettiin Vapahtajan aikoina, mutta se tulee olemaan vielä loistavampi silloin kun siihen lisätään viimeiset eli lopulliset asiat. Me emme tietenkään voisi saada sitä ilman Hänen suurta pelastustyötään. Mutta Paavali näki armotalouden "... minkä hän aikojen täyttyessä aikoi toteuttaa..." ja joka oli "... yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä". (Ef. 1:10) Meidän kirkkomme on maailmassa ainoa jolla se on(ja se on lopullinen, viimeistelevä kosketus. Me elämme aikojen täyttymisen armotaloutta.

Oli loistavaa kun Vapahtaja ylösnousemuksensa jälkeen nousi taivaaseen 500 veljen läsnäollessa ja kun kaksi valkoisiin pukeutunutta olentoa ilmestyi sanomaan: "Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän." (Ap. t. 1: 11) Jos siis maailma tähän uskoo, pitäisi ihmisten avosylin odottaa Jumalan profeetan tulevan ja julistavan, että se on täyttynyt.

Luemme Aamoksen sanat: "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7) Toisin sanoen, jos Hän aikoisi aloittaa työnsä maan päällä näinä myöhempinä aikoina yhdistääkseen Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja maan päällä, hänellä pitäisi olla profeetta.

Silloin kun Jumala on tehnyt työtään maan päällä, ei koskaan ole ollut aikaa, jolloin Hänellä ei olisi ollut tunnustettua profeettaa tätä työtä johtamassa. Me laulamme eräässä laulussamme: "Kiitos, Luojamme, sulle profeetoista, joita tietämme toit johtamaan ..." (*MAP-lauluja*, 60), sillä meillä on eläviä profeettoja, emmekä ole riippuvaisia pelkästään kuolleista profeetoista. Meillä on johtajinamme ja neuvojinamme eläviä profeettoja.

Myös Jeesus oli lausunnoissaan hyvin tarkka. Hän sanoi: "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon." Sitten Hän jatkaa:

"Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?'

Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät'." (Matt. 7:22-23)

Tämä on siis Jeesuksen julistus kirkoille, joille Hän ei ole antanut valtuutta ja joilla ei ole jumalallista valtuutta tehdä työtä Hänen nimessään.

Sitten Jeesus antoi lisälausunnon. Hän sanoi: "... mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he molemmat kuoppaan lankeavat." (Matt. 15:14) Hän ei sanonut, että he pelkästään sokeutensa vuoksi pääsisivät päämääräänsä. Ja siitä syystä meidän oltava varmoja ja tiedettävä, että olemme löytäneet sen ainoan oikean kirkon, josta Paavali puhui. Pystyäksemme tähän meidän on tutkittava pyhien profeettojen sanoja.

Jeesus sanoi: "Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta ..." (Joh. 5:39) Ja niin pyhät kirjoitukset tekevät. Sitten Hän sanoi kahdelle opetuslapselleen, kun nämä ylösnousemuksen jälkeen olivat matkalla Emmaukseen: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet!" (Luuk. 24:25) Ja Mooseksesta ja profeetoista lähtien Hän näytti heille kuinka profeetat kaikessa olivat todistaneet Hänestä. Ja Luukas kertoo meille, että Hän avasi heidän ymmärryksensä, jotta he voisivat ymmärtää pyhiä kirjoituksia.

Saman asian Hän on tehnyt meidän aikanamme lähettämällä eläviä profeettoja sekä Isän ja Pojan profeetta Joseph Smithin luokse tekemän vierailun avulla. Voisiko maailmaan tulla ketään muuta sanansaattajaa, jota voisimme verrata Häneen? Miten maailman ihmiset – jos he rakastavat Herraa – voisivat kuulla sellaisen sanoman haluamatta tietää, onko se totta vai ei?

On ollut monta pappina toiminutta ihmistä, jotka ovat liittyneet tähän kirkkoon. Viime viikolla minulle soitti Los Angelesissa asuva pappi, joka kertoi palvelleensa 20 vuotta baptistipappina. Sitten hän tapasi mormonivanhimmat, jotka opettivat hänelle evankeliu-

mia sellaisena kuin se on palautettu profeetta Joseph Smithin kautta. Mies luopui papinvirastaan ja liittyi kirkon jäseneksi. Nyt hän työskentelee Los Angelesin temppelissä ja soitti kiittääkseen minua siitä, että olin kirjoittanut lähetyssaarnaajakirjan, joka auttoi häntä ymmärtämään, mitä Herra on tehnyt palauttaessaan tämän armotalouden aikana totuutensa maan päälle.

Vain muutama vuosi sitten me käännytimme erään papin koillisvaltioista. Hän istui toimistossani ja sanoi: "Veli Richards, kun ajattelen, kuinka vähän minulla oli tarjottavana ihmisille metodistipappina verratessani sitä palautetun evankeliumin täyteyteen, haluan palata takaisin ja kertoa kaikille ystävilleni siitä, mitä olen löytänyt." Hän jatkoi: "Nyt he eivät halua kuunnella minua, olen heidän kirkossaan luopio." Mutta hän luopui virastaan ja toimi kongressitalomme hissinkuljettajana niin, että saattoi elättää itsensä ja liittyä kirkkoomme. Hän istui toimistossani ja sanoi: "Maltan tuskin odottaa hetkeä, jolloin saan mennä vaimoni kanssa temppeliin", ja minä olen sen jälkeen tavannut hänet temppelissä.

Hän sanoi myös: "Kun liityin kirkkoon, ei minusta tuntunut siltä, että olisin voinut sanoa *tietäväni*, että Joseph Smith oli profeetta, mutta *uskoin*, että hän oli profeetta." Sitten hän jatkoi: "Mutta kun veli Burrows (ja minä tunnen hänet) pani kätensä pääni päälle ja asetti minut pappeuteen, lävitseni kulki jotain, jota en koskaan aikaisemmin koko elämäni aikana ollut tuntenut ja tiesin, että yksikään ihminen ei voisi saada sellaista aikaan minussa. Se oli Herrasta." Tällaista me näemme silloin kun ihmiset ovat riittävän avomielisiä halutakseen kuunnella ja ymmärtää mitä Herra todella on tehnyt palauttaessaan totuutensa maan päälle.

Haluan lukea lyhyen lausunnon, jonka julkaisin kirjoittamassani kirjassa. Se on otettu lentolehtisestä "*Mormonismin aseman vahvuus*" (Orson F. Whitney /Independence, Mo.: Zion's Printing and Publishing Co., 1917/) Edesmennyt vanhin Orson F. Whitney, kahdentoista apostolin neuvoston jäsen, kertoo seuraavan tapahtuman kappaleessa, jonka otsakkeena on "Erään katolilaisen mielipide"

"Monta vuotta sitten tuli Utahiin muuan oppinut mies, roomalaiskatolisen kirkon jäsen, ja puhui Suolajärven tabernaakkelissa. Tutustuin häneen hyvin, ja me keskustelimme vapaasti ja vilpittömästi. Hän oli oppinut, joka osasi tusinan verran kieliä ja tuntui tietävän kaiken lakiasioista sekä teologian, kirjallisuuden, tieteen ja filosofian alalta. Eräänä päivänä hän sanoi minulle: "Te mormonit olette kaikki tietämättömiä. Te ette tiedä edes oman asemanne vahvuutta. Se on niin luja, että koko kristillisessä maailmassa on vain yksi toinen yhtä kestävä, ja se on katolisen kirkon asema. Ratkaisu on tapahtuva katolisuuden ja mormonismin välillä. Jos me olemme oikeassa, te olette väärässä; jos te olette oikeassa, me olemme väärässä, ja siinä kaikki. Protestanteilla ei ole edes yhtä jalkaa, joilla he voisivat seisoa. Sillä, jos me olemme väärässä, niin hekin ovat väärässä, koska he ovat osa meistä ja ovat meistä lähteneet; jos taas me olemme oikeassa, niin he ovat luopioita, jotka me olemme erottaneet kauan sitten. Jos meillä on Pietarista lähtien apostolinen seuraanto, kuten me väitämme, niin Joseph Smithiä ja mormonismia ei tarvita; mutta jos meillä ei sitä ole, niin silloin sellainen mies kuin Joseph Smith oli välttämätön, ja mormonismin asenne on ainoa oikea. On olemassa joko evankeliumin jatkuminen muinaisista ajoista alkaen tai sitten evankeliumin palauttaminen myöhempinä aikoina." ("*Kummia tekoja ja ihmeitä*", s. 3-4)

Jos näiden 697 eri kirkkokunnan jäsenet nyt tajuaisivat tämän lausunnon paikkansapitävyyden, he haluaisivat tietää millä valtuudella heidän pappinsa suorittavat kirkkojen toimituksia, sillä jos tämän prelaatin lausunto pitää paikkansa, on heidän oltava joko katolisia tai mormoneja. Ja tähän minä aina lisään, että sekä katoliset että Raamattu eivät voi olla oikeassa, koska Raamattu varmasti julistaa luopumusta alkuperäisestä kirkosta ja sen palautusta myöhempinä aikoina.

Muistatte, että kun apostoli Johannes oli karkotettu Patmokselle, Herran enkeli sanoi: "Nouse ylös tänne, niin minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva." (Ilm. 4:1) Tämä tapahtui 30 vuotta Vapahtajan kuoleman jalkeen. Enkeli näytti Johannekselle sen voiman, joka tultaisiin antamaan saatanalle ". . . käydä sotaa pyhiä vastaan (ja pyhät olivat Kristuksen seuraajia) ja voittaa heidät, ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat ja kansat ja kielet ja kansanheimot". (Ilm. 13:7) Tämä ei jätä ketään ulkopuolelle. Se on tarkka määritelmä täydellisestä luopumuksesta alkuperäisestä kirkosta.

Mutta enkeli ei jättänyt asiaa tähän. Hän näytti Johannekselle toisen keskitaivaalla lentävän enkelin ". . . jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuvaisille, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille". (Ilm. 14:6) Enkelin ei ilmeisesti olisi tarvinnut tulla taivaasta mukanaan iankaikkinen evankeliumi, jos tämä iankaikkinen evankeliumi olisi jäänyt maan päälle. Iankaikkinen evankeliumi on ainoa evankeliumi, joka voi pelastaa ihmisen. Ja niin on meidän sanomamme maailmalle, että meillä on iankaikkinen evankeliumi..

Pietari sanoi, että taivaat omistavat Kristuksen siihen asti ". . . jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta." (Ap.t. 3:21) Meillä on tämä ennalleen asettaminen, ja jokainen totuuden rakastaja voi tietää sen yhtä varmasti kuin tietää elävänsä, jos hän on halukas tutkimaan. Eli kuten Jeesus sanoi:

"Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.

Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani." (Joh. 7:16-17) Meillä on tuo kaiken kohdalleen asettaminen, eikä kukaan voi uskoa, että Pietari oli profeetta ja samalla odottaa Vapahtajan paluuta ennen tällaista palautusta. Se on minun todistukseni teille ja rukoilen Jumalaa, että Hänen työnsä voisi laajentua ja täyttää maan ja teen sen Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Tarvitsemme rohkeita miehiä

Marion G. Romney

Veljeni pappeudessa, haluaisin puhua tänään jotakin rohkeudesta. Sanotaan, että rohkeutta on eri lajeja — fyysistä rohkeutta ja moraalista rohkeutta.

Oma kokemukseni on kuitenkin se, että moraalisesti rohkea ihminen, ihminen, joka on uskollinen itselleen, on rohkea myös fyysisesti. Suuri Shakespeare antoi näytelmässä *Hamlet* erään henkilöistään, Poloniuksen, neuvoa poikaansa käyttäytymisen suhteen. Verrattain pitkän puheenvuoronsa päätteeksi hän sanoo:

"Mut etenkin: äl' itseäsi petä, Ja siitä seuraa, niinkuin päivää yö, Ett'et voit pettää muita." (Hamlet, näytös I, kohtaus 3)

Meillä jokaisella on omatunto, ja omassatunnossa ovat moraalisen rohkeuden juuret. Todella urhoollinen ihminen noudattaa aina omantuntonsa ääntä. Sen tekemättä jättäminen, minkä tietää oikeaksi, on pelkuruutta.

Kirkkomme kirjallisuudessa on runsaasti esimerkkejä suuresta rohkeudesta. Ajatelkaamme hetkinen esimerkiksi profeetta Joseph Smithiä. Kun hän kertoi ensimmäisestä näystään paikkakunnan protestanttiselle saarnaajalle, hän joutui ivan ja pilkan kohteeksi.

"Kuitenkin kaikitenkin: tosiasia oli", hän kirjoittaa, "että olin nähnyt näyn . . .

Olin tosiaankin nähnyt valon ja tämän valon keskessä näin kaksi Persoonaa, ja tosiasia on, että he puhuivat minulle; ja vaikka minua vihattiin ja vainottiin siksi, että olin sanonut nähneeni näyn, se oli kuitenkin tosi; ja kun minua vainottiin ja solvattiin ja minusta puhuttiin valehdellen kaikenlaista pahaa, koska niin väitin, jouduin sydämessäni sanomaan: Miksi vainota minua totuuden kertomisesta? Olen todellakin nähnyt näyn; ja mikä olen minä voidakseni estää Jumalaa, vai arveleeko maailma voivansa saada minut kieltämään sen, minkä todella olen nähnyt? Sillä minä olin nähnyt näyn; tiesin sen, ja minä tiesin, että Jumala tiesi sen, enkä voinut sitä kieltää . . ." (KH J. S. 2:24-25)

Profeetta ei ollut uskollinen itselleen ainoastaan nuorena, vaan läpi koko elämänsä. Kahdeksantoista vuoden kuluttua ensimmäisestä näystä profeetta ja muita oli teljetty kylmään, avoimeen, keskeneräiseen käräjätaloon moneksi viikoksi.

"Eräänä loputtomalta tuntuvana yönä [kirjoittaa Parley P. Pratt] olimme maanneet ollen nukkuvinamme kunnes keskiyön tunti oli kulunut, ja korviamme ja sydämiämme särki kuunneltuamme tuntikausia vartijoidemme ruokottomia kaskuja, kauheita kirouksia, hirvittävää jumalanpilkkaa ja saastaista kielenkäyttöä . . .

Olin kuunnellut tätä, kunnes olin kerrassaan inhon, kauhun ja järkytyksen vallassa ja niin täynnä oikeutettua suuttumusta, että saatoin tuskin pidättäytyä nousemasta jaloilleni nuhtelemaan vartijoita; en kuitenkaan sanonut mitään Josephille enkä muillekaan, vaan makasin Josephin vieressä ja tiesin hänen olevan valveilla. Yhtäkkiä hän nousi ylös ja lausui ukkosen äänellä, ikään kuin karjuva leijona, ja sikäli kuin saatan muistaa, seuraavat sanat:

'VAIETKAA, te hornan kuilun pahat henget! Jeesuksen Kristuksen nimessä minä nuhtelen teitä ja käsken teidän olla ääneti. En aio enää hetkeäkään kuunnella tuollaista kielenkäyttöä. Lopettakaa moinen puhe tai te tai minä kuolette SILMÄNRÄPÄYKSESSÄ!'

Hän vaikeni! Hän seisoi suorana pelottavassa majesteetillisuudessa. Kahlittuna ja aseettomana, tyynenä, hillittynä ja arvokkaana ikään kuin enkeli hän katseli pelosta vapisevia vartijoita, jotka olivat laskeneet aseensa tai pudottaneet ne ja joiden polvet löivät loukkua ja jotka lyyhistyneinä yhteen nurkkaan tai kyyristellen hänen jaloissaan pyytelivät häneltä anteeksi ja pysyivät sen jälkeen vaiti vahdinvaihtoon asti.

Olen nähnyt oikeudenpalvelijoita pukeutuneina mahdin viittoihin ja rikollisia nuhdeltavina heidän edessään näiden elämän ollessa hiuskarvan varassa Englannin oikeusistuimessa; olen ollut kongressissa näkemässä, miten lakeja säädetään kansalle juhlallisissa istunnoissa; olen yrittänyt kuvitella mielessäni kuningaskuntien, kruunujen ja valtaistuimien hallitsijat ja keisarit kokoontuneina yhteen päättämään valtkuntien kohtaloista, mutta olen ainoastaan *yhden kerran* nähnyt todellista arvokkuutta ja majesteetillisuutta — sen seistessä kahleissa keskiyöllä erään syrjälsen missourilaiskylän vankityrmässä." (Berrett, *Palautettu kirkko*, s. 126, kursivointi lisätty)

Varmaa on, että profeetta tässä osoitti suurta rohkeutta, sekä moraalista että fyysistä.

Hänen uskollisuutensa itselleen ja Luojalleen maksoi lopulta hänen henkensä. Se varmisti hänelle myös iankaikkisen elämän ja korotuksen.

Mormonin Kirjasta voimme lukea Nefin suuresta rohkeudesta. Muistatte ehkä, että kun Lehi oli perheineen leiriytynyt Lemuelin laaksoon, neuvoi Herra häntä lähettämään poikansa takaisin Jerusalemiin ja ottamaan haltuunsa Laabanin aikakirjat. Laaman ja Lemuel napisivat sanoen, että tehtävä oli vaikea, mutta heidän nuorempi veljensä Nefi sanoi: "Minä menen ja teen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna mitään käskyjä ihmislapsille valmistamatta heille mahdollisuutta suorittaa sitä, mitä hän käskee heidän tehdä." (1 Ne. 3:7)

Niin he menivät Jerusalemiin. He heittivät arpaa, ja Laaman meni taloon. Laaban syytti häntä rosvoksi ja uhkasi tappaa hänet.

Laaman palasi veljiensä luo ilman levyjä. Hän oli tiennyt, ettei hän voisi

saada levyjä, ja hän oli todistanut sen. Mutta nuori Nefi sanoi: "Niin totta kuin Herra elää ja me elämme, me emme mene Isämme luo erämaahan, ennen kuin olemme toimittaneet sen, mitä Herra on käskenyt meidän tehdä." (1 Ne. 3:15)
Ja niin he Nefin taivuttelujen jälkeen menivät perintömaalleen, ottivat kultansa ja hopeansa ja muut kalleutensa ja yrittivät ostaa aikakirjat Laabanilta. Niin Laaban himoitsi heidän rikkauksiaan ja lähetti palvelijansa ottamaan ne heiltä. Ja he pakenivat henkensä edestä jonkin matkan päähän erämaahan ja kätkeytyivät kallion luolaan. Ja siellä he "puhuivat paljon kovia sanoja [Nefille ja Samille] sauvallakin . . . lyöden." (1 Ne. 3:28) Silloin tuli enkeli ojentamaan heitä. Ja kun enkeli oli lähtenyt, Laaman ja Lemuel napisivat, että heidän oli mahdotonta saada levyjä, koska Laaban oli "mahtava mies, ja hän voi käskeä viittäkymmentä, jopa surmatakin viisikymmentä, miksei siis meitäkin?" (1 Ne. 3:31), kuten he Nefille sanoivat.

Mutta Nefi sanoi: "Herra . . . on mahtavampi kuin kaikki maa, miksei siis mahtavampi kuin Laaban viisinekymmeninensä tai vaikkapa kymmeninetuhansinensa?" (1 Ne. 4:1)
Niin he seurasivat Nefiä takaisin Jerusalemiin. Nefi meni ja palasi levyjen kanssa. Nefin usko ja rohkeus oli suuri.

Siihen aikaan kun Lehi ja hänen perheensä lähtivät Jerusalemista, eli samoilla seuduilla nuorukainen nimeltä Daniel, ja hän tuli elämänsä aikana osoittamaan suurta rohkeutta. Vuonna 597 eKr., vain kolme vuotta sen jälkeen kun Lehi oli lähtenyt, Daniel joutui Babyloniin Nebudkadnessarin viedessä kansan pakkosiirtolaisuuteen. Hänen rohkeutensa tuli näkyviin plan hänen päästyään sinne, kun hän sekä Sadrak, Meesak ja Abednego kieltäytyivät "saastuttamasta itseään" kuninkaan pöydän ruoalla ja viinillä. (Dan. 1:8) Toisin sanoen hän kieltäytyi rikkomasta "viisauden sanaa" sellaisena kuin hänen kansansa sitä siihen aikaan noudatti, vaikka itse kuningas oli käskenyt heitä tekemään niin.

Hän osoitti tavallisuudesta poikkeavaa rohkeutta kun hän kuninkaan unta selittäessään kertoi vanhalle kuninkaalle, että oli "Ylimmäisen päätös" (Dan. 4:21) että hänet, Nebukadnessar, ajetaan pois ihmisten seasta ja että hän joutuu syömään "ruohoa niinkuin raavaat" seitsemän vuotta, kunnes hän tulee "tuntemaan, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo". (Dan. 4:22) Ja hän neuvoi kuningasta "kirvoittamaan synnit ja pahat teot". (Ks. Dan. 4:24.)
Voitteko kuvitella, millaista rohkeutta vaati orjalta puhua siten kuninkaalle, jonka valta aikakirjojen mukaan ulottui "maan ääriin"? (Dan. 4:19) Niin Daniel kuitenkin teki. Ja niin kummalliselta kuin se kuulostaakin, hän eli kauemmin kuin vanha kuningas.

Kun tämä sama Daniel tuotiin Belsassarin, Nebukadnessarin seuraajan, eteen selittämään outoa kirjoitusta, jonka kuningas oli nähnyt seinällä, hän osoitti yhtä suurta rohkeutta. Hän kertoi Belsassarille, että kirjoitus merkitsi seuraavaa:
"Jumala on laskenut sinun valtakuntasi luvun ja tehnyt siitä lopun.
. . . sinut on vaa'alla punnittu ja köykäiseksi havaittu.
. . . sinun valtakuntasi on pirstottu ja annettu meedialaisille ja persialaisille." (Dan. 5:26-28)
Daniel ei ainoastaan lukenut sanomaa, vaan sitä ennen hänellä oli kyliksi rohkeutta kertoa Belsassarille, että tämä oli vetänyt tuomion päälleen omilla rikkomuksillaan. Hän kertoi hänelle edelleen, että yksi hänen synneistään oli se, että hän oli häpäissyt astiat, jotka hänen isänsä Nebukadnessar oli tuonut Jerusalemin temppelistä, ja toinen se, että hän oli korottanut itsensä "taivaan Herraa vastaan". (Dan. 5:23, ks. Dan. 5.)

Aikakirjat kertovat, että "samana yönä tapettiin Belsassar, kaldealaisten kuningas . . ." (Dan. 5:30)

Meedialainen Daarejaves (Dareios), joka otti haltuunsa valtakunnan, jakoi sen 120 maakuntaan, ja asetti jokaiseen maakuntaan satraapin, ja satraappien yläpuolelle hän asetti kolme valtaherraa, "joista Daniel oli yksi" (Dan. 6:2)

Tässä asemassaan Daniellila oli tilaisuus osoittaa rohkeutta suuren vaaran hetkellä. Toiset "valtaherrat sekä satraapit etsivät Danielia vastaan syytä". He kadehtivat häntä, eivätkä pystyneet löytämään mitään häntä vastaan. "Silloin nämä miehet sanoivat: 'Me emme löydä tuossa Danielissa mitään syytä — ellemme löydä sitä hänen jumalanpalveluksessaan.'
Senjälkeen nämä valtaherrat ja satraapit riensivät kiiruusti kuninkaan tykö . . ." ja esittivät, "että olisi annettava kuninkaallinen julistus ja vahvistettava kielto, että kuka ikinä kolmenkymmenen päivän kuluessa rukoilee jotakin yhdeltäkään jumalalta tai ihmiseltä, paitsi sinulta, kuningas, se heitettäköön jalopeurain luolaan."

Kun Daniel sai kuulla tästä, hän meni välittömästi taloonsa, ja hänen ikkunansa olivat auki, niin että sisään saattoi nähdä, ja hän "lankesi kolmena hetkenä päivässä polvillensa, rukoili ja kiitti Jumalaansa, aivan niinkuin hän ennenkin oli tehnyt".
(Ks. Dan. 6:4-7, 10.)
En uskoisi, että kukaan epäilee sitä, että Daniel osoitti suurta uskoa ja rohkeutta ollessaan näin uskollinen itselleen ja Jumalalleen.

Minun ei tarvitse lukea enempää. Te tiedätte, mitä tapahtui. Tiedätte, että hänet heitettiin jalopeurain luolaan koska kuningas ei voinut muuttaa meedialaisten ja persialaisten lakia, ja että Herra sulki jalopeurain suut pelastaen siten Danielin.
Eivät kaikki rohkeat teot tuo yhtä näkyviä seurauksia. Mutta kaikki ne tuovat rauhaa ja tyydytystä aivan kuten pelkuruus lopuksi tuo katumusta ja murhetta.
Tiedän sen omasta kokemuksestani. Muistan kun olin 15-vuotias poika ja meidät oli karkotettu Meksikosta vallankumouksen aikana. Perheeni matkusti Los Angelesiin El Pasosta, Texasista. Työtoverini vihasivat mormoneita, enkä kertonut heille olevani mormoni. Jonkin ajan kuluttua presidentti Joseph F. Smith tuli Los Angelesiin ja oli päivällisellä vanhempieni luona — hyvin vaatimattomalla päivällisellä, muistan, että ruokaa oli niukasti. Hän pani kätensä pääni päälle

ja sanoi: "Poikaseni, älä koskaan häpeä sitä, että olet mormoni."
Tiedättekö, olen aina surrut sitä, että minulla ei ollut kylliksi rohkeutta asettua vastustamaan noita rienaavia miehiä.
Muistan toisenkin tapauksen. Olin silloin lähetystyössä Australiassa. Menin katsomaan Jenolanin luolia — hienoja mahtavia luolia. Kun kuljimme niiden läpi, sanoi oppaamme: "Jos joku nousee tuolle kivelle ja laulaa laulun, saatte kuulla, millainen akustiikkaa tuossa luolassa on."

Henki sanoi minulle: "Mene sinne ja laula 'Taivaan isä'." Epäröin, ja ryhmä lähti eteenpäin. Menetin tilaisuuden. Asia jäi vaivaamaan minua. Ainoa seikka, joka sai minut tuntemaan, että Herra on antanut minulle anteeksi, oli se, kun kuulin presidentti McKayn sanovan: "Kun olin lähetyskentällä, minua innoitettiin kerran tekemään eräs tietty asia, mutta en tehnyt sitä." Hän jatkoi: "Olen katunut sitä aina. Älkää jättäkö toimimasta Hengen kuiskausten mukaisesti. Eläkää niin, että voitte saada niitä, ja olkaa sitten kyllin rohkeita toimiaksenne niiden mukaisesti."
Veljet, päättäkäämme me pappeudenhaltijoina, me kaikki, sekä nuoret että vanhat, kehittää rohkeutta olla uskollisia itsellemme ja Luojallemme kaikessa elämässämme.
Jumala meitä siunatkoon että siihen pääsisimme, rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Pääsiäisajatuksia

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni ja sisareni kaikkialla. Pyydän teitä rukoilemaan puolestamme Herraa, kun puhun teille muutaman hetken, sillä sanomani on tärkeä jokaiselle maan päällä elävälle sielulle.
Äskeisen pääsiäiskauden aikana on puhuttu paljon ylösnousemuksesta. Vaikka onkin tärkeätä ymmärtää ylösnousemuksen täydellinen merkitys, sen todellisuus ei koskaan saisi olla kaukana ajatuksistamme.
Asiaa ajateltuaan Paavali ymmärsi, että se oli Jeesuksen Kristuksen evankeliumin keskeinen kohta, ja hän kirjoitti korinttolaisille:
"Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.
Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.
Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta.
Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa." (1 Kor. 15:19-22)

Aloittakaamme tämän suuren ilmoituksen käsittely sanoista "koska kuolema on tullut ihmisen kautta".
"ihmisen kautta" . . . Mikä on ihminen? Tätä kysymystä on toistettu kautta aikojen.
Job huusi tuskissaan:
"Mikä on ihminen, että hänestä niin suurta lukua pidät ja että kiinnität häneen huomiosi,
tarkastat häntä joka aamu, tutkit häntä joka hetki?" (Job 7:17-18)
Ja edelleen: "Kuinka voisi ihminen olla puhdas, kuinka vaimosta syntynyt olla vanhurskas?" (Job 15:14)
Psalmista toisti hänen sanansa:
" . . . mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen?
Ja kuitenkin sinä teit hänestä lähes jumal'olennon, sinä seppelöitsit hänet kunnialla ja kirkkaudella." (Ps. 8:4-5)
Pyhien kirjoitusten vastaus tähän kysymykseen on suora ja selvä. Ihminen on Jumalan henkilapsi, joka on puettu kuolevaiseen lihan ja luun tabernaakkeliin. Se ilmoitetaan luomiskertomuksessa. Ensimmäinen Mooseksen kirja kertoo, että maa luotiin hengellisesti ja kaikki perustui siihen — mukaan luettuna ihminen, jonka hengen Jumala loi "omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät". (1 Moos. 1:27)
Eikä vain ihmistä, sillä " . . . ei ollut vielä yhtään pensasta maan päällä, eikä vielä kasvanut mitään ruohoa kedolla, koska Herra Jumala ei vielä ollut antanut sataa maan päälle eikä ollut ihmistä maata viljelemässä, vaan sumu nousi maasta ja kasteli koko maan pinnan.
Silloin Herra Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen sieraimiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä sielu." (1 Moos. 2:5-7)
Tämä teksti vahvistaa nykyaikaisen pyhän kirjoituksen, joka sanoo, että "henki ja ruumis ovat ihmisen sielu". (LK 88:15)
" . . . Koska kuolema on tullut ihmisen kautta." Mikä on kuolema? Se on ruumiin ja hengen erottaminen toisistaan.
Kun Aadam ja Eeva luotiin eläviksi sieluiksi, heille annettiin käsky elää iankaikkisesti. He olivat synnittömiä, puhtaita ja pyhiä, kelvollisia nauttimaan — ja niin he myös teki-

vät — Isän Jumalan läsnäolosta. Itse asiassa Hän kävi heidän luonaan Eedenin puutarhassa ja puhui heidän kanssaan ja neuvoi heitä. He tarvitsivat näitä neuvoja, koska heiltä oli otettu pois entiset muistot silloin kun heidät muutettiin henkiolennoista sieluiksi.

"Syö vapaasti kaikista muista paratiisin puista, mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman." (1 Moos. 2:16-17)

Aika ei salli meidän tutkia asiaa yksityiskohtaisesti, mutta ratkaiseva tosiasia on, että Aadam ja Eeva vastoin ohjeita söivät kiellettyä hedelmää. Niin tehdessään heidän ruumiisiinsa joutui ruokaa, joka aiheutti sellaisen muutoksen, että aikanaan heidän ruumiinsa ja henkensä erotettiin, toisin sanoen heidän sielunsa kuolivat.

Tämä käskyn rikkomisesta aiheutunut rangaistus siirtyi perintönä kaikille Aadamin jälkeläisille. Siten siis "kuolema on tullut ihmisen kautta". Kun kuolema tulee — kuten se tulee kaikille ihmisille — ruumis palaa maahan ja henki henkimaailmaan. Kuoleman ruumiista erottamana henki on kallisarvoisessa alkutilassaan, jota profeetta Jaakob kuvasi seuraavasti:

" . . . eiiei liha koskaan enää nousisi, meidän henkemme täytyisi joutua sen enkelin alaiseksi, joka lankesi iankaikkisen Jumalan kasvojen edestä ja muuttui perkeleeksi ollakseen enää koskaan nousematta.

Ja meidän henkiemme olisi täytynyt tulla hänen kaltaisikseen, ja meistä olisi tullut perkeleitä, perkeleen enkeleitä, jolloin olisimme joutuneet erotetuiksi Jumalastamme ja jäämään valheiden isän luo, kurjuuteen kuten hänkin . . ." (2 Ne. 9:8-9)

Pelastuminen kuolemasta — se on ylösnousemus — on siis ratkaisevaa ihmisen tulevalle onnelle.

" . . . henki ja elementti erottamattomasti yhteen liittyneinä saavat ilon täyteyden;
ja kun ne erotetaan, ihminen ei voi saada ilon täyteyttä." (LK 93:33-34)

Koska Jumala on kaikkivoipa, Hän näki tämän tapahtuman. Hän tiesi, että kuolema kohtaisi kaikkia ihmisiä, koska Aadam oli syönyt hyvän- ja pahantiedon puun hedelmää. Hän tiesi myös, että ihmiset tulisivat iankaikkisesti kuolemaan syystä, josta he eivät olleet vastuussa ja siksi että se ei olisi ollut oikeudenmukaista. Siitä syystä Hän teki mahdolliseksi sielun pelastuksen Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen kautta.

Tästä asiasta Hän sanoi nykyajan pyhässä ilmoituksessa: "Totisesti minä sanon teille, että lunastuksen kautta, joka on tapahtunut teidän puolestanne, on saatu aikaan kuolleistanouseminen.

Ja henki ja ruumis ovat ihmisen sielu.
Ja kuolleistanouseminen on sielun lunastus,
ja sielun lunastus tapahtuu hänen kauttansa, joka tekee kaiken eläväksi. . ."(LK 88:14-17)

Kuka sitten on Jeesus Kristus, ja miten Hän saattoi saada aikaan ylösnousemuksen, vaikka kukaan toinen ihminen tai kaikki ihmiset yhdessä eivät olisi siihen pystyneet? Pyhät kirjoitukset vastaavat tähän kysymykseen. Ne tekevät selväksi, että henkiolento Jeesus Kristus — kuten kaikkien ihmisten henget — on Jumalan, meidän taivaallisen Isämme, Poika. Tässä suhteessa Hän on kuten kaikki ihmiset, mutta koska ihmisten ruumiit ovat kuolevaisten miesten ja naisten synnyttämiä, ja siitä syystä kuoleman alaisia, koska he ovat Aadamin jälkeläisiä ja perillisiä, kun taas Kristuksen kuolevainen ruumis on Jumalan, meidän taivaallisen Isämme — kuolemattoman olennon siittämä. Siitä syystä Kristus on perinyt Isältään kyvyn elää määrättömän ajan. Hänellä oli valta yli kuoleman ja elämän, kuten todistaa Hänen oma julistuksensa fariseuksille:

Hän sanoi: "Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä . . .
Minä olen se hyvä paimen . . .
. . . ja minä annan henkeni lammasten edestä . . .
Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin.
Ei kukaan sitä minulta ota . . . minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen." (Joh. 10:11, 14-15, 17-18)

Koska ihminen — kuoleman alaisena — ei voinut nostaa ruumistaan haudasta, Jeesus tuli maan päälle ja uhrasi vapaaehtoisesti elämänsä hyvittääkseen Aadamin lankeemuksen ja toi ylösnousemuksen voiman. Ensimmäinen todistus tästä voitosta haudan yli oli tietenkin Hänen oma ylösnousemuksensa, tapahtunut tosiasia, josta on paljon todisteita. Maria sekä näki Hänet että kuuli Hänen puhuvan. (Ks. Joh. 20:11-17.) Hän tapasi naisia, jotka olivat menossa kertomaan opetuslapsille tyhjästä haudasta. Heille Hän puhui: "Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä." (Ks. Matt. 29:9-10.) Hän kulki kahden Emmaukseen matkalla olleen opetuslapsen mukana ja keskusteli heidän kanssaan. (Ks. Luuk. 24:13-16, 28-32.) Hän ilmestyi apostoleilleen ainakin kahdesti, kerran silloin kun Tuomas oli poissa ja viikkoa myöhemmin, kun hän oli läsnä. Hän puhui heille, näytti heille kätensä ja jalkansa. Hänen pyynnöstään " . . . he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa.
Ja hän otti ja söi heidän nähtensä." (Ks. Luuk. 24:36-43 ja Joh. 20:26-29.)

Hän kestitsi seitsemää opetuslasta Tiberiaan järven rannalla. (Joh. 21:1-22) Eräässä tilaisuudessa yli viisi sataa ihmistä näki Hänet samalla kertaa. (1 Kor. 15:6) " . . . hän näyttäytyi Keefaalle . . . " (1 Kor. 15:5), Jaakobille (1 Kor. 15:7) ja Paavalille (1 Kor. 15:8). Galilean vuorella Hän käski "yhdentoista" opettaa kaikkia kansoja. (Ks. Matt. 28:16-20.)

Lopulta Hän "vei heidät pois, lähes Betaniaan asti, ja nosti kätensä . . . siunatessaan heitä erkani heistä, ja hänet otettiin ylös taivaaseen". (Luuk. 24:50-51)

Jerusalemin maassa suorittamansa

ylösnousemuksen jälkeisen lähetystyön päätyttyä hän kävi Amerikan nefiläisten luona ja toimi heidän keskuudessaan.

Vaikka kertomus Jeesuksen ylösnousemuksesta on ihana ja innoittava, on yhtä tärkeätä varmuus siitä, että Hänen tuomansa ylösnousemuksen voima oli koskeva koko maailmaa. Sellainen on lupaus.

Ja Matteus kertoo, että "haudat aukenivat, ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös.

Ja he lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemuksensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle." (Matt. 27:52-53)

Maanpäällisen lähetystyönsä aikana Jeesus sanoi itse:

" . . . hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat [minun] äänensä.

Ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen." (Joh. 5:28-29)

Amerikassa ylösnousemuksensa jälkeen tekemänsä lähetystyön aikana Hän korosti yleismaailmallisen ylösnousemuksen tärkeätä totuudellisuutta kehottamalla nefiläisiä opetuslapsiaan aloittamaan aikakirjojen pitämisen, jonka he olivat lyöneet laimin, Samuelin ennustusta muiden ihmisten ylösnousemuksesta ja sen täyttymisestä. Huomiota vaille jätetty lausunto, johon Hän viittasi, koski niitä merkkejä, jotka tultaisiin antamaan nefiläisille Hänen ristiinnaulitsemisestaan: " . . . monet haudat aukeavat, luovuttaen takaisin monia kuolleistansa; ja monille ilmestyy monia pyhiä." (He. 14:25)

Nyt Hänen nefiläiset opetuslapsensa sanoivat: "Oi, Herra, Samuel profetoi sinun sanojesi mukaisesti, ja kaikki se kävi toteen." (3 Ne. 23:10)

Johannes Kastaja päättää kertomuksensa tuhatvuotisen valtakunnan — eikä siihen ole enää pitkä aika — alussa tapahtuvaa ylösnousemusta koskevasta näystään:

" . . . he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta.

Muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennenkuin ne tuhat vuotta olivat loppuun kuluneet." (Ilm. 20:4-5)

Ja siihen hän lisäsi:

"Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä . . .

Ja meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat . . ." (Ilm. 20:12-13)

Seesromille Amulek sanoi:

"Kristuksen kuolema päästää tämän ajallisen kuoleman kahleet, joten kaikki herätetään tästä ajallisesta kuolemasta.

Henki ja ruumis yhdistyvät jälleen täydelliseksi muodoksi; sekä jäsenet että nivelet palautuvat entisellensä . . .

Ja tämän kohdalleenasettamisen joutuvat kaikki kokemaan, sekä vanhat että nuoret, sekä orjat että vapaat, sekä miehet että naiset, sekä jumalattomat että vanhurskaat . . ." (Al. 11:42-44)

Tällä tavalla tulee täyttymään Paavalin julistus:

"Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut Ihmisen kautta.

Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa,

mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan . . ." (1 Kor. 15:21-23)

Ihmisen sielun kuolemattomuus on siis tällä tavalla taattu. Kristus on suorittanut ensimmäisen osan "työstään ja kirkkaudestaan" — joka Hänen Moosekselle antamansa julistuksen mukaan oli tuova ihmiselle kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän. (KH Moos. 1:39)

Suuri on se velka, joka meillä ylösnousemuksestamme on Vapahtajalle. Kuolemattomuuden saaminen on tärkeätä, mutta se ei välttämättä ole samaa kuin iankaikkisen elämän saaminen. *Kuolemattomuus* merkitsee elämän pituutta — sitä, ettemme kuole. *Iankaikkinen elämä* merkitsee elämän laatua — sitä elämää, jota Jumala elää.

Tulevassa maailmassa on olemassa kolme valtakuntaa, joissa on eriasteiset kirkkaudet. Telestinen — joka on alin; terrestrinen — keskimmäinen; ja selestinen — kirkkaus, josta nauttivat Jumalan kaltaiset. Jokaista kirkkauden valtakuntaa hallitsee laki. Ihmiset tuomitaan henkimaailmassa ja heidät palkitaan tekojensa mukaan. Ylösnousemuksessa heidän ruumiinsa virvoittaa valtakunnan kirkkaus, ne lait, joita he ovat noudattaneet tässä ajallisessa, kuolevaisessa elämässä. (Ks. LK 88:17-32.)

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sellaisena kuin sen ilmoittivat ja sitä opettivat profeetat Aadamin ajoista aikojen keskipäivään asti, sellaisena kuin sitä opetti ja ilmaisi Jeesus maanpäällisen lähetystyönsä aikana ja sellaisena kuin se on palautettu aikojen täyttymisen armotalouden aikana ja jota nyt valtuudella opetetaan ja käytetään kautta maailman Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, on selestinen laki sovellettuna ihmislin, kuolevaisuudessa eläviin inhimillislin sieluihin.

Kuuliaisuus tätä lakia kohtaan on edellytys ylösnousemukselle selestisessä ruumiissa. Suuri tulee olemaan kirkkaus niillä, jotka sen saavuttavat ja todella surullisia tulevat olemaan ne, jotka eivät sinne pääse. Puhuessaan eräissä hautajaisissa, profeetta Joseph Smith sanoi, että "toivon ja odotusten pettäminen ylösnousemuksessa tulee olemaan kuvaamattoman kauheata". (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* osa 6, s. 51)

Monet näistä laeista on esitetty tässä konferenssissa ja niistä on puhuttu ja puhutaan vielä lisää. Kuunnelkaamme ja noudattakaamme niitä.

Lopuksi todistan teille henkilökohtaisesta vakaumuksestani näiden esittämieni asioiden totuudellisuudesta. Tiedän Pyhän Hengen avulla, että ne ovat totta. Jeesus elää; Hän on Jumalan Poika. Hän tuli maan päälle Isän Ainosyntyisenä. Hän

voitti kuoleman, Hän herätti oman ruumiinsa haudasta ja toi ylösnousemuksen voiman kaikille ihmisille. Tiedän, että Hän Getsemanessa ja ristiinnaulitsemisensa aikana kokemiensa kärsimysten avulla sai aikaan sen, että jos teemme parannuksen ja olemme kuuliaisia evankeliumin laeille, meidät voidaan herättää ei ainoastaan kuolemattomuuteen, vaan myös iankaikkiseen elämään, joka on suurin Jumalan lahjoista. Todistan siitä juhlallisesti Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, pyhässä nimessä. Amen.

Vapaan tahtomme käyttäminen

Delbert L. Stapley

Veljeni, sisareni ja ystäväni, yksi Jumalan kallisarvoisimmista lahjoista on vapaan tahdon periaate - valinnanvapaus, jonka Jumala, iankaikkinen Isä, esitti kaikille lapsilleen olemassaolossa ennen kuolevaista elämää. Se tapahtui suuressa neuvonpidossa ennen maan asuttamista. Jumalan lapsille lahjoitettiin vapaus valita jo silloin kun he vielä olivat henkiolentoja. Jumalallinen suunnitelma takasi sen, että he olivat vapaasyntyisiä lihassa ja saivat perinnöksi rikkomattoman syntymäoikeuden vapauteen tehdä valintoja ja toimia itsenäisesti kuolevaisuudessa. Heidän iankaikkiselle kehittymiselleen oli välttämätöntä, että heidät alistettiin sekä hyvän että pahan vaikutuksen alaisiksi.

Lehi, varhainen amerikkalainen profeetta, opetti:

"Sillä kaikessa täytyy olla vastakohtaisuutta. Ellei niin olisi . . . ei voisi olla vanhurskautta eikä vääryyttä, ei pyhyyttä eikä kurjuutta, ei hyvää eikä pahaa." (2 Ne. 2:11)

Taivaallisen Isämme poikina ja tyttärinä meillä on käytettävänämme tämä vapaan tahdon lahja kuolevaisessa elämässämme. Meitä on koeteltava ja kokeiltava, jotta nähtäisiin valitsemmeko oikein ja teemmekö kaiken sen, mitä Herra, meidän Jumalamme, käskee. Jumalan henkilapsina meillä on riittävä sisäinen omantunnon ääni kehittää vapaata tahtoamme tekemään oikeita valintoja ja tulemaan hyviksi, nöyriksi ja tavoitteissamme vilpittömiksi.

Vanhin Bruce R. McConkie on kirjoittanut vapaasta tahdosta seuraavaa:

"Neljän suuren periaatteen on oltava voimassa, jos vapaa tahto on olemassa: 1. *Lakien on oltava olemassa*; Kaikkivaltiaan asettamien lakien; joita voidaan joko noudattaa tai jättää noudattamatta; 2. Vastakohtien on oltava olemassa – hyvän ja pahan, hyveen ja paheen, oikean ja väärän – tämä tarkoittaa sitä, että on olemassa vastakohta, voima, joka vetää toista; 3. Vapaan tahdon haltijoilla on oltava tieto hyvästä ja pahasta, toisin sanoen heidän on erotettava toisistaan nämä vastakohdat ja 4. Rajoittamattoman valinnanvapauden on oltava olemassa.

Vapaa tahto on annettu ihmiselle tärkeänä osana pelastussuunnitelmaa." (Mormon Doctrine/Salt Lake City: Bookcraft, Inc., 1966/, s. 26)

Kaikki hyvä tulee Jumalalta. Kaikki paha tulee saatanalta. Brigham Young selitti asian seuraavasti:

"Maan päällä on vain kaksi puolta; toinen Jumalan ja toinen Pahan maailman. Olipa kristillisellä tai pakanallisella maailmalla kuinka monta nimeä tahansa tai olipa olemassa kuinka monta lahkoa tai oppisuuntaa tahansa, on vain kaksi puolta; toinen taivaan ja Jumalan ja toinen, joka tulee menemään jonnekin muualle kuin Jumalan selestiseen valtakuntaan." (*Discourses of Brigham Young*, toim. John A, Widtsoe/Salt Lake City: Deseret Book Co., 1966 p./, s. 70)

Vapaa tahto on iankaikkinen periaate, joka on ollut olemassa Jumalan luona iankaikkisesti. Se on lahja, jonka Hän on antanut toivoen, että me käytämme sitä viisaasti oman elämämme johtamisessa. Valinnanvapaus on kuolevaisuuden voima, joka meidän on säilytettävä etusijalla mielessämme kaikissa teoissamme ja päätöksissämme. "Tämän voiman avulla teistä ja minusta ja koko ihmiskunnasta on tehty vastuullisia olentoja, jotka ovat vastuussa tiestä, jota kulkevat, elämästään, teoista, joita tekevät ruumiissa." (Wilford Woodruff, *Discourses of Wilford Woodruff*/Salt Lake City: Bookcraft, Inc., 1969/, s. 8-9)

Me emme voi käyttää vapaata tahtoa tekosyynä pahan tekemiselle. Ihminen on elämässään vapaa valitsemaan pahan ja hyvän välillä ja tahtonsa mukaan noudattamaan tai olemaan noudattamatta Herran käskyjä. Hän voi päättää toimiiko vastustelematta tai vastustaen.

Vapaa tahto ei merkitse sitä, että me saisimme tehdä väärin tai puuttua toisten ihmisten oikeuksiin. Me kuulemme usein langenneen ihmisen lohduttavan itseään: "Vahingoitan vain itseäni." Jos mies päättää tehdä huorin, on hänen karsittava rangaistus synnistään. Lakeemuksensa vuoksi hän loukkaa vaimonsa ja perheensä oikeuksia, lyö laimin ihmiset jotka rakastavat häntä ja tarvitsevat hänen johdatustaan, hyvää esimerkkiään ja iankaikkisen perheyhteisön ja yhdessäolemisen siunausta. Hän vahingoittaa toisia ihmisiä tehdessään sitä, mitä hän kutsuu "vapaan tahdon käyttämiseksi".

Liian monilla ihmisillä on vääriä käsityksiä vapaasta tahdosta. He käyttävät sitä kielteisenä voimana elämässään sen sijaan että se toimisi myönteisenä voimana. Olette ehkä kuulleet seuraavan sanonnan: "Voin polttaa ja juoda, jos sitä haluan. Minulla on vapaa tahto." Mutta miksi emme ajattelisi asiaa iankaikkisuuden arvojen mittapuun mukaan ja sanoisi: "Voin polttaa ja juoda, jos haluan, mutta käytän vapaata tahtoani elämäni parantamiseen – valitsen

oikean, en vaaraa' Tätä voidaan soveltaa kaikkiin paheisiin elämässämme. Jos meillä on oikea asenne, voi pahe muuttua hyveeksi ja hyveellä on omat palkintonsa. Jotta voisimme käyttää vapaata tahtoamme niin, että siitä on hyvia seurauksia, on meidän päästävä irti lankeajan puolusteluista, ylimielisyydestä ja ylpeydestä.

Brigham Young opetti: "Ihmisten ei pitäisi sallia tehda kaikessa niinkuin he haluavat, sillä kaikissa hyvissä yhteiskunnissa on rajoittavia säädöksiä, joiden rikkomista ei voida sallia sen enempää yhteiskunnallisessa kuin uskonnollisessakaan käytännössä . . ihmisten ei pitäisi olla vapaita tekemään syntiä Jumalaa eikä ihmistä vastaan ilman, että he joutuvat kärsimään sellaisia rangaistuksia, joita heidän syntinsä ansaitsevat." (*Discourses of Brigham Young*, s. 65)

Miten pitkälle vapaa tahto ulottuu? Brigham Young vastasi tähän kysymykseen sanoen: "Vapaalla tahdollamme on rajansa ja se koskee kaikkia asioita ja kaikkia olentoja, eikä meidän vapaa tahtomme saa rikkoa tätä lakia. Ihmisen on valittava elämä tai kuolema . . . hänelle annettu vapaa tahto on sidottu niin, että hän ei voi käyttää sitä vastoin lakia asettamatta itseään Kaikkivaltiaan suorittaman oikaisun tai rangaistuksen alaiseksi.

Siitä syystä meidän on oltava huolellisia ja käyttämättä väärin tätä meille annettua vapaata tahtoa. Vanhurskaan ja syntisen, iankaikkisen elämän ja kuoleman, onnen ja onnettomuuden välinen ero on siinä, että korotetuilla ei ole mitään rajoja tai rajoituksia etuoikeuksissaan, heidän siunauksensa ovat loputtomat . . . he lisääntyvät läpi iankaikkisuuden kun taas niiden, jotka hylkäävät tarjouksen, jotka Jumalan tarjoamasta armosta huolimatta valmistautuvat tulemaan karkotetuiksi Hänen kasvojensa edestä ja tulevat paholaisten kumppaneiksi, vapaa tahto rajoitetaan välittömästi ja heidän teoilleen asetetaan rajoja ja rajoituksia." (*Discourses of Brigham Young*, s. 63-64)

Jumala on antanut käskyjä ja luvannut niiden noudattamiseen liittyviä siunauksia ja niiden rikkomiseen liittyviä rangaistuksia. Edesmennyt James E. Talmage sanoi: "Kuuliaisuus lakia kohtaan on vapaan ihmisen tapa. Lainrikkoja pelkää lakia, sillä hän aiheuttaa itselleen surua ja katumusta, ei siitä syystä, että hän rikkoo lakia, joka voisi suojella häntä hänen vapaudessaan, vaan siitä syystä, että hän vastustaa lakia. Jumalan lakiin ei kuulu sen enempää estää ihmisiä toimimasta vanhurskaasti kuin sallia pahojen voimienkaan pakottaa Hänen lapsiaan tekemään syntiä." (*The Great Apostasy*/Salt Lake City: Deseret Book Co., 1958/, s. 34-35)

Ihmiset, saatana tai Jumala eivät koskaan saisi uhata ihmisen vapautta. Ihmisten ei koskaan pitäisi olla toistensa kahleissa. Vaikka saatana haluaisikin meidät valtaansa, ei Jumala koskaan hallitse ihmisen tekoja. Hän on antanut meille vapaan tahtomme, jotta me taistelisimme koettelemuksia, viettelyksiä ja kaikenlaista pahaa vastaan. Mutta Hän on antanut tiettyjä periaatteita, joita noudattaen pääsemme takaisin Hänen kasvojensa eteen. Jumalan valtakunta on perustettu täydelliselle vapaudelle. Jokaisella miehellä, naisella ja lapsella on oikeus palvella Jumalaa omantuntonsa mukaan. Jokainen ihminen on Luojalleen vastuussa vain omista teoistaan.

Jumala antoi meille iankaikkisen evankeliuminsa, elämän ja pelastuksen periaatteet ja jätti meidät jokaisen valitsemaan tai hylkäämään ne ehdolla, että joudumme vastaamaan Hänelle teoistamme. Herra ei pakota ketään ottamaan vastaan evankeliumia eikä Hän pakota meitä elämään sen mukaan, vaikka olisimmekin ottaneet sen vastaan. "He toimivat itse ja valintansa mukaan." (*Discourses of Brigham Young*, s. 57)

Saatana käyttää suurinta voimaansa silloin kun Jumalalla on työtä maan päällä olevien lastensa keskuudessa. Yksikään armotalous aikojen alusta ei ole päättynyt siitä syystä, että Jumala olisi epaonnistunut, vaan siitä syystä, että ihminen on pettänyt Hänet käyttämällä väärin vapaata tahtoaan.

Nykyajan maailmassa on täysin ilmeistä, että saatana riehuu ihmisten sydämissä. Nyt on Herran mukaan aika, jolloin saatana on saanut vallan omassa valtakunnassaan. Hän alkoi petollisen toimintansa ensimmäisten vanhempiemme, Aadamin ja Eevan, parissa ja on jatkanut tätä petoksellista ja viettelevää toimintaansa siitä lähtien. Hän toimii nykypolven parissa erittäin tehokkaasti ja pelottavasti.

Kukaan ei ole vastustuskykyinen saatanan voimaa vastaan. Hän koetteli jopa Vapahtajaakin voimallisesti kolme eri kertaa ja joka kerta Hän kieltäytyi alistumasta saatanan petoksellisiin viettelyksiin.

Kuten Kristus, mekin voimme joutua osana koetuksestamme viettelysten alaisiksi, sillä Herra on sanonut:

"Ja on välttämätöntä, että perkele viettelisi ihmislapsia; muuten heillä ei voisi olla vapaata tahtoa, sillä jos heillä ei olisi koskaan karvasta, he eivät voisi tuntea makeaa." (LK 29:39)

Olkaa varuillanne ja tietoisia saatanan erinomaisesta työstä, sillä hän ei koskaan lakkaa yrittämästä johtaa meitä harhaan. Hän on erikoistunut saamaan asiat vaikuttamaan viehättäviltä ja oikeilta silloinkin kun ne voivat aiheuttaa moraalisen tuhomme. Hän ei usko vapaaseen tahtoon ja haluaisi hallita mieltämme, ajatuksiamme ja tekojamme. Voimme nähdä hänen tekojaan yhä enemmän elokuvissa, televisiossa ja aikakausijulkaisuissa ja ihmisten ja kansakuntien teoissa. Jos ajatuksemme muuttuvat aistillisiksi, tunnemme voimakasta kiusausta käyttää väärin vapaata tahtoamme.

Kun ihminen kerran antaa periksi synnille, on hän saatanan hallinnassa eikä ole helppoa päästä siitä irti.

Epäilkää niitä, jotka asettavat teidät tilanteisiin, joissa teidän on tehtävä kompromisseja. Älkää koskaan luopuko oikeasta, sillä se voi johtaa syntiin, jota joudutte katumaan; ja katumus voi tehdä hyvin kipeätä.

Ihminen, joka ei ole itsensä herra, ei voi olla vapaa. Todellinen vapaa tahto liittyy Jumalan lakien noudattamiseen. Pitäkää mielessänne, että hyvää ja pahaa ei koskaan voida sulauttaa toisiinsa. Ne ovat vastakohtia. Ne eivät voi sopusointuisina olla samassa ihmisessä. Toinen taipumus hallitsee toista, kuten Jeesus opetti: "Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa." (Matt. 6:24)

Keskitietä ei ole olemassa. Meidän asemassamme on oltava vahva, jotta voisimme osoittaa sen pahan, jota saatana meille haluaa.

Ihminen ei voi saada Jumalan hänelle varaamaa korotusta käyttämättä vapaata tahtoaan vanhurskaasti ja noudattamatta Hänen lakejaan ja käskyjään.

Jos vapaata tahtoa käytetään oikein ja viisaasti, se antaa meille monia ihania taivaallisia siunauksia ja iankaikkisen selestisen ilon ja onnen elämän.
Presidentti Wilford Woodruff sanoi:
"Me olemme suuressa koulussa ja se on hyödyllinen, sillä siellä me saamme hyvin tärkeitä opetuksia päivästä toiseen. Meitä opetetaan käyttämään mieltämme, hallitsemaan ajatuksiamme, jotta voisimme tuoda koko olemuksemme Jumalan hengen ja lakien alaiseksi, jotta voisimme oppia olemaan yhtä ja toimimaan kuin yhden ihmisen sydän, jotta voisimme täyttää Jumalan suunnitelmia maan päällä." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 10-11)
Kristus on opettajamme. Hän on esimerkillään näyttänyt vapaan tahdon käyttämisen iankaikkisen elämän saavuttamiseksi.
Mitä me teemme vapaalla tahdollamme? Lähestymmekö Jumalaa vai erkanemmeko Hänestä? Olemmeko tyytyväisiä ja onnellisia siitä, mitä teemme tällä Jumalan meille antamalla lahjalla? Voimmeko parantaa sen käyttöä?
Ajatelkaa huolellisesti niitä lupauksia ja siunauksia, jotka ovat ulottuvillamme, jos käytämme vapaata tahtoamme Jumalan lakien tottelemiseen ja noudattamiseen. Verratkaa sita asian vastakohtiin.
Jumala siunatkoon meitä kaikkia niin, että meillä olisi halua ja rohkeutta käyttää vapaata tahtoamme vanhurskaasti ja totuudessa. Sitä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kristus Amerikassa

N. Eldon Tanner

Koska olen vasta äskettäin palannut suurenmoisista Etelä-Amerikan maista ja päässyt osalliseksi siellä asuvien uskollisten pyhien hengestä ja uskosta, ja tuntenut, että olin Mormonin Kirjan maassa, tunnen tarvetta puhua Mormonin Kirjasta, joka sisältää Amerikan mantereen varhaisten asukkaiden historian.
Kun otin osaa Sao Paulossa, Brasiliassa, ja Buenos Airesissa, Argentiinassa, pidettyjen aluekonferenssien innoittaviin tilaisuuksiin ja seurustelin noiden ihanien veljien ja sisarien kanssa, minua liikutti heidän yksinkertainen uskonsa ja halunsa palvella Herraa ja rakentaa Hänen valtakuntaansa maan päälle.
Oli sydäntälämmittävää tuntea heidän rakkautensa, kun presidentti Kimball, profeettamme, tuli heidän joukkoonsa, ja nähdä heidän ilonkyyneleensä, kun hän liikkui heidän keskuudessaan siunaamassa ja neuvomassa heitä. Kuvittelin kuinka kaunis, taivaallinen kokemus olikaan ollut niillä varhaisilla läntisen pallonpuoliskon nefiläisillä, joilla oli etuoikeus saada luokseen itse ylösnoussut Herra, joka tuli toisen laumansa luokse, että heidätkin saataisiin laumaan ja jotta heillä olisi järjestö, joka opettaisi ja toteuttaisi Hänen evankeliumilaan.
Haluan puhua teille tänään siitä Mormonin Kirjan osasta, joka tunnetaan kolmantena Nefin kirjana. Ennen sitä haluan kuitenkin kerrata eräitä Raamatun ennustuksia, jotka todistavat Mormonin Kirjan aitoperäisyydestä ja sen löytämisestä.
Luen Vanhan Testamentin Hesekielin kirjasta: "Sinä ihmislapsi, ota puusauva ja kirjoita siihen: 'Juudalle ja häneen liittyneille israelilaisille!' Ota sitten toinen puusauva ja kirjoita siihen: 'Joosefille; Efraimille ja kaiken häneen liittyneen Israelin heimon sauva'.
Ja pane ne lähekkäin, pääksytysten, niin että ne tulevat yhdeksi sinun kädessäsi." (Hes. 37:16-17)
Näiden kirjojen sisällyksestä tiedämme, että nämä sanat viittaavat Raamattuun ja Mormonin Kirjaan. Kun ymmärrämme, kuinka Mormonin Kirja tuli esille, että eräs enkeli todella laskeutui alas ja toi Joseph Smithille aikakirjat, joista se käännettiin — on selvää, mitä Johannes Kastaja tarkoitti sanoessaan: "Ja minä näin lentävän keskitaivaalla erään toisen enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuville, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille.
Ja hän sanoi suurella äänellä: 'Peljätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet'." (Ilm. 14:6-7)
On olemassa monia pyhiä kirjoituksia, jotka vakuuttavat meille, että Jumala on yhtä kiinnostunut meistä tänään kuin kaikista lapsistaan alusta alkaen, ja siitä syystä me uskomme Jumalan profeettojensa kautta antamien ilmoitusten johtavan meitä näinä myöhempinä aikoina. Profeetta Aamos sanoi: "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aamos 3:7)
Vapahtaja lausui Johanneksen mukaan: "Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen." (Joh. 10:16)
On siis selvää, miksi Vapahtaja ristiinnaulitsemisensa ja ylösnousemuksensa jälkeen tuli läntiselle pallonpuoliskolle keskellä niitä merkkejä ja ihmeitä, jotka oli ennustettu, jotta nämä ihmiset voisivat saada samat edut ja mahdollisuudet oppia tuntemaan Hänen evankeliuminsa ja elämään sen mukaan samalla tavalla

kuin ne, joiden keskuudessa Hän eli kuolevaisuudessa.
Otaksun, että missään toisessa pyhässä kirjoituksessa meillä ei ole kauniimpaa eikä yksityiskohtaisempaa kuvausta Jumalan kanssakäymisestä ihmisten kanssa kuin tämä kertomus kolmannen Nefin kirjassa. Kehotan teitä kaikkia lukemaan tämän kuvauksen. Emme varmaankaan voi löytää siitä muuta kuin varoituksia ja kauniita opetuksia, jotka hyväksyttyinä ja toteuttuina toisivat ennen kaikkea rauhaa ja onnea maailmaan ja ihmiselle, joka tavoittelee sellaista elämäntapaa.

Siitä me voimme saada vastauksen moniin vastausta vaille jääviin Raamatun kysymyksiin.

Kolmas Nefin kirja antaa meille yksityiskohtaisempaa lisätietoa kuin Uuden Testamentin neljä evankeliumia ja säilyttää Herran opit, opetukset ja myötätunnon. Siitä syystä monet nimittävät kolmatta Nefin kirjaa "viidenneksi evankeliumiksi".

Tarinamme alkaa niistä ennustuksista, jotka oli annettu Kristuksen syntymästä. Mutta kuten alusta aikaen on ollut ja kuten on nykyäänkin, oli paljon ihmisiä, jotka piikkasivat ja sanoivat, että profeettojen sanojen toteutumisen aika oli ohi. He menivät niinkin pitkälle, että määräsivät päivän, jolloin uskovat tapettaisiin, elleivät merkit toteutuisi.

Nefin kirjassa meille kerrotaan, että Nefi "huusi voimallisesti Herran puoleen" (3 Ne. 1:12) ja siitä syystä Herra tuli hänen luokseen ja vastasi hänelle, että Hänen pyhien profeettojensa kaikki puhe kävisi toteen. Kaikki merkit toteutuivat, uusi tähti ilmestyi taivaalle ja uskottomat "kaatuivat maahan ikään kuin kuolleina". (3 Ne. 1:16) Tässä on ensimmäinen läksymme. Jumalan profeettojen sanat toteutuvat aina.

Mutta koetut merkit ja ihmeet unohtuivat liian pian ja ihmiset lankesivat syvälle syntiin. Me luemme sodista ja Gaadiantonin rosvoista ja maan autioitumisesta. Mutta ne nefiläiset, jotka muistivat rukoilla Herraa vanhurskaudessa, pystyivät allistamaan vihollisensa ja he kiittivät Herraa pelastumisestaan.
Meille kerrotaan, että he "luopuivat kaikista synneistänsä ja kauhistuksistansa ja aviorikoksistansa ja palvelivat kaikella ahkeruudella Jumalaa päivin ja öin". (3 Ne. 5:3)
"Ja tapahtui, että monta kaupunkia rakennettiin uudelleen ja monta vanhaa kaupunkia korjattiin.
Ja paljon valtateitä rakennettiin ja paljon maanteitä tehtiin, jotka johtivat kaupungista toiseen ja maasta toiseen ja paikkakunnalta toiselle." (3 Ne. 6:7-8)
Tässä meillä on todisteita näiden alueiden varhaisesta sivistyskaudesta sellaisena kuin siitä kertoo Mormonin Kirja, jonka käänsi Jumalan lahjan ja voiman avulla nuori, oppimaton mies, joka elävästi ja erittäin yksityiskohtaisesti kuvailee tieteen nyt tosiseikoiksi todistamia asioita. Niin, se on todella tosi aikakirja, jonka Jumalan käsi on säilyttänyt, jotta se tulisi esille näinä myöhempinä aikoina. Kertomukseemme palatakseni, huomaamme, kuten on tavallista myös tämän päivän maailmassa, että kun ihmiset vaurastuivat, he alkoivat riidellä keskenään ylpeytensä vuoksi, ja eräät heistä kapinoivat tietoisesti Jumalaa vastaan. Kuuden vuoden kuluessa suurin osa kansaa oli vajonnut pahuuteen, ja Nefi aikoi innokkaasti saarnata parannusta.

Se on Jumalan profeettojen tehtävä: saarnata parannusta. Ja vaikka se ei saa aikaan kansansuosiota, se on tehtävä. Meille kerrotaan, että ihmiset olivat vihaisia Nefille, mutta että hän saarnasi voimakkaasti ja suurella valtuudella. Me luemme: ". . . niin suuri oli hänen uskonsa Herraan Jeesukseen Kristukseen, että enkelit palvelivat häntä joka päivä.

Ja Jeesuksen nimessä hän ajoi ulos riivaajia ja saastaisia henkiä, herättipä hän kuolleista veljensäkin, kun ihmiset olivat hänet kivittäneet kuoliaaksi." (3 Ne. 7:18-19)
Sitten jälleen kerran, kuten profeetat ovat ennustaneet, merkit Kristuksen ristiinnaulitsemisesta ilmestyivät ja niitä seurasivat myrskyt ja maanjäristykset, pimeys, ukkonen ja tuli, kaupungit vajosivat merten syvyyksiin, vuoret nousivat ja maan koko pinta muuttui. Tätä kesti kolme päivää ja ihmisten kuultiin itkevän sanoen: "Voi jospa olisimme tehneet parannuksen ennen tätä suurta ja hirvittävää päivää, niin meidän veljemme olisivat säästyneet, eivätkä he olisi palaneet tuossa suuressa Sarahemlan kaupungissa.

Ja toisaalla heidän kuultiin huutavan ja murehtivan sanoen: Voi jospa olisimme tehneet parannuksen ennen tätä suurta ja hirvittävää päivää emmekä olisi tappaneet emmekä kivittäneet profeettoja, emmekä heitä karkoittaneet, silloin meidän äitimme ja meidän ihanat tyttäremme sekä meidän lapsemme olisivat säästyneet eivätkä olisi hautautuneet tuossa suuressa Moronihan kaupungissa. Ja näin olivat kansan valitushuudot ankarat ja kauheat." (3 Ne. 8:24-25)

Tässä on ilmeisesti toinen opetus. Kautta uskonnon historian huomaamme, että ne, jotka hylkäsivät profeetat eivätkä tehneet parannusta synneistään, joutuivat onnettomuuksien uhreiksi, jotka kirjaimellisesti saivat heidät itkemään ja suremaan ja katumaan sitä, että eivät olleet kuunnelleet profeettojen varoituksia. Me tiedämme, että Kristus ristiinnaulittiin ja että eräitä Hänen apostolejaan vainottiin peikästään siitä syystä, että he yrittivät perustaa Jumalan valtakunnan ja saada ihmiset tekemään parannuksen ja elämään onnellisempina.

Nykyään maailma hylkää Jumalan profeettojen sanomat. Eikö ole totta, että maailmassa on itkua ja valitusta, koska ihmiset käyvät sotia toisiaan vastaan? Eikö meidän joukossamme ole monia, jotka valittavat nuortensa kapinallisuutta ja onnettomuuksia, jotka heitä kohtaavat, kun he kääntyvät pois vanhurskaudesta ja kärsivät seurauksista käytettyään alkoholia, tupakkaa ja huumeita? Kuinka monia surijoita meillä on yhteiskunnassamme vallitsevan laittomuuden seurauksena? Meidän on kuunneltava menneisyyden his-

toriaa, jotta me emme tuhoudu samalla tavalla kuin eräät varhaisemmat sivistyskaudet.
Se oli sanoma, jonka Kristus toi noille varhaisille nefiläisille, kun Hänen äänensä kuultiin "maan kaikkien asukkaiden keskellä koko tässä maassa". (3 Ne. 9:1) Hän muistutti heitä heidän pahuudestaan ja saastaisuudestaan ja kaupungeista, jotka oli hävitetty niiden asukkaiden pahuuden vuoksi ja sen jälkeen Hän sanoi: "Voi, te kaikki, jotka olette säästyneet, koska olitte heitä vanhurskaampia, ettekö nyt tahdo palata minun tyköni, katua syntejänne ja kääntyä, jotta minä teidät parantaisin?
Sillä totisesti minä sanon teille, että jos te tahdotte tulla minun tyköni, teillä on oleva iankaikkinen elämä. Katsokaa, minun armahtava käsivarteni on teitä kohti ojennettuna, ja jokaisen, joka tulee, minä otan vastaan; ja autuaat ovat ne, jotka minun tyköni tulevat." (3 Ne. 9:13-14)
Tämä sama kutsu on osoitettu nykyajan ihmiselle Hänen profeettojensa kautta, sillä he puhuvat Herran nimessä. Se on samaa evankeliumia, jota Hän opetti Jerusalemissa ja jota Hän opetti järjestäessään kirkkonsa noiden varhaisten amerikkalaisten hyödyksi ja siunaukseksi.
Kuultuaan Hänen äänensä suuri joukko Nefin kansaa kerääntyi temppeliin ja keskusteli tästä Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä mitä he olivat kuulleet. Jälleen he kuulivat äänen, joka sanoi: "Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt ja jossa minä olen kirkastanut nimeni. Kuulkaa Häntä." (3 Ne. 11:7)

Kun he nostivat silmänsä kohti taivasta, he näkivät miehen laskeutuvan taivaasta, puettuna valkoiseen pukuun, ja he luulivat enkelin ilmestyneen kunnes Hän puhui sanoen: "Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan.

Ja katso, minä olen maailman valkeus ja elämä . . ." (3 Ne. 11:10-11)
Koko kansanjoukko lankesi maahan ja kun he olivat tässä kunnioitusta ja nöyryyttä ilmaisevassa asennossa, Vapahtaja siunasi ja opetti heitä. Hänen aivan ensimmäinen tekonsa oli käskeä Nefiä kastamaan: "Minä annan sinulle vallan kastaa tämän kansan, kun minä jälleen olen noussut ylös taivaaseen." (3 Ne. 11:21)
Hän kutsui myös muita — kaksitoista kaikkiaan — ja antoi heille voimansa ja antoi heille kaiken, mikä oli tarpeen, jotta ihmisellä olisi valtuus toimia Herran nimessä. Hän antoi heille sanat, joita heidän oli käytettävä ja neuvoi heitä kastamaan upottamalla, kun he toimittivat kasteen. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko käyttää samaa kastemuotoa. Hän teki heille selväksi, että heidän keskuudessaan ei saa olla kiistoja niistä opinkohdista, jotka Hän ilmoittaisi, sillä Hän sanoi, että se oli oppia, jonka Hänen Isänsä oli antanut Hänelle. Hän käski näitä kahtatoista lähtemään ja julistamaan Hänen sanaansa maan ääriin saakka.

Hän piti heille vuorisaarnan melkein sellaisena kuin se on merkitty muistiin Matteuksen evankeliumissa. Hän antoi heille kultaisen säännön ja opetti heille avioliitosta, himosta ja haureudesta. Hän opetti heille paastoa ja rukousta ja esitti heille suurena esimerkkinä sen, mitä me kutsumme Herran rukoukseksi. Hän sanoi heille, että he eivät voi palvella Herraa ja mammonaa, vaan että heidän pitäisi ensiksi etsiä Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan.
Hän esitti heille monia vertauksia ja opetti heille kaikkia heidän pelastustaan ja korotustaan koskevia asioita. Hän antoi valitsemilleen kahdelletoista erityisiä ohjeita sanoen: "Te olette minun opetuslapsiani, ja te olette valkeutena tälle kansalle, joka on Joosefin huoneen jäännös.

Ja katso, tämä on teidän perintömaanne ja Isä on antanut sen teille." (3 Ne. 15:12-13)

Hän käski nefiläisten kirjoittaa Hänen sanansa muistiin ja jos Jerusalemissa elävät eivät Pyhän Hengen kautta saisi tietoa nefiläisistä ja muista heimoista, he saisivat tietää heistä näiden kirjoitusten avulla, ja se tulisi olemaan keino opettaa evankeliumia Israelin huoneelle.
Kun Hän ymmärsi, että he eivät ymmärtäneet kaikkia Hänen sanojaan, Hän käski heidän palata koteihinsa ja miettiä niitä; mutta kun Hän näki heidän kyyneleensä ja toiveensa, että Hän viipyisi pidempään, Hän tunsi sääliä heitä kohtaan ja kutsui esiin sairaat, halvaantuneet, sokeat ja kärsivät ja paransi heidät. Hän käski myös pienet lapset tuotavaksi luokseen ja kun Hän seisoi heidän keskellään, Hän käski kansanjoukkoa polvistumaan maahan. Me luemme:
" . . . hän itsekin polvistui maahan; ja katso, hän rukoili Isää, eikä sitä, mitä hän rukoili, voida kirjoittaa, ja kansanjoukko, joka kuuli hänen rukoilevan, oli hänen sanojensa todistajana.
Ja tällä tavoin ihmiset todistavat hänen rukoilleen: Ei ole ikinä ennen silmä nähnyt eikä korva kuullut niin suuria ja ihmeellisiä kuin me näimme ja kuulimme Jeesuksen rukoilevan Isältä;
eikä mikään kieli pysty puhumaan, ei yksikään ihminen kirjoittamaan eivätkä ihmisten sydämet tajuamaan niin suuria ja ihmeellisiä kuin me sekä näimme että kuulimme Jeesuksen puhuvan; eikä yksikään pysty tajuamaan sitä iloa, joka täytti meidän sielumme sinä hetkenä, kun me kuulimme hänen rukoilevan Isää meidän puolestamme." (3 Ne. 17:15-17)

Sitten Hän otti pienet lapset yksi kerrallaan, siunasi heidät ja rukoili heidän puolestaan ja sanoi: "Katsokaa pienokaisianne."
"Ja kun he katsoivat nähdäksensä, he loivat silmänsä taivasta kohti, ja he näkivät taivasten aukenevan, ja he näkivät enkeleitä laskeutuvan taivaasta ikään kuin tulen keskellä; ja he tulivat alas ja ympäröivät nuo pienokaiset, ja ne olivat tulen ympäröimät; ja enkelit palvelivat niitä." (3 Ne. 17:23-24)

Hän asetti sakramentin heidän keskuuteensa, jakoi sen opetuslapsilleen ja antoi heidän jakaa sen kansanjoukoille. Hän ymmärsi heidän

halunsa saada Pyhä Henki ja antoi sen heille. Hän teki ihmeitä ja antoi heille lupauksia, kehotti heitä tutkimaan Jesajan ja kaikkien profeettojen kirjoituksista merkkejä toisesta tulemisestaan. Hän varoitti, että Hänen tuomionsa oli tuleva ja opetti heille kymmenyksistä ja työstä kuolleitten puolesta. Hän sanoi heille, että Hänen kirkkoaan oli nimitettävä Hänen nimellään. Hän kehotti heitä uudelleen tekemään parannuksen ja sanoi:

"Ja tämä on käsky! Tehkää parannus, kaikki te maan ääret, tulkaa minun tyköni, je antakaa kastaa itsenne minun nimeeni, jotta te pyhittyisitte ottaessanne vastaan Pyhän Hengen, jotta te seisoisitte tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä." (3 Ne. 27:20)

Kaikki nämä opetukset Kristus antoi nefiläisille ihmisille tullessaan heidän luokseen ylösnousseena olentona. Meillä on samat opetukset tässä kirkossa tänä päivänä ja rukoukseni on, että me otamme Jumalan vastaan Isänä ja Hänen Poikansa maailman Vapahtajana; että me hyväksymme ja seuraamme presidentti Spencer W. Kimballia Jumalan profeettana ja että me niin tehdessämme voisimme nauttia luvatuista siunauksista. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Menestystä mitataan itsehillinnällä

N. Eldon Tanner

Rakkaat veljeni, on aina todellinen etuoikeus, siunaus ja innoituksenlähde voida nähdä pappeudenhaltijoita tässä suuressa tabernaakkelissa ja ajatella niitä satoja tuhansia, jotka kuuntelevat tätä kokousta puhelinteitse välitettynä monissa ryhmissä ympäri maailman. Kuinka ihmeellistä onkaan kuulua Jeesuksen Kristuksen kirkkoon ja olla Jumalan pappeuden haltijoita ja saada toimia Hänen nimessään! Ajatellessamme tuhansia pappeudenhaltijoita ympäri maailman saamme rohkaisua ja tunnemme tarvetta ylistää Herraa.

Alueyleiskonferensseissa Etelä-Amerikassa kiitimme Herraa nähdessämme Buenos Airesissa yli 1300 veljeä Melkisedekin pappeuden johtajiston kokouksessa. He edustivat Argentiinaa, Uruguayta, Paraguayta ja Chileä. Konferenssin yleisissä kokouksissa oli Brasiliassa läsnä 5500 ja Argentiinassa yli 10000 henkeä.

On ilmeistä, että Herran työ menee eteenpäin ja että Hänen valtakuntaansa rakennetaan kaikkialla maailmassa. Jäseniä innosti kuulla presidentti Kimballin ilmoitus siitä, että Sao Pauloon rakennetaan temppeli. Sekä Brasilian että Argentiinan jäsenet lupasivat täyden tukensa.

On rohkaisevaa ja itse asiassa todisteena evankeliumin totuudesta nähdä muutoksia niitten ihmisten elämässä, jotka ottavat vastaan evankeliumin ja elävät sen mukaan, sekä kuulla heidän todistuksiaan.

Haluaisin kertoa eräästä kokemuksestani Caracasissa, Venezuelassa. Ollessamme eräässä jäsenten ja tutkijoitten kokouksessa presidentti Kimball arvioi läsnä olevien määräksi noin 500 henkeä. Puhuessani pyysin niitä, jotka oli kastettu vuoden 1974 ja 1975 aikana, ja niitä, jotka oli kastettu vuoden 1973, 1972, 1971 ja 1970 aikana, nousemaan seisomaan. Sitten pyysin niitä, jotka olivat olleet kirkossa yli viisi vuotta, nousemaan seisomaan. Vain kolme nousi, ja hekin olivat vierailijoita. Tämä kertonee teille hieman, kuinka Herran työ menee eteenpäin tuolla alueella.

Tänä iltana haluaisin korostaa ja — jos mahdollista — saada jokaisen ymmärtämään, kuinka suuri etuoikeus pappeudenhaltijana oleminen on. Haluaisin myös saada meidät kaikki päättämään mielessämme kunnioittaa pappeuttamme ja kutsumustamme, jotta me voisimme olla maailman valkeutena ja samalla valmistautua kuolemattomuutta ja iankaikkista elämää varten. Emme voisi asettaa itsellemme korkeampaa päämäärää emmekä voisi saada osaksemme suurempaa iloa ja tyydytystä kuin päättäessämme, että hyväksymme Jeesuksen Kristuksen maailman Vapahtajana ja että elämme Hänen opetustensa mukaan.

En epäile lainkaan, ettei jokainen ääneni kantomatkan päässä oleva todella haluaisi valmistautua iankaikkista elämää ja korotusta varten ja olisi iloinen tietäessään, että hänen tekonsa ovat Herralle otolliset. On kuitenkin monia, jotka eivät pidä tätä mielessään, ja toisia, jotka eivät ole valmiita ponnistelemaan elääkseen näitten siunausten arvoisina. Haluaisin nyt puhua hieman itsensähillitsemisestä, itsekurista, joka on niin tärkeä meille kaikille, jos me aiomme saavuttaa päämäärämme ja nauttia haluamistamme siunauksista.

Haluaisin ensin lainata muutamia ajattelijoita.

Platon sanoi: "Ensimmäinen ja parhain voitto on itsensä voittaminen: kaikkein häpeällisintä ja alhaisinta on häviäminen omalle itselleen."

Ja Leonardo da Vinci lausahti kerran: "Et koskaan voi saada suurempaa tai vähäisempää vaikutusvaltaa kuin se, millä itseäsi hallitset." Sitten hän jat-

kaa: "Ihmisen menestyksen suuruutta mitataan itsehillinnällä; hänen epäonnistumisensa laajuutta hänen lannistumisellaan. Ja tämä laki on iankaikkisen oikeudenmukaisuuden ilmaus. Se, joka ei pysty hallitsemaan itseään, ei pysty hallitsemaan muitakaan." Toisin sanoen, hän ei voi olla kelvollinen isä tai johtaja.

Kaikessa viisaudessaan Salomo lausahti: "Pitkämielinen on parempi kuin sankari, ja mielensä hillitseväinen parempi kuin kaupungin valloittaja." (Sananl. 16:32)

Itsensähillitsemiseen liittyy kaksi tärkeätä seikkaa. Toinen on suunnan määrittäminen, moraalisten mittapuitten asettaminen; toinen on tahdonvoima, kannattava voima, joka vie meitä eteenpäin. Kuten jo sanoin, ihmisen luonnetta määrää hänen kykynsä ohjata itseään hyviin päämääriin. On vaikeata sanoa, mikä kehittää hyvää luonnetta, mutta me huomaamme hyvän luonteen sellaisen nähdessämme. Se saa aina ihailumme puoleensa, ja sen puuttuminen synnyttää meissä säälin. Mutta tässä on pääasiallisesti kysymys tahdonvoimasta. Garrison, amerikkalainen raittiusmies, osoitti suurta päättäväisyyttä sanoessaan: "Olen tosissani — en horju — en keksi verukkeita — en peräydy tuumaakaan — ja ihmiset tulevat kuuntelemaan minua!" (William Lloyd Garrison, pääkirjoitus, *Liberator,* tammikuu 1831)

Tämän tulisi koskea jokaista oikean ja totuuden asiaa ajavaa.

Kristus antoi meille ehkä selvimmän vastauksen menestymisen ongelmaan sanoessaan:

"Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät." (Matt. 7:13-14)

Tätä ajatellessamme on ilmeistä, että ne, jotka pysyvät suoralla ja kaidalla päämääräänsä johtavalla tiellä ja jotka ymmärtävät, että suora viiva on lyhin matka kahden pisteen välillä ja että kiertotiet ovat hyvin vaarallisia, ovat niitä, jotka menestyvät elämässä ja iloitsevat itsensä toteuttamisesta ja saavutuksistaan. Tähän tarvitaan itsehillintää ja itsekuria.

Toisaalta, ne, joiden ei onnistu pitää päämääriään mielessään ja joiden ei onnistu hillitä itseään, huomaavat, että he kulkevat kiertoteitä ja polkuja, jotka johtavat epäonnistumiseen ja tuhoon.

On niitä, joiden mukaan suoran ja kaidan polun kulkeminen vaatii rajoituksia, kieltäymyksiä, luopumista jostakin, tulemista toimeen ilman jotakin, joka on hyvin houkuttelevaa. Meidän on kuitenkin muistaminen, että tämä takaa voiton ja päämääräänsä pääsemisen — mikä kaikki on mahdollista siten, että asetamme itsellemme päämäärän ja pystymme määrätietoisesti kulkemaan suoraa tietä siihen.

Kaita on erittäin merkityksekäs sana. Ihmiset syyttävät meitä usein suvaitsemattomuudesta, jos me kuljemme suoraa ja kaitaa polkua, joka todella vaatii itsehillintää ja kieltäymyksiä. Meidän tulee ymmärtää ja olla valmiita hyväksymään se tosiseikka, että tämä rajoittaa meitä jossain mielessä. Mutta meidän on täysin ymmärrettävä se, ettei tämä sido ja kahlitse ihmiskuntaa. Päinvastoin, se on tie vapautumiseen, itsenäisyyteen ja vapauteen.

Muistakaa, että

Niitä korkeuksia, joihin suurmiehet ovat päässeet ja joissa he ovat pysyneet, ei saavutettu yhtäkkiä.
He — tovereittensa nukkuessa — uurastivat kohti korkeuksia yön pimeydessä.

Henry Wadsworth Longfellow,
"The Ladder of St. Augustine"

Muistakaa myös, ettei luonto milloinkaan suo mitään ansaitsematonta ja että se aina maksaa kaiken ansaitun. Jos haluat menestyä taloudellisesti, jos haluat olla onnellinen, jos haluat olla terve, jos haluat olla moraalisesti puhdas, jos haluat löytää uskonnollisen mielenrauhan, tähän kaikkeen on ainoastaan yksi varma tie, ja se tie on suora ja kaita — se on kunnian tie, ahkeruuden, kohtuullisuuden, yksinkertaisuuden ja hyveen tie.

Jos haluat menestyä millä tahansa elämän alalla, on tärkeätä, että päätät jo nuorena olla suuri poika etkä odota sitä, kun tulet mieheksi, ollaksesi suuri mies. Ja sinulla on oltava rohkeutta, voimaa ja päättäväisyyttä hallita itseäsi, käyttää itsehillintää.

Minulla on pojanpoika, joka on taitava sulkapallon pelaaja. Kuudentoista vanhana hän oli mestari. Hän pääsi tähän juoksemalla pitkiä matkoja joka aamu ja pitämällä itsensä kunnossa. Hän ei ole laiminlyönyt koulunkäyntiään, ja hän on harjoitellut harjoittelemistaan, pitänyt viisauden sanan täysin ja noudattanut terveen elämänmenon periaatteita viimeistä piirtoa myöten. Kunnioitan häntä sen johdosta.

Te pappeudenhaltijat, olittepa te missä tahansa, arvostakaa suurta etuoikeuttanne olla pappeudenhaltijoita ja sitä, että pappeuden vastaanottaessanne te teitte liiton Herran kanssa, että te kunnioittaisitte pappeutta ja eläisitte sen arvoisina.

On tärkeätä, että pidätte itsenne puhtaina ettekä osallistu mihinkään alhaiseen, epäpuhtaaseen tai epäpyhään. Kun menette pyhäkouluun ja sakramenttikokoukseen ja kun teidän sallitaan jakaa sakramenttia Vapahtajan meidän edestämme antaman suuren uhrin muistoksi, varmistukaa siitä, että olette kelvollisia, että teidän kätenne ovat puhtaat ja sydämenne tahrattomat, ja ettette ole tehneet mitään viikon aikana, jonka vuoksi ette enää olisi kelvollisia.

Ollessani sakramenttikokouksessa tässä eräänä iltana oli hauska nähdä sakramentin siunaajien ja jakajien sonnustautuneen valkoiseen paitaan ja käyttävän solmiota sekä olevan siistejä. Koko sakramenttipalvelun ajan he olivat kunnioittavia. Esitin kiitokseni piispalle ja noille nuorille miehille ja sanoi, että Herra oli varmaan mielistynyt siihen tapaan, jolla sakramentti siunattiin ja jaettiin. Sakramenttipalvelu on luonteeltaan mitä pyhintä. Herra tuskin on mielistynyt meihin, kun me emme osoita kunnioitusta.

Hän ei ole myöskään mielistynyt niihin nuoriin pappeudenhaltijoihin, jotka viikon varrella tekevät ja sanovat sellaista, jonka he tietävät vääräksi.

Useita vuosia sitten vanhin pojanpoi-

kani, joka oli ollut diakoni vuoden, tuli luokseni ja sanoi: "Isoisä, olen tehnyt kaiken sataprosenttisesti aina siitä lähtien, kun minut asetettiin diakoniksi vuosi sitten." Kysyin: "Mitä tarkoitat tuolla *sataprosenttisesti?*" vaikka tietysti tiesin vastauksen. Hän vastasi: "En ole ollut poissa yhdestäkään sakramenttikokouksesta, pyhäkoulusta tai pappeuskokouksesta siitä lähtien, kun minut asetettiin diakoniksi."

Onnittelin häntä ja sanoin: "John, jos jatkuvasti teet tuon sataprosenttisesti aina siihen saakka, kunnes olet kyllin vanha mennäksesi lähetystyöhön, maksan sinun lähetystyösi." Hän sanoi hymyillen: "Teen sen."

Ajattelin, ettei minulla ole hätää, mutta hän päätti käydä kokouksissa sataprosenttisesti. Muistan pari tapausta, kun hän hillitsi itseään päästäkseen tuohon päämääräänsä. Kerran hänen setänsä kutsui hänet matkalle, jolle hän lähti poikiensa kanssa, mutta matkan oli määrä kestää yli viikonlopun. John kysyi: "Onko matkan varrella seurakuntaa, jossa voisin osallistua sunnuntain kokouksiin?" Ja kun hänelle sanottiin, ettei näin ollut, hän sanoi: "En voi tulla mukaan. Aion käydä kokouksissa sataprosenttisesti." Ja näin hän luopui jännittävästä merimatkasta saarelle, jonne setä poikineen meni.

Erään toisen kerran hän katkaisi jalkansa juuri ennen viikonloppua. Hänen ensimmäinen kysymyksensä lääkärille oli: "Voinko mennä kirkkoon sunnuntaina? Haluan käydä kokouksissa sataprosenttisesti." Hän tuli kirkkoon kainalosauvojen avulla.

Täyttäessään yhdeksäntoista hän sanoi: "Isoisä, olen käynyt kokouksissa sataprosenttisesti aina siitä lähtien, kun sovimme asiasta." Olin iloinen voidessani maksaa hänen lähetystyökulunsa. Tämä saavutus on vaikuttanut suuresti hänen elämäänsä. Hänen ei ole vaikeata hillitä itseään ja suorittaa sitä, mikä on oikein ja mikä tuo menestystä hänelle.

Kuinka tärkeätä onkaan, että jokainen pappeudenhaltija pitää viisauden sanan täysin, ettei hän milloinkaan kokeile tupakkaa, teetä, kahvia, alkoholijuomia tai huumeita, että hän pyhittää sapatin, että hän on rehellinen ja kunniallinen ja rehti ollessaan tekemisissä muiden kanssa, että hän hallitsee ja hillitsee itsensä kaikessa varmistuakseen siitä, että hän kelvollinen ja otollinen Herran silmissä.

Saatana tekee jatkuvasti työtään ja viekkaalla tavallaan yrittää houkutella meitä halujemme, himojemme ja ystäviemme kautta tekemään sitä, mikä ei ole oikein ja soveliasta. Liian usein — eivät ainoastaan nuoremme vaan myös — korkeissa asemissa olevat veljemme lankeavat houkutuksiin. Meidän on jatkuvasti oltava varuillamme pahan suhteen. Emme saa koskaan hellittää tai unohtaa, keitä me olemme ja mitä me yritämme saada aikaan.

Minulla oli jonkin aikaa sitten erittäin murheellinen kokemus joutuessani puhumaan lähetyssaarnaajalle, joka oli syyllistynyt epämoraaliseen tekoon ennen lähetystyöhön lähtemistään. Hän ei kertonut siitä piispalleen eikä vaarnanjohtajalleen. Itse asiassa hän valehteli heille ja lähti lähetystyöhön vikapäänä tähän syntiin ja valehtelemiseen. Hän ei voinut saada Herran Henkeä. Lopulta hän meni lähetysjohtajansa luo ja tunnusti syntinsä. Hän oli erittäin katuvainen ja rukoili Herraa antamaan hänelle anteeksi.

Minulle puhuessaan hän sanoi: "Olen valmis tulemaan erotetuksi kirkosta tai mihin muuhun tahansa. Haluan vain tilini selviksi Herran kanssa ja haluan saada Häneltä anteeksi."

Meillä ei ole varaa horjua lainkaan. Meidän tulee ainaa pitää mielessämme se, että valmistaudumme lähetystyöhön, temppeliavioliittoon, toimintaan kirkossa tai olemaan esimerkkeinä hyvästä, jotta elämäntapamme vaikuttaisi muihin.

Monet ihmiset sanovat: "Yksi savuke, yksi tee- tai kahvikuppi, yksi marihuana-annos ei ihmistä vahingoita — eikä sitä tee lasillinen alkoholiakaan."

Haluan korostaa, että ellei ihminen ota ensimmäistä, hän ei ota toistakaan. Sinusta ei milloinkaan siten tule alkoholistia tai huumeiden orjaa.

Herra on kiinnostunut jokaisesta pojasta, olipa hän missä tahansa, ja kaikista hänen teoistaan, tekipä hän mitä tahansa. Meidän on kaikki ennakolta asetettu johonkin virkaan tai johonkin kutsumukseen tai johonkin tehtävään. Ollessaan vielä poika presidentti Kimballilla ei ollut mitään aavistusta siitä, että hänestä joskus tulisi apostoli. Itse asiassa hän kertoo apostolinkutsun saatuaan itkeneensä itkemistään ja rukoilleensa rukoilemistaan, että hän olisi kelvollinen siihen.

En halua nolostuttaa presidentti Kimballia, mutta en tiedä parempaa esimerkkiä missään maailmassa kuin hän, kun hän nuorena poikasena itsekurin ja -hillinnän kautta valmistautui hyvin siihen virkaan ja tehtävään, joka Herralla oli häntä varten varattuna. Nyt Jumalan profeettana hän on pyytänyt kaikkia nuoria miehiämme valmistautumaan lähetystyöhön opiskelemalla, pitämällä itsensä puhtaana ja tahrattomana ja kelvollisena sekä säästämällä rahaa lähetystyötä varten. Haluan sanoa teille kaikille, nuoret miehet, että jos teette niin kuin kirkon presidentti pyytää, te olette onnellisia ja menestyksekkäämpiä ja saatte aikaan paljon hyvää sekä olette valmiita mihin tahansa Herran johtajiensa kautta antamaan tehtävään.

Ollessani alueyleiskonferenssissa Buenos Airesissa tapasin nuoren miehen, joka on Gillette-yhtiön koko Etelä-Amerikan osaston pää. Hän oppi jo nuorena elämään Herralle otollisella tavalla ja kunnioittamaan kaikkia saamiaan pappeustehtäviä. Hän meni Argentiinasta BYU:hun, missä hänestä tuli oppilaskunnan hallituksen puheenjohtaja. Sen jälkeen hän meni Yhdysvalloissa toimivan Gillette-yhtiön palvelukseen, ja hänet on vastikään kutsuttu yhtiön koko Etelä-Amerikan osaston johtajaksi. Hän tulkitsi kaikki presidentti Kimballin puheet tämän puhuessa alueyleiskonferenssissa.

Hän kertoi minulle, kuinka suuri kunnia oli hänelle toimia profeetan tulkkina. Hän kertoi minulle, mitä evankeliumi merkitsi hänen elämässään ja kuinka se oli valmistanut häntä siihen työhön, jossa hän nyt toimi.

Herra etsii alinomaa miehiä, joihin Hän voi täysin luottaa, jotka voivat edustaa Häntä lähetyskentällä, ja mie-

hiä, jotka ovat kaikin tavoin luotettavia ja jotka ovat valmiit rakentamaan Hänen valtakuntaansa.
Hän sanoi: "Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Moos. 1:39) Hän haluaa meidän pappeudenhaltijoiden auttavan Häntä levittämään evankeliumia ja elämään sekä auttamaan muita elämään niin, että me kaikki saisimme osaksemme kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän.
Haluan todistaa teille ja koko maailmalle tänä pääsiäisenä, että Jeesus Kristus elää ja että Hän todella on elävän Jumalan Poika; että Hän antoi henkensä meidän puolestamme; että Hän antoi meille elämän ja pelastuksen suunnitelman, joka on meidän tässä palautetussa kirkossa julistamamme evankeliumi; että meitä johtaa Jumalan profeetta, Spencer W. Kimball.
Käyttäkäämme itsehillinnän periaatteita, jotta osoittautuisimme pappeudenhaltijoina saamiemme monien siunausten arvoisiksi ja kulkisimme vanhurskaina Herran kasvojen edessä aina ja alati. Tätä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Lokakuun puolivuotiskonferenssi 1975

Rakkaus vaatii aikaa

Marvin J. Ashton

Eräs ystäväni kertoi minulle äskettäin tapauksesta, jota hän piti hyvänä opetuksena. Sen antoi hänen pieni poikansa. Kun isä palasi kotiin työpäivän päätyttyä, hän tervehti poikaansa taputtamalla tätä päälaelle ja sanomalla: "Poikani, haluan sinun tietävän, että rakastan sinua."
Poika vastasi: "Voi, isä, en halua että sinä rakastat minua. Haluan, että pelaat jalkapalloa kanssani." Siinä oli poika, joka sanoi, mitä isän oli tiedettävä.
Maailma on liian täynnä meitä, joilla on taipumus osoittaa rakkauttamme sanoilla tai julistuksilla.
Todellinen rakkaus on tapahtumasarja. Todellinen rakkaus vaatii henkilökohtaista toimintaa. Rakkauden on oltava jatkuvaa, jotta se olisi todellista. Rakkaus vaatii aikaa. Liian usein odotukset, kiintymys, kannustus, vakuuttelu tai himo käsitetään väärin rakkaudeksi. Miten onttoa ja miten tyhjää onkaan, ellei rakkautemme ole syvempää kuin hetkellistä tunteiden heräämistä tai sanoja, joiden vaikutus ei kestä kauempaa kuin niiden lausuminen. Eräs opiskelijaryhmä sanoi minulle äskettäin, että kaikkein tympäisevin vanhemman sukupolven sanonta on: "Jos joskus voin olla sinulle jotenkin avuksi, ilmoita vain minulle." Muiden ihmisten tavoin hekin pitävät tekoja puhetta parempana.
Meidän on säännöllisin ja sopivin väliajoin puhuttava toisille ihmisille heitä kohtaan tuntemastamme rakkaudesta ja vakuutettava sitä heille. Meidän on myös saatava heidät vakuuttuneiksi siitä, kuinka pitkän ajan sen osoittaminen tekojen avulla vaatii. Todellinen rakkaus vaatii aikaa. Suurella Paimenella oli tämä ajatus mielessään, kun Hän opetti: "Jos te minua rakastatte, niin te *pidätte* minun käskyni." (Joh. 14:15) ja ". . . kaitse minun lampaitani" (Joh. 21:16) Jos rakkaus on jatkuvaa, se vaatii tekoja. Rakkaus on tapahtumasarja. Rakkaus ei ole julistus. Rakkaus ei ole ilmoitus. Rakkaus ei ole ohimenevä kuvitelma. Rakkaus ei ole odotus. Rakkaus ei ole mukavuutta. "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni" ja ". . . kaitse minun lampaitani", ovat Jumalan antamia julistuksia, joiden tarkoituksena on muistuttaa meille, miten usein voimme parhaiten osoittaa rakkauttamme *pitämisen* ja *kaitsemisen* tapahtumasarjan avulla.
Eräältä toiselta, muutamia vuosia vanhemmalta pojalta, joka oli riittävän vanha joutuakseen suljetuksi vankilaan muutamien satojen kilometrien päässä täältä, opimme lisää rakastamisen tapahtumasta. Muutamia päiviä sitten häneltä saamassani liikuttavassa kirjeessä hän yrittää eritellä sitä, mikä johti hänet hänen nykyiseen asemaansa ja kaikkia siihen liittyviä tekijöitä. Hän kirjoittaa: "Isäni ei koskaan tuntunut rakastavan minua ja kuitenkin hän suurieleisesti sanoi 'Rakastan sinua' ja suuteli minua ja kaikkea sellaista, mutta minä opin, että 'rakastan sinua' merkitsi sitä, että minun ei tarvinnut tehdä mitään. Tarkoitan, että meitä ei koskaan pakotettu tekemään säännöllisesti tehtäviä, meille ei annettu minkäänlaista moraalista eikä hengellistä opetusta. Vielä tänäänkään en tiedä, minkälaisia periaatteita vanhempani kannattavat."
Saanko lukea teille uudelleen yhden lauseen kirjeestä, jonka on kirjoittanut tämä ystäväni, jota en ole koskaan tavannut. "'Rakastan sinua' merkitsi sitä, että minun ei tarvinnut tehdä mitään." Sanon häntä ystäväkseni, sillä hän on antanut minulle nämä auttavat ajatukset ja kerron niistä teille tässä

tilaisuudessa toivoen, että ne auttavat teitäkin.

Eikö isän hyväksi voitaisi lukea kaitsemista ja pitämistä? Ehkä hän on hankkinut perheelleen riittävästi elintarvikkeita. Ja eikö hänen poikansa ollut onnekas, koska hänellä oli katto päänsä päällä; katto, joka suojasi häntä sään vaihteluilta vuosien aikana? Tähän kysymykseen vastatessani haluaisin korostaa tälle äidille ja isälle, ja muillekin, että kaitseminen merkitsee paljon muutakin kuin elintarvikkeiden hankkimista. Kukaan ei voi tehokkaasti elää pelkästään leivästä. Kaitseminen tarkoittaa rakkauden avulla annettua ravintoa koko ihmiselle, ruumiillisesti, henkisesti, moraalisesti ja hengellisesti. Pitäminen on tapahtumasarja, johon sisältyy huolenpitoa, huomioon ottamista ja ystävällisyyttä ja lisäksi sopiva annos kuria, esimerkkejä ja kiinnostusta. Pitäminen merkitsee enemmän kuin neljän seinän ja katon hankkimista. Meille kaikille on jatkuvasti muistutettava, että talon tekeminen kodiksi vaatii paljon elämistä ja rakastamista.

Miten voimme parhaiten osoittaa rakkauttamme? Miten voimme parhaiten todistaa rakkautemme? Mestariopettaja opetti tehokkaasti Pietarille, miten hän parhaiten voisi todistaa rakkautensa. "Tämä oli jo kolmas kerta, jolloin Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsillensa.

Kun he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille: 'Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?' Hän vastasi hänelle: 'Rakastan, Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas.' Hän sanoi hänelle: 'Ruoki minun karitsoitani.'

Hän sanoi hänelle taas toistamiseen: 'Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?' Hän vastasi hänelle: 'Rakastan, Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas'. Hän sanoi hänelle: 'Kaitse minun lampaitani'.

Hän sanoi hänelle kolmannen kerran: 'Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?' Pietari tuli murheelliseksi siitä, että hän kolmannen kerran sanoi hänelle: 'Olenko minä sinulle rakas?' ja vastasi hänelle: 'Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas'. Jeesus sanoi hänelle: 'Ruoki minun lampaitani'." (Joh. 21:14-17)

Koska joku perheenjäsen tai ystävä viimeksi ruokki teidät? Koska viimeksi saitte ravintoa kehitystä ja ajatuksia, päivän toimien suunnittelemista, hauskuutta, virkistystä, huolia, kiinnostusta ja mietiskelyä varten? Nämä asiat voidaan jakaa vain sellaisen ihmisen kanssa, joka rakastaa ja välittää. Oletteko koskaan menneet antamaan myötätuntoa ja lohdutusta ihmiselle kuoleman ja koettelemuksen hetkellä ja palanneet täynnä surun kohtaaman antamaa uskoa ja luottamusta? Rakkautemme osoittaminen ja lohduttaminen ovat tyhjiä eleitä, jos tekomme eivät ole niiden mukaiset. Jumala rakastaa meitä, kun jatkamme tekojamme. Lähimmäisemme ja perheemme rakastavat meitä, jos jatkuvasti annamme tukeamme ja uhraudumme. Todellinen rakkaus on yhtä loputonta kuin iankaikkisuus. Kuka voi sanoa, etteivät iankaikkisuuden ilot piile jatkuvassa kaitsemisessa, pitämisessä ja huolehtimisessa? Meidän ei tarvitse olla "väsyneitä" hyvää tehdessämme, kun ymmärrämme Jumalan päämäärän ja Hänen lapsiaan.

Epäilemättä taivaallinen Isämme väsyy pelkkiin sanallisiin rakkaudenilmaisuihin. Hän on profeettojensa kautta selvästi ilmoittanut, että Hänen tiensä ovat tekojen eivätkä keskustelemisen teitä. Hän pitää tekoa parempana kuin tyhjää puhetta. Me osoitamme todellista rakkauttamme Häntä kohtaan siinä määrin kuin pidämme Hänen sanansa ja osallistumme ravitsemisen tapahtumasarjaan.

Sallikaa minun kertoa teille kaksi sangen tavallista esimerkkiä ihmisistä, jotka tunti tunnilta, päivä päivältä ja kuukausi kuukaudelta ovat uhranneet aikaansa toinen toisensa rakastamiseen. Sanon, että nämä esimerkit ovat sangen tavallisia, koska me onneksi joka päivä ja jatkuvasti näemme todellista, toimivaa rakkautta. Ensiksi tulee mieleeni eräs äiti, jolta kuolema odottamatta riisti puolison. Hänellä oli kolme poikaa, joista nuorin oli juuri tullut teini-ikään ja vanhin oli melkein lähetyssaarnaajaiässä. Vuosien aikana tämä äiti on itsenäisesti ankaran työn avulla hankkinut perheelleen toimeentulon ja antanut pojilleen esimerkin rohkeudesta ja ykseydestä. Ruokkimisen ja pitämisen tapahtumasarjan tuloksena on ollut kolme hienoa lähetyssaarnaajaa, opiskelijaa, aviomiestä ja isää. Yksi näistä pojista sanoi äskettäin: "Äiti on aina uhrannut aikaansa osoittaakseen rakkauttaan." Tämä äiti jatkaa todellista rakkauden tapahtumaa tänään, jolloin hänen poikansa jatkavat korkeampia opintoja ja hankkivat parempia elinoloja omille perheilleen.

Jokin aika sitten huomiomme kiintyi erään paikallisen rakennusurakoitsijan taitoihin ja asenteisiin. Hänen täydellisyyden kaipuunsa ja työstään tuntemansa ylpeys sai minut esittämään kysymyksiä ja tutustumaan häneen. Tämä mies oli nuorukaisena jäänyt monen veljensä ja sisarensa ainoaksi elättäjäksi. Hänen koulunkäyntinsä jäi pakosta kahdeksaan luokkaan. Pian sen jälkeen kun hänen sisarensa ja veljensä olivat päässeet oman elämänsä alkuun, hän meni naimisiin. Kun avioliitto oli kestänyt vuoden, hänen vaimonsa sairastui tautiin, josta oli tuleva vuosien vaikea koettelemus. Kun vaimon terveys kahdenkymmenenviiden vuoden aikana tasaisesti huononi, mies huolehti hänestä ja heidän kahdesta pojastaan. Vaimolle suoritettiin leikkauksia ja kustannukset olivat suuret, mutta mies teki työtä, huolehti ja rakasti loputtomasti. Hänet nähtyäni tiesin tavanneeni ihmisen. Niin, rakkaus vaatii aikaa. Rakkaus on kestävää ja tässä meillä on "epätavallinen" ihminen, mies, jonka käyttäytyminen osoitti minulle, että hän tuntee todellisen rakkauden pitämisen, ruokkimisen ja jakamisen tapahtumasarjan kaikissa tilanteissa.

Miten mieluisaa on myös nähdä, että kaikkialla elämäntiellä on ihmisiä — ihmisiä, joiden pakotteina eivät ole onnettomuus, kriisi tai menetys — mutta jotka käytännössä toteuttavat

todellisen rakkauden perusperiaatteita. Tavallisessa elämänmenossa kohteliaisuus, huomaavaisuus ja ystävällisyys tulevat parhaiten ilmi niissä jokapäiväisissä tilanteissa, jotka ovat merkkejä rakkaudesta. Tässä yhteydessä ajattelen erästä tuntemaani isää, joka käyttää hyväkseen jokaisen sopivan tilaisuuden uhratakseen aikaansa pojalleen. Usein hän vie pojan kävelylle, tutkii hänen kanssaan luonnon salaisuuksia ja antaa pojalle mahdollisuuden pitää isän kokonaan itsellään. Ajatelkaa tuntemianne äitejä, joista on hauskaa opettaa tyttärilleen leipomista ja ruoanvalmistusta. On äitejä, jotka opettavat poikansa rakastamaan lukemista lukemalla heille ja heidän kanssaan. Isoveli, joka opettaa pikkuveljelleen, kuinka postimerkkikokoelman kerääminen aloitetaan; sisar, joka auttaa veljeään valmistamaan puhetta, ovat muita osoituksia käytännöllisestä rakkaudesta. Tiedän monen teistä ajattelevan "Miten merkityksetöntä, miten tavallista", mutta nämä ja muut edustavat perusravitsemista ja niistä kehittyy hauskuutta ja onnea.

Sallikaa minun kertoa muita esimerkkejä — valmentaja, joka haluaa enemmän kuin vain saada pojat puolelleen; äiti tai isä, joka on halukas valvomaan siihen saakka, kunnes tytär tai poika tulee kotiin, ja jos tulija haluaa, keskustelee hänen kanssaan illan tapahtumista; isosisko, joka auttaa sisartaan kouluvaalikampanjassa; perhe, joka auttaa toinen toistaan valmistautumaan matkalle. Eräs toinen todiste siitä tavanomaisesta rakkaudesta, jota arvostamme, tulee esille opiskelijatytössä, joka säännöllisesti kirjoittaa rohkaisevia kirjeitä lähetyssaarnaajalle ja pitää itsensä puhtaana mennäkseen naimisiin oikean nuorukaisen kanssa oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa. Me näemme myös esimerkkejä isistä, jotka päivittäin opettavat lapsilleen todellista rakkautta, kun he jatkuvasti rakastavat näiden lasten äitejä. Hyvin usein arkisissa asioissa auttaminen, kuten esimerkiksi astioiden peseminen ja jopa lasten vuoteeseen panemisessa vuorotteleminen, osoittaa enemmän todellista rakkautta kuin kauniit sanat, jotka tekee tyhjäksi se, että niitä ei seuraa riittävä määrä tekoja. Ne, jotka todella ymmärtävät, mitä rakkaus on, tietävät, että sen täytyy olla pohjimmiltaan yksinkertaista, jatkuvaa ja viipitöntä.

Tilaisuudet osoittaa rakkautta Jumalaa kohtaan kotona, asuinympäristössä, lähetyskentällä, yhteiskunnassa ja perheessä ovat loputtomia. Joillakin meistä on taipumus lopettaa rakkautemme osoittaminen silloin, kun jokin perheemme jäsenistä tuottaa pettymystä, kapinoi tai joutuu eksyksiin. Joskus on niin, että silloin kun perheenjäsen vähiten ansaitsee rakkautta, hän tarvitsee sitä kaikkein eniten. Rakkauden osoittamiseen ei kuulu uhkaileminen, syyttely, tyytymättömyys tai kostaminen. Todellinen rakkaus vaatii aikaa, kärsivällisyyttä, auttamista ja jatkuvia tekoja. Ajattelen erästä tulevaa vanhinta, joka oli täysin epäaktiivinen yli kolmekymmentäviisi vuotta ja joka nyt ruokkii minua kotiopettajanani. "Mikä sai sinut palaamaan, John?" kysyin.

"Minun vaimoni ei vain heilittänyt ja mukanani nyt oleva kotiopettajatoverini vain nykäisi minua oikealla tavalla." John on onnellinen ja tekee ahkerasti työtä, koska kahdella ihmisellä on erityinen tieto siitä, mitä rakkaus on.

Rakkaus Jumalaa kohtaan vaatii aikaa. Rakkaus perhettä kohtaan vaatii aikaa.

Rakkaus synnyinmaata kohtaan vaatii aikaa. Rakkaus lähimmäistä kohtaan vaatii aikaa. Rakkaus toveria kohtaan vaatii aikaa. Rakkaus seurustelukumppania kohtaan vaatii aikaa. Rakkaus omaa itseä kohtaan vaatii aikaa. Olemmepa nuori poika, joka ei halua kuulla rakkaudesta, vaan haluaa nähdä sen käytännössä, vanki, opiskelija, äiti, tytär tai vieras, tarvitsemme ja ansaitsemme enemmän kuin sanoja "rakastan sinua". Päättäkäämme varata aikaa uhrataksemme itseämme toteuttamalla rakkauttamme teoissa ja töissä. Myös Jumala tarvitsee enemmän kuin sanoja. Hän tulee onnelliseksi kun ruokimme, pidämme ja jatkamme.

Rukoilen taivaallista isääni, että Hän auttaisi meitä oppimaan sen totuuden, että mielekäs rakkaus on jatkuva tapahtumasarja, joka tuo iloa ja onnea kaikille osapuolille. Käyttäkäämme aikaamme osoittaaksemme perheellemme, ystävillemme, vieraille, profeetallemme ja Jumalallemme, että sanallisten rakkaudenosoitustemme takana ovat teot päivittäisessä elämässämme ja että tiedämme Jumalalle ja ihmiselle soveliaan rakkauden olevan jatkuvaa ja sisältä syntyvää.

Rukoilen taivaallista isäämme auttamaan meitä muistamaan, että todellinen rakkaus vaatii aikaa. Jumala auttakoon meitä varaamaan aikaa, jotta voisimme nauttia *ruokkimisen, pitämisen* ja *huolehtimisen* siunauksista. Todistan teille, että tämä kirkko, jonka jäseniä te ja minä olemme, on tosi. Se on palautettu ja säilytetty elävän taivaallisen Isän iankaikkisen rakkauden ja Vapahtajamme Jeesuksen kautta. Tämän sanon Jeesuksen Kristuksen kaliissa nimessä. Amen.

Sanoma maailmalle

Ezra Taft Benson

Seison tänään edessänne kiitollisena ja nöyränä ja rukoilen, että Pyhän Hengen vaikutuksesta saisitte todistuksen sanomastani.

Palautettuaan evankeliuminsa meidän päivinämme ja perustettuaan kirkkonsa, tämän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon, meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus ilmoitti seuraavaa:

"Kuulkaa, oi te minun kirkkoni jäsenet, sanoo hänen äänensä, joka asuu korkeudessa ja jonka silmät näkevät kaikki ihmiset; totisesti minä sanon: Kuulkaa, te kansat kaukana ja te, jotka asutte merensaarilla, kuunnelkaa te kaikki!

Sillä Herran ääni kuuluu totisesti kaikille ihmisille, eikä kukaan voi sitä paeta . . .

Ja varoittava ääni on kuuluva kaikille ihmisille minun opetuslasteni suusta, opetuslasten, jotka minä olen valinnut näinä viimeisinä aikoina." (LK 1:1-2, 4)

Puhun teille tänään Jumalan sanaa varoitukseksi ja todistukseksi, ja teen sen yhtenä pyhän apostolinviran haltijoista, joiden tehtävänä on julistaa Herran sanomaa kaikessa maailmassa ". . . antamaan juhlallista julistusta minun evankeliumistani . . . maailman kaikille kuninkaille, sen neljälle äärelle . . . ja maan kaikille . . . kansakunnille". (LK 124:2-3) Hänen oli kutsuttava heitä totuuden valkeuteen ja kehotettava heitä käyttämään mahdollisuutensa Jumalan valtakunnan rakentamiseen maan päälle.

Pian sen jälkeen, kun profeetta Joseph Smith ja hänen veljensä Hyrum olivat vuodattaneet verensä muitten tosi uskonnon marttyyrien tavoin, kahdentoista neuvosto antoi samassa jumalallisen ohjauksen hengessä 6. huhtikuuta 1845 näitä asioita koskevan julistuksen, jonka he osoittivat . . .

"maailman kaikille kuninkaille;
Amerikan Yhdysvaltojen presidentille;
eri osavaltioiden kuvernööreille;
ja kaikkien kansakuntien hallitsijoille ja kansoille".

Siinä he sanoivat:

"Tietäkää,
että Jumalan valtakunta on tullut, niin kuin muinaiset profeetat ovat ennustaneet, ja niin kuin on rukoiltu kautta aikojen. Se valtakunta on tullut, joka on täyttävä koko maan ja joka on pysyvä iankaikkisesti.

Suuri Elohim . . . on nähnyt hyväksi vielä kerran puhua taivaista ja myös olla yhteydessä maan päällä olevaan ihmiseen avoimien näkyjen ja pyhien sanansaattajien palveluksen kautta.

Tällä tavoin on suuri ja iankaikkinen ylipappeus, Hänen Poikansa järjestyksen mukaan, peräti apostolinvirka, palautettu eli annettu takaisin maan päälle.

Tämä ylipappeus eli apostolinvirka pitää hallussaan Jumalan valtakunnan avaimia ja voimaa sitoa maan päällä niin, että se on sidottu taivaissa, ja päästää maan päällä niin, että se on oleva päästetty taivaissa. Ja lyhyesti sanottuna, se pitää hallussaan valtuutta tehdä ja toimittaa kaikkea sitä, mikä kuuluu Jumalan valtakunnan toimituksiin, järjestykseen, hallintaan ja suuntaan.

Tämä valtakunta on perustettu näinä viimeisinä aikoina kaiken sen palauttamiseksi, mistä profeetat ovat puhuneet maailman alusta lähtien, sekä Ihmisen Pojan tulemisen valmistamiseksi.

Ja nyt me todistamme, että tämä tuleminen on lähellä; ei kulu monta vuotta tästä eteenpäin, kun kansakunnat ja niiden kuninkaat ovat näkevä Hänen tulemisensa taivaan pilvissä voimassa ja suuressa kirkkaudessa.

Tämän suuren tapahtuman kohtaamiseen tarvitaan valmistautumista.

Sen vuoksi me lähetämme teille Korkeimman valtuudella sanan ja käskemme teitä kaikkia tekemään parannuksen ja nöyrtymään pienten lasten kaltaisiksi Pyhän Majesteetin edessä ja tulemaan Jeesuksen [Kristuksen] tykö särjetyin sydämin ja murtunein mielin. Käskemme teitä ottamaan kasteen Hänen nimeensä syntien anteeksisaamiseksi (tulemaan haudatuiksi veteen vertauskuvana Hänen hautaamisestaan ja nousemaan jälleen uuteen elämään vertauskuvana Hänen ylösnousemuksestaan), ja niin te saatte Pyhän Hengen lahjan tämän suuren ja viimeisen ihmiselle suodun armotalouden apostolien ja vanhinten pannessa kätensä teidän päällenne.

Tämä Henki on todistava teille todistuksemme totuudesta. Se on valaiseva teidän mielenne ja oleva teille profetian ja ilmoituksen henkenä. Se on ilmaiseva teille asioita, jotka ylittävät muistinne ja ymmärryksenne, ja se on osoittava teille tulevia asioita.

Saatuanne tämän Hengen pyhän apostolinviran ja pappeuden voimalla suoritetun toimituksen kautta te sen antaman valon avulla kykenette ymmärtämään ja olemaan valkeuden lapsia, ja näin teidät valmistetaan selviytymään kaikesta, mikä maata kohtaa, ja niin kestämään Ihmisen Pojan edessä.

Me todistamme, että edellä esitetty oppi on Jeesuksen Kristuksen evankeliumin oppi sen täyteydessä. Todistamme, että se on ainoa totinen, ikuinen ja muuttumaton evankeliumi ja että se on ainoa maan päälle annettu suunnitelma, jonka kautta ihminen voi pelastua." (*Messages of the First Presidency,* osa 1, s. 252-254)

Minusta näyttää oikealta ja sopivalta, että meidän tulisi uudelleen vahvistaa nämä suuret totuudet, joita tässä julistuksessa ilmaistaan, ja että meidän tulisi uudelleen julistaa ne maailmalle.

Kaikkien kansakuntien hallitsijoille ja asukkaille me jälleen juhlallisesti julistamme, että taivaan Jumala on perustanut myöhempien aikojen valtakuntansa maan päälle profetioiden

täyttymyksenä. Pyhät enkelit ovat jälleen olleet yhteydessä maan ihmisiin. Jumala on jälleen ilmoittanut itsensä taivaasta ja palauttanut maan päälle pyhän pappeutensa kaikkine voimineen, jotka tarvitaan Hänen lastensa korottamiseksi suoritettaviin pyhiin toimituksiin. Tämä kirkko on jälleen perustettu ihmisten keskuuteen, ja siinä ovat samat hengelliset lahjat kuin muinaisinakin aikoina. Kaikki tämä on Kristuksen toisen tulemisen valmistamiseksi. Herran suuri ja peljättävä päivä on käsillä. Innoitetut sanansaattajat ovat menneet ja menevät yhä maan kansakuntien keskuuteen todistamaan ja varoittamaan. He menevät tämän suuren tapahtuman valmistamiseksi ja tuodakseen mahdollisuuden välttää tulevia tuomioita.

Maailman kansat jatkavat synnillistä ja jumalatonta elämäänsä. Paljon siitä rajoittamattomasta tiedosta, jolla ihmisiä on siunattu, on käytetty ihmiskunnan tuhoamiseen sen sijaan, että sitä olisi käytetty ihmislasten hyväksi, niin kuin Herran tarkoitus on ollut. Kaksi suurta maailmansotaa tuloksettomine pyrkimyksineen saada aikaan kestävä rauha ovat vakavana todistuksena siitä, että rauha on otettu pois maan päältä ihmisten pahuuden tähden. Kansakunnat eivät voi kestää synnissä. Ne tulevat hajoamaan, mutta Jumalan valtakunta pysyy iankaikkisesti.

Tämän vuoksi me Herran vilpittöminä palvelijoina vetoamme kansojen johtajiin, että he nöyrtyisivät Jumalan edessä ja etsisivät Hänen innoitustaan ja johdatustaan. Me vetoamme yhtä hyvin hallitsijoihin kuin kansalaisiinkin, että he tekisivät parannuksen ja kääntyisivät pois pahoilta teiltään. Kääntykää Herran puoleen, etsikää Hänen anteeksiantoaan ja liittykää nöyryydessä Hänen valtakuntaansa. Muuta tietä ei ole. Jos teette tämän, syntinne pyyhitään pois, rauha palautuu ja pysyy, ja teistä tulee osa Jumalan valtakuntaa Kristuksen toista tulemista valmistettaessa. Mutta jos te ette suostu tekemään parannusta tai hylkäätte Hänen innoittamiensa sanansaattajien todistuksen ettekä liity Jumalan valtakuntaan, silloin tulevat osaksenne kauhistavat jumalattomille luvatut tuomiot ja onnettomuudet.

Herra armossaan on valmistanut mahdollisuuden välttyä kaikesta tästä. Varoituksen ääni Hänen palvelijoittensa suun kautta on tarkoitettu kaikille kansoille. Jos tästä äänestä ei oteta vaarin, hävityksen enkelien vaikutus kasvaa, ja kaikkivaltiaan Jumalan kurittava käsi tunnetaan kansakuntien yllä, kuten on säädetty, kunnes lopputuloksena on näiden kansojen lopullinen tuho. Sodat, hävitys ja sanoin kuvaamaton kärsimys tulevat olemaan osanne ellette käänny Herran puoleen vilpittömässä parannuksessa. Vielä hirvittävämmät ja kauemmaksi ulottuvat hävitykset kuin viimeksi käydyssä suuressa sodassa ovat väistämättömästi edessä, elleivät hallitsijat ja heidän kansansa tee parannusta ja käänny pois pahoilta ja jumalattomilta teiltään. Jumala ei salli itseään pilkattavan. Hän ei kärsi sukupuolista siveettömyyttä, salaisia murharyhmiä, syntymättömien lasten surmaamista eikä piittaamattomuutta Hänen kaikista pyhistä käskyistään ja palvelijoittensa antamasta opetuksesta eikä salli tälaisen jumalattomuuden jäädä vaille ankaraa rangaistusta. Maailman kansakunnat eivät tule kestämään synnissä. Tie seurausten välttämiseksi on selvä. Jumalan muuttumattomat lait pysyvät peruuttamattomasti voimassa ylhäällä taivaassa. Milloin ihmiset ja kansakunnat kieltäytyvät mukautumasta niihin, rangaistuksen on tultava. Tottelemattomat hävitetään pois. Synti vaatii rangaistusta.

Kun varoituksen ääni käy maailmaan, sitä seuraa aina todistus. Tässä on todistus, joka sisältyi Herran Jeesuksen Kristuksen apostolien julistukseen vuonna 1845, ja me jotka olemme apostoleita tänä päivänä uudistamme sen omana todistuksenamme:

"Me sanomme sitten, elämässä taikka kuolemassa, kahleissa taikka vapaana, että Jumala on puhunut tänä aikana. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on antanut meille pyhän pappeuden ja apostolinviran ja Jumalan valtakunnan avaimet palauttaaksemme kaiken, kuten muinaiset pyhät profeetat ovat luvanneet. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on ilmoittanut Amerikan muinaisten asukkaitten alkuperän ja aikakirjat ja heidän tulevan kohtalonsa. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on palauttanut evankeliumin täyteyden kaikkine lahjoineen, siunauksineen ja toimituksineen. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on käskenyt meidän todistaa siitä, ensin pakanoille ja sitten Israelin jäännökselle ja juutalaisille. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on myös sanonut, että elleivät he tee parannusta ja tule tietoisiksi totuudesta . . . ja luovu kaikista murhista, valheista, ylpeydestä, papinjuonista, haureudesta ja salaisista kauhistuksista, heidät tullaan pian hävittämään maan päältä ja heittämään alas helvettiin. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on sanonut, että kun . . . evankeliumi kaikessa täyteydessään on saarnattu kaikille kansakunnille vahvistukseksi ja todistukseksi, Hän on tuleva, ja kaikki pyhät Hänen kanssaan, hallitakseen maan päällä tuhannen vuoden ajan. — *Ja me tiedämme sen.*

Hän on sanonut, että Hän ei tule kunniassaan ja hävitä jumalattomia, ennen kuin nämä varoitukset on annettu ja nämä valmistukset tehty Hänen vastaanottamisekseen. — *Ja me tiedämme sen.*

Taivas ja maa katoavat, mutta Hänen palautetusta sanastaan ei pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, jää toteutumatta.

Sen tähden me jälleen sanomme kaikille ihmisille: Tehkää parannus ja antakaa kastaa itsenne Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen ja tulette tuntemaan totuuden, ja teidät luetaan Israelin huoneeseen kuuluviksi." (*Messages of the First Presidency,* osa 1, s. 263-264)

Vain yksi asia on enää jäljellä lisätäkseni tähän, ja se on henkilökohtainen todistukseni.

Tiedän, että Jumala elää, että Hän on persoonallinen olento, henkiemme Isä, joka rakastaa lapsiaan, ja että Hän kuulee lastensa vanhurskaat ru-

koukset ja vastaa niihin. Tiedän Hänen tahtonsa olevan, että Hänen lapsensa ovat onnellisia. Hän haluaa siunata meitä kaikkia. Tiedän, että Jeesus Kristus on Jumalan Poika, vanhin veljemme, maailman Luoja ja Vapahtaja. Tiedän, että Jumala on jälleen pystyttänyt valtakuntansa maan päälle profetian täyttymyksenä ja että sitä ei koskaan voida voittaa, vaan se lopulta täyttää koko maan ja Jeesus Kristus hallitsee tämän maan Kuninkaana ikuisesti.

Tiedän, että Jumala hyvyydessään on jälleen ilmoittanut itsensä taivaista ja että Hän kutsui Joseph Smithin uudelleen perustamaan tämän valtakunnan — Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon. Todistan, että Joseph Smith suoritti tämän tehtävän ja laski perustuksen ja että hän jätti kirkolle avaimet ja voimat suuren myöhempien aikojen työn jatkamiseksi, minkä työn hän kaikkivaltiaan Jumalan johdolla oli pannut alkuun.

Tiedän että Joseph Smith, vaikka hänet surmattiin totuuden marttyyrina, yhä elää ja johtaa tätä armotaloutta — kaikista evankeliumiarmotalouksista suurinta — ja tulee edelleen johtamaan kautta tulevien iankaikkisuuksien. Hän on Jumalan profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja, kuten ovat hänen seuraajansakin. Tiedän, että Herran innoitus johtaa kirkkoa tänä päivänä, koska olen saanut tuntea sitä voimaa. Tiedän, että ensimmäisen presidenttikunnan ja kirkon muiden johtavien auktoriteettien toiminnan tavoitteena on Jumalan kunnia ja Hänen lastensa korotus. Ja vielä lopuksi haluan sanoa, että tiedän, ettei yksikään ihminen, joka ei ota vastaan tätä evankeliumia, voi pelastua Jumalan selestiseen valtakuntaan eikä välttää meidän kaikkien Tuomarin langettamaa tuomiota.

Tämän todistukseni lausun nöyränä ja rukous sydämessä, täysin tietoisena siitä, että minun on lopuksi kohdattava Luojani ja seisottava kaikkien ihmisten kanssa Jumalan tuomioistuimen edessä. Kiitollisempi kuin mistään muusta maailmassa olen tiedostani ja todistuksestani tämän suuren myöhempien aikojen työn jumalallisuudesta ja kehotan kaikkia ihmisiä kaikkialla kiinnittämään siihen vakavaa huomiota. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Pahan vastustaminen

Gordon B. Hinckley

Antaen arvoa sille valtavalle vastuulle, mikä minulla on puhuessani tältä paikalta, etsin Pyhän Hengen johdatusta. Äskettäin eräs nuori mies tuli tapaamaan minua. Hän oli komea ulkomuodoltaan, hyvä opiskelija, hauskannäköinen, mutta syvästi huolissaan. Hän ilmoitti, että hän on pitkään osallistunut moraalisesti hairahtuneeseen toimintaan, mutta on nyt joutunut asettamaan sen vakavasti kyseenalaiseksi.

"Mikä sai aikaan tämän asenteen muutoksen?" minä kysyin.

Hän osoitti pikkusormessaan olevaa sormusta. Siinä oli kaunis timantti istutettuna raskaaseen kultakehykseen, kaunis sormus, jota hän näytti minulle ylpeänä. "Se oli isoisäni", hän sanoi. "Vanhoilla päivillään hän antoi sen isälleni, joka oli hänen vanhin poikansa; ja isäni antoi sen minulle, vanhimmalle pojalleen. Eräänä iltana olin ystäväni luona, samanlaisen kuin minä, ja hän, tietäen sormukseni tarinan, kysyi: 'Kenelle sinä annat sen? Sinä kai olet viimeinen.'

Järkytyin siitä", hän jatkoi. "En ollut koskaan ajatellut sitä aikaisemmin. 'Minne olen menossa?' kysyin itseltäni. 'Kuljen kohti umpikujaa, missä ei ole valoa, toivoa eikä tulevaisuutta.' Tajusin yhtäkkiä, että tarvitsen apua."

Me puhuimme niistä vaikutteista, jotka olivat saattaneet hänet siihen pisteeseen missä hän oli, hänen lapsuudenkodistaan, seurustelusta muiden nuorten miesten kanssa, kirjoista ja lehdistä, joita hän oli lukenut, elokuvista, joita hän oli nähnyt. Hän puhui monista ystävistä, jotka olivat samanlaisissa tai huonommissa olosuhteissa.

Kun kävelin toimistostani kotia kohti tuona iltana, en saanut mielestäni murheellista kuvaa tuosta nuoresta miehestä, joka nyt huomasi olevansa kasvotusten sen tosiasian kanssa, että niin kauan kuin hän jatkoi nykyiseen tapaansa, hän ei voisi koskaan saada omaa poikaa, jolle hän jonakin päivänä voisi antaa isoisänsä sormuksen.

Tällaisen tulevaisuuden synkkyys oli saanut hänet pyytämään apua.

Päivällisen jälkeen otin aamulehden, jota en ollut aikaisemmin lukenut. Selaillessani sen sivuja silmäni sattuivat elokuvamainoksiin, joista niin monet houkuttelivat avoimesti näkemään sellaista, mikä on turmelevaa, mikä johtaa väkivaltaan ja seksiin.

Ryhdyin tutkimaan postiani ja löysin pienen lehden, jossa luetellaan seuraavan viikon televisio-ohjelmat, ja näin ohjelmien nimiä, joilla oli sama tarkoitus. Kirjoituspöydälläni lojui uutislehti. Tämä numero oli omistettu rikollisuuden kasvulle, ja siinä oli kaavio, joka osoitti, että kun väkiluku kasvoi vain 11 prosenttia vuodesta 1963 vuoteen 1973, niin samanaikaisesti väkivaltarikokset olivat lisääntyneet jär-

kyttävät 174 prosenttia. Lehden artikkeleissa puhuttiin miljardeista lisädollareista poliisivoimien lisäämistä ja suurempia vankiloita varten.

Pornografisen saastan tulva, sukupuolisuuden ja väkivallan hillitön korostaminen eivät ole ominaisia yksin tälle maalle. Tilanne on yhtä paha Euroopassa ja monilla muilla alueilla. Uutiset kertovat Tanskassa valmistettavasta saastaisesta, eroottisesta ja rienaavasta elokuvasta, joka tehdään Jumalan Pojan elämästä. Koko tämä synkeä kuva ilmaisee heikentävän lahoamisen hiipivän itse yhteiskunnan säikeisiin.

Tämä tulva vaikuttaa lainsäätäjiimme ja tuomioistuimiimme. Lainsäädännölliset rajoitukset poikkeavaa moraalista käyttäytymistä vastaan murenevat lainsäätäjien asetusten ja tuomioistuinten mielipiteiden alla. Tämä tehdään sananvapauden, lehdistön vapauden, niin sanotuissa henkilökohtaisissa asioissa vallitsevan valinnanvapauden nimissä. Mutta näiden niin sanottujen vapauksien katkera hedelmä on ollut turmelevien tapojen orjuus ja käyttäytyminen, joka johtaa vain tuhoon. Kauan sitten eräs profeetta kuvasi puhuessaan sattuvasti tapahtumaketjua, kun hän sanoi: "Ja siten perkele pettää heidän sielujansa ja johdattaa heidät varoen ja huolehtien helvettiin." (2 Ne. 28:21)

Toisaalta olen tyytyväinen, että tässä maassa ja muissa maissa on miljoonia ja taas miljoonia hyviä ihmisiä. Suurimmaksi osaksi aviomiehet ovat uskollisia vaimolleen ja vaimot miehelleen. Heidän lapsensa kasvatetaan raittiudessa, ahkeruudessa ja uskossa Jumalaan. Koska meillä on näiden ihmisten voima, uskon, että tilanne on kaikkea muuta kuin toivoton. Olen tyytyväinen siitä, että ei ole tarpeen seisoa hiljaa ja antaa saastan ja väkivallan hukuttaa meitä taikka joutua epätoivoon. Niin korkea ja uhkaava kuin hyökyaalto onkin, se voidaan kääntää takaisin, jos riittävä määrä sellaisia ihmisiä kuin olen maininnut, liittää voimansa niiden harvojen voimaan, jotka nyt työskentelevät tehokkaasti. Uskon, että tämän pahan vastustaminen on haaste, jota Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet kansalaisina eivät voi väistää. Ja jos koskaan aiomme aloittaa, tapahtukoon se nyt.

Siinä hengessä haluaisin ehdottaa neljää aloittamisen ydinkohtaa:

Ensiksi: *Aloita itsestäsi.* Maailman parantaminen alkaa itsensä parantamisesta. Perustavanlaatuinen uskonkappaleemme on, että "me uskomme, että pitää olla vilpitön, toduudellinen, puhdas, toisen parasta halajava [ja] hyveellinen". (13. uskonkappale)

Emme voi toivoa vaikuttavamme toisiin hyveellisesti, ellemme elä hyveellistä elämää. Elämämme antamalla esimerkillä on suurempi vaikutus kuin kaikella saarnaamisella, johon saattaisimme antautua. Emme voi odottaa nostavamme toisia ylöspäin, ellemme itse seiso korkeammalla.

Itsekunnioitus on ihmisen hyveellisyyden alku. Ihminen, joka tietää olevansa Jumalan lapsi, joka on luotu jumalallisen Isän kuvaksi ja jolle on annettu kyky harjoittaa suuria ja jumalallisia hyveitä, hallitsee itsensä niitä alhaisia, hekumallisia tekijöitä vastaan, joiden vaikutukselle kaikki ovat alttiita. Alma sanoi pojalleen Helamanille: "Pidä huoli siitä, että katsot Jumalaan ja elät." (Al. 37:47)

On enemmän kuin vain ohimenevän mielenkiinnon arvoista, että Herra puhuessaan kansanjoukolle vuorella liitti sanoihinsa tämän suurenmoisen julistuksen: "Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan." (Matt. 5:8)

Eräs viisas mies sanoi kerran: "Tee itsestäsi rehellinen mies, niin maailmassa on yksi roisto vähemmän."

Ja Shakespeare pani yhden näytelmänsä henkilön suuhun tämän vakuuttavan käskyn: "Mut etenkin: äl' itseäsi petä. Ja siitä seuraa, niinkuin päivää yö, ett'et voi pettää muita." (*Hamlet,* 1. näytös, 3. kohtaus, käännös Paavo Cajanderin)

Haluaisin antaa jokaiselle ihmiselle, joka kuulee ääneni, haasteen, että hän kohottaisi ajatuksensa saastan yläpuolelle, että hän tekisi teoistaan hyveellisyyden esimerkkejä, että hän hallitsisi sanansa, jotta hän puhuisi vain sellaista, mikä on kohottavaa ja johtaa kasvamiseen.

Ja nyt toinen aloittamisen ydinkohta: *Parempi huominen alkaa paremman sukupolven kouluttamisesta.* Tämä asettaa vanhemmille vastuun tehdä tehokkaampaa työtä lasten kasvattamisessa. Koti on hyveen kehto, paikka missä luonne muovataan ja tavat luodaan. Perheilta on tilaisuus opettaa Herran teitä.

Te tiedätte, että teidän lapsenne haluavat lukea. He haluavat lukea kirjoja ja he haluavat lukea aikakauslehtiä ja sanomalehtiä. Kehittäkää heissä maku, joka vaatii parasta. Kun he ovat aivan pieniä, lukekaa heille suuria kertomuksia, joista on tullut kuolemattomia niiden hyveiden tähden, joita ne opettavat. Pitäkää heidän ulottuvillaan hyviä kirjoja. Olkoon kodissanne jossakin nurkkaus, vaikka kuinka pieni, jossa on ainakin muutamia sellaisia kirjoja, joilla suuria mieliä on ravittu.

Olkoon kodissa hyviä aikakauslehtiä, kirkon ja muiden julkaisemia, jotka herättävät heidän ajatuksiaan jalostaviin käsityksiin. Lukekoot he hyvää sanomalehteä, jotta he tietäisivät, mitä maailmassa tapahtuu, ilman että he joutuisivat alttiiksi niin yleiselle alentavalle mainonnalle ja kirjoittelulle. Kun kaupungissa on hyvä elokuva, menkää koko perhe katsomaan sitä.

Juuri teidän tukenne rohkaisee niitä, jotka haluavat tuottaa tämäntyyppistä viihdettä. Ja käyttäkää tuota kaikista tiedotusvälineistä merkittävintä, televisiota, heidän elämänsä rikastuttamiseen. Siellä on niin paljon sellaista, mikä on hyvää, mutta se vaatii valikoivuutta. Presidentti Kimball puhui eilen televisioyhtiöiden pyrkimyksistä tuottaa illan parhaaseen katseluaikaan sopivaa koko perheen viihdettä. Antakaa näistä pyrkimyksistä vastuussa olevien tietää, että arvostatte sitä, mikä on hyvää ja myöskin tyytymättömyytenne siihen, mikä on huonoa. Saamme suuressa määrin sitä, mitä pyydämme. Ongelma on se, että niin monet meistä eivät pyydä, ja vielä useammin eivät ilmaise kiitollisuutta siitä, mikä on hyvää.

Olkoon kodissa musiikkia. Jos teillä

on teini-ikäisiä, joilla on omia levyjään, olette ehkä taipuvaisia kuvaamaan tuota ääntä joksikin muuksi kuin musiikiksi. Antakaa heidän toisinaan kuulla jotakin parempaa. Antakaa heille tilaisuus kuulla sitä. Se puhuu omasta puolestaan. Se saa aikaan enemmän arvonantoa kuin ehkä ajattelette. Sitä ei ehkä lausuta ääneen, mutta se tunnetaan, ja sen vaikutus tulee yhä ilmeisemmäksi vuosien kuluessa.

Nyt kolmanteen kohtaani aloittamisessa: *Yleisen mielipiteen muodostaminen alkaa muutamista vakavista äänistä.* En kannata uhmaavaa huutamista tai nyrkkien puimista ja uhkausten syytämistä lainsäätäjien silmille. Mutta uskon, että meidän pitäisi vakavasti ja vilpittömästi ja selvästi ilmaista vakaumuksemme niille, joille on annettu lakiemme laatimisen ja voimaansaattamisen raskas vastuu. Surullinen tosiasia on, että se vähemmistö, joka vaatii suurempaa liberalisointia, joka levittää ja ahmii pornografiaa, joka rohkaisee irstasta paljastelua ja elää sillä, saa äänensä kuuluviin kunnes lainsäädäntöelimissämme olevat saattavat alkaa uskoa, että se mitä he sanovat, edustaa enemmistön kantaa. Ei ole todennäköistä, että saisimme sellaista, minkä puolesta me emme puhu.

Kuulukoon meidän äänemme. Toivon, että ne äänet eivät ole kimakoita, vaan että me puhumme sellaisella vakaumuksella, että ne, joille me puhumme, tulevat tietämään tunteemme voimakkuuden ja pyrkimystemme vilpittömyyden. Merkittävät seuraukset ovat usein peräisin hyvin kirjoitetusta kirjeestä ja postimerkistä. Merkittäviä tuloksia syntyy hiljaisista keskusteluista niiden kanssa, joilla on raskas vastuu.

Herra julisti tälle kansalle: "Älkää sen tähden väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette perustusta suurelle työlle. Ja pienestä kasvaa se, mikä on suurta. Katso, Herra kysyy sydäntä ja taipuisaa mieltä." (LK 64:33-34)

Tämä on asiassa olennaisinta — "sydäntä ja taipuisaa mieltä". Puhukaa niille, jotka säätävät määräykset, asetukset ja lait — paikallisen, valtion ja liittovaltion hallinnon tasoilla toimiville; ja niille, joilla on vastuullisia tehtäviä koulujemme hallinnossa. Tulee tietenkin olemaan muutamia, jotka läimäyttävät oven kiinni, muutamia jotka pilkkaavat. Pettymyksiä voi tulla. Niin on aina ollut. Edmund Burke julisti puhuessaan alahuoneessa vuonna 1783 epäsuosiossa olevan asian kannattajasta:

"Hän tietää hyvin, mitä ansoja on levitetty hänen tielleen . . . Häntä parjataan ja herjataan hänen oletettujen tarkoitusperiensä tähden. Hän muistaa, että parjaus on välttämätön aines kaikessa todellisessa kunniassa; hän muistaa . . . että panettelu ja herjaus ovat voiton olennaisia osia."

Puolustuspuheessaan Agrippan edessä apostoli Paavali kertoi ihmeellisestä kääntymyksestään matkalla Damaskoon, ja julisti, että Herran ääni käski häntä: "Nouse ja seiso jaloillasi." (Ap.t. 26:16)

Luulen, että Herra sanoisi meille: "Nouse ja seiso jaloillasi ja puhu totuuden ja hyvyyden ja säädyllisyyden ja hyveellisyyden puolesta."

Lopuksi neljäs kohtani aloittamisessa: *Taisteluun tarvittava voima alkaa Jumalan voiman hyväksikäytöstä.* Hän on kaiken todellisen voiman lähde. Paavali julisti efesolaisille:

"Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.

Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet.

Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.

Sentähden ottakaa päällenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä." (Ef. 6:10-13)

Veljet ja sisaret, pahuuden tulva nousee. Siitä on tullut todellinen vedenpaisumus. Useimmilla meistä, jotka elämme jokseenkin suojattua elämää, on tuskin aavistusta sen laajoista mittasuhteista. Miljardit dollarit ovat kysymyksessä niillä, jotka antavat pornografian virrata, niillä, jotka harjoittavat irstautta, niillä, jotka kauppaavat raakuutta, kieroutumia, seksiä ja väkivaltaa. Antakoon Jumala meille voimaa, uskoa, rohkeutta vastustaa kansalaisina näitä ja antaa äänemme kuulua niiden hyveiden puolustukseksi, joiden harjoittaminen menneisyydessä teki ihmisistä ja kansakunnista vahvoja, ja joiden hylkääminen sai ne rappeutumaan.

Jumala elää. Hän on meidän voimamme ja auttajamme. Kun me ponnistelemme, tulemme huomaamaan, että joukoittain hyviä miehiä ja naisia tulee liittymään meihin. Tätä rukoilen nöyrästi Hänen nimessään, josta todistan, Herran Jeesuksen Kristuksen. Amen.

Tabernaakkeli

Howard W. Hunter

Tämä on temppeliaukiolla sijaitsevan mormonitabernaakkelin historiallinen päivä — rakennuksen, johon tämä valtava seurakunta on sijoittunut. Tänään tämä rakennus aloittaa historiansa toisen satavuotiskauden siitä tilaisuudesta lukien, jolloin se vihittiin Herran palvelemiseen. Tämä rakennus on tunnettu ainutlaatuisesta arkkitehtuuristaan ja radionkuuntelijat ja televisionkatselijat ympäri maailman tuntevat sen mormonien Tabernaakkelikuoron kotina ja tietävät, että sen urut sijaitsevat "lännen tienhaarassa". Tämä yleiskonferenssi pidetään lokakuussa 1875 pidetyn ensimmäisen yleiskonferenssin satavuotispäivänä, ja tämän tabernaakkelin vihkimisestä tuli eilen kuluneeksi sata vuotta. Rakennustyöhön osallistuneiden varhaisten pioneerien kova työ ja raadanta ja aineelliset uhraukset ovat tuoneet siunauksia niille sadoille tuhansille ihmisille, jotka ovat tulleet tänne tai kuunnelleet musiikkia ja puheita.

Rakentajien tarina on kiehtova. Kun he lähtivät kodeistaan Mississipin rannoilta, tiedettiin vain vähän tutkimattomasta lännestä. Tehtyään pitkän ja vaikean matkan halki Amerikan suuren erämaan, he saapuivat Suolajärven laaksoon 24. heinäkuuta 1847. Seuraava päivä, sunnuntai, omistettiin hartaudenharjoitukseen, ja maanantai ja tiistai käytettiin laakson ja sitä ympäröivän seudun tutkimiseen. Myöhään seuraavana iltapäivänä oli tehty päätös kaupungin paikasta, ja Brigham Young työnsi keppinsä maahan paikalle, johan temppeli tultaisiin rakentamaan.

Torstaina saapui laaksoon ryhmä New Mexicosta vapautettuja mormonipataljoonalaisia ja asettui pyhien luokse, lisäten heidän lukumääränsä noin neljäksi sadaksi. Nämä pataljoonalaiset alkoivat heti rakentaa temppelikortteliksi määrätyn tontin kaakkoiskulmaan väliaikaista rakennelmaa, jonka tarkoituksena oli palvella tilapäisenä kokoontumispaikkana — ja se oli tabernaakkelin edeltäjä. Vuorilta kaadettiin puita ja ne kuljetettiin laaksoon ja pystytettiin maahan kannattamaan kattoa, joka rakennettiin lehväisistä oksista. Tämä ensimmäinen laaksoon rakennettu rakennus oli valmis lauantaina, viikko saapumisen jälkeen. Seuraavana päivänä, sunnuntaina, he saattoivat pitää uskonnolliset kokouksensa tämän lehtimajan suojissa.

Lehtimaja oli tietenkin tarkoitettu tilapäiseksi, mutta se palveli noita varhaisia pioneereja kaksi vuotta ennen kuin se purettiin tilan saamiseksi samalle paikalle nousevalle suuremmalle tilapäisrakennukselle, "vanhalle paalukatokselle". Toisen rakennuksen katto oli tehty oksista ja mullasta ja sitä kannatti sata suoraa paalua ja se oli sivuiltaan avonainen, kuten ensimmäinenkin rakennus. Sitä voitiin käyttää vain kauniin sään vallitessa, mutta siitä huolimatta se palveli kokouspaikkana seuraavat kolme vuotta.

Siihen mennessä pyhät olivat asettuneet uusille asuinsijoilleen. Heillä oli maata viljelystä varten, talot rakennettuina, mutta he tarvitsivat lisää tilaa kokouksiaan ja uskonnollisia tilaisuuksiaan varten. Saadakseen pysyvämmän ja kaikilla ilmoilla käyttökelpoisen rakennuksen, he aloittivat tabernaakkelin rakentamisen. Tämän rakennuksen seinät tehtiin auringossa kuivatetuista savitiilistä ja ne kannattivat ristikkopalkkikattoa. Tämä katto poisti pylväiden tarpeellisuuden, sillä palkit olivat osoittautuneet epämukaviksi tilapäisissä rakennuksissa. Myöhemmin vanhana tabernaakkelina tunnetuksi tulleen rakennuksen rakentaminen kesti vuoden, ja se oli valmis käyttöön vuoden 1852 yleiskonferenssissa. Lisää pyhiä saapui laaksoon ja konferenssin aikana rakennuksessa ei ollut riittävästi tilaa kansanjoukolle ja monet jäivät ovien ulkopuolelle. Huhtikuun konferenssissa kaksi vuotta myöhemmin Brigham Young kehotti seitsemää tuhatta läsnäolijaa siirtymään ulkopuolelle, koska rakennuksessa oli liikaa ihmisiä. Ennen saman vuoden lokakuun konferenssia rakennettiin kolmas tilapäinen rakennus, joka oli riittävän suuri osanottajille.

Riittävän suuren rakennuksen tarve oli ilmeinen ja presidentti Brigham Young antoi tehtäväksi laatia suunnitelmat uutta, "uutena tabernaakkelina" tunnetuksi tulevaa rakennusta — tätä tabernaakkelia, jossa tänään istumme — varten. Vain viisitoista vuotta oli kulunut siitä, kun ensimmäiset pioneerit tulivat tähän erämaalaaksoon. Vuoden 1863 huhtikuun konferenssissa monet puhujat mainitsivat suunnitellun rakennuksen ja vetosivat kaikkiin läsnäolijoihin, jotta he osallistuisivat uhrauksiin, antaisivat rahaa ja osallistuisivat rakentamiseen. Se oli kunnianhimoinen yritys ihmisiltä, joilla oli vain vähän rakennustarvikkeita ja jotka eivät voineet käyttää rautatietä kuljetuksiin. Kaikki tuotettava tavara oli kuljetettava härkävankkureilla Mississippi-joelta. Rakennus oli pystytettävä lahjoitusten turvin, sillä kymmenysrahat tarvittiin temppeliin, jota oli rakennettu kymmenen vuotta. Pyhiä pyydettiin lahjoittamaan runsaasti omaisuuttaan — koruja, rakennusmateriaaleja, leipää ja työtä, sillä rahaa oli niukalti.

Päätettiin, että rakennuksesta tulisi 75 metriä pitkä ja 45 metriä leveä, sen päädyt olisivat puolipyöreät ja kattorakennelmaa kannattaisi 46 pilaria. Suunnitelmien mukaan katosta tulisi soikionmuotoinen kupu ja se olisi pylväiden kannattamassa kohdassa 13.4 metriä korkealla ja nousisi keskeltä 20 metrin korkeuteen lattiasta mitattuna. Lattia madaltuisi eteenpäin 5 metriä niin, että näkyvyys olisi parempi. Suunnittelun ja rakentamisen aikana tabernaakkelin sanottiin olevan maailman suurin rakennus,

jonka tukena ei ole käytetty keskuspilareita.
Rakentaminen aloitettiin keväällä 1863. Suuret punaiset hiekkakivilohkareet louhittiin Red Butte -kanjonista Wasatch-vuorilta Fort Douglasista ja suurin osa tarvittavasta puusta kaadettiin Wasatch-vuorten mäntymetsistä ja sahattiin Big Cottonwood -kanjonin sahoilla. Ensin rakennettiin tabernaakkelin keskiosa ja sen jälkeen siihen lisättiin läntinen kaareva pääty, jotta urkujen rakentaminen ja asentaminen saatettiin aloittaa. Pultteja, nauloja ja teräskiinnikkeitä ei ollut saatavissa. Niissä kohdissa, joissa puut osuivat yhteen, kaiverrettiin palkkeihin reiät ja reikiin pantiin puutapit, jotka veistettiin niin, että ne ulottuivat molempien palkkien läpi. Päihin pantiin kiilat niin, että palkit pysyivät lujasti paikoillaan. Kun puu halkesi, se sidottiin raa'alla vuotahihnalla, joka kuivuessaan kutistui ja piti palkkia lujassa puristuksessa.

Tarina suurten pilliurkujen rakentamisesta on kiehtova. Kun niitä ensimmäisen kerran soitettiin, viisi miestä polki urkujen palkeita; myöhemmin kellarikerrokseen asennettiin vesipyörä huolehtimaan tästä työstä. Lopulta sähkö tuotti palkeiden täyttämiseen tarvittavan ilman. Lisäistuinten tarve näytti ilmeiseltä, kun rakennus oli valmistunut, ja rakennuksen sivuille ja taakse lisättiin pylväsparveke, jossa on istuimet vielä 3000 ihmistä varten. Vaikka rakennuksessa pidettiin kokouksia ja konferensseja, ei se ollut valmis vihittäväksi ennen vuoden 1875 lokakuun konferenssia sata vuotta sitten. Siihen mennessä oli rakennettu rautatie ja saman viikon sunnuntaina Ulysses S. Grant, ensimmäinen Utahin territoriossa vieraillut Yhdysvaltojen presidentti, saapui lipuin ja viirein koristetulla erikoisjunalla Salt Lake Cityyn. Katujen varsilla asemalta Walker Houseen seisoi pyhäkoululapsia, ja heidän takanaan satoja ihmisiä, jotka olivat tulleet katsomaan presidenttiä ja häntä saattanutta pitkää vaunurivistöä. Eräs sanomalehti ilmoitti, että Salt Lake Cityssä oli noin 25000 asukasta ja että siellä oli "julkista uskonnonharjoittamista varten rakennuksia väestön lukumäärään nähden enemmän kuin missään muussa Yhdysvaltojen kaupungissa, ja että kirkoissa ja kokoushuoneissa oli luultavasti istuinpaikkoja niin paljon, että ne riittivät jokaiselle yhdyskunnassa asuvalle miehelle, naiselle ja lapselle". (*Salt Lake Herald*, 3. lokakuuta 1875, s. 102) Seuraavana aamuna presidentti Grant ajoi kuvernööri Emeryn seurassa temppeliaukiolle ja vieraili uudessa tabernaakkelissa.

Yleiskonferenssin lauantaiaamun kokouksen alussa presidentti Brigham Young ilmoitti, että vanhin John Taylor kutsutaan pitämään vihkimisrukous. Toivon, että voisimme käydä sen läpi kokonaan, mutta ajan puutteen vuoksi emme voi lukea siitä kuin muutaman sanan. Presidentti Taylor rukoili: "Ole armollinen muinaiselle liitonkansallesi, oi Herra, että Sinun parhaaksi katsomallasi hetkellä laupeuden henki ja tukesi voivat levätä heidän päällään, että heidät voitaisiin koota kaikista kansakunnista, joihin Sinä olet heidät sirotellut, että he saisivat omakseen isiensä perinnön, tuntisivat Vapahtajansa, ja että Jerusalem tulisi Herran valtaistuimen sijaintipaikaksi." Sen jälkeen seurasi mielenkiintoinen anomus: "Muista, oi Herra, armossasi laamanilaisia, jotka ovat joutuneet harhaan teiltäsi ja joiden isille lupasit, että uudistaisit liittosi heidän siemenensä kanssa. Kiitämme, että olet alkanut antaa heille unia ja näkyjä ja että he ovat alkaneet etsiä Sinua." (*Deseret News*, 24. vsk., s. 594)
Iltapäiväkokouksessa vanhin George Q. Cannon ilmoitti niiden henkilöiden nimet, jotka oli kutsuttu jättämään kotinsa ja perheensä ja lähtemään lähetyssaarnaajina maailmaan. Heitä oli 105. Noina aikoina lähetyssaarnaajat kutsuttiin yleiskonferenssissa lukemalla heidän nimensä tabernaakkelin puhujankorokkeelta. Myöhemmin tapaa muutettiin, kun lähetyssaarnaajien lukumäärä kasvoi, ja lopulta kutsut esitettiin kirkon presidentin lähettämässä kirjeessä. Jos tätä tapaa lukea lähetyssaarnaajien nimet yleiskonferenssissa vielä noudatettaisiin, joutuisimme tässä konferenssissa lukemaan 7923 nimeä, ja jo pelkästään se veisi noin puolet tämän kolmipäiväisen kokouksen ajasta. Näin monta lähetyssaarnaajaa on kutsuttu kuusi kuukautta sitten pidetyn konferenssin jälkeen, ja luku sattuu olemaan lähes sama kuin mitä meitä on täällä tänään.
Vanhin George Q. Cannon seiso puhumassa tällä puhujankorokkeella silloin kun tabernaakkeli oli jo valmis, mutta ei vielä vihitty, ja hän puhui lähetystyöstä. Hänen sanansa tuntuivat olevan kuin kaiku muinaisilta ajoilta ja sama toistui presidenttimme sanoissa tänään. Vanhin Cannon sanoi: "Vanhimpamme ovat satalukuisina lähteneet itävaltioihin kohottaakseen ihmisille varoittavan äänensä ja kertoakseen heille mitä Jumalaa tekee ja mitä Hän tulee tekemään maan asukkaiden keskuudessa. Tätä tarkoitusta varten he menevät. Eurooppaan, länteen, Tyynenmeren saarille, Aasiaan ja Afrikkaan, ja he tulevat menemään jokaiseen maahan koko maailmassa. Aasian miljoonat asukkaat tulevat vielä Israelin vanhimmilta kuulemaan pelastuksen ilosanoman ...ja on lähellä hetki, jolloin tämän Israelin vanhinten julistaman evankeliumin ääni kaikuu maan äärestä toiseen, sillä sitä on saarnattava todistukseksi kaikille kansakunnille." (*Journal of Discourses*, osa 13, s. 53) Ajat ja olosuhteet ovat ehkä muuttuneet, mutta palautetun evankeliumin tarkoitus ja päämäärä eivät muutu, ja sen totuus säilyy. Nyt jo poismenneiden tekemät uhraukset ja ponnistelut ovat tuottaneet siunauksia meille nykyajan ihmisille, ja ne muistuttavat meitä niistä velvollisuuksista, joita meillä on jälkeentulevia kohtaan. Tämä rakennus seisoo muistomerkkinä tästä muistutuksesta. Se on seisonut suurena lähetyssaarnaajana, joka esittelee Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ihmisille ympäri maailmaa — niille, jotka ovat astuneet sen sisäänkäynneistä ja niille, jotka ovat kuulleet täällä esitettyä musiikkia ja sanaa. Kautta vuosien ovat lähetyssaarnaajamme vieneet sanomaa, joka on siunannut satoja tuhansia ihmisiä maan päällä, ja tänäänkin he vievät samaa sanomaa siunatakseen kaikessa iankaikkisuudessa niitä, jotka kuulevat ja uskovat. Tämä sanoma on tosi ja todistan siitä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Valmistautukaa kunnialliseen työhön

Howard W. Hunter

Tänä aamuna olemme kuulleet monia tärkeitä asioita omasta, perheemme ja koko kirkon valmistautumisesta kohtaamaan näiden aikojen haasteet. Eräs puoli tässä valmistautumisessa, kuten piispa Brown ja hänen neuvonantajansa ovat selittäneet puhuessaan perheen valmistautumisesta, on työ ja ammatissa edistyminen. Haluaisin puhua tästä hieman yksityiskohtaisemmin, koska se on niin tärkeätä useimmille meistä, jotka johdamme ja autamme muita.

On mielenkiintoista, että ensimmäinen muistiin merkitty ohje, joka annettiin Aadamille lankeemuksen jälkeen, koski työn iankaikkista periaatetta. Herra sanoi: "Otsasi hiessä pitää sinun syömän leipäsi." (1 Moos. 3:19) Taivaallinen Isämme rakastaa meitä niin täydellisesti, että Hän on antanut meille käskyn tehdä työtä. Tämä on yksi iankaikkisen elämän avaimia. Hän tietää, että me opimme enemmän ja saamme enemmän hyötyä työntäyteisestä kuin helposta elämästä.

On olemassa useita periaatteita, jotka tukevat työn merkitystä Herran suunnitelmassa. Ensiksikin liitonkansana meidän täytyy olla niin omavaraisia kuin mahdollista. Meidän pitää olla vapaita ja riippumattomia huoltoavusta tai mistä tahansa ohjelmasta, joka vaarantaa meidän vapaan tahtomme. Toiseksi, meidän täytyy tehdä työtä elättääksemme perheemme, jolla Herra on meitä siunannut. Jokainen Jumalan tosi poika haluaa huolehtia omaisistaan, ja moni jalo äiti, jolta on otettu pois mies, kamppailee huolehtiakseen lapsistaan sekä perheen elättäjänä että yksinhuoltajana. Lopuksi, me teemme työtä, jotta meillä olisi elämän välttämättömät tarpeet, ja varaamme yli jäävän ajan ja energian palvelukseen Herran työssä. Joskus tuntuu siltä, että miehet, jotka tekevät eniten työtä ammatissaan, ovat niitä, jotka omistavat eniten aikaansa kirkon palvelukseen.

Nyt haluaisin puhua erityisesti jokapäiväisestä työstämme. Valitsemamme ammatin tulisi olla kunniallinen ja haasteita antava. Parasta olisi hakeutua sellaiseen työhön, joka sopii meille, joka kiinnostaa meitä, johon me sovellumme, ja johon meillä on koulutusta. Työn tulisi merkitä ihmiselle enemmän kuin riittävää toimeentuloa. Sen tulisi antaa hänelle omanarvon tuntoa ja mielihyvää. Sen tulisi olla jotakin sellaista, mitä hän odottaa joka päivä.

Saanko esittää teille määritelmän kunniallisesta työstä? Kunniallinen työ on rehellistä työtä. Sille annetaan sille kuuluva arvo, eikä siihen sisälly mitään petkutusta eikä petosta. Sen tulos ja palvelus on korkealuokkaista, ja työnantaja, asiakas tai potilas saa enemmän kuin hän odottaa. Kunniallinen työ on moraalista. Siihen ei sisälly mitään, mikä heikentää yleistä hyvää tai moraalia. Siihen ei kuulu esimerkiksi alkoholin myyntiä tai ostamista, luvatonta huumekauppaa eikä uhkapeliä. Kunniallinen työ on hyödyllistä. Se tuottaa hyödykkeitä tai palveluja, jotka tekevät maailman paremmaksi paikaksi elää. Kunniallinen työ on myös tuottavaa. Se antaa kylliksi tuloja, niin että me voimme elättää itsemme ja perheemme, samalla kun se jättää meille kylliksi aikaa olla hyviä isiä ja kirkon työntekijöitä.

On välttämätöntä sanoa sananen siitä, mikä on riittävä toimeentulo. Tämä on materialistinen maailma, myöhempien aikojen pyhien pitää varoa sekoittamasta ylellisyyttä välttämättömyyteen. Riittävä toimeentulo antaa meille mahdollisuuden huolehtia elämän perustarpeista. On olemassa ihmisiä, jokta epäviisaasti pyrkivät mukavuudenhalussaan ylellisyyteen, joka johtaa usein etäälle täydellisestä omistautumisesta Vapahtajan evankeliumille.

Saanko tarjota nuorille – näitä nuoria me haluamme auttaa – heidän ajateltavakseen neljä askelta, jotka ovat tärkeitä oikean työn saamiseksi. Ne ovat: Ensiksi, pyytää Herran apua tässä tärkeässä kysymyksessä; toiseksi huolellinen etukäteissuunnittelu; kolmanneksi, kaiken tarpeellisen tiedon hankkiminen ja neljänneksi, oikea ammattiin valmistautuminen.

Ensimmäisen askeleen, rukouksen, täytyy jatkua koko valmistautumisen ajan. Kun me kokoamme tietoja, teemme päätöksiä, hankimme sopivaa koulutusta ja harjoitusta ja sitten etsimme työtä, on välttämätöntä, että me liitämme itseluottamusta osoittaviin yrityksiin nöyrän rukouksen asenteen. Päätökset meidän on tehtävä itse, mutta Herra lisää meidän ymmärrystämme, jos me etsimme Häntä vakavasti.

Ammatin etukäteissuunnitelu on hyvin tärkeä askel. Mitä pikemmin nuori mies voi aloittaa suunnittelun, sitä pikemmin hän alkaa hankkia ammatissa tarvittavia taitoja. Vanhemmilla on hyvin tärkeä velvollisuus opettaa ja opastaa lapsia ajattelemaan vakavasti tulevaisuuttaan työnteon maailmassa. Tietysti vanhempien pitää menetellä viisaasti ja neuvoa varoen, painostamatta lapsiaan heidän tehdessään uraansa koskevia päätöksiä.

Kolmas askel, tietojen kokoaminen, käsittää monia ihmisiä ja tietolähteitä. Nuoren pitäisi kyetä saamaan apua seurakunnan huoltokomitean työnvälitykseen erikoistuneelta henkilöltä. Mahdollisten työnantajien kanssa keskustelu, työpaikoilla käynti ja itse työ eri tehtävissä laajentaa näkemystä tulevasta ammatista.

Hyvään tietojen kokoamiseen kuuluu sen selville ottaminen, mitä ammatteja tarvitaan tällä hetkellä ja mitä tulevaisuudessa. Me tarvitsemme yliopistokoulutuksen saaneita henkilöitä, mutta monet ovat saaneet yliopistossa koulutuksen ammattiin, josta ei ole kysyntää työmarkkinoilla. Akateemisten kansalaisten lisäksi me tarvitsemme miehiä, jotka ovat valmistuneet muille aloille – kirvesmiehiä, maanviljelijöitä, autonasentajia ja muita ammattimiehiä.

Viimeisenä askeleena, kun päätös ammatista on tehty, ja kun nuori ihminen tuntee, että se on oikein, hänen pitäisi alkaa vakava valmistautuminen ammattiin. Edellyttääpä valmistautuminen korkeakouluopintoja, työharjoittelua tai ammattikoulutusta, usein on hyödyksi saada muodollinen, tunnustettu koulutus ammattiin. Parhaat tehtävät ja korkeimmat palkat menevät niille, jotka ovat valmistautuneet parhaiten.

Elämän realiteetit saavat ihmiset etsimään mitä tahansa työtä, josta he saavat toimeentulonsa. Näin tapahtui erityisesti 1930-

luvun alun suuren laman vuosina. Sitä tapahtuu nytkin vähäisemmässä määrin. On tärkeätä että ihminen hakeutuu itse valitsemalleen alalle, missä hän tuntee tyydytystä työstä ja tuntee olevansa hyödyksi. Ellei hän ole täysin tyytyväinen sillä alalla, jolla hän on, ehkä ei ole myöhäistä harkita rukoillen alan vaihtoa suunnittelemalla, hankkimalla asianmukaisesti tietoa ja valmistautumalla sopivalla tavalla.

Saanen sanoa tässä muutaman sanan kirkon työnvälityskeskuksista ja pappeuskoorumien velvollisuuksista. Nopeus on ratkaiseva, kun jokin työpaikka vapautuu. Henkilön, joka tarvitsee työtä, täytyy kuulla siitä mahdollisimman pian ja pyrkiä työhön välittömästi. Tästä syystä meillä on työnvälityskeskuksia kirkossa. Tämän järjestelmän menestyksen avain ei ole muutamassa palkatussa henkilössä vaan seurakunnan huoltopalvelukomiteassa ja Aaronin ja Melkisedekin pappeuden koorumeissa.

Tietojen työpaikkojen avautumisesta ja työn hakemisesta tulisi kulkea pappeuden kanavia pitkin. Meidän koorumiemme tulisi selvittää ne, jotka tarvitsevat työtä tai jotka tarvitsevat parempaa työtä ja tehdä sitten kaikkensa auttaakseen jäseniä saamaan työtä. Jokaisessa seurakunnan huoltopalvelukomiteassa pitäisi olla työnvälitykseen erikoistunut henkilö, joka on kutsuttu tehtäväänsä ja joka toimii. Tämän henkilön pitäisi tuntea hyvin kaikki uransuunnittelussa hyödyksi olevat tietolähteet sekä kirkossa että yhteiskunnassa, jotta hän voi auttaa aikuisia ja nuoria saamaan parhaan mahdollisen työpaikan.

Henkilökohtaisesti muistelen rakkaan vaimoni ja minun kokemuksia, kun olimme päättäneet, mihinkä meidän oli ryhdyttävä elämänurani vuoksi. Olin lukenut jonkin verran farmasiaa, ja aikomuksenani oli ryhtyä lääketieteelliselle uralle. Kuten monet meistä tekevät, minäkin muutin mieltäni, ja ryhdyin toiselle alalle, pankkialalle. Meitä siunattiin vakaalla työsuhteella, mutta minä tunsin kiinnostusta lakimiehen uraa kohtaan. Tämä oli vakava päätös, koska olin naimisissa, ja minulla oli perhe elätettävänä, mutta paastottuamme ja rukoiltuamme ja hankittuamme tietoja parhaasta menettelytavasta suoritin valmistavat opinnot ja menin opiskelemaan lakia. Suoritin kursseja iltaisin, koska minun oli oltava työssä päivällä. Ne eivät olleet helppoja vuosia, mutta tavallisesti meidän toiveemme toteutuvat, jos me pyrimme niihin päättäväisesti. Tarpeetonta lienee sanoa, että vaimoni auttoi ja tuki minua. Hän pysyi kotona ja piti huolta lapsistamme. Hänen rakkautensa, kannustuksensa, päättäväisyytensä ja toveruutensa ylittivät monin verroin sen aineellisen hyödyn, mitä hän olisi voinut antaa käymällä työssä. Meidän vaimomme ansaitsevat suuren kiitoksen raskaasta työtaakasta, jonka he suorittavat päivästä toiseen kodeissamme. Kukaan ei tee enemmän työtä kuin hyvä vaimo ja äiti, mutta niinkuin tavallisesti on järjestetty, Herra on antanut miehelle elannon hankkimistehtävän. On olemassa pakottavia syitä, miksi sisartenkin pitäisi suunnitella työtä.

Ellei sisar mene naimisiin, hänellä on täysi oikeus harjoittaa ammattia, joka sallii hänen käyttää kykyjään ja lahjojaan. Veljet ja sisaret, meidän täytyy tehdä kaikki välttämätön valmistautuaksemme työelämään ja jollekin uralle. Oman itsemme vuoksi meidän täytyy tehdä parhaamme itsemme ja perheemme elatukseksi. Sen lisäksi että me valmistaudumme itse menestymään meidän täytyy auttaa toisia. Tämä on meidän pappeusvelvollisuutemme.

Olen kiitollinen jäsenyydestä kirkossa, joka huolehtii tällä tavoin jäsenistään, ja kanssakäymisestäni veljien kanssa, jotka huolehtivat toistensa hyvinvoinnista. Tämä on Herran kirkko. Tämä on Hänen työtänsä, jota Hänen profeettansa johtaa. Noudattakaamme annettuja ohjeita valmistautua, rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Nyt on aika tehdä työtä

Spencer W. Kimball

Toivotamme teidät tervetulleiksi tähän yleiskonferenssiin, olittepa täällä tässä rakennuksessa tai kotona radio- tai tv-vastaanottimienne ääressä. Esitämme teille parhaan tervehdyksemme ja kiintymyksemme osoituksen.

Tänään ilmoitamme teille neljän johtavan auktoriteetin asettamisesta auttamaan Herran työn viemisessä eteenpäin erityisesti lähetystyötä koskevissa tehtävissä. Vanhin Gene R. Cook Bountifulista, entinen seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston sihteeri, on valittu seitsemänkymmenen ensimmäisen neuvoston jäseneksi. Seitsemänkymmenen ensimmäinen koorumi järjestetään vähitellen kunnes siinä on lopulta seitsemänkymmentä jäsentä, ja sen presidenttikunta tulee muodostumaan seitsemästä jäsenestä. Tähän seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin asetetaan tänään kolme veljeä. He ovat Charles A. Didier, belgialaissyntyinen, nykyään Frankfurtissa, Saksassa, asuva seitsenkymmen, William Rawsel Bradford San Antoniosta Texasista, joka nykyään toimii Chilen lähetyskentän johtajana Santiagossa ja on seitsenkymmen, ja vanhin George Patrick Lee Towaocista Coloradosta ja Shiprockista New Mexicosta, joka nykyään palvelee lähetysjohtajana Holbrookissa Arizonassa. Nämä veljet saavat nyt johtavien auktoriteettien oikeudet ja suorittavat tähän virkaan kuuluvia tehtäviä. Nämä neljä johtavaa auktoriteettia tullaan hieman myöhemmin tässä konferenssissa

esittämään yhdessä muiden johtavien auktoriteettien kanssa hyäksyttäväksenne.
Tämän vuoden helmi- ja maaliskuussa pidimme aluekonferenssin Sao Paulossa, Brasiliassa, ja Buenos Airesissa, Argentiinassa. Elokuussa pidimme konferenssin Taiwanissa, Hongkongissa, Filippiineillä, Koreassa ja Japanissa. Näihin viiteen aluekonferenssiin osallistuneet arviolta 114000 ihmistä eivät mitenkään olisi voineet saapua yleiskonferenssiin Salt Lake Cityyn, ja siitä syystä veimme konferenssin heidän luokseen.
Ilmoitimme Etelä-Amerikan asukkaille, että Sao Pauloon rakennetaan temppeli näiden maiden asukkaita varten. Ja kun olimme Japanissa, ilmoitimme myös siellä, että Japaniin rakennetaan temppeli idän kansoja varten. Pidämme tätä edistysaskeleena. Sen jälkeen kun nämä kaksi temppeliä on rakennettu ja vihitty, ne vähentävät suuresti näillä kahdella suurella pääalueella asuvien ihmisten matkustamisaikaa ja kuluja heidän mennessään temppeliin saamaan pyhät toimituksensa.
Ihmiset tulivat näihin konferensseihin pitkien matkojen takaa, he tulivat autoilla, busseilla, junilla, lentokoneilla ja laivoilla. He tekivät monia uhrauksia päästäkseen nauttimaan konferenssista. Luen erään sisaren kirjeestä:
"Viimeinen kokous oli hyvin liikuttava. Presidentti Kimball lausui jäähyväiset ihmisille. Hän heilutti kättään ja seurakunta lauloi 'Herra olkoon tiellä kanssasi'. Ystäväni ja minä syleilimme toisiamme kyyneleet silmissä. Tunnen itseni niin siunatuksi, kun olen kirkon jäsen."
Eräs toinen sisar kirjoitti:
"Onko kaikki nyt ohi? Mikä? Aluekonferenssi! Toivon, että voisimme viipyä täällä", hän sanoi. "Uskokaa tai älkää, täällä on satanut rankasti, mutta aurinko alkoi paistaa kirkkaasti juuri ennen kuin profeetan kone laskeutui kentälle. Sääennustukset ovat kertoneet pyörremyrskyn tulosta, mutta se ei tullut ennen kuin johtavat auktoriteetit olivat lähteneet maasta. Kävelin sisar Kimballin vierellä. Sanoin hänelle, että saatoin tuskin uskoa käveleväni hänen kanssaan. Tiedättekö, mitä hän sanoi? Hän sanoi, että hän on aivan samanlainen kuin minäkin. Että hän pesee astioita, valmistaa ruokaa, istuttaa vihanneksia ja tekee kaikkea sitä mitä minäkin."
"Aluekonferenssi oli todella ihana", kertoo kolmas kirje, "ihana kokemus kaikille filippiiniläisille mormoneille. Itkin, kun presidentti ensimmäisen kerran tuli saliin, ja seurakunta alkoi laulaa 'Kiitos, Luojamme, Sulle profeetoista'.
Me asumme lähellä Manilaa. Tarkoituksemme oli mennä kotiin joka ilta konferenssin päätyttyä. Viime maanantaina kello oli kokouksen päätyttyä miltei 22. Me olimme todella lentäen matkalla kotiin ehtiäksemme sinne ennen kello 24 alkavaa ulkonaliikkumiskieltoa. Olimme vielä matkalla, kun takarengas puhkesi ja meidän oli pysähdyttävä. Onneksi pysähdyimme, sillä eräs filippiiniläinen poliisi sanoi, että emme enää saa jatkaa matkaamme. Ja niin me jäimme bensiiniasemalle kello neljään saakka, kunnes ulkonaliikkumiskielto päättyi. Palasimme Manilaan seuraavana päivänä konferenssin päätöskokoukseen."
Kun kuulimme 1 200 kansallispukuihin pukeutuneen nuoren laulavan laulua "Kuin korkeat paadet, jylhät", mietimme, eivätkö juuri he olleet säveltäneet tämän laulun, sillä he lauloivat niin hyvin.

Koska meillä oli tilaisuus vierailla näiden maiden poliittisten johtajien luona, selitimme heille, että lähetyssaarnaajamme eivät tuoneet heidän maahansa vain Amerikan dollareita, vaan että heistä tulee myös lähetystyömaansa lähettiläitä. He oppivat tuntemaan suurta uskollisuutta ja rakkautta tätä maata kohtaan ja he opettavat uusia jäseniä olemaan uskollisia ja rehtejä ja täysin rehellisiä. Meillä on idässä noin 62000 jäsentä.

Konferenssin tässä ja muissa kokouksissa johtavat auktoriteetit tulevat puhumaan monista aiheista ja siitä syystä minä keskityn esityksessäni muutamiin asioihin, joihin haluan teidän kiinnittävän huomiotanne.
Edellisissä tilaisuuksissa olemme kehottaneet teitä istuttamaan puutarhoja ja puita. Onnittelemme teitä tänä vuonna istutettujen puutarhojen määrästä. Kaikkialla ajessamme kaupungista kaupunkiin näemme puutarhoja, joita ei ollut aikaisemmin. Näemme riveittäin maissia, punaisia tomaatteja, porkkana-, sipuli-, retiisi- ja kurpitsapenkkejä ja muita kasveja. Onnittelemme teitä! Näemme seurakuntien puutarhoja ja yhteisöjen puutarhoja ja naapurusten yhteisiä puutarhoja. Olemme varmoja siitä, että olette ainakin jossakin määrin pystyneet alentamaan korkeita elinkustannuksia voidessanne saada tuoreita vihanneksia omista puutarhoistanne.
Saimme sanoman eräältä japanilaiselta veljeltä, joka sanoi: "Nyt olen istuttanut puutarhan tänne Japaniin ja perunani kasvavat hyvin."
Kun Herra istutti Eedenin puutarhan, Hän sanoi:
". . . loin kaiken, minkä minä valmistin ihmistä varten. Ja ihminen näki, että ne olivat hyviä syödä." (KH Moos. 3:8-9)
"Ja minä, Herra Jumala, otin ihmisen ja panin hänet Eedenin puutarhaan viljelemään sitä ja varjelemaan sitä." (KH Moos. 3:15)
Oman armotaloutemme aikana Herra puhui:

". . . on maan täyteys oleva teidän; maan eläimet, ilman linnut . . .
niin myös yrtit ja hyvyys, jonka maa tuottaa ravinnoksi tai vaatteiksi, taloiksi tai ladoiksi, puutarhoiksi, kukkatarhoiksi tai viinitarhoiksi.
Kaikki, mikä tulee maasta . . . on luotu hyödyttämään ihmistä ja hänen käytettäväkseen, sekä miellyttämään silmää että ilahduttamaan sydäntä, ravinnoksi ja vaatteiksi, mauksi ja tuoksuksi . . ." (LK 59:16-19)
Erään pienen tytön kirjeessä sanotaan: "Autan isääni kylvämään puutarhaa, ja pikkuveljeni siivoaa pihaa."
Salt Lake Cityssä ilmestyvän sanomalehden *Deseret Newsin* ja Utahin osavaltion taideinstituutin yhteiseen Yhdysvaltojen 200-vuotisjuhlaohjelmaan kuuluu Utahin kuvernöörin Calvin Ramptonin suojeluksessa istuttaa kolme miljoonaa puuta miljoonaa ihmistä kohden. Toivomme, että ajatte-

lette vakavasti tätä suunnitelmaa. Puut voivat kaunistaa ja olla siunauksena, ja hedelmäpuut voivat auttaa teitä alentamaan elinkustannuksianne.

Sain kirjeen eräältä maanviljelysalueelta. Siinä sanottiin: "Seurasimme neuvoasi ja tarkastelimme tonttiamme, ja meitä alkoi hävettää. Kotimme oli pioneeritila, jossa on tavanmukainen lato, kanala ja ulkorakennukset. Raja-aita oli rikkinäinen.

Revimme vanhan ladon, pystytimme kaatuneen aidan ja maalasimme sen, kalkitsimme muut ulkorakennukset ja muokkasimme vanhan ladon pohjan ja kylvimme puutarhan — ja miten kaunis se olikaan! Kiitos sinulle."

Kun eräs afrikkalainen tarkastaja ajoi tutkimaan seutua, jonka myrsky oli hävittänyt, hän saapui paikalle, jossa suuret setripuut olivat kaatuneet juuriaan myöten ja tuhoutuneet. Hän sanoi johtavalle virkamiehelleen: "Sinun on istutettava tänne muutamia setripuita." Virkailija vastasi: "Niiden kasvaminen entisten kokoisiksi kestää 2000 vuotta. Ne eivät tuota edes käpyjä ennen kuin ovat 50 vuotta vanhoja."

Tarkastaja sanoi silloin: "Meidän on siis istutettava ne heti." Ja tämä on myös minun kehotukseni teille.

Goethe sanoi: "Jokainen lakaiskoon oman ovensa edustan, niin koko maailma tulee puhtaaksi."

Mainitsemme erään toisen tärkeän asian. Olemme huomanneet, että meidän kristillisessä maailmassamme vieläkin on liikkeitä, jotka ovat avoinna pyhänä sapatin päivänä. Olemme varmoja siitä, että tämän asian korjaaminen riippuu meistä itsestämme, ostavasta yleisöstä. Liikkeitä ja tavarataloja ei pidettäisi auki, ellemme me ostaisi niistä. Olkaa hyvät ja ajatelkaa tätä asiaa. Ottakaa se esille perheillassa ja keskustelkaa siitä lastenne kanssa. Olisi ihanaa, jos jokainen perhe päättäisi tästä lähtien, että sapattina ei tehdä ostoksia.

Herra Jeesus Kristus sanoi — minun mielestäni hieman surullisena: "Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!' ettekä tee, mitä minä sanon?" (Luuk. 6:46)

Ja Hesekielin kirjassa sanotaan: ". . . [he] istuvat edessäni minun kansani ja kuuntelevat sinun sanojasi, mutta he eivät tee niitten mukaan . . ." (Hes. 33:31)

Miksi yhä rikomme Herran lakeja, vaikka rakastamme Häntä? Me kehotamme siis teitä vilpittömästi lopettamaan ostosten tekemisen sapatin päivänä.

Me jatkamme myös lähetystyötä. Tänä vuonna meidän lähetyssaarnaajiemme lukumäärä on lisääntynyt tuhansilla ja heitä on lähes 21 000 saarnaamassa evankeliumia — suurin milloinkaan evankeliumia saarnannut joukko.

Ilahduttavin tieto on ehkä se, että laajentuneessa joukossamme on useita tuhansia paikallisia lähetyssaarnaajia Etelä-Amerikassa, Euroopassa, Idässä, Etelämeren saarilla ja muissa paikoissa. Heidän uskollisuutensa ja tehokkuutensa miellyttää meitä suuresti. Paikalliset lähetyssaarnaajat tekevät käännytystyötä tarvitsematta kieliopintoja, he eivät yleensä tarvitse työhönsä lupaa ja he tuntevat oman kulttuurinsa. Ja me käytämme paikallisia johtajia yhteisöissä kautta maailman. Olemme huomanneet heidän olevan uskollisia, tehokkaita ja antaumuksellisia johtajia.

Me olemme jatkuvasti huolissamme avioerojen lisääntymisestä. Jokainen avioero merkitsee elämän muuttumista surulliseksi, rikottuja lupauksia, hylättyjä ja riistettyjä lapsia ja rikottuja koteja. Me tuomitsemme avioeron ja olemme sitä mieltä, että avioeroista vain suhteellisen harvat ovat oikeutettuja. Avioliiton solmimiseen on suhtauduttava harkiten ja sen jälkeen on kummankin puolison tehtävä kaikkensa, jotta avioliitto pysyisi onnellisena. Se on mahdollista.

Itsekkyys ja muut synnit aiheuttavat useimmat avioerot. Apostoli Paavali tunsi ratkaisun. Hän käski miehiä rakastamaan vaimojaan ja vaimoja rakastamaan miehiään. Jotta kahden ihmisen avioliitto onnistuisi, on heidän yhdessä tehtävä työtä, suunniteltava huolellisesti menoarvio ja sen jälkeen noudatettava sitä tarkasti. Monet avioliitot rikkoutuvat kaupoissa, joissa tehdään ennalta suunnittelemattomia ostoksia. Muistakaa, että avioliitto on kumppanuutta ja että se ei luultavasti onnistu muulla tavalla. Perheellä on oltava yhteisiä suunnitelmia ja yhteiskuria. Liian monet siviiliavioliitot purkautuvat. Olemme kiitollisia siitä, että temppeliavioliitossa on parempi kuri.

Ja sitten meistä tuntuu, että Herra oli jälleen hieman surullinen sanoessaan: "Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!' pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon.

Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?' (Ks. Matt. 7:21-23.)

Perheen lujuutta voidaan helposti arvioida yhteiskunnan avioerojen lukumäärän mukaan.

Me kehotamme monista tärkeistä syistä nuorisoamme harkitsemaan vakavasti avioliittoaan ja menemään pyhään temppeliin tätä pyhää toimitusta varten.

Me tuomitsemme abortit ja pyydämme kansaamme pidättäytymään tästä vakavasta lankeemuksesta. Olemme sanoneet tästä synnistä seuraavaa:

"Kirkko vastustaa voimakkaasti aborttia ja neuvoo jäseniään olemaan alistumatta aborttiin ja olemaan suorittamatta sitä . . .

Raskauden keskeyttämistä tulee pitää aikamme kuvottavimpana ja synnillisimpänä toimenpiteenä, kun me samalla voimme nähdä ympärillämme moraalisiteitten höltymistä, joka johtaa seksuaaliseen moraalittomuuteen. Kirkon jäsenet, jotka osallistuvat abortin syntiin, on alistettava kirkon neuvostojen kurinpidollisten toimenpiteiden alaisiksi olosuhteiden mukaisesti. Herra sanoi Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 59: '. . . Älä varasta, älä tee huorin, älä tapa, äläkä tee mitään senkaltaista.'" (*Ensign*, maaliskuu 1973, s. 64)

Erään aikakauslehden toimittaja kirjoitti äskettäin: "Yleinen moraali on laskenut alimmalle tasolleen, historian alhaisimmalle."

Kun näemme väkivallan ja sukupuoli-

suuden kasvavan aallon, meitä inhottavat monet yritykset tuoda olohuoneisiimme eläviä kuvauksia tällaisesta käyttäytymisestä. Mutta samaan aikaan meitä rohkaisevat Yhdysvaltojen televisioyhtiöiden johtajien pyrkimykset varata ainakin osa alkuillan ohjelma-ajasta viihteelle, jota vanhemmat hämmentymättä voivat katsella yhdessä lastensa kanssa. Se on alkua suuntaukselle, jonka me hartaasti toivomme voittavan alaa. Jumala siunatkoon heidän vanhurskaita pyrkimyksiään, jotta kallisarvoisia perheitämme suojeltaisiin tältä pahalta.

Meille on tuottanut tyydytystä asuttaa eräitä vietnamilaisia, jotka tulivat kotimaastaan asettuakseen tänne. Me tapasimme henkilökohtaisesti ensimmäiset pakolaiset ja kun näimme heidät uudessa ympäristössään oudossa maailmassa, muistimme oman kansamme varhaisimpia aikoja ja heidän käsikärrynsä, joita työntäen he tulivat uuteen maahan, mukanaan vain vähän tai ei mitään. Meillä on täällä useita satoja vietnamilaisia veljiä ja sisaria, jotka rakentavat uutta elämää keskuudessamme. Jotkut heistä ovat kirkon jäseniä, jotkut eivät. Me olemme asuttaneet heidät ilman hallituksen tarjoamaa korvausta, mutta me saamme Vapahtajan mainitseman palkinnon:

". . . . kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle." (Matt. 25:40)

Olemme kiitollisia pappeudelle ja Apuyhdistyksen sisarille ja muille työntekijöille, jotka ovat auttaneet ruoan, vaatteiden ja suojan hankkimisessa näille hyville ihmisille.

Yksi perussyntejä on myös se, että ihmiset ylittävät valtioiden rajoja maksamatta asiaankuuluvia tulleja. Joskus ihmiset järkeilevät. He ovat niitä, jotka epäröisivät ottaa naapuriltaan tai varastaa kauppiaalta, mutta ovat oppineet ajattelemaan, että on aivan oikein välttää tullia ja jättää asianmukaisesti ilmoittamatta ostoksensa. Me tuomitsemme tämän ja kehotamme kansaamme olemaan rehellinen kaikkialla ja kaikessa, mitä se tekee. Me tuomitsemme kaikki poikkeukset ja toivomme, että kansamme on rehellinen jokaisessa yksityiskohdassa ja kaikissa tullivelvoitteissaan ja myös muissa asioissaan.

Emme voi päättää tätä pääpuhetta mainitsematta jälleen kerran asennoitumistamme moraaliin. Jumala on sama eilen, tänään ja huomenna. Hän ei ole koskaan tarkoittanut, että meidän pitäisi muuttaa tai nykyaikaistaa moraalikäsitteitämme, jotka Hän on määrännyt kauan sitten. Synti on yhä syntiä ja tulee aina olemaan sitä. Me puolustamme puhdasta elämää. Lapsuudesta nuoruuteen ja hautaan saakka me julistamme kaikenlaisen esiaviollisen sukupuolielämän paheeksi ja julistamme, että jokaisen avioliitossa olevan on pidettävä liiton solmimisen yhteydessä tekemänsä liitot.

Toisin sanoen, kuten olemme usein maininneet, naisten ja miesten on ennen avioliittoa pysyttävä hyveellisinä ja oltava täysin uskollisia avioliitossa. Se tosiasia, että niin kutsutut seksivallankumoukselliset haluavat muuttaa järjestystä ja vallitsevaa käytäntöä, on meille yhdentekevää. Me vastustamme kaikin voimin pornografiaa, väärää suvaitsevaisuutta ja niin sanottua sukupuolten vapautta ja pelkäämme, että ne, jotka ovat tukeneet, opettaneet ja rohkaisseet suvaitsevaisuutta, joka aiheuttaa tämän moraalittoman käyttäytymisen, saavat jonakin päivänä surukseen tuomionsa Häneltä, joka on asettanut tasovaatimukset. Toistamme uudelleen Vapahtajan satuttavat sanat: "Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!' ettekä tee, mitä minä sanon?" (Luuk. 6:46)

Ja vielä Hän sanoi: "Julistakaa ainoastaan parannusta tälle sukupolvelle." (LK 6:9)

"Minä saatan ihmiset ahdistukseen", Hän sanoo, "niin että he kulkevat kuin sokeat, sillä he ovat tehneet syntiä Herraa vastaan. Ja heidän verensä vuodatetaan niinkuin tomu . . .

Eivätkä voi pelastaa heitä heidän hopeansa ja kultansa Herran vihan päivänä: hänen kiivautensa tulessa kuluu koko maa. Sillä lopun, äkkilopun, hän tekee kaikista maan asukkaista." (Sef. 1:17-18)

Me jatkamme ihmisten varoittamista ja vetoamme heihin, sillä me olemme tornien vartiomiehiä ja meillä on käsissämme pasuunat, joita meidän on soitettava äänekkäästi ja puhallettava hälytys.

Jesaja sanoi: "Sillä se kansa tai valtakunta, joka ei sinua palvele, hukkuu; ja ne kansat hävitetään perinjuurin." (Jes. 60:12)

Ja kun me nyt aloitamme tämän konferenssin kokoukset, Herra siunatkoon kaikkia veljiä, jotka tulevat puhumaan, ja teitä kaikkia, jotka kuuntelette, että sydämenne herkistyisivät ja todistuksenne kaikuisi niissä. Siunattu on kansa, jonka Jumala on Herra. Annan nämä taivaan siunaukset Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Etuoikeus olla pappeudenhaltija

Spencer W. Kimball

Veljet, on jännittävää ajatella, että olemme osa suuresta, 225000 miehen ja pojan seurakunnasta. Jotkut heistä ovat hieman tummaihoisempia kuin me ja joillakin heistä on vinot silmät, mutta kaikki he ovat miehiä ja veljiä, ja me rakastamme heitä. Olemme kiitollisia siitä, että he ovat kanssamme tässä suuressa kokouksessa.

Olette tänä iltana kuulleet eräitä hyvin vakavia oppeja. Haluan vapauttaa hieman tunnelmaa kertomalla teille erään tarinan. Otaksun, että kaikki te nuoret miehet olette opetelleet uskonkappaleet ennen kuin saitte pappeuden. Mietin, oletteko pitäneet ne mielessänne. Mietin, osaatteko ne sanasta sanaan. Kertoisitteko isällenne kotiin palattuanne, osaatteko uskonkappaleet ulkoa?

Joitakin vuosia sitten eräs Alkeisyhdistykseen kuuluva poika matkusti junassa Kaliforniaan. Hän oli aivan yksin. Hän istui ikkunan ääressä ja katseli ohi vilahtelevia puhelinpylväitä. Käytävän toisella puolella istui eräs herra joka myös oli matkalla Kaliforniaan. Mies huomasi aivan yksinään matkustavan pojan, jonka seurassa ei ollut ystäviä eikä sukulaisia, ja joka oli siististi pukeutunut ja hyväkäytöksinen.

Jonkin ajan kuluttua mies siirtyi käytävän toiselle puolelle, istuutui pojan viereen ja sanoi: "Hei, nuori mies, mihin olet menossa?"

Poika vastasi: "Olen matkalla Los Angelesiin."

"Onko sinulla siellä sukulaisia?"

Poika sanoi: "Minulla on siellä joitakin sukulaisia. Matkustan yksin, mutta olen menossa isovanhempieni luokse. He tulevat asemalle minua vastaan ja viivyn heidän luonaan muutaman päivän loman aikana."

Seuraavaksi mies kysyi: "Mistä sinä olet kotoisin? Missä asut?"

Ja poika vastasi: "Salt Lake Citystä."

"No, silloinhan", sanoi mies, "sinä olet varmaankin mormoni."

Ja poika sanoi: "Olen kyllä." Hänen äänessään oli ylpeyttä.

Mies sanoi: "Sehän on kiinnostavaa. Olen miettinyt keitä mormonit ovat ja mihin he uskovat. Olen ajanut heidän kauniin kaupunkinsa läpi. Olen huomannut heidän kauniit rakennuksensa, puiden reunustamat kadut, viehättävät asuinrakennukset ja kauniit ruusu- ja kukkatarhat, mutta en ole koskaan pysähtynyt siellä ottamaan selvää siitä, mikä tekee heidät sellaisiksi kuin he ovat. Toivon, että tietäisin, mihin he uskovat."

Ja silloin poika sanoi hänelle: "Minä voin kertoa teille, mihin he uskovat. 'Me uskomme Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen.'" (1. uskonkappale)

Liikemies oli hieman hämmästynyt, mutta hän kuunteli tarkkaavaisesti, ja poika jatkoi: "'Me uskomme, että ihmiset rangaistaan omien syntiensä eikä Aadamin rikkomuksen tähden.'" (2. uskonkappale)

Hänen matkatoverinsa ajatteli: "On melko epätavallista, että hänenikäisensä poika tuntee nämä tärkeät asiat."

Poika jatkoi: "'Me uskomme, että kaikki ihmiset voivat pelastua Kristuksen sovituksen kautta olemalla kuuliaiset evankeliumin laeille ja toimituksille.'" (3. uskonkappale). Ja mies hämmästeli tämän poikasen — hän ei ollut vielä edes partioiässä — tietoja ja ymmärrystä. Mutta poika jatkoi ja esitti neljännen uskonkappaleen: "'Me uskomme, että evankeliumin ensimmäiset periaatteet ja toimitukset ovat: ensimmäiseksi, usko Herraan Jeesukseen Kristukseen; toiseksi, parannus; kolmanneksi, upotuskaste syntien anteeksisaamiseksi; neljänneksi, kätten päällepaneminen Pyhän Hengen lahjan saamiseksi.'"

"Tuohan on hienoa", sanoi mies, "olen hämmästynyt siitä, että tunnet niin hyvin kirkkosi opit. Ihailen sinua."

Koska Johnny oli päässyt hyvään alkuun, ja mies oli rohkaissut häntä, hän jatkoi: "'Me uskomme, että miehen, saarnatakseen evankeliumia ja palvellakseen sen toimituksissa, täytyy olla Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden kätten päällepanemisella, joilla on valtuus.'" (5. uskonkappale)

"Tuo on erittäin hyvä oppi, poikaseni", sanoi herrasmies. "Olen utelias tietämään, kuinka Jumala kutsuu miehet. Voin ymmärtää, kuinka he saavat kutsun ja kuinka heidät asetetaan kätten päällepanemisella, mutta kenellä on valtuus saarnata evankeliumia ja suorittaa toimituksia?"

He keskustelivat kutsumisesta ja tukemisesta ja kätten päällepanemisesta. Sen jälkeen poika sanoi: "Haluaisitteko kuulla lisää?"

Mies ajatteli, että oli hyvin epätavallista, että tämänikäinen poika tietäisi, mitä kirkko opetti, ja hän sanoi: "Kyllä, ole hyvä ja jatka."

Ja niin Johnny sanoi: "'Me uskomme samaan järjestykseen, joka oli alkukirkossa, nimittäin apostoleihin, profeettoihin, paimeniin, opettajiin, evankelistoihin jne.'" (6. uskonkappale)

Se herätti hieman keskustelua. "Tarkoitatko, että sinun kirkollasi on Jaakobin ja Johanneksen ja Pietarin ja Paavalin kaltaisia apostoleja ja samanlaisia profeettoja kuin Mooses, Aabraham, Iisak ja Daniel sekä myös evankelistoja?"

Ja poika vastasi nopeasti: "Kyllä, myös evankelistoja. Me kutsumme heitä patriarkoiksi ja heidät asetetaan kaikkialla kirkon piirissä sinne, missä on vaarnoja. Ja innoituksen avulla he antavat kirkon kaikille jäsenille patriarkallisen siunauksen. Minulla on jo patriarkallinen siunaukseni ja luen sitä usein. Meillä on myös kaksitoista apostolia ja heillä on sama valtuus, joka annettiin muinaisille apostoleille."

Herrasmies esitti vielä seuraavat kysymykset: "Puhutteko kielillä? Uskotteko ilmoituksiin ja profetioihin?"
Ja pojan ilme kirkastui, kun hän sanoi: "'Me uskomme kielten, profetian, ilmoituksen, näkyjen, terveeksitekemisen, kielten selittämisen jne. lahjaan.'" (7. uskonkappale)
Herrasmies sanoi hämmästyneenä: "Tuohan kuulostaa aivan siltä kuin uskoisitte Raamattuun."
Ja poika vastasi taas: "Niin uskommekin. 'Me uskomme, että Raamattu on Jumalan sanaa, sikäli kuin se on oikein käännetty; me uskomme myöskin, että Mormonin Kirja on Jumalan sanaa.'" (8. uskonkappale)

Herrasmies käsitti, että me uskomme sekä pyhiin kirjoituksiin että ilmoituksiin. Ja poika jatkoi: "'Me uskomme kaiken sen, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken sen, mitä hän nyt ilmoittaa, ja me uskomme, että hän on vielä ilmoittava monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita.'" (9. uskonkappale) Ja sitten hän jatkoi: "'Me uskomme Israelin todelliseen kokoamiseen ja kymmenen sukukunnan takaisin tuomiseen; että Siion perustetaan tälle (Amerikan) mantereelle; että Kristus on persoonallisesti hallitseva maan päällä; ja että maa on tuleva uudistetuksi ja saava paratiisillisen kirkkautensa.'" (10. uskonkappale)
Herrasmies kuunteli kiinnostuneena.

Hän ei osoittanut minkäänlaista halua palata omalle paikalleen käytävän toiselle puolelle. Sitten Johnny aloitti uudelleen: "'Me väitämme itsellämme olevan oikeuden saada kumartaa ja rukoilla Jumalaa, Kaikkivaltiasta, oman omantuntomme vaatimusten mukaisesti ja sallimme kaikille ihmisille saman oikeuden, kumartakoot ja rukoilkoot he kuinka, missä ja mitä he haluavatkin.'" (11. uskonkappale) Sitten hän jatkoi: "'Me uskomme, että kuninkaille, presidenteille, hallitusmiehille ja esivalloille pitää olla alamainen olemalla lainkuuliainen sekä kunnioittamalla ja ylläpitämällä lakia.'" (12. uskonkappale)

Ja sen jälkeen poika lopuksi esitti kolmannentoista uskonkappaleen: "'Me uskomme, että pitää olla vilpitön, totuudellinen, puhdas, toisen parasta halajava, hyveellinen ja että pitää tehdä hyvää kaikille; niinpä me voimmekin sanoa seuraavamme Paavalin kehotusta — me uskomme kaikki, me toivomme kaikki, me olemme kärsineet paljon ja toivomme voivamme kestää kaikki. Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa, hyvältä kuuluvaa ja kiitettävää, sitä me etsimme.'"
Kun nuorukainen oli lopettanut uskonkappaleiden esittämisen, hän rentoutui. Herrasmies oli selvästi hämmästynyt, ei pelkästään siksi, että tämä nuori poika pystyi esittämään kirkon koko ohjelman, vaan myös oppien täydellisyydestä.

Hän sanoi: "Tiedätkö, sen jälkeen kun olen ollut pari päivää Los Angelesissa, minun pitäisi mennä takaisin New Yorkiin, jossa toimistoni sijaitsee. Aion sähköttää yhtiölleni, että myöhästyn pari päivää ja pysähdyn Salt Lake Cityssä ja menen siellä tiedonantotoimistoon ottamaan yksityiskohtaisemmin selvää kaikesta siitä, mitä olet kertonut minulle."

Mietin, kuinka moni teistä osaa uskonkappaleet. Kuinka moni teistä suurista miehistä ja kuinka moni pienistä? Osaatteko ne? Oletteko kerranneet ne? Olette aina valmiit pitämään puheen, jos osaatte uskonkappaleet. Ja ne ovat kaiken perusta, eivätkö olekin? Minusta olisi ihanaa ajatella, että kaikki pojat niitä opetellessaan oppisivat ne sanasta sanaan. Se tarkoittaa sitä, että ette jätä niistä pois sanaakaan ja että ette unohda niitä.

Sallikaa minun kertoa, kuinka minä opin ne. Luulen, että olen kertonut aikaisemminkin, että minulla oli tapana lypsää lehmiä. Kirjoitin kahdella sormella uskonkappaleet koneella pienille korteille, jotka asetin viereeni aitaukseen istuessani yksijalkaisella jakkaralla lypsämässä lehmiä. Ja minä luin ne yhä uudelleen ja uudelleen, ainakin 20 miljoonaa kertaa, vaikka en olekaan kerroista täysin varma. Mutta joka tapauksessa; olen väittänyt, että pystyn lausumaan uskonkappaleet näiden monien, monien vuosien jälkeen ja että osaan ne sanasta sanaan. Ja luulen, että se on ollut minulle erittäin arvokasta. Teettekö te, hienot nuoret mieheni, sen?
Teille vanhemmille miehille haluan lukea eräitä pyhien kirjoitusten kohtia. Luulen, että Paavali on kirjoittanut sen Hebrealaiskirjeen, josta luemme: "Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta,
on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut
ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa,
tullen enkeleitä niin paljon korkeammaksi kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän." (Hebr. 1:1-4)

Ja tämä tuo mieleemme Opin ja Liittojen Kirjan luvun 132, jossa Hän lupaa, että ne, jotka ovat ottaneet vastaan tämän uuden ja iankaikkisen liiton ja eläneet niiden liittojen mukaan, joista presidentti Romney puhui, tulevat kulkemaan enkelien ohi. Sellainen ihminen kulkee jumalien ja enkeleiden ohi, jotka siellä ovat palvelemassa porttien vartijoina.

"Sillä kenelle enkeleistä hän koskaan on sanonut: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin': ja taas: 'Minä olen oleva hänen Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani'?" (Hebr. 1:5)
Taivaat ovat ehkä täynnä enkeleitä, mutta he eivät ole Jumalan Pojan kaltaisia, ja voisimme lisätä, että he eivät ole niiden kaltaisia, jotka ovat osoittautuneet kelvollisiksi saamaan korkean kutsumuksen tulla korotetuksi Jumalan valtakuntaan Hänen lupaamiensa siunausten mukaisesti.
sanoo: 'Ja kumartakoot häntä kaikki Jumalan enkelit'." (Hebr. 1:6)

Tämä tarkoittaa Jumalan Poikaa. Tämä tarkoittaa Jeesusta Kristusta, jota me palvelemme kaikesta sielustamme, kaikesta mielestämme ja voimastamme. Hän on se, joka on Jumalan Poika.

"Sentähden tulee meidän sitä tarkemmin ottaa vaari siitä, mitä olemme

kuulleet, ettemme vain kulkeutuisi sen ohitse." (Hebr. 2:1) *Ettemme vain kulkeutuisi sen ohitse.* Voi, toivon, että me tätä pappeuden suurta ohjelmaa toteuttaessamme emme milloinkaan antaisi näiden loistavien asioiden kulkeutua ohitse.

". . . kuinka me voimme päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta pelastuksesta, jonka Herra alkuaan julisti ja joka niiden vahvistamana, jotka olivat sen kuulleet, saatettiin meille." (Hebr. 2:3)

Pietari, Jaakob, Johannes ja Paavali ja toiset veljet — me kuulimme heiltä tämän suuren pelastuksen suunnitelman sen jälkeen kun he olivat kuulleet sen Herralta, joka oli suunnitelman laatinut.

"Sillä hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, kärsimysten kautta tehdä heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi." (Hebr. 2:10)

Veljet, 225000 teistä on tänään kuulemassa. Luulen, että kaikista teistä 225000:sta voi tulla jumalia. Maailmankaikkeudessa näyttää olevan runsaasti tilaa. Ja Herra on osoittanut tietävänsä, kuinka se tapahtuu. Luulen, että Hän voisi tehdä tai luultavasti panee meidät auttamaan maailman tekemisessä meille kaikille, jokaiselle meistä 225000:sta

Ajatelkaa näitä mahdollisuuksia. Jokaisesta vastasyntyneestä pojasta tulee tämän loistavan, loistavan ohjelman perillinen. Tultuaan täysikasvuiseksi, hän kohtaa viehättävän naisen, he solmivat avioliiton pyhässä temppelissä. He elävät Jumalan kaikkien käskyjen mukaan. He pitävät itsensä puhtaina. Ja silloin heistä tulee Jumalan poikia, ja he edistyvät suuressa ohjelmassaan — he kulkevat enkelien ohi, enkelien ja jumalien, jotka palvelevat heitä. He menevät korotukseensa.

Muistatte, että Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 132 sanotaan, että Aabraham sai kaiken, mitä hän sai tällä samalla tavalla ja että Aabraham oli jo valtaistuimellaan. Hän oli saanut korotuksensa. Oli tietenkin kulunut pitkä aika hänen kuolemastaan.

Ja sitten Paavali puhuu jälleen: "Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen . . ." (Hebr. 2:14), olemalla kuoleman alainen ja tulemalla sen jälkeen esille kuolemasta ylösnousseena olentona.

"Sillä ei hän ota huomaansa enkeleitä, vaan Aabrahamin siemenen hän ottaa huomaansa." (Hebr. 2:16)

Ja niin Herrasta Aabrahamin, lisäkin ja Jaakobin ja lopulta Daavidin kautta tuli Jumalan Poika Aabrahamin kautta.

"Sentähden, pyhät veljet, jotka olette taivaallisesta kutsumuksesta osalliset, kiinnittäkää mielenne meidän tunnustuksemme apostoliin ja ylimmäiseen pappiin, Jeesukseen . . . [Jeesus, ylipappi, kuten te olette ylipappeja, monet teistä; Hän oli apostoli, kuten nuo veljet korokkeella ovat apostoleja].

Sillä hänen on Moosekseen verraten katsottu ansaitsevan niin paljon suuremman kirkkauden, kuin huoneen rakentajan kunnia on suurempi kuin huoneen . . .

. . . sentähden minä vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät sydämessään'; mutta he eivät oppineet tuntemaan minun teitäni,
ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät pääse minun lepooni'." (Hebr. 3:1, 3, 10-11)

Joskus olemme ajatelleet "lepoa" tilana, jossa me kiipeämme leposohvalle tai panemme jalkoihimme tohvelit tai menemme ulos ja makailemme ruohikossa; tilana, jossa lepäämme. Nämä eivät ole sitä lepoa, josta Herra puhuu. Sellainen ihminen, joka on elinvoimaisin, joka työskentelee ahkerimmin, tekee pisimpiä päiviä ja elää lähimpänä taivaallista Isäänsä, on se, joka on levossa — levossa raadannasta, mutta ei poissa työstään.

Nyt haluaisin lukea teille muutamia rivejä eräästä toisesta pyhästä kirjoituksesta. Tämä on Kallisarvoisesta Helmestä. Tämä on tietenkin pappeuskokous. Teillä kaikilla on pappeus, on suuri etuoikeus olla pappeudenhaltija, suuri etuoikeus. Sallikaa minun lukea teille muutamia rivejä osoittaakseni miten tärkeä se oli isällenne Aabrahamille. Hän sanoo:

". . . ja koska tulin ymmärtämään, että minulle oli olemassa suurempi autuus, rauha ja lepo [tämä toisenlainen, johon me pyrimme], minä etsin isäin siunauksia ja oikeutta, johon minut piti asettaman toimittaakseni sen palvelusta; koska itse olin pyrkinyt vanhurskauteen ja myös halannut tulla suuren tiedon haltijaksi, — aina enemmän vanhurskauteen, pyrkiä, olla syvemmän tiedon omistaja ja tulla kansojen paljouden isäksi, rauhanruhtinaaksi; ja koska halasin ottaa varteen opetukset ja pitää Jumalan käskyt, minusta tuli laillinen perillinen, ylipappi niine oikeuksineen, jotka kuuluvat isille." (KH Aabr. 1:2)

Aadamista Nooaan oli luultavasti kymmenen sukupolvea ja luulen, että Nooasta Aabrahamiin oli kymmenen sukupolvea. Hän peri isien siunaukset. Ja ketkä olivat nämä isät? He olivat vanhurskaita miehiä, jotka toimivat näiden ensimmäisinä vuosina eläneiden kansojen patriarkkoina.

Hän sanoo: "Sen antoivat minulle isät; se kulki polvesta polveen minulle isältä isien kautta aikojen alusta, aivan alusta asti [Milloin tämä tapahtui? Uskoakseni silloin, kun Aadam asetettiin maan päälle] eli ajoista ennen kuin maan perustukset laskettiin tähän aikaan saakka, siis tämä esikoisoikeus, joka tuli ensimmäiselle ihmiselle, joka on Aadam, ensimmäinen isämme.

Minä halasin määräämistäni pappeuteen Jumalan isille antaman, heidän jälkeläisiänsä koskevan määräyksen mukaan." (KH Aabr. 1:3-4)

Tämä on sitä, minkä me perimme, jonka perillisiksi synnyimme ja meidän on vain osoittauduttava kelvollisiksi saadaksemme tämän siunauksen, jota vailla emme koskaan voisi mennä temppeliin. Ja ellemme koskaan menisi temppeliin, emme voisi tulla sinetöidyiksi. Ja siitä syystä meillä ei voisi olla perhettä; emme voisi jatkaa työtämme.

"Isäni, jotka olivat kääntyneet pois vanhurskaudestansa ja Herran, heidän Jumalansa, heille antamista pyhistä käskyistä pakanain jumalia

kumartamaan, kieltäytyivät perin ääntäni kuulemasta." (KH Aabr. 1:5)
Ja siitä syystä Aabrahamin oli lähdettävä. Hän lähti Kaldeasta ja meni jokea pitkin pohjoiseen, kunnes tuli Harraniin, joka nykyisin tunnetaan Turkkina. Ja sieltä hän meni Palestiinaan.
Jos en ole uuvuttanut teitä lukemisella, haluaisin lukea vielä kaksi tai kolme riviä ennen kuin päätän puheeni.
". . . ja hänen äänensä sanoi minulle [sen jälkeen kun Herra oli lyönyt miehen, joka aikoi murhata Aabrahamin alttarilla]: minun nimeni on Jehova, ja minä olen kuullut sinua ja astunut alas vapahtamaan sinut ja viemään sinut pois isäsi kodista ja kaikesta suvustasi vieraaseen maahan, jota et tunne . . .
Niin kuin oli Nooan, niin on myös sinun oleva; mutta sinun papillisen palvelustehtäväsi kautta minun nimeni tunnetaan maan päällä ihmisestä . . ." (KH Aabr. 1:16, 19) Ja Hän sanoo: ". . . minä olen . . . ottava sinut pukeakseni sinut nimeeni . . ." (KH Aabr. 1:18) *Nimeeni.* Jeesuksen Kristuksen nimeen. Pappeutta kutsutaan "Pyhäksi pappeudeksi Jumalan Pojan järjestyksen mukaan". (LK 107:3) Myöhemmin pappeudelle annettiin nimi Melkisedekin mukaan, jotta emme liian usein toistaisi Jumalan Pojan nimeä.
Ja tämän asian yhteydessä ajattelen usein, että me luultavasti käytämme Jumalan nimeä hieman liian usein, liian tuttavallisesti. Luulen, että Herra antoi pappeudelle Melkisedekin nimen välttääkseen toistamista.
Nyt esitän ennen puheeni päättymistä vielä yhden ajatuksen ja se on seuraava: Aabraham sanoi: ". . . mutta nyt on pyrkimykseni tämän jälkeen laatia pääkohdat kertova ajantieto, joka, alkaen minusta, jatkuu takaisin luomisen alkuun, sillä nämä aikakirjat ovat joutuneet käsiini, ja ne ovat hallussani yhä [ja tämä on erittäin tärkeä tieto, kun ajattelemme eräitä muita töitä, joita olemme tämän konferenssin aikana käsitelleet] . . .
Mutta isien, patriarkkojen, aikakirjat, jotka koskevat pappeuden oikeutta, Herra, minun Jumalani, varjeli minun omissa käsissäni; sen tähden tieto luomisen alusta sekä myös taivaankappaleista ynnä tähdistä, niin kuin ne oli tehty tunnetuksi isille, on säilynyt minulla tähän päivään saakka, ja minä koetan kirjoittaa jotakin tästä kaikesta tähän kääröön jälkipolvieni, jälkeentulevaisteni, hyväksi." (KH Aabr. 1: 28, 31)
Veljet, on todella jotain pitää hallussaan pappeutta — hallita tätä enenevää pappeutta diakonista opettajaksi, opettajasta papiksi ja sen jälkeen hallita pysyvää pappeutta; pappeutta, joka pysyy niin kauan kuin me olemme sen arvoisia ja joka voi olla kilpemme ja tiemme iankaikkisiin maailmoihin. Rukoilen Herraa siunaamaan meitä, että emme koskaan pitäisi vanhimpana olemista tavanomaisena, tavallisena asiana. "Hän on vain vanhin." "Hän on vain seitsenkymmen." "Hän on vain ylipappi." Ylipappina oleminen on todella jotain kenen tahansa miehen elämässä. Ja sen pitäminen vähempänä kuin epätavallisena ja ihanana asiana merkitsisi sitä, että emme ymmärrä annettuja siunauksia.
Tämä asia käy ilmi tietoomme annetuista opeista. Herra on sanonut: "Minä olen Kaikkivaltias." "Minä olen Jeesus Kristus." "Minä olen Jehova." Hän on se, jota me palvelemme. Me laulamme Hänestä lähes kaikissa lauluissamme. Me rukoilemme Häntä kaikissa rukouksissamme. Me puhumme Hänestä kaikissa kokouksissamme. Me rakastamme ja ihailemme Häntä. Ja me lupaamme ja toistamme kerta kerran jälkeen, että me tästä hetkestä lähtien elämme lähempänä Häntä ja Hänen lupauksiaan ja Hänen meille antamiaan siunauksia. Sanon teille tämän kiintymykseni ja rakkauteni nojalla, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

He ovat puhuneet sydämestään

Spencer W. Kimball

Veljet ja sisaret, meillä on näiden kolmen päivän, näiden kahdeksan kokouksen, aikana ollut ihana konferenssi. Veljet ovat puhuneet; he ovat kiinnittäneet huomiotamme moniin Herramme ja Mestarimme, Jeesuksen Kristuksen, evankeliumin suuriin totuuksiin.
Toivomme, että ne kirkon johtajat ja jäsenet, jotka ovat olleet läsnä konferenssissa tai seuranneet sitä, ovat saaneet innoitusta ja mielenylennystä. Toivomme, että olette kirjoittaneet muistiin ajatuksia, jotka ovat tulleet mieleenne veljien puhuessa teille. He ovat esittäneet monia ehdotuksia, jotka auttavat teitä johtajina tekemään työnne täydelliseksi. Meille on esitetty monia hyödyllisiä ajatuksia oman elämämme tekemiseksi entistä täydellisemmäksi ja tämä tietenkin on perussyy siihen, miksi olemme tulleet tähän konferenssiin.
Olen täällä istuessani päättänyt, että kun tänä iltana menen kotiin tästä konferenssista, on elämässäni monta, monta asiaa, joissa voin tulla täydellisemmäksi. Olen mielessäni laatinut niistä luettelon ja alan työskennellä niiden hyväksi heti kun olemme päättäneet konferenssin.
Olette kuulleet veljien puhuvan volmallisesti evankeliumin perlaatteista. Kuulitte veli Bensonin innoitetussa saarnassaan sanovan meille, että Jumalan muuttumattomat lait pysyvät

muuttumattomina taivaissa; kun ihmiset ja kansat eivät niissä pysy, seuraa siitä rangaistus. Heidät hävitetään. Synti vaatii rangaistuksen. Hän sanoi lisäksi: "Tämän vuoksi me Herran nöyrinä palvelijoina vetoamme kansojen johtajiin, että he nöyrtyisivät Jumalan edessä ja etsisivät Hänen innoitustaan ja johdatustaan." Tämä lausunto on hyvin rohkea, mutta täysin paikallaan.

Kuulitte vanhin Thomas S. Monsonin puhuvan siitä, kuinka Herran innoitus johtaa kahdentoista neuvostoa muuttamaan päätöksiään niin, että vanhin Monson sattui olemaan oikealla paikalla antaakseen siunauksen kuolevalle lapselle. Hän kertoi meille kuinka ohjelma muuttui niin, että hän meni tähän konferenssiin, teki 130 kilometrin matkan ja tapasi perheen, joka pian joutui laskemaan tämän pienokaisen hautaan.

Kuulitteko, kuinka vanhin Sill kertoi esimerkkejä niistä suurista ja vaikutusvaltaisista ihmisistä, jotka menettivät valtansa, kun he menettivät hillintänsä ja antoivat periksi himokkaalle elämälle? Hän kertoi myös tarinan, jossa mies kieltäytyi kruunusta, koska hän oli irstailija ja eli saastassa.

Vanhin Sill sanoi: "Meillä on tärkeä asia — tärkein asia, mitä maailmassa koskaan on tunnettu. Ja ainoa kysymys, joka vaatii vastausta, on: 'Miten tahdomme taistella?'"

Kuulitte vanhin Cullimoren kertovan perheiltaohjelmasta. Kuinka loistava se onkaan! Toivon, että te kaikki menette kotiin ja pidätte huolta siitä, että ette lyö laimin tätä suurta kodinhoito-ohjelmaa. Apuyhdistyksen konferenssissa tuotiin esille ajatus, että paholainen tietää, mihin hyökkää. Hän aikoo hyökätä kodin kimppuun. Hän aikoo hävittää perheen. Sen hän haluaa tehdä. Ja tulette näkemään, että veljien meille puheissaan mainitsemien saatanan tekojen lopullisena tuloksena on kotien, perheen, vanhempien ja omaisten tuhoutuminen. Sen saatana haluaisi tehdä. Päättäkäämme lujasti, että hän ei tee sitä meidän perheillemme.

Kuulitte vanhin Tuttlelta ja muilta veljiltä suuresta lähetystyöstä.

Presidentti Romney esitti pyhien kirjoitusten kertomaa tämän mantereen kansoista. Hän kertoi nefiläisistä ja jarediläisista ja Herran lupauksesta, jonka mukaan se kansa, joka tulee pitämään hallussaan tätä lupauksen maata, tulee olemaan vapaa kahleista ja orjuudesta ja kaikista muista kansoista taivaan alla, jos se vain palvelee tämän maan Jumalaa, joka on Jeesus Kristus. Asia on sanottu mahdollisimman vähin sanoin, mutta, oi, kuinka tärkeä ja kauaskantoinen se on.

Vanhin Rector piti opettavaisen esityksen viisauden sanasta ja erityisesti alkoholista, ja esitti eräitä pelottavia tilastollisia lukuja. Kaikki aikakausjulkaisumme ovat täynnä ihmisten ravitsemista, maailman ravitsemista, ja hän ilmoitti meille, että me edistyisimme pitkälle maailman ravitsemisessa — jos emme polttaisi ohraamme alkoholiksi.

Kuulitte veli McConkien sanovan, että suuria siunauksia tulee kerran tai kahdesti vuosituhannen aikana. Ja hän käsitteli niitä yksityiskohtaisesti. Hän puhui siitä suuresta ohjelmasta, jonka saamme tämän armotalouden aikana samoin kuin monista muista evankeliumin palautukseen liittyvistä ohjelmista.

Vanhin Hanks puhui Islen vaikutusvallasta poikiinsa ja siitä, mitä he voisivat tehdä poikiensa kouluttamiseksi, opettamiseksi ja johtamiseksi.

Kuulitte vanhin Hinckleyn puhuvan siitä pornografisen saastan virrasta, joka melkein hukuttaa meidät ja siitä, miten sukupuolisuutta ja väkivaltaa korostetaan. Minä pidin siitä, kuinka hän pyysi meitä kehottamaan johtajia — lainlaatijoita — laatimaan asianmukaisia lakeja tilanteen hillitsemiseksi ja — kun he sen tekevät, kiittämään ja arvostamaan heitä, ja kun he eivät sitä tee, muistuttamaan heitä siitä.

Vanhin Haight sanoi, että kirkko ei voisi toimia tehokkaasti ilman tehtävien jakamista, ja että tehtävien jakamiseen tarvitaan pappeutta. Me olemme saaneet pappeuden ja olemme valmiit viemään sitä eteenpäin.

Voisin jatkaa muiden veljien puheiden selostamista. Kaikki heidän saarnansa olivat epätavallisen hienoja. Olen varma siitä, että he ovat liikuttaneet sydämiämme, kun olemme istuneet tällä kuuntelemassa ja rukoilemassa.

Haluaisin mainita vanhin Hunterin tänä aamuna pitämän puheen tämän rakennuksen historiasta. Olen ollut täällä kauan. Olen syntynyt täällä. Mutta en koskaan aikaisemmin ole kuullut tätä tarinaa ja olen kiitollinen kauniista kertomuksesta ja siitä, että sain kuulla näiden hyvien ihmisten, vanhempiemme, uhrauksien ja raadannan johtaneen siihen, että me voimme istua ainakin tyydyttävän mukavasti tässä suuressa tabernaakkelissa. Ja miten kauan se onkaan palvellut — sata vuotta, hän kertoi meille. Tämä rakennus on palvellut sata vuotta!

Voin kuvitella, että profeetat ja apostolit ja muut johtajat ovat pitäneet suuria saarnoja tässä rakennuksessa. Voin kuvitella veljien esittämät lukuisat syvät ja vilpittömät rukoukset. Voin kuvitella vuosien aikana toisiaan seuranneet kuorot ja niiden johtajat, ja miten hyvin tämä rakennus on palvellut. Toivon, että se tulee palvelemaan vielä ainakin toiset sata vuotta.

Muistelen, että veli Hunter lähetystyöstä kertoessaan sanoi, että jos he tältä puhujakorokkeelta lukisivat kaikkien lähetystyöhön lähtevien nimet, pelkästään niiden mainitseminen kestäisi koko loppupäivän, sillä tänä vuonna kutsumamme lähetyssaarnaajat täyttäisivät koko tabernaakkelin — heitä olisi yhtä paljon kuin teitä nyt on täällä. Miten olisi — kutsuisimmeko teidät kaikki lähetystyöhön?

Toivon, että minulla olisi aikaa mainita eräitä muitakin suurenmoisia puheita, sillä se auttaisi minua tekemään yhteenvedon näistä asioista ja päättämään, mitä kuulemastani haluan säilyttää ja mitä haluan niiden suhteen tehdä.

Haluan mainita veli Perryn voimallisen saarnan avioliitosta. Se on todellinen ongelma, kun ajattelemme, kuinka saatana pistelee neulankärjellä sitä,

mitä hän haluaa hävittää. Se on ensimmäinen asia, eikö olekin? Jos lopetamme avioliiton ja kotielämän, olemme hukassa.
Nyt, veljet ja sisaret, tämä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ja kaikille niille, jotka kuuntelevat, sanomme, että me emme laske leikkiä. Se, mitä olemme sanoneet teille näiden kolmen päivän aikana, on totta, täysin totta ja sillä on ratkaiseva vaikutus jokaisen kuulemaan ja kuuntelemaan pystyvän sielun pelastukselle.
Tämä on Kristuksen evankeliumi. Hän on meidän Herramme. Tämä on kristillinen kirkko. Me seuraamme Häntä. Me rakastamme Häntä. Me kiitämme Häntä. Me kunnioitamme Häntä. Ja nyt meidän on kuljettava eteenpäin ja seurattava Häntä jokaisessa yksityiskohdassa. Evankeliumi on palautettu. Se on meillä täällä kaikessa täyteydessään. Koskaan aikaisemmin se ei ole ollut yhtä täysi ja laaja, yhtä täydellinen, koskaan aikaisemmin meidän tietojemme mukaan se ei ole ollut maailmassa yhtä täydellisenä. Ja tässä se on, meidän ulottuvillamme ja miljoonien kuuntelevien ihmisten ulottuvilla. Toivomme, että he eivät tee sitä virhettä, että heittäisivät syrjään tai jättäisivät sen vaille huomiota. Jumala siunatkoon teitä, jotka olette kuunnelleet.
Ja Jumala siunatkoon teitä kaikkia, jotka olette täällä. Palatkoon Hän kanssanne, kun menette perheittenne luokse, että teillä olisi rauha, että elämänne olisi ihanaa, että perheenne elämä olisi suurta. Ja minä pyydän näitä siunauksia ja todistan teille tämän työn jumalallisuudesta, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, Vapahtajamme, Lunastajamme. Ja että se tie, jonka Hän osoitti, elämän tie, on oikea ja tosi kaikella tavalla. Ja minä todistan tästä syvästi teihin kiintyneenä, rakastaen ja arvostaen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Kerran tai kahdesti tuhannessa vuodessa

Bruce R. Mc Conkie

Kerran tai kahdesti tuhannessa vuodessa — ehkä noin kaksitoista kertaa sen jälkeen kun tomusta tuli ihminen, jolla on kuolematon sielu — tapahtuu jotain niin tärkeää, että sen enempää taivas kuin maakaan ei enää millpinkaan palaa entiselleen.
Kerran tai kahdesti kahdenkymmenen sukupolven aikana taivas ojentaa maahan täydellisen ystävyyden kättä, jumalallinen näytelmä paljastuu ja kuolevaisten tapahtumien koko suunta muuttuu.
Silloin tällöin — hiljaisessa puutarhassa tai Siinain tulen ja ukkosen keskellä tai haudassa, jota ei voida sinetöidä tai jossain yläsalissa — lähes aina ihmisten katseitten tavoittamattomissa, ja niin että vain kourallinen ihmisiä tietää siitä, Herra puuttuu ihmisten asioihin ja ilmoittaa heille heidän pelastustaan koskevan tahtonsa.
Eräs tällainen tapaus sattui kuusi tuhatta vuotta sitten puutarhassa, joka oli istutettu itään Eedenistä ja jossa Adam ja Eeva lankesivat, jotta ihmisiä syntyisi. Toinen tällainen tapahtuma muutti historian kulun kun eräs iäkäs Jumalaan uskova profeetta rakensi arkin, jossa hän ja seitsemän muuta maan kaikista asukkaista pelastuivat vetisestä haudasta.
Kaikkein ratkaisevin tällaisista tapahtumista sattui Getsemaneksi kutsutussa puutarhassa Jerusalemin muurien ulkopuolella maa-planeetan tärkeimmän asukkaan hikoillessa suuria veripisaroita, kun Hän tuskissaan otti kannettavakseen kaikkien ihmisten synnit ehdolla, että he tekisivät parannuksen. On vielä eräs tapahtuma, joka oli vaikuttava jokaisen sielun elämään ja olemassaoloon ja se tapahtui rikkaan arimatialaisen Joosefin omistamalla haudalla, kun ainoan täydellisen ihmisen synnitön henki palasi Jumalan paratiisista elämään tällä kertaa loistavassa kuolemattomuudessa — siihen raadeltuun ja lyötyyn ruumiiseen, joka oli Hänen omansa.
Mutta tapahtuma, josta tänään haluamme erityisesti puhua ja joka tärkeydessään vetää vertoja suurimmille ilmoitetun uskon totuuksille, on se, joka sattui lehdossa lähellä Palmyraa, New Yorkin osavaltiossa, kauniina, kirkkaana varhaiskevään päivänä vuonna 1820. Oliko päivä huhtikuun kuudes? Ehkä. Mutta olipa päivä mikä tahansa, silloin sattuneen tapahtuman tarkoituksena oli vaikuttaa Isämme miljardien maan päällä elävien lasten pelastukseen; lasten, jotka tulevat elämään maan päällä sinä päivänä, jolloin alkaa tapahtuma, jonka yhteydessä Poika luovuttaa tahrattoman valtakuntansa Isälleen.
Jos vertaamme sitä, mitä tapahtui lehdossa New Yorkin osavaltion länsiosassa, siihen kuinka ihminen Moriankumer käski Seerinin vuorta: "Siirry" ja se siirtyi, tai kuinka ihminen Mooses sanoi Punaiselle merelle: "Jakaudu" ja vedet jakautuivat, vetäytyen oikealla ja vasemmalle, tai kuinka ihminen Joosua käski: "Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa ja kuu Aijalonin laaksossa", ja se tapahtui — niin täl-

laiset tapahtumat vaipuvat omaan mitättömyyteensä.

Kun me kunnioittaen ja hartaina, palvomisen ja kiitoksen hengessä tutkimme tätä kirkkaana aamuna tapahtunutta taivaan lähettämää ihmettä, tarkastelkaamme aluksi niitä olosuhteita, joissa taivaat avattiin ja ihme syntyi.

Tuona armon vuonna 1820, samoin kuin sitä edeltäneinä 1 400 vuotena, pimeys peitti maan ja synkeys ihmisten mielet. Se oli hengellisen pimeyden ja synkeyden pilvistä aikaa, kun aamu valkeni vuorten ylle. Enkelit eivät enää palvelleet kanssahenkiään; Jumalan ääni oli vaiennut, eikä ihminen enää nähnyt Mestarin kasvoja; lahjat, merkit, ihmeet ja muut muinaisten pyhien nauttimat lahjat eivät enää olleet niiden yhteinen perintöosa, joiden sydämiin oli istutettu uskonnollinen palavuus. Ei ollut näkyjä, ei ilmoituksia, taivaat eivät auenneet, Herra ei vuodattanut vanhurskautta valituille kansoille, kuten Hän oli tehnyt entisinä aikoina.

Kuolleet eivät nousseet ylös, sokeiden silmät eivät auenneet eivätkä kuurojen korvat avautuneet. Ei ollut laillisia asioiden hoitajia, joiden teot olisivat olleet sitovia sekä maassa että taivaassa. Paavalin saarnaamaa evankeliumia, sitä jonka puolesta Pietari kuoli, ei enää julistettu kristikunnan saarnatuoleista.

Lyhyesti sanottuna, luopumus hallitsi kaiken yläpuolella, se oli yleismaailmallista, täydellistä ja pysyvää. Nöyrän Nasaretilaisen uskoa ei ollut missään. Kaikki lahkot, puolueet ja kirkkokunnat olivat eksyksissä. Saatana riemuitsi ja hänen enkelinsä iloitsivat. Sellaiset olivat tuon ajan yhteiskunnalliset ja uskonnolliset olot.

Mutta Hänen — Kaikkitietävän — viisautensa johdosta, joka hallitsee ylimpänä maata ja helvettiä, oli tullut luvatun palautuksen hetki. Vuosi 1820 tulisi olemaan se, jolloin suuri Jehova tulisi kaikki jälleen kohdallensa asettamaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta. Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin siementä koskevat liitot, jotka tehtiin heidän kanssaan, tultaisiin toteuttamaan.

Kun tulee aika kylvää ja korjata, viinitarhan Herra lähettää tarpeelliset peltomiehet. Herran työtä ihmisten keskuudessa suorittavat ihmiset; parhaimmista valituista tulee Hänen palvelijoitaan. Ja määrättynä hetkenä tuli Joseph Smith nuoremmasta tämä valittu mies. Tästä hengellisestä jättiläisestä, josta on sanottu: "Joseph Smith, Herran profeetta ja näkijä, on tehnyt enemmän ihmisten pelastamiseksi tässä maailmassa kuin kukaan toinen ihminen — paitsi yksin Jeesus — joka on koskaan siinä elänyt." (LK 135:53) Tämä ennalta määrätty profeetta tuli johtamaan Herran suurta myöhempien aikojen työtä.

Kun Herra tarvitsi Eenokia rakentamaan Siionia, pyhyyden kaupunkia, oli Eenok paikalla. Kun Hän tarvitsi Moosesta suureksi Israelin lainantajaksi, oli Mooses paikalla. Kun luvatun Messiaan tuli aika antaa henkensä monien lunnaiksi, oli suuri Pelastaja paikalla. Ja kiitos Herran, kun tuli aika aloittaa aikojen täyttymisen armotalous oli paikalla Joseph Smith, myöhempien aikojen voimallinen profeetta.

Herra sanoi hänelle: "Maan ääret tulevat kysymään nimeäsi ja mielettömät tulevat nauramaan sinua, ja helvetti on nostava raivonsa sinua vastaan;
kun taas puhdassydämiset ja ymmärtäväiset ja jalot ja hyveelliset tulevat aina etsimään neuvoa ja valtuutta ja siunauksia sinun kätesi alta." (LK 122:1-2)

Oli vuosi 1820; ihminen ja hetki löivät kättä. Näky paljastuisi pian ja evankeliumin totuuden palavat liekit tulisivat pian nielemään lahkolaisuuden ohdakkeet ja rikkaruohot, jotka peittivät Herran viinitarhan.

Tämän tulevan polttamispäivän valmistamiseksi pyyhkäisi hengellisen huolen ja levottomuuden henki sitä rajaseutua, jossa Herran tuleva profeetta asui rauhallisessa tuntemattomuudessa. Rappeutuneen kristillisyyden julistajat harjoittivat ammattiaan kiihkeän pelottomina. He huusivat: "Katso, tässä on Kristus" ja "Katsokaa, täällä." (KH J. S. 2:5)

Kukin uskonnonopettaja käytti kaikkia järkensä voimia ja viisastelua käännyttääkseen ihmisiä omaan pelastusjärjestelmäänsä. Tunteet olivat kiihkeitä, katkeruus riehui monen sydämessä. Sanasota ja mielipide-eroavuudet levittivät katkeruutta ihmisten keskuuteen ja jakoivat heitä eri ryhmiin. Näiden riitaisuuksien keskellä tuleva profeetta sanoi usein itselleen: "Mitä on tehtävä? Mitkä näistä kaikista ryhmäkunnista ovat oikeassa, vai ovatko ne kerrassaan kaikki väärässä? Jos jokin niistä on oikeassa, niin mikä, ja mitenkä minä sen saan tietää?" (KH J. S. 2:10)

Tässä ratkaisevassa vaiheessa pani jumalallinen sallimus elävän valon säteen loistamaan Jumalan pyhästä sanasta ja valaisemaan huolestuneen totuudenetsijän sydäntä.

Tutkikaa pyhiä kirjoituksia. Etsikää evankeliumin totuuksien aarteita. Nauttikaa tässä elämässä iankaikkisen elämän sanoja ja toivokaa kuolematonta kirkkautta tulevassa elämässä. Lukekaa, miettikää ja rukoilkaa siitä, mitä profeetat ovat kirjoittaneet. Sellainen on se tie, jolle Herra kutsuu ihmisiä silloin kun kysymyksessä ovat Hänen pyhät kirjoituksensa. Ja tälle kehityksen ja valistuksen polulle nuoren Josephin johdatti sallimuksen käsi, joka tuntee lopun alusta lähtien ja hallitsee rakastaen ja armollisena kaikkia lapsiaan.

Joseph-poika, joka silloin oli viidennellätoista ikävuodellaan ja joka jo kahdenkymmenen neljän vuoden kuluttua tulisi kuolemaan marttyyrina sen vuoksi, mitä oli nyt näkemäisillään ja siitä esittämänsä todistuksen vuoksi — luki Jaakobin kirjeestä jakeen, joka tulisi olemaan kaikkein merkityksellisin kaikista milloinkaan profeettojen kynästä vuodatetuista yksittäisistä jakeista.

Mooses antoi meille suuren julistuksen, joka monien mielestä kruunaa Vanhan Testamentin kirjoitukset: "Kuule, Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi.
Ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sie-

lustasi ja kaikesta voimastasi." (5 Moos. 6:4-5) Ja kun meidän Herramme Jeesus valitsi tässä mainitut rakkauden ja palvelemisen sanat, Hän kutsui niitä käskyistä ensimmäiseksi ja suurimmaksi.

Sanat, joita useimmat ihmiset pitävät Uuden Testamentin tärkeimpinä pyhinä sanoina, ovat nämä: "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16)

On vaikeata liiaksi tähdentää näiden ja vastaavanlaisten jakeiden tärkeyttä ja merkitystä ihmisten elämässä. Ja kuitenkin nämä Jaakobin sanat, jotka avasivat oven ensimmäiselle näylle ja joissa on merkitty muistiin se tie, jota kulkien kaikki ihmiset voivat oppia tuntemaan sen, minkä Jumala on antanut näinä viimeisinä päivänä, nämä muutamat rivit sisältävät kaikkein merkityksellisimmät sanat, jotka milloinkaan ovat tulleet profeetan suusta.

Nämä ovat ne sanat: "Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan." (Jaak. 1:5)

Yksinkertaiset, helpot ja selkeät sanat — sanat, jotka avasivat kaikkien aikojen kaikille ihmisille tien oppia Luojansa mielen ja tahdon; sanat, jotka Pyhä Henki saneli eräälle viimeisistä Uuden Testamentin profeetoista; sanat, jotka tulisivat painumaan myöhempien aikojen ensimmäisen profeetan sydämeen ja olemaan välikappaleina kaikkien aikojen suurimman evankeliumin armotalouden alkamisessa.

Puuttuuko sinulta, ihminen, viisautta? Haluatko sinä tietää, mikä kaikista kirkoista on oikea ja mihin niistä sinun pitäisi liittyä? Onko elämässäsi tarvetta enemmälle tiedolle kuin sinulla on? Haluaisitko murtaa ajan ja paikan kahleet ja katsella iankaikkisuuden näkymiä?

Pyydä silloin Jumalalta; etsi Hänen kasvojaan; turvaudu Luojaasi; käänny Hänen puoleensa; Hänen, joka on totuuden ja kaiken vanhurskauden lähde.

Mutta tähän liittyy ehto; ehto, jonka on liitytttävä anomuksiisi. Jaakob sanoo: "Mutta anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä, sillä joka epäilee, on meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee.

Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään saavansa." (Jaak. 1:6-7)

Ja niin oli asioiden laita tässä historian käännekohdassa — kun Jumalan Henki lepäsi maailman pimeyden yllä ja vielä syntymättömien ihmisten henget odottivat käskyä: "Tulkoon valkeus" — Jumala johti nuorta Josephia miettimään sanoja, jotka tulisivat olemaan alku suurimmalle maailmassa milloinkaan vallinneelle valon ja totuuden kaudelle.

"Milloinkaan ei ole mikään kirjoitusten kohta käynyt voimallisemmin ihmissydämeen kuin tämä silloin minun. Se tuntui väkevänä täyttävän sydämeni jokaisen sopen. Mietin sitä yhäti uudestaan . . ." (KH J. S. 2:12)

Sellaiset ovat Jumalan tiet ja sellaiset ovat Hänen Pyhän Henkensä teot. Voimalla, jota eivät voi tuntea ketkään muut kuin ne, joiden sielut ovat kääntyneet iankaikkisuuteen, Jaakobin sanat painuivat suuren myöhempien aikojen profeetan sydämeen.

Siitä uskonnollisesta sekasorrosta, joka aiheutti pahansuopaisuutta ja hämmennystä koko alueella, Joseph Smith sanoi: " . . . eri lahkojen uskonnonopettajat ymmärsivät samat kirjoitusten kohdat niin eri tavoin, että se oli omiaan hävittämään kaiken luottamuksen kysymyksen [mikä kirkko on oikea] ratkaisemiseen Raamattuun vetoamalla." (KH J. S. 2:12)

Hänen oli kaikkien muiden ihmisten tavoin kysyttävä sitä Jumalalta ja hän kysyi. Hän käveli jonkin matkan päähän maalaiskodistaan suojaisaan paikkaan lehdossa. Siellä hän yksinään polvistui ja rukoili, vuodatti sydämensä Luojalleen ja esitti Jumalalle sitä, mitä hänen sydämensä halasi.

Tämä oli kohtalokas ja toivorikas hetki. Luopumuksen pimeyden halki alkaisi loistaa valo. Luomisen käsky, suuri julistus "Tulkoon valkeus" — lausuttaisiin uudelleen. Evankeliumin valo, iankaikkisen sanan valo, oli pian vuodattava säteensä kaiken maan ylle.

Mutta suuret asiat eivät synny helposti; tapahtumat, jotka ravistavat maan vastustuksen vuoriksi. Sillä kaikessa on vastakohtaisuutta, jokainen oikeata kirkkoa etsivä ihminen joutuu vastakkain maallisten tapojen kanssa. Joseph Smith ei ollut mikään poikkeus.

Kun hän rukoili, pahan voimat taistelivat vastaan saatanallisella voimalla. ". . . minuun heti kävi käsiksi jokin voima, joka kerrassaan valtasi minut ja jolla oli sellainen yllättävä vaikutus minuun, että se kahlitsi kieleni niin, etten voinut puhua. Synkkä pimeys tiheni ympärilleni, ja hetken minusta tuntui, kuin olisin tuomittu äkilliseen tuhoon." (KH J. S. 2:15)

Sellaiset ovat saatanan keinot, että kun taivaan Jumala yrittää lähettää aikojen loistavimman valon maailmaan, pahan voimat vastustavat Häntä valtakuntansa mustimmalla pimeydellä ja valtakuntansa henkisen pimeyden pahuudella. Lusifer, yhteinen vihollisemme, taisteli luvattua palautusta vastaan samoin kuin hän nyt vastustaa suoritettua palautusta.

"Mutta ponnistaessani kaikki voimani Jumalan avuksi huutamiseen, että hän vapahtaisi minut tämän vihollisen vallasta, joka oli käynyt minuun käsiksi, ja juuri hetkenä, jona olin epätoivoon vaipumassa ja antautumassa turmioon — eikä mihinkään kuviteltuun perikatoon, vaan jonkin todellisen, näkymättömästä maailmasta olevan olennon valtaan, olennon, jolla oli niin ihmeellinen voima, etten ollut sellaista missään olennossa aikaisemmin tuntenut — aivan tänä suuren hädän tuokiona minä näin valopatsaan juuri pääni yläpuolella . . ." (KH J. S. 2:16)

Sen jälkeen taivaat aukenivat ja verho vedettiin syrjään, kauan lukittuna olleet taivaat vuodattivat siunausta; valkeuden ja totuuden ja ilmoituksen ja ihmeiden ja pelastuksen aikakausi oli alkanut.

Paikka, hetki, tarve, ihminen ja jumalallinen päämäärä yhtyivät aloittamaan Jumalan suurta myöhempien aikojen työtä. Taivaat eivät vavisseet eikä maa järissyt. Se ei ollut tapah-

tuma, jota olisivat olleet juhlistamassa jyrinä ja pilvet Siinailla, sillä se tapahtui yhtä rauhallisen juhlalliseesti ja tyynesti kuin avonaisen haudan ääressä kohtaus, jossa Maria Magdaleena lausui ylösnousseelle Herralle kunnioittavasti: "Rabbuuni."

Tämä oli tilaisuus, jossa suurin ihmisen milloinkaan näkemistä näyistä tunkeutui täydellisen pimeyden halki. Jumalat olivat uudelleen ilmaisseet itsensä.

". . . minä näin valopatsaan juuri pääni yläpuolella, hohtavamman aurinkoa, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun", sanoi profeetta. (KH J. S. 2:16)

"Heti sen ilmestyessä havaitsin itseni vapahdetuksi minua kahlehtineesta vihollisesta. Valon levätessä päälläni minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhutteli minua, kutsuen minua nimeltä, ja sanoi, toista osoittaen: *Tämän on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*" (KH J. S. 2:17)

Suuri Jumala ylhäällä taivaassa — mitä ihmeitä me näemmekään! Taivaat avautuvat, verhot aukeavat, maailmankaikkeuden Luojat astuivat alas, sekä Isä että Poika puhuivat kuolevaiselle ihmiselle. Jumalan ääni kuuluu jälleen, Hän elää ja puhuu, me kuulemme Hänen sanansa kuten ne kuultiin entisinä päivinä.

"Päämääränäni oli ryhtyessäni kysymään neuvoa Herralta", sanoo nuori anojamme, "päästä selville, mikä kaikista lahkoista oli oikeassa, että saattaisin tietää mihin liittyä. Niinpä siis, niin pian kuin saatoin hallita itseni sikäli, että pystyin puhumaan, kysyin Persoonilta, jotka seisoivat yläpuolellani valkeudessa, mikä kaikista noista lahkoista oli oikeassa — ja mihinkä minun piti liittyä.

Minulle vastattiin, ettei minun pitänyt liittyä yhteenkään niistä, sillä ne olivat kaikki väärässä; ja minulle puhuva Persoona sanoi, että kaikki niiden uskontunnustukset olivat kauhistus hänen silmissään; että nämä uskon julistajat olivat kaikki turmeltuneita; että he lähestyvät minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana; he opettavat oppeina ihmiskäskyjä, ja heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman." (KH J. S. 2:18-19)

Kerran tai kahdesti tuhannessa vuodessa avataan uusi ovi, jonka kautta kaikkien ihmisten on kuljettava, jos he aikovat saada rauhan tässä elämässä ja päästä perimään iankaikkisen elämän tulevissa valtakunnissa.

Kerran tai kahdesti kahdenkymmenen sukupolven aikana alkaa uusi aikakausi; idästä nouseva valo alkaa karkottaa maan pimeyttä ihmisten sydämistä.

Silloin tällöin rauhallisessa lehdossa piilossa ihmisten katseilta taivas ja maa viettävät kahdenkeskisen hetken eikä kumpikaan niistä ole sen jälkeen enää entisensä. Sellainen tapahtuma sattui kauniina, kirkkaana aamuna keväällä 1820 lehdossa lähellä Palmyraa, New Yorkin osavaltiossa.

Ihminen kysyi ja Jumala vastasi.

Joseph Smith näki Isän ja Pojan.

Minä tiedän sen ja todistan siitä. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä; Hänen, joka on Poika ja jonka todistajia me olemme. Amen.

Lapsenusko

Thomas S. Monson

Kuinka ihanaan aikaan vuodesta konferenssi onkaan! Salt Lake Cityn temppeliaukiolle on kokoontunut kymmeniä tuhansia ihmisiä, jotka ovat saapuneet kaukaa saadakseen kuulla Herran sanaa. Tabernaakkeli on tänään ääriään myöten täynnä. Ystävällinen keskustelu on vaihtunut kuoron lauluesityksiin ja rukoilijoiden ja puhujien sanoihin. Salin täyttää suloinen, harras tunnelma.

Tunnen itseni nöyräksi katsellessani kasvojanne ja annan arvoa uskollenne ja uskollisuudellenne totuutta kohtaan. Te istutte kärsivällisesti näillä historiallisilla penkeillä, jotka ajan myötä eivät juuri ole tulleet mukavammiksi.

Erityisen kiitollinen olen täällä olevista lapsista. Vasemmalla puolellani olevalla parvekkeella näen kauniin, ehkä kymmenvuotiaan, tytön; sievän lapsukaisen. En tiedä nimeäsi, enkä sitä, mistä tulet. Mutta tiedän kuitenkin, että viaton hymysi ja silmiesi lempeä katse pakottavat minut siirtämään tulevaisuuteen tätä tilaisuutta varten valmistamani puheen. Tänään tunnen halua puhua sinulle.

Kun olin sinun ikäisesi poika, oli minullakin pyhäkoulunopettaja. Raamatusta hän luki meille Jeesuksesta, maailman Lunastajasta ja Vapahtajasta. Eräänä päivänä hän kertoi meille, kuinka Jeesuksen luokse tuotiin pieniä lapsia. Opetuslapset moittivat niitä, jotka toivat lapsia, mutta "kun Jeesus sen näki, närkästyi hän ja sanoi heille: 'Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.'" (Mark. 10:14)

En milloinkaan ole unohtanut tätä opetusta. Muutama kuukausi sitten sain itse asiassa oppia uudelleen sen merkityksen ja olla osallisena sen voimasta. Opettajani oli Herra. Saanen kertoa teille tästä kokemuksesta. Kaukana Salt Lake Citystä, Utahista, ja noin 130 kilometrin päässä Shreveportista Louisianassa asuu Jack Methvinin perhe. Äiti, isä ja pojat ovat Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä. Vielä

äskettäin perheeseen kuului myös herttainen tytär, joka läsnäolollaan siunasi kotia. Hänen nimensä oli Christal. Hän oli vasta kymmenvuotias, kun kuolema päätti hänen maisen matkansa.

Christalista oli hauskaa juosta ja leikkiä perheen omistamalla suurella maatilalla. Hän oli taitava ratsastaja ja menestyi erinomaisesti maatalouskerhon työssä voittaen palkintoja sekä paikallisista että valtiollisista näyttelyistä. Hänen tulevaisuutensa näytti valoisalta, elämä oli ihanaa. Sitten hänen säärestään löydettiin epätavallinen kohouma. New Orleansissa erikoislääkärit vahvistivat epäilyksen: pahanlaatuinen syöpä. Jalka täytyi poistaa.

Tyttö toipui hyvin leikkauksesta, eli yhtä rikkaasti kuin aikaisemminkin eikä valittanut koskaan. Sitten lääkärit huomasivat, että syöpä oli levinnyt hänen pieniin keuhkoihinsa. Methvinin perhe ei vaipunut epätoivoon, vaan suunnitteli sen sijaan lentomatkaa Salt Lake Cityyn. Christal voisi saada jonkun johtavan auktoriteetin siunauksen. Methvinit eivät tunteneet henkilökohtaisesti ketään veljistä, ja niin he asettivat Christalin eteen kaikkien johtavien auktoriteettien kuvat ja suorittivat sattumanvaraisen valinnan. Jostakin syystä valinta osui minuun. Christal ei milloinkaan lentänyt Salt Lake Cityyn. Hänen tilansa huononi. Loppu läheni. Mutta hänen uskonsa ei horjunut. Hän sanoi vanhemmilleen: "Eikö vaarnakonferenssi ole pian? Eikö sinne lähetetä johtavaa auktoriteettia? Miksi ei sitten veli Monsonia? Ellen minä voi mennä hänen luokseen, voi Herra lähettää hänet minun luokseni."

Sillä välin syntyi Salt Lake Cityssä, jossa ei tiedetty mitään Shreveportin tapahtumista, erittäin epätavallinen tilanne. Sinä viikonloppuna, jolloin Shreveportin vaarnakonferenssi pidettiin, minut oli määrätty lähtemään El Pasoon, Texasiin. Presidentti Ezra Taft Benson kutsui minut toimistoonsa ja selitti, että yksi veljistä oli tehnyt alustavia valmistelutöitä El Pason vaarnan jakamista varten. Hän kysyi minulta, olisinko pahoillani, jos tuo toinen lähetettäisiin El Pasoon ja minut jonnekin muualle. Siinä ei tietenkään ollut minkäänlaisia vaikeuksia — mikä tahansa paikka sopi minulle. Silloin presidentti Benson sanoi: "Veli Monson, tunnen halua lähettää sinut vierailemaan Shreveportin vaarnaan Louisianaan." Otin tehtävän vastaan. Määräpäivä koitti. Minä saavuin Shreveportiin.

Lauantai-iltapäivä oli täynnä kokouksia — kokous vaarnan johtokunnan kanssa, kokous pappeusjohtajien kanssa, kokous patriarkan kanssa ja vielä kokous vaarnan kaikkien pappeusjohtajien kanssa. Pyydellen kovasti anteeksi, vaarnanjohtaja Charles F. Cagle kysyi, sallisiko aikatauluni, että antaisin siunaukseni eräälle kymmenvuotiaalle, syöpää sairastavalle tytölle. Hänen nimensä: Christal Methvin. Vastasin tekeväni sen, jos se olisi mahdollista ja sen jälkeen tiedustelin, oliko tyttö läsnä konferenssissa vai oliko hän Shreveportin sairaalassa. Koska presidentti Cagle tiesi, että aikani oli varattu erittäin tiiviisti, hän melkein kuiskasi, että Christal oli kotonaan *lähes 130 kilometrin päässä Shreveportista!*

Tutkin illan ja seuraavan aamun kokousten aikataulua — jopa paluulentoanikin. Siinä ei yksinkertaisesti ollut aikaa. Mieleeni tuli vaihtoehtoja. Emmekö voisi muistaa pienokaista konferenssin julkisissa rukouksissa? Varmaankin Herra ymmärtäisi asian. Tämän päätöksen mukaisesti jatkoimme suunniteltuja kokouksia.

Kun asiasta ilmoitettiin Methvinin perheelle, he ymmärsivät, mutta olivat myös hieman pettyneitä. Eikö Herra ollut kuullut heidän rukouksiaan? Eikö Hän ollut järjestänyt niin, että veli Monson tulisi Shreveportiin? Jälleen he pitivät perherukouksen pyytäen viimeistä palvelusta — että heidän kalliin Christalinsa toive toteutuisi.

Sillä hetkellä kun Methvinin perhe polvistui rukoukseen vaarnakeskuksen kello osoitti aikaa 19.45. Ohjekokous oli ollut innoittava. Minä järjestin muistiinpanojani ja valmistuin nousemaan puhujankorokkeelle, kun kuulin äänen puhuvan hengelleni. Sanoma oli lyhyt, sanat tutut: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta." (Mark. 10:14) Muistiinpanoni kävivät hämäriksi. Ajatukseni siirtyivät siunausta tarvitsevan pienen tytön luokse. Tein päätökseni. Kokouksen aikataulua muutettiin. Ihmiset ovat kuitenkin kokouksia tärkeämpiä. Käännyin piispa James Serran puoleen ja pyysin, että hän poistuisi kokouksesta ilmoittamaan asiasta Methvineille.

Methvinin perhe oli juuri noussut polviltaan, kun puhelin soi ja heille kerrottiin, että varhain sunnuntaiaamuna — Herran päivänä — me matkustaisimme paastoten ja rukoillen Christalin vuoteen äärelle.

Tulen aina muistamaan, enkä milloinkaan unohda tuota varhaisena aamuna tehtyä matkaa taivaaseen, jota Methvinin perhe kutsuu kodikseen. Olen ollut pyhissä paikoissa — pyhissä kodeissakin — mutta en ole koskaan tuntenut voimakkaammin Herran läsnäoloa kuin Methvinin kodissa. Christal näytti niin pieneltä levätessään suuressa vuoteessa. Huone oli valoisa ja iloinen. Itäisestä ikkunasta loistava auringonpaiste täytti makuuhuoneen valolla, samalla kun Herra täytti sydämemme rakkaudella.

Perhe kokoontui Christalin vuoteen ympärille. Katsoin alas lapseen, joka oli liian sairas nousemaan ylös, melkein liian heikko edes puhumaan. Hänen sairautensa oli tehnyt hänet jo sokeaksi. Hänen henkensä oli niin vahva, että minä polvistuin, otin hänen hennon kätensä ja sanoin yksinkertaisesti: "Christal, minä olen tässä." Hän avasi huulensa ja kuiskasi: "Veli Monson, tiesin, että tulisit." Katselin ympärilleni huoneessa. Kukaan ei seisonut. Kaikki olivat polvistuneet. Annoin siunauksen. Heikko hymy levisi Christalin kasvoille. Hänen kuiskaamansa kiitos riitti loppurukoukseksi. Hiljaa me kaikki lähdimme huoneesta.

Neljä päivää myöhemmin, torstaina, kun kirkon jäsenet Shreveportissa liittivät uskonsa Methvinin perheen uskoon ja Christalin nimi mainittiin erityisessä rukouksessa hyvälle ja rakastavalle taivaalliselle Isälle, Christal

Methvinin puhdas henki jätti sairauden näännyttämän ruumiin ja astui Jumalan paratiisiin.
Meille, jotka polvistuimme tuona sapatin päivänä aurinkoisessa makuuhuoneessa, ja erityisesti Christalin äidille ja isälle, kun he päivittäin astuvat samaan huoneeseen ja muistavat, kuinka hän lähti, amerikkalaisen runoilijan Eugene Fieldin kuolemattomat sanat tuovat mieleen kallisarvoisia muistoja:

Pieni leikkikoira on pölyn peitossa,
Mutta se seisoo tukevana ja uskollisena;
Ja pieni leikkisotilas on ruosteesta punainen,
Ja hänen muskettinsa murenee hänen käsissään.
Oli aika, jolloin pieni leikkikoira oli uusi,
Ja sotilas tuliterä.
Ja oli aika, jolloin pieni poikamme Blue
Suuteli niitä ja pani ne tähän.

"Odottakaa siinä minua", hän sanoi,
"Älkääkä metelöikö!"
Niin hän kömpi pinnasänkyynsä
Ja näki unta kauniista leikkikaluista.
Ja kun hän näki unta, enkelin laulu
herätti pienen poikamme Bluen.
Voi, siitä on monta pitkää vuotta,
Mutta pienet leluystävät ovat uskollisia!

Niin, ne seisovat uskollisina pienelle Blue-pojalle,
Kukin samalla vanhalla paikallaan,
Odottaen pienen käden kosketusta,
Hymyä pienillä kasvoilla.
Ja ne miettivät odottaessaan kaikki nämä pitkät vuodet,
Tuon pienen tuolin pölyssä,
Mitä on tullut pienestä Bluepojastamme
Sen jälkeen kun hän suuteli niitä ja pani ne tähän.

("Little Boy Blue", *One Hundred and One Famous Poems* [Chicago: Reilly & Lee, 1958], s. 15 — suoramittainen suomennos)

Meidän ei tarvitse ihmetellä eikä odottaa. Sanoihan Mestari: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." (Joh. 11:25-26) Teille, Jack ja Nancy Methvin, Hän sanoo: "Rauhan minä jätän teille; minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." (Joh. 14:27) Ja suloinen Christalinne voisi hyvin lausua seuraavat lohduttavat sanat: ". . . minä menen valmistamaan teille sijaa . . . että tekin olisitte siellä, missä minä olen." (Joh. 14:2-3)
Sinulle, pieni ystäväni parvekkeella, ja uskoville kaikkialla, todistan, että Jeesus Nasaretilainen rakastaa pieniä lapsia, että Hän kuulee rukouksenne ja vastaa niihin. Mestari todella lausui nuo sanat: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta." (Mark. 10:14)
Tiedän, että Hän sanoi nuo sanat Shreveportiin, Louisianaan, määrätyille apostoleille — sillä minä kuulin ne. Näistä totuuksista minä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia"

L. Tom Perry

Yksi yleiskonferenssin minulle tarjoamista ainutlaatuisista kokemuksista on se, että saavun tänne hieman ennen alkua, jolloin minulla on mahdollisuus kulkea pitkin tämän suuren tabernaakkelin käytäviä tervehtimässä konferenssivieraita sitä mukaa kuin he kokoontuvat paikalle. Silloin huomaa, että tämä todella on maailmankonferenssi.
Vaikka jotkut vieraista puhuvatkin vieraita kieliä, on eräs toinen tapa seurustella heidän kanssaan, sillä huomaatte nopeasti, että kun puristatte kättä, katsotte silmiin jotakin toisesta maasta saapunutta ihmistä, teidän välillänne on silta, veljeyden ja sisaruuden silta, joka ei tunne kansallisia rajoja.
Me olemme konferenssipuheissamme usein kohdistaneet sanamme sille maalle, jossa tämän kirkon päämaja sijaitsee. Kun näin tapahtuu, katselen kiinnostuneena kasvoihin niitä, jotka kuulevat sanoman tulkin välityksellä. Olen huomannut heissä muutakin kuin pelkästään kohteliasta kiinnostusta. Heissä näkyy aitoa kiinnostusta ja ymmärrystä. Luulen, että olen oikeassa, sillä kun tutkin historiaa, siinä tulee esille yhteinen aihe, jota toistetaan yhä uudelleen ja uudelleen.

Me rakastamme suurta maatamme ja me rakastamme teidän maitanne — koska se on teidän kotinne. Minulle on annettu mielenkiintoinen tehtävä auttaa Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen kaksisataavuotisjuhlien järjestämisessä. Minulla ei koskaan aikaisemmin ole ollut tehtävää, joka olisi antanut selvemmän näkemyksen historias-

ta ja paremman mahdollisuuden tarkkailla hallituksen toimintaa.
Joitakin kuukausia sitten minua pyydettiin auttamaan useiden amerikkalaisten uskonnollisten johtajien kutsumisessa erityiskokoukseen, jonka tarkoituksena oli lisätä uskonnollisten järjestöjen osallistumista kaksisataavuotisjuhlallisuuksiin. Meitä kokoontui noin 400 Washingtoniin, ja me keskustelimme kahden päivän ajan keinoista suorittaa osuutemme näissä jännittävissä juhlissa.

Vaikka huomasin syvästi kunnioittavani ja ihailevani monia näistä uskonnollisista johtajista, huomasin myös olevani vakavasti huolissani eräistä ilmiöistä, joita te arvailujeni mukaan sanoisitte vapaamielisiksi.

Näiden kahden päivän ohjelmaan sisältyi osana osanottajajoukon jakaminen pieniin parinkymmenen hengen keskusteluryhmiin, joiden tehtävänä oli tutkia, mikä osuus kirkoilla voisi olla näissä juhlallisuuksissa.
Ensimmäisen päivän päätyttyä keskustelin erään kokoukseen kutsumani terävä-älyisen nuoren virkatoverini kanssa siitä, että laatisimme tämän maan kirkkojen yhteisen julistuksen, jossa vakuuttaisimme tarvitsevamme jumalallista johdatusta ja ilmaisisimme kiitollisuutemme siitä, että Herran käsi oli johtamassa Yhdysvaltojen hallitusmuotoa laadittaessa. En tiedä, kuinka pitkään tämä nuori mies valvoi, mutta kun tapasin hänet seuraavana aamuna aamiaisella, hänellä oli erinomainen luonnos suunnitellusta julistuksesta.
Minä olin innostunut esittelemään ehdotuksen pienelle keskusteluryhmällemme, kun kokoonnuimme sinä aamuna. Mutta innostukseni laimeni nopeasti. Huomasimme pian, että tämä pieni uskonnollisten johtajien ryhmä oli yhtä mieltä siitä, että minkäänlainen Herraan Jumalaan viittaava julistus ei ollut hyväksyttävissä. He päättelivät, että sellainen julistus loukkaisi ateisteja. He sanoivat, että jumalankieltäjälläkin on oikeus uskoonsa. Olen tietenkin aivan samaa mieltä näiden miesten kanssa siitä, että jokaisella on oikeus vapaaseen tahtoonsa, mutta asetuin kiivaasti vastustamaan sitä, että meidän pitäisi salata lujat uskomuksemme, koska kaikki eivät voisi niitä hyväksyä. Mitä enemmän väittelimme, sitä tiiviimmin vastustajat yhdistyivät meitä vastaan. Me emme pystyneet saamaan omaa tai mitään muutakaan julistusta hyväksytyksi komiteassamme.
Tämä tulos ja yritystemme ilmeinen hyödyttömyys järkytti minua siinä määrin, että minun oli etsittävä käsiini se uskonnollinen johtaja, joka vastusti julistustamme. Kun puhuin hänen kanssaan koin entistä suuremman järkytyksen. Tässä oli mies, joka oli suorittanut joukottain jumaluusopillisia tutkintoja, joka oli erään kristillisen seurakunnan johtaja, ja esitti seuraavat vastaukset kysymyksiini:
Kysymys: "Ettekö usko, että Jumala innoitti tämän maan varhaisia johtajia tämän suuren kansakunnan muodostamisessa?"
Vastaus: "En löydä tutkimuksistani todisteita siitä, että Jumala minään aikakautena olisi johtanut ihmisen asioita."
Kysymys: "Koska ajattelette tuolla tavalla, niin miksi te joka viikko seisotte seurakuntanne edessä opettamassa kristillistä oppia?"
Vastaus: "No, se ei ole vaikeata. Minä kokoan ryhmän seurakunnan edustajia ja opetan sitä, mistä he ovat yksimielisiä."
Toistan vielä kerran, että kun olin Washingtonissa, tapasin monta harrasta ja suurenmoista kirkonmiestä, mutta minun on sanottava, että kun palasin kotiin tältä matkalta, tunsin kasvavaa huolta siitä, että monien tämän maan ja koko maailman kirkkojen saarnatuoleista yhä lisääntyvässä määrin opetetaan oppeja, jotka ovat pikemminkin ihmisen kuin Jumalan antamia.
Kun kokous päättyi, olin suuresti tyytymätön siihen, että tämä suuri uskonnollisten johtajien joukko ei ollut hyväksynyt julistusta kiitollisuudestamme iankaikkista Isäämme kohtaan. Mutta lähdin sieltä lujasti päättäneenä, että antaisin ainakin oman ääneni kuulua ainakin kahdesta aiheesta tämän kaksisataavuotisjuhlavuoden aikana.
Ensiksi tulen kasvattamaan itsessäni rohkeutta nousta ylös puolustamaan sitä, minkä uskon oikeaksi. Julistan henkilökohtaisena todistuksenani, että taivaat eivät ole suljettu. Herra johtaa ja opastaa edelleen kaikkia maan päällä olevia lapsiaan, jos nämä kuuntelevat Hänen ääntänsä. Tulen opettamaan syvänä vakaumuksenani, että jokaisen vanhurskaan hallituksen perustana on se laki, joka on Herralta saatu ohjaamaan ja johtamaan ihmisen yrityksiä. Vanhurskaat hallitukset saavat ohjeita Herralta. Presidentti Tannerin lukema pyhien kirjoitusten kohta osoittaa tämän meidän maassamme, tämän hallituksen muodostamisessa. "Ja tätä tarkoitusta varten minä säädin tämän maan perustuslain viisasten miesten kätten kautta, jotka minä herätin juuri tätä tarkoitusta varten, ja lunastin maan verenvuodatuksella." (LK 101:80)
Olen päättänyt tehdä kaiken vallassani olevan pitääkseni elossa saman uskon, joka oli perustuslain muinaisten allekirjoittajien sydämissä ja sieluissa.
George Washington julisti: "Ihmiset tietävät, että on mahdotonta hallita vanhurskaasti ilman Jumalaa ja Raamattua."
Ja Yhdysvaltojen presidentti Andrew Jackson julisti: "Raamattu on se kallio, jolla meidän tasavaltamme lepää."
Vakuutan tänään teidän edessänne uskovani, että Herra Jumala jatkaa lastensa asioiden hoitamista. Hänen lakinsa on oltava se perusta, jolle kaikki lait pohjautuvat. Meidän on oltava halukkaita tukemaan ja puolustamaan Hänen jumalallisia lakejaan ja elämään sopusoinnussa niiden kanssa.
Toiseksi. Haluan julkisesti ilmoittaa vastustavani niitä, jotka ovat niin omien oppiensa lumoissa, että uskovat omassa valistuneessa mielessään voivansa muuttaa Jumalan lakeja. Ihmiskunnan enemmistölle ei ole annettu eikä koskaan tulla antamaan valtaa muuttaa näitä jumalallisia lakeja.

Sallikaa minun kertoa teille esimerkki siitä, kuinka nämä näennäisen valistuneet ihmiset yrittävät tuhota avioliiton pyhän järjestyksen virheellisten oppien ja opetusten avulla. Eräästä julkaisusta luen lainauksen, joka on vain yksi samanlaisista kirjoituksista, joita olen saanut huolestuneilta kansalaisilta. Se kuuluu seuraavasti:

"Tämän ja muiden samanlaisten todisteiden perusteella eräät huomioitsijat väittävät, että avioliittolaitos, joka vääjäämättä on muuttunut vuosisatojen aikana sopeutuakseen muuttuvan yhteiskunnan tarpeisiin, on nyt kohtaamassa tulevaisuuden, jossa se vähitellen muuttuu tarpeettomaksi. Heidän mielestään avioliitto lopulta muodostuu ei uskonnolliseksi sakramentiksi eikä lailliseksi lupakirjaksi vaan yksinkertaisesti yhteiskunnalliseksi tosiasiaksi." (William H. Masters ja Virginia E. Johnson, *The Pleasure Bond,* Toronto ja Boston: Little, Brown and Co., s. 179) He kehittelevät uutta kristillistä suhtautumistapaa avioliittoon. He väittävät, että opillisuuden on pakko taipua inhimillisyyden edessä tapahtuipa se sitten kuinka hitaasti tai vastahakoisesti tahansa. He kiinnittävät huomiota tutkimuksiin, joiden he väittävät melkein varmasti todistavan, että esiaviolliset suhteet voivat palvella keinona olla uskollinen Jumalalle.

Minä olen sitä mieltä, että tällaiset opetukset ovat täysin vastoin Jumalan ihmiskunnalle antamia ohjeita. Kun tutkin aineellista järjestystä Herran jumalallisessa suunnitelmassa, en löydä sieltä minkäänlaisia todisteita siitä, että Hän olisi koskaan nähnyt tarpeelliseksi tehdä muutoksia. Maa jatkaa pyörimistään entiseen suuntaan. Sen akselin kaltevuuskulma on ennallaan. Kosteus haihtuu merestä pilviin, pilvistä maahan, maasta jokeen ja joesta mereen samalla hyödyllisellä tavalla kuin ennenkin.

Näen samanlaista jatkuvuutta Hänen ihmiskunnalle antamissaan laeissa. Aivan alussa Hän julisti:

"Ja Herra Jumala sanoi: 'Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä, minä teen hänelle avun, joka on hänelle sopiva.' Niin Herra Jumala vaivutti ihmisen raskaaseen uneen, ja kun hän nukkui, otti hän yhden hänen kylkiluistaan . . . Ja Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka hän oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo.

Ja mies sanoi: 'Tämä on nyt luu minun luistani ja liha minun lihastani; hän kutsuttakoon miehettäreksi, sillä hän on miehestä otettu.'

Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he tulevat yhdeksi lihaksi." (1 Moos. 2:18, 21-24)

Miehen ja naisen välinen liitto on Herralle pyhä, se on liitto, jota ei sovi sormeilla. Avioliitto oli Herralle Jumalalle välttämätön, jotta täytettäisiin Hänen työnsä ja tavoitteensa, joita varten Hän loi taivaat ja maan.

Kaikkina aikoina Hän on julistanut, että Hänen jumalallisen lakinsa tarkoituksena on suojata ja suojella aviomiehen ja vaimon välistä pyhää liittoa. Kun Mooses huomasi tarpeelliseksi antaa lakeja Israelin lasten hallitsemiseksi, yksi Herran julistamista laeista kuului: "Älä tee huorin." (2 Moos. 20:14)

Toisena aikana, kun Hänen Ainosyntyisensä oli maan päällä, Hän korostaen vahvisti tämän iankaikkisen lain:

"Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tee huorin.'

Mutta minä sanon teille; jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa." (Matt. 5:27-28)

Käydessään Amerikan mantereella, kuten kerrotaan Mormonin Kirjassa, Herra julistaa jälleen samaa pysyvää opetusta: "Älä tee huorin." (Moosia 13:22)

Hän ei ole jättänyt meitä ilman tätä samaa opetusta uusissa pyhissä kirjoituksissamme. Sillä Hän on tänä päivänä julistanut uudelleen: "Älä tee huorin; ja se, joka tekee huorin eikä tee parannusta, karkoitetaan pois." (LK 42:24)

Jumalan laeissa ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan ristiriitaisuuksia. Kaikkien aikojen kaikissa pyhissä kirjoituksissa julistetaan tätä jumalallista sanomaa, joka ei muutu ja jota ihminen ei voi muuttaa.

Ja niin tänäänkin kaikuvat samat muinaisen ajan apostoli Paavalin varoittavat sanat:

"Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen opettajia

ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin." (2 Tim. 4:3-4)

Todistan teille, että Jumalan laeissa on muuttumatonta jatkuvuutta. Kun mukautamme elämämme Hänen lakiensa mukaiseksi, saamme iloa, täyttymystä ja rauhaa, kun elämme täällä maan päällä. Silloin kun yritämme vääristellä tai jättää noudattamatta Hänen lakejaan, joudumme kärsimään Jumalan tuomiot ja yhtä varmasti kuin joudumme niiden eteen, seuraa siitä kurjuutta, surua ja sydämen tuskaa.

Tuntekaamme samaa henkeä kuin psalmista kirjoittaessaan: "Herran on maa ja kaikki, mikä siinä on, maan piiri ja ne, jotka siinä asuvat." (Ps. 24:1)

Suokoon Jumala, että meillä olisi rohkeutta nousta ja tulla luetuiksi joukkoon, jonka tiedämme olevan oikeassa. Rukoilen sitä nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Kuulkaa Häntä!"

Mark E. Petersen

Veljeni ja sisareni, en voi olla lausumatta syvää kiitollisuuttani niille suurenmoisille muusikoille, jotka tämän konferenssin aikana ovat laulaneet ja soittaneet meille. Musiikki on tehnyt minuun suuremman vaikutuksen kuin monessa muussa konferenssissa ja haluan omasta puolestani sanoa kaikille laulajille ja urkureille, että olen heille äärettömän kiitollinen. Mielestäni te olette kauniilla tavalla osallistuneet tämän poikkeuksellisen konferenssin ohjelmaan.

Meillä myöhempien aikojen pyhillä on sanoma maailmalle. Se on jumalallinen ja julistaa koko ihmiskunnalle, että Jumala on puhunut taivaasta uudelleen meidän aikanamme.

Kun Kaikkivaltias puhui, Hän sanoi: "Kuulkaa, oi te taivaat, ja ota korviisi maa, ja iloitkaa sen asukkaat, sillä Herra on Jumala, eikä ole muuta Vapahtajaa kuin hän.

Suuri on hänen viisautensa, ihmeelliset ovat hänen tiensä . . ." (LK 76: 1-2)

Ja Hän sanoi: ". . . Herran ääni kuuluu . . . kaikille ihmisille . . . Ja varoittava ääni on kuuluva kaikille ihmisille." (LK 1:2, 4)

Meidän sanomamme ydin on se, että Jeesus Nasaretilainen on Herra Kristus, koko ihmiskunnan Vapahtaja ja juutalaisten Messias. Me vakuutamme juhlallisesti, että tämä sama Jeesus kirjaimellisesti oli Jumalan ainosyntyinen Poika, Mariasta syntynyt, eikä ole muuta Vapahtajaa.

Kaikkivaltias vakuutti toistuvasti, että Jeesus Nasaretilainen oli Hänen Poikansa, ja käski vaativasti: *"Kuule Häntä!"* Näinä myöhempinä aikoina, kun Kaikkivaltias antoi suuren Jeesusta Kristusta koskevan uuden tärkeän ilmoituksen, Hän käski jälleen: *"Kuule Häntä!"*

Ja niin me myöhempien aikojen pyhinä tuomme teille uuden ja nykyajan ilmoituksen Jeesuksesta Kristuksesta ja sen tehdessämme välitämme kaikille niille, jotka haluavat kuulla, Isän Jumalan tärkeän käskyn, jonka Hän toistaa: *"Kuule Häntä!"*

Sanomamme on tosi. Se on tärkeä tälle levottomalle maailmalle. Herra sanoi itse: "Kulkaa, te kansat kaukana ja te, jotka asutte merensaarilla, kuunnelkaa te kaikki! Sillä Herran ääni kuuluu totisesti kaikille ihmisille . . ." (LK 1:1-2)

Kun me tällä tavalla julistamme tätä ilmoitettua sanaa, herää monien ihmisten mielessä heti kysymys sen luotettavuudesta. Me ymmärrämme sen täysin, sillä tiedämme, että sanomamme luotettavuus riippuu suuresti meidän luotettavuudestamme ihmisinä. Sallikaa minun tämä ajatus mielessäni kertoa hieman meistä.

Me olemme kansana luvanneet olla raittiita ja hyväluontoisia, rehellisiä ja vanhurskaita. Me opetamme hyveellisyyttä ja siveyttä uskomme perusperiaatteena. Me edistämme kodin tasapainoa ja säilymistä.

Perhe on meille sivistyksen kulmakivi ja tulee aina säilymään sellaisena. Se on ihmisten välisten oikeiden suhteiden perusta.

Me opetamme miehille ja naisille uskollisuutta sen jaloimmassa merkityksessä. Me uskomme, että me kaikki olemme Jumalan henkilapsia ja Herran tarkoituksena on, että elämme iankaikkisesti niin, että meistä lopulta tulisi täydellisiä kuten taivaallinen Isämme täydellinen on. (Ks. Matt. 5:48.)

Me uskomme, että perhe oli tarkoitettu tulemaan iankaikkiseksi yksiköksi, kestämään yli kuoleman ja ylösnousemuksen iankaikkiseen ja kuolemattomaan elämään.

Jotta tulisimme kelvollisiksi sellaisen päämäärän saavuttamiseen, me opetamme tätä korkeatasoista uskollisuutta sekä aviomiehille että vaimoille. Meillä on vain yksi moraalin tasovaatimus kaikille ihmisille. Kehotamme jatkuvasti: "Olkaa puhtaat, te Herran aseenkantajat." (LK 38:42)

Me olemme nopeasti kasvava kansa. Sydämeltään rehelliset miehet ja naiset vastaavat sanomaamme. Kirkossa on nyt 3,5 miljoonaa jäsentä. Kymmenen vuotta sitten meitä oli vajaat 2,5 miljoonaa.

Meillä on jatkuvasti toimiva lähetyssaarnaajaohjelma. Meillä on nyt 133 lähetyskenttää, joiden seurakuntiin kuuluu jäseniä kuudestakymmenestä kahdesta eri kansasta. Kymmenen vuotta sitten meillä oli vain seitsemänkymmentä neljä lähetyskenttää. Nykyään meillä on 21168 lähetyssaarnaajaa, joista useimmat ovat alle kaksikymmenvuotiaita nuorukaisia. Kymmenen vuotta sitten heitä oli ainoastaan 12585. Nämä lähetyssaarnaajat antavat kaksi vuotta elämästään vapaaehtoisesti ja halukkaasti ja maksavat itse kaikki kulunsa. Siitä voitte arvioida vakaumuksemme vilpittömyyden.

Jäsenistömme on yleensä jaettu seurakuntiin ja vaarnoihin — seurakuntia voidaan ehkä verrata muiden kirkkokuntien seurakuntiin ja vaarnoja hiippakuntiin. Kymmenen vuotta sitten meillä oli 6000 seurakuntaa ja nyt niitä on lähes 8000. Kymmenen vuotta sitten meillä oli 412 vaarnaa eli suurempaa yksikköä ja nyt niitä on yli 700. Niitä on perustettu eri kansojen keskuuteen Etelä-Amerikasta Skandinaviaan ja Alaskasta Etelä-Afrikkaan, Australiaan ja Etelämeren saarille.

Yleisesti ottaen me olemme tervettä kansaa. Tohtori James E. Enstrom Kalifornian Los Angelesin yliopiston lääketieteellisen tiedekunnan kansanterveysosastolta kirjoitti Pasadenassa ilmestyvässä *Star-News* -lehdessä viime huhtikuun 9. päivänä, että mormonien keskuudessa syöpää esiintyy 50 prosenttia vähemmän kuin keskimäärin koko kansakunnassa. Utahissa syöpäkuolleisuus on Amerikan alhaisin. Keuhkosyöpää MAP-kirkkoon kuuluvilla naisilla on vain 31 prosenttia ja

miehillä vain 38 prosenttia kansan keskisairastavuudesta. Alkoholinkäyttöön liittyvää ruokatorven syöpää esiintyy myöhempien aikojen pyhillä 11 prosenttia kansan sairastavuudesta naisilla ja 34 prosenttia miehillä. Nämä luvut on esittänyt tohtori Joseph F. Lyon, Utahin syöpärekisterin johtaja.

Yhdysvaltojen tilastokeskus esittää vuoden 1971 tilastollisessa vuosikirjassaan eräitä kiinnostavia lukuja, joissa verrataan Utahia ja maan muita osia. Kirjassa luetellaan niihin tauteihin sairastuneiden lukumäärät, jotka tulen mainitsemaan ja ne Yhdysvaltain 50 osavaltiosta, joissa sairastetaan vähiten näitä tauteja.

Esimerkiksi sydänsairauksien kohdalla Utah on 46. sijalla, influenssan ja keuhkokuumeen 49. sijalla, aivoverenkiertohäiriöiden 46. sijalla, verisuontenkalkkeutumisen 49. sijalla, maksakirroosin 45. sijalla, keuhkoputkentulehdusten, keuhkolaajentuman ja astman 30. sijalla, tuberkuloosin 50. sijalla, sukupuolitautien 50. sijalla, sydämen verenkiertohäiriöiden 50. sijalla, hermostolliseen rakenteeseen vaikuttavien verisuonisairauksien 50. sijalla, korkeasta verenpaineesta johtuvien sydänsairauksien 43. sijalla, muiden verenpainesairauksien 50. sijalla, tartuntatautien 50. sijalla, raskaudenaikaisten komplikaatioiden 46. sijalla ja imeväisyyskuolleisuuden kohdalla 50. sijalla.

Puhuessamme Utahin osavaltiota koskevista luvuista meidän on muistettava, että noin 30 prosenttia kokonaisväestöstä ei kuulu kirkkoon, vaikka he ovat mukana osavaltion tilastollisissa luvuissa.

Kirkkomme on ollut johtavassa asemassa nuorten kasvatustyössä partiopoikaohjelman puitteissa, ja meistä tämä järjestö kouluttaa erittäin tehokkaasti kaikkiin kansakuntiin, uskontokuntiin ja kansallisuuksiin kuuluvia poikia.

Koko Yhdysvalloissa vain 23 prosenttia partiopoikaikäisistä nuorukaisista on rekisteröity partiolaisiksi. Mutta myöhempien aikojen pyhien keskuudessa heidän määränsä on 85 prosenttia.

Yhdysvalloissa 1,5% partiopojista saavuttaa korkeimman ansiomerkin. MAP-kirkkoon kuuluvista pojista sen saavuttaa 4%.

Vuonna 1974 kirkkomme piirissä toimivien vartioiden määrä oli toiseksi suurin Yhdysvalloissa. Edellämme oli ainoastaan Vanhempien ja opettajien yhdistys. Heillä oli 20800 yksikköä, meillä 14344. Meidän jälkeemme tulivat metodistikirkko 13789 ja roomalaiskatolinen kirkko 11734 yksikköineen.

Tänä nuorisorikollisuuden aikana meitä rohkaisee suuresti se seikka, että kirkkoomme kuuluvista 256000 teini-ikäisestä pojasta 70 prosenttia toimii kirkossa aktiivisesti ja 238000 samanikäisestä tytöstä 73 prosenttia. Ajatelkaa tätä. Voitteko verrata sitä mihinkään muuhun järjestöön? Ajatelkaa sitä. Puoli miljoonaa nuorta kirkossa, joka kieltää alkoholin, tupakan ja esiaviolliset sukupuolisuhteet. Koettakaa, pystyttekö samaan missään muualla.

Teitä kiinnostavat varmaankin pyhäkoulujemme osanottajaluvut. Yhdeksänkymmentä viisi prosenttia pikkulapsistamme on läsnä pyhäkoulussamme joka sunnuntai ja teini-ikäisten ryhmästä 60 prosenttia kaikista MAP-kirkkoon kuuluvista nuorista on pyhäkoululuokissaan.

Kirkkomme opettaa: "Jumalan kirkkaus on äly . . ." (Ks. LK 93:36.)

Me uskomme, että äly on myös ihmisen kirkkaus. Tämän vuoksi me edistämme voimakkaasti opetusta.

Kun tohtori Clark Kerr, Carnegie Council on Policy Studies in Higher Education -komitean puheenjohtaja, puhui viime vuonna Utahin yliopiston avajaistilaisuudessa, hän esitti kiinnostavia tietoja:

"Utah on ensimmäisellä sijalla 3-34 -vuotiaitten opettamisessa väestön kokonaismäärän suhteen.

Utah on ensimmäisellä sijalla kokonaisväestöstä opetusta nauttivien suhteen, lukuun ottamatta 16-17 -vuotiaita, joiden osalta Minnesota on ensimmäinen . . .

Utah on ensimmäisellä sijalla kaikkien 25-vuotiaitten ja sitä vanhempien koulunkäyntivuosien määrässä.

Utah käyttää eniten varoja lääketieteellisten tiedekuntien ylläpitämiseen, 100000 dollaria valtion vuosittaisista verotuloista."

Ja sen jälkeen hän sanoi: "Carnegie Commission on Higher Education tutki korkeamman opetuksen antamista jokaisessa osavaltiossa. Tällöin ilmeni, että Utahissa, toisin kuin monissa muissa osavaltioissa, ei ollut minkäänlaisia suurempia puutteellisuuksia."

Merkittävää, eikö totta?

Sitten hän kysyi: "Miksi Utah on toiminut näin hyvin? Se ei ole sen enempää rikkain, vanhin kuin parhaalla paikalla sijaitsevakaan osavaltio koulutuksen kehittämistä ajatellen. Jos voisimme selvittää tämän salaisuuden, voitaisiin se ehkä viedä muuallekin. Mutta se ei ole helppoa, sillä se on salaisuus. Luulen, että se johtuu historiasta. Teidän varhaiset johtajanne korostivat koulutuksen tärkeyttä." Ja sitten hän lainasi Brigham Youngin sanoja, joilla tämä puolusti koulutuksen tärkeyttä.

Tämä koulutuksellinen tausta heijastuu siitä kansalaistemme suuresta joukosta, joka on sijoittunut tärkeisiin asemiin Yhdysvalloissa, Kanadassa ja muualla maailmassa.

Puheessaan, jonka aiheena oli "Mormonit johtavissa tehtävissä", Mark W. Cannon totesi, että tuoreet tutkimukset osoittavat, että useimmat Amerikan 471 johtavan liikeyrityksen pääjohtajista ovat syntyneet Utahissa, jos otetaan huomioon osavaltion kokonaisväestö. Utahista oli lähtöisin yksi tällainen johtaja 62000 ihmistä kohti, kun taas koko kansakunnan suhdeluku oli 1:205000 Äskettäin 55 myöhempien aikojen pyhää toimi joko pääjohtajana, johtokunnan puheenjohtajana tai varapuheenjohtajana amerikkalaisissa liikeyrityksissä, joiden pörssiarvo oli yli 10 miljoonaa dollaria. Seitsemänkymmentä seitsemän toimii johtotehtävissä yrityksissä, joiden pörssiarvo on yli 75 miljoonaa dollaria.

Myöhempien aikojen pyhät ovat toimineet Yhdysvaltojen hallitusten ministereinä ja muissa tärkeissä viroissa Kanadassa. Jäseniämme on kenraa-

leina ja amiraaleina puolustusvoimissa. Kansalaisiamme on säännöllisesti palvellut Yhdysvaltojen kongressissa vuosien mittaan, samoin kuin Kanadan hallinnollisissa elimissä. Esimerkiksi vuonna 1952 meillä oli viisitoista paikkaa Yhdysvaltojen senaatissa ja edustajainhuoneessa. Nyt meillä on kaksikymmentä kahdeksan paikkaa.

Myöhempien aikojen pyhät ovat palvelleet myös tärkeissä tehtävissä liittovaltion keskuspankissa, Yhdysvaltojen tullioikeudessa, tariffikomissiossa ja liittohallituksen asuntohjelmaan liittyvissä tehtävissä.

Tohtori Harvey Fletcher, mormoniylipappi, kehitti stereofonisen äänentoistomenetelmän, ja toinen mormoni, Philo Farnsworth, television.

Mormonit ovat toimineet kansainvälisten Rotary- ja Lions-järjestöjen johtajina. He ovat johtaneet Yhdysvaltojen lääkäri- ja pankkiiriyhdistyksiä ja monia muita tieteellisiä yhdistyksiä. Heillä on ollut myös tärkeitä virkoja tieteellisissä tutkimuksissa, liike- ja taloudellisissa yrityksissä, mutta heitä on liian paljon tässä mainittavaksi.

Monia tämän päivän ihmisiä kiinnostaa niin kutsuttu "naisten vapautusliike".

Teistä on varmaan hauska saada tietää, että mormoninaiset saivat äänioikeuden ensimmäisinä koko maailmassa. Heille annettiin tämä tärkeä oikeus Brigham Youngin aikana yli sata vuotta sitten.

Uskomme, että mormoninaisilla on vähiten rajoituksia ja että heillä on suurempi vapaus kuin kenelläkään muulla naisella maailmassa. He ymmärtävät kaikkia ihmisiä koskevan vapauden ja oikeudenmukaisuuden todellisen merkityksen, sillä se on osa heidän uskontoaan ja perustekijä heidän päivittäisissä toimissaan.

Meillä on kirkossamme erityisesti naisia varten tarkoitettu järjestö, jota he itse johtavat. Se tunnetaan naisten Apuyhdistyksenä ja siinä on lähes miljoona jäsentä. Tämän järjestön johtajat ovat toimineet naisten maailmanneuvoston johtotehtävissä ja yksi heistä, rouva Belle S. Spafford, toimi äskettäin Yhdysvaltojen naisten kansallisen neuvoston puheenjohtajana. Tämän Apuyhdistyksen tarkoituksena on suorittaa laupeudentyötä puutteessa elävien keskuudessa, mutta se edistää myös naisten kulttuurillista kehittämistä ja auttaa heitä pääsemään heidän tavoittelemiinsa päämääriin elämässä ja tuo maailman korkeita ihanteita heidän perhepiiriinsä.

Osana sanomaamme kuuluu, että tuomme maailmalle uutta ja lisää tietoa antavan pyhän kirjoituksen, joka tunnetaan Mormonin Kirjana. Me julkaisemme joka vuosi yli kymmenen miljoonaa kappaletta tätä kirjaa. Se on muinaisen Amerikan pyhä historia. Kun puhumme Mormonin Kirjasta, meiltä kysytään joskus käytämmekö Raamattua. Tietenkin käytämme. Me käytämme Raamattua aivan samoin kuin useimmat muutkin kristityt. Me olemme ottaneet sen yhdeksi ohjekirjoistamme. Mutta me uskomme, että myös Mormonin Kirja on Jumalan sanaa, ja esittää toisen todistuksen Kristuksesta ja Hänen työstään näinä myöhempinä aikoina.

Me uskomme nykyajan ilmoitukseen ja julistamme koko ihmiskunnalle, että Jumala on nostanut uusia profeettoja, jotka välittävät uusia ilmoituksia ihmiskunnan ohjeeksi.

Sanomamme on juhlallinen. Sanomamme on totta. Jäsenemme ovat kuuliaisia kansalaisia, lakia noudattavia, älykkäitä ja edistyksellisiä, kuten kaikki meidät tuntevat myöntävät. Kuten voitte nähdä, meidän tapamme elää on riittävä ja runsas todistus lähetystehtävästämme ja sanomamme jumalallisuuden luotettavuudesta. Tämän kuvaamani taustan perusteella me julistamme maailmalle suurta uskonnollista sanomaamme.

Ettekö te tänä pimeyden, synnin ja sekasorron päivänä toivottaisi tervetulleeksi uutta Jumalan ilmoitusta, joka vahvistaa Hänen olemassaolonsa, näyttää uuden tien pelastukseen ja valaisee kuin ylhäällä vuorella oleva valo?

Me todistamme, että Jumala elää. Hän on maailman Luoja. Me todistamme, että Jeesus Kristus elää ja että Hän on maailman Vapahtaja. Ja me lausumme yhteen ääneen Kristusta koskevan Jumalan käskyn: *"Kuule Häntä!"* Vain Hänessä on pelastus. Ja siitä me todistamme Hänen pyhässä nimessään. Amen.

Profeetat ja profetia

LeGrand Richards

Veljeni ja sisareni, iloitsen tilaisuudesta saada osallistua tähän kirkon suureen yleiskonferenssiin ja luotan Herran Hengen innoitukseen, että voisin minulle varatun lyhyen hetken aikana sanoa jotakin, joka vahvistaa todistustanne ja vaikuttaa niihin, jotka eivät ole kirkon jäseniä.

Ajattelin, että puhuisin tänään hieman profetian ja profeettojen tärkeydestä. Meille kerrotaan, että kun Vapahtaja ylösnousemuksensa jälkeen kulki Emmaukseen johtavalla tiellä kahden opetuslapsensa kanssa "heidän silmänsä olivat pimitetyt" (Luuk. 24:16) niin, että he eivät tunteneet Häntä. Kuullessaan, mitä sanottavaa heillä oli, Hän ymmärsi, että he eivät olleet käsittäneet sitä, mitä Hän oli yrittänyt opettaa heille ja sen tähden Hän sanoi: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet!" (Luuk. 24:25) Ja Hän alkoi Mooseksesta ja profeetoista lähtien selittää heille, kuinka profeetat kaikessa olivat todistaneet Hänestä. Kun te nyt tutkitte pyhiä kirjoituksia, tulette tietämään, että profeetat ennustivat Hänen elämänsä ja palvelustyönsä pienintä yksityiskohtaa myöten, jopa arvanheiton Hänen vaatteistaan ristiinnaulitsemisen hetkellä. (Ks. Ps. 22:18.)

Pietari sanoi: "Ja sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne.

Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä [tämä on tärkeä seikka];

sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta."(2 Piet. 1:19-21) Jos meillä on sama voima, pitäisi meidän pystyä ymmärtämään profetia.

Aivan kuten pyhät profeetat ennustivat Vapahtajan tulemisen aikojen keskipäivänä, ovat he ennustaneet monista tärkeistä tapahtumista, joiden tarkoituksena on valmistaa tietä Hänen toiselle tulemiselleen. Haluaisin mainita niistä muutamia.

Profeetta Aamos sanoi: "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7) Jos siis ymmärrämme oikein tämän profetian, ei kukaan voi etsiä täältä maan päältä tekoa, joka ei ole profeetan johtama. Herra ei ole koskaan tehnyt tekoa ilman, ettei Hän olisi asettanut profeettaa johtamaan sitä. Kiitos Jumalalle profeetoistamme, profeetta Joseph Smithin päivistä nykyiseen profeettaamme, presidentti Spencer W. Kimballiin.

Olen tuntenut läheisesti presidentti Kimballin kolmekymmentä seitsemän vuotta enkä usko, että maan päällä on toista enemmän Kristuksen kaltaista ihmistä kuin hän; ja ellei Herra voi puhua presidentti Kimballin kaltaisen miehen kautta. Hän ei voisi löytää tästä maailmasta kelvollisempaa. Kiitän Häntä elävistä profeetoista.

Jos me siis ymmärrämme, mitä Pietari tarkoitti sanoessaan: "Ja sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana . . ." (2 Piet. 1:19), voisimme toisin sanoen ilmoittaa, että tässä maailmassa ei ole muuta tapaa tuntea Herran mieltä ja tahtoa yhtä älykkäästi ja varmasti kuin voimme tietää sen Hänen pyhien profeettojensa kautta. "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille." (Aam. 3:7) Yksikään totuudenetsijä, joka uskoo näihin sanoihin ja Jeesuksen korostaman profetian tärkeyteen, ei voi pitää kaikkia jo yksin Amerikassa toimivia noin 700 kristillistä kirkkokuntaa sellaisina, että niiden johdossa olisi profeettoja, joille Jumala voi ilmoittaa mielensä ja tahtonsa.

Oli paljon tehtävää. Kun Pietari puhui helluntaipäivän jälkeen niille, jotka olivat surmanneet Kristuksen, hän sanoi: "Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois,

että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi hänet, joka on teille edeltä määrätty, Kristuksen Jeesuksen.

Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun kautta." (Ap.t. 3: 19-21)

Täten siis totuuden etsiminen merkitsee samalla palautuksen etsimistä, ei puhdistuksen eikä jatkumisen, sillä koska Pietari oli Jumalan profeetta, meidän on palautettava ennalleen kaikki se, mistä ovat puhuneet kaikki pyhät profeetat ennen Vapahtajan tulemista, sillä Pietari sanoi, että taivas omistaa Kristuksen siihen saakka kunnes "kaikki jälleen kohdallensa asetetaan". Palautusta ei voisi olla ennen kuin maan päällä olisi elävä profeetta, jonka luokse nämä pyhät profeetat voisivat tulla palauttamaan sen, mikä on hävinnyt ja jota vailla kirkot opettivat ihmiskäskyjä, kuten Jesaja sanoi. Ja siitä syystä meillä on elävä profeetta.

Herra nosti profeetta Joseph Smithin, kuten tässä konferenssissa on todistettu, ja meidän aikakirjamme osoittavat, ja olemme hänen kauttaan saaneet enemmän ilmoitettua totuutta kuin kenenkään muun milloinkaan maan päällä eläneen profeetan kautta. Hän on esittänyt meille asioita, joita ovat kertoneet ne jo kuolleet profeetat, joiden tehtävänä oli tulla palauttamaan kaikki ennalleen ennen Vapahtajan toista tulemista. On monia palautettuja asioita.

Ajatelkaamme esimerkiksi Nebukadnessarin unta (johon jo on viitattu) ja Danielin selitystä tästä unesta. Muistatte, että Nebukadnessar oli unohtanut unensa ja kutsui luokseen tietäjät ja noidat, eikä kukaan heistä pystynyt selittämään hänen untaan. Sitten hän kuuli israelilaisesta Danielista ja Daniel sanoi: "Mutta on Jumala taivaassa; hän paljastaa salaisuudet ja ilmoittaa kuningas Nebukadnessarille, mitä on tapahtuva aikojen lopussa. Tämä on sinun unesi, sinun pääsi näky, joka sinulla oli vuoteessasi." (Dan. 2:28)
Sitten hän kertoi kuninkaalle tämän maailman valtakuntien noususta ja tuhosta aina viimeisiin aikoihin saakka (ja me elämme viimeisiä aikoja), jolloin taivaan Jumala tulisi pystyttämään "valtakunnan, joka on kukistumaton iankaikkisesti ja jonka valtaa ei toiselle kansalle anneta". (Dan. 2:44) Kuinka Jumala voisi pystyttää iankaikkisesti pysyvän valtakunnan, ellei Hänellä olisi profeettaa, jonka kautta Hän voisi tehdä työtä tämän valtakunnan perustamiseksi?

Sitten Daniel sanoi, että se valtakunta tulisi olemaan kuin ilman ihmiskäsien voimaa irtautunut kivenlohkare — toisin sanoen, sen alku tulisi olemaan vaatimaton, ja tämä valtakunta on alkanut kuudesta miehestä, kasvanut ja, kuten Daniel sanoi, tulee kasvamaan vuoreksi, joka täyttää koko maan. (Ks. Dan. 2:35.) Yksikään toinen uskonnollinen ryhmä ei kasva samalla tavalla kuin tämä kirkko tänään, sillä taivaan Jumala on sen pystyttänyt lupauksensa mukaisesti.

Kun olin Etelävaltioiden lähetyskentän johtajana, eräs lähetyssaarnaajamme puhui Nebukadnessarin unesta eräässä kokouksessa, jossa oli läsnä muutamia tutkijoita. Ja minä seisoin ovella puristamassa heidän kättään, kun he lähtivät pois. Luokseni tuli eräs mies, joka esitteli itsensä papiksi, ja sanoi: "Ette kai väitä uskovanne, että mormonikirkko on tuo valtakunta?"

Ja minä sanoin: "Kyllä vain, miksi en väittäisi?"
Hän sanoi: "Se ei voisi olla se."
Minä sanoin: "Miksi ei voisi?"
Hän sanoi: "Ei valtakuntaa voi olla ilman kuningasta, eikä teillä ole kuningasta ja siksi teillä ei ole valtakuntaakaan."
Minä sanoin: "Voi, ystäväni, ette lukenut kyllin pitkälle. Luitte vain Danielin kirjan seitsemännen luvun, jossa Daniel näki Ihmisen Pojan kaltaisen tulevan taivaan pilvissä 'ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä'. (Dan. 7:14)"
Sanoin: "Ystäväni, sanokaa minulle, kuinka Hänelle voidaan antaa valtakunta Hänen tullessaan taivaan pilvissä, ellei valtakuntaa ole Hänelle valmistettu? Sitä me myöhempien aikojen pyhät olemme tekemässä."
Te, Jumalan pyhät, teette uhrauksia, annatte aikaanne ja kykyjänne ja varojanne ja nuoruutenne edistääksenne kirkon suurta lähetystyöohjelmaa ja maksatte kymmenyksenne ja uhrinne — sen kaltaista ei ole missään muualla tässä maailmassa, sillä Herra toimii profeettojensa kautta. Eli kuten muinainen Paavali sanoi oman aikansa kirkosta puhuessaan: "[Te olette] apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Jeesus Kristus." (Ef. 2:20)

Totuudenetsijän pitäisi siis hakea kirkkoa, joka on rakennettu apostolien ja profeettojen varaan, ja todistan teille, että tämä Jeesuksen Kristuksen kirkko on rakennettu apostolien ja profeettojen varaan ja että Herra Kristus yhä johtaa kirkkoaan elävien profeettojensa kautta.
Meillä on monia muita profetioita. Apostoli Paavali sanoi, että Herra on ilmoittanut hänelle tahtonsa salaisuuden. (Ks. Ef. 1:9.) Eikö kuulostakin aikamoiselta väitteeltä — Herran tahdon salaisuus? ". . . siitä armotaloudesta, minkä hän aikojen täyttyessä aikoi toteuttaa, oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki, mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä." (Ef. 1:10) Yhdelläkään toisella tämän maailman kirkkokunnalla ei ole ohjelmassaan taivaassa olevan yhdistäminen maan päällä olevaan.

Ja profeetoista luemme, kuinka Herran kansasta tulisi pelastajia Siionin vuorella. (Ks. Obad. 21.) Luemme Jeesuksen sanat: ". . . aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen . . ." (Joh. 5:25), koska kaikki ne kansanjoukot, jotka ovat menneet pois, ovat kuulleet evankeliumin. Meille kerrotaan, että jokainen polvi tulee notkistumaan ja jokainen kieli ylistämään Jeesusta Kristukseksi. (Ks. Room. 14:11.) Se auttaa meitä hieman ymmärtämään, mitä apostoli Paavali tarkoitti sanoessaan: "Mitä muutoin ne, jotka kastattavat itsensä kuolleitten puolesta, sillä saavat aikaan? Jos kuolleet eivät heräjä, miksi nämä sitten kastattavat itsensä heidän puolestaan?" (1 Kor. 15:29)

Toinen suuri asia, joka oli tapahtuva tämän armotalouden aikana, oli se, josta Herra Malakian kautta puhuessaan sanoi, että Hän lähettäisi sanansaattajansa valmistamaan tietä tulemiselleen ja että Hän tulisi äkisti temppeliinsä. "Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän . . . Sillä hän on niinkuin kultasepän tuli ja niinkuin pesijäin saippua . . ." (Mal. 3:1-2) Tämä ei selvästikään viittaa Hänen ensimmäiseen tulemiseensa. Hän ei tullut äkkiä temppeliinsä. Kaikki ihmiset saattoivat kestää Hänen tulemisensa päivän. Mutta nyt meille kerrotaan, että kun Hän tulee myöhempinä aikoina, syntiset huutavat vuorille: ". . . Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu..." (Ilm. 6:16)
Meillä on siis tämä ohjelma tehdä työtä kuolleitten puolesta ja se vie meidät temppeliin ja liittää meidät Malakian toiseen lausuntoon: "Katso, minä lähetän teille profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.

Ja hän on kääntävä jälleen isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata, vihkisi sitä tuhon omaksi." (Mal. 4:5-6)

Ajatelkaa seurauksia! Minne te voitte maailmassa mennä ja löytää tämän lupauksen mukaisen sanoman Elian paluusta? Hän on tullut. Hän ilmestyi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle Kirtlandin temppelissä huhtikuun kolmantena päivänä vuonna 1836 ja toi tullessaan tämän suuren tehtävän ja

taivaan ja maan yhdistämisen avaimet ja siitä sai alkunsa temppeliemme rakentaminen. Ja se tuo mieleemme myös sen, mitä Jesaja näki sanoessaan: "Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista ... ja kaikki pakanakansat virtaavat sinne. Monet kansat lähtevät liikkeelle sanoen: 'Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me vaeltaisimme hänen polkujansa . . .'" (Jes. 2:2-3)
Hänen temppelinsä tällä temppeliaukiolla on se Jaakobin Jumalan temppeli, jota pioneeri-isämme alkoivat rakentaa ollessaan tuhansien kilometrien päässä kulkuyhteyksistä, ja sen rakentaminen kesti heiltä neljäkymmentä vuotta. Eikö se olekin loistava, yksi maailman kauneimmista rakennuksista? Ne, jotka alkuaikoina suorittivat lähetystyötä, tietävät, kuinka jokainen uusi käännynnäinen heti kirkkoon liityttyään kirjaimellisesti halusi myydä kaiken omaisuutensa ja säästää rahansa — kuten näin pienessä Hollannissa — kolikko kerrallaan, kunnes niitä olisi riittävästi, että he voisivat temppelin voiman vetäminä tulla tähän maahan niin, että he voisivat oppia tuntemaan Hänen tiensä ja kulkea Hänen polkujaan.

On monia muita profetioita, mutta haluaisin vain viitata siihen tosiasiaan, että myös Jesaja näki ja julisti: ". . . Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen . . .
Hän nostaa viirin pakanakansoille ja kokoaa Israelin karkoitetut miehet; ja Juudan hajotetut naiset hän kerää maan neljästä äärestä." (Jes. 11:11-12)
Enkeli Moroni toisti tämän kohdan profeetta Joseph Smithille, kun Joseph oli vasta kahdeksantoistavuotias, silloin kun Moroni kävi hänen luonaan kolme kertaa yhden yön aikana ja jälleen seuraavana aamuna ja sanoi, että työ oli aloitettava. Ajatelkaa tehtävää, joka profeetalle silloin annettiin. Hänen oli nostettava kansoille viiri. Yksikään toinen kirkko maailmassa ei ole tehnyt sitä, mitä tämä kirkko tekee jäsenilleen ja miten se on heitä kehittänyt, ja se viiri on maailmalle. Ihmiset tulevat luoksemme oppimaan, kuinka me toteutamme näitä asioita.
Jesaja näki monia muita kokoamiseen liittyviä asioita. Hän näki, että Herra tulisi keräämään Israelin niin nopeasti ja vauhdikkaasti, että sillä ei olisi aikaa sitoa edes kengännauhojaan eikä torkkua tai nukkua. (Ks. Jes. 5:27.) Ajatelkaa sellaista väitettä Jesajan aikoina, tuhansia vuosia sitten ja ajatelkaa heidän matkustamismahdollisuuksiaan!
Tämän asian toteutumisen valottamiseksi kerron, että kun presidentti McKay meni Skotlantiin auttamaan sen ensimmäisen vaarnan järjestämisessä, hän kertoi palattuaan kahdentoista apostolin neuvostolle tekemänsä raportin yhteydessä, että hän oli lähtenyt Lontoosta kello 14, viettänyt jonkin aikaa veljien kanssa Chicagossa ja ollut samana iltana omassa vuoteessaan. Hänellä ei ollut aikaa aukaista kengännauhojaan, torkkua tai nukkua. Hän vertasi tätä siihen aikaan, kun ihmiset varhaisina aikoina tulivat Siioniin, kun he matkustivat neljäkymmentä kolme vuorokautta laivassa ja sen jälkeen käyttivät viikkoja tasankojen ylittämiseen. Ajatelkaahan tätä kokoamista! Toivon, että minulla olisi enemmän aikaa syventyä niihin profetioihin, jotka kertovat kuinka kansamme tuotaisiin tänne ja kuinka he matkustaisivat pitkin joenrantoja ja niin edelleen — ja sen pioneerimme tekivät — ja että Herra muuttaisi heidän surunsa iloksi. Sen jälkeen Jeremia sanoi, että tulisi päivä "jolloin ei enää sanota: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti israelilaiset Egyptin maasta',
vaan: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti israelilaiset pohjoisesta maasta ja kaikista muista maista, joihin hän oli heidät karkoittanut . . .'" (Jer. 16:14-15)

Tätä Herra on tehnyt kansalleen kirkkonsa järjestämisestä lähtien ja nyt kun pystymme viemään vaarnat ja temppelit heidän luokseen, heidät on koottu Siionin vaarnoihin.

Sen jälkeen Jeremia lisää, että Herra lähettäisi monia kalastajia, ja he kalastaisivat heitä, ja monia metsästäjiä, ja he metsästäisivät heitä kukkuloilta, vuorilta ja kallioiden rotkoista. (Ks. Jer. 16:16.) Kaikki te, jotka olette olleet lähetystyössä eri puolilla maailmaa, tiedätte kuinka lähetyssaarnaajamme — yli 21 000 — kulkevat ovelta ovelle, kylästä kylään keräämässä ihmisiä — kuten profeetta sanoi — kallioiden rotkoista ja kukkuloilta. Te ymmärrätte kuinka kirjaimellisesti tämä kirkko toteuttaa profeettojen sanoja.
Sitten Jeremia sanoi: "Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, sanoo Herra, sillä minä olen ottanut teidät omikseni, ja minä noudan teidät, yhden ainoankin kaupungista ja kaksi sukukunnasta, ja tuon teidät Siioniin.
Ja minä annan teille paimenet oman sydämeni mukaan, ja he kaitsevat teitä ymmärryksellä ja taidolla." (Jer. 3:14-15)
Te tänään täällä olevat ihmiset olette tulleet yksi kaupungista ja kaksi sukukunnasta oppimaan Herran teitä ja me olemme paimenia, jotka opettavat teille Hänen tahtonsa, minä ja nämä johtavat auktoriteetit, tänään kanssani korokkeella istuvat kumppanini ja toverini.
Jumala siunatkoon teitä kaikkia ja toivon teidän ymmärtävän, että Jumala puhuu elävien profeettojensa kautta, että tämä kirkko on rakennettu elävien profeettojen perustalle ja että me puhumme maailmalle todistaaksemme siitä, mitä Hän on tehnyt, koska tiedämme varmasti, että tämä on Hänen työtään. Se on minun todistukseni ja esitän sen hyvin nöyränä ja Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Amerikan tehtävä

Marion G. Romney

Rakkaat veljeni ja sisareni, pyydän teitä yhtymään rukoukseen, että minun puhuessani Henki voisi olla sekä teidän että minun kanssani. Puhun teille tänään opetuksesta, jonka meille saattamisessa Herra on nähnyt paljon vaivaa.

Eräs niistä kysymyksistä, joita usein esitetään lähestyvän maamme kaksisataavuotisjuhlan yhteydessä, on: "Voimmeko me säilyttää perusvapautemme, rauhan ja hyvinvoinnin toisen kahdensadan vuoden ajan?"

Vastaus tähän kysymykseen on *kyllä*, jos me yksilöinä teemme parannuksen ja noudatamme tämän maan Jumalan lakeja, joka on Jeesus Kristus. Hän on lausunut lakiensa perustan kymmenessä käskyssä, vuorisaarnassa ja kahdessa suuressa käskyssä:

"Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi . . .

Ja . . . rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." (Matt. 22:37, 39)

Tuhansia vuosia sitten Hän julisti: ". . . ei yksikään ole tähän maahan (Hän puhui Amerikasta) tuleva Herran käden häntä johdattamatta.

. . . tämä maa on pyhitetty niille, jotka hän tuo. Ja jos he palvelevat häntä hänen antamiensa käskyjen mukaan, siitä on tuleva heille vapauden maa." (2 Ne. 1:6-7)

Eräs toinen muinainen profeetta sanoi: "Tämä on oivallinen maa, ja mikä tahansa kansa sitä hallussaan pitää, se on oleva vapaa orjuudesta, vankeudesta ja kaikista muista taivaan alla olevista kansakunnista, jos se vain palvelee maan Jumalaa, joka on Jeesus Kristus." (Et. 2:12)

Tarkoituksenani on näillä lainauksilla osoittaa Amerikan muinaisten asukkaiden aikakirjojen perusteella, että edellä esitetyt säädökset on toteutettu.

New Yorkin osavaltion länsiosassa lähellä Palmyraa on korkeahko kukkula, joka tunnetaan "Kumoran kukkulana". (Morm. 6:6) Seisoessani tämän vuoden heinäkuun 25. päivänä tuon kukkulan huipulla ihaillen kunnioitusta tuntien sitä henkeäsalpaavaa näköalaa, joka levittäytyi eteeni joka suunnalla, ajatukseni palasivat tapahtumiin, jotka sattuivat tuolla seudulla noin kaksituhatta viisisataa vuotta sitten — tapahtumiin, jotka tekivät lopun suuresta jaredilaisten kansakunnasta.

Te, jotka tunnette Mormonin Kirjan, muistanette, että veljessodan viimeisessä taistelussa Siisin ja Koriantumrin johtamien sotajoukkojen välillä "melkein kaksi miljoonaa" Koriantumrin kansan jäsentä oli saanut miekasta surmansa; "kaksi miljoonaa väkevää miestä . . . ja samoin heidän vaimonsa ja lapsensa". (Et. 15:2)

Taistelun kiihtyessä kaikki ihmiset, jotka eivät olleet saaneet surmaansa — miehet "vaimoinensa ja lapsinensa" (Et. 15:15) — kokoontuivat tuon Kumoran kukkulan ympärille (ks. Et. 15:11).

"Se väki, joka oli Koriantumrin puolella, koottiin Koriantumrin sotajoukoksi; ja se väki, joka oli Siisin puolella, koottiin Siisin sotajoukoksi . . . sekä miehet, naiset että lapset aseistettuina sota-asein . . . lähtivät toisiansa vastaan taisteluun; ja he taistelivat koko sen päivän mutta kumpikaan ei voittanut.

Ja tapahtui, että kun tuli yö, he väsyivät ja peräytyivät leireihinsä; ja . . . nostivat huudon ja valituksen niiden takia, jotka heidän kansansa oli kaatuneina menettänyt." (Et. 15:13, 15-16)

Tämä toistui päivä toisensa jälkeen, kunnes "he kaikki olivat saaneet miekasta surmansa, lukuun ottamatta Koriantumria ja Siisiä". Siis itse "oli taintunut verenhukkaansa.

Ja tapahtui, että kun hän oli iskenyt Siisin pään, Siis nousi käsiensä varaan ja vaipui maahan; ja ponnisteltuaan vetääkseen henkeä hän kuoli.

Ja tapahtui, että Koriantumr kaatui maahan sen näköisenä, kuin hänessä ei olisi ollut henkeä." (Et. 15:29-32)

Näin tuhoutui Kumoran juurella viimeinen jäännös kerran niin mahtavasta jaredilaisten kansakunnasta, josta Herra oli sanonut: "Eikä koko maan päällä ole oleva suurempaa kansaa." (Et. 1:43)

Mietiskellessäni tätä murhenäytelmää Kumoran huipulla ja katsellessani evankeliumin palautuksen kaunista tapahtumaseutua sellaisena kuin se on tänä päivänä, vaikeroin sielussani: "Kuinka se saattoi tapahtua?"

Vastaus tuli välittömästi muistaessani, että noin 1500-2000 vuotta ennen heidän tuhoutumistaan, kun Jumala johdatti pienen ryhmän heidän esi-isiään Baabelin tornilta, Herra "tahtoi heidän kulkevan eteenpäin, kunnes he tulisivat [tähän] lupauksen maahan, joka oli kaikkia muita maita oivallisempi ja jonka Herra oli varannut vanhurskaalle kansalle.

Ja hän oli vihassaan vannonut Jaredin veljelle [heidän profeettajohtajalleen], että niiden, jotka pitävät tätä . . . maata hallussaan tästä lähtien ja ikuisesti, on palveleminen häntä, totista ja ainoata Jumalaa, taikka muuten heidät temmattaisiin pois, kun hänen täyteen mittaansa kasvanut vihansa heidät kohtaisi.

Ja nyt me voimme nähdä Jumalan tätä maata . . . koskevat säädökset", kirjoitti muinainen profeetta-historioitsija, "lupauksen maata . . . ja mikä hyvänsä kansa sitä pitää hallussaan, sen on palveleminen Jumalaa, taikka se temmataan pois, kun hänen täyteen mittaansa kasvanut vihansa sen kohtaa. Ja hänen täyteen mittaansa kasvanut vihansa kohtaa sen, kun se on synnissä kypsynyt.

Sillä katso, tämä on maa, joka on kaikkia muita maita oivallisempi; sen tähden sen, joka sitä pitää hallussaan, on Jumalaa palveleminen taikka hänet

temmataan pois, sillä se on Jumalan iankaikkinen päätös." (Et. 2:7-10)

Tämän Amerikan maata koskevan päätöksen mukaisesti jaredilaiset temmattiin pois tarkastelemallamme tavalla, koska he kapinoimalla Jeesuksen Kristuksen — maan Jumalan — lakeja vastaan "kypsyivät synnissä". Eikä se ollut ainoa kansa, joka muinoin tuli Jumalan johdatuksesta tähän oivalliseen maahan kasvaakseen vanhurskaudessa mahtavaksi kansakunnaksi ja rappeutuakseen sitten jumalattomuudessa, kunnes se kypsyi synnissä ja tuli Jumalan päätöksen mukaisesti temmatuksi pois.

Korostan sanoja "Jumalan johdatuksesta", koska Herra sanoi heille, että he saivat tällaista johdatusta, kuten edellä on ilmaistu, ja "ettei yksikään ole tähän maahan tuleva Herran käden häntä johdattamatta.

Sen tähden tämä maa on pyhitetty niille, jotka hän tuo. Ja jos he palvelevat häntä hänen antamiensa käskyjen mukaan, siitä on tuleva heille vapauden maa; sen tähden he eivät koskaan joudu orjuuteen; mutta jos he joutuvat, se tapahtuu heidän jumalattomuutensa tähden; sillä jos jumalattomuus pääsee valtaan, niin kirottu tulee maa olemaan heidän tähtensä, mutta vanhurskaille se on oleva ikuisesti siunattu." (2 Ne. 1:6-7)

Tämä toinen kulttuuri, johon viittaan, nefiläiset, kukoisti Amerikassa vuosien 600 e.Kr. ja 400 j.Kr. välillä. Heidän kulttuurinsa tuhoutui samasta syystä, samalla paikalla ja samalla tavalla kuin jaredilaisten. Lainaan kertomusta heidän kuolinkamppailustaan:

"Ja nyt", sanoo Mormon, heidän historioitsijansa, "minä päätän muistiinpanoni kansani, nefiläisten tuhosta. Ja tapahtui, että me kuljimme edelleen laamanilaisten edellä . . . Kumoran maahan . . . Ja . . . kun me olimme koonneet kaiken kansamme Kumoran maahan . . . minun väkeni vaimoinensa ja lapsinensa näki nyt laamanilaisten sotajoukkojen kulkevan heitä kohti; ja sitä kammottavaa kuolemanpelkoa tuntien, joka täyttää kaikkien jumalattomien rinnan, he odottivat niiden saapumista.

Ja tapahtui, että ne kävivät väkeni kimppuun miekoin, jousin, nuolin ja kirvein ja kaikenkaltaisin sota-asein.

Ja tapahtui, että minun mieheni kaadettiin maahan, kaikki minun kymmenentuhattani, jotka minulla oli mukanani, ja minä kaaduin haavoittuneena heidän keskellensä, mutta minut sivuutettiin ottamatta minua hengiltä.

Ja kun ne olivat päässeet loppuun ja olivat kaataneet maahan kaiken väkeni, ottamatta lukuun kahtakymmentä neljää meikäläistä [joiden joukossa oli minun poikani Moroni], me kansamme kuoleman jälkeen eloon jääneinä seuraavana päivänä . . . näimme Kumoran kukkulan laelta maahan kaadettuina [230000] kansastani . . .

koko minun kansani, ottamatta lukuun niitä kahtakymmentä neljää, jotka olivat minun kanssani, sekä muutamia, jotka olivat päässeet pakenemaan etelänpuoleisiin maihin, ja muutamia, jotka olivat karanneet laamanilaisten puolelle, oli kaatunut . . .

Ja tuska raateli minun sieluani . . . ja minä huusin:

Voi teitä kaunoisia, kuinka saatoitte poiketa Herran teiltä! . . . kuinka saatoitte hylätä sen Jeesuksen, joka seisoi syli avoinna teidät vastaanottaaksensa!

Katso, ellette näin olisi tehneet, te ette olisi kaatuneet . . .

Voi teitä, te ihanat pojat ja tyttäret, te isät ja äidit, miehet ja vaimot . . . kuinka saatoitte kaatua! . . .

Oi, kunpa olisitte tehneet parannuksen, ennen kuin tämä suuri hävitys kohtasi teidät." (Morm. 6:1, 4-5, 7, 9-11, 15-19, 22)

Vähän myöhemmin Moroni kirjoitti:

"Katso, minä, Moroni, päätän isäni Mormonin muistiinpanot . . .

. . . laamanilaiset vainosivat sen suuren ja kauhean taistelun jälkeen, joka käytiin Kumoran luona, etelänpuoleiseen maahan paenneita nefiläisiä, kunnes heidät oli kaikki tuhottu.

Ja myös minun isäni he tappoivat, ja minä jään yksin kirjoittamaan murheellista kertomusta kansani tuhosta." (Morm. 8:1-3)

Jaredilaisten ja nefiläisten kulttuurien traaginen kohtalo on varma todiste siitä, että Herra tarkoitti totta sanoessaan, että tämä on "lupauksen maa . . . ja mikä hyvänsä kansa sitä pitää hallussaan, sen on palveleminen Jumalaa, taikka se temmataan pois, kun hänen täyteen mittaansa kasvanut vihansa sen kohtaa. Ja hänen täyteen mittaansa kasvanut vihansa kohtaa sen, kun se on synnissä kypsynyt." (Et. 2:9)

Tämä tieto, kirjoitti Moroni osoittaen sanansa meille, jotka tänä päivänä asumme tässä maassa, "tulee teille, te pakanakansat," (*pakanakansat* on Mormonin Kirjan profeettojen käyttämä termi, joka viittaa Amerikan nykyisiin asukkaisiin ja niihin Vanhan maailman kansoihin, joista he polveutuivat), "tämä tulee teille, te pakanakansat, jotta te oppisitte tuntemaan Jumalan päätökset — jotta te tekisitte parannuksen ettekä pysyisi synneissänne, kunnes niiden mitta on täysi, ettette saattaisi Jumalan täyteen mittaansa kasvanutta vihaa päällenne kuten sen maan asukkaat ovat tähän saakka tehneet.

Katso, tämä on oivallinen maa, ja mikä tahansa kansa sitä hallussaan pitää, se on oleva vapaa orjuudesta, vankeudesta ja kaikista muista taivaan alla olevista kansakunnista, jos se vain palvelee maan Jumalaa joka on Jeesus Kristus." (Et. 2:11-12)

Vuonna 1492, niiden Herran sanojen mukaisesti "ettei yksikään ole tähän maahan tuleva Herraan käden häntä johdattamatta" (2 Ne. 1:6), Jumala johdatti Kolumbuksen Amerikkaan.

Kauan sitten, vuosien 590 e.Kr. ja 600 e.Kr. välillä, Nefi, katsellessaan näyssä ajan virtaa eteenpäin, näki "pakanain keskellä [ts. Euroopan kansojen keskellä] miehen, jonka paljot vedet erottivat [tästä luvatusta maasta]; ja minä näin" hän sanoi, "Jumalan Hengen laskeutuvan alas ja vaikuttavan mieheen, ja hän kulki paljojen vetten yli . . . [luvattuun maahan].

Ja tapahtui, että minä näin, kuinka Jumalan Henki vaikutti muihin pakanoihin; ja he lähtivät . . . paljojen vetten yli.

Ja tapahtui, että minä näin suuret joukot pakanoita lupauksen maassa." (1 Ne. 13:12-14)

Kolumbus itse vahvisti sen, että Jumala johdatti hänet tähän maahan.
"'Kuningatar Isabellan edessä,' sanoo Irving (hänen elämäkertansa kirjoittaja), 'hän esitti suunnitelmansa kaunopuheisesti ja palavalla innolla, sillä hän tunsi olevansa, kuten hän jälkeenpäin julisti, *kuin ylhäältä tulleen tulen sytyttämä, ja piti itseään taivaan valitsemana välikappaleena suuren suunnitelman toteuttamisessa* . . .
Hänen poikansa Fernando kertoo isänsä elämäkerrassa hänen sanoneen erään kerran: *'Jumala antoi minulle uskoa ja myöhemmin rohkeutta, niin että olin täysin halukas lähtemään matkaan.'*
Ja Kolumbuksen testamentissa lukee: *'Pyhän kolminaisuuden nimessä, joka innoitti minua ajatuksella ja myöhemmin teki minulle täysin selväksi, että voisin purjehtia ja päästä Intiaan Espanjasta kulkemalla merta länteen päin.'"* (Nephi Lowell Morris, *Prophecies of Joseph Smith and Their Fulfillment* [Deseret Book, 1954], s. 289, 294-295, kursivointi lisätty)
Sen tähden että Kolumbus johdatettiin tänne, me olemme täällä, tässä oivallisessa maassa.

Jumala antoi meille voiton vapaussodassa. Olemme Hänelle kiitollisuudenvelassa kansakuntamme riippumattomuudesta. Hän on siunannut meitä jokaisessa vanhurskaassa pyrkimyksessä. Hän sääti Yhdysvaltain perustuslain "viisasten miesten kätten kautta, jotka [Hän herätti] juuri tätä tarkoitusta varten". (LK 101:80)
Hän itse ilmestyi rakkaan Poikansa kanssa profeetta Joseph Smithille avatakseen uuden Jeesuksen Kristuksen evankeliumin armotalouden tässä maassa. Hän on perustanut tänne kirkkonsa ja on lähettänyt ja lähettää sen edustajia maan jokaiseen kolkkaan — ja sikäli kuin mahdollista kaikkeen maailmaan — julistamaan ja opettamaan Jeesuksen Kristuksen, tämän maan Jumalan, lakeja.
Hän on uudelleen ilmoittanut ja toistanut yhä uudestaan ja uudestaan ikivanhan säädöksen: "Tämä on maa, joka on kaikkia muita maita oivallisempi; sen tähden sen, joka sitä pitää hallussaan, on Jumalaa palveleminen taikka hänet temmataan pois, sillä se on Jumalan iankaikkinen päätös", joka koskee tätä maata. (Et. 2:10)

Tämä tieto on ilmoitettu meille, että me "oppisi[mme] tuntemaan Jumalan päätökset — jotta [me] tekisi[mme] parannuksen [emmekä] pysyisi synneissä[mme], kunnes niiden mitta on täysi, ette[mme] saattaisi Jumalan täyteen mittaansa kasvanutta vihaa päälle[mme], kuten sen maan asukkaat ovat tähän saakka tehneet." (Et. 2:11)
Me elämme aikojen täyttymisen armotaloudessa, joka tulee huipentumaan Herran Jeesuksen Kristuksen toiseen tulemiseen. Tuon tapahtuman lähestymisestä ja siitä, mitä on varattuna maan asukkaille nykyhetkestä siihen saakka, Herra sanoi 144 vuotta sitten:
"Jumalan viha määrättä vuodatetaan pahojen päälle . . .
Sen tähden Herran ääni kuuluu maan ääriin saakka, jotta kaikki, jotka tahtovat, kuulisivat."
Ja tämä on Hänen sanomansa: "Valmistukaa, valmistukaa siihen, mikä on tuleva, sillä Herra on lähellä,
ja Herran viha on syttynyt, ja hänen miekkansa taivaassa on juopunut vimmaan, ja se lankeava maan asukkaiden päälle . . .
. . . hetki ei ole vielä, mutta se on lähellä — jolloin rauha otetaan pois maan päältä ja perkele saa vallan omassa valtakunnassaan.
Ja myös Herra on vallitseva pyhiään ja hallitseva heidän keskellään, ja hän on tuleva tuomitsemaan . . . maailmaa." (LK 1:9, 11-13, 35-36)
Nyt rakkaat veljeni ja sisareni kaikkialla, sekä kirkon jäsenet että ne, jotka eivät ole jäseniä, lausun teille henkilökohtaisen todistukseni, että tiedän, että ne asiat, jotka olen esittänyt teille tänään, ovat tosia — sekä menneitä että tulevia tapahtumia koskevat. Kysymys, joka meidän on ratkaistava, on selkeä ja tarkoin määritelty. Meidän on tehtävä valinta. Kysymys kuuluu: Teemmekö me tässä armotaloudessa parannuksen ja noudatammeko tämän maan Jumalan, Jeesuksen Kristuksen, lakeja, vai uhmaammeko me niitä edelleen, kunnes kypsymme synnissä?

Rukoilen nöyrästi, että me tekisimme parannuksen ja olisimme kuuliaisia ja tulisimme siten kelvollisiksi saamaan tämän maan vanhurskaille asukkaille luvatut siunaukset, Jeesuksen Kristuksen, Lunastajamme, nimessä. Amen.

Liitoista

Marion G. Romney

Veljet, kun olen ajatellut ongelmia, jotka liittyvät kirkon jäsenistön nopeaan kasvuun, minusta tuntuu, että yksi tärkeimmistä tehtävistämme on käännyttää epäaktiiviset tulevat vanhimmat. Kirkossa on kymmeniä tuhansia tällaisia veljiä. Tähän ryhmään liittyvien lukumäärä on valitettavasti joka vuosi suurempi kuin kääntyneiden.

Tilanteen tutkiminen johtaa meidät vääjäämättömästi siihen johtopäätökseen, että on tehtävä jotakin sen lisäksi, mitä jo teemme näiden miesten rohkaisemiseksi muuttamaan elämänsä. Meidän on tehtävä jotakin muuta kuin kutsuttava heidät silloin tällöin johonkin juhlaan. He tarvitsevat *kääntymystä*.

Sanakirja sanoo, että verbi *kääntyä* merkitsee "kääntymistä uskossa tai tieltä toiseen suuntaan", ja että *kääntyminen* merkitsee "hengellistä ja moraalista *muutosta*, joka liittyy uskon vakaumuksen *muuttumiseen*". Pyhissä kirjoituksissa tämä sana merkitsee yleensä ei ainoastaan Jeesuksen ja Hänen opetustensa tunnustamista vaan myös liikkeelle panevaa uskoa Häneen ja Hänen evankeliumiinsa; uskoa, joka saa aikaan muutoksen, todellisen *muutoksen*, ihmisen elämän tarkoitusta ja Jumalan kanssa solmittavaa liittoa koskevissa käsityksissä — se muuttaa harrastukset, ajatukset ja käyttäytymisen. Vaikka *kääntyminen* saattaakin tapahtua asteittain, ihminen ei ole sanan täydellisessä merkityksessä kääntynyt ennen kuin hän on sydämeltään uusi ihminen. Pyhissä kirjoituksissa käytetään tästä tapahtumasta ilmaisua *uudelleensyntyminen*.

Todella kääntyneen ihmisen mielessä Jeesuksen Kristuksen evankeliumille vihamieliset asiat ovat täysin kuolleet ja niiden sijalle on tullut Jumalan rakkaus ja sen mukana määrätietoinen ja hallittu päättäväisyys pitää Hänen käskynsä. Paavali sanoi roomalaisille, että sellainen ihminen vaeltaisi uudessa elämässä.

Hän sanoi: "Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?

Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista . . . samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman."

Pietari opetti, että uudessa elämässä vaeltaessaan ihminen pelastuisi "turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee" ja kehittämällä itsessään uskoa, hyveitä, tietoa, itsehillintää, kärsivällisyyttä, jumalisuutta, veljellistä rakkautta ja laupeutta hänestä tulee osallinen "jumalallisesta luonnosta". (2 Piet. 1:4-7)

Se, joka vaeltaa uudessa elämässä, on kääntynyt. Mutta Pietari sanoo toisaalta: "Jolla sitävastoin ei niitä ole, se on sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa entisistä synneistänsä." (2 Piet. 1:9) Sellainen ihminen ei ole kääntynyt, vaikka hänet ehkä onkin kastettu.

Mormonin selostuksessa kuningas Benjaminin jäähyväispuheesta on hämmästyttävä esimerkki kääntymyksen aiheuttamasta muutoksesta. Tämä saarna oli niin voimallinen, että kun Benjamin sen piti, kansanjoukko kaatui maahan, sillä "he olivat nähneet itsensä omassa lihallisessa tilassansa . . . Ja he kaikki huusivat kovalla äänellä yhdestä suusta . . . Oi, armahda ja anna Kristuksen sovittavan veren tulla hyväksemme, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja meidän sydämemme puhdistuisivat, sillä me uskomme Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan . . ." (Moosia 4:2)

Heidän nöyryyttään katsellen kuningas Benjamin jatkoi:

"Uskokaa Jumalaan; uskokaa, että hän on ja että hän on luonut kaiken . . . uskokaa, että hänellä on kaikki viisaus ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä . . .

. . . uskokaa, että teidän täytyy katua syntejänne ja luopua niistä ja nöyrtyä Jumalan edessä; ja anokaa vilpittömin sydämin, että hän antaisi teille anteeksi; ja jos nyt kaiken tämän uskotte, niin katsokaa, että te sen teette." (Moosia 4:9-10)

Kun hän päätti puhettaan, hän kysyi uskovatko he hänen sanoihinsa.

". . . he kaikki huusivat yhteen ääneen . . . Uskomme, me uskomme jokaisen sanan . . . ja me tiedämmekin, että ne ovat luotettavat ja todet . . ." (Moosia 5:2)

Ja mistä syystä he olivat niin luottavaisia? He sanoivat: "Sillä Herran Kaikkivaltiaan Henki on saanut aikaan voimallisen muutoksen meissä eli meidän sydämissämme, niin ettei meillä ole enää lainkaan halua tehdä pahaa, vaan alati hyvää."

He jatkoivat: "Ja me haluamme tehdä liiton Jumalamme kanssa, noudattaaksemme hänen tahtoansa ja ollaksemme kuuliaiset hänen käskyillensä kaikessa . . . kaiken loppuikämme." (Moosia 5:2, 5)

Eikö olisi ihanaa, jos kaikki epäaktiiviset miehemme voitaisiin saada tällaiseen kääntymyksen tilaan?

Mitä te, vanhinten koorumien johtajat, joilla on päävastuu tästä Herran työn osasta, teette miesten käännyttämiseksi?

Ehdotan, että te tutkisitte ja innokkaasti noudattaisitte sitä menetelmää, jota Herra kuvasi sanoessaan: *"Jälleen, vanhinten koorumin johtajan velvollisuus on johtaa yhdeksääkymmentäkuutta vanhinta ja pitää heidän kanssaan neuvottelukokouksia ja opettaa heitä liittojen mukaan.*

Tämä johtokunta on eri kuin seitsemänkymmenien johtokunta ja on tarkoitettu niitä varten, jotka eivät matkusta kaikkeen maailmaan." (LK 107:89-90, kursivointi lisätty)

Opettakaa heille liitosta. Liitto on sitova ja juhlallinen sopimus kahden tai useamman osapuolen välillä. Jumalan kansa on alusta asti ollut liitonkansaa. Vanhinten koorumien johtajille nykyaikana annettua käskyä "... *opettaa heitä (vanhimpia) liittojen mukaan* . . ." ei ole sovellettu niin kuin pitäisi.

Yksikään ihminen, joka ymmärtää evankeliumin ja uskoo siihen ja elää sen mukaan, ei ole kirkossa epäaktiivinen. Kun hän ymmärtää Jeesuksen Kristuksen evankeliumin — joka on Herran uusi ja iankaikkinen liitto — ja käsittää, että hän itse hyväksyi sen henkimaailmassa, taisteli sen puolesta taivaassa käydyssä sodassa ja tuli kuolevaisuuteen voidakseen omalla kohdallaan saada täyttymään Herran lupauksen, jonka mukaan hän perii iankaikkisen elämän, jos osoittautuu uskolliseksi — jokaisella, joka tämän ymmärtää, on tarvittava käsitys niistä liitoista, jotka hän on tehnyt täällä kuolevaisuudessa.

Olen vakuuttunut siitä, että se, että "uuden ja iankaikkisen liiton" merkitystä ei arvosteta, on perussyynä kirkon tuhansien jäsenten epäaktiivisuuteen. Jos te, vanhinten koorumien johtajat, "opetatte" epäaktiivisia jäseniä "liittojen mukaan" ja käännytätte heidät, teille ei tuota suuria vaikeuksia opettaa tässä elämässä solmittuja liittoja. Ilman tätä tietoa ihmisellä ei ole elämässään tavoitetta, päämäärää. Siitä syystä muilla liitoilla ei ole merkitystä.

Jokin aika sitten minulle sattui lentokoneessa tapaus, joka valottaa tätä asiaa. Istuin erään minulle tuntemattoman henkilön vieressä ja kysyin, mikä oli hänen ammattinsa. Vastattuaan hän kysyi, mitä minä tein. Tämä sai minut kysymään, uskoiko hän eläneensä ennen syntymäänsä ja että hän tulisi elämään kuolemansa jälkeen. Hän ei tiennyt. Hän kuvitteli, että hän oli ehkä ollut olemassa ennen syntymää ja että hän ehkä eläisi haudan toisella puolella, mutta tämän kuolemanjälkeisen elämän muodosta ja luonteesta hänellä ei ollut minkäänlaista käsitystä.

Silloin kerroin hänelle evankeliumin suunnitelman mahdollisimman tarkasti, selitin keitä olemme, mistä tulemme, minne menemme ja miksi olemme täällä.

"Ihmeellistä", hän sanoi, "se antaa ihmisen elämälle tarkoituksen, elämän päämäärän."

Juuri niin. Se on juuri sen tarkoituksena. Tässä elämässä solmimiemme liittojen tarkoituksena on auttaa meitä pääsemään iankaikkisen elämän tavoitteeseen ja tätä selitetään evankeliumin uudessa ja iankaikkisessa liitossa, ja tämä liitto tekee sen mahdolliseksi.

Ensimmäinen liitto, jonka me täällä solmimme, on kasteen liitto. En tunne parempaa kasteen liiton määritelmää kuin sen, jonka Alma esitti:

"Katso, tässä ovat Mormonin vedet . . . ja koska te halajatte päästä Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyksi hänen kansakseen ja tahdotte kantaa toinen toisenne kuormia, jotta ne kevenisivät;

ja tahdotte murehtia murehtivien kanssa, ja lohduttaa niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olla Jumalan todistajina aina kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, kuolemaankin saakka, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin niiden joukkoon, jotka ovat ensimmäisessä ylösnousemuksessa, ja teillä olisi iankaikkinen elämä —

minä sanon teille, jos tämä on teidän sydämenne halu, niin mitä teillä on sitä vastaan, että teidät kastettaisiin Herran nimeen, todistukseksi hänen edessään siitä, että te olette tehneet liiton hänen kanssansa, että tahdotte palvella häntä ja pitää hänen käskynsä, jota hän runsaammin vuodattaisi Henkeänsä teidän päällenne.

Ja kun nyt ihmiset olivat kuulleet nämä sanat, he taputtivat käsiään ilosta ja huusivat: Tämä on meidän sydämemme halu.

Ja nyt tapahtui, että Alma otti Heelamin ... meni veteen seisomaan ja huusi, sanoen: Oi, Herra, vuodata Henkesi palvelijasi päälle, jotta hän tekisi tämä työn sydämen pyhyydellä.

Ja kun hän oli sanonut nämä sanat, Herran Henki oli hänen päällänsä, ja hän sanoi: Heelam, minä kastan sinut Kaikkivaltiaan Jumalan minulle antaman valtuuden nojalla, todistukseksi siitä, että sinä olet tehnyt liiton palvellaksesi häntä, kunnes kuolevainen ruumiisi on kuollut, ja vuodatettakoon Herran Henki sinun päällesi; ja suokoon hän sinulle iankaikkisen elämän sen Kristuksen lunastuksen kautta, joka hänellä on ollut valmistettuna maailman perustamisesta saakka." (Moosia 18:8-13)

Herra pitää tätä liittoa, kasteen liittoa, niin tärkeänä, että Hän on käskenyt meidän uudistaa se joka viikko.

"Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan sakramenttiuhrisi minun pyhänä päivänäni." (LK 59:9)

Kasteenliiton lisäksi olemme yhdessä kaikkien pyhän pappeuden haltijoiden kanssa tehneet toisen erityisen, pyhän ja erittäin tärkeän liiton, "sen liiton . . . joka kuuluu pappeuteen" (LK 84:39) Tämä liitto on määritelty Opin ja Liittojen Kirjan luvussa 84 seuraavasti:

"Sillä ne, jotka ovat uskollisia, niin että he saavat nämä molemmat pappeudet joista minä olen puhunut [Hän puhui pyhästä pappeudesta ja vähäisemmästä pappeudesta], ja niin että he pitävät kutsumuksensa kunniassa, pyhitetään Hengen kautta heidän ruumiidensa uudistumiseksi."

"Heistä tulee Mooseksen ja Aaronin poikia ja Aabrahamin jälkeläisiä, ja kirkko ja valtakunta ja Jumalan valitut.

Samaten kaikki ne, jotka ottavat vastaan tämän pappeuden, ottavat vastaan minut, sanoo Herra:

sillä se, joka ottaa vastaan minun palvelijani, ottaa vastaan minut.

Ja se, joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan minun Isäni.

Ja se, joka ottaa vastaan minun Isäni, ottaa vastaan minun Isäni valtakunnan: sen tähden tullaan kaikki, mitä minun Isälläni on, antamaan hänelle.

Ja tämä on sen valan ja liiton mukaista, joka kuuluu pappeuteen.

Sen tähden kaikki ne, jotka saavat pappeuden, saavat tämän minun Isäni valan ja liiton, jota hän ei voi rikkoa eikä sitä voi kumota.

Mutta se, joka rikkoo tämän liiton sen jälkeen kun hän on saanut sen ja kääntyy siitä kokonaan pois, hänellä ei ole oleva syntien anteeksiantoa tässä eikä tulevassa maailmassa." (LK 84:34-41)
Ajattelin ennen, että jos tämä oli rangaistus, olisi ehkä ollut parempi ellen olisi koskaan ottanut vastaan tätä liittoa ja ylleni tätä rangaistusta. Ja sitten luin seuraavan jakeen ja siinä sanottiin: ". . . ja voi kaikkia niitä, jotka eivät ota vastaan tätä pappeutta, jonka te olette saaneet . . ." (LK 84:42)
Tiesin, että minulla oli vain yksi mahdollisuus — ottaa se vastaan ja pitää se kunniassa. Näistä kirjoitustenkohdista selviää minulle, että jos otan vastaan pyhän pappeuden, enkä toimi sen yhteydessä saamassani virassa, jään ilman iankaikkista elämää ja ellen ota vastaan pyhää pappeutta, minun käy samoin, jään vaille iankaikkista elämää. On vain yksi turvallinen tie, joka merkitsee sitä, että minun on otettava vastaan pappeus ja toimittava minulle sen mukaisesti annettavassa virassa. Herran loppulause merkitsee minulle juuri sitä:
"Ja nyt minä annan teille käskyn, että teidän on pidettävä vaarin itsestänne ja kuunneltava tarkasti iankaikkisen elämän sanoja.
Sillä te tulette elämään jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." (LK 84:43-44)
Sitten neljäs liitto — olemme jo puhuneet kolmesta edellisestä: "uudesta ja iankaikkisesta evankeliumin liitosta", kasteenliitosta ja liitosta, ". . . joka kuuluu pappeuteen" — neljäs liitto, joka on ehkä korkein kaikista liitoista, joita meidän pitäisi opettaa veljille, on selestisen avioliiton uusi ja iankaikkinen liitto.
Näiden juuri mainitsemieni pyhien liittojen merkitys on suuri. Ne ovat niitä "juhlallisuuksia", jotka Herra kehottaa meitä "kätkemään sydämiimme . . . ja pysyttämään mielessämme". (LK 43:34)
Kaikkien niiden, jotka haluavat näistä liitoista koituvat palkinnot, on suoritettava niihin liittyvät velvollisuudet. Me olemme itse siitä vastuussa ja meitä pidetään tilivelvollisina siitä, miten pidämme solmimamme liitot, ja me olemme tilivelvollisia myös niistä liitoista, joita rikkovat ne, joista me olemme vastuussa, sikäli kuin lyömme laimin heidän opettamisensa.
Niin on Herra sanonut, ja minä toistan Hänen sanansa: ". . . vanhinten koorumin johtajan velvollisuus on johtaa yhdeksääkymmentäkuutta vanhinta ja pitää heidän kanssaan neuvottelukokouksia ja opettaa heitä liittojen mukaan."
Päättäessään suuren pappeudenhaltijoiden velvollisuuksia koskevan ilmoituksensa, Herra sanoi: "Jokainen oppikoon nyt siis tuntemaan velvollisuutensa ja hoitakoon kaikella uutteruudella sitä virkaa, mihin hänet on määrätty.
Sitä, joka on laiska, ei pidetä arvollisena pysymään sijallansa, eikä sitä, joka ei opi velvollisuuttaan, vaan osoittautuu kelvottomaksi, pidetä arvollisena pysymään sijallansa." (LK 107:89, 99-100)
Jumala auttakoon meitä itse elämään liittojen mukaan ja opettamaan niitä, jotka Herra on asettanut vastuullemme ja joita Hän on käskenyt meidän opettaa. Rukoilen sitä Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme, nimessä. Amen.

Huoltopalvelut

Marion G. Romney

Herra on siunannut aina kansaansa tiedolla siitä, kuinka he voivat pitää huolta itsestään ja puutetta kärsivistään
Veljet ja sisaret, sen jälkeen, mitä olen tänään täällä kuullut — aihetta on käsitelty hyvin monipuolisesti — mieleeni muistuu tapaus, joka minulle sattui muutamia vuosia sitten. Luullaakseni se on ollut yksi harvoista kerroista, ellei peräti ainoa, jolloin johtavat veljet ovat pyytäneet meitä johtavia auktoriteetteja puhumaan määrätystä aiheesta vaarnakonferensseissa. Sillä viikolla menin Richfieldiin, Utahiin, ja veli Clifford Young meni Monroehin, Utahiin. Richfieldissä esiintyi aamulla koululaisten kuoro, ja sitten he menivät Monroehin ja lauloivat siellä iltapäivällä samassa tilaisuudessa, missä veli Youngkin oli. Minä puhuin määrätystä aiheesta aamulla ja Clifford puhui siitä illalla.
Kun annoimme selontekomme kahdentoista neuvostolle, veli Young sanoi, että tilaisuus oli ollut hieno. Ainoa ikävä asia oli, että koululaiset olivat saaneet kuulla samasta aiheesta kaksi puhetta. Presidentti George F. Richards, joka silloin oli kahdentoista neuvoston presidentti, sanoi: "Siitä minä en olisi huolissani. Tuskinpa he huomasivat, että te puhuitte samasta aiheesta."
Uskon, että kaikista sanoista, jotka nyt esitän huomaatte, että minä puhun samasta aiheesta, josta veljet ovat puhuneet tänä aamuna suurenmoisissa esityksissään.
Kuten piispa Brown sanoi, kirkon huoltopalvelujen osasto käsittää kolme ohjelmaa: Alkuperäisen huolto-ohjelman, jota hän luonnehti tuotanto-ohjelmaksi, henkilökohtaiset palvelut ja terveyspalvelut. Näistä kolmesta ohjelmasta järjestettiin

ensimmäiseksi vanha huolto-ohjelma, josta nyt käytetään nimitystä tuotanto-jakeluohjelma. Tämä ohjelma pyrkii toteuttamaan Herran julistusta: "Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen" (1 Moos. 3:19), ja myöskin toista suurta käskyä: "Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." (Mark. 12:31)

Tietenkin te tiedätte, kuinka näitä käskyjä noudatettiin muinoin. Eenokin aikana, kuten olemme jo kuulleet, aikakirja kertoo, että "Herra tuli ja jäi kansansa tykö, ja se pysyi vanhurskaudessa. Herran pelko valtasi kaikki kansat, niin suuri oli Herran kirkkaus, joka oli hänen kansansa päällä.

Ja Herra kutsui kansansa SIIONIKSI, koska siinä oli yksi sydän ja yksi mieli, ja se pysyi vanhurskaudessa; eikä heidän keskuudessaan ollut ketään köyhää." (KH Moos. 7:16-18)

Nefiläisistä, jotka selviytyivät hengissä mullistuksista, jotka tapahtuivat Kristuksen ristiinnaulitsemisen aikana Amerikassa, on kirjoitettu: "Kolmaskymmenes neljäs vuosi kului loppuun, ja samoin kolmaskymmenes viides, ja katso, Jeesuksen opetuslapset olivat muodostaneet Kristuksen kirkon kaikkiin maihin joka puolelle...

Ja kaikki oli heidän keskuudessaan yhteistä; sen tähden ei ollut rikkaita eikä köyhiä, orjia eikä vapaita, vaan heidät kaikki oli tehty vapaiksi ja osallisiksi taivaallisesta lahjasta." (4 Ne. 1, 3)

Tämän viimeisen armotaluoden aikana, kun kirkko ei ollut ollut järjestettynä vielä yhdeksää kuukauttakaan, kirkko antoi pyhille ohjeet pitää huolta köyhistä. Samalla Hän sanoi, että elleivät he niin tekisi, he eivät olisi Hänen opetuslapsiaan. (Ks. LK 38.)

Viittä viikkoa myöhemmin, 9. helmikuuta 1831, Hän ilmoitti yhdistyneen veljeskunnan järjestyksen. (Ks. LK 42.)

Eikä ollut kulunut kuukauttakaan sen jälkeen, kun Hän puhui uudestaan samasta aiheesta ja sanoi veljille, että odotettaessa veljeskunnan järjestämistä, heidän on "käytävä köyhien ja puutteenalaisten luona ja lievitettävä heidän hätäänsä" (LK 44:6).

Seuraavien kolmen vuoden ja neljän kuukauden aikana pyhät olivat asettuneet Independenceen, Missouriin, yrittäneet elää yhdistyneen veljeskunnan mukaan, epäonnistuneet siinä, ja heidät oli karkotettu mailtaan Jacksonin piirikunnasta, ja Siionin leiri oli mennyt Kirtlandista Missouriin palauttamaan pyhille heidän maitansa. Siihen se ei pystynyt. Fishingjoella Missourissa 22. kesäkuuta 1834 Herra selitti syyn siihen, että pyhät eivät olleet saaneet kotejaan takaisin, seuraavasti:

"Totisesti minä sanon teille, jotka olette kokoontuneet yhteen saadaksenne tietää minun tahtoni ahdistetun kansani lunastuksesta.

Katso, minä sanon teille, että jos kansani rikkomuksia ei olisi ollut, minä puhun kirkosta enkä yksilöistä, niin se olisi ehkä nyt lunastettu.

Mutta katso, se ei ole oppinut tottelemaan sitä, minkä minä vaadin sen käsistä, vaan se on täynnä kaikkea pahaa, eikä anna omaisuudestansa, niin kuin pyhien tulee, köyhille ja ahdistetuille keskuudessansa;

eikä ole yhtynyt sellaiseen yhteyteen, jollaista selestisen valtakunnan laki vaattii;

ja Siionia ei voida rakentaa muutoin kuin selestisen valtakunnan lain periaatteiden mukaan; muuten minä en voi ottaa sitä tyköni. Ja minun kansaani on kuritettava, kunnes se oppii kuuliaisuuden siitä, mitä se kärsii, jos niin täytyy tapahtua." (LK 105:1-6)

Vaatimus elää yhdistyneen veljeskunnan mukaan tuona aikana poistettiin. Ilmoitettiin vähäisempi kymmenysten laki, on yhdessä paaston lain kanssa ollut voimassa kirkossa tähän aikaan asti. Sen jälkeen kun profeetta Joseph Smith järjesti Apuyhdistyksen Nauvoossa, tuo järjestö on suorittanut suurta palveluksen työtä köyhien auttamiseksi. Pyhien keskuudessa on ollut siitä lähtien monia vapaaehtoisia yhteisiä yrityksiä.

Mutta seuraava koko kirkon kattave ohjelma, joka tähtäsi yhdistyneen veljeskunnan periaatteiden toteuttamiseen, oli huolto-ohjelmamme. Lokakuun konferenssissa 1936 presidentti Heber J. Grant luki ensimmäisen presidenttikunnan sanoman kirkolle, josta haluan esittää muutamia kohtia tänä aamuna. Niin tehdessäni vaihdan sanan huolto sanaan turva. Presidentti Grant teki tämän muutoksen pian ohjelman ilmoittamisen jälkeen.

"Kuten lupasimme viime huhtikuun konferenssissa, olemme aloittaneet kirkon huolto-ohjelman...

Ilmoitettu tavoite, joka on kirkolle tämän ohjelman myötä asetettu, oli varata 1. lokakuuta 1936 mennessä täysin vapaaehtoisten rahana tai luonnossa annettavien lahjoitusten turvin riittävästi ruokaa, vaatteita, polttoainetta ja vuodevaatteita tulevaa vuotta varten jokaista puutetta kärsivää ja kelvollista kirkon perhettä kohti, joka ei itse pysty hankkimaan näitä itselleen, jotta kenenkään kirkon jäsenen ei tarvitsisi kärsiä näinä aikoina puutteesta ja hädästä."

Olin siihen aikaan piispa, ja olin läsnä tuossa konferenssissa 39 vuotta, sitten, jolloin tuo sanoma luettiin. Muistan hyvin, että välittömästi sen jälkeen — tämän neuvon mukaisesti — me rakensimme seurakuntamme kokouspaikan pohjakerrokseen varastokaappeja ja kokosimme sinne vaatteita ja peruselintarvikkeita.

Mutta jatkaakseni presidentti Grantin sanomaa, hän lausui: "Päätarkoituksenamme oli panna alulle, mahdollisuuksien mukaisesti, järjestelmä, jonka puitteessa laiskuuden kirous hävitettäisiin, almujen tuottama paha poistettaisiin ja riippumattomuus, ahkeruus, säästäväisyys ja itsekunnioitus saatettaisiin jälleen voimaan jäsentemme keskuudessa. Kirkon pyrkimyksenä on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Työ on jälleen asetettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämää hallitsevana periaatteena.

Suuri johtajamme Brigham Young on sanonut vastaavassa tilanteessa: 'Pankaa köyhät työhön, istuttamaan hedelmätarhoja, tekemään, . puita, kaivamaan ojia, pystyttämään aitoja tai mitä tahansa hyödyllistä, niin että heillä on mahdollisuus ostaa ruokansa ja jauhoja ja välttämättÖmiä elintarpeita.'

Tämä kehotus on yhtä ajankohtainen tänä päivänä kuin Brigham Youngin aikana."

Presidentti Grant ilmoitti sitten, mitä hän oli saanut aikaan siihen mennessä:

"Jokaisen seurakunnan ja vaarnan odotetaan varautuvan välttämättömän varalle, ei ainoastaan omaa tarvettaan ajatellen vaan auttaen muita seurakuntia ja vaarnoja. Millään muulla tavalla ei olisi mahdollista tehdä työtä, jonka Herra aikoo tehdä.

Mutta harvat vaarnat ja seurakunnat ovat asemassa, jossa ne voivat oikeutetusti tuntea tyydytystä siitä että huolehtivat pelkästään omista jäsenistään.

Tämän suuren työn täytyy jatkua keskeytyksettä talvikuukausien vaikeana aikana kaikkien tuon ajan mahdollisuuksien mukaan. Kun kevät tulee, on kaksinkertaistettava ponnistukset varata ruokatarvikkeita. Silloin meidän on helpompaa kuin tänä vuonna, koska voimme aloittaa kylvökauden alusta. Meidän ei pidä ajatella lopettavamme työtämme, ennen kuin puute ja kärsimys häviävät keskuudestamme. Velvollisuus pitää huolta, että kukaan ei näe nälkää eikä ole kylmissään eikä ole riittämättömästi puettu, on piispoilla kullakin seurakuntansa jäsenistä. Hänen tulee käyttää apunaan tässä työssä kaikkia seurakunnan järjestöjä. Jos hän tarvitsee apua seurakunnan ulkopuolelta, hän pyytää sitä vaarnanjohtajalta ja he alueorganisaatiolta ja nämä johtavalta piispakunnalta, jonka ensisijainen velvollisuus on pitää huolta kirkon köyhistä kokonaisuutena.

Tätä suurta yritystä varten Herra on siunannut runsaasti kansaansa jo nyt, ja Hän jatkaa siunaustensa vuodattamista niin kauan kuin kansa tekee velvollisuutensa köyhiä kohtaan.

Sukupolvia sitten Herra sanoi muinaiselle Israelille kehottaen heitä maksamaan kymmenyksensä Hänen varastohuoneeseensa:

'...koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.'

Tälle sukupolvelle Herra on sanonut: 'Ja mitä te annatte omaisuudestanne köyhille, sen te annatte minulle.'

Ja Herra on myös kehottanut:

'Jos siis joku ottaa siitä runsaudesta, jonka minä olen valmistanut, eikä anna osastansa köyhille ja puutteenalaisille minun evankeliumini lain mukaisesti, hän on jumalattomien kanssa kohottava katseensa helvetissä, vaivassa ollessaan.'

Jaakob sanoi Nefin kansalle:

'Mutta ennen rikkauden tavoittelua etsikää Jumalan valtakuntaa. Ja saatuanne toivon Kristuksessa te saatte rikkauksia, jos niitä tavoittelette; ja te tavoittelette niitä voidaksenne tehdä hyvää — vaatettaaksenne alastomia, ruokkiaksenne nälkäisiä, vapauttaaksenne vankeja ja auttaaksenne sairaita ja raskautettuja.'

Me pyydämme Herran siunausta teille jokaiselle. Me rukoilemme Herraa innoittamaan jatkuvasti kansaansa, niin että me voimme jälleen kerran pitää huolta kaikista kelvollisista keskuudessamme, joita kovat ajat ovat koetelleet näinä ahdingon päivinä."

Luettuaan ensimmäisen presidenttikunnan sanoman, presidentti Grant jatkoi seuraavilla sanoilla siitä, kuinka kirkon jäsenten, jotka ovat hallituksen työttömyystyössä, pitäisi käyttäytyä:

"Kun me vetoamme ihmisiin, että he jatkavat työttömyystyössä, me pyydämme heitä tekemään työtä ahkerasti. Minulle on kerrottu, että minun isäni, joka oli julkisten töiden valvoja varhaisina aikoina... on sanonut:

'Pystyn erottama an jokaisen miehen, joka tekee työtä rahasta jokaisesta miehestä, joka tekee työtä saadakseen sen valmiiksi. Näen jatkuvasti miehiä, jotka tekevät työtä rahasta; ja näen miehiä, jotka tekevät työtä saadaksensa sen valmiiksi.'

Haluamme, että meidän väkemme, jotka ovat työttömyystyössä, tekevät työtä saadaksen sen valmiiksi eivätkä ainoastaan rahasta. Haluan kiinnittää huomiota presidentti Brigham Youngin sanoihin:

'Kokemukseni on osoittanut minulle, ja siitä on tullut minulle periaate, että ei ole koskaan hyödyllistä antaa miehelle tai naiselle rahaa, ruokaa tai vaatteita eikä mitään muuta, jos he ovat työkykyisiä ja voivat tehdä työtä ja ansaita, mitä he tarvitsevat, kun maan päällä on jotakin, mitä he voivat tehdä. Tämä on minun periaatteeni, ja koetan menetellä sen mukaisesti. Toisenlainen menettely koituisi mille tahans yhteisölle maailmassa tuhoksi ja tekisi heistä laiskureita.'

Ja mikä hävittäisi yhdyskunnan, hävittäisi myös valtion, ja voisin lisätä, vielä kansakunnankin." *(Conference Report*, lokakuu 1936, s. 2-6)

Presidenttikunta on tehnyt sanomassaan aivan selväksi, että heidän tarkoituksensa huolto-ohjelman luomisessa oli kaksinainen: Ensiksi pitää huolta, että kukaan kelvollinen kirkon jäsen ei kärsi välttämättömien elintarpeiden puutetta, ja toiseksi, että jokainen, joka voi tehdä työtä, saa tehdä työtä.

Konferenssin aikana, jolloin huolto-ohjelma ilmoitettiin ja jossa tämä sanoma luettiin, presidentti J. Reuben Clark sanoi:

"Työ on suurenmoinen asia. Se on tämän maan laki. Kun Aadam karkotettiin, hänelle annettiin suurenmoinen käsky: 'Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi.' Hänen kaltaisensa mies ei voinut elää toteuttamatta tätä lakia. Työ on suurenmoinen asia, huolimatta työn laadusta.

Suuri Milton on sanonut suurenmoisessa runossaan "Kadotettu paratiisi" seuraavat työtä ylistävät sanat, jotka hän ilmaisee avattuaan meille näyn Aadamista ja Eevasta Eedenin puutarhassa:

Luoja meille sääs työn ja levon samoin vaihtumaan kuin yön ja päivän...

Jouten vaeltain muut luodut eivät lepoa niin kaipaa; työn määrätyn sai ruumis ihmisen ja henki; arvomme käy ilmi siitä ja hoiva, jolla Taivas ohjaa meitä. Mut eläinkunta harhaa toimetonna ja vailla kaitselmusta Jumalan. (John Milton, *Kadotettu paratiisi /Helsinki:* WSOY, 1952/, s. 104

Veljeni ja sisareni, jos me muistaisimme työn arvokkuuden ja kunniallisuuden, olipa tuo työ millaista tahansa, useimmat ongelmat, joista me kärsimme, saisivat ratkaisun. Koko ihmiskunnan olemassaolon aikana ei ole vielä ollut suunnitelmaa, jonka mukaan ihmiset voisivat elää vanhurskaasti laiskuudessa, eikä sellaista suunnitelmaa koskaan tule olemaankaan, niin uskon." *(Conference Report*, lokakuu 1936, s. 12)

Kokemuksemme on ollut huolto-ohjelman alusta asti, että on helpompaa tuottaa välttämättömiä elintarpeita kuin löytää työtä ja työllistää työttömät. Raporttimme vuosilta 1974 ja 1975, osoittavat, että vain noin joka neljäs niistä, jotka saavat apua tästä ohjelmasta, on tehnyt työtä saamansa avun edestä. Tämä asettaa meidät, heidän pappeusjohtajansa, epäedulliseen valoon. Meidän on aika pidentää askeleitamme ja lisätä vauhtia tässä suhteessa.

Noin kolmesataa vaarnaa osallistuu huoltopalvelujen työnvälityskeskustoimintaan. Vuonna 1974 kirkon työnvälityksen kautta sai työtä 17 346 henkilöä. Olemme

tyytyväisiä nykyiseen pappeuden osallistumiseen työnvälitystoiminnassa ja nykyiseen pyrkimykseemme lisätä halua osallistua tähän työnvälitystoimintaa, mutta vielä aktiivisempi osallistuminen tähän ohjelmaan olisi tärkeätä ja sillä olisi suuri arvo. Emme saa koskaan unohtaa, että päätarkoituksemme tässä huolto-ohjelmassa on poistaa laiskuuden kirous, poistaa almujen mukanaan tuomat pahuudet ja vakiinnuttaa kansamme keskuudessa säästäväisyys, ahkeruus ja itsekunnioitus, jotta työ tulee jälleen hallitsevaksi periaatteeksi kirkkomme jäsenten elämässä." *(Ks. Conference Report*, lokakuu 1936, s. 3.)

Huoltotuotanto-ohjelmassa raporttimme ovat vähän paremmat. "Jokaisen vaarnaseurakunnan ja vaarnan", ensimmäinen presidenttikunta sanoi, "jokaisen odotetaan huolehtivan omien jäsentensä lisäksi myös muista seurakunnista ja vaarnoista." *(Conference Report*, lokakuu 1936, s. 4)

Tämän haasteen toteuttaminen edellyttää, että jokainen seurakunta joko yksin tai yhteistyössä muiden seurakuntien kanssa hankkii itsellensä tuotantolaitoksen. Ensimmäisten viiden vuoden aikana — 1936-1941 — vanhin Melvin J. Ballard ja vanhin Lee, joka silloin oli vaarnanjohtaja, kävivät kaikissa kirkon vaarnoissa järjestämässä hu huoltoalueita ja opettamassa ohjelmaa. Sen jälkeen joka vuosi 15 vuoden ajan veljet ovat antaneet minulle tehtävän tavata kaikkia vaarnanjohtajia ja vaarnaseurakuntien johtajia Yhdysvalloissa ja Kanadassa. Tämän olen tehnyt tovereideni kanssa. Meidän velvollisuutemme oli opettaa ohjelmaa, määrätä tuotantobudjetti kutakin vuotta varten ja kehottaa jokaista piispaa yksin tai yhteistyössä toisten piispojen kanssa hankkimaan huolotuotantokohteen.

Noina vuosina huoltokomitean edustaja oli säännöllisesti johtavien auktoriteettien mukana vaarnakonferensseissa ja piti huoltokokouksia ja opetti ohjelmaa. Kirkon huolto-ohjelman menettelytapojen opetustapa on nyt muuttunut, mutta ohjelman tavoitteet ovat samat. Sen periaatteet ovat ikuisia. Se on täydellistä evankeliumia, yhdistynyt veljeskunta, jota kohti me kuljemme.

Viimeisimmät saatavilla olevat tiedot kertovat, että noin 73% Yhdysvaltojen ja Kanadan vaarnaseurakunnista osallistuu huoltotuotanto-ohjelmaan. Jäljelle jää noin 27% — yli tuhat vaarnaseurakuntaa — jotka eivät osallistu. Veljet, te vaarnanjohtajat ja piispat, ryhtykää toimiin, että tämä aukko tulee täytetyksi.

Veljet, katsokaamme ympärillemme, ja koettakaamme ymmärtää aikain merkit. Meidän täytyy koettaa käsittää, että aika lähestyy, josta Herran on puhunut:

"Katso, tämä on se valmistus, jolla minä valmistan teidät, ja perustus ja esikuva, jotka minä annan teille ja joiden avulla te voitte täyttää teille annetut käskyt,

niin että kirkko minun huolenpitoni kautta on riippumaton kaikista muista luoduista, jotka ovat selestisen maailman alapuolella, huolimatta kaikista ahdistuksista, joita tulee teidän osaksenne." (LK 78:13-14)

Edetkäämme nopeasti tilanteeseen, jolloin me täytämme huoltobudjettimäärämme omien tuotantolaitostemme tuotteilla rahan sijasta.

Tähän mennessä sanomani on koskenut vain yhtä huoltopalvelujen osaston puolta. Muut ohjelmat ovat yhtä tärkeitä. Apu, kannustus, lohdutus, kuntoutus, kotien varustaminen, toveruus, suhteiden luominen, toivo ja innoitettu rauha ja muut hyväntekeväisyyteen liittyvät palvelukset, joita sosiaalipalvelujen ohjelmamme antaa, ovat lukemattomia. Niiden arvoa ei voi mitata rahassa.

Viimeksi perustettu ohjelmamme, terveyspalvelut — tekee suurenmoista työtä.

Olemme saaneet kulla eräistä näiden ohjelmien toiminnoista tänä aamuna. Yksi näiden toimintojen sivutuote on huomattava taloudellinen kevennys muille avustuslaitoksille, jotka joutuisivat kustantamaan meidän antamamme palvelut, ellemme me suorittaisi niitä vapaaehtoisesti. Esim. aikana 1. heinäkuuta 1974 — 30. kesäkuuta 1975 me annoimme huoltopalvelujen kautta — pois luettuna epäsuora avustus, kuten raha-avustukset ja juoksevat kulut — apua, jonka rahallinen arvo on yli 20 miljoonaa dollaria. Kirkon jäsenmäärä on Yhdysvalloissa noin 1% koko väestöstä. Tämä merkitsee, että jos kaikki muut antaisivat yhtä paljon apua kuin me, siitä tulisi ainakin kaksi miljardia dollaria.

Kun me kiihdytämme vauhtiamme ja kokoamme jäseniä laumaamme alueilla, joissa huolto-ohjelman perusteita ei ymmärretä eikä toteuteta, me tarvitsemme kokenutta apua. Siksi me pyydämme apua teiltä vaarnanjohtajilta ja piispoilta, että te ilmoittaisitte kypsistä, kokeneista pappeusjohtajista ja heidän vaimoistaan, jotka voitaisiin kutsua kokoaikaiseen lähetystyöhön huoltopalvelulähetyssaarnaajiksi. Nämä parit auttavat pappeusjohtajia kirkon kehitysalueilla opettamalla huoltopalvelujen perusperiaatteita ja johtamalla terveys- ja maatalouslähetyssaarnaajia.

Huoltopalvelulähetysparien pitäisi täyttää seuraavat vaatimukset:

1. Veljen pitäisi olla palvellut piispana, vaarnanjohtajana tai muussa vastaavassa kirkon tehtävässä, jossa hän on saanut ensikäden kokemusta huoltopalvelujen johtamisesta.
2. Heillä ei saa olla tällä hetkellä huollettavia lapsia.
3. Heidän tulee olla taloudellisesti, terveydellisesti ja emotionaalisesti valmiita palvelemaan 18-24 kuukautta lähetysalueilla, esim. latinalaisessa Amerikassa, Aasiassa ja Tyynenmeren saarilla.
4. Heidän tulee täyttää kaikki kelvollisuuden vaatimukset.

Erityisesti tarvitsemme sellaisia pareja, joilla on kielitaitoa tai jotka pystyvät oppimaan nopeasti uuden kielen. Heidän pitäisi kyetä tukemaan hyödyllisellä tavalla johtajia.

Olemme vakuuttuneita siitä, että rukoillen ja harkiten vaarnojen ja seurakuntien jäsenistä löytyy aviopareja, jotka täyttävät nämä edellytykset.

Veljet ja sisaret, minulla on todistus tästä suuresta työstä. Me rakastamme teitä ja annamme arvoa suurenmoiselle työllenne sen hyväksi ja vielä suuremmalle työlle, jota tulette tekemään. Siunatkoon Herra meitä, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Sukututkimus

Eldred G. Smith

Aikojen alussa Jumala asetti Aadamin maan päälle ja antoi hänen hallintaansa kalat ja linnut ja karjaeläimet ja kaiken maan. Tämä saattaisi näyttää erinomaiselta asemalta joidenkin tämän päivän ihmisten mielestä, mutta vaikka Aadamilla oli valta kaikkeen maahan nähden, Jumala sanoi: "Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä . . ." ja Hän antoi hänelle vaimon, Eevan, kumppaniksi ja avuksi. Sitten Jumala antoi heille ensimmäisen suuren käskyn lisääntyä ja täyttää maa.

Meille ei ole ilmoitettu, kuinka kauan he elivät Eedenin puutarhassa ennen kuin he maistoivat hyvän- ja pahantiedon puun hedelmää ja tulivat karkotetuiksi puutarhasta aloittaakseen kuolevaisen olemassaolonsa. Seikka, jonka haluan tehdä selväksi, on se, että Jumala itse perusti ensimmäisen perheyksikön. Avioliitto ei ole ihmisten kehittämä instituutio, joka voi vanhentua ja joka voidaan hylätä ihmiskunnan kehittyessä. Kaikki se, mikä meille elämässä on läheisintä ja kalleinta, liittyy perheeseemme. Rakkaus on sen keskus, ja missä on rakkautta, siellä on myös onnellisuutta.

Ihmisen ei todellakaan ole hyvä olla yksin. Herra viisaudessaan on varannut ihmiselle mahdollisuuden olla onnellinen tässä elämässä ja jatkaa sitä iloa kautta iankaikkisuuden. Suurin ilo ja onni tulee perheyhteyden kautta. Niin on ollut asian laita koko kuolevaisuuden ajan. Miksi sitten ei niin olisi tulevassa elämässä? Tämä perheyhteys on niin tärkeä, että Herra on tehnyt meille tiettäväksi, että kaikkien perheiden maan päällä on tultava sinetöidyiksi yhteen. Tuhatvuotisen valtakunnan lopussa kaikki Aadamin jälkeläiset, jotka ovat ottaneet evankeliumin vastaan, täytyy sinetöidä yhteen yhdeksi perheeksi pappeuden voimalla, jolla voimalla on valta sinetöidä ja sitoa maan päällä ja taivaassa.

Jokaisen maan päälle tulevan ihmisen täytyy saada tilaisuus ottaa vastaan ja hyväksyä kaikki sinetöimisten tuomat siunaukset jolloinkin ennen tuhatvuotiskauden päättymistä. Jumala ei olisi oikeudenmukainen Jumala, jos tämä asia olisi toisin. Näiden sinetöimisen kautta tulevien siunausten alkuna on kaste, jonka kautta tullaan Jeesuksen Kristuksen kirkkoon. Sitten vaimo on sinetöitävä aviomieheen ajaksi ja iankaikkisuudeksi ja ne lapset, jotka ovat syntyneet tämän iankaikkisen liiton ulkopuolella, on sinetöitävä vanhempiinsa, jotta he voivat saada samat siunaukset, kuin jos he olisivat syntyneet uuden ja iankaikkisen liiton alaisina.

Ne, jotka ovat kuolleet ilman tätä lakia, voivat saada etuoikeuden tähän siunaukseen sijaistoimituksen kautta. Siinä vaiheessa astuu meidän velvollisuutemme kuvaan. Meidän on ensin opetettava evankeliumia eläville. Sitten meidän on kerättävä tiedot niistä sukumme jäsenistä, jotka kuolivat ilman lakia, että tämä suuri ja tärkeä työ voidaan suorittaa heidän puolestaan.

"Suurin velvollisuus, jonka Jumala on antanut tehtäväksemme tässä maailmassa, on etsiä kuolleitamme." (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 356)

Tämä tarkoittaa, että tämä kaste- ja sinetöintityö on tehtävä kaikkien Jumalan lasten puolesta, jotka ottavat sen vastaan — ei ainoastaan niiden, jotka elävät nyt maan päällä ja ovat kirkon jäseniä, vaan kaikkien esivanhempiemme puolesta ja kaikkien maan päällä eläneiden puolesta, jotka ottavat vastaan evankeliumin.

Herra pani alulle tämän työn palauttamalla ensin avaimet ja pappeuden valtuuden. Tämä avainten palauttaminen tapahtui Kirtlandin temppelissä huhtikuussa 1836, jolloin Elia palautti sinetöimisavaimet Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle. Sen jälkeen Hän on lähettänyt maan päälle erikoisia henkiä, jotka on pidätetty tulemaan esiin tässä suurenmoisessa armotaloudessa — rohkeita, voimakkaita henkiä, jotka tulevat ottamaan vastaan evankeliumin. Näitä lähetetään nyt kaikkialle maan päälle. Nämä valitut henget hyväksyvät evankeliumin, kun se heille esitetään. Tästä alusta seuraa sitten, että myös näiden henkilöiden omaiset ja ystävät ottavat evankeliumin vastaan. He tulevat Herran temppeleihin saamaan omat sinetöintinsä ja sen jälkeen suorittamaan sinetöintejä esivanhempiensa puolesta.

Lainatkaamme profeetta Joseph Smithin sanoja Opin ja Liittojen Kirjan luvusta 128:

"Ja sallikaa minun vakuuttaa teille, rakkaat veljeni ja sisareni, että nämä ovat ne periaatteet, jotka koskevat kuolleita ja eläviä, eikä niitä voi kevyesti sivuuttaa, koska ne kuuluvat meidän pelastukseemme. Sillä heidän pelastuksensa on välttämätön ja oleellinen meidän pelastuksellemme, niin kuin Paavali sanoo isistä: etteivät he ilman meitä voi päästä täydellisyyteen; emme myöskään me voi tulla täydellisiksi ilman kuolleitamme." (LK 128:15; ks. myös Hebr. 11:40.)

Kun Paavali opetti ylösnousemuksen periaatteita korinttolaisille, hän vahvisti sanojaan mainitsemalla:

"Mitä muutoin ne, jotka kastattavat itsensä kuolleitten puolesta, sillä saavat aikaan? Jos kuolleet eivät heräjä, miksi nämä sitten kastattavat itsensä heidän puolestaan?" (1 Kor. 15:29)

Tämä osoittaa, että Paavalin aikoihin oli käytännössä tapa suorittaa sijaiskasteita kuolleitten puolesta.

Yksi ensimmäisiä Moronin profeetta Joseph Smithille antamia ohjeita oli lainaus Malakian kirjan 4. luvusta, jakeet 5-6. Moroni lausui tämän kohdan näin:

"Katso, minä olen ilmoittava teille pappeuden profeetta Elian käden kautta, ennen kuin tulee Herran päivä, se suuri ja peljättävä.

Ja hän on painava lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen. Ellei niin olisi, koko maa hävitettäisiin perinjuurin hänen tulemisessaan." (KH J.S. 2:38-39)

Kuitenkin Herra tekee vielä enemmän tämän työn eteenpäin viemiseksi. Hän on lähettänyt maailmaan toisia valittuja henkiä, joita on siunattu erityisellä tiedolla ja koulutuksella, jotta he pystyvät kehittämään tieteellisiä laitteita ja varusteita tämän työn nopeuttamiseksi. Nämä apuvälineet tekevät muutoin mahdottoman työn mahdolliseksi estämällä päällekkäistyön nimien keräämis-, lajittelu-, säilytys- ja tarkistusmenetelmien avulla ja näin pitämällä työn järjestyksessä. Tämä lähentelee ihmettä. Herra on tehnyt kaiken mahdollisen tehdäkseen tämän työn helpoksi meille. Käytätkö sinä hyväksesi tätä apua?

Annammeko arvoa näille siunauksille? Monet käännynnäiset olisivat halukkaat uhraamaan paljon aikaa ja rahaa saadakseen tilaisuuden tulla sinetöidyksi vanhempiinsa ja pitäisivät sitä vaivan arvoisena.

Sitten meidän on kerättävä kaikki mahdolliset tiedot esivanhemmistamme. En tarkoita puolella sydämellä tehtyä yritystä. Etsikää uutterasti, jatkuvasti ja rukoillen. Älkää odottako sopivaa aikaa — sellainen aika voi jäädä tulematta. Älkää lykätkö tätä työtä vanhoille päivillenne, jolloin ette enää kykene tekemään muuta. Emme koskaan tiedä, mitä huominen tuo tullessaan, ja meidän on pidettävä huoli, että jokaisen perheryhmän sinetöinnit on saatu suoritetuiksi. Tämän työn vastuuta ei kukaan voi paeta. Meitä ei vapauta se, että joku täti tai muu sukulainen tekee sitä työtä.

Muuan nuori nainen, sukututkija, joutui vastaamaan seuraavaan kysymykseen: "Entä sitten, jos löydät suvustasi jonkun epämieluisan yksilön, kuten merirosvon tai rangaistusvangin?" Hän vastasi: "Minun velvollisuuteni ei koske sitä, miten hän eli, vaan vain sitä, että hän eli ja kuoli. Ja joka tapauksessa olen hänelle velkaa olemassaoloni, ja ainoa keinoni maksaa tätä velkaa on suorittaa kaste- ja sinetöintityö hänen hyväkseen. Hänestä riippuu sitten sen vastaanottaminen."

Tämä velvollisuus koskee jokaista meistä. Ketään ei voida tehdä täydelliseksi ilman tätä työtä. Epäilen, ettei Herra hyväksy puolusteluksi sitä, että olemme niin kiireisiä kirkon muiden töiden kanssa, ettemme voi osaa ajastamme käyttää sukututkimukseen. Jonkun toisen on tehtävä kaikki se, mikä meidän tulisi tehdä mutta emme tee, sillä työn on tultava tehdyksi. Jos me pakoilemme velvollisuuksiamme, kuinka me voimme odottaa saavamme siunauksia?

Haluan sanoa rohkaisun sanan niille, jotka asuvat hajallaan eri puolilla maailmaa. Olkaa iloisella mielellä, olkaa ahkeria ja luottakaa Herraan. Hän on auttava teitä. Te olette joutuneet sinne missä olette luultavasti suorittaaksenne erityisen työn tietojen keräämiseksi tai lähetystyön edistämiseksi. Herra on auttava teitä työssänne, jos sallitte sen Hänelle, ja te saatte paljon onnea ja iloa.

Monilla hyvillä kirkon jäsenillä on sukututkimustietoja pöytälaatikossaan. He ovat keränneet tietoja, mutta eivät ole lähettäneet niitä vielä eteenpäin temppelityön suorittamista varten. Toimittakaa tällaiset lomakkeet temppeleihin. Monet kenties odottavat verhon toisella puolella. Seuratkaamme presidentti Kimballin iskulausetta: "Tee se." Minusta tuntuu, että koko tämän konferenssin tunnuslause voisi olla juuri tämä — "Tee se".

Olkoot Herran siunaukset kaikkien niiden yllä, jotka ovat ahkeria tässä työssä, voidaksemme valmistaa tietä Hänen tulemiselleen. Sillä tämä on Herran työtä. Siitä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Toimittaaksensa Herralle valmistetun kansan"

Delbert L. Stapley

Rakkaat veljeni ja sisareni, sekä ystäväni radion ja television äärellä: Ennen Vapahtajan syntymää annettiin monia profetioita, jotka ennustivat Hänen tulemistaan maan päälle. Muinaiset profeetat ilmoittivat tapahtumat, jotka edeltäisivät Hänen syntymäänsä, ja kuvasivat Hänen tehtäväänsä maan päällä, auttaen siten maailman kansoja tunnistamaan Hänet Vapahtajakseen, Herrakseen ja Jumalakseen. Vaikka Israelin huoneella oli hallussaan kirjoitettu aikakirja Kristuksen maanpäällistä elämää koskevista lukuisista profetioista, iankaikkinen Isä lähetti kuitenkin erityisen sanansaattajan, Johannes Kastajan, "näin toimittaaksensa Herralle valmistetun kansan". (Luuk. 1:17)

Muinaisten profeettojen ennustukset Kristuksen syntymästä, elämästä ja palvelustyöstä täyttyivät, ja ne, jotka uskoivat vilpittömästi, olivat valmiita ottamaan Hänet vastaan ja seuraamaan Häntä. Koska tämä on totta, me voimme varmasti odottaa, että myös ennustukset Hänen toiseen tulemiseensa liittyvistä tapahtumista tulevat täyttymään.

Kristuksen maanpäällisen vaelluksen

lähestyessä loppuaan Hänen opetuslapsensa, joita askarruttivat Hänen maailmanloppua koskevat opetuksensa, menivät "erikseen hänen tykönsä ja sanoivat: 'Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?'

Silloin Jeesus vastasi ja sanoi heille: 'Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä.'" (Matt. 24:3-4)

Sitten Vapahtaja selitti opetuslapsilleen niitä merkkejä ja tapahtumia, jotka tulevat tapahtumaan ennen Hänen toista tulemistaan. Ne on kirjoitettu muistiin Matteuksen 24. luvussa ja ansaitsevat huolellista tutkimista.

Jeesus ilmoitti opetuslapsilleen, että laittomuus pääsee valtaan; väärät kristukset eksyttävät monia; vääriä profeettoja nousee, ja he näyttävät suuria merkkejä ja ihmeitä eksyttääkseen valitutkin; ja on suuria koettelemuksia. On sotia, sanomia sodista, kansa nousee kansaa vastaan, nälänhätää, ruttoja, maanjäristyksiä, ja hävityksen kauhistus, josta profeetta Daniel on puhunut.

Pyhien kirjoitusten profetiat tapahtumista, jotka tulevat edeltämään Kristuksen toista tulemista, ovat oppaana ja varoituksena kaikille maan asukkaille. Eikö meidän pitäisi kuunnella näitä varoituksia todistaessamme merkkien täyttymistä?

Samoin kuin Johannes Kastaja lähetettiin ennen Kristuksen syntymää valmistamaan tietä Hänen työlleen, samoin lähetti Jumala profeetan aloittamaan tämän viimeisen armotalouden Vapahtajamme toisen tulemisen valmistamiseksi. Profeetta Joseph Smith todisti epäilevälle maailmalle, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika. Myöhempien aikojen ilmoituksessa Herra vahvisti viimeisten päivien koettelemukset, hävitykset, onnettomuudet ja tuhoavat voimat. Hän varoitti:

"Ja sinä päivänä kuullaan sotien melskettä ja sanomia sodista, ja koko maa on vapiseva . . .

Ja ihmisten rakkaus kylmenee ja laittomuus pääsee valtaan . . .

Ja siinä sukupolvessa on oleva niitä, jotka eivät kuole, ennen kuin he näkevät vitsauksen kuin tulvan, sillä tuhoava tauti käyvä yli maan . . .

Ja on oleva myös maanjäristyksiä monissa paikoissa ja monia tuhoja; kuitenkin ihmiset paaduttavat sydämensä minua vastaan, ja he nostavat miekan toinen toistansa vastaan, ja he tappavat toisiaan." (LK 45:26-27, 31, 33)

Monien vuosien ajan on ollut sotia jossakinpäin maailmaa, ja jatkuvat sanomat sodista huolestuttavat suuresti monia kansoja tänä päivänä. Kansat nousevat kansoja vastaan.

On epävakaita hallituksia. Muutamat ovat sortuneet. Poliittisten, hallinnollisten ja liike-elämän johtajien vilpittömyys, rehellisyys ja vanhurskaus luhistuu jatkuvasti.

Maailma kypsyy synnissä. On monia, joilla ei ole mitään tunnonvaivoja ihmisten pettämisestä ja johtamisesta pimeyden ja synnin teille.

On niitä, jotka väittävät olevansa Kristus tai joku profeetta, ja viekkaudellaan ja petoksellaan saavat monia seuraajia.

Nälänhätä ja rutot vaivaavat jatkuvasti. Maanjäristysten lukumäärä ja voimakkuus kasvaa. Sama pätee muihin luonnononnettomuuksiin.

Saatanalla on suuri valta ihmisiin, ja on jopa niitä, jotka avoimesti väittävät olevansa hänen opetuslapsiaan ja palvelevansa häntä.

Maailma on tänä päivänä täynnä ihmisiä, jotka ovat hylänneet tai unohtaneet Jumalan. He yrittävät muuttaa Hänen lakinsa tekemällä omia kuolevaisia päätöksiään. Ehkä Jumala ei heidän mielestään ole muodissa. He unohtavat, että Jumalan käskyt ovat iankaikkisia ja muuttumattomia. Minä kysyn: Voiko *luotu* koskaan olla viisaampi kuin *Luoja?*

Oikeusistuimemme korvaavat Jumalan lait ja käskyt ihmisen tekemillä laeilla. Jumala ei ole kuollut. Hän pysyy samana iankaikkisesti — järkähtämättömänä, lujana, muuttumattomana, mutta täynnä rakkautta ja myötätuntoa lapsiaan kohtaan.

Pahan voima on vastakkainen Jumalan voimalle. Tällä hetkellä saatanalla on suuri valta ihmisten ja kansojen asioissa. Jos kansojen johtajat seuraavat omaa tietään, väärinkäsitykset ja vaikeudet tulevat lisääntymään ja aiheuttavat vielä suurempaa kiistaa ja riitaa.

Herra neuvoi profeetta Joseph Smithiä: "Valmistukaa, valmistukaa siihen, mikä on tuleva, sillä Herra on lähellä." (LK 1:12)

Tässä työnsä viimeisessä armotaloudessa Hän varoitti: "Valmistukaa Herran suurta päivää varten." (LK 133:10) Varmistukaamme siitä, että ymmärrämme täysin ne tärkeimmät asiat, joita me voimme tehdä valmistautuaksemme Herramme toiseen tulemiseen maan päälle ja välttääksemme kuuliaisuutemme ja uskollisuutemme kautta Hänen rangaistuksensa.

On tärkeää ottaa huomioon seuraavat asiat. Meidän täytyy panna elämämme ja kotimme järjestykseen. Tämä tarkoittaa sielumme tutkistelua, väärien tekojen myöntämistä ja parannusta siinä, missä se on tarpeen. Se tarkoittaa kaikkien Jumalan käskyjen pitämistä. Se tarkoittaa lähimmäisemme rakastamista. Se tarkoittaa esimerkillistä elämää. Se tarkoittaa hyvänä aviomiehenä ja vaimona olemista. Se tarkoittaa sitä, että opetamme ja opastamme lapsiamme vanhurskauden teille. Se tarkoittaa sitä, että olemme rehellisiä kaikessa, mitä teemme, työssä ja kotona. Se tarkoittaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin viemistä kaikille maailman kansoille.

Herra on sanonut: "Minä olen ajallansa kiirehtivä työtäni." (LK 88:73) Hänen työllään on kiire. Aika on käymässä vähiin. Tämä kiireellisyyden tuntu Herran valtakunnan edistämisessä näinä viimeisinä päivinä ei aiheudu pakokauhusta, vaan halusta edetä nopeasti ja varmasti Hänen valtakuntansa perustamiseksi ja vahvistamiseksi kaikkien ihmisten keskuudessa, jotka etsivät evankeliumin valkeutta ja totuutta, evankeliumin, joka on Jumalan laatima elämänsuunnitelma kaikkia lapsiaan varten.

Jumala tulee kiirehtimään työtään aukaisemalla taivaat ja lähettämällä profeettojensa tykö taivaallisia sanansaattajia varoittamaan Hänen lapsiaan, että he valmistautuisivat ottamaan vastaan Herransa Hänen toisessa tulemuksessaan.

Kristus on korostanut: "Nyt on yhdestoista hetki ja viimeinen kerta, jolloin minä kutsun työmiehiä viinitarhaani." (LK 33:3)
Perustaessaan myöhempien aikojen kirkkonsa Vapahtaja on vakuuttanut, että tämä on viimeinen kerta, jolloin Hänen valtakuntansa perustetaan maan päälle. (Ks. LK 27:13.)

Puhuessaan Jumalan töistä viimeisinä päivänä profeetta Daniel ilmoitti, että taivaan Jumala on pystyttävä valtakunnan, jota ei koskaan tuhota eikä anneta toiselle kansalle, ja se on pysyvä iankaikkisesti. (Ks. Dan. 2:44.)

Tämä evankeliumiarmotalous on siis viimeinen. Herra ei ole koskaan ilmaissut, että Hänen myöhempien aikojen kirkkonsa häviäisi. Jumala on lopulta voittava kaikki vihollisensa, myös päävihollisensa, saatanan. Meille jokaiselle tulee varmasti olemaan hyötyä siitä, että me olemme Herran puolella pitämällä Hänen lakinsa ja käskynsä. Näinä vaarallisina viimeisinä päivinä meidän velvollisuutemme varoittaa maailmaa on hyvin tärkeä.
Vapahtaja sanoi:
"Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa." (Luuk. 10:2)
Täyttääkseen tämän käskyn lähettää enemmän työmiehiä sielujen elonkorjuuseen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko kutsuu yhä enemmän lähetyssaarnaajia kaikkeen maailmaan saarnaamaan Kristuksen iankaikkista evankeliumia kaikille kansanheimoille, sukukunnille, kielille ja kansoille.
Herra varoitti kansaansa: "Ja jälleen, totisesti minä sanon teille, että Herran tulemus on lähellä, ja se yllättää maailman niinkuin varas yöllä." (LK 106:4)
Ja myös Hän sanoi: "Sillä katso, Herra Jumala on lähettänyt enkelin, joka huutaa yli keskitaivaan, sanoen: Valmistakaa Herran tie ja tehkää hänen polkunsa suoriksi, sillä hänen tulemuksensa hetki on lähellä." (LK 133:17)
Kuinka me voimme täyttää käskyn valmistaa kirkon jäsenet ja maailman kansat Kristuksen toista tulemusta varten ja olla varmoja, että he ovat valmiita ottamaan Hänet vastaan? Kuulkaa tätä varoitusta ja neuvoa:
"Ja Herran käsivarsi ilmoitetaan; ja päivä tulee, jolloin ne, jotka eivät kuule Herran ääntä eivätkä hänen palvelijoidensa ääntä eivätkä kuuntele profeettain eivätkä apostolien sanoja, hävitetään kansasta.
Sillä he ovat poikenneet minun käskyistäni ja rikkoneet minun iankaikkisen liittoni.
He *eivät* etsi Herraa toteuttaakseen hänen vanhurskautensa, vaan jokainen vaeltaa omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan mukaan, joka on maailman kaltainen ja olemukseltaan epäjumala." (LK 1:14-16, kursivointi lisätty)
Vielä Hän sanoi: "Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut enkä kiellä sitä; ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa, vaan toteutuu kaikki, olipa se sitten puhuttu minun oman ääneni tai minun palvelijoideni äänen kautta." (LK 1:38)

Herra on asettanut kirkossaan profeetat, apostolit ja opettajat selittämään ja osoittamaan tietä Hänen kansalleen sekä hengellisissä että ajallisissa asioissa. Näiden johtajien oikeudet, valtuus ja pappeuden voimat ovat peräisin itse Vapahtajalta. Jumalan asettamien johtajien neuvoja on turvallista seurata.
Me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet olemme siunattuja, kun meillä on keskuudessamme elävä profeetta, presidentti Spencer W. Kimball. Todistan hänen jumalallisesta kutsumuksestaan. Hän on opettajani, johtajani, esimerkkini. Tuen ja kannatan häntä uskollani ja rukouksillani. Minulla on täydellinen ja horjumaton luottamus hänen profeetan kutsumukseensa ja hänen Jumalalta tulleseen johtajantehtäväänsä. Hänen luonteensa on rehti, hänen mielensä vireä, hänen neuvonsa viisaita, hänen arvostelukykynsä hyvä, hänen näkemyksensä selkeä. Hän rakastaa suuresti kaikkia kansoja. Hän on niiden ystävä ja huolehtii niiden tarpeista.
Me emme koskaan joudu harhaan kansana, jos me seuraamme Herran profeettaa, joka on myös meidän profeettamme, ja noudatamme hänen opetuksiaan, neuvojaan ja omaa esimerkkiään.
Vapahtaja antaa nämä lisätiedot viimeisistä päivistä:
"Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat.
Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät.
Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella voimalla ja kirkkaudella.
Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä . . .
Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta . . .
Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä." (Luuk. 21:25-28, 34, 36)
Veljeni ja sisareni, oppikaamme kaikki huomaamaan profetian täyttymys, pankaamme kotimme järjestykseen ja olkaamme valmiita tätä tärkeätä päivää varten. Ja lopuksi, täyttäkäämme käsky "toimittaa valmistettu kansa" Herran toista tulemista varten, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa"

N. Eldon Tanner

Kun istuin täällä katsellen tätä suurta pappeudenhaltijoiden joukkoa historiallisessa tabernaakkelissa, yritin kuvitella tuhansia miehiä ja poikia Assembly Hallissa, Salt Palacessa, Provon Marriott Centerissä ja muissa rakennuksissa eri puolilla Kanadaa ja Yhdysvaltoja sekä kaikkialla maailmassa. Se teki minuun suuren vaikutuksen ja olin miltei haltioissani, kun tajusin, kuinka suuri voima ja valtuus oli kokoontunut kuulemaan Herran sanaa, jonka tarkoituksena on kehittää ja innoittaa vieläkin parempiin tekoihin ja vieläkin parempaan elämään.

Tämä on suurin milloinkaan kokoontunut miesjoukko. On valtava etuoikeus ja vakava vastuu seisoa edessänne. Rukoilen, että Herran Henki pysyy luonamme, kun tänä iltana puhun teille.

Haluan ensiksi ilmaista arvostukseni niitä hienoja kirkkoon kuuluvia nuorukaisia kohtaan, jotka on valittu Jumalan pappeudenhaltijoiksi ja johtajiksi kaikkien kansakuntien joukkoon, ja heidän valmistautumistaan kohtaan juuri tähän tehtävään. Arvostan nuorukaisia, jotka tajuavat, keitä he ovat, ja ymmärtävät velvollisuutensa, ja elävät siten, että ovat kelvollisia lähtemään lähetystyöhön, olemaan johtajina kirkossa ja yhteiskunnassa. Ymmärrän, kuinka vaikeata tänä päivänä nuorten miesten ja naisten on voittaa maailman pahuus, kunnioittaa pappeutta ja antaa arvoa jäsenyydelleen Jeesuksen Kristuksen kirkossa.

On eräitä, joilla on vaikeuksia, ja heitä pyydän Herran nimessä tekemään parannuksen ja vaeltamaan vanhurskaasti, pitämään itsensä puhtaina synnistä ja valmistautumaan nauttimaan uskollisille tulevista siunauksista. Teidät on valittu ja teidän on sallittu tulla maailmaan tänä aikana. Pappeutemme on hyvin tärkeä ja tehtävämme valtava. Mikään ei tuota suurempaa iloa ja menestystä kuin eläminen evankeliumin opetusten mukaan. Olkaa esikuvia, olkaa hyvään vaikuttajia, olkaa valmiit ja kelvolliset ottamaan vastaan kaikki Herralta tulevat kutsut.

Jokainen meistä on ennalta-asetettu tekemään jotakin työtä Hänen valittuna palvelijanaan, jolle Hän on katsonut sopivaksi antaa pappeuden ja vallan toimia nimessään. Muistakaa aina, että ihmiset pitävät teitä johtajina, ja että te vaikutatte heidän elämäänsä joko hyvin tai huonosti ja että teidän vaikutuksenne tulee tuntumaan tulevissakin sukupolvissa.

Meidän suurta velvollisuuttamme voidaan korostaa tehokkaammin tai ymmärtää selvemmin, jos tajuamme, että yksi noin 999 maailman ihmisestä on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen ja yksi jokaisesta 333 kristitystä on kirkkomme jäsen.

Maailmassa on tänään enemmän pappeudehaltijoita kuin milloinkaan aikaisemmin ihmiskunnan historian aikana ja sen johdosta enemmän voimaa ja vaikutusvaltaa, ja tämä on erittäin tärkeätä, sillä pappeudella on edessään suuria haasteita ja ongelmia. Maailma tarvitsee tätä valtaa ja voimaa ja vaikutusta saadakseen johtajia, jotka auttavat ihmisiä voittamaan maailmassa rehottavan pahuuden aiheuttamat ongelmat.

Herra on näinä myöhempinä aikoina asettanut kirkkonsa hoitamaan juuri tätä tehtävää. Kirkon tuleva kehitys ja itse asiassa maailman tulevaisuus riippuu siitä, kuinka hoidamme sitä tehtävää, joka meillä pappeudessa on. Jokaisella diakonilla, jokaisella opettajalla, jokaisella papilla, jokaisella Melkisedekin pappeuden haltijalla on henkilökohtainen velvollisuus ja etuoikeus yhdistää voimansa Vapahtajan voimiin olemalla välikappale Hänen käsissään ja auttaa Häntä suorittamaan Hänen työnsä ja kirkkautensa — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamisen. Millään muulla kansalla ei ole tätä valtuutta eli erityiskutsumusta.

On vaikeata kuvitella ja mahdotonta arvioida sitä valtavaa vaikutusta, joka meillä olisi, jos jokainen meistä käyttäisi pappeuttaan ja hoitaisi tehtäväänsä ja todella joka päivä kaikin tavoin käyttäisi vaikutusvaltaansa saatanan hyökkäysten torjumiseksi. Liian monet meistä näyttävät pitävän pappeuttaan itsestäänselvänä asiana, me emme ymmärrä mitä Herra meiltä odottaa tai sitten meillä ei ole vakaumusta, rohkeutta eikä voimaa nousta tarpeen mukaan puolustamaan oikeata ja leimautua erilaisiksi.

Yksi ainoa poika koulunsa pihalla voi vaikuttaa suuresti hyvän syntymiseen. Yksi nuorukainen jalkapallojoukkueessa tai yliopiston alueella tai työtovereittensa keskuudessa voi evankeliumin mukaan elämällä, pappeuttaan käyttämällä ja oikeaa puolustamalla tehdä sanomattoman paljon hyvää. Te tulette usein saamaan osaksenne arvostelua ja pilkkaa, jopa samanuskoisten taholta, vaikka he ehkä kunnioittavatkin sitä, että teette oikein. Mutta muistakaa, että itseään Vapahtajaa kiusattiin, pilkattiin, syljettiin ja lopulta ristiinnaulittiin, koska Hänen vakaumuksensa ei horjunut. Oletteko koskaan pysähtyneet ajattelemaan, mitä olisi tapahtunut, jos Hän olisi heikentynyt ja sanonut: "Mitä hyötyä tästä oikeastaan on?" ja lopettanut lähetystyönsä. Haluammeko olla luovuttajia vai haluammeko olla kelvollisia palvelijoita huolimatta kaikesta vastustuksesta ja pahasta maailmassa? Nouskaamme rohkeina ylös tullaksemme lasketuiksi Kristuksen uskollisiksi, hartaiksi seuraajiksi.

Eräs henkilö sanoi minulle tässä eräänä

päivänä: "Miksi on niin, että ihmiset, jotka tietävät, mitä heidän tulisi tehdä ja joilla näyttää olevan todistus evankeliumista, eivät tunnu olevan valmiit elämään sen mukaan, eikä heillä ole rohkeutta eikä voimaa nousta puolustamaan sitä?" Vastasin: "Käsittääkseni on olemassa monta syytä, jotka saavat ihmiset suosimaan ja tekemään asioita, jotka ovat vastoin heidän opetuksiaan ja vastoin heidän uskomuksiaan." Sitten lainasin hänelle kahta tai kolmea pyhien kirjoitusten kohtaa.

"Katso, monet ovat kutsutut, mutta harvat ovat valitut. Ja miksi he eivät ole valituita?

Koska heidän sydämensä ovat niin suuresti mieltyneet siihen, mikä on tästä maailmasta, ja he pyrkivät saamaan kunniaa ihmisiltä, niin etteivät he opi tätä yhtä opittavaa:

että pappeuden oikeudet on erottamattomasti liitetty taivaan voimiin . . . (LK 121:34-36)

Sitten: "Mutta tiedä se, että viimeisinä päivänä on tuleva vaikeita aikoja.

Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä,

pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia;

heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman." (2 Tim. 3:1-5)

Ja lopuksi:

"Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagoogasta erotetuiksi.

Sillä he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan kunniaa." (Joh. 12: 42-43)

Haluaisin tänä iltana käsitellä tätä viimeistä kirjoitustenkohtaa:

Mietin, kuinka moni meistä on syyllistynyt tähän tai joihinkin näistä asenteista, ja jos niin on, olemmeko tänä iltana valmiit muuttamaan tapamme ja tekemään parannuksen ja yrittämään olla Jumalan kunnian ja Hänen siunaustensa arvoisia, sen sijaan, että unohdamme keitä olemme ja yritämme olla suosittuja? Miten tärkeätä onkaan, että muistamme, keitä olemme — Herran palvelijoita ja käyttäydymme sitten sen mukaisesti.

Kuten jo sanoin, emme voi mitenkään kuvitella tai arvioida sitä suurta hyvää vaikutusta, joka meillä maailmassa olisi, jos jokainen pappeudenhaltija suorittaisi tehtäväänsä, ja miten paljon onnellisempi ja menestyvämpi jokainen ihminen olisi, jos hän aina valitsisi oikein. Miten surullista onkaan nähdä ihminen, joka on mieluummin suosittu kuin tekee sitä, mikä on oikein. Muistan niin hyvin erään jäsenen, joka valittiin lakiasäätävään elimeen, mutta joka halusi olla "mukava kaveri", kaikkien suosima. Koska hän halusi olla suosittu, hän alensi vaatimustasoaan ja otti yhden ryypyn eräissä juhlissa ja toisen toisissa. Tämä tapahtui yhä uudelleen ja uudelleen. Hän alkoi juoda ystäviensä kanssa lounailla ja päivällisillä. Ja sitten hänestä — olen siitä varma — tahtomattaan tai vastoin hartainta haluaan, tuli alkoholisti ja hän menetti valitsijoittensa kannatuksen ja ystäviensä kunnioituksen ja perheensä, joka rakasti häntä ja suri hänen puolestaan. Hän kuoli varhain alkoholistina. Miten surullinen tilanne — ja kaikki siitä syystä, että hän tavoitteli enemmän ihmiskunniaa kuin Jumalan kunniaa.

Tämä tapaus ei ole ainoa. Meillä on esimerkkejä kongressiedustajista ja senaattoreista, jotka ovat menettäneet asemansa ja itsekunnioituksensa ja toisten ihmisten kunnioituksen, koska he halusivat olla suosittuja tai koska heiltä puuttui voimaa vastustaa kiusauksia. Herra on luvannut, että jos me ensin etsimme Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, kaikki tämä meille annetaan, ja tällä Hän tietenkin tarkoittaa sitä, mikä on meille hyväksi.

Muistakaamme aina, että ihmiset odottavat meidän elävän tasovaatimuksiemme mukaisesti ja kunnioittavat meitä paljon enemmän Kun teemme näin, vaikka he ehkä houkuttelevatkin meitä toimimaan toisin.

Haluan todistaa, että en ole koskaan tuntenut itseäni millään tavalla vaivautuneeksi, kun olen hallituksen ja teollisuuden piirissä tai omassa yksityiselämässäni yrittänyt elää evankeliumin opetusten mukaisesti. Eikä se ole millään tavalla estänyt edistymistäni. Päinvastoin, olen tuntenut olevani kunnioitettu ja Herran siunaama, ja olen aina tuntenut voivani vapaasti pyytää Häneltä apua ja johdatusta, jota olen usein saanut.

Olen huomannut, että Herra pitää lupauksensa kaikille niille, jotka ensin etsivät Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan.

Kaikkein tärkeintä on, että olemme aina varuillamme emmekä koskaan luovu tasovaatimuksistamme voidaksemme olla suosittuja tai nauttiaksemme ihmisten kiitoksesta. Eräs johtavista auktoriteeteista, jota kutsun Georgeksi, kertoi kokemuksestaan pappina. Eräs hänen ystävistään saattoi tyttöystäväänsä kotiin kutsuilta, ja tytön nuorempi sisar oli heidän mukanaan. Ystävä pyysi Georgea tulemaan heidän kanssaan. George lupasi tulla. Hän sanoi, että pian sen jälkeen kun he olivat tulleet perille ja istuivat olohuoneessa, tyttö, jonka hän oli saattanut kotiin, meni sammuttamaan valot, istuutui hänen syliinsä ja alkoi lähennellä häntä. George sanoi, että vaikka hän tiesi, ettei hänestä pidettäisikään ja että hänet katsottaisiin jopa epäkohteliaaksi, hän pyysi anteeksi, nousi ylös ja lähti kotiin. Kun hän kertoi tarinaansa, hän sanoi tietävänsä, että monet nykyajan nuorukaisista pitäislvät häntä mammanpoikana, mutta että hän muisti niin elävästi tarinan Egyptiin myydystä Joosefista.

"Mutta eräänä päivänä, kun Joosef tuli taloon toimittamaan askareitaan eikä ketään talonväestä ollut sisällä saapuvilla,

tarttui hän [Potifarin vaimo] Joosefin vaippaan ja sanoi: 'Makaa minun kanssani'. Mutta tämä jätti vaippansa hänen käsiinsä, pakeni ja riensi ulos." (1 Moos. 39:11-12)

Muistamme, kuinka Joosef sai kärsiä siitä, mutta kuinka Herra häntä siunasi.

Sitten George sanoi: "Minua kauhis-

tuttaa ajatella, mitä olisi saattanut tapahtua, jos olisin jäänyt tytön luokse, ja olen monta kertaa tullut siihen tulokseen, että en ehkä koskaan olisi ollut tässä Herran palvelijana."

Kun eräänä päivänä kerroin tämän tarinan eräälle nuorukaiselle, hän sanoi: "Tuollainen teko vaatii todellista rohkeutta, eikö totta?" Olen sen jälkeen ajatellut, kuinka totta on, että oikean asian tekeminen samanlaisissa olosuhteissa vaatii rohkeutta eli suoraselkäisyyttä eli tahdonvoimaa, kun taas alistuminen osoittaa heikkoutta. Vahvimmankin on aina oltava varuillaan.

Ratkaisuistamme ja teoistamme tällaisissa tilanteissa riippuu, mihin suuntaan elämämme johtaa. Nuorukaisilla ja joillakin aikuisilla on tällaisia koettelemuksia. On erilaisia kiusauksia, joissa heidän kuuliaisuutensa ja luonteensa vahvuus todella punnitaan. Jos aina muistamme, keitä olemme ja että Jumala tarkkailee meitä, pystymme välttämään ja vastustamaan sellaisia kiusauksia. Muistakaa aina, että ette voi leikkiä tulella joutumatta vaaraan polttaa itsenne.

Vaikka on tärkeätä, että ansaitsemme perheemme elatuksen ja että hyvinä kansalaisina otamme osaa yhteiskunnan asioiden hoitoon, emme saa antautua maallisiin asioihin siinä määrin, että unohdamme tai lyömme laimin velvollisuutemme Jumalan kutsuttuina ja valittuina lapsina ja Hänen pappeutensa haltijoina. Ellemme jatkuvasti ole varuillamme, huomaamme joutuvamme vähitellen pois suoralta ja kaidalta tieltä, kunnes joudumme kokonaan harhaan ja tulemme pettymykseksi itsellemme, perheellemme ja Herralle, ja varmasti sellaisiksi, jollaisiksi emme luulleet tai halunneet tulla.

Näemme hyvin usein esimerkkejä siitä, kuinka ihminen, joka unohtaa kuka hän on, haluaa olla suosittu ikätovereittensa joukossa ja haluaa heidän kiitostaan. Urheilijat joutuvat usein siinä määrin oman menestyksensä ja kiitoksenkaipuunsa lumoihin, että he unohtavat velvollisuutensa Jumalaa kohtaan ja Hänen osoittamansa hyväksymisen tärkeyden ja tästä seuraa, että he eksyvät tieltään. Tämä koskee myös poliitikkoja, veljeskuntien jäseniä, ammatti- ja liikemiehiä. Tämä tunnustuksen- ja suosionkaipuu hallitsee liian usein tekoja ja kun ihmiset alistuvat, he huomaavatkin joutuneensa taipumaan silloin kun he luulevat vain kumartaneensa.

Joku sanoi minulle eräänä päivänä, kun puhuimme tästä asiasta, että ne, jotka jatkuvasti rakastavat ihmisten kiitosta enemmän kuin Jumalan kunniaa, ovat heikkoja heijastuksia eräästä toisesta olennosta — hän tarkoitti tietenkin saatanaa — joka olemassaolossa ennen tätä elämää halusi pelastaa koko ihmiskunnan, mutta yhdellä ehdolla — että hän saisi siitä kunnian ja kirkkauden, ei Jumala. Hän oli kiinnostuneempi hyödystä kuin lopputuloksesta; kunnia ja kirkkaus oli hänelle tärkeintä. Ystäväni jatkoi sanomalla, että jos ihmiset ratkaisevissa asioissa haluavat miellyttää enemmän ihmistä kuin Jumalaa, silloin he kärsivät samasta viruksesta kuin saatana, sillä on monia tilanteita, joissa ihmisten kiitoksen tavoitteleminen johtaa heidän loukkaamiseensa, ei ihmiskunnan auttamiseen, sillä he tekevät omaa itseään hyödyttäviä ja maallisia asioita kestävien ja hyödyllisten asemasta.

Miten paljon enemmän tyydytystä tuottaakaan se, että saamme kiitosta Jumalalta, silloin kun tiedämme sen täysin oikeutetuksi ja Hänen rakkautensa ja kunnioituksensa meitä kohtaan säilyy, kun taas ihmisten kiitos on häipyvää ja erittäin petollista.

Kristukseen uskovista on todella kauhistuttavaa ja epämiellyttävää nähdä, kuinka korkeissa asemissa olevat ihmiset saadakseen kiitosta niiltä, jotka niin äänekkäästi rohkaisevat ja edistävät moraalittomuutta, eivät nouse tätä pahuutta vastaan ja edistä Kristuksen opetuksia, jotka on niin selvästi lausuttu näissä kymmeneen käskyyn sisältyvissä sanoissa: "Älä tee huorin." (2 Moos. 20:14)

Ja ensimmäisestä Korinttolaiskirjeestä luemme:

"Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimykset." (1 Kor. 6:9)

Olemme myös nähneet lainlaatijoiden esittävän ja saavan hyväsytyksi lakiehdotuksia, jotka ovat täysin vastoin Herran tahtoa. Se on sallivaa laillisuutta pahimmassa muodossaan. Veljet, Herra odottaa meidän pappeutensa haltijoina puolustavan oikeutta ja kaikin voimin vastustavan sellaista toimintaa ja rohkaisevan kansaamme elämän Herran Jeesuksen Kristuksen opetusten mukaisesti.

Lainaan vanhin Neal Maxwellin sanoja:

"Johtaja, joka on halukas puhumaan asioista, jotka ovat raskaita kantaa, mutta jotka ovat totta ja jotka on sanottava, on johtaja, joka todella rakastaa kansaansa ja on sille ystävällinen. Kukaan ei ole julmempi kuin johtaja, joka voidakseen saada kannattajiensa kiitosta ja suosionosoituksia, houkuttelee heidät pois turvallisesta paikasta suolle, josta jotkut eivät ehkä enää koskaan palaa. Suora ja kaita polku on juuri sitä — suora ja kaita. Se on vaivalloinen matka ylämäkeä. Tie helvettiin on leveä ja laskee loivasti, ja ne, jotka sitä kulkevat, tuskin huomaavat sen laskua; joskus he eivät edes huomaa tätä alamäkeä, koska ihmisten kiitokset kääntävät heidän ajatuksensa muualle, eivätkä he näe varoitusmerkkejä. Meidän on vieläkin tehtävä valintamme kultaisen vasikan ja kymmenen käskyn välillä." (12. elokuuta 1975 päivätystä Neal A. Maxwellin presidentti Tannerille lähettämästä julkaisemattomasta kirjeestä)

Näyttää olevan totta, että Paavalin Timoteukselle antama tehtävä koskee myös meitä tänään:

"Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen valtakuntansa kautta:

saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella.

Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa

mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen opettajia
ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin." (2 Tim. 4:1-4)
Miten onnekkaita olemmekaan ollessamme jäseniä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, jolla on evankeliumin täyteys sellaisena kuin se on kirjoitettu kirkon neljään ohjekirjaan — Raamattuun, Mormonin Kirjaan, Opin ja Liittojen Kirjaan ja Kallisarvoiseen Helmeen — ja Jumalan profeetta, jonka kautta Herra puhuu johtaakseen ja ohjatakseen meitä näinä myöhempinä aikoina.
Kuten luemme Apostolien teoista: "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." (Ap.t. 4:12)
Toivon, että meillä on rohkeutta, voimaa, ymmärrystä, halua ja päättäväisyyttä tehdä kuten Joosua sanoi: ". . . valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella . . . Mutta minä ja minun perheeni palvelemme Herraa." (Joos. 24:15)
Rukoilen sitä nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Jumalan lait

N. Eldon Tanner

Kun puhun tälle suurelle kuulijakunnalle tässä historiallisessa tabernaakkelissa temppeliaukiolla tänä kauniina sapattiaamuna ja kuvittelen näkeväni muualla kuuntelevat suuret väkijoukot, rukoilen nöyrästi, että Henki ja Herran siunaukset olisivat kanssamme.
Koska me vietämme Amerikan Yhdysvaltojen kaksisataavuotisjuhlaa, tulee mieleeni kaksi Herran profeettojensa kautta antamaa tärkeää lausuntoa:
"Katso, tämä on oivallinen maa, ja mikä tahansa kansa sitä hallussaan pitää, se on oleva vapaa orjuudesta, vankeudesta ja kaikista muista taivaan alla olevista kansakunnista, jos se vain palvelee maan Jumalaa, joka on Jeesus Kristus . . ." (Et. 2:12)
Hän sanoi vielä:
"Ja tätä tarkoitusta varten minä säädin tämän maan perustuslain viisasten miesten kätten kautta, jotka minä herätin juuri tätä tarkoitusta varten . . ." (LK 101:80)
Haluan täydestä sydämestäni yhtyä niihin miljooniin ihmisiin, jotka arvostavat tätä maata, jossa elämme, ja ovat päättäneet tehdä kaiken voitavansa säilyttääkseen ja vahvistaakseen Yhdysvaltojen perustuslain allekirjoittajien laatimia demokratian periaatteita. Onnistuaksemme tässä on mitä tärkeintä, että me olemme uskollisia ja lainkuuliaisia kansalaisia.
Jokin aika sitten eräs nuori mies sanoi minulle: "Miksi meillä on oltava niin paljon lakeja, sääntöjä ja määräyksiä? Miksi emme voisi olla vapaita ja tehdä niin kuin haluamme? Kirkko opettaa, että ihminen on, jotta hänellä olisi ilo ja että Jumalan suurin lahja ihmiselle on hänen vapaa tahtonsa."
Yritin selittää hänelle, että kaikki tässä maailmankaikkeudessa, ja itse maailmankaikkeus, on jumalallisen Luojan järjestämää ja luonnonlakeina tunnettujen lakien alaista ja että meillä pitää olla maan eli ihmisen lakeja niin, että meillä olisi järjestys ja että voisimme suojella ihmiskunnan oikeuksia ja rangaista niitä, jotka näitä oikeuksia loukkaavat. Esitin hänelle useita esimerkkejä siitä, mitä tarkoitin. Puhuimme sitten jonkin aikaa Jumalan laeista ja siitä, kuinka tärkeätä on, että pidämme Hänen käskynsä.
En käsittele keskusteluamme tämän yksityiskohtaisemmin, sillä haluaisin tänään puhua ihmiskuntaa koskevan lain majesteetillisuudesta. Jakakaamme tämä puhe kolmeen osaan; ensiksi luonnonlait, toiseksi ihmisen lait eli valtion lait ja kolmanneksi pelastustamme ja korotustamme koskevat Jumalan lait.
Oletteko koskaan luonnonlaeista puhuttaessa pysähtyneet ajattelemaan, mitä tapahtuisi, ellemme voisi luottaa siihen, että aurinko nousee määrättynä hetkenä joka aamu? Tai jos maa lakkaisi kiertämästä akselinsa ympäri yhdeksi päiväksi tai edes muutamaksi hetkeksi? Tai jos painovoimalaki kumottaisiin? Maa ja koko ihmiskunta tuhoutuisi hyvin lyhyessä ajassa. Kaikkia maailmankaikkeuden yksiköitä hallitaan avaruudessa, ja ne liikkuvat lain mukaan.
Jos rauta yhtenä päivänä kuumentuessaan laajenisi ja toisena supistuisi, e yksikään ihminen maailmassa pystyisi käyttämään koneita tai tuottamaan minkäänlaisia työvälineitä. Nämä lait ovat muuttumattomia ja niiden on oltava sellaisia, jotta me voimme luottaa niihin kaikkina aikoina ja kaikissa olosuhteissa.
Olisi kiinnostavaa kerrata mielessämme kaikki ne asiat, jotka teemme joka päivä ja tarkastella kuinka täydellisesti olemme riippuvaisia luonnonlaeista ja kuinka niitä on kirjaimellisesti noudatettava voidaksemme suorittaa tehtävämme.
Olemme nähneet ihmisten kävelevän kuussa ja olemme ihmetelleet sitä, kuinka eri maista lähetetyt avaruusalukset voivat kohdata toisensa avaruudessa. Olemme nähneet avaruusluotain Vikingin lähtevän matkalle Marsiin etsimään todisteita elämästä. Jos joku luonnonlaeista olisi jätetty ottamatta huomioon tai elleivät ne olisi olleet voimassa, avaruusmatkat olisi-

vat epäonnistuneet täydellisesti ja avaruusmiehet olisivat menettäneet henkensä. Hämmästymme lukiessamme eräiden tähtitieteilijöiden ennustuksista, joissa kerrotaan erittäin tarkasti komeettojen ilmestymisistä ja erilaisista pimennyksistä.

Kaikki tämä on mahdollista vain, koska Luoja luonnonlakien avulla pitää luomakunnan kurssissaan.

Laki on yksinkertaisesti totuuden sovellutus. Sallikaa minun kiinnittää huomiotanne eräiden suurten ajattelijoiden kirjoituksista lainattuihin lausuntoihin.

Frank Crane sanoo: "Totuus on maailmankaikkeuden johdonmukaisuutta. Se on päämäärän päättelyä; se on Jumalan mieli. Eikä mikään ihmisen tuottama tai keksimä voi sitä korvata." (Leo J. Muirin lainaamana teoksessa *Flashes from the Eternal Semaphore*, Salt Lake City, Deseret News Press, 1928, s. 100)

W. Radcliffe sanoi: "Perustotuudessa ei tapahdu kehitystä. Voimme oppia ymmärtämään lisää sen tarkoituksesta ja keinoja sen soveltamisesta, mutta sen suuret periaatteet tulevat aina pysymään samoina." (*Ibid.*, s. 101)

Ilmoituksessaan Joseph Smithille Herra julisti:

"Ja jälleen, totisesti minä sanon teille: Hän on antanut kaikelle lain, jonka mukaan kaikki liikkuu omalla hetkellänsä ja ajallansa;

ja niiden radat on säädetty, taivaiden ja maan radat, mitkä käsittävät maan ja kaikki kiertotähdet.

Ja ne antavat valoa toisillensa omalla hetkellänsä ja ajallansa, minuutillansa, tunnillansa, päivällänsä, viikollansa, kuukaudellansa, vuodellansa . .

Maa kiertää rataansa, ja aurinko antaa valoansa päivällä, ja kuu antaa valoansa yöllä, ja tähdetkin antavat valoansa kiertäessään radoillaan kirkkaudessansa, Jumalan voiman ympäröiminä.

Katso, kaikki nämä ovat valtakuntia, ja jokainen, joka on nähnyt jonkin, vähäisimmänkin niistä, on nähnyt Jumalan liikkuvan väkevyydessään ja voimassaan." (LK 88:42-45, 47)

Riippumatta siis siitä, tunnemmeko tai ymmärrämmekö me luonnonlakeja, ne toimivat aina samalla tavalla. Vaikka lapsi ei tunnekaan luonnonlakeja, hän polttaa itsensä, jos hän koskettaa kuumaa uunia. Ellemme ota huomioon painovoimalakia, voimme loukkaantua vaikeasti. Jos tunnemme ja ymmärrämme luonnonlait ja elämme niiden mukaan, hyödymme niistä ja vapaudumme vaaroista, joihin joutuvat ne, jotka eivät ota niitä huomioon tai toimivat niiden vastaisesti.

Jos ajattelemme ihmisten eli maan lakeja, on välttämätöntä, että ne hallitsevat meitä, sillä niitä ei ole laadittu vain pahantekijän hillitsemiseksi vaan myös suojaamaan kaikkien ihmisten oikeuksia. Lainaan Opin ja Liittojen Kirjasta:

"Me uskomme, että Jumala sääti hallitukset ihmisen hyväksi ja että hän pitää ihmisiä tilivelvollisina heidän teoistaan niihin nähden, sekä lakien säätämisessä että soveltamisessa yhteiskunnan hyväksi ja turvallisuudeksi.

Me uskomme, ettei mikään hallitus voi elää rauhassa, ellei sellaisia lakeja laadita ja pidetä loukkaamattomina, jotka turvaavat jokaiselle ihmiselle omantunnonvapauden harjoittamisen ja oikeuden omaisuuteen ja sen hallintaan sekä suojaavat hänen henkensä.

Me uskomme, että kaikilla hallituksilla täytyy ehdottomasti olla yhteiskunnallisia virkamiehiä ja hallitusmiehiä niiden lakien toimeenpanemiseksi; ja että on pyrittävä saamaan sellaisia miehiä, jotka tahtovat jakaa lakia puolueettomasti ja oikeudenmukaisesti, ja että näitä on kansan mielipiteen — jos hallitusmuoto on tasavaltainen — taikka hallitsijan tahdon tuettava." (LK 134:1-3)

Kahdennessatoista uskonkappaleessamme sanotaan:

"Me uskomme, että kuninkaille, presidenteille, hallitusmiehille ja esivalloille pitää olla alamainen olemalla lainkuuliainen sekä kunnioittamalla ja ylläpitämällä lakia."

On erittäin tärkeätä, että kaikki kansalaiset ovat selvillä hallinnollisista asioista, että he tuntevat ja ymmärtävät maan lait ja että he toimivat mahdollisuuksiensa mukaan aktiivisesti valitessaan rehellisiä ja viisaita ihmisiä hoitamaan hallituksen asioita.

On monia, jotka epäilevät omien hallituksiensa toimenpiteiden perustuslaillisuutta, vaikka maan korkeimmat oikeusistuimet ovatkin julistaneet ne perustuslaillisiksi, ja he tuntevat halua rikkoa ja olla noudattamatta näitä lakeja.

Abraham Lincoln lausui kerran: "Jos huonoja lakeja on olemassa, on ne korjattava mahdollisimman pian, mutta silloin kun ne ovat voimassa, on niitä noudatettava uskollisesti."

Tämä on kirkon asenne lain noudattamisen suhteen. Me olemme samaa mieltä seuraavan lausunnon antajan kanssa:

"Todellisuudessa ihminen, joka kieltää tai rikkoo lain, on samanlainen kuin se sananlaskun hullu, joka sahasi poikki oksan, jolla istui, ja lain halveksiminen tai huomiotta jättäminen on aina ensimmäinen merkki rappeutumassa olevasta yhteiskunnasta. Lain kunnioittaminen on perustavaa laatua oleva yhteiskunnallinen hyve, sillä lainkuuliaisuuden vastakohta on väkivalta ja sekasorto." (*Case and Comment*, maalis-huhtikuu 1965, s. 20)

Ihmisillä ei ole minkäänlaista syytä tai oikeutta jättää lakia huomiotta tai rikkoa sitä tai ottaa se omiin käsiinsä. Kristus oli meille suurena esimerkkinä lainkuuliaisesta kansalaisesta, kun — kuten pyhät kirjoitukset kertovat — fariseukset yrittäessään saada Häntä satimeen kysyivät oliko lainmukaista maksaa veroa keisarille. Kysyttyään kenen kuva oli verorahassa ja saatuaan vastaukseksi, että se oli keisarin, Kristus sanoi:

"Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on."

Kaikkien maiden kansalaisten velvollisuus on muistaa, että heillä on henkilökohtaisia velvollisuuksia ja että heidän on toimittava asuinpaikkaseen valitsemansa maan lakien mukaan. Lainaan vielä Opin ja Liittojen Kirjaa:

"Me uskomme, että kaikki ihmiset ovat velvolliset tukemaan ja kannattamaan niitä hallituksia, joiden alaisia he ovat, samalla kun näiden hallitusten lait suojaavat heitä heidän luonnollisissa ja luovuttamattomissa

oikeuksissaan; ja ettei niskoittelu ja kapinointi sovi kenellekään näin suojatulle kansalaiselle, vaan olisi asianmukaisesti rangaistava; samoin uskomme, että kaikilla hallituksilla on oikeus säätää sellaisia lakeja, jotka niiden oman harkinnan mukaan parhaiten turvaavat yleistä hyvää, samalla kuin omantunnonvapaus kuitenkin pidetään pyhänä." (LK 134:5)

Entä sitten Jumalan lait? Ne ovat yhtä selviä ja sitovia ja muuttumattomia kuin luonnonlaitkin ja onnistumisemme tai epäonnistumisemme, onnellisuutemme tai onnettomuutemme riippuvat siitä, miten tunnemme nämä lait ja noudatamme niitä elämässämme. Meille sanotaan:

"On olemassa laki, peruuttamattomasti julistettu taivaassa ennen tämän maailman perustamista, laki, johon kaikki siunaukset perustuvat.
Ja kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, niin tämä tapahtuu kuuliaisuudessa sitä lakia kohtaan, johon se perustuu." (LK 130:20-21)

Me uskomme, että evankeliumi sisältää elämän lait, jotka koskevat ihmisten välisiä suhteita, moraalista ja hengellistä elämää — lait, jotka ovat yhtä sitovia omalla toiminta-alueellaan kuin luonnonlait luonnonilmiöissä.

Profeetta Joseph Smith huomasi, miten tärkeätä on hankkia tietoa ja olla kuuliainen laeille. Hän opetti pyhiä:

"Jokainen älyn periaate, jonka me saavutamme tässä elämässä, on nouseva meidän kanssamme ylösnousemuksessa.

Ja jos joku tässä elämässä ahkeroimisellaan ja *kuuliaisuudellaan* hankkii enemmän tietoa ja älyä kuin toinen, niin hän on oleva tulevassa maailmassa niin paljon tätä edellä." (LK 130:18-19, kursivointi lisätty)

Herran sana on meille niin selvä ja Hänen lakinsa niin selvästi laaditut meidän onneksemme, että on vaikeata ymmärtää, miksi eräät ihmiset pitävät omaa arvostelukykyään parempana ja jättävät noudattamatta Jumalan lakeja ja vetävät päälleen kurjuutta ja onnettomuutta niin tehdessään. Profeetta Jaakob neuvoi:

"Älkää siis, veljet, pyrkikö neuvomaan Herraa, vaan ottamaan neuvoja hänen kädestänsä. Sillä katsokaa, te itse tiedätte, että hän viisaasti ja oikeudenmukaisesti ja peräti armeliaasti neuvoo kaikkia tekojansa." (MK Jaak. 4:10)

Ja Salomo sanoi syvässä viisaudessaan:

"Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi.
Tunne hänet kaikilla teilläsi, niin hän sinun polkusi tasoittaa."

Tienviitat ovat selviä Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa. Meillä on kymmenen käskyä, joista esimerkkejä ovat seuraavat:

"Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.

Älä tapa, varasta, tee huorin, sano väärää todistusta.
Muista pyhittää lepopäivä." Ja niin edelleen. (Ks. 2 Moos. 20.)

Meillä on vuorisaarna, jonka pitäisi olla tuttu teille kaikille. Jeesus on sanonut meille, mikä on suurin käsky laissa:

"Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.
Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky.
Toinen, tämän vertainen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'." (Matt. 22:37-39)

On mahdotonta arvioida tai korostaa liikaa sitä suurta vaikutusta, joka näiden kahden käskyn pitämisellä olisi koko maailmaan. Rauha ja vanhurskaus hallitsisivat.

Meillä on myös oppainamme muita pyhiä kirjoituksia, jotka sisältävät Herran sanaa sellaisena kuin se on esitetty Jumalan suoraan valitsemilleen profeetoille antamissa ilmoituksissa. Heidän joukossaan on oma presidenttimme ja profeettamme Spencer W. Kimball, jonka kautta Jumala tänään puhuu, ja kun hyväksymme ja otamme vastaan nämä opetukset ja elämme niiden mukaan, voimme saada iankaikkisen elämän. Olkoon meillä rohkeutta tuntea ja sanoa Paavalin lailla:

"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi . . ." (Room. 1:16)

Herra sanoi: ". . . tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." Se oli Hänelle niin tärkeätä, että Hän uhrasi sen puolesta elämänsä, ja tämän sovitusuhrin kautta teki mahdolliseksi sen, että me nousemme ylös ja saamme nauttia kuolemattomuudesta ja korotuksesta. Miten onnellisia olemmekaan, kun meillä on tämä suuri etuoikeus, siunaus ja mahdollisuus lähetyssaarnaajina auttaa Häntä tämän suuren tavoitteen toteuttamisessa.

Meillä on Hänen sitova lupauksensa:

"Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette sen, mitä minä sanon, mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupausta." (LK 82:10)

Ja olemme myös saaneet varoituksen:

"Se, joka ottaa vastaan minun lakini ja pitää sen, hän on minun opetuslapseni, mutta se, joka sanoo ottavansa sen vastaan eikä pidä sitä, hän ei ole minun opetuslapseni, ja hänet karkoitetaan pois teidän keskuudestanne." (LK 41:5)

Kaikille pitäisi siis olla selvää, että ei ole olemassa — kuten nuoresta ystävästäni näytti tuntuvan — mitään ristiriitaa siinä, että kirkko opettaa, että "ihminen on, jotta hänellä olisi ilo" ja "Jumalan suurin lahja ihmiselle on hänen vapaa tahtonsa", ja siinä, että meillä on oltava lakeja. Meillä on vapaus valita noudatammeko lakeja, joihin ennustetut siunaukset perustuvat, vai jätämmekö noudattamatta niitä ja kärsimme tämän seurauksena, että emme milloinkaan saa nauttia siitä ilon täyteydestä, joka meille oli tarkoitettu.

Päätän puheeni Herran loistavaan lupaukseen:

"Katso, autuaat ovat ne, sanoo Herra, jotka ovat tulleet tähän maahan katse kiinnitettynä vain minun kunniaani minun käskyjeni mukaan.
Sillä ne, jotka elävät, tulevat perimään maan, ja ne, jotka kuolevat, tulevat lepäämään kaikista vaivoistansa ja heidän tekonsa seuraavat heitä, ja he

tulevat saamaan kruunun minun Isäni asuinsijoilla, jotka minä olen heille valmistanut.
Autuaat ovat ne, jotka seisovat Siionin maassa, ja jotka ovat olleet kuuliaiset minun evankeliumilleni, sillä heidät palkitaan maan hyvyydellä, ja se on tuottava voimansa mukaisesti.
Ja heidät kruunataan myös siunauksin ylhäältä, ja monin käskyin ja ilmoituksin ajallansa, ne, jotka ovat uskollisia ja ahkeria minun edessäni.
Sen tähden minä annan heille käskyn, sanoen näin: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi, kaikesta sielustasi, mielestäsi ja voimastasi, ja palvele häntä Jeesuksen Kristuksen nimessä." (LK 59:1-5)
Todistan, että nämä asiat ovat totta, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

MYÖHEMPIEN
AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

PZ SI 0094 FI